உரை:— பண்டை மறைக்கு - அநாதியான வேதத்திற்கு, பகை என நின்ற - விரோதி என்னும்படி நின்ற, பரமதங்கள் - பிறமதங்களை, கொண்டவர் கொள்ளும் - கைக்கொண்டவரால் அடையப்படுகின்ற, பயன் ஒன்று இலது எனும் - பலன் ஒன்றும் இல்லை என்று அறிந்துகூறும்படியான, கூர் மதியால்-ஸூக்ஷ்மமான புத்தியோடு, வண் துவரைக்கு அரசான- அழகிய த்வாரகாநகரத்தின் நாயகனான, நம் மாயனை - அதிசயச்செய்கையுடைய நம் கண்ணனை, வானுலகில் - பரமபதத்தில், கண்டு களிப்பது எனும்-ஸேவித்து ஆநந்திப்பது என்ற, காதல் ஒன்றை-ஆவல் ஒன்றையே, கருதுவம் - எண்ணுவம்.

அநாதியான வேதத்திற்கு விரோதியாய் நிற்கும் பிறமதத்தைப் பற்றியவர்கள் இம்மை மறுமைப்பயன் யாதுமிலாகி வீண்பாடுபடுவதை

Sri desika prabandham - Urai

ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம் — உரை

சென்னை ஹைக்கோர்ட் ஜட்ஜு

(ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி)

கனம் ஸ்ரீமான் K S கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமியின்

முன்னுரையுடன்

பதிப்பாளர்

(ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி)

வை. ந. ஸ்ரீராமதேசிகாசார்யன்

சிரோமணி & வித்வான்

போர்டு ஹைஸ்கூல்

வத்தலக்குண்டு (மதுரை ஜில்லா)

வெளியிடுபவர்

R. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் B A, B L

அட்வகேட், கேட்லஸ் ரோடு

தஞ்சாவூர்.

ஸ்ரீ மஹாபாரத பிரஸ்

கும்பகோணம்

1944

விலை 3—8—0

Dedicated

lovingly and respectfully

to

Sri. V.V Srinivasa Ayangar Swami

Madras

by

M Veeraraghavacharya

ஸ்ரீ உ வே

வி. வி ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் ஸ்வாமிக்கு

இதன் பூர்ண உரிமையை அன்புடனும்

பணிவுடனும் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்

ஸ்ரீ ராமதேசிகதாஸன்

இந்த மஹா கைங்கர்யத்திற்கு மூலபுருஷரான
ஸ்ரீ தேசிக பக்தசிகாமணி, ரத்நதீபம்
ஸ்ரீமான் வி வி ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் ஸ்வாமி

A NOTE
on the picture of Sri Desika.

——o——

This picture of Sri Desika is what may be called a synthetic picture, that is to say, the flesh and the frame of the human body being reconstructed so to say from and in accordance with the spirit or the personality of Sri Desika of which we have a direct and intimate perception from the contemplation of his life and a study of his works

It is conceived that Sri Desika was never old in spirit He was always youthful He had no fears for the here or the hereafter His outlook on life was kind and pleasant He seemed always fulfilled with intellectual and moral joy He was a pupil and professor in one personality A robust optimist who had no more any riddles of the universe to resolve, who realised God everywhere immanent in all creation. He found it was Vaikunta wherever he was

His intellectual brilliance was equalled only by the radiance of his spirit His spiritual achievements were a perpetual joy to him His devotion to his God and his love of man were the secrets of his moral fearlessness He is seen here in this picture beaming with bliss and joy Can such a one ever get old ! We speak of pictures true to life Here then is a picture true to the soul

VIVIUS

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீதேசிகசித்திரத்தைப்பற்றிய

கு றி ப் பு.

—o—

ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுருவபபடம அவருடைய ஜீவியகாலததில எங்காவது எவராலாவது எபபொழுதாவது எழுதபபட்டதாகத தெரியவிலலை அககாலததில உருவபபடமெழுதும கலை பிரசுரமாகியிருநததோ இலலையோ? ஆயின எனன? 'அகததினழகு முகததில தெரியும' எனபது ஒரு பழமொழி அபபடியாயின முகததின் அழகையும அகததில காணலாமனறோ? சாரீரகசாஸதரததிலும் சரீரமும சரீரியும அவிநாபூதமாகமட்டும இருபபதனறி அநநயதாபூதமாகவும இருபபதுவே ஸூக்ஷமததததுவமாம 'யதா ஆதமா ததா சரீரம' எனபதுவும ஒரு ஸிததாநதமாகும. அம முறையில ஸ்ரீதேசிகனுடைய இநதச சிததிரம அமமஹாசாரயனுடைய ஆத்மகுணஙகளை ஏகதேசமாவது கணடறிநது அவரது திருமேனியின அமைபபையும அழகையும ஊஹிதது வரைந்ததாகும அமமஹாபுருஷனை ஜீவியதசையில கணடு களிககப பெறும பாககியமறற இககாலததவாகள ஸ்வாமியின ஓஜஸ, வாசசஸ, பராஹமதேஜஸ, ஸௌந்தாயம முதலிய குணஙகளை ஒருவாறு உளளததிறகொணடு ஆநநதாநுபவம செயவதறகேறப இவவுருவபபடம இஙகு அமைககபபட்டுளளது

வி. வி ஸ்ரீ.

———

FOREWORD

BY

The Hon'ble Justice

K S KRISHNASWAMI IYENGAR, MADRAS

It is now three and a half years since a new edition of the text alone of the *Desika Prabandha* was published by my friend, Sri *V N Sriramadesikacharya* of *Oppiliyappan Sannidhi*, with a foreword by that patron of all true art and learning, Sriman *V. V. Srinivasa Aiyangar* There have been earlier editions of the work, but due either to careless editing or wrong transcription, differences of reading, some of them very material, had unfortunately crept into the text The expert hand of a scholar with knowledge and insight was badly needed to redeem the original from such errors, and it fell to the lot of *Sriramadesikam* to undertake the task The care, trouble and zeal which he has bestowed on this edition have been attested to in apt language by the writer of the foreword, who has truly said, "The grateful thanks. of all lovers of Tamil and devotees of *Sri Vedanta Desika* are due to him (*Sriramadesikam*) for having brought to bear on this edition such rare and invaluable gifts of sensitive scholarship coupled with his marvellous capacity for taking infinite pains". He concluded by expressing the hope that the encouragement accorded to that edition by the discerning public, would induce *Sriramadesikam* to bring out and publish not only scholarly publications of this nature, but also to bring out learned commentaries on works whose value and beauty have hitherto remained hidden. When *Sriramadesikam* proposed to dedicate his new edition to me, I hesitated to give my consent, as I felt that I was quite unworthy of the compliment But he insisted and I ultimately yielded, for no other reason than my inability to resist a claim founded on the mutual love and affection which have subsisted between us from the days of his childhood I took advantage of the occasion to reinforce the hope expressed by *Sri V V Srinivasa Aiyangar* and suggested that he should follow his new edition of the *Desika-Prabandha* with a commentary of his own, not in the difficult

Manipravala style familiar only to scholars and pandits, but in ordinary, simple Tamil, fashioning it in such a way as to enable the large mass of the unlearned and the uninitiated—to which class I myself belong—to obtain at first hand, some knowledge of the teachings of our great *Acharyas*, some idea of the tenets of the religion and philosophy which we have inherited from the past. In making this request, I knew I was only voicing the wish of many Vaishnavites like myself, eager to learn but with the means of knowledge all but closed, unless indeed they can find the time and the inclination to go through the rigours of the customary *Kalakshepa*

The want has indeed long been felt for an elementary handbook containing a brief summary of the main principles of our *Darsana*, together with a short statement of the Sri Vaishnava way of life, outlook and practice In fact, some of my friends thought that I should myself write such a handbook, but I felt unequal to the task for one reason, if for no other, that my preoccupations were too great and too heavy to permit my diverting attention to an undertaking of this nature and magnitude I had not known at the time that the *Desika Prabandha* itself, if rendered into simple Tamil, would answer the purpose I have since read a major part of the commentary now published in this volume, and I can now truthfully say that we have here in a short compass, a conspectus of the essential truths of our religion and philosophy in broad outline perhaps, but sufficient to impress the mind and give a foretaste of its innate beauty and grandeur Most probably *Sri Desika* himself had this very purpose more than any other in mind when he wrote these verses, whether he wrote them as part of more elaborate *Rahasya Granthas* or to form separate enunciations of particular sections of knowledge. It must, however, be borne in mind that neither the text itself nor the commentary is intended to dispense with the necessity of going through the time-honoured discipline, sitting at the feet of an *Acharya.* Their chief value, I think, lies rather in kindling a thirst for knowledge than affording the means of satisfying it, rather in the view of the lay-out it unfolds than of the full picture in detail.

The commentary is undoubtedly in every sense a labour of love, conscientiously performed for its own sake, by one eminently fitted for the task. An intimate working knowledge of our religious

literature in general and of *Sri Desika's* works in particular, clarity of understanding and lucidity of expression combined with a thorough grasp of the spirit and the modes of thought of the many religious writers who have left their mark in the philosophic literature of this country, are a few of the essentials required for success in this field. That *Sriramadesikam* possesses them in an abundant measure is evident from almost every page of this volume Learned commentaries there have been, written by learned men and for learned men in the rhetorical style favoured by custom To the reader unfamiliar with such forms of expression, it is a taxing effort to dig beneath the words, to reach the sense behind Most of us are therefore left to admire such erudite writings from a distance, a closer approach being rendered difficult except through an arduous course of discipline and studentship for which the stress of modern life and conditions leaves us little time or energy Whether on account of such factors or whether because public taste has suffered an alteration, fashion and vogue are changing, learnedness and length giving place to simplicity and brevity Indeed, scholarship is now better appreciated if it avoids ponderous ornamentalism and descends from the heights of echnical expression to directness and clarity. Religious and hilosophical literature has the knack of creating its own peculiar argon, intelligible to those who revel in it, but difficult of easy omprehension to the uninitiate He who makes it speak the anguage of the common man does indeed a great and invaluable ervice to the ardent but unsophisticated seeker after knowledge. is this service which *Sriramadesikam* has rendered with eminent iccess, and he has thereby placed the religious student under a deep bt of gratitude

Sriramadesikam is a *Siromani* in Sanskrit, and a *Vidvan* in am l of the Madras University, but these distinctions give but a or indication of his great natural talent or of the depth and tensity of his wide learning in the classical and religious literature, Sanskrit as in Tamil, preserved to us through the centuries. spite of such wide and profound knowledge, he has been able to oid the snare of abstruseness of expression which few of his iolarship have been able to escape. He has written his nmentary in simple, easy, flowing Tamil which any one can nprehend without extrinsic aid He has carefully and deliberately bewed the show of erudition to which lesser minds often fall

easy prey He has laboured hard to make the meaning of the text a plain as possible, indeed to make it speak to us in our own language so to say To make the sense clear he has adopted every possible device, by the addition of the introductory note, the word for-word meaning and the sum and substance or the pith at the end Wherever necessary, he has enriched the context by giving useful notes on interesting points of grammar and prosody, and explaining the allusions wherever they occur, in full For example, he has called attention to stanza No 12 in the *Meyviratha-manmiyam*, where *Sri Desika* touches the summit of poetic art, making the sound echo the sense in a measure rarely attained by poets even of high order. Again, the verses comprised in this group, it will be remembered, are those to be found in the more elaborate *Rahasya* of that name but without the intervening links. The missing threads have been supplied by the percipient mind of the thoughtful commentator, and the commentary now reads as a connected, self contained whole, in sense as in purpose

The current readings of the text have been most minutely scanned and carefully scrutinized in order to make certain that there are no errors of any kind When a preference is accepted or a change approved, it has only been done after the fullest deliberation, and only after consultation with all the eminent pandits now living. A striking illustration of the insight which has guided *Sriramadesikam* in this endeavour is afforded by his adopting as the correct reading in Stanza No 28 of *Am itaranjani*, the words "*கடனமிசைக கணட தரளத திரளவை கோததபொனனூல*" in place of the extant "*கடனமிசை கணடவை தானத திரளவை போததபொனனூல*" which puzzles the reader and makes him wonder what the meaning aimed at was. The alert mind of the commentator brought to his recollection the verse in the *Bhagavad Gita*, मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव and immediately the riddle stood solved, the correct reading flashing into emergence at once. The excellence of the commentary can scarcely be appraised by a description of it, however detailed To appreciate its full value, one must go through the whole of it, and then compare it with other commentaries in the field When that is done, I have little doubt that *Sriramadesikam's* work will take a pre-eminent rank He has done justice to a difficult task in a

manner possible to few scholars, and he has thereby done credit to his wide learning and to the profound knowledge which he has derived from a line of *Acharyas*, the last of whom is his own father Sri Ubhaya Vedanta Vidvan *Vangipuram Navanitam Krishnamacharya Swami*

My knowledge of *Sriramadesikam*'s family has been close and intimate, and extends over a period of more than half a century. For I belong to the same *Kshetra, Sri Oppiliyappan Sannidhi*, to which *Sriramadesikam* and his father also belong *Krishnamacharya Swami*, or "*NAVANITAM SWAMI*" as he is more widely known, is one of the foremost *Vidvans* of the age, possessing as he does, an acute and encyclopaedic mind, a profound knowledge of the four *Sastras* in Sanskrit and an equally profound knowledge of the *Divya-Prabandhas* in Tamil Indeed there are few *Ubhaya Vedanta* scholars now alive who can match him in his deep and precise knowledge of the religious and philosophical literature of our ancient land, their inner meaning, or practical importance More than all this, he commands the respect and veneration of all Vaishnavite South India, as he combines in himself in a unique degree the highest knowledge with the most rigorous self-discipline His serene and ascetic personality is sufficient, by itself, to instil faith, and even his casual talk is so invested with thoughts divine that it is an elevating education in itself It is difficult indeed, to find such a harmonious blend of precept and practice, of exalted thinking and simple living. In a word, he is a living model of the *Srivaishnava* way of life, a unique embodiment of piety and devotion, knowledge and humility. It is from such an illustrious father that the worthy son *Sriramadesikam* has imbibed his sastraic knowledge Is it any wonder that he has been able to produce such a scholarly edition of the *Prabandha* and such a fine commentary on it as we now have before us ?

The question may be asked whether apart from the intrinsic merit of the book, its contents have a meaning and value at the present juncture when moral values tend to deteriorate, and religion appears to be at a discount. The answer must be an emphatic affirmative For without the basic support of morality based on religious faith, society cannot function and prosper and must face, as we are now witnessing, upheavals of bitter hate and harrowing destruction, tending to arrest the forward march of civilization by decades, if not by centuries.

The impact of the East and West has at last begun to bear bitter fruit in the materialistic outlook it is engendering in the youth of this country. It is time that they are guided to devote themselves with earnestness to the cause of sane thinking and purposive examination of fundamental values, by a study of the spiritual treasures preserved in our philosophic literature To achieve this purpose, the religious truths of our system must as far as possible be stripped of the esoteric mysticism which surrounds them and made available to every one who cares, so that they may furnish an antidote to the feeling of frustration which generates the philosophy of life permeated by ideas of group aggression and group exploitation The higher objectives with their universal appeal to thinking minds must be brought to the market place so as to stimulate fruitful, close and elevating study Such indeed would seem to have been the motive force which induced the *Alwars* to choose the spoken language of the people as the vehicle for preaching the eternal truths of the *Vedas* to all and sundry without distinction of caste, colour or sex

The *Divya Prabandhas*, as the ecstatic outpourings of the Tamil Saints have come to be known, are in no sense treatises on philosophy or religion They only purport to give expression to the spiritual experiences of these mystic seers who had seen and known *Sriman-Narayana* at close quarters, face to face, and, they give us a true and graphic account of the Divine as they actually realized Him, His qualities and attributes, and the place of *Jiva* in the scheme of creation and its relation to *Iswara* The *Visishtadvaita* system, or the *Ubhaya* (twin) *Vedanta* as it is known, draws its inspiration and derives its strength equally from the two sources, viz., the *Vedas* of Sanskrit origin and the *Divya Prabandhas* of Tamil Though of equal validity, the one is really complementary to the other in the sense that the fundamental principles revealed to and by the *Rishis* of yore are interpreted by the *Alwars* in the light of their own mystic experience.

A word or two about *Sri Desika* himself, his place among the *Acharyas* and his service to the cause of the *Visishtadvaita* philosophy, in terms of the *Sri Vaishnava* religion and way of life, will not be out of place here. The principles of the system are, of course, as ancient as the *Vedas* themselves, and have been handed down by, amongst others, *Bodhayana*, *Tanka*, *Guhadeva* and *Dramida*, to name only a few of the ancient prota-

gonists. The essential truths of the *Darsana* are indeed found summed up with sufficient clearness in the *Upanishads*, the *Gita* and the *Brahmasutras*. These three great sources of knowledge, compendiously referred to as the *Prasthana traya*, form the text, as it were, on which all the three philosophic systems, the *Advaita*, *Visishtadvaita*, and *Dvaita* are founded But they have been differently interpreted by *Sri Sankara*, *Bhagavad Ramanuja* and *Sri Madhva*.

Sri Sankara's service consisted mainly in putting an end to atheism and re-establishing the authority of the *Vedas* and restoring them to their pristine supremacy His bold philosophic conception of a pure monism may be appealing and attractive from a purely idealistic point of view. *Brahman* which is *sat*, *chit* and *ananda* is the one and the only one Truth. Everything else in and of the phenomenal world is illusion, the effect of *Avidya* If *Avidya* is overcome by true knowledge, the soul till then an apparent entity ceases, and is realized to be identical with *Brahman* Such realization leads to *Jivanmukti*, a state of perfect bliss attainable even while the soul continues to reside in its physical body *Sri Sankara* attempted to evolve his philosophy from the *Prasthana-traya*, and indeed he argued with force and acumen, that this was their true import, in his famous *Bhashya* on the *Brahmasutras*. He attracted many adherents to his philosophic doctrine, but the Visishtadvaitic school of thought held aloof, finding his theories inconsistent and irreconcilable with textual authority

Sriman-Nathamuni who has been rightly described as "the founder of the *Ubhaya - Vedanta* school and the first pontiff of Sri Vaishnavism", and after him his grandson *Sri Yamunacharya* or *Alavandar* kept the light of our *Darsana* burning bright in the example of their own lives and by their writings But it was reserved to *Sri Ramanuja*, (1017 to 1137 A. D) the greatest "synoptic thinker" which the world ever produced, to systematize the Visishtadvaitic philosophy, faithfully interpreting the ancient knowledge according to the letter and the spirit of the Text, in the light of revelation and experience tested by stern logic. It would be out of place here to enter into the details of his system, to pass storey by storey and room by room through so vast a structure A few brief indications alone are possible.

Sri Ramanuja's long life was a life of strenuous endeavour dedicated to the exposition and elaboration of the Visishtadvaitic philosophy His *Vedarthasangraha*, *Sri Bhashya*, and *Gitabhashya* reveal the master mind at work in a supreme effort to reconcile the seeming differences in the Upanishadic pronouncements and to evolve a coherent, consistent, harmonious system where the needs of pure metaphysics and the eternal longings of the human spirit meet in happy union. His penetrative commonsense could not accept an interpretation which postulates two species of truths, the real and the phenomenal, the higher and the lower. He refused to subscribe to a doctrine which proceeded on a view that the *Upanishads* spoke in two voices, of two levels of cognition and of two *Brahmans*. The *Brahman* of the *Upanishads*, the *sat*, the one without a second, is none other than *Sriman-Narayana* of the *Sri-Bhagavata* and the *Sri-Vasudeva* of the *Pancharatra*. He is the All-Self, the Truth of Truths, at once transcendent and immanent, the creator, the supporter and the re-absorber of all. He is the penetrating *Antaratma* and the *Niyanta* of the entire universe of soul and matter which stands to him in the relation of the body to the soul He is the Home of all the eternal virtues, of which His *Sousilya*, *Soulabhya* and *Vatsalya* are of special interest and value to the suffering soul caught up in the whirligig of *Samsara* The *Jiva* stands in the perennial, indissoluble relationship of the *Sesha* to the *Iswara*, who is the *Sarvaseshi* The eternal bliss of *Moksha* is within reach of all, irrespective of sex, colour, class or caste, for *Sriman Narayana* in his infinite mercy, and prompted by the *Purushakara* of his inseparable Divine Spouse is ever ready to extend His helping hand to all aspiring souls without distinction, who endeavour to reach Him by means of *Bhakti* (loving, unintermittent meditation) or *Prapatti* (absolute self-surrender) properly directed and duly performed He is the *Prapya* and the *Prapaka*, the *Rakshaka* and the *Siddhopaya*, the effective means and the ultimate end, all in one. *Moksha* or liberation is not a mere arid negation, a sterile cessation of the *Duhkha* of life or the barren release from the bonds of *Karma* and the miseries of *Samsara*, but it is the positive, eternal, supreme bliss of perpetual loving *Kainkarya* to the Lord in the *Paramapada*, in His immediate presence and in the company of the *Muktas* and *Nityasuris*. Such in brief are the lines on which *Sri Ramanuja* proceeded, in establishing the *Darsana* which is associated with his illustrious name.

He was not of course the founder of a school of religion or philosophy, but only the synthetic exponent of an ancient system, the only true system according to him, consistent with the revealed knowledge of the *Upanishads*, the mystic experiences of the *Alwars* and the requirements of realistic thought.

The century and a half which passed after him produced many critics of his system, who brought to bear against it all the skill and learning of which they were capable. Then there descended on this world the great *Acharya, Sri Vedanta Desika,* [1268 to 1369 A D.] the greatest among the master intellects which this country has ever produced The gifts of natural talent, memory and intelligence with which he was endowed were of such high order that, by the age of twenty, he attained mastery of all the *Vidyas* and thereby acquired an intellectual equipment covering the entire range of the literary, ethical and religious wisdom handed down from the past. Such was the superhuman pre-eminence to which he quickly rose among the scholars of his age and that, in every field of knowledge, poetics and dialectics, religion and philosophy, that he was acclaimed and accepted as an *Avatara—Purusha* by almost all his contemporaries. His extraordinarily many—sided interests and aptitudes, his expert versatility in the many domains of knowledge and art, earned for him the title of *Sarvatantra—Svatantra,* the gift, it is said, of *Sri Ranganayaki Nachiar* of *Srirangam* He possessed an astonishing facility of literary expression, and his literary output was almost unbounded, covering, as it did, an enormous range of subject-matter. His unique gifts of poetics and dialectics earned for him the name of *Kavitarkikasimha*; his sovereignty in the field of *Vedanta,* the title of *Vedantacharya,* accorded to him by God *Sri Ranganatha* Himself.

He marshalled all his varied powers born out of his penetrative intellect, comprehensive knowledge, and deep erudition to establish *Sri Ramanuja's* system, on firm, secure foundations, rendering it for ever impregnable to adverse attacks. To this end he laboured all through his long life, as its unwearied champion, its ready defender and persistent advocate. He was ever ready for action and fight and ever ready to deal blows on all sides. He had such a complete command of all the weapons needed for successful conflict—nimbleness and intrepidity, ridicule and

irony, brilliant diction and acute dialectics—that those who had the temerity to meet him in controversy were vanquished quickly and finally The skilled arguments of this resourceful controversialist in attack as in defence, are in some measure reflected in his *Satadushani* in Sanskrit and *Paramatabhanga* in Tamil His service to posterity may in some degree be gauged by the numerous works, over a hundred in number, in Sanskrit and Tamil, and in every known form of literature, that he has left behind In the field of *Kavya* he entered the lists with his *Yadavabhyudaya* and *Hamsasandesa*, the counterpart of *Raghuvamsa* and *Meghasandesa* of *Kalidasa*, scarcely inferior to them in imagery of description, flight of fancy or literary diction Indeed it would seem according to unbiassed critics, that *Sri Desika* has in some places even outclassed his prototype His philosophic works, such as the *Nyaya-siddhanjana*, *Nyayaparisuddhi*, *Sesvaramimamsa* and *Tattva-muktakalapa* were written for the purpose of directing fruitful enquiry along the right channels of thought and reasoning The essence of the *Sri Bhashya* interpretations was rendered into beautiful verses of surpassing excellence in his *Adhikarana-Saravali* The *Tattvatika* in vigorous, manly prose deals more or less with the same topic The essence of the teachings contained in *Nammalwar's Prabandhas* was versified in two other works in Sanskrit, viz , the *Dramidopanishatsara* and the *Dramidopanishat—Tatparya-Ratnavali*

In the domain of religion and practice, to which the *Desika Prabandha* itself belongs, his ***magnum opus*** in *Manipravala* is the *Rahasyatrayasara*, though he has also written several other minor *Rahasyas* with the object of explaining the truths about the *Tattvas*, the esoteric meanings and practices connected with the *Tirumantra*, *Dvaya* and the *Charamasloka*, stressing their value as laying down the royal road to *Moksha* by means of *Prapatti*, more easy in performance and more potent in effect than the other and more difficult approach through *Bhakti* Besides these, his numerous *stotras*—the most notable among them being his *Dayasataka* on Divine Mercy, and the *Padukasahasra* on the saving power of the Holy Sandals at the Lord's feet, poems of surpassing lyric beauty—are devoted to a delineation of the personality, qualities and attributes of the Divine. To those who have lingering doubts of *Sri Desika's* birth as an *Avatara—Purusha*, or of the inspired character of his

writings, convincing proof will be afforded by a study of the *Paduka-sahasra* of a thousand superb verses in varying metre, composed according to tradition in the course of some three hours, in immediate response to a challenge at the *Srirangam* temple These and the allegorical drama called the *Sankalpasuryodaya* are standing monuments of his greatness and his service to the *Sri-vaishnava* faith and philosophy

The dizzy eminence he reached in the domain of philosophy and dialectics is only matched by the brilliance of his intellectual energy exhibited in every one of his writings. It is no exaggeration to say that the moral and intellectual forces that radiated from the long line of great *Acharyas* of the *Visishtadvaita* school were all more genuinely and actively embodied in him than in any other religious teacher known to history. The powerful influence that he exercised, as much during his life as after, is in no small measure due to the fascination of his great and attractive personality which was an embodiment of uprightness and nobility, simplicity and wisdom No framework in which we may try in words to enclose this towering personality, can do justice to the varied powers of his intellect, the wide range of his knowledge, or the burning faith of his simple life. No wonder that eminent scholars even of divergent philosophic and religious thought joined in paying their unstinting homage to his greatness as a thinker, writer and controversialist

The brief survey of *Sri Desika's* life by my friend Sri *D. Ramaswami Ayyangar* in the prefatory part of this book, and the explanatory note by *Sriramadesikam* himself, prefixed to each one of the *Prabandhas*, indicating its scheme and purport, go a long way to furnish a useful, necessary background for a study of the work. Not less in importance is the *Desika-darsana-sara-sangraha* which the reader will find in the Appendix, written in easy, flowing Tamil by *Sriramadesikam* As the name implies, it contains a succinct statement of the essence of *Sri Desika's* teachings elaborately dealt with in his *Rahasyatrayasara* and other works, condensed here in a short compass with an eye to perspicuity, making it easy to read and understand

The lustrous personality of the *Acharya* as depicted in the memoirs left by those who had seen him in life, has been better and

more successfully reflected in the frontispiece than in any other current picture and will afford to the admiring *Srivaishnava* world a concrete medium for loving meditation and worship. The beaming countenance, the pose and the repose of bearing, the quiet strength and confidence of the mighty intellect, and above all, the arresting appeal of expression which we see in front, do credit as much to the artist as to those who have guided him in the portraiture

Lastly, I shall be failing in my duty if I do not make a reference here to that embodiment of all that is great, good and beautiful in our culture, Sriman *V. V Srinivasa Aiyangar* to whom this work stands dedicated. He it is who has in truth inspired and guided the commentator, generously and unstintingly giving him his sympathetic support, moral as well as material The *Srivaishnava* community owes much to this discerning patron, whose alert, active mind is ever on the search for virtue and talent, and ever busy in organizing and promoting ways and means for the conservation and propagation of the *Desika-Darsana* May God confer on him long life, sound health and plenteous prosperity!

K. S. Krishnaswami Iyengar

"MITHILA"
Mylapore,
1st July 1944.

ஸ்ரீ:

முன்னுரை

[சென்னை ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் — ஸ்ரீமான் கனம்
K. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்]

(மொழிபெயர்ப்பு)

முன்றரை வருடங்கட்கு முன் என் நண்பர் ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி வ. ந. ஸ்ரீராமதேசிகாசார்யர் (நான் இவரை 'ஸ்ரீராமன்' என்றே அன்புடன் அழைப்பது) ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தத்தின் புதிய மூலப்பதிப்பொன்றை வெளியிட்டார். அது, மெய்க்கல்விக்கும் கலைகளுக்கும் பரிபோஷகரான ஸ்ரீமான் வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸையங்காரது முன்னுரையுடன் விளங்குவதாம். அதற்கு முன்னுள்ள மூலப்பதிப்புக்களில் எழுதுபவரின் தவறுகளாலோ, பதிப்பாளரின் கவனக்குறைவாலோ முக்கியமான இடங்களில் பாடபேதங்கள் துரதிருஷ்டவசமாகப் புகுந்துகொண்டன. இந்நூலை, அத்தகைய பிழைகளை நீக்கித் தக்க பாடங்களைக் கண்டு நேரிய நிலைமையில் வைப்பதற்குச் சிறந்த அறிவும் ஆராய்ச்சித்திறமையும் கொண்ட ஒரு தேர்ந்த வித்வான் மிக அவசியமாயிருந்த ஸமயத்தில், இக்காரியத்தை ஏற்கும் பொறுப்பு நம் ஸ்ரீராமதேசிகனுக்கு வந்து வாய்த்தது. இந்த மூலப்பதிப்பில் அவர் எடுத்துக்கொண்ட சிரத்தை, பரிச்ரமம், உற்சாகம் ஆகிய இவை அதற்கு முன்னுரை எழுதிய பெரியவரால் பின்வருமாறு நன்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டன— "இப்பதிப்புவிஷயத்தில் தம் நுண்ணிய ஆராய்ச்சித்திறனையும் இடையறாத உழைப்பையும் உபயோகித்த இப்பதிப்பாசிரியருக்கு (ஸ்ரீராமதேசிகன்) தமிழில் அன்புகொண்டவர்களும் ஸ்ரீதேசிகபக்தர்களும் நன்றிசெலுத்தக் கடமைப்பட்டவராவர்". இது உண்மையே. அவரே பின்னும் கூறியுள்ளார்— "ஆழ்ந்து பரிசீலனைசெய்யும் பொதுஜனங்கள் இப்பதிப்பிற்குக் காட்டும் ஆதரவு, ஸ்ரீராமதேசிகனை மேன்மேலும் இத்தகைய திருத்தமான வேறு மூலநூல்களைப் பதிப்பிக்கத் தூண்டுவதோடுமில்லாமல் பெருமையும் அழகும் மறைந்துநிற்கும் கிரந்தங்களின் பொருளை விளக்கவல்ல புதிய உரைகளை உதவுமாறும் ஊக்குமென்பது உறுதி". ஸ்ரீராமதேசிகன் மூலப்பதிப்பின் உரிமையை எனக்கு அர்ப்பணம்செய்யக்கருதியபோது அந்தக் கௌரவத்திற்கு நான் அர்ஹதையற்றவன் என எண்ணி அதற்கு உடன்படத் தயங்கினேன். ஆயினும் அவருடைய குழந்தைப் பருவமுதல் நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் கொண்ட அன்பின்பெருக்கென்னும் ஒரே காரணத்தால் அவர்வற்புறுத்தலுக்கு மறுக்கமுடியாது இணங்கினேன். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தையே நான்

பயனபடுததிககொணடு ஸ்ரீ— வி. வி ஸ்ரீநிவாஸையங்கார கொணட நமபிககையையே வலியுறுததி, இநத மூலததிறகு விதவானகள மட்டும அறியககூடிய பழையமணிபரவாள நடையிலனறி அனைவரும அறியககூடிய எளிய தமிழில ஓர உரை எழுதுமாறு கூறினேன பண டைககாலததிலிருநது வரும மத—வேதாநததததுவஙகளைக கலலாத எனபோனறவரும அறிநதுகொளளததககமுறையில அவவுரை அமையவேணடுமெனறு யான விருமபியது என சொநதவிருபபம மட்டுமனறு அறிய ஆவலுடன துடிதது, பல நிரபபநதஙகளைக கொணடுளள பழைய காலக்ஷேபமுறையைத தவிர வேறு வழியில லாமை கணடு அமமுறைககுப போதிய காலமும பொறுமையும இலலாமல மயஙகும-எனபோனற-பலருககும இதுவே விருபபமாம

நமது தாசநததின ஜீவாதாரமான கொளகைகளையும நோககங களையும ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய ஆசாரானுஷ்டானஙகளையும சுருஙகக காட்டி விளஙகவைககும ஓர ஆரமபபுததகம நெடுநாளாகவே வேண டபபட்டுவநதது என நணபர சிலர எனனையே இததகைய நூலை எழுதி உதவுமபடிக்கடகக கேட்டனர என வேலைமிகுதியால இந்நூலை எழுதப போதிய காலமினறியே கழிநதது தேசிகபபிரபநததறகு ஓர உரை எளிய நடையில வெளிவநதால என நணபாகளின விருப பம நிறைவேறியதாகுமெனறு அபபொழுது நான அறியவிலலை. இவவுரை அசசானபின இதில பெருமபகுதியை நான படிததபிறகே "சுருஙகிய அளவில நம மத வேதாநதககொளகைகளைக கூறும இப பிரபநதம சிறுநூலாயினும, அவறறின இயறகையழகையும கமபீரத தனமையையும விளககிககூறுவதே' எனறு அறிநதேன ஸ்ரீதேசிகன் இபபாசுரஙகளை அருளிசசெயதது விரிவான ரஹஸயஙகளின சுருகக மாகவோ? அலலது தனிநூலாகவோ? எபபடியாயினுமசரி, ஸ்ரீவைஷ ணவமத ஆரமபநூலாகக கருதியே இபபிரபநததனை அருளினா போலும ஆயினும இபபதிபபு ஆசாரியனிடம காலக்ஷேபம செயதலை முழுதும நீககக கருதியதனறு எனபதை யாவரும உணர வேணடும. மேனமேலும அறிநதுகொளளவேணடுமெனற ஆசை யைத தூணடி ஓர எலலை காட்டுவதே இதன நோககம அவவிருப பததை முழுதும தீககும முழுசசிததிரததையும வரைதலனறு.

எபபடியாலும இவவுரை, தகுதியுளள ஒருவரால மனபபூரவ மாக, சுயநலஙகருதாது, அனபுடன செயத கைஙகாயம எனபது அறியபபடும. நம மதககிரநதஙகளில மிகக பயிறசி ஸ்ரீதேசிக ஸூகதிகளில சிறநது தெளிநத அறிவு, விளஙகக கூறும சகதி, நம மதாசாரியாகள பலரது ஹருதயததையும மனோபாவததையு...

நன்கு உணர்ந்திருத்தல் ஆகிய இவை, இதுபோன்ற நூலுக்கு உரை யெழுதுவதற்கு வேண்டிய முக்கியயோக்யதைகளாகும். ஸ்ரீராம தேசிகனிடம் இவை நிரம்பியிருத்தலை இவ்வுரைநூலில் பக்கந் தோறும் காணலாம். வித்வான்களுக்குமட்டும் பயன்படக்கூடியவாறு இப்பிரபந்தத்துக்குக் கடினநடையில் வித்வான்கள் எழுதிய சில உரைகள் உள. அந்நடையில் பரிசயமில்லாதவர்களுக்கு அவ்வுரை கள் பயன்தருவதில்லை. ஆகவே, நம்முள் அநேகர் அத்தகைய உரைகளைத் தூரத்திலிருந்தே பார்த்து வியந்துவந்தனர். மதநுட் பங்களை அறிவதற்குத் தற்காலவாழ்க்கைமுறைக்கும் மற்றைச் சௌகர்யங்களுக்கும் ஒத்துவராத காலக்ஷேபமுறையைத் தவிர வேறு வழியின்றிப்போயிற்று. இக் காரணங்களாலோ, ஜனங்களின் ருசியின் மாறுதல்களாலோ, வழக்கங்கள் மாறிக்கொண்டே வருகின் றன. ஜனங்கள் மிகச்சுருக்கமாகவும் எளிதாகவுமே விஷயங்களை அறிய விரும்புகின்றனர். கடினநடையைத் தவிர்த்து, பரிபாஷைச்சொற்களை விலக்கி, மனத்திற் பதியுமாறு சுருங்கக்கூறி விளங்கவைத்தலையே பாண்டித்யத்தின் லக்ஷணமாக நம் காலத்தவர் கொள்கின்றனர். மத கரந்தங்களும் வேதாந்தகரந்தங்களும் பாமரர்க்கு விளங்காததும் அகக்லையில் வித்வான்களுக்குமட்டுமே மகிழ்ச்சியைத் தரவல்லது மான பரிபாஷைச்சொல்லை மிகக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றைப் பாமரர்களும் அறியுமாறு எளியநடையில் எழுதி விளக்கும் ஆசிரி யன், அறிய ஆவலுள்ள அதிகாரிக்கு விலைமதிக்கமுடியாத பேருப காரம்புரிந்தவனாகின்றான். மதகரந்தங்களைக் கற்கும் மாணவன் தம மிடம் கடமைப்படும்வண்ணம் ஸ்ரீராமதேசிகன் இவ்வுபகாரத்தையே இந்தப் பதிப்பில் மிகவும் வெற்றிகரமாகச் செய்துமுடித்துள்ளார்.

ஸ்ரீராமதேசிகன் சென்னை ஸாவகலாசாலையில் வடமொழியில் சிரோமணிப்பட்டமும், தமிழில் வித்வான்பட்டமும் பெற்றவர்; ஆனால் இப்பட்டங்கள் இவருக்கு இயற்கையாய் அமைந்த விசேஷ அறிவையும், அநேக நூற்றாண்டுகளாக ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் தமிழி லும் காப்பாற்றப்பட்டுவந்திருக்கும் இலக்கிய — மதகரந்தங்களில் உள்ள ஆழ்ந்த பரிசயத்தையும் காட்டவல்லனவாகா. இத்தகைய ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றிருந்தும் இவர், தம்போன்ற பிறரால் செய்ய முடியாதவகையில் 'படிப்பவர்களைத் திகைக்கவைத்தல்' என்னும் குற்றத்தை அறவே ஒழித்திருக்கிறார். வெளியுதவியின்றி யாவரும் எளிதாய் அறியுமாறு மிகவும் ஸரளமான நடையில் இவ்வுரை அமைந்துள்ளது. சிலரைப்போலத் தம் பாண்டித்யம் வெளிக்காட்டப் படவேண்டுமென்ற சிறுகுணத்தை இவர் கொள்ளாது உதறித்

தள்ளியிருக்கிறார். உரை நாம் பேசும் நடையில் அமைந்து விஷயங்களைத் தெளிவாக விளக்குமாறு செய்ய இவர் எடுத்துக்கொண்ட உழைப்பு மிகவும் அதிகமாம். இத்தகைய சிறப்பை இவ்வுரை பெறுவதற்காக அவதாரிகை கொடுப்பது, பதவுரையைத் தருவது, முடிவில் பொழிப்புரையைக் கூட்டுவது, தக்கவிடத்தில் இலக்கண யாப்புக்குறிப்புக்களைச் சேர்ப்பது, உபகதைகளை விளக்குவது ஆகிய பற்பல யுக்திகள் இப்பதிப்பில் ஆசிரியரால் கையாளப்பட்டுள்ளன. உதாஹரணமாக மெய்விரதமான்மியம் 12-வது பாசுரத்தில் ஓசையும் பொருளும் ஒத்து நிற்கும் அழகை எடுத்துக்காட்டுவதன்மூலம் மஹாகவிகளாலும் எட்டமுடியாத ஸ்ரீதேசிகனுடைய கவித்திறனை உரையாசிரியர் விளக்கியுள்ளார். இதே பிரபந்தச்செய்யுள்கள் இந்தப் பெயர்கொண்ட முழுரஹஸ்யத்திலிருந்து தொகுக்கப்பட்டனவாதலின் பாசுரங்களுக்குமாத்திரம் பொருள் கூறிச்சென்றால் தொடர்பு நீங்கியிருப்பதை நினைந்து, கூர்ந்தறிவுபெற்ற உரையாசிரியரால் நடுநடுவே ரஹஸ்யவாக்யங்களினின்று இணைப்புக்கள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது நூலைப் பரிபூரணமாக்கிப் பொருளின் தொடர்ச்சியை அளிக்கின்றது.

நடைமுதலில் உள்ள மூலபாடங்களை உரையாசிரியர் நன்கு ஆய்ந்து எவ்விதத்திலும் பிழையே நேராதவாறு செம்மைசெய்திருக்கின்றார். சில மாறுபாடுகள் அவசியமானபோது தற்போதுள்ள சிறந்த வித்வான்களைக் கலந்து ஆழ்ந்து எண்ணியே அவை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. உதாஹரணமாக — அமிருதரஞ்சனி 28—வது பாசுரத்தில் பழைய பாடமாகிய 'கடன்மிசை கண்டவை தானத் திரளவை போதத்தபொன்னால்' என்னும் அது படிப்பவர்களுக்குப் பெரிய திகைப்பைத் தந்துவந்தது. ஸ்ரீராமதேசிகனது ஆராய்ச்சியுள்ளத்தில்

'[illegible]'

என்னும் பகவத்கீதாவாக்யம் தோன்றி, 'கடன்மிசைக் கண்டத்தாளத் திரளவை கோத்தபொன்னால்' என்ற பாடத்தை ஏற்கச்செய்தது. இதனால் பொருள் பொருத்தமும் திருத்தமும் பெற்றது. இன்னும் எவ்வளவு விரிவாய்க் கூறினாலும் உரைநயங்களை முழுதும் காட்டவியலாது. இவ்வுரையின் சிறப்பை உணர்ந்து போற்றுதற்கு இதனை முழுதும் படித்துப் பிற உரைகளுடன் சீர்தூக்கிப்பார்க்க வேண்டும். அப்பொழுது ஸ்ரீராமதேசிகன் எழுதிய உரை மிக உன்னத ஸ்தானம் பெறுமென்பதில் எனக்கு ஸந்தேஹமில்லை. ஆசார்யபரம்பரைவழியே வந்ததும், தமது தந்தையும் ஆசார்யனுமாகிய ஸ்ரீ. உபயவேதாந்த வித்வான் வங்கீபுரம் நவநீதம் கிருஷ்ணமாசார்யா ஸ்வாமியின் திருவடி நிழலில் நின்று தாம் பெற்றதும் ஆன கல்வி

யையும் ஜ்ஞானத்தையும் பயன்படுத்தித் தம்மைப்போன்ற பிற வித்வான்களுக்கு அரிய ஒருகாரியத்தை அவர் நன்கு சாதித்துள்ளார்.

அரைநூற்றாண்டு மிக நெருங்கிய பழக்கத்தால் ஸ்ரீராமதேசிக னது வம்சத்தைப்பற்றி எனக்கு நன்கு தெரியும். ஸ்ரீராமதேசிக னுக்கும் அவர் தந்தைக்கும் சொந்தமான ஒப்பிலியப்பன்ஸந்நிதி யென்னும் க்ஷேத்ரமே எனக்கும் சொந்த ஊராகும். 'நவநீதம் ஸ்வாமி' என எங்கும் வழங்கும் கிருஷ்ணமாசாரியஸ்வாமி நானகு சாஸ்த் ரங்களிலும் திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் விசேஷஜ்ஞானம் பெற்றவர்; இப் போதுள்ள முதன்மைவித்வான்களுள் ஒருவர் என்பதை யாவரும் அறிவர். உண்மையில் நம் மத—வேதாந்தக்ரந்தங்களில் அபாரமும் ஸூக்ஷ்மமுமான ஜ்ஞானத்தைப் பெற்று அவற்றின் உள்ளுறை பொருளும் அநுஷ்டானத்தின் அவசியமும் அறிந்து விளங்கும் அவ ருக்குச் சமமானவர்களைக் காண்பது எளிதன்று இங்ஙனம் விசேஷ ஜ்ஞானத்துடன் மிக்க கடுமையான ஆசாராநுஷ்டானங்களால் நிக ரற்று விளங்கும் அந்த ஸ்வாமியைத் தென்னிந்திய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹமே பாராட்டிப் போற்றிவருகின்றது. அவரது கம்பீரமான, வைராக்யம் நிறைந்த தோற்றமே பார்ப்பவர் மனத்தில் ஆஸ்திக யத்தை நிரப்பவல்லதாகும். அவர் பேசும் ஸாதாரணவார்த்தைகள் கூட, பகவத்ஸம்பந்தமான விஷயங்களாய் ஒருகாலக்ஷேபரூபமாகவே யிருக்கும் பிறருக்குச் செய்யும் உபதேசமும் தம்முடைய அநுஷ் டானமும் ஒன்றுபட்டு, உயர்ந்த எண்ணமும் ஆடம்பரமற்ற வாழ்க்கை யும் கூடிநிற்கப்பெற்ற இத்தகைய மற்றொரு வ்யக்தியைக் காண்பது மிக்ககடினம். சுருங்கக்கூறின், பக்தியும்சிரத்தையும் அறிவும் அடக்க மும் உருவெடுத்தனவென்னும்படியுள்ள அவரை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசாரத்திற்கு ஓர் உதாஹரணமெனனலாம். இத்தகைய மேன்மை யுற்ற தந்தையால் சாஸ்த்ரஜ்ஞானம் ஊட்டப்பெற்ற, தகுதியுடைய புத்திரனை ஸ்ரீராமதேசிகன் ப்ரபந்தத்தின் சிறந்த மூலத்தையும் அழகிய இவ்வுரையையும் உலகுக்கு அளித்ததும் ஆச்சரியமாமோ ?

நூலின் சிறப்பு ஒருபுறமிருக்க, ஒழுக்கம் குறைந்து மதப்பற் றும் தேய்ந்துவரும் இக்காலத்தில் இந்நூலால் பயன் உண்டாவென ஒரு கேள்வி எழக்கூடும் சிறந்த பயன் உண்டு என்றே விடைதரத் தகும் பலவாண்டுகளால் முன்னேற்றத்தைத் தடைப்படுத்தித் தற்போது தாண்டவமாடும் பகையும் அழிவும் ஒழிந்து, சமூகம் நாகரிகமாக முன்செல்லவேண்டுமாயின், மதக்கொள்கையில் நம்பிக் கையாலும் தாமத்தில் வழுவாத பற்றாலும் உண்டாகும் ஒழுக்கமே அவசியமானதாகும்.

கீழநாடுகளும மேலநாடுகளும கூடிக குலவியதில கர[illegible] வாவிபாகள பெறறது ‘ கணடதே காடசி, கொணட[illegible]’ எனனும மனபபானமையே. இபபொழுதேயும [illegible] ஆலோசிதது உறுதிபபொருளகளை ஆராயநது [illegible] அவசியமாகும அதறகு நம பராசீந—மத—[illegible] பொதிநதுகிடககும ஆதமாததவிஷயஙகளை [illegible] அதறகுத தககவாறு நிறகுமபடி நம பெரியோாகள [illegible] வேணடும அஙஙனம வழிகாடடுமபோது [illegible] ஒளிககாமலும, சிலரோடு அவை நினறுபோகாமலும, [illegible] யாவரும நனகு உணருமாறும செயயவேணடும. [illegible] தால, அதுவே பெருவாரியான மோசமும நாசமும [illegible] தூணடும இழிநத மனபபானமைககு [illegible] ஒருகாலும அழியாத புருஷாாததஙகளைப [illegible] காலததிலும மனிதருககு உளள ஆசையைப [illegible] பொதுவுடைமையாககி, உயாநத கலவியைத [illegible] வேணடும ஆழவாாகள ஜாதி, நிறம, ஆண—பெண [illegible] யாஸமினறி யாவரும எளிதில அறிவதறகு [illegible] வேதஙகளின நிததியததுவஙகளை எடுததோதியது [illegible] பறறியே என உணாவது மிகப பொருநதும.

ஆழவாாகளின அநுபவபபெருககே திவயபபிரபநதம் [illegible] நூலாய அமைநதது. அது தததுவ நூலுமனறு, [illegible]. ஸ்ரீமநநாராயணனைத தம கணணால ஸாக்ஷாதகரிதது [illegible] பேரழகில ஆழஙகாறபடட தமமுடைய மகிழசசியை [illegible] படியே எடுததுககூறுவது அநநூல ஸாவேசுவரனையும, [illegible] குணஙகளையும, பரகாரஙகளையும, ஸருஷடியில [illegible] தையும, ஜீவனுககும ஈசுவரனுககும உளள ஸமபநத[illegible] வாாகளகணடவாறு தெளிவாய அநநூல விளககும விசிஷடாதவைத ஸிததாநதமெனபபடும உபயவேதாநதம் வடமொழி [illegible] தமிழததிவயபபிரபநதஙகளிலும பிறநது வளாநதது. இ[illegible] ஸமமான பரமாணஙகளேயாயினும ஒனறுககு ஒனறு [illegible] ளது எபபடியெனின, முனபு ருஷிகளுககருளி [illegible] வெளிபபோநத உணமைகளே, பினனா ஆழவாாகளின ஸாக்ஷாத காரததால அருளிசசெயலாகி வலிமைபெறறு, “ செயயத தமிழ மாலைகள நாம தெளியவோதித தெளியாத மறைநிலஙகள் தெளிகின றோம ” எனனுமாறு விளககமபெறறமையால என்று அறிக.

இனி ஸ்ரீதேசிகனைப பற்றியும், ஆசாரியர்களுள் அவரது ஸ்தானமபற்றியும, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் மதம, வேதாந்தம, ஆசாரம், அநுஷ்டானம ஆகிய இவற்றுக்கு அவர்செய்த பேருதவியைக் குறித்தும ஒன்றிரண்டு சொற்கள் கூறுவது பொருத்தமானதே. இமமதம வேதங்களிலிருந்து அநாதியாகத் தோன்றி, போதாயநா, டங்கா, குஹதேவா, த்ரமிடா முதலிய ஆசாரியர்களவழியாக வந்ததாகும இத தர்சநத்தின் ஸாரமான கோட்பாடுகள் அனைத்தும உபநிஷத்துக்கள், பகவத்கீதை, ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள் ஆகிய இவற்றில விளக்கப்பெற றுள்ளன. ஜ்ஞாநத்திறகெல்லாம மூலமாய ப்ரஸ்தாநத்ரயம என்று கூறப்படும இம மூன்றுகாநதங்களையும அடிப்படையாகக்கொண்டு அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், த்வைதம் எனப்படும மூன்று கிளைகளும எழுந்தன. ஸ்ரீசங்கரா, பகவத்ராமாநுஜா, ஸ்ரீமத்வா ஆகிய மூன்று ஆசாரியர்களும ப்ரஸ்தாநத்ரயத்திற்கு வேறு வேறாக உரைகண்டதனால வேதாந்தமதம மூன்றுகிளையாகப பிரிந்தது

அவர்களுள ஸ்ரீசங்கரர் வைதிகமதத்திற்குச் செய்த முக்கிய உதவி யாதெனில், நாஸ்திகமதத்தை நிர்மூலமாக்கியதும, 'வேதங்களின ப்ராமாண்யத்தை ஸ்தாபித்து அவற்றின பழமபெருமையை நாட்டியதுமே. சுத்தாத்வைதம எனப்பட்ட அவரது வேதாந்தக் கொள்கை சிந்தனவாதமாக (from an idealistic point of view) நோக்கச் சிறந்து தோன்றும. அந்த மதத்தில, ஸத்தாயும சித்தாயும ஆநந்தமாயும நிற்கும ப்ரஹ்மம ஒன்றே ஸத்யம. 'சுற்றுலகங்களில உள்ள தோற்றம யாவையும அவித்யையின கார்யமான ப்ராந்தியே. அவித்யையை மெய்ஞ்ஞானத்தால அகற்ற, அதுவரை தனித்துத் தோன்றிய ஆத்மா ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றுபட்டதெனபது புலனாகும. இந்த ஸாக்ஷாத்காரமே ஜீவன்முக்தியெனப்படுவது உடல நீங்கு முனபே ஆத்மாவுக்கு ஜீவன்முக்தியாகிய பேரின்பம கைகூடும. ஸ்ரீசங்கரர் இதுவே ப்ரஸ்தாநத்ரயத்தின உண்மைக்கருத்தென்று தமது ப்ரஹ்மஸூத்ரபாஷ்யத்தில சாதுர்யத்தோடு வலிந்து வாதித்தார். அவரது வாதத்திற்குப பலர் வசமாயினர். விசிஷ்டாத்வைதிகள அது ப்ரமாணத்திற்கு ஒவ்வாதெனவும முரணபாடு உள்ளதெனவும கருதி அதை அங்கீகரிக்காது விலகினறனர்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தத்தின ப்ரதாநகுருவும உபயவேதாந்த ஸ்தாபகருமாகிய ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளும், அவருக்குப்பின அவருடைய பௌத்திரரான ஆளவந்தாரெனப்படும் ஸ்ரீயாமுநாசார்யரும் நமது தர்சநத்தைத் தம அநுஷ்டானங்களாலும க்ரந்தங்களாலும் காத்துவந்தனர். உலகத்தின சிறந்த மதியூகிகளுள முதன்மை

ரஸிக்க உரியதாயிருக்கும். இங்ஙனமே ஆங்காங்குப் பற்பல விசேஷ விஷயங்கள் விளக்கப்பட்டிருப்பதைப் படிப்பவர்கள் பார்த்து மகிழ்க.

விசேஷாம்சங்கள்.

பின்வரும் விசேஷாம்சங்கள் இப்பதிப்பிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன:—

1. ஸ்ரீதேசிகவைபவம் (சென்னை அட்வகேட் ஸ்ரீ D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் B. A., B. L., வரைந்தது.)
2. ஸ்ரீதேசிகதர்சநஸாரஸங்க்ரஹம். (தத்துவஹிதபுருஷார்த்தங்களையும் இன்னும் பல முக்கிய விஷயங்களையும் விளக்குவது)
3. ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளின் திருநாமங்கள்.
4. பிரபந்த அட்டவணை.
5. இந்நூலில் அமைந்த பா,பாவினங்களின் எண்.
6. விஷய அகராதி
7. ப்ரபந்தார்த்தஸங்க்ரஹம் (ஒவ்வொரு ப்ரபந்தத்தின் தொடக்கத்திலும் அமைந்துள்ளது)
8. செய்யுளகராதி.
9. அரும்பதவுரை அகராதி.
10. எல்லாப் பிரதி பேதங்களும்.

இவ்வம்சங்கள் அனைத்தும் வாசகர்களுக்குப் பலவகையில் உதவுவனவாயிருக்குமெனக் கருதப்படுகின்றது.

சோதநம்செய்த வித்வான்கள்

இக்கைங்கர்யத்தில் சோதநவிஷயத்தில் மஹோபகாரம் செய்தருளிய மஹான்களைப்பற்றிப் பேசும்போது முதலில் அடியேனுடைய ஆசார்யனும் திருத்தகப்பனருமாகிய ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் வங்கீபுரம் நவநீதம் கிருஷ்ணமாசாரியாஸ்வாமியைப் பற்றிப் பேசவேண்டியது அடியேனுடைய கடமையாகும். இம்மஹான் அடியேனுக்கு அக்ஷராரம்பம்முதல் இன்று கொஞ்சம் ஜ்ஞாநம் இருப்பதாக அடியேன் பாவிப்பதற்கும் இடம் உண்டாமாறு ப்ரஹ்மோபதேசம், பஞ்சஸம்ஸ்காரம், க்ரந்தகால

க்ஷேபம், பரங்யாஸம் முதலிய ஸர்வாம்சங்களிலும் ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் அடியேனை ஆட்கொண்டருளி ஒருவஸ்துவாக்கிய மஹோபகாரத்தை எங்ஙனே பேசவல்லேன? யாது செய்யினும் எத்துணை பேசினும் சற்றல்லவோ முன்னம் பெற்றதற்கு! மாதருகைகளை வரைவதிலும் விஷயங்களை க்ரஹிப்பதிலும் அடியேனிடம் ஸம்பவிக்கும் தவறுகளை அவ்வப்போது திருத்தியும், அதற்குப் பல ஆதாரங்களைக் காட்டியும், அதிலிருந்து அதற்குத் தொடர்புள்ள பல விஷயங்களை எடுத்துப் போதித்தும் அடியேனைத் தெளிவித்தருளிய மஹோபகாரமும் மறக்கற்பாலதோ? தம்முடைய திருமேனித் தளர்வையும் பொருட்படுத்தாது, தம் அநுஷ்டானம், க்ரந்தாவலோகந-காலக்ஷேபாதிகள், திருவிண்ணகரப்பனுடைய நிரந்தர கைங்கர்யம் ஆகிய இவற்றின் நடுவில் சற்றும் பின்வாங்காது மாதருகைகளையும் அச்சிட்ட காகிதங்களையும் சோதித்துப் பல பரிஷ்காரங்களைச் செய்தருளிய பேருதவிக்குக் கைம்மாறாக அடியேன் எதைச் செய்யமுற்படுவேன்? ஆதலின் அடியேனுக்கு உபாயோபேயங்களாய்நிற்கும் அந்தத் திருவடிகளை இடையீடின்றிச் சிந்தித்து நிற்பதே அடியேனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாம்.

பின் திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ஸௌம்ய நாராயணாசார்யா ஸ்வாமியைப்பற்றி எழுதவேண்டிவரும்போது கை நடுங்குகின்றது; கண்ணீர் பெருகுகின்றது. வாளா விடுவதும் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதன்று. இம்மஹாநுபாவர் மூலப்பதிப்பிலும் இவ்வுரைப்பதிப்பிலும் சோதநவிஷயத்தில் எடுத்துக்கொண்ட ச்ரமம் அளவுபடுத்திக் கூறவியலாததாம். ஆரம்பத்தில் இவ்வுரைப்பதிப்பின் தொடக்கத்தை விண்ணப்பித்து மூலப்பதிப்பிற்போல் இதன் சோதநத்திலும் உதவிபுரியவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தபோது ஸ்வாமி அடைந்த மகிழ்ச்சி கூறுந்தரமன்று. மிகமிக உளங்குளிர்ந்து நெடுநாட்களாக இக்கைங்கர்யம் எதிர்பார்க்கப்பட்டதெனவும் இதைக்காட்டிலும் நமக்குச் சிறந்த கைங்கர்யம் வேறில்லையெனவும் கூறியருளி அடியேனை உற்சாகப்படுத்தும்படியிருந்தது. அச்சிட்ட காகிதங்களைச் சோதிப்பதிற்காட்டிலும் முன்பே மாதருகைகளைச் சோதித்துவிட்டால் பின் திருத்தவேண்டிய பாகம் குறையுமென்று அடியேன் விண்ணப்பித்ததற்கு ஒமென்றிசைந்து அங்ஙனமே கடாக்ஷித்துத் திருத்தியருளும்படியுமிருந்தது. அதன்பின் பேராசையால் அடியேன் அச்சிட்ட காகிதங்களை மறுபடியும்

அனுப்பிச் சோதிக்கச் செய்து ஸ்வாமிக்குச் சிரமம்கொடுக்கவும் பின்வாங்கவில்லை. பல விஷயங்களில் அடியேனுடைய அறிவின் சிறுமையினால் ஸ்வாமியின் கருத்தை அறியமுடியாது நினைத்துப் பன்முறை எழுதிக்கேட்டுத் தெளிந்தே, உரையை அச்சிட நேரிட்டதும் உண்டு. உதாஹரணமாய்ப் பரமதபங்கத்தில் சார்வாக மதகண்டநத்திலும் ந்யாயமதநிரூபணத்திலும் ஐந்துமுறை ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுக்கும் கடிதப்போக்குவரவு நடந்தபின்பே ஒரு முடிவுக்கு வந்து அச்சிடநேர்ந்தது. எத்தனைமுறை அடியேன் எழுதிக் கேட்டாலும் ஸ்வாமிக்கு மகிழ்ச்சி பொங்குமத்தனையேயன்றிச் சிறிதும் சலிப்பு ஏற்படுவதில்லை. சிற்சில இடங்களில் மந்தமதியான அடியேன் எழுதிய சில விஷயங்கள் ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தின் மிக்க உவப்புக்கு இடமாயிருந்தமைபற்றி ஸ்வாமி மிக மகிழ்ந்து தம் பெருமையையும் அடியேனது சிறுமையையும் பாராது அடியேனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஒவ்வாத முறையிலும் கூட அடியேனைப் பாராட்டி யெழுதியதுமுண்டு. அடியேனுக்கு இவ்விஷயமாக ஸ்வாமி தம் திருவக்ஷரங்களைப் பொதிந்து அருளிய ஸ்ரீமுகங்கள் எண்ணிறந்தவையாம். அவற்றை ஸேவித்து ஸேவித்து உவகையும் துன்பமும் சுமந்த உள்ளத்தனாய் நிற்கின்றேன்.

இவ்வாறு அடைக்கலப்பத்துவரையில் மாத்ருகைகளையும் அச்சிட்ட காகிதங்களையும் ஸ்வாமி சோதித்தருளும் பாக்யம் நேர்ந்தது. அதற்குமேல் கீதார்த்தசங்கிரகம்வரையில் மாத்ருகைகளை மட்டுமே ஸ்வாமி சோதிக்கமுடிந்தது. ஸ்வாமி திருநாட்டுக்குச் சென்ற இடமாகிய கரும்பட்டிக்கு எழுந்தருளும்போதுகூட இனிச் சோதிக்கவேண்டிய பாகங்களை நேராகக் கரும்பட்டி விலாஸத்திற்கே அனுப்பினால் விளம்பமின்றிக் கைங்கர்யம் முடிய ஹேதுவாகும் என்று ஸ்ரீமுகம் அருளும்படியிருந்ததென்றால் ஸ்வாமிக்கு இக் கைங்கர்யத்தில் உள்ள சிரத்தையை இனி எவ்வாறு கூறமுடியும்? கைங்கர்யம் பூர்த்தியாகித் தம் பரிசிரமம் ஸ்ரீகோசவடிவத்தில் உலகுக்குப் பயன்படுமமுறையை ஸ்வாமி கடாக்ஷித்து மகிழும்படி செய்யப்பெறாத தௌர்ப்பாக்யம் அடியேனுடையதே.

பெருமாள்கோயிலில் பேரருளாளன் திருவடிவாரத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய சாயைவீசுமிடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் மஹா பாக்யம்பெற்றுப் பரமதேஜஸ்வியாய் விளங்கும் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ஐயா ஸ்ரீ கிருஷ்ணதாதாசார்யஸ்வாமியின் பெருமையைக்

கூற அடியேன் எத்தகையன்? அதிபால்யம்முதல் இம்மஹானுடைய திவ்யகடாக்ஷத்திற்கு விஷயமாய்நிற்கும் பெருமை அடியேனுக்கு உளது. இப்புண்யபுருஷஸந்நிதியில் முதலில் இக்கைங்கர்யத்தைப் பற்றி விண்ணப்பம்செய்தபொழுதே ஸ்வாமிக்கு இதில் உள்ள அவாவை அறிந்துகொண்டேன். ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸம்பந்தம் பெறாத எக்காரியமும் ஒரு நற்காரியமாகாதென்பதே ஸ்வாமியின் துணிவு. இம்மஹானுபாவர் மூலத்தைகளையும் அச்சிட்ட காகிதங்களையும் மிக்க ஊக்கத்துடன் நன்கு ஆராய்ந்து சோதித்தருளியதுடன் ஆங்காங்கு பரம்பரையாய ஸம்ப்ரதாயத்தில் வருகிற பரமரஸமான சில அர்த்தவிசேஷங்களையும் எழுதியனுப்பியருளினார். உரையில் பற்பல இடங்களில் 'பெரியோர் பணிப்பர்' என்ற குறிப்புடன் அச்சிடப்பெற்ற விஷயங்களில் பெரும்பான்மையானவை ஸ்வாமியிடமிருந்து வந்தனவாயிருக்கும். திருநக்ஷத்திரங்கள் பல கழிந்து திருமேனி தளர்ந்த இந்நிலையிலும் தம் அசக்தியைப்பொருட்படுத்தாது இக்கைங்கர்யத்தில் ஸ்வாமி பேருதவிசெய்யக் காரணம் ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திப்ரசாரத்தில் உள்ள தீவ்ர ஆர்வமேயன்றோ? இந்தப் புண்யசுலோகருக்கும் அடியேன் செய்யும் கைம்மாறு இவர் திருவடிகளில் அடியேன் முடிவைப்பதேயாம்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் நெடுநாட்களாய் முக்கிய ஸ்தானத்தை வகித்து நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களுக்குத் தமிழில் விசேஷ வல்லமை உண்டாக்கியும், 'செந்தமிழ்' என்னும் சிறந்த பத்திரிகைக்கு ஆசிரியப்பதவியைத் தாங்கினாறும், தமிழிலக்கணத்தில் இக்காலத்தில் தாம் இட்டது சட்டமாம்படியிருப்பதுபற்றி அகஸ்த்யரெனப் பேசப்பட்டும், வடமொழியிலும் விசேஷ அறிவு பெற்றும் திகழும் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் திருநாராயணையங்கார் ஸ்வாமி வயோதிகத்தால் உள்ள தம் அசக்தியைக் கணிசியாது அடியேனுக்கு இதன் சோதநத்தில் வந்த ஐயங்களையெல்லாம் நீக்கித் தமிழிலக்கணத்திற்கும் ஸித்தாந்தத்திற்கும் மாறுபடாமல் பாடத்தை நிர்ணயிப்பதில் செய்த பேருபகாரத்திற்காகவும், 'தீபத்திற் பிறந்த ப்ரதீபம்' என்னலாம்படியுள்ள இவர் திருக்குமாரர் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் அப்பனையங்கார் ஸ்வாமி அங்ஙனமே உடனிருந்து செய்த உதவிக்காகவும் இவ்விரண்டு திருநாமங்களுக்கும் அடியேனுடைய ப்ரணாமங்கள் உரியனவாகுக.

வாய்ந்த ஸ்ரீராமானுஜ [illegible]
பெருமை வாய்ந்த [illegible]
வேதாந்தத்தீர்த்த [illegible]
பொருளுந்தரு [illegible]
வந்த [illegible]
ஒழுங்குபடுத்தி [illegible]
சாந்தது. [illegible]
கோக்கு [illegible]

ஸ்ரீராமானுஜ [illegible]
விதநாதந்தத [illegible]
செய்யப்பெற்ற [illegible]
கீதாபாஷ்யம் [illegible]
உபநிஷத் [illegible]
விலக்கி [illegible]
மனிதன [illegible]
ஆம [illegible]
மாணாக்கர் [illegible]
முயற்சியில் [illegible]
செய்வதை [illegible]
வகைப்பட்ட [illegible]
மென்மை [illegible]
கொள்கை [illegible]
பட்ட கருத்து [illegible]
படிகளிலிருந்து [illegible]
என்பவற்றை [illegible]
ஆம 'ஸ்ரீ' [illegible]
ஸ்ரீபாகவத [illegible]
ராதாரத்திலே [illegible]
பதிக ஸ்ரீராமானுஜர் [illegible]
ஆகமா, [illegible]
புறமும [illegible]
செய்யுமது. [illegible]
மெனப்படும [illegible]
பவன.) இவை [illegible]
தான் சரீரமாய [illegible]
கும இருப்பிடம்; [illegible]

வாதஸலயம எனபன ஸமஸாரச சுழலில அகபபட்டுத தவிககும ஜீவாகளுககு மிக உதவுவன. சேஷனான ஜீவனுககும ஸாவசேஷியான ஈசுவரனுககும சேஷசேஷிபாவமெனற மறறொரு முககியமான ஸமபநதமும உணடு (சேஷன்—தனககென ஒனறுமிலலாமல, தன சேஷிககேயாக வாழபவன) மோக்ஷமெனனும புருஷாாததம நிதயாநநதம தாவலலது அது ஆண-பெண, நிற, வகுபபு, சாதிவேறறுமையினறி யாவரும பெற உரியது. ஸ்ரீமநநாராயணன தன அபாரகருணையாலும, தனனைவிட்டு க்ஷணமும பிரியாத தேவியின புருஷகாரததாலும (சிபாாசு) சாஸதரீயமாய இடையறாத தயாநரூபமான பகதியெனனும உபாயததாலோ, ஆதமாதமீயஙகளை அவனிடம ஸமாபபிததலாகிய முறைபபடிசெயயும பரபததியெனனும உபாயததாலோ தனனை அடையமுயலவோா யாவாககும ஒகக மோக்ஷததைத அளிககக காததுககொணடிருககிறான அவனே பராபயன, அவனே பராபகன, அவனே ரக்ஷகன, ஸிததோபாயமும அவனே, உபாயமும பலனும அவனே மோக்ஷமெனபது கேவலமவாழககைத துனபததிலிருநது விடுதலையனறு, காமபநதததினினறும ஸமஸாரதுககததினினறும மீடசிமட்டுமனறு அது நிதயமுகதருடன பரமபததில பகவானுடைய எதிரில நினறு அவனுளளமுககக்குமபடி நிதய கைஙகாயமசெயதலாகிய பேரினபததை முடிவினறி அநுபவிததலாம் உததுகாறுமசுருஙகக கூறியதே மேனமையுறற ஸ்ரீராமாநுஜதாசநமாம அவா புதிதாக ஒரு மதததையோ வேதாநதததையோ கறபிககவிலலை எககாலத்தும உளள ஒரு மதததை—அவா உணமையெனக கணட வேதாநதததை—உபநிஷததுககளை அடியொறறியும ஆழவாாகளது உணாசசிபபெருககான திவயபரபநததததைப பினபறறியும பரதயக்ஷததிறகுச் சிறிதும முரணபடாதவாறு கருததொறறுமைபபடுததி ஸிததாநதஸதாபநம செயததுவே அவாசெயதஉதவியாம

அவருககுபபின ஒனறரைநூறறாணடுவரை அவா ஸிததாநதததைப பல விதவானகள அழுததமாகக கணடிததனா அபபொழுது தான நம நாடு, அதுவரையில தான பெறறறியாத உததமபுருஷரும சிறநத விதவானகளின முனனணியில முதனமையாயநிறகும மஹாசாாயருமான ஸ்ரீவேதாநததேசிகனைப பெறறெடுததது [1268—1369–A.D] இயறகையறிவு, ஞாபகசகதி, புததிக்கூாமை முதலிய பல வாயபபுககளும நிரமபிய அவவாசிரியருககுப பிராயம இருபது முடியுமுனனரே இலககியஙகள, தாமசாஸதரஙகள, வேத-வேதாஙக-வேதாநதநூல்கள, கலைகள, விஜ்ஞாநம முதலிய எல்லாக கல்விபபகுதிகளும பல பாஷாஜஞாநமும உளளஙகைநெலலிககனியாயின. ஒவ்

வொரு ஜஞானமாககததிலும, கவிதாசகதியிலும, வாதிகருநதிறமை யிலும, மத-வேதாநதஜஞானததிலும அவரது சகதி அதிமாநுஷமா யிருநதமையால அவர்காலததவரால ஓர் அவதாரபுருஷரெனக கொண டாடபபெறறாா. எலலாககலைகளிலும மிகக பயிறசியாலும ஞானத திரளின கரையைக கடநதுநினறமையாலும ஸ்ரீரஙகநாயகிநாசசி யாரே அவரை 'ஸாவதநத்ரஸ்வதநதரா' என விருதிடடு மகிழநதன ராம இமமடடோ! அவருடைய கவிதாசகதி அதியாசசாயமானது அவா பேசாத பொருள கிடையாது கவிதவத்திலும தாககவாதத திலும அவருககு இணையே இலலை. இதனால அவருககுக 'கவி தாாககிகஸிம்ஹம்' எனற படடமும சூடடபபடடது வேதாநத ராஜயத்தில முடிசூடிய பனனராயினறதால ஸ்ரீரஙகநாதனே அவரை 'வேதாநதாசாாயன்' எனறு விருதிடடுக களிததனா !!

அவர் தமது கூரிய மதிநுடபம, எலலையறற அறிவு, அபாரமான கலவி முதலிய சகதிகளைத திரடடிப பயன்படுததி ஸ்ரீராமாநுஜஸித தாநதத்தை இனி ஒருககாலும பிறா அசைககமுடியாதபடி நிலைநாட டினார், இப்பயனையே கருதி, தமது ஆயுள முழுதும உழைதது இத தர்சநததின சலியாவீரராயநின்று வாதிதது, வெறறிமேல வெறறி கொண்டனா. வாதபபோருககேறற ஆயுதங்களாகிய மிடுககும, அஞசாமையும, ஹாஸயசகதியும, மூரணவைபபும, நடைநயமும, ந்யாயநூலறிவும அவரிடம குடிகொண்டிருந்தமையால அவாஎனறும எப்போதும வாதபபோருககு ஆயததமாகவேயிருநதுவநதாா. அவருடன வாதமசெயதவா மீணடனரெனபதிலலை. அவருடைய பறபல நூலகளுள, வடமொழியிலுள்ள சததூஷணியிலும தமிழி லுள்ள பரமதபஙகத்திலும் இநத வலலமையை ஒருவாறு காணலாம. பல துறைகளிலுமுளள நூற்றுக்கு மேறபடட அவருடைய ஸமஸ க்ருத—தமிழநூலகளே அவர் உலகிற்குச் செயதுளள உதவிககுப போதிய சான்றாகும். காவியததுறையிலே காளிதாஸனுடைய ரகு வம்சம் மேகஸநதேசம்போன்ற யாதவாபயுதயம் ஹம்ஸஸநதேசம் இவற்றை இயறறினா். முனனவறறுககு இவை நடைநயததிலோ கறபனையிலோ, உவமச்செழிபபிலோ சற்றும குறைந்தனவலல சில அம்சங்களில் அவறறைவிடச் சிறந்துமிருககின்றனவெனறு பக்ஷ பாதமற்ற ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனா. ந்யாயஸித்தாஞ்ஜ நம், ந்யாயபரிசுத்தி, ஸேசுவரமீமாம்ஸை, தத்துவமுகதாகலாபம் என பன அவருடைய வேதாந்தக்ரந்தங்கள். அவை பயன்தரவலல துறை களில் ஆராயச்சிகளைச செலுததப் பிறந்தவை. ஸ்ரீபாஷ்யததின ஹரு தயத்தை அவர் அதிகரணஸாராவளியின் அழகிய சுலோகஙகளால

வெளியிட்டுள்ளார். தத்துவடீகை என்னும் வசனநூல் பெரும்பாலும் அதே பொருள் பற்றியது நம்மாழ்வாருடைய பாபந்தங்களின் உள்ளுறையை வடமொழியில் த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம், த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பாயரத்நாவளி என்ற நூல்களின்வாயிலாக விளக்கியுள்ளார்.

தேசிகப்பிரபந்தம் மதத்தையும் ஆசாரத்தையும் கூறும் நூல். இதே பொருள் பற்றியன சில்லறை ரஹஸ்யங்கள் பலவும், தலைமைப் பெருநூலாகிய ரஹஸ்யத்ரயஸாரமும். இவை மணிப்ரவாளநடையில் அமைந்தன. இவை யாவும் தத்துவங்களை விளக்கி, திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகம் என்று மூன்று ரஹஸ்யங்களின் உட்பொருளையும் தெளியக்காட்டி, பக்தியெனும் உபாயத்தைக்காட்டி லும் அநுஷ்டிப்பதற்குப் பன்மடங்கு எளிதாயும் பயன்தருவதில் மிகச்சிறந்ததாயுமுள்ள ப்ரபத்தியெனனும் உபாயத்தையே இம்மந்த்ரங்கள் ஒருமுகமாகக்காட்டுவன என்று முடிக்கின்றன. நிற்க, எம்பெருமானுடைய தயையைக் கூறும் தயாசதகம், அவனுடைய திருவடிகள் ஆசிரிதர்களை ரக்ஷிக்கும் திறமையை ஆயிரம் அழகிய சுலோகங்களால் ஓதும் பாதுகாஸஹஸ்ரம் முதலிய பல ஸ்தோத்ரங்களும் அவரால் இயற்றப்பட்டன இவை யாவும் பகவானுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், கல்யாணகுணங்கள் ஆகிய இவற்றைப்பற்றிய அழகிய சிறு காவ்யங்களாம் பாதுகாஸஹஸ்ரம் ஸ்ரீரங்கத்தில் புலவர் ஒருவர் அறைகூவியதை ஏற்று மூன்றுமணிகாலத்தில் அருளியது, படிப்பவரின் உள்ளத்தில் 'ஸ்ரீதேசிகன் அவதாரபுருஷரே, அவருடைய கிரந்தங்கள் தெய்விகசக்தியுடையன' என்ற நம்பிக்கையைத் திடமாக ஊட்டுவது ஸங்கல்பஸூர்யோதயம் என்ற அங்யாபதேசநாடகம் மதக்கொள்கையையே சித்திரிப்பது இவையாவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் மத—வேதாந்தங்களுக்கு ஸ்வாமிசெய்த பேருதவிக்கும் அவரது உள்ளம் நின்ற உயர்ந்தநிலைக்கும் அழியாத சின்னங்களாம்.

தார்க்கபாண்டித்யத்திலும், வேதாந்தஜ்ஞானத்திலும் அவருடைய உயர்ந்த ஸ்தானத்தை ஒவ்வொருநூலிலும் கம்பீரமாக விளங்கும் கருத்தாழத்தின் ப்ரகாசத்தினின்று காணலாம். விசிஷ்டாத்வைத ஆசார்யபரம்பரையில் நீண்ட காலமாக ஓராணவழிவந்த தூய நீதிகளும் கருத்துக்களும் ஸ்ரீதேசிகனிடம் உருக்கொண்டது போலச்சரித்திரத்திற்கண்ட மற்ற எந்த ஆசாரியரிடத்தும் காணப்படவேயில்லை என்று கூறுதல் மிகையாகாது. அவரது அபாரமான செல்வாக்கு அவர்வாழ்நாளிற்போலவே பின்னரும் குறையாமல் விளங்கியது. அதற்குக் காரணம், அவரது வாழ்க்கையின் எளிமையும், அறிவின் ஆழமும், த்ரிகரணசுத்தியும், குணங்களின் பெரு

மையுமே கல்யாணகுணங்களுக்கு நிதிபோன்ற அவருடைய [illegible] மான மஹிமையை வர்ணிக்கச் சொற்கள் போதா. இந்த [illegible] மைவாய்ந்த அவரைப் பிரமத்வித்வான்களும் [illegible] முகமாய் வாயாரப்புகழ்ந்து, அவரது கருத்தாழத்தையும் [illegible] யையும் வாதசாமர்த்தியத்தையும் கொண்டாடியிருக்கிறார்கள்.

என் நண்பர் ஸ்ரீ D ராமஸ்வாமி ஐயங்காரால் [illegible] கிரந்தத்தின் முற்பாகத்தில் சேர்க்கப்பெற்ற ஸ்ரீதேசிகனை [illegible] ஸ்ரீராமதேசிகன் தாமே எழுதி ஒவ்வொரு [illegible] சேர்த்திருக்கும் ப்ரபந்தார்த்தஸங்க்ரஹமும் [illegible] வும் உபகாரகமாயிருக்கும் ஸ்ரீதேசிகதர்சநஸாரஸங்க்ரஹம் [illegible] ஒரு சிறு கிரந்தம் ஸ்ரீராமதேசிகனால் எளிய தமிழில் [illegible] சேர்க்கப்பட்டுளது. அதன் பெயரே, ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் [illegible] நூல்களில் விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ள ஸ்ரீதேசிகதர்சனத்தின் ஸாராம்சங்களை அது திரட்டிச் சுருக்கி வெளியிடுமென்பதை [illegible] கின்றது. அது மிகவும் முக்கியமான அம்சமாம்.

இப்பதிப்பில் சேர்த்திருக்கும் ஸ்ரீதேசிகசித்திரத்தின் [illegible], அவ ரோடு நனகு பழகியவர்கள் எழுதிவைத்த குறிப்புகளின் [illegible] அறியப்படும் அவருடைய தோற்றத்தின் பரகாசமும் [illegible] நனகு புலப்படுகின்றன. ஸ்ரீதேசிகபக்தர்களுக்கு இதுவரை [illegible] வந்த சித்திரங்களில் மேம்பட்ட இத்திருவுருவம் [illegible] ஆராதநத்துக்கும் உரியதென்பதில் ஐயமில்லை. பரஹம்ஸதேஜஸ் [illegible] கும் திருமுகமும், அடக்கமும் காம்பீர்யமும் [illegible], ஸாத்விக அஹங்காரத்தோற்றமும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக [illegible] சொட்டும் கவர்ச்சியும் சித்திரம் எழுதியவருக்கும் அதற்கு [illegible] துணைபுரிந்தவருக்கும் பெருமையளிப்பன.

கடைசியாக, இந்நூலின் உரிமையை அளிக்கப்பெற்[illegible] நம் புராதனக்கலைகளின் பெருமையும் நன்மையும் அழகுற [illegible] வெடுத்தவருமாகிய ஸ்ரீமான் வீ வீ ஸ்ரீநிவாஸையங்காரை [illegible] இங்குக் கூறுவிடில் நான் கடமையிலிருந்து தவறியவனாவேன். இவ்வுரையாசிரியருக்கு ஊக்கமளித்துத் துணைபுரிந்து, [illegible] குக்காயங்களாலும் தமது உதவியை வழங்கி உபகரித்தவர் அவரே. அவருடைய சலியாத உள்ளம் எக்காலும் குணத்தையும் [illegible] பெருக்கையுமே நாடி ஸ்ரீதேசிகதர்சநத்தை நாட்டுவதற்கும் [illegible] வதற்கும் தக்க வழிகளைக் கண்டு வலிமை [illegible]றச்செய்வதில் [illegible] உழைத்துவருகின்றது. ஆதலின் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமூஹம் அவர் விஷயத்தில் மிகவும் கடப்பாடுடையதாகும்.

அவர் ஸௌக்யத்துடனும் மஹைச்வர்யத்துடனும் பல்லாண்டு வாழும்படி ஸர்வேச்வரன் அநுக்ரஹிப்பானாக.

" [illegible] ",
மயிலாப்பூர்
1—7—'44.

(SD.) K. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்.

FOREWORD
BY
SRIMAN V. V. SRINIVASA AIYANGAR.

Reprint from the Text Publication — 1941.

By my friend, the editor of this publication, I have been asked to furnish it with a foreword I think I can suspect why I have been so asked. I think I have been the foremost to prick him into unflagging activity in the task undertaken by him, of bringing out a scholarly edition of *Sri Vedanta Desika's* Tamil works popularly known as *Desika Prabandham*. And I suppose he was entitled in his turn to avenge himself on me by condemning me to write a foreword

I console myself however with the reflection that a foreword, especially to such an edition, is not uncalled for Many decades ago, a great Tamil scholar set up for the Tamil land an idea and ideal of scholarship especially in the publication and printing of ancient Tamil works. But in spite of such actual example, the standard set up by him has been found unapproachable He was left severely alone almost without a second. It is therefore a matter for gratification that in the preparation of the text of the present publication the editor has brought to bear ideas and ideals reminiscent of that great scholar

I know personally somewhat of the care and trouble and zeal with which the learned editor of this publication has been able to find out and fix up the proper readings He has not spared himself nor has he spared the large number of competent scholars whom he consulted almost with regard to every one of the questions relating to the text which came up for decision and determination It was exemplary It was beyond all praise The grateful thanks, therefore, of all lovers of Tamil and

devotees of *Sri Vedanta Desika*, are due to him for having brought to bear on this edition such rare and invaluable gift of sensitive scholarship coupled with his marvellous capacity for taking infinite pains

As regards *Sri Vedanta Desika's* Tamil works collected together and familiar to the students of Tamil and to the devotees of *Sri Vedanta Desika* as *Desika Prabandham*, I feel I am not competent to speak It seems to me however that a few ideas of my own in the matter may, with ample apologies, be submitted for the consideration of scholars and readers It is not perhaps so well known or appreciated as it deserves to be, that it is to *Sri Vedanta Desika* we owe almost entirely the conception of *Ubhaya Vedanta*, an expression which at the present day is quite familiar to all Sri Vaishnavites of South India The expression *Ubhaya Vedanta* does not signify two Vedantas one in Sanskrit and the other in Tamil Nor would it be accurate to say that it is the same Vedanta or Vedantic thought that is given expression to in Sanskrit and in Tamil respectively *Ubhaya Vedanta* is the characteristic expression specially patented by and for Vaishnavites who are the followers of the Visishta Adwaitic school *Visishta Adwaita* is best defined as the philosophy which describes the essence of all existence as one in two and two in one I fancy that *Ubhaya Vedanta* thus means the Vedantic thought which is one in two and two in one The Vedantic thought is the same and yet not the same You may call it one if you like You may call it two if you like But in essence it is only one in two and two in one. In other words it has been reserved only for the Ubhaya Vedantins, for the followers of the Visishta Adwaitic school of thought, to be endowed with a religion and philosophy thus presented in differentiated non-dualistic form. They are the richer for it. They are the greater for it. They are the happier for it. It will take a volume or indeed many volumes to deal in

detail with this aspect, but it seems to me it is not necessary at any rate here and now.

If true religion should be popular and if popular religion should be true, it would appear to be necessary to be presented in this twin form Authority on one side and realisation on the other are seen here wedded to one another *Gnana* and *Bhakti* are seen here functioning together Transcendental metaphysics and logic are seen here in mutual love and affection with inner inspiration and direct enjoyment. The sweetness of Tamil is superadded to the pure milk of Sanskrit It will thus be seen and appreciated how the Ubhaya Vedanta of South Indian Vaishnavitism is a Visishta Adwaita itself and the consummate and supreme spiritual synthesis of one in two and two in one, the ideal of all synthesis. The harmony indicated by such a synthesis is at once the fulfilment of process and product and the ultimate goal of all evolution

Amongst the greatest contributions made by that great Acharya, was the declaration and demonstration of the identity of the two Vedantas, the postulation and the insistence on the necessity for an intimate and proper appreciation of both the Vedantas A perfect appreciation of each of the Vedantas should be and could be only through the medium of the other He has made no secret of his view in the matter The astounding declaration has been made by him that large parts of the teachings in Sanskrit Veda and Vedanta are made clear and limpid to the understanding only through the medium of the Tamil Veda

As Brahmans classify and describe themselves as being of *Rig Veda*, *Yajur Veda* and *Sama Veda* he has announced himself to be of, and belong to, the Tamil Veda

It is well known that the Sri Vaishnavas of South India are divided into two classes respectively called *Vadagalais* and

Thengalais which I suppose mean respectively those who espouse the Northern language, that is to say the Sanskrit Veda and those who espouse the Southern language, that is to say the Tamil Prabandhams

It must fall to be noted as an irony that those who worship this great Acharya as their Jagadguru should call themselves Vadagalais, that is to say those who adopt more or less exclusively the Sanskrit Veda and Vedanta When the great Acharya has proclaimed himself to belong to the Tamil Veda, the only appropriate expression by which it seems to me that the Vadagalais can call themselves as true disciples of *Sri Vedanta Desika* is that they are not Vadagalais but *Ubhaya Kalais*

When the history of religious thought and evolution in South India should come to be written in proper perspective, I have no doubt that the great Acharya *Sri Vedanta Desika,* will be recognised and designated as the apostle of the doctrine of redemption by renunciation or what is called *Prapatti* The doctrine is no doubt as old as the Upanishads The Gita has proclaimed it to be the final article of faith But even though it was accepted by all Vedantins more or less, even *Sri Ramanuja* did not seek to make a separate school of it and it was reserved only for *Sri Vedanta Desika* to reduce it almost to the form of a science and to build up a whole system of Vedantic thought based on it

In this respect his compositions in Tamil are quite as valuable and significant as his writings in Sanskrit Contrasting and considering his works in Sanskrit as well as in Tamil, the claim cannot possibly be regarded as extravagant that there is perhaps no important pronouncement by him in Sanskrit which has not found its place in his Tamil works, though one cannot be so sure that the essence of everything that he has written in Tamil

finds a place in his Sanskrit writings. In a word his contribution to Sri Vaishnavism and to Sri Ramanuja's school of religion has been to reduce it to a proper logical system, and so to say enthrone it in a fortress as it were, unassailable by any kind of opponents for all time and to acclaim and reveal its true identity to be the doctrine systematised by him as Prapatti I am quite conscious that this doctrine of Prapatti constituted by him into what seems almost a separate school of thought, has not only failed to be properly understood by many of his critics and opponents, but has been almost jeered at as too childish and simple to be regarded as a means of salvation. When it comes to be considered according to its requirements and conditions as promulgated by the great Acharya it will undoubtedly be realised that the doctrine promulgated by him did not and could not consist merely of a formal ceremony as understood by most people today but is perhaps in its essential nature more difficult of accomplishment than salvation by *Gnana, Bhakti or Karma* It seems to me that in fact and truth, the Prapatti as propounded by him is a synthesis of all the other means of salvation. The Prapatti Yoga as expounded by him is theoretically and practically comprehensive of all other Yogas

If becoming one with the divine is the ultimate end and goal of the human self or *Jeevatma,* then the union that is brought about by *Gnana* or knowledge *Bhakti* or devotion *Karma* or action, must each be a relatively limited and incomplete one. Such ideally perfect union can be fulfilled only when the individual self becomes organically united with the supreme self so that it comes to live, move and have its being in the divine, thenceforward during the remainder of earthly life or in the life beyond

This great doctrine which in modern language may be described as an organisation in which the individual will become organised with the divine will is a doctrine

which is more clearly and fundamentally the doctrine of Visishta Adwaita and is capable of furnishing us with a kind of Universal solvent, with a formula of fruitful application to the innumerable spheres of human life and activity in modern times It is perhaps with reference to the problem of the relationship between the individual and the society or the state, that the problems that arise for solution are today staggering the world of thought and action But it seems to me that it is in the true recognition and the practical application of the central doctrine behind the ideal of organisation, namely each for all and all for each, that a true salvation of the world itself depends. It is these principles of world salvation that have been formed into a system of thought and finally sought to be established by *Sri Vedanta Desika* in his exposition of Visishta Adwaita and Prapatti Yoga

It has not often been recognised that the place which *Sri Vedanta Desika* occupies as a composer and poet in Tamil is indeed very high It is not perhaps so well known as it deserves to be, that he has been acclaimed by the leaders and representatives of Tamil language and literature even as *Tamizh Kadavul* (தமிழ்க்கடவுள்) the presiding Deity over the Tamil language. We may take it that when they felt themselves compelled to grant unto Him such unstined recognition of superiority they did not forget that he was a great Sanskrit scholar and poet and they could bring themselves to make any such confession only after overcoming the natural prejudice against such recognition of one who was at the same time great as a Sanskrit author and poet.

There is not perhaps a single mode of prosody which *Sri Vedanta Desika* has not used in his Tamil compositions. Some of them are marvellous and whatever he adopted or used he improved upon His Tamil was classical. In his choice of the apt words he has had few equals

It may be stated without fear of contradiction that it is perhaps the great value and merit of the Sanskrit composition of *Sri Vedanta Desika* that have served in the case of most persons, so to say, to overshadow the achievements of that poet-philosopher in Tamil Probably also the fact that his followers call themselves Vadagalais had a great deal to do with the proper lack of appreciation of his place in Tamil language and literature

The more one reads the *Desika Prabandham* which is presented here to the public by the learned Editor the more would be the wonder with which the reader will come to regard *Sri Vedanta Desika* as religious teacher, philosopher, composer and poet in the Tamil language It can almost be said that all that is necessary to be learnt and known by a Srivaishnava, he has put into Tamil and what he has not put into Tamil is not necessary to be learnt or known It is no doubt true that a great writer is he who has succeeded in weighing each of the words used by him with great mastery of thought, and so viewed all the Tamil compositions of Sri Desika would bear close and scrutinising study yielding to us thereby more and more profit and pleasure at every succeeding reading.

I feel I cannot close this foreword without referring to what I consider to be one of the greatest and most unique achievements of *Sri Vedanta Desika* in his works generally.

His poetical compositions either in Sanskrit or in Tamil have a distinctive quality of their own so much so, that it would seem to be possible to recognise their authorship even without previous acquaintance from the more rythm and diction It will be correct to say that he has invented new forms of rythm and euphony Being at once master of the classical Sanskrit and the classical Tamil and having apparently steeped himself in the main qualities of the prosody in both the languages, he has, it seems to me, introduced into his Sanskrit compositions many

unique and characteristic features of Tamil prosody such as Yadugai and Monai and Prasa and Anu Prasa and has also conversely introduced into his Tamil composition characteristic features of Sanskrit prosody such as the euphonic unity of each line of verse and the characteristic rythm and flow and above all a dignity of personality as it were In Sanskrit as well as in Tamil the height of thought, meaning and significance holds even in balance with euphony of sound and rythm, thus exemplifying in literary achievement the interdependence of soul and body which is the recognised essence of Visishta Adwaita In fact it seems that one may go a little further and even declare and demonstrate the identity of his meaning and message in his Sanskrit as well as in Tamil writings differentiated only by the language of embodiment

The learned editor of this publication, Sriman *Vangipuram Navanitam Srirama Desikacharya* has rendered conspicuous services not only to the Srivaishnavites of South India but to all the lovers of Tamil in bringing out this edition of *Desika Prabandham* in the form of a scholarly edition worthy of the great masterpieces The thanks of the public are therefore due to him for what he has accomplished in the way of scholarship and in the spirit of sheer service

In conclusion I hope and trust that the encouragement that he may receive from the discerning public with regard to this publication may induce him in the years to come to bring out and publish not only scholarly publications of this nature but also bring out learned commentaries on works which have remained hitherto without having their value and beauty presented to the public properly.

"VANI VILAS"
PARKTOWN, MADRAS,
25th APRIL 1941.

V. Srinivasan

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே கிருஷ்ணார்யமஹாதேசிகாய நம:
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

முகவுரை

[ஒப்பிலியப்பன்ஸந்நிதி
வங்கீபுரம் நவநீதம் ஸ்ரீராமதேசிகதாஸன்]

இக்கைங்கர்யத்தின் மூலபுருஷர்

நாரதமுனிவனை நோக்கி வால்மீகிபகவான "இப்பொழுது உலகில நற்குணம நிறைந்தவன் யாவன்? வீர்யம் விஞ்சியவன் யாவன்? தருமங்களைக் கண்டவன் யாவன்? நன்றியறிபவன் யாவன்?" என்று இத்தகைய பற்பல கேள்விகளை அடுக்கிக் கொண்டேபோகின்றான். அவ்வனைத்தையும் செவிசாய்த்த நாரத முனிவனும் ஒரேவார்த்தையில் "சக்கரவர்த்தித் திருமகனே" என்று முடிவுகூறி மனவமைதி காணாது தானும் அவனுடைய குணாநுசிகளை வாய்கொள்ளாது அள்ளிச்சொரிந்துகொண்டே றுகின்றான். அங்ஙனமே நாம் இப்பொழுது அத்தகைய பல கேள்விகளைக் கேட்போம். அவையாவன:— இன்று இவ்வுலகில நம் ஸ்ரீதேசிகதர்சனம் தழைத்தோங்குமாறு செய்வதே பெரும்பணி யெனக் கொண்டு அதற்காகத் தன் உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய மூன்றையும் உதவும் தியாகசீலன் யாவன்? ஸ்ரீதேசிகனே மக்கு எம்பெருமானிலும மிகப் போற்றுதற்குரிய தெய்வமென ாடு முழுவதும் முழக்கும் பக்தசிகாமணி யாவன்? மனம், வாக்கு, ாயம் ஆகிய முக்கருவிகளும் ஸ்ரீதேசிகன்விஷயத்தில் பயன்பட்டா னறி அவை வீணேயாம் என அறைகூவும மஹாபுருஷன் யாவன்? ற்கின்றதெல்லாம நெடுமாலாகக் கண்ட ஆழ்வாரைப்போல் ஸகல ஸதுக்களையும ஸ்ரீதேசிகமயமாகக் காணும் தெய்வத்தன்மையன் ாவன்? சக்கரவர்த்தித்திருமகனது திருநாமத்தைக் கூறும இடங் ளிலெல்லாம் தோன்றித் தலைகுவித்து வணங்கிநிற்கும் திருவடி யைப்போல நம்தூப்புலமுனைப் பற்றிப பேசும் குழாங்களிலெல்லாம் ந்து குதித்துக் கலந்து பரிமாறி மகிழ்ந்து மகிழ்விக்கும் புண்ய ன யாவன்? இக்கலியிலும் வைதிகதர்மங்களைத் தளராது கைப் ற்றி அவற்றுக்காகத் தம்முடையனவான அனைத்தையும் பூர்ண ய் விநியோகிக்கும் வள்ளல் யாவன்? - என்பவை முதலியனவாம்.

இவ்வாறு நிகழும் பற்பல கேள்விகளுக்கும் ஒரே விடை உளது. அது - அபபுணயஸ்வரூபன் சென்னை மாஜி ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ **ஸ்ரீமான் வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்** ஸ்வாமியே - என்பதாம்.

இந்த மஹாநுபாவரே சில ஆண்டுகட்குமுன் ஸ்ரீதேசிகப பிரபந்தம சிறியனை அடியேனை வாயிலாக அச்சிடப்பெற்றதற்கும் இப்பொழுது அதன் உரை வெளிவருவதறகும மூலபுருஷராவார என்பதை அறியாதார் இரார்.

ஒரு வஸ்துவை நினைக்குமபோது மற்றொரு வஸ்துவின் நினைவு வநதிடின் அவ்விரு வஸ்துக்களுக்கும நெருங்கிய தொடர்பு உளதென்பது மறுககவொண்ணாத உணமையாம. அங்ஙனம் ஸ்ரீதேசிகனை நினைக்குமபோது வி. வி. ஸ்வாமியின நினைவும், வி. வி. ஸ்வாமியை நினைக்குஙகால் ஸ்ரீதேசிகன்நினைவும் அடியேன்போன்ற பலருக்கும் வருவதுண்டு. இதினின்று அவவிருவருக்கும் உள்ள தொடர்பை உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

உரை பிறந்த வரலாறு

மூன்று வருடங்களுக்குமுன அனேக விதவான்களால் பாடநிர்த்தாரணம் செய்யப்பெற்று ஸ்ரீதேசிகப்பிரபநதததின் மூலப் பதிபபு முடிந்தவுடன் அபபாடஙகளைத் தழுவி எளிய தமிழ்நடையில் ஓர் உரையையும அச்சிட்டு உலகுக்குப் பயனபடுததவேண்டுமென்று வி. வி. ஸ்வாமி அடியேனை நியமிததார். அவர் அங்ஙனம் நியமிததன் காரணம பழையவுரைகள் பலருக்கும் உதவுவனவாக வில்லாமையும் பெற அரியனவாயிருத்தலுமே. பலஆணடுகளாக அடியேன் அமமஹானிடம பழகிய வகையில அநத நியமநத்தைத தலைக்கட்டுவதே அடியேனுடைய ஸ்வரூபததிற்கு ஏறறதெனக கண்டேன. மூலப்பதிப்பைக் கண்டு மகிழநத கனம் ஜஸ்டிஸ். K. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயஙகாரஸ்வாமியும பினனும பெரியோர்கள் பலரும் அங்ஙனமே நியமித்துவநதனர். ஆனால் உலகநிலையையும பொருட்செலவையும் கார்யததின் பெருமையையும் அடியேனது சிறுமையையும் கண்டு அஞ்சிய அடியேன் பதவுரையையும மிகச சுருங்கிய ஒரு கருத்துரையையும் அச்சிட்டு ஒருவாறு பூர்த்தி செய்துவிடக் கருதி அம்முறையில முதல் நான்கு பிரபந்தங்களை அச்சிட்டுமுடித்தேன்.

பின் பல பெரியோர்கள் பதவுரையுடன் விரிவான கருத்துரையே வேறொன்றை நாடவேண்டாதவாறு வெளிவரவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமாய் நியமித்தனர். நெடுநாட்களாக ஸ்ரீதேசிகப் பிரபந்தத்திற்கு எளிய தமிழில் ஓர் உரை வெளிவரவேண்டுமென்று பல பாகவதோத்தமர்கள் பேராவல்கொண்டுநின்றதற்கேற்ப அப்பெரும்பணியைப் பரமநீசனாய்ச் சிறியஞானத்தனாய்த் தன் குழவியான அடியேனுக்கு அருளவேண்டுமென்பது திருவிண்ணகரப்பனுடைய திருவுள்ளம்போலும்! பெரும்பாலும் மூலப்பதிப்பிலேயே பாடங்களின் நிர்ணயம் ஆகியிருந்தபடியாலும், பல மஹாவித்வான்களுடைய எல்லையற்ற உதவி சோதநவிஷயத்தில் கிடைக்குமென்ற துணிவாலும், வி. வி. ஸ்வாமியின் ஆதரவில் நடக்கும் கைங்கர்யம் செவ்வனே தலைக்கட்டப்பெறுமென்ற மஹாவிச்வாஸத்தாலுமே துணிந்து இக்கைங்கர்யத்தில் இறங்கினேன். பின் பொருளுதவியும் தொடர்ந்துவரவே கவலை நீங்கி ஊக்கம் பெருகியது.

உரைகாண்பதில் வந்த இடர்

வடமொழியில் ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகள் அளவற்றனவாய் அவதரித்திருப்பினும், தமிழில் ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம் ஒன்றே அருமருந்தாக அமைந்துள்ளது. அதிலும் 24 பிரபந்தங்களுள் 5 பிரபந்தங்கள் நம் தீவினையின்பயனாய் மறைந்துவிட்டன. 405 பாசுரங்களே இப்பொழுது அநுஸந்தானத்தில் வருகின்றன. இவற்றிலும் எண்ணற்ற பிரதிபேதங்கள் வந்துபுகுந்தன. ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகளில் ஒரு பாடத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு அவருடைய பற்பல ஸூக்திகளைப் பன்முறை ஸேவித்தேயாக வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் உண்டு. 5 வருஷகாலமாக இக்கைங்கர்யம் தொடங்கியதுமுதல் தொழில்முறையைச் சார்ந்த லௌகிகாம்சங்களில் செலவான காலம் தவிர மற்றைக்காலம் முழுவதையும் இதன் பாட ஆராய்ச்சியிலேயே அடியேன் கழிக்கவேண்டியிருந்தது. சில பாசுரங்களின் கருத்து அடியேனது அறிவிற்கெட்டாமற்போய் மனங்குழம்பித் தவித்து உறக்கமின்றிப் பல இரவுகளைக் கழித்ததுண்டு. இதனால் ஒருகால் மிகவும் மனநொந்து அடியேனது கஷ்டத்தை வி. வி. ஸ்வாமியிடம் விண்ணப்பித்தேன். அந்த மஹான் சிறிதும் தயங்காமல் "அந்த ஸூக்திகளின் அர்த்தவிசேஷங்களை அருளும்படி இரவில் ஏகாந்தமான இடத்தில் சிந்தையை ஒருங்கே வைத்து

ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகளில் ஒரு ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்துப் பின் சிந்தித்தால் விசேஷார்த்தங்கள் தென்படுமென்றும், இதுவே லௌகிகாம்சங்களிலும் தம்முடைய அநுபவமென்றும் உபதேசித்து அடியேனை ஊக்கியருளினார். என்னே அவருக்கு ப்ரபத்தியில் உள்ள நம்பிக்கை! அவருடைய ஸ்ரீதேசிகபக்திதான் என்னே!!! இம்முறை அம்மஹானுடையதுபோன்ற ஸ்ரீதேசிக பக்தி அடியேனிடம் இல்லாமையாலோ வேறொன்றினாலோ அடியேனுக்கு முழுப்பயனை அளிக்கவில்லையென்னலாம். இத்தகைய ஸ்தலங்களில் மஹாவித்வான்களுடைய உபகாரம் அடியேனுக்குக் கைகொடுத்தது.

பழைய பதிப்புக்களின் போக்கு

பாடநிர்ணயவிஷயத்தில் பராசீநபுத்தகங்களையே முழுதும் நம்புவதில் பயனில்லாதொழிந்தது. முதலில் ஒரு பதிப்பில் ஓர் அபத்தபாடம் கலந்துவிட்டால் அதையே பின்வந்த பதிப்புக்களும் கொள்வது இயற்கையாயப் போயிற்று. உதாஹரணம் — பரமத பங்கபாசுரத்தின் 'கொண்டதுமீசனை' என்ற ஒரு தொடர் ஒரு பதிப்பில் 'கெண்டதுமீசனை' என்று அச்சில் தவறினது. அதை ஒரு பாடமென மயங்கிப் பின்வந்த இரண்டு பதிப்புக்களிலும் அங்ஙனமே பதிப்பித்திருப்பதை இன்றும் கண்கூடாகக் காணலாம். அங்ஙனமே மற்றொரு ரஸமான ஸம்பவம் கூறவேண்டியுள்ளது. நவ மணிமாலையில் 2-வது பாசுரத்தில் தசாவதாரசரிதவர்ணநத்தில் அடங்கிய ராமாவதாரவிளக்கத்தில் 'பணியமிலைசிலதிசைமுகன் றன்' என்ற ஓர் அபத்தபாடம் முதற்பதிப்பிலே கலந்தது. 'திசை முகன்' என்ற சொல் பிரமனையே குறிக்கும். இங்குப் பிரமனைக் கூறவேண்டிய ப்ரஸக்தியே இல்லை. 'தசமுகன்' என்ற பாட மிருந்து ராவணனையல்லவோ குறிக்கவேண்டும்? முதற்பதிப்பில் வந்த இந்த அபத்தபாடம் பின்வந்த 6 பதிப்புக்களிலும் 2 ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் 2 வியாக்யானப்பதிப்புக்களிலும் ஏறிநிற்கின்றது. இங்ஙனமே பற்பலவிடங்களிலும் வித்வான்கள் அபத்த பாடங்களை நீக்கி நேரான பாடம் கண்டதை இப்புதிய பதிப்பிற் காணலாம்.

விளம்பகாரணம்

அடியேன் உரையின் மாத்ருகைகளை எழுதி முதலில் பல வித்வான்களுக்கும் அனுப்பினேன். மாத்ருகைகளில் ஒவ்வொரு

வரிக்குப் பின்னும் அவர்கள் பரிஷ்கரிப்பதற்காக இடம் விசாலமாய் விட்டு அடியேனுக்கு வரும் ஸந்தேஹங்களையும் ஆங்காங்கு எழுதி அவற்றைப் போக்கியருளும்படி ஒவ்வொருவரையும் பிரார்த்தித்தேன். அவர்களும் அந்த அந்த இடங்களில் தங்கள் முடிவை எழுதி அடியேனுடைய ஐயங்களை ஒழித்தருளினர். மாத்ருகைகளை ஒவ்வொரு வித்வானிடமும் போய்வர விளம்பம் நேரிடாமைக்காகப் பல பாகங்களுக்கு அநேக மாத்ருகைகள் எழுத நேர்ந்தது. ஆக இதுகாறும் 'புல்ஸ்கேப்' ஸைஸில் 5300 பக்கங்களுக்கு மேல் அடியேன் மாத்ருகை எழுதவேண்டியிருந்தது.

அங்ஙனம மாத்ருகைகளைச் சோதநத்திறகாகப் பல வித்வான்களுக்கும அனுப்பி அவை திரும்பிவந்தபின் பார்க்கும்போது அவர்களுக்குள் பாடவிஷயங்களிலும் அர்த்தவிஷயங்களிலும அபிப்ராயபேதம் ஏற்பட்டிருப்பது தெரியவரும். அவர்களில் ஒருவருக்கு மறறொருவருடைய அபிப்ராயத்தை விண்ணப்பித்து மறுபடியும் ஆராயச்செய்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தபிறகே மாத்ருகைகளை அச்சிடக் கொடுக்கமுடிந்தது. அவ்வளவில் திருப்திபெறாது அச்சிட்ட காகிதங்களை (Proofs) மீண்டும அந்த வித்வான்களுக்கு அனுப்பி அவை திருத்தப்பட்டுத் திருமபியபின்பே முடிவாய் அச்சிடலாயிற்று. அச்சிட்ட காகிதங்களைச் சோதிக்கும்போது புதிதாய்ச சில ஸந்தேஹங்களும் ஆக்ஷேபங்களும் பரிஷ்காரங்களும் வித்வான்களுக்கும் அடியேனுக்கும் தோன்றுவதுண்டு. அவற்றை ஒருவாறு செம்மைசெய்து அச்சிட நேருமகாலத்தாழ்வும இன்றியமையாததாதலின் பொறுக்கவேண்டியதாயிற்று. இங்ஙனம் மாத்ருகைகளையும அச்சுக்காகிதங்களையும் பறறிய கார்யங்களிலும அவற்றுக்கு வேண்டிய புத்தகங்களை ஊன்றிநோக்குவதிலும் அல்லும் பகலும் ஈடுபட்ட அடியேன கழிந்த 5 வருஷகாலமும் நற்பொழுதாகக் கழிந்ததெனவும இது ஒரு பெருமபாக்யமெனவும் கருதுகின்றேன்.

நடுவே வந்த இடையூறு

இந்தக் கைங்கர்யத்தைத் தொடங்கும்போது ரீம் 1-க்கு ரூ. 3 கொடுத்து வாங்கிய பேபர் காளடைவில அதற்குப் 12 மடங்கு விலை ஏறப்பெற்றது. பிறகு அரசாங்கத்தார் விலையைக கட்டுப்படுத்தியதும் சற்றே நன்மை ஏற்பட்டது. ஆனாலும் பின்

பேபர் கிடைப்பது அரிதாயிற்று. பாதியில் கைங்கர்யத்தை நிறுத்தவேண்டி வருமோவென்று அஞ்சித் திகைத்துநின்ற அடியேனை வி. வி. ஸ்வாமி தட்டியெழுப்பி அதற்குவேண்டிய ஸாதனங்களை ஸம்பாதித்துக்கொடுத்து அடியேனை மேன்மேலும் ஊக்கியதே இக்கைங்கர்யம் முடிவுபெற ஏதுவாயிற்று. இதற்குரிய ஸாதனங்களைத் தேடித்தருமாறு அடியேன் கல்கத்தாவிலுள்ள ஓர் ஆஸ்திக நண்பரைக் கேட்டதற்கு அவா பெருமபொருள் கொடுத்தும ஸாதனங்கள் கிடைக்காமைக்கு வருந்தியெழுதினார். வி. வி. ஸ்வாமியால் காரியம் கைகூடியதைத் தெரிவித்ததும அவர் 'இப்பொழுது வி. வி. ஸ்வாமி பெற்ற வெற்றி குபேரபுரியைப் பூவுலகுக்குக் கொண்டுவந்ததை யொக்கும!' என எழுதினார். இக்காரியம் வி.வி. ஸ்வாமியையன்றி மற்றையோரால ஸாதிக்கமுடியாதென்பதை அனைவரும் அறிவா.

ஊக்கவளர்ச்சியின் காரணம

வி. வி. ஸ்வாமி பலகாலும் அடியேனை நோக்கி "இக்கைங்கர்யம விரைவில் முடிவுபெறவேண்டும். நமக்காகத்தான் ஸ்ரீ தேசிகன் வாழ்ந்தார், அவருக்காகத்தான் நாம வாழ்கின்றோம" என்று கூறியருள்வார். இதன் பொருள் அடியேனுககு இலகுவில விளங்கவில்லை. பின் ஒருநாள் தாமே இநத ஸூத்ரத்திற்குப பாஷ்யமிட்டருளினார். அதாவது - நாம் அதியற்புதமான தமமுடைய திவ்ய ஸூக்திகளை அநுபவித்து இன்புறுவதற்காகவே ஸ்ரீதேசிகன் இவ்வுலகில் அவதரித்து வாழ்ந்துவந்தார். நாம் உலகில் வாழ்வது அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவித்து மகிழ்வதற்காகவே என்பதே. இதைக் கேட்ட அடியேனது ஊக்கம் பனமடங்கு பெருகிநின்றது.

சென்ற கோடைவிடுமுறைக்காலத்தில் வி. வி. ஸ்வாமி அடியேனுக்குத் தந்திகொடுதது அழைத்து இயற்கையழகும் செயற்கைக் காட்சியும் ஒருங்கே அமையப்பெற்று மண்ணுலகுக்குத திலகமாய்த் திகழும் மைசூர், பெங்களூர், கிருஷ்ணராஜஸாகரம் முதலிய இடங்களுக்கு அழைத்துச்சென்று ப்ரயாணத்திலும் வஸதியிலும் தமமோடு அடியேனை ஸமானபோகனாக்கியபோது அடியேன் ஒரு மஹாராஜனோடு மஹாராஜனாக வாழும் உணர்ச்சிததும்ப நின்றேன். இம்மஹான், தற்போது மைசூர் ஸ்ரீமத் பரகாலமடத்தில் திவ்யாஸ்தானத்தின் அதிபதியாய், ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளாகிய

திருநக்தநவநத்தில் நிரந்தரவிஹாரம செய்துகொண்டு தேஜோராசியாய் மஹாசாந்தாதமாவாய்த் திகழும் ஸ்ரீமத் பரகால யதீந்த்ர மஹாதேசிகனுடைய திவ்யஸேவையையும், ஸ்ரீதேசிகன் திருக்கைகளால் ஆராதிக்கப்படும் மஹாபாக்யம்பெற்றுப் பொலிவுற்ற லக்ஷ்மீஹயக்ரீவனுடைய திவ்யஸேவையையும் அடியேன் அடையும்படி செய்தும், ப்ராக்ருத கைங்கர்யத்திற்கும் அநதத் திவ்யஸந்நிதியிலிருந்து விசேஷப்ரஸாதம் கிடைக்கச்செய்தும, அங்நாட்டிலுள்ள பல ஆஸ்திகர்களுககு இநதக் கைஙகர்யத்தைப்பற்றி விசேஷமாய எடுத்துக்கூறி அவர்கள் இப்பதிபபின் பூர்த்தியை மிக்க ஆவலோடு எதிர்பார்த்துநிற்கச்செய்தும உதவிய இத்தகைய பல அமசஙகளால் அடியேன் இகைஙகர்யத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து விரைவில் பூர்த்திசெய்யமுடிநதது.

பதிபபு அமைந்த முறை

அமிருதரஞ்சனிமுதல் பரமபதசோபானம்வரையிலுள்ள நான்குபிரபந்தங்களுக்கும முதலில பொழிப்புரை விரிவாக அச்சிடப்படவிலலையாதலின் கடைசியில் பொழிப்புரை முதலியன விரிவாய் எழுதப்பட்டு ஓர் அநுபநதம் சேர்க்கப்பட்டுளது. பரமதபங்கத்தில ஒவ்வொரு மதக்கொள்கையையும அவசியமான அளவுக்கு நன்கு விளக்கிப் பாசுரங்களின் கருத்தும் நன்கு விவரிக்கப்பட்டுளது. மெய்விரதமான்மியத்தில் பாசுரஙகளின் பொருள்விளககத்தோடு ஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யமென்னும் ரஹஸ்யத்தின் வாக்யங்கள் முழுதும சிறிதும விடாது எளிய தமிழாக்கிக் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. திருச்சின்னமாலையில் மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தத்தையும் பாசுரத்தில எநத எநதப் பாகம் விளக்குகின்றதென்பது விவரிக்கப்பட்டுளது. திருமந்திரச்சுருக்கு துயசசுருக்கு சரமசுலோகச்சுருக்கு ஆகிய இவற்றில ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் அர்த்தமும் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும சில்லறை ரஹஸ்யங்களிலும காட்டிய வழிகளைக்கொண்டு மிக விரிவாய் விளக்கப்பட்டுளது. கீதார்த்த சஙகிரகத்தில் ஒவவொரு பாசுரத்திலும் உள்ள கீதையின் ஸாரார்த்தங்களை ஸ்ரீகீதாபாஷ்யம் கீதார்த்தஸங்க்ரஹரக்ஷை முதலியவற்றைக்கொண்டு விவரித்திருப்பதுடன் ஆங்காங்கு அவசியமான இடங்களில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய தாத்பர்யசந்திரிகையினின்றும் பல முக்கியமான விஷயங்கள் கையாளப்பட்டிருப்பதும விவேகிகளுக்கு

ரஸிக்க உரியதாயிருக்கும். இங்ஙனமே ஆங்காங்குப் பற்பல விசேஷ விஷயங்கள் விளக்கப்பட்டிருப்பதைப் படிப்பவர்கள் பார்த்து மகிழ்க.

விசேஷாம்சங்கள்.

பின்வரும் விசேஷாம்சங்கள் இப்பதிப்பிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன —

1. ஸ்ரீதேசிகவைபவம் (சென்னை அட்வகேட் ஸ்ரீ D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் B. A., B. L., வரைந்தது.)
2. ஸ்ரீதேசிகதர்சநஸாரஸங்க்ரஹம். (தத்வஹிதபுருஷார்த்தங்களையும் இன்னும் பல முக்கிய விஷயங்களையும் விளக்குவது)
3. ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளின் திருநாமங்கள்
4. பிரபந்த அட்டவணை.
5. இந்நூலில் அமைந்த பா,பாவினங்களின் எண்.
6. விஷய அகராதி
7. ப்ரபந்தார்த்தஸங்க்ரஹம் (ஒவ்வொரு ப்ரபந்தத்தின் தொடக்கத்திலும் அமைந்துளது)
8. செய்யுளகராதி.
9. அரும்பதவுரை அகராதி.
10. எல்லாப் பிரதி பேதங்களும்.

இவ்வம்சங்கள் அனைத்தும் வாசகர்களுக்குப் பலவகையில் உதவுவனவாயிருக்குமெனக் கருதப்படுகின்றது.

சோதநம்செய்த வித்வான்கள்

இக்கைங்கர்யத்தில் சோதகவிஷயத்தில் மஹோபகாரம் செய்தருளிய மஹான்களைப்பற்றிப் பேசும்போது முதலில் அடியேனுடைய ஆசார்யனும் திருத்தகப்பனருமாகிய ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் வங்கீபுரம் நவநீதம் கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமியைப் பற்றிப் பேசவேண்டியது அடியேனுடைய கடமையாகும். இம்மஹான் அடியேனுக்கு அக்ஷராரம்பம்முதல் இன்று கொஞ்சம் ஜ்ஞாநம் இருப்பதாக அடியேன் பாவிப்பதற்கும் இடம் உண்டாமாறு ப்ரஹ்மோபதேசம், பஞ்சஸம்ஸ்காரம், க்ரந்தகால

க்ஷேபம், பரந்யாஸம் முதலிய ஸர்வாம்சங்களிலும் ஸர்வப்ரகாரங்க ளாலும் அடியேனை ஆட்கொண்டருளி ஒருவஸ்துவாக்கிய மஹோப காரத்தை எங்ஙனே பேசவல்லேன்? யாது செய்யினும் எதனை பேசினும் சற்றல்லவோ முன்னம் பெற்றதற்கு! மாத்ருகைகளை வரைவதிலும் விஷயங்களை க்ரஹிப்பதிலும் அடியேனிடம் ஸம்ப விக்கும் தவறுகளை அவ்வப்போது திருத்தியும், அதற்குப் பல ஆதாரங்களைக் காட்டியும், அதிலிருந்து அதற்குத் தொடர்புள்ள பல விஷயங்களை எடுத்துப் போதித்தும் அடியேனைத் தெளிவித்தரு ளிய மஹோபகாரமும் மறக்கற்பாலதோ? தம்முடைய திருமேனித் தளர்வையும் பொருட்படுத்தாது, தம் அநுஷ்டாநம், க்ரந்தாவ லோகந-காலக்ஷேபாதிகள், திருவிண்ணகரப்பனுடைய நிரந்தர கைங்கர்யம் ஆகிய இவற்றின் நடுவில் சற்றும் பின்வாங்காது மாத்ரு கைகளையும் அச்சிட்ட காகிதங்களையும் சோதித்துப் பல பரிஷ்காரங் களைச் செய்தருளிய பேருதவிக்குக் கைம்மாறாக அடியேன் எதைச் செய்யமுற்படுவேன்? ஆதலின் அடியேனுக்கு உபாயோபேயங்க ளாய்நிற்கும் அந்தத் திருவடிகளை இடையீடின்றிச் சிந்தித்து நிற்பதே அடியேனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாம்.

பின் திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ஸௌம்ய நாராயணாசார்ய ஸ்வாமியைப்பற்றி எழுதவேண்டிவரும்போது கை நடுங்குகின்றது; கண்ணீர் பெருகுகின்றது. வாளா விடுவதும் ஸ்வ ரூபத்திற்கு ஏற்றதன்று. இம்மஹாநுபாவர் மூலப்பதிப்பிலும் இவ் வுரைப்பதிப்பிலும் சோதநவிஷயத்தில் எடுத்துக்கொண்ட ச்ரமம் அளவுபடுத்திக் கூறவியலாததாம். ஆரம்பத்தில் இவ்வுரைப்பதிப் பின் தொடக்கத்தை விண்ணப்பித்து மூலப்பதிப்பிற்போல இதன் சோதநத்திலும் உதவிபுரியவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தபோது ஸ்வாமி அடைந்த மகிழ்ச்சி கூறுந்தரமன்று. மிகமிக உள்ளங் குளிர்ந்து நெடுநாட்களாக இக்கைங்கர்யம் எதிர்பார்க்கப்பட்ட தெனவும் இதைக்காட்டிலும் நமக்குச் சிறந்த கைங்கர்யம் வேறில்லை யெனவும் கூறியருளி அடியேனை உற்சாகப்படுத்துமபடியிருந்தது. அச்சிட்ட காகிதங்களைச் சோதிப்பதிற்காட்டிலும் முன்பே மாத்ரு கைகளைச் சோதித்துவிட்டால் பின் திருத்தவேண்டிய பாகம் குறையுமென்று அடியேன் விண்ணப்பித்ததற்கு ஓமென்றிசைந்து அங்ஙனமே கடாக்ஷித்துத் திருத்தியருளுமபடியுமிருந்தது. அதன் பின் பேராசையால் அடியேன் அச்சிட்ட காகிதங்களை மறுபடியும்

அனுப்பிச் சோதிக்கச் செய்து ஸ்வாமிக்குச் சிரமம்கொடுக்கவும் பின்வாங்கவில்லை. பல விஷயங்களில் அடியேனுடைய அறிவின் சிறுமையினால் ஸ்வாமியின் கருத்தை அறியமுடியாது திகைத்துப் பன்முறை எழுதிக்கேட்டுத் தெளிந்தே, உரையை அச்சிட நேரிட்டதும் உண்டு. உதாஹரணமாய்ப் பரமதபங்கத்தில் சார்வாக மதகண்டனத்திலும் ந்யாயமதநிரூபணத்திலும் ஐந்துமுறை ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுக்கும் கடிதப்போக்குவரவு நடந்தபின்பே ஒரு முடிவுக்கு வந்து அச்சிடநேர்ந்தது. எத்தனைமுறை அடியேன் எழுதிக் கேட்டாலும் ஸ்வாமிக்கு மகிழ்ச்சி பொங்குமத்தனையே யன்றிச் சிறிதும் சலிப்பு ஏற்படுவதில்லை. சிற்சில இடங்களில் மந்தமதியான அடியேன் எழுதிய சில விஷயங்கள் ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தின் மிக்க உவப்புக்கு இடமாய்நின்றமைபற்றி ஸ்வாமி மிக மகிழ்ந்து தம் பெருமையையும் அடியேனது சிறுமையையும் பாராது அடியேனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஒவ்வாத முறையிலும் கூட அடியேனைப் பாராட்டியெழுதியதுமுண்டு. அடியேனுக்கு இவ்விஷயமாக ஸ்வாமி தம் திருவக்ஷரங்களைப் பொதிந்து அருளிய ஸ்ரீமுகங்கள் எண்ணிறந்தவையாம். அவற்றை ஸேவித்து ஸேவித்து உவகையும் துன்பமும் சுமந்த உள்ளத்தனாய் நிற்கின்றேன்.

இவ்வாறு அடைக்கலப்பத்துவரையில் மாத்ருகைகளையும் அச்சிட்ட காகிதங்களையும் ஸ்வாமி சோதித்தருளும் பாக்யம் நேர்ந்தது. அதற்குமேல் கீதார்த்தசங்கிரகம்வரையில் மாத்ருகைகளை மட்டுமே ஸ்வாமி சோதிக்கமுடிந்தது. ஸ்வாமி திருநாட்டுக்குச் சென்ற இடமாகிய கரும்பட்டிக்கு எழுந்தருளும்போதுகூட இனிச் சோதிக்கவேண்டிய பாகங்களை நேராகக் கரும்பட்டி விலாஸத்திற்கே அனுப்பினால் விளம்பமின்றிக் கைங்கர்யம் முடிய ஹேதுவாகும் என்று ஸ்ரீமுகம் அருளும்படியிருந்ததென்றால் ஸ்வாமிக்கு இக்கைங்கர்யத்தில் உள்ள சிரத்தையை இன்னும் எவ்வாறு கூறமுடியும்? கைங்கர்யம் பூர்த்தியாகித் தம் பரிசிரமம் ஸ்ரீகோசவடிவத்தில் உலகுக்குப் பயன்படுமுறையை ஸ்வாமி கடாக்ஷித்து மகிழும்படி செய்யப்பெறாத தௌர்ப்பாக்யம் அடியேனுடையதே.

பெருமாள்கோயிலில் பேரருளாளன் திருவடிவாரத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய சாலைவீசமீபத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் மஹாபாக்யம்பெற்றுப் பரமதேஜஸ்வியாய் விளங்கும் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ஐயா ஸ்ரீக்ருஷ்ணதாதாசார்யர்ஸ்வாமியின் பெருமையைக்

கூற அடியேன் எத்தகையன்? அதிபால்யம்முதல் இம்மஹானுடைய திவ்யகடாக்ஷத்திற்கு விஷயமாய்நிற்கும் பெருமை அடியேனுக்கு உள்ளது. இப்புண்யபுருஷஸந்நிதியில் முதலில் இக்கைங்கர்யத்தைப் பற்றி விண்ணப்பஞ்செய்தபொழுதே ஸ்வாமிக்கு இதில் உள்ள அவாவை அறிந்துகொண்டேன். ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸம்பந்தம் பெறாத எக்காரியமும் ஒரு நற்காரியமாகாதென்பதே ஸ்வாமியின் துணிவு. இம்மஹாநுபாவர் மாத்ருகைகளையும் அச்சிட்ட காகிதங்களையும் மிக்க ஊக்கத்துடன் நன்கு ஆராய்ந்து சோதித்தருளியதுடன் ஆங்காங்குப் பரம்பரையாய் ஸம்பரதாயத்தில் வருகிற பரம ரஸமான சில அர்த்தவிசேஷங்களையும் எழுதியனுப்பியருளினார். உரையில் பற்பல இடங்களில் 'பெரியோர் பணிப்பர்' என்ற குறிப்புடன் அச்சிடப்பெற்ற விஷயங்களில் பெரும்பான்மையானவை ஸ்வாமியிடமிருந்து வந்தனவாயிருக்கும். திருநக்ஷத்திரங்கள் பல கழிந்து திருமேனி தளர்ந்த இந்நிலையிலும் தம் அசக்தியைப் பொருட்படுத்தாது இக்கைங்கர்யத்தில் ஸ்வாமி பேருதவிசெய்யக் காரணம் ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திப்ரசாரத்தில் உள்ள தீவ்ர ஆர்வமேயன்றோ? இந்தப் புண்யச்லோகருக்கும் அடியேன் செய்யும் கைம்மாறு இவர் திருவடிகளில் அடியேன் முடிவைப்பதேயாம்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் நெடுநாட்களாய் முக்கிய ஸ்தானத்தை வகித்து நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களுக்குத் தமிழில் விசேஷ வல்லமை உண்டாக்கியும், 'செந்தமிழ்' என்னும் சிறந்த பத்திரிகைக்கு ஆசிரியபதவியைத் தாங்கினவரும், தமிழிலக்கணத்தில் இக்காலத்தில் தாம் இட்டது சட்டமாம்படியிருப்பதுபற்றி அகஸ்த்யரெனப் பேசப்படும், வடமொழியிலும் விசேஷ அறிவு பெற்றும் திகழும் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் திருநாராயணையங்கார் ஸ்வாமி வயோதிகத்தால் உள்ள தம் அசக்தியைக் கணிசியாது அடியேனுக்கு இதன் சோதநத்தில் வந்த ஐயங்களையெல்லாம் நீக்கித் தமிழிலக்கணத்திற்கும் ஸித்தாந்தத்திற்கும் மாறுபடாமல் பாடத்தை நிர்ணயிப்பதில் செய்த பேருபகாரத்திற்காகவும், 'தீபத்திற் பிறந்த ப்ரதீபம்' என்னலாம்படியுள்ள இவர் திருக்குமாரர் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் அப்பனையங்கார் ஸ்வாமி அங்ஙனமே உடனிருந்து செய்த உதவிக்காகவும் இவ்விரண்டு திருநாமங்களுக்கும் அடியேனுடைய ப்ரணாமங்கள் உரியனவாகுக.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில உத்யோகத்தில் இருந்து கொண்டு செந்தமிழ்ப் பத்திரிகைக்குத் துணையாசிரியராய் விளங்கும ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ராமானுஜையங்காரஸ்வாமி இதன் சோத நததில செய்துள்ள உபகாராதிசயததை எவவகையில உலகுக்கு வெளியிடுவது என்று நெடுநாட்கள் தொடங்கி இன்றளவும் சிநதித்துக்கொண்டே நிறகின்றேன். இககைங்கர்யம முடிந்து உலகுக்குப் பயனபடவேணடுமென்னுமதில் இப்பெரியாருக்கு உள்ள சிரததையும ஆவலும அடியேனுககு இலலென்று கூறுதல் மிகையாகாது. தமிழிலக்கண-இலக்கிய நூலகளில் விசேஷஜ்ஞாநமபெற்று அதை உலகுக்குப் பயன்படச் செய்தலேயே பணியாகக்கொண்ட இநத ஸ்வாமிககு நெடுநாட்களாக ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்ததததில உள்ள விசேஷ பரிசயம இபபொழுது இதன் சோதநத்தில மிகக பலனளித்ததென்பது உறுதி. ஒரு பிழைகூட நேராதவாறு சோதநம செய்வதில இவருக்கு உள்ள வலலமை நிகரற்றதேயாம. இநத ஸ்வாமியின உதவியை அடியேன் நாடிசசெலலும ஒவவொரு பொழுதிலும இவர் ஊணுறக்கங்களை அறவே விலககி உழைதது உதவிசெயதருளினார். மிகக் கூறுவானேன? இநத மஹானுடைய பூர்ணோபகாரம இநதப் பதிபபிறகுக கிடைத்தது பாகயவிசேஷமேயாம. இந்த ஸ்வாமிக்கும அடியேனுடைய ப்ரணாமஙகளை ஸமர்பபிககின்றேன்.

திருககுடநதை ஸ்ரீ. உ. வே. விதவான் சின்னமு ஸ்ரீநிவாஸபாட்டாசாரியாஸ்வாமி வேதாந்தசாஸ்தரததிலும ஸமபரதாயக்ரந்தங்களிலும் தமக்குள்ள விசேஷஜ்ஞாநததை வெளிக்காட்ட மனங்கொள்ளாது மறைததுக்கொண்டு 'நீறுபூத்த நெருபபுப்'போல நிற்பவர். இந்த ஸ்வாமி இதன சோதநத்தில அருமபாடுபட்டு ஆங்காங்கு அடியேனுக்கு வழிகாட்டியாயநின்று மற்றைக் கிரந்தஙகளின் அபிப்ராய ஒற்றுமை-வேற்றுமைகளை ஒவ்வோரிடத்திலும எடுத்து விளககி அளவற்ற உதவிசெய்தததற்கு அடியேனுடைய ப்ரணாமங்களைத் தவிர வேறு கைம்மாறுகாண்கிலேன்.

சோழவநதான் போர்டு ஹைஸ்கூலில இப்பொழுது ஹெட்மாஸ்டராயிருக்கும் ஸ்ரீமான் வலையபேட்டை வீரவிலலி V. N. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், வித்வான் B.A., B.O.L., L.T., மிகுநத சிரத்தையுடன் ஸம்பரதாயக்ரநதங்களில் சிறந்த ஜ்ஞாநத்தை ஸமபா

தித்தவர்; யூனிவர்ஸிட்டியிலும வித்வான்பரீக்ஷையில் சிறப்புடன் தேறியவர். இவர் தம்முடைய அத்யாத்மஜ்ஞாநத்தையும் தமிழறிவையும இதன் சோதநகைங்கர்யத்தில் ஒருங்கே உபயோகிக்கும பாக்யம் பெற்றார். இவருக்கு மேன்மேலும் ஸ்ரீதேசிகபக்தியும் ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளில ஜ்ஞாநமும வளருமாறும் இவர் தீர்க்காயுஸ்ஸைப பெறுமாறும பாகவதோத்தமர்கள அநுக்ரஹிப்பார்களாக.

தூப்புலில் ஸ்ரீதேசிககைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டுநிற்கும் ஸ்ரீ. உ. வே. வேலாமூர் வெங்கடரங்காசார்யஸ்வாமி மூலக்ரந்தப்பதிப்பில் உதவிசெய்ததுபோல தம தேஹசிரமத்தைச் சிறிதும பாராது ஸ்ரீ ஐயாத்துஸ்வாமி ஸந்நிதியில உடனிருந்து சோதித்து அந்த மாத்ருகைகளும அச்சிட்ட காகிதங்களும விரைவில அடியேனுக்குக் கிடைக்குமபடி செய்ததன் காரணம இந்த ஸ்வாமிககு உள்ள ஸ்ரீ தேசிகபக்தியும இக்கைங்கர்யத்தில உள்ள சிரத்தையின் மிகுதியுமேயாம். இதற்கு இந்த ஸ்வாமியை வணங்குகின்றேன்.

ஸ்வாதந்த்ர்யமின்மை

இப்பதிப்பிலே கைக்கொண்ட பாடவிஷயமாகவும உரைவிஷயமாகவும இதுவரை சோதித்து ஒரு முடிவுக்குவருமாறு செய்த மஹாவித்வான்களுடைய ஸ்ரீமுகங்கள், அவர்கள் சோதித்த மாத்ருகைகள், அச்சுக்காகிதங்கள் ஆகிய அனைத்தையும பொன்னே போல சேமித்துக காத்துவருகின்றேன். பாடங்களிலும் அர்த்தங்களிலும் அப்பெரியோர்களின் திருவுள்ளமும் நியமநமுமின்றிச் சிறிதளவும் அடியேன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கொள்ளவில்லையென்றும், கருவிஸ்தாநத்திலேயே அமைந்துள்ளேனென்றும் அனைவருக்கும் விண்ணப்பித்துக்கொள்கின்றேன். அடியேனுடைய அஜ்ஞாநத்தாலும் அநவதாநத்தாலும ஏதேனும் பிழை நேரிட்டிருப்பின், பெரியோர்கள அதைக் கிருபையுடன நியமித்தால் மறுபதிப்பிலாவது திருத்திக் கொள்ளக்கூடும.

த்ரவ்யோபகாரம்

யுத்தகாலத்திற்குமுன இக்கைங்கர்யம் நடந்தால ஆகக்கூடிய செலவிற்காட்டிலும இப்பொழுது செலவு 5 மடங்கு அதிகமாயிற்று. எப்படியிருப்பினும வி. வி. ஸ்வாமியின் ஹஸ்தவிசேஷத்

தால் தொடங்கப்பெறும் கைங்கர்யத்திற்குப் பணப்பஞ்சம் ஏது? பல ஆஸ்திகர்கள் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியோடு பொருளுதவி செய்தருளினர். அவர்கள் அனைவரும் இக்கைங்கர்யத்தில் எல்லையற்ற ஆவலோடு அவ்வாறு உதவிசெய்திராவிட்டால் இப்பெரிய கைங்கர்யம் எங்ஙனே தலைக்கட்டப்பெறும்? இத்தகைய கொடையாளர்களுக்கு அனைவருடைய நன்றியும் உரித்தாகுக.

விசேஷ நிகழ்ச்சிகள்

இங்கு இரண்டொரு விசேஷ ஸம்பவங்களைக் குறிப்பிடுதல் அடியேனது கடமையாகும். கல்கத்தாவில் ஒரு பெரிய கம்பெனியில் உயர்பதவியில் இருக்கும் ஸ்ரீமான் R. S. ஐயங்கார் B. A. என்னும் இளைஞருடைய ஸ்ரீதேசிகபக்தியின் முதிர்ச்சியை அளவிடுவது 'கடலைக் கையினால் முகக்க முயல்வது' போலாம். இவர் சென்ற ஆண்டில் இக்கைங்கர்யத்தைப் பற்றி மிக்க சிரத்தையுடன் அடியேனுக்கு எழுதி விசாரித்தார்; கைங்கர்யம் பூர்த்திபெற எவ்வளவு தொகை வேண்டுமென்றும் வினவினார். அடியேன் கைங்கர்யத்தின் அப்போதைய நிலைமையை இவருக்கு விளக்கியெழுதிக் கைங்கர்ய பூர்த்திக்கு உத்தேசமாக ஒரு பெருந்தொகையைக் குறிப்பிட்டு எழுதினேன். உடனே இவர் அப்பெருந்தொகையைத் தாமே ஏகதேசமாக அனுப்பியதன்றி இக்கைங்கர்யம் முடிந்து இந்த ஸூக்தியை அநுபவிப்பதே தமக்குப் பரம புருஷார்த்தமென்றும், விரைவில் கைங்கர்யம் முடிவுபெறவேண்டுமென்றும் மிக்க ஆவலோடு அடியேனுக்கு அடிக்கடி எழுதிக்கொண்டே வருகிறார். சில மாதங்களுக்கு முன்பு இவர் ஒரு வலிய நோயினால் மிக வருந்தி வைத்யசாலையிலேயே இருந்து சிகிச்சை பெற்றுவரும் காலத்திலும் இவர் இக்கைங்கர்யத்தின் நினைவாகவேயிருந்துவந்த அற்புதத்தை என்னென்று கூறுவது? பூர்ண சௌக்யமடைந்து தமதில்லத் திற்கு வந்தவுடன் அடியேனுக்கு இவர் எழுதிய கடிதத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திவ்ய கடாக்ஷத்தாலும் ஸ்ரீதேசிகபக்தர்களுடைய அநுக்ரஹத்தாலுமே தாம் பயங்கரமான நிலைமையைக் கடந்து அபாயத்தினின்று மீண்டதாயும், ஸ்ரீதேசிக திவ்ய ஸூக்திகளை, முக்கியமாய் இந்தப் பிரபந்தத்தை அநுபவிப்பதற்காகவே சரண்யன் தம்மை இவ்வுலகில் நிறுத்தியதாக நம்புவதாகவும் தெரிவித்தார். இந்த ஸம்பவத்தை அறிந்த வி. வி. ஸ்வாமி பெருவியப

பெய்தி இவ்விளைஞரை மனபபூர்வமாய் வாழ்த்தியருளினர். ஸ்ரீதேசிகபக்தியை நாடுமுழுதும விதைத்திட்ட அம்மஹாருபுஷருக்கன்றோ அவ்வருமை தெரியும்? இவ்விளைஞருக்குத் தீர்க்காயுளையும உயர்ந்த ஞாததியையும் மனைஹசுவர்யததையும எம பெருமான் அருளுமாறு பாகவதர்கள் வாழ்த்துக.

கலகத்தா ஸ்ரீ உ. வே. வேலாமூர் D. வேதாந்தாசாரியர் ஸ்வாமி அங்குள்ள லௌகிகர்களான பல ஆஸ்திகர்களுக்கு நலவழிகாட்டி முககியமாய் ஸமபரதாயக்ரந்தஙகளையும ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளையுமபிரசாரம செய்வதையே நெடுநாடகளாகப பெருங்கடமையாக் கொணடவர். இந்நாளில இதைதககாட்டிலும அவசியமானதும சிறந்ததுமான கைங்கர்யம வேறு என்னே? இந்த ஸ்வாமி தமக்கு ஆபதர்களான பல ஆஸ்திகர்களுககு இக்கைங்கர்யததின் அவசியத்தை விளககி த்ரவ்யோபகாரம செய்யுமாறு செய்த மஹோபகாரம் எந்நாளும் மறக்கறபாலதன்று.

ஸ்ரீதேசிகன் திருவுருவ அவதாரம்

கீழககூறிய கலகத்தா நணபர்கள இருவரும உலகுக்குச் செய்த மறறோர உபகாரம எந்நாளும் நினைத்திடுதற்குரியதாம. இப பதிப்பை அலஙகரித்துக்கொணடு முதலில எழுந்தருளியிருககும ஸ்ரீதேசிகனுடைய மூவர்ணததிருவுருவத்தின் மாத்ருகையைக கல்கத்தாவில் வரைவது மிகச சிறக்குமெனக கேளவியுறற அடியேன் இதைப்பற்றி இவ்விருவருக்கும எழுதினேன். இதை இவாகள பரம ஸந்தோஷத்துடன ஏறறுக்கொணடு வலல சிறபியைக கணடு நெடுநாள் பாடுபட்டு இவவுருவத்தை வரையசசெய்து அடியேனுக்கு அனுப்பினர்கள். இவர்களின பக்திக்கு வசப்படடு ஸ்ரீதேசிகன் தம உண்மைவடிவததோடு இதில எழுந்தருளிவிடடதாகவே கூறலாம். இததிருமேனியை ஸேவித்த பல ரஸிகநணபர்கள "ஆம் இதுவே ஸ்வாமியின் விபவததிருமேனி" எனறு பனமுறை கூறி ஆநந்தக்கூத்தாடினர். விமர்சகர்களுள் தலைசிறந்துநிறகும வி. வி. ஸ்வாமியும் இச்சித்திரததைக் கண்டு முடிசூலுக்கிறொணறல் வேறு கூறவேண்டியது என்னே? இமமஹோபகாரததைச செய்த இவ்விருவருக்கும இவர்களின க்ஷேமத்தைத திருவிண்ணகரப்பன திருவடிகளில பிரார்த்திப்பதன்றி அடியேன்செய்யும வேறு கைம்மாறு யாது? இச்சித்திரததில் வி. வி. ஸ்வாமி பின்னும தமக்குத தோன்

றிய சில பரிஷ்காரங்களைச் செய்தருளியது 'பொற்றாமரைக்கு மண மூட்டியது' போலாயிற்று.

முன்னுரை தந்த மூர்த்தி

இப்பதிப்பிற்கு முன்னுரை எழுதித்தருமபடி எந்தப் பெரியோரைப் பிரார்த்திப்பது என்று சிந்திக்கும் சிரமம் அடியேனுக்கு ஏற்படவில்லை. அடியேனுடைய குழந்தைப்பருவம் முதல் அடியேனிடம் அளவற்ற அன்புபூண்டு பலவகையிலும் அடியேனுடைய யோகக்ஷேமத்திலேயே கண்ணுங்கருத்துமாய்நிற்பவரும், தற்காலம் சென்னையில் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜாக இருப்பவருமான (ஓய்வுபெற்ற பன ஸந்நிதி) ஆனரபில ஸ்ரீ உ. வே. K. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமியைத் தவிர வேறு யாரிடம் அடியேன் அத்தகைய உரிமை பாராட்டிக் கேட்கவல்லேன்? இந்த ஸ்வாமி பால்யமமுதல் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திவ்யஸூக்திரஸத்தைச் சுவைத்துச்சுவைத்துப் பழகித் தினந்தோறும் அதிகாலையில் எழுந்திருந்து தமக்குச் சரண்யன் இயற்கையாக அருளிய ஸங்கீதஜ்ஞானத்தை ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகளில் படிவித்து இன்னிசையுடன் பாடிப் பகவதநுபவம் செய்து மகிழ்ந்து நிற்பதை அடியேனைப்போல நெருங்கிப்பழகுபவரே அறிவர். அடியேன் இந்த ஸ்வாமியின் ஸமாகமத்தைப் பெறும்போதெல்லாம் பரமகிருபையுடன் ஸ்ரீதேசிகஸூக்தி ஒன்றைக் கூறி "ஸ்ரீதேசிகனுக்கு முன்பாவது பின்பாவது அவரைப்போன்ற வேறோர் ஆசாரியன் இருந்ததுண்டா? பார். சரண்யன் செய்த உபகாரங்களில் ஸ்ரீதேசிகனை நமக்கு ஆசார்யனாக அளித்த இம்மஹோபகாரம் ஒன்றுக்கே நாம் அவனிடம் நன்றிபாராட்டவேண்டும்" என்பது போன்ற பல விஷயங்களை மனமுருகியுருகி மகிழ்ந்து பேசுவார். இதன் மூலப்பதிப்பின் முன்னுரையில் வி. வி. ஸ்வாமி 'ஸ்ரீதேசிகனிற் சிறந்த ஆசார்யனும், ப்ரபத்தியிற் சிறந்த உபாயமும் இல்லை' என்று காஜித்தார். அதனால் நாடெங்கும் புத்துயிர்பெற்றுநிற்கும் ஸ்ரீதேசிகபக்தியைத் தழைத்தோங்கும்படி செய்யவல்ல ஒரு முன்னுரையை இந்த ஸ்வாமி இவ்வுரைப்பதிப்பிற்கு எழுதியருள்வது மிகப் பொருத்தமேயாம். இத்தகைய தேசிகபக்தரான K. S. K. ஸ்வாமி தம் பல காரியங்களின் நடுவில் மறுக்கமுடியாத அடியேனுடைய பிரார்த்தனையை ஏற்று முன்னுரை எழுதத்தொடங்கி, இரவிலும் திருவித்திருவிப்பார்த்து ஸாரார்த்தங்கள் அனைத்தையும்

திரட்டி அதில் விளக்கி ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜஸித்தாந்தத்தின் தத்து வங்களேயும் அதற்கு ஸ்ரீதேசிகன்செய்தருளிய பேருதவியையும் விரித்துரைத்து "ஸ்ரீதேசிகனே ஆசாரியருள் சிறந்தவர்" என்று முடிவுரைகூறி மிக அழகாய் முடித்திருப்பதைக் காணபோர் இந்த ஸ்வாமி வைதிகாம்சங்களுக்கும் ஐட்ஜபதவியில் நின்று இந்தத் தீர்ப்பைக் கூறியதாகவே கொள்வர். இத்தகைய விலையற்ற முகவுரையை அளித்த எங்கள் ஊர் K. S. K. ஸ்வாமிக்குச் செய்யும் பிரதியுபகாரம் அடியேனுடைய பரணுமங்களேயாம்.

மற்ற உபகாரகர்கள்.

சென்னை அட்வகேட் ஸ்ரீமான் D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி B.A., B.L., அடியேனுடைய ஆருயிர்த்தோழர். எங்கள் நட்பினைக் கண்டவர் இவரை அடியேனுக்கு ஒரு ஸஹோதரராகவே கருதுவர். இவர் பேரருளாளனிடமே பெருங்காதல்கொண்டவர். இவர் தம் உயிரையும் உடலையும் அறவே மறந்து ஏகாந்தத்தில் பேரருளாளனை அநுபவிப்பதை நினைக்குங்கால், திருக்கச்சிநம்பிக்குப் பிறகு நெடுநாட்களாக விடாயத்துக்கிடந்த அவன் அர்ச்சாஸமாதியைக் கடந்து இவரோடு நேரிற் பேசுவானோவென்றும் அடியேன் ஐயுறுவதுண்டு. ஸதாசார்யகடாக்ஷத்தால் தாம் பெற்ற ஆசார்ய ஸூக்திகளை அநுபவித்து அநுபவித்து அந்த அந்தக் குணங்களை உடனுக்குடன் பேரருளாளனுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்திலும் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலும் கண்டு ஸமந்வயப்படுத்திக் கொள்கின்றாரென்று கருதும்படி இருக்கும் இவரது அநுபவம். 'பேரருளாளன் ஸந்நிதியில் புறப்பாட்டுக்காகத் திருச்சின்னவொலி கேட்டால சென்னையிலிருக்கும் நம் ராமஸ்வாமியைக் கச்சியிலே காணலாம' என்று வி. வி. ஸ்வாமி ரஸமாகவோ உண்மையாகவோ கூறுவதுண்டு. இத்தகைய பேரருளாளப்பித்தர் சரித்திரபூர்வமான ஆதாரத்துடன் வெகு அழகாக வரைந்தளித்த ஸ்ரீதேசிகவைபவம் இப்பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டுளது. பிள்ளையந்தாதியில் ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் உரையின் முடிவில் அச்சிட்டிருக்கும் குறிப்புக்கள் அனைத்தும இவருடையனவே. இவர்செய்த உதவிக்கு அடியேன் உபசாரமொழி கூறுவது அடியேனுக்கே கூறிக்கொள்வதுபோன்றாதலின் அப்பணியை வாசகர்களுக்கே விடுக்கின்றேன்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் காரியதரிசியும் வடமொழிச் சபையின் தலைவருமான அட்வகேட், ஸ்ரீமான் N. R. கிருஷ்ண ஸ்வாமி ஐயங்கார் B. A., B. L., ஸ்வாமிக்கு அடியேன்மீது பல்லாண்டுகளாக உள்ள அன்பின் மிகுதியே இந்த ஸ்வாமியோடு அடியேனை அடிக்கடி கூட்டிவைத்துவருகின்றது. பல ஸமயங்களில் இவர் கம்பராமாயணத்தில் காணும் அரும்பொருள்களைக் கூறி அடியேனை மகிழ்விப்பது அடியேனுடைய பாக்யவிசேஷமேயாம். ஸ்ரீராமபிரானிடம் திவ்யாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும் கைகுவித்து முன் நின்று அவனுக்கு ஏவற்றொழில் செய்யக் காத்திருப்பதுபோல் கம்பர்பாசுரங்கள் அனைத்தும் எப்போதும் இவர்முன் நின்று தொண்டுபுரிவது வித்வான்களுக்கும் ஒரு விந்தையேயாம். இவருடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற இடங்கள் அனைத்திலும் கம்பராமாயணத்தின் மணம் வீசுமென்று கூறுதல் மிகையாகாது. வடமொழியறிவுடன் கலந்த கம்பராமாயணஜ்ஞானம் எத்தகைய சிறந்த பயனையளிக்குமென்பதை இம் மஹானிடம் நேரிற் காண்க. இவரோடு அடிக்கடி அடியேன் செய்யப்பெற்ற விஷயசர்ச்சைகள் அடியேனுடைய அறிவைப் பண்படுத்துவதோடு நிற்காமல் இந்தப் பதிப்புக்கும் மிக உதவினவாயிருந்தனவென்று பெருமையுடன் பேசுகின்றேன். 'மாரிமாட் டென்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு?' என்ற அநுஸந்தானமே இந்த ஸ்வாமிக்கு அடியேன் செய்யும் உதவியாம்.

மதுரையில் இராமநாதபுரம் ஜில்லா கமர்ஷியல் டாக்ஸ் ஆபீஸர் ஸ்ரீமான் S. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி B. A. அடியேனுக்குப் பரமாப்தர். 'பாலும் நீரும்போல' என்ற உவமானத்தின் பெருமை இந்த ஸ்வாமியின் நட்பினைப் பெற்ற அடியேன்போன்றவர்க்கே நன்கு விளங்குமென்னலாம். இவர் குளிர்ந்த நெஞ்சம், இனியபேச்சு, பாகவதப்ரதிபத்தி, ஆசார்யபக்தி, ஸம்ப்ரதாயவிஷயத்தில் மிக்க சிரத்தை ஆகிய எல்லாம் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற பாக்யவான். இவருடைய சிரத்தையும் உதவியும் இக் கைங்கர்யத்திற்குச் சிறந்த ஸாதநமாயிருந்தன. இவருக்கு எத்தகைய கைம்மாறு உரித்து என்பதை ஆலோசித்துக்கொண்டே நிற்கின்றேன்.

ஆர்ட் பேபர் முதலிய ஸாதநங்கள் கிடைக்க அரிய இக் காலத்தில் மிக்க சிரத்தையோடு ஸ்ரீ தேசிகனுடைய மூவர்ணப் படத்தை 60 பவுண்டு உயர்ந்த ஆர்ட் பேபரில் வெகு அழகாக

அச்சிட்டுக்கொடுத்த காரல் பப்ளிஷிங் ஹௌஸ் மானேஜரான இளைஞர் ஸ்ரீமான் K. N. தேசிகன் அவர்களுக்கு ஸர்வ மங்களங்களையும ஸர்வேச்வரன அளிப்பானாக.

திருக்குடந்தை ஸ்ரீ மஹாபாரத பிரஸ்ஸின் தலைவரும், ஸ்ரீ மஹாபாரதமெனும திவ்யாம்ருதத்தைத தமிழில இவ்வுலகுக்குப பொழிந்த-பாஷாபாரததுரந்தர-மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீ. உ. வே வித்வான். ம. வீ. ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமியின் செல்வக குமாரருமான ஸ்ரீமான். M. R. ராஜகோபாலாசாரியர் தமது பிரஸ்ஸில் இக கைங்கர்யத்தை மிகக சிரத்தையுடன் பூர்த்திசெய்துகொடுத்ததற்கு இவருககுத தீர்க்காயுஸ்ஸையும, மேன்மேலும் ஸத்காரியங்களில அதிக சிரத்தையையும், செல்வபபெருககையும ஸர்வேச்வரன அருள்வாராக. அம்ருதரஞ்சனி முதல மெய்விரதமான்மியம் வரை அன்போடு அச்சிட்டுக் கொடுதத ஸ்ரீ கோமளாம்பா பிரஸ்ஸின் தலைவர்களிடத்தும அடியேன் மிக்க நன்றியுடையேன்.

தஞ்சாவூர் கேடல்ஸ் ரோடு அட்வகேட் ஸ்ரீமான் வழுத்தூர R. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி B. A; B. L; அடியேனுக்கு ஆருயிர்நண்பர். இவர் ஸதாசார்யகடாக்ஷம் பெற்று அதனால் ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞானத்தை நன்கு அடைந்தவர்; ஸ்ரீ தேசிகதிவ்ய ஸூக்திகள் நாடெங்கும பரவவேண்டுமென்ற ஆர்வம நிரம்பியவர். இவருடைய மிகக் குளிர்ந்த எண்ணத்தையும் அழகிலுமினிய குணங்களையும் கண்டவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவதன்மைக்கு இவரை ஓர் உதாரணமாகக் கருதுவர். இவர் அல்லும பகலும இக்கைங்கர்யத்தைப் பற்றிய சிந்தையேகொண்டு, ஒவ்வொரு விஷயத்திலும அடியேனுக்கு ஆலோசனைகூறி உத்ஸாஹமூட்டியும், அடியேனுடைய கவலைகளிலும் பரிச்ரமங்களிலும பெரும்பாகத்தைத தாம பங்கிட்டுக்கொண்டும் தாமே முன்னின்று இப்பதிப்பை உலகுக்கு வெளியிட்டதற்கு ஸ்ரீ தேசிகபக்தர்கள் அனைவரும் இவருக்கு நன்றிசெலுத்தும கடப்பாடுடையர். அடியேனுக்கு உயிரினுமினிய ஸஹோதரரென்றே கூறுமாறு நிற்கும் இவருக்கு அடியேன உபசாரமொழி கூறுவது எங்கள்நட்புக்கு இழுக்காமாதலின் வாளாநிற்பதே அடியேனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாம்.

மேலும் இங்ஙண்பர் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுருவப்படத்தை அச்சிடுவதற்கான செலவு முழுதையும் மிக்க உற்சாகத்துடன் தாமே ஏகதேசத்தில் ஏற்றுக்கொண்டதன் காரணம அப்படத்தின் மனத்தைக் கவருந்தன்மையும, ஸ்வாமிதிருமேனியை உலகுக்குக் காட்டும கைங்கர்யத்தில் உள்ள மிக்க ஆர்வமுமேயாம்.

முடிவுரை.

இக்கைங்கர்யத்தால் உலகிற்கு உபகாரம ஏற்படுவதாகப் பெரியோர்கள் கருதி, அவ்வுபகாரத்தில் அடியேனுக்குச் சிறிதள வாவது ஸம்பந்தம இருப்பதாகத் திருவுள்ளத்தில கொள்வரேல, அதற்கு அவர்களிடமிருந்து அடியேன் பெறவிரும்பும கைம்மாறு ஒன்றே உளது. அது ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளில் ஜ்ஞானம் வளரும்படியும், இம்மையிலும் மறுமையிலும் உபாயமாகவும் பலனாக வும் ஸ்ரீ தேசிகன்திருவடிகளைத் தவிர வேறொன்றையும் கொள்ளாத தன்மையும் ஸ்ரீதேசிகனைத் தவிர வேறு தெய்வத்தை நாடாத மன வுறுதியும் அடியேனிடம் எந்நாளும் நிலைபெற்றுநிற்கும்படியும் அடி யேனை அவர்கள் அநுக்ரஹிப்பதேயாம்.

இங்ஙனம

ஸ்ரீ தேசிகனன்றித் தேவுமற்றறியாத

தொண்டர்தொண்டன்

(ஒப்பிலியப்பன்ஸந்நிதி)

வ. ந. ஸ்ரீராமதேசிகதாஸன்.

போர்டு ஹைஸ்கூல்
வத்தலக்குண்டு.
8—7—'44

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸமஹாதேசிகாய நம:

ப்ரகாசகரின் குறிப்பு

[வழுத்தூர் R ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் B.A., B.L.,
அட்வகேட், தஞ்சாவூர்.]

ஸ்ரீதேசிகதர்சநத்திலே பிறந்து அதுமுதல் ஸ்ரீதேசிகதாசநரத்ந தீபத்தின் ஒளிவடிவுகொண்ட கருணைவெள்ளத்தில் எந்நாளும் அமிழ்ந்துநிற்கும் பாக்யம்பெற்ற அடியேனுக்கு இப்பொழுது இப்பிரபந்தத்தை வெளியிடும் மஹாகைங்கர்யத்தை எம்பெருமான் ஸங்கல்பித்துள்ளான். இதை நினைக்குங்கால் இதற்காகவே நெடுநாளாக அடியேன் ஸ்வரூபமசிக்ஷிக்கப்பெற்றும் நம் தர்சநப்ரசாரத்தில் எந்நாளும் குன்றாத ஓர் உத்ஸாஹம் ஊட்டப்பெற்றும்வந்திருக்கின்றேனென்றே தோன்றுகிறது.

இக்கைங்கர்யத்தை நிர்வஹித்துப் பூர்த்திசெய்ய எள்ளளவும் அர்ஹதையில்லாத அடியேன் இந்த நியமநத்தை மறுக்காது முடியினால் ஏற்று இந்த ஸாஹஸகார்யத்தில் இறங்கியதற்குக் காரணம், இது மஹநீயர்களுக்குச் செய்யும் ஓர் அரிய ஸேவையென்ற உறுதியும், ஆசார்யர்களுடைய அநுக்ரஹம் முன்னின்று துணைசெய்யுமென்ற மஹாவிச்வாஸமுமேயாம்.

இந்தப் பிரபந்தம், நமது தர்சநத்தின் அஸாதாரணமான தர்மங்களையும் தத்துவங்களையும் ஸகலஜநங்களுக்கும் தெளிவாகக் காட்டி அவர்களுக்கு க்ஷேமத்தை உண்டாக்கவேண்டுமென்ற எல்லையில்லாத ஆசையுடன் நம் ஆசார்யசிரேஷ்டரால் இயற்றப்பெற்றிருப்பதால் இது தாரணியில் வாழ்வார்க்கு வானேறப் போமளவும் மஹோபகாரகமாயிருக்குமென்பது ஸத்யம். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் பெறுவிக்கவல்ல இந்தத் திவ்யக்ரந்தத்தின் ப்ரகாசநமஹாகைங்கர்யத்தை

அடியேனுக்கு விதித்த நண்பர்களுக்கு அடியேனுடைய பூர்ணநன்றியை எவ்வாறு வெளியிடுவது என்பது அடியேனுக்குப் புலப்படாதசெ தான்றுகும.

அடியேனுடைய அருமைநண்பர் (ஒப்பிலியப்பன்ஸந்நிதி) ஸ்ரீ. உ. வே-வித்வான் வ. ந. ஸ்ரீராமதேசிகாசார்யாஸ்வாமியின் மலைபோன்ற ப்ரயத்நமே வடிவுகொண்டதென்னும்படியுள்ள இந்தக் க்ரந்தத்தை எல்லோரும அநுபவித்து உஜ்ஜீவிககச் சிறந்த ஸாதநமாகக் கொள்ளவேணடுமென்று ஸர்வேசுவரனைப் பிரார்த்தித்து ஆசார்யர்களின் அநுக்ரஹத்தை முன்னிட்டு இந்த ஸ்ரீகோசத்தை மட்டற்ற மகிழ்ச்சியோடு உலகுக்கு வெளியிடுகினறேன்.

கேடல்ஸ்ரோடு,
தஞசாவூர,
28-12-,44.

வழுததூர,
ரா. ரங்கஸ்வாமி தாஸன,
அட்வகேட.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

மூலப்பதிப்பிற்கும் இவ்வுரைப்பதிப்பிற்கும் இதுவரை பொருளுதவிசெய்த மஹான்கள்.

	ரூ.	அ.	பை
ஸ்ரீமான் V. V. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார்	321	7	0
,, R. S. ஐயங்கார், கல்கத்தா	400	0	0
ஸ்ரீமத்—பரகாலமடதிவ்யஸ்தானம், மைசூர்	225	0	0
ஸ்ரீமான் D. வேதாந்தாசாரியர், கல்கத்தா மூலம்	200	0	0
,, ஜஸ்டிஸ் K. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்	150	0	0
,, R. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், அட்வகேட், தஞ்சாவூர்	101	0	0
,, M. R. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் Retd ஹைஸ்கூல் ஹெட்மாஸ்டர், மன்னார்குடி	50	0	0
,, வேதாந்தராமாநுஜதாஸர், ரங்கராமாநுஜதாஸர், திருநந்தனவனம், ஒப்பிலியப்பன்ஸந்நிதி	50	0	0
ஸ்ரீமத்—ஆண்டவன்ஸந்நிதி, ஸ்ரீரங்கம்	25	0	0
ஸ்ரீதேசிகபக்தஸபை, மதுரை	25	0	0
ஸ்ரீமான் ஜஸ்டிஸ் ஸர் S. வரதாசாரியர். புதுடில்லி	25	0	0
,, ப. ஸ்ரீவெங்கடாசாரியர், தேவனார்விளாகம்	25	0	0
,, K. S. பட்டராசாரியர், திருக்குடந்தை	25	4	0
,, T. E. சடகோபாசாரியர், அட்வகேட், கடலூர்	25	0	0
,, D. ராமஸ்வாமிஐயங்கார், அட்வகேட், சென்னை	25	0	0
,, புரிசை ராமாநுஜாசாரியர், திருவத்திபுரம்	25	0	0
,, M. ஸுதர்சநம் ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்	25	0	0
,, D. நாராயணையங்கார், ஒப்பிலியப்பன்ஸந்நிதி	25	0	0
,, N. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார், திருக்குடந்தை	21	0	0
,, A. V. கோபாலாசாரியர், அட்வகேட், திருச்சி	20	0	0
,, M. R. ராஜகோபாலையங்கார், Retd டிப்டி கலெக்டர், மயிலாப்பூர்	20	0	0
,, P. S. திருமலை ஐயங்கார், விருதுநகர்	20	0	0
,, ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், பொன்மலை	15	0	0

	ரூ	அ	பை
ஸ்ரீமத அஹோபிலமட திவயாஸதாநம, ஸ்ரீரஙகம	10	0	0
ஸ்ரீமான திவானபகதூா C. V. வெஙகடரமணஐயஙகாா கோயமபுததூா	10	0	0
,, R அணணுததுரை ஐயஙகாா, Retd இஞசினீா, மதுரை	10	0	0
,, T கிருஷணஸவாமி ஐயஙகாா, அடவகேட, மதுரை	10	0	0
,, M S. வரதராஜலுநாயுடுகாரு, மதுரை	10	0	0
,, C ஸ்ரீநிவாஸராவஸாஹிப, அடவகேட, மதுரை	10	0	0
,, P T சேஷன, எலகடரிகல இஞசினீா, மேடடூா டாம	10	0	0
,, V ஸாரநாதன, பிரினஸிபால, திருசசி	10	0	0
,, S திருவேஙகடாசாரியா, அகில இநதிய ரேடியோ, திருசசி	10	0	0
,, T ஸ்ரீநிவாஸராகவையஙகாா, சோழவநதான	10	0	0
,, C R ராஜகோபாலாசாரியா, அடவகேட, சென்னை	10	0	0
,, M சேஷாதரி ஐயஙகாா, சென்னை	10	0	0
,, S ராகவையஙகாா, ஸாவேஆபீஸா, ஸ்ரீரஙகம	10	0	0
,, K. C கோபாலன, டிஸடரிகடஜடஜ	5	0	0
,, ராவபகதூா R கிருஷணமாசாரியா, திவான, பஙகனபளளி	5	0	0
,, K. நரஸிமம ஐயஙகாா, அடவகேட, திருககுடநதை	5	0	0
,, V ஸ்ரீநிவாஸாசாரியா Retd போஸட மாஸடா, ஸ்ரீரஙகம	5	0	0
,, S ராமஸவாமி ஐயஙகாா, வககீல, மதுரை	5	0	0
ஒரு பகதா	1	8	0
	2000	3	0

வ. ந. ஸ்ரீராமதேசிகதாஸன,
எடிடா.

R ரஙகஸ்வாமி ஐயஙகாா,
பபளிஷா

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகவைபவம்

[ஸ்ரீமான்—D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், B.A., B.L.,
அட்வகேட், சென்னை.]

"யதீயவிஹிதம் ஸதாம் ஸுவிஹிதவ்யவஸ்தாபகம்
யதீயவசநம் பரம் ஸகலஸம்ஶயோந்மூலநம் ।
யதீயகருணா மதிஸ்ஸகல[illegible]நாம்
ஸ நஶ்ஶரணமஸ்து ஸௌ ஸகலதந்த்ரநிர்வாஹக: ॥"

முன்னுரை

ஓர் ஆசிரியருடைய நூல் பதிப்பிக்கப்பெறும்போது அதற்கு அவ்வாசிரியரின் வாழ்க்கைச்சரித்திரம் முகவுரையாக வரையப் பெறுவது பழமையான அநுஷ்டானம். அதற்கு முக்கியகாரணம் யாதெனின், நூலை எழுதியவர் யார்? அவர் எத்தகைய கோட்பாடுடையார்? அவர் வேறு சில நூல்களை எழுதியிருப்பின் அவை யாவை? அவருடைய ஜீவியசரித்திரம் எப்பான்மையது? என்பவை முதலிய பல அம்சங்களையும் ஒருவர் நன்கு அறிந்து அந்நூலைப் படித்தால் அதன் உண்மைப்பொருள் விளங்குவதற்கும் ரஸாநுபவத்திற்கும் மிகவும் அநுகூலமாயிருக்கும் என்பதேயாம். அஃது அப்படியாயின் பரமாசார்யரான ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிகனுடைய ஸ்வாநுபவ பரீவாஹமான அருளிச்செயல்களில் ஒவ்வொரு பாதமும் பதமும் கூட வேதாந்தங்களின் தீர்ந்த அர்த்தவிசேஷங்களை விளக்குவன வாதலின் அவ்வவதாரமூர்த்தியுடைய விபவசரித்திரம் தெளியத் தெரிந்தாலல்லது அர்த்தாநுபவமும் ரஸாநுபவமும் பரிபூர்ணமாகப் பெறவியலாது. ஆதலாலன்றோ இப்பதிப்பாசிரியர், இவ்வருமை யான பதிப்பில் தொகுக்கவேண்டி அம்மஹாசார்யருடைய விபவ சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாக எழுதும் பரமகைங்கர்யத்தில் அடியேனை ஆஜ்ஞாபித்தது

ஸ்ரீதேசிகாவதாரக்காரணம்

'எபபொழுது எபபொழுது தா்மம குறைவடைகினறதோ, அபபொழுதெலலாம நான உலகததில தோனறுகினறேன' எனபது கீதாசாரியனுன கணணனுடைய வாா்ததை. உலகை உயவிககக கருதி முதலில எமபெருமான மதஸயகூா்மாதிதசாவதாரஙகளைச செயதருளினுன, பினபு பொயகையாழவாா் முதலிய ஆழவாா்களாக ஓா் அபிநவதசாவதாரம செயதருளினுன, அதனபிறகு ஸ்ரீபாஷயகாரா் எனகிற வடிவில அவதரிததுப பலவாறுயச சிதறிபபோயிருநத வைதிகமததை நோபடுததி உலகில ஸ்ரீவிசிஷடாதவைதஸிததாநதததை நிலைநாடடினுன, உணமையான தததுவஹிதபுருஷாா்ததஙகளை ஸ்ரீபாஷயம முதலிய ஒனபது காநதாா்தஙகளால மிகத தெளிவாக அருளிசசெயது அவவிஷயஙகளில ஸமசயஙகள புகாவணணம பெரியஉபகாரம செயதருளினுன. ஆனுல இவறறுல பிறமதஙகள ஒருவாறு கணடிககபபடடுபபோயினவாயினும, ஏதோ சிலருககுத தவிர மறறவாக்கு இவை பயனபடாமறபோயின. ஏனெனில, ஸ்ரீபாஷயகாரமததை அவலமபிதத சிலரே அவருடைய அருளிசசெயலகளை அநாதரிததும அவமதிததும வநததோடு அவா் அநுஷடிததுக காடடிய பரபததிமாா்ககததைத தூஷிததுமவநதாா்கள. பிறமதஙகளைக கணடிபபதறகலலது பாஷயம பயனபடாதெனறும, கதயஙகள பகவதவிஷயததில ஆா்ததியுடையோா்களுககுக கணதுடைபபதறகாக ஏறபடடவையெனறும இபபடியாகச சிலா் ஸ்ரீபாஷயகாரரது அவதாரமே பயனறறதாகுமபடி உபதேசஙகளையும உபந்யாஸஙகளையும செயதுவரத தலைபபடடனா். ஸ்ரீபாஷயகாரா் ஸ்தாபிதத உண்மையான மதம சிறசில ஆஸதிகாகளிடையே குடிகொண்டிருநதது. மேலும ஸ்ரீபாஷயகாரா் ஆழவாா்களின அருளிச்செயலகளைத தமது ஏகாநத அநுபவததிறகு விஷயமாககிவந்தாரேயன்றி அவவருளிசசெயலகளைபபறறிச சிறிதளவும தம காநதஙகளில் பிரஸ்தாவிககவிலலை. அதனுல உபநிடதங்களும் திவ்யபரபந்தங்களும் தனிததனியாக வெவவேறு கடசியாரால கொண்டாடப்படடுவநதனவேயன்றி அவறறின ஒற்றுமை உலகில நன்கு அறியபபடவேயிலலை. இவை நிறக, பலா் பிராடடியின பெருமையை மறைத்து அவவிஷயததில பல தவறுன ஸித்தாநதஙகளை பரவசசெய்துவநதனா். அவறறைத திருததிப பிராடடியின உண்மைப் பெருமையை உலகில் ஸதாபிககவேணடியதும அவசியமாயிறறு. இத்தகைய பல அமசஙகளில தாமம் தளாநதுபோயிருந்தது. ஆகவே எமபெருமானுடைய ஓா் அவதார

அவதாரம்

அவ்வவதாரவிசேஷமதான ஸ்ரீமந்நிகமாநதமஹாதேசிகன இறறைககுச சுமார 676 ஆணடுகடகுமுன ஒரு விபவவருடம (கி பி 1268 A D) புரடடாசிமாதம திருவோணததிருநக்ஷததிரததில பெருமாளகோயில என்று பெயாபூணட காஞசிமாநகரில திருத தணகா எனனும தீபபரகாசன (விளககொளியெமபெருமான) ஸந நிதிககு அருகில் உளள தூபபுல் எனறு வழஙகும திவயக்ஷேததிர ததில விசுவாமிததிரகோததரபரமபரையினரான அநநதஸூரியென னும பராஹமஞேததமருககும தோதாரம்பா எனற அவருடைய தாமபதிககும திருககுமாரராயத திருவவதரிததருளினா நம ஆசாரயோததமா புரடடாசிததிருவோணமெனபது திருவேஙகட முடையானதிருநக்ஷததிரமும அவவெமபெருமானது திவயோத ஸவததின் தீரததினமுமனறோ? அனறு அவதரிதத இநதத் திவயசிசுவிறகு அவவெமபெருமானபெயரையே பெரியோாகள இட டனர் 'வேஙகடநாதன்' எனற நம ஸவாமியின திருநாமம அவ ருடைய திருவவதாரதிநதைதமடடும காரணமாகக கொணடதனறு. அநத எம்பெருமானே இவவாசாரயவடிவில திருவவதரிததருளினு னெனபது நம பூாவாகளுடைய கொளகை திருவேஙகடமுடையா னுடைய திருமணியின(கணடையின) அவதாரமெனறும ஸ்ரீபாஷய காரருடைய அவதாரமெனறும சொலபவாகளும உணடு அவை பினபுளளாருடைய பகதயதிசயததால ஏறபடட அதிசயோகதி யெனறு கூறுவதறகிலலை ஏனெனறால ஸ்ரீதேசிகனகாலததிலேயே அநதக கொளகைகளும அவறறுககுத தகக காரணஙகளும பிரசிதத மாயிருநதனவெனறு தெரிகிறது *

குலபபெருமை

ஸவாமியின பாடடனார்பெயா புணடரீகாக்ஷஸோமயாஜியாா. ஸவாமியினுடைய திருததாயாா ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய முககிய சிஷயரான கடாமபியாசசானுடைய திருவமசததில உறபவிதத அமமையாா ஸவாமியின அமமான கடாமபி அபபுளளாா. ஆததரேயராமாநுஜனெனறும அவருககுப் பெயா வழஙகும அவா தாம ஸவாமிககு ஆசாரயராயிருநது ஸகலகலைகளையும அவருககுப போதிககுமபெருமைபெறறவா

---

* 'உத்தேக்ஷ்யதெ பூயஜனெநாவெத்திஹரிந்நா' என்று ஸ்ரீஸஙகலபஸூாயோதயததில ஸவாமி அருளிய ஸூகதியே இதற குப போதுமான சானறு

அம்மாளின் அநுக்ரஹம்

அப்தபூர்த்தி(ஆண்டுநிறைவு) முதல், அவ்வூரை அலங்கரிக்கும் பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் என்னும் திவ்யதம்பதிகளுடைய திவ்யகடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரமாய ஸ்வாமி நாளொரு தேஜஸ்ஸும் பொழுதொரு ஞானமுமாக வளர்ந்துவந்தார். ஸ்வாமி தமது ஐந்தாம்பிராயம் நடக்கும்பொழுது ஒருநாள் தம் அம்மானாகிய அப்புள்ளார் அவருடைய ஆசார்யரிடம் காலக்ஷேபம்செய்யப் போகும்போது தாமும் உடன் எழுந்தருளினார். நடாதூர் அம்மாள் என்று ப்ரஸித்தரான அவ்வாசார்யசிரேஷ்டர் அப்புள்ளாருடன் வந்த இக்குழந்தையின் திவ்யதேஜஸ்ஸைக் கண்டு வியந்து யாரென்று கேட்டுத்தெரிந்துகொண்டு மிக்க அன்புடன் குளிரக் கடாக்ஷித்து,

"ப்ரதிஷ்டாபிதவேதாந்த: ப்ரதிக்ஷிப்தபஹிர்மத: ।
பூயாஸ்த்ரைவித்யமாந்யஸ்த்வம் பூரிகல்யாணபாஜநம் ॥"

என்ற ஒரு சுலோகத்தால் இக்குழந்தையை அநுக்ரஹித்தார். பின்னும் தம் வயதுமுதிர்ச்சியால் தாம் நேராக இக்குழந்தைக்கு ஆசார்யகம்செய்யப்பெறமுடியாமையை நினைந்து தம் சிஷ்யரான அப்புள்ளாரை அதில் நியமித்தார். ஸ்வாமிதேசிகன் இந்த வரலாற்றினை மறவாது போற்றிப் பாராட்டி அதிகரணஸாராவளி, தத்த்வமுக்தாகலாபம், ஸங்கல்பஸூர்யோதயம் முதலிய தம் க்ரந்தங்களில் குறித்துள்ளார். இந்த நிகழ்ச்சி காஞ்சீபுரத்தில் தேவப்பெருமாள்ஸந்நிதியில் திருமலையின்மேலுள்ள வையமாளிகையென்னும் ப்ரதக்ஷிணத்தில் கீழ்புறத்தில் சித்திரரூபமாக வரையப்பெற்றுள்ளது. இன்றும் அனைவரும் ஸேவித்துக்கொள்ளலாம். அக்காலத்தில் அங்கே நடாதூர் அம்மாள்ஸந்நிதியில் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம்செய்துகொண்டிருந்த ஸுதர்சநபட்டர் என்னும் ஒரு சிஷ்யர் தமது அபாரமான ஞாபகசக்தியைக்கொண்டு ஆசார்யனிடம் கேட்ட அர்த்தவிசேஷங்களைத் திரட்டி ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு அதியற்புதமான சுருதப்ரகாசிகையென்னும் வியாக்கியானத்தை நிர்மித்தார். இதையே ஸ்ரீதேசிகன் பின்னால் ரக்ஷித்து ப்ரவசநமும் செய்தருளினார்.

வித்யாப்யாஸம்

தக்க காலத்தில் வித்யாப்யாஸத்தைத் தொடங்கி மாதுலரான அப்புள்ளாரிடம் தென்மொழி—வடமொழி நற்கலைகள் அனைத்தையும் மிக விரைவில் அதிகரித்துவிட்டார் நம் தேசிகப்பெருமான். இருபதுவயதிற்குள் பல்வகைப்பட்ட கலைகள் முழுவதையும் [illegible]

பூர்ணமாகக் கேட்டுத் தெளிந்துகொண்டதாக ஸ்வாமி தாமே ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் அருளிச்செய்துள்ளார். [விம்ஶதிப்ரவ்ருத்தனாநாவிதவிதாமிதி] எல்லாக்கிரந்தங்களுக்குள்ளும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸூக்திகளில் ஸ்வாமிக்கு மிகுந்த வ்யாமோஹம்

["யதிபதிவசனாம்ருதாதிரஸஹேனமேமீதம் வயஃ"

"நிர்விஷ்டம் யதிஸார்வபௌமவசஸாமாவ்ருத்திபிர்யௌவனம்"]

ஸ்வாமி, ஆபாஸவிஷயங்களில் ரஸாநுபவஞ்செய்யும் ஸாமான்யஜனங்களைப்போலன்றிக்கே, ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திவ்யஸூக்திகளை அநுபவித்தே தமது யௌவனத்தைப் போக்கியருளியதாகத் தெரிகிறது.

திருவயிந்திரபுரம் எழுந்தருளுதல்

அப்புள்ளார் ஸ்வாமிதேசிகனுக்கு ஸகலவித்யைகளையும் உபதேசித்ததுடன் வேதஸ்வரூபனான கருடனுடைய மந்த்ரத்தையும் உபதேசித்து அதை ஆவ்ருத்திசெய்து ஸகலஸித்திகளையும் பெறும்படி அநுக்ரஹித்தருளினார். அதற்குத் தக்க ஸ்தலமான திருவயிந்திரபுரத்திற்கு எழுந்தருளி அங்கே ஔஷதாத்ரியென்னும் குன்றின்மீது ஸ்வாமி நியமத்துடன் அந்த மந்த்ரத்தை ஜபித்து ஸ்ரீவைநதேயனை ஸாக்ஷாத்கரித்தார். பின் அவர் உபதேசித்த ஸ்ரீஹயக்ரீவ மந்த்ரத்தையும் அங்கு இருந்தே ஆவ்ருத்திசெய்தார். அதன்பலனாக ஸ்ரீஹயக்ரீவன் ப்ரஸன்னனாகி ஸ்வாமிக்குக் குளிர விசேஷகடாக்ஷம் செய்தருளினான். இங்ஙனம் தமக்கு விசேஷஅநுக்ரஹம் செய்தருளிய அவர்களைக் குறித்து ஸ்ரீதேசிகன் கருடபஞ்சாசத், ஹயக்ரீவஸ்தோத்ரம் என்ற ஸ்தோத்ரங்களை அருளிச்செய்து அவர்கள் திறத்துத் தமக்கு உள்ள நன்றியை விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டார். பின்பு அந்தத் திவ்யதேசத்தை அலங்கரிக்கும் அடியவர்மெய்யனவிஷயமாயப் பல ஸ்தோத்ரங்களையும் தமிழ்ப்ரபந்தங்களையும் அருளிச்செய்து அங்கிருந்து காஞ்சீபுரத்திற்குத் திரும்பியெழுந்தருளினார். ஸ்வாமி அப்பொழுது திருவயிந்திரபுரத்தில் சுமார் 15—வருடங்கள் எழுந்தருளியிருந்தாரெனத் தெரிகிறது.

இல்லறம்

தக்க வயதில் ஸ்வாமிக்கு ஏற்ற ஒரு கன்னிகையுடன் திருமணம் நடந்தேறியது. ஸ்வாமி இல்லறத்தை வழுவாது நடத்திவந்தாரெனக் கூறவும்வேண்டுமோ? ஸ்வாமிதேவிகளின் திருநாமம் 'திருமங்கை' என்று சிலபுத்தகங்களிலே காணப்படுகின்றது. "இல்லறமல்லது நல்லறமன்று" என்ற பழமொழியின் உண்மையை ஸ்வாமி தமது வாழ்க்கையாலேயே விளக்கிக்காட்டி நான்காவ கான

ஸந்யாஸாச்ரமத்தைக் கைக்கொள்வது ஆசார்யர்களாயுள்ளவர்க்கு அவசியமன்று என்பதை உலகிற்கு நன்கு விளக்கிவைத்தார். இது ஒருகால் கலியுகத்தில் அவ்வாச்ரமதர்மத்தை முறைவழுவாது நடத்துவது கடினமென்ற அபிஸந்தியாலும் இருக்கக்கூடும்.

காலக்ஷேபம்ஸாதித்தல்

இவ்வாசிரியர்பெருமான் அத்திகிரியருளாளனிடத்தில் எல்லையற்ற ப்ரீதியோடு அந்தத் திவ்யதேசத்தில் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து அவ்வெம்பெருமான்விஷயமாகவும் அவ்வூரிலுள்ள மற்ற எம்பெருமான்விஷயமாகவும் பல அழகிய ஸ்தோத்ரங்களையும் ப்ரபந்தங்களையும் இயற்றியருளியதன்றித் தம் ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யாதிக்ரந்தங்களை ப்ரவசநம்செய்துவந்தார். முப்பது முறை ஸ்வாமியால் ஸ்ரீபாஷ்யம் ப்ரவசநம்செய்யப்பட்டதாம், இதுவும் ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அந் நாடகம் அருளிச்செய்தபிறகு எத்தனைமுறை ஸ்ரீபாஷ்யகால க்ஷேபம் ஸாதித்தாரோ? யாரே அறிவார்?

மற்ற பூர்வாசார்யர்கள்விஷயத்திற்போலவே ஸ்வாமிதேசிகனுடைய வாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சிகளும் சரித்திர ஆராய்ச்சிமுறையில் தக்க ஆதாரங்களுடன் நமக்குக் கிடைத்தில. குருபரம்பரைகளிலும் வைபவப்ரகாசிகை முதலிய க்ரந்தங்களிலும் ஸ்வாமியின் சரித்திரம் விரிவாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் தற்காலரீதியில் தேதிகளும் முன்பின் க்ரமங்களும் கிடையா. கூடியவரை இவ் விஷயத்தில் ஆராய்ச்சிசெய்தவர்கள் அங்கங்கே எழுதியவற்றைக் கொண்டு இங்கே சில நிகழ்ச்சிகள்மட்டும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

வடதேசயாத்திரை

ஸ்வாமி முப்பத்தைந்து திருநக்ஷத்திரங்களில் வடதேசயாத்திரையாக எழுந்தருளிச் சோளஸிம்ஹபுரம், திருவேங்கடம், இன்னும் வடக்கேயுள்ள பதரிகாச்ரமம், மதுரை, பிருந்தாவனம் முதலிய திவ்யதேசங்கள், அயோத்தி, காசி முதலிய புராணக்ஷேத்ரங்கள் இவற்றுக்கெல்லாம் எழுந்தருளியதாகத் தெரிகிறது. அவ்வமயம் துங்கபத்ராநதிக்கரையில் தமது ஸப்ரஹ்மசாரியான வித்யாரண்யரென்னும் அத்வைதாசார்யரைச் சந்தித்தார். அப்போது மதவிஷயமான வாக்யார்த்தங்கள் நடந்திருக்கவேண்டும். வித்யாரண்யர் அங்கே ஒரு சிற்றரசனது சபையைச் சேர்ந்து அங்கேயே நின்றுவிட்டார். ஸ்வாமி யாத்திரையை முடித்துக்கொண்டு காஞ்சீபுரத்திற்குத் திரும்பி எழுந்தருளிவிட்டார்

அற்புதச செயல்கள

ஜ்ஞானம வைராக்யம அநுஷ்டானம இவற்றால சிறப்புற்று விளங்கும இவர்பெருமை நாடெங்கும பரவியது சிலருக்கு ஸவாமிவிஷயத்தில் பொறாமையும ஏற்பட்டது அவர்கள இவரைப பரிபவத்திற்குள்ளாக்கச்செய்த முயற்சிகளெல்லாம பயனபடாமற்போயின. கரைகடந்த பகவத்பக்தியாலும அத்யாச்சர்யமான தம சக்திகளாலும ஸ்வாமி ஒவவொருமுறையும ஜயமபெற்றுக்கொண்டே வந்தார். ஒருகால இவர்பால அஸூயைகொண்ட சிலரால ஏவப்பட்ட ஒரு மந்த்ரவாதி ஸவாமியை வாதத்திற்கழைத்தான அவனுடன் வாதம்புரிவது முறையல்லவென்று ஸவாமி மறுத்துவிட்டார் உடனே அவன ஒரு குளத்திலிறங்கி அந்நீரைக குடித்து மந்த்ர பலத்தால் ஸவாமியினுடைய திருவுதரத்தை நிறைத்து உபத்திரவம் ஏற்படுமபடி செய்தான இதன ஸூக்ஷமத்தை அறிந்துகொண்டு ஸவாமியும தமது மந்த்ரசக்தியைககொண்டு அருகிலிருந்த ஒரு தூணைத தம நகத்தால கீறி அதிலிருந்து அந்த ஜலமெல்லாம் வெளியே பெருகுமபடிசெய்தார மந்த்ரவாதி வெட்கிபபோய ஸவாமி திருவடிகளிலே பணிந்து சென்றான. இத்தகைய பல அருமையான செயலகளைக குருபரமபரையிலும வைபவப்ரகாசிகையிலும விரிவாயக காணலாம கொத்தனுடைய செயலான கிணறு கட்டுதலும ஸவாமி அறியாத வித்தையன்று. திருவயிந்திரபுரத்தில ஸ்ரீதேசிகனதிருமாளிகையென்று வழங்கும கட்டடத்தில ஸவாமி திருக்கையால கட்டிய கிணற்றை இன்றும நாம காணலாம. ஒரு ப்ரஹ்மசாரி தனக்கு விவாஹமசெய்துகொள்ள, வேண்டிய த்ரவ்யத்தைத தந்துஉதவவேண்டுமெனககேட்டபொழுது பெரியபிராட்டியைப பிரார்த்தித்து அளவற்ற த்ரவ்யத்தை அவனே அடையும்படி செய்தருளினார். இந்த நிகழ்சசி காஞ்சீபுரத்தில நடந்ததென்று சிலரும, ஸ்ரீரங்கத்தில நடந்ததென்று சிலரும அபிப்ராயபபடுகிறார்கள். அபபொழுது அருளிசசெய்த 'ஸ்ரீமான்' என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தை ஸ்ரீஸதுதியில காணகின்றோம. இந்த ஸதோத்ரத்திற்குக 'கநகதாராஸதவம' என்றும சில பெயரிட்டுககூறக் கேட்கின்றோம். தமது வாழ்க்கையிலே செலவத்தை விரும்பாது, ராஜஸேவைசெய்து பிழைக்க மறுத்து, வைராக்யபஞ்சகமபாடி உஞ்சவ்ருத்திசெய்துவந்த ஸவாமி பிறருக்கு வேண்டிய அளவிற்கு மல பொருளைப பொழியும சக்தியுடையவர் என்பது

பிரதிவாதிகளை ஜயித்தல்

இத்தகைய கீர்த்தியும் சிறப்பும் பெருமையும் பெற்ற இப் புலவர்பெருமானைத் தென்னரங்கமணவாளன் காணக்கருதித் தம்மிடம் வருவித்துக்கொண்டான். அவ்வூரிலிருந்த அத்வைதிகள் அங்கிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வாதத்துக்கு இழுத்து அவ்வாதத்தில் ஜயம்பெற்றாலன்றிக் கோயிலிலுள்ள வைஷ்ணவவழிபாட்டைச் சிதைப்பதாகப் பயமுறுத்தினார். அப்போது அங்கே ஆசார்யகம் செய்துகொண்டிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திவ்யப்ரபந்தத்தைமட்டும் அதிகரித்து ஸ்வகோஷ்டியில் உபந்யாஸம்செய்ய வல்லவர்களாக மாத்திரமிருந்தார்களேயன்றி ஸ்ரீபாஷ்யாதிகரந்தங்களைப் பரிசயம் செய்து பிறமதத்தினரோடு வாதம்செய்ய உரியராக இல்லை. ஆகவே காஞ்சீபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீதேசிகனுக்கு ஒரு சாஸநம் அனுப்பப்பட்டது. ஸ்வாமி அதை முடியினால் தாங்கி ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளவும், ஸகலதேவஸ்தாநமர்யாதைகளுடன் அங்குள்ளோரால் வரவேற்கப்பட்டார். அப்போது ஸ்வாமிக்குச் சுமார் 42 திருநக்ஷத்ரம் இருந்திருக்கலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளரின் கருத்து. அதாவது கி. பி. 1310 ஆக இருக்கவேண்டும். ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளியவுடன் ஸ்வாமி முதலில் செய்த முக்கியகைங்கர்யம் அத்வைதிகளுடன் வாதப்போர்புரிந்ததுவே. எட்டுநாள் ஸ்வாமி அவர்களுடன் இடைவிடாது வாதம்செய்து அவர்களை வென்று விளங்கினார். அப்பொழுது அருளிச்செய்யப்பட்ட கண்டனங்களே 'சததூஷணி' என்ற அரும்பெருநூலாக இப்பொழுது திகழ்வது.

விருதுகள் பெறல்

இவ்வாறு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தமே உண்மையான வைதிக ஸித்தாந்தமென்று நிலைநாட்டிய அழகைக் கண்ட ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவுள்ளமுகந்து ஸ்வாமியைக் குளிரக் கடாக்ஷித்து 'வேதாந்தாசார்யர்' என்னும் விருதை அர்ச்சகமுகத்தால் அநுக்ரஹித்தான். ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரும் 'ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர்' என்னும் விருதை அளித்து அநுக்ரஹித்தாள்.

பல நூல்களை இயற்றல்

எம்பெருமான் அளித்த அப்பதம் மெய்ப்பதமென்று நிரூபிக்க 'அதிகரணஸாராவளி' யென்னும் க்ரந்தம் அவதரித்தது. அங்ஙனமே பல ஸித்தாந்தக்ரந்தங்கள் ஸ்வாமியால் அருளிச்செய்யப்பட்டன. தத்த்வடீகை, ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம், தத்த்வமுக்தாகலாபம், இதற்கு வியாக்கியானமான ஸர்வார்த்தஸித்தி, ஸேச்வர

மீமாம்ஸை முதலியன அவற்றிற் சில. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் அநுஷ்டானத்தில் பழுதொன்றுமவாராதவண்ணம் காப்பதற்காக ஸச்சரித்ர ரக்ஷை, ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷை, நிக்ஷேபரக்ஷை, கீதார்த்த ஸங்க்ரஹரக்ஷை முதலிய க்ரந்தங்களும் ரஹஸ்யஸம்ப்ரதாயத்தைச் சீர்திருத்தி 32 ரஹஸ்யங்களும் ஸ்வாமியால் அருளிச்செய்யப் பெற்றன. எம்பெருமானுடைய பெருமையைப்போல் ஸ்ரீதேசிக திவ்யஸூக்திகளின் பெருமையும், அறிந்ததாக எண்ணுபவர்களால் அறியப்படாமலும், அறியோமென்பவர்களால் அறியப்படும் விளங்கும் [அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம் ।] அவற்றைப் பற்றிப் புகழ்ந்துபேசப் போதுமான சொற்கள் நிகண்டுகளில் இல். ஆகவே நம் சொல்லளவன்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸம்ப்ரதாயத்தை நிலைநாட்டினமையே ஸ்வாமியின் பெருங்கீர்த்திக்குக் காரணம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்விஷயமான யதிராஜஸப்ததியென்னும் ஸ்தோத்ரத்தில் [யஸ்ஸூவ்ராவித்தீயவயிதயியா உஹ்யஸ்யதாம் யத்ரூணாநாவிரெஸாரநிஜம் ஸ்ரூஜெஸநியதா கீர்த்தி: ஸூஜாமதி ந:] தம் பெருமையனைத்தும் ஸ்ரீபாஷ்யாதிபரிசயத்தால் வந்ததாக ஸ்வாமி தாமே அருளிச்செய்துள்ளார். ஆசார்யபக்தியிலும் ஸ்வாமியே உலகிற்கு வழிகாட்டியாயினார். இத்துணைப் பெருமையுடன் ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கத்தில் சில வருஷங்கள் எழுந்தருளியிருந்ததாகத் தெரிகிறது. உபயஸிம்ஹாஸநாதிபத்யமும் உபயவேதாந்தாசார்யத்வமும் ஒருங்கே திகழும்படிநின்ற இத்தேசிகோத்தமரால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகம் முழுதும் திரண்டுவந்து ஆச்ரயித்ததில் வியப்பென்ன ?

திருக்குமாரரின் அவதாரம்

ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருந்தபோது ஸ்வாமி திருக்குமாரரான வரதாசார்யருடைய அவதாரம் ஏற்பட்டது. நள-௵ ஆவணி-௴ ரோஹிணிநக்ஷத்ரத்தில் அவர் அவதரித்தார். அதாவது கி. பி 1316-௵ ஆகஸ்டு-௴ 11௳ ஸ்ரீதேசிகனுக்கு அப்பொழுது சுமார் 48 திருநக்ஷத்ரம்.

வாதிகளுக்கு மத்யஸ்தராய நிற்றல்

இந்தக் காலத்தில் ஸ்வாமி பெற்ற புகழ் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களல்லாத பிறரும் ஒப்புக்கொண்டதாகும் என்பதைக் காட்டும் ஒரு வரலாறு குருபரம்பரைகளிலே காணப்படுகின்றது. விஜயநகரத்தில் மத்வஸித்தாந்தத்தைச் சேர்ந்த அக்ஷோப்யமுனி என்ற ஆசார்யருக்கும் அத்வைதியான வித்யாரண்யருக்கும் பலமான விவாதம் ஏற்பட,

அவவூராசன உலகில மிகப புகழ்பெறறுவிளஙகும ஸ்ரீதேசிகனை மதயஸதராக ஏறபடுததியதாகவும, ஸவாமி மாயாவாததததை எடுத்துப்பேசிய விதயாரணயரின பக்ஷஙகளை அஙகீகரியாது அக்ஷோப்யரின பக்ஷஙகளை ஆதரிததததாகவும, அதனால கோபஙகொண்ட விதயாரணயா சதத்ருஷணிககுக கணடனம எழுதமுறபடடு ஒனறும் செயய இயலாதவராய ஓரிடததில ஒரு சகாரததை மிகையென எழுதிவைகக, அதனமேல ஸவாமி 'சகாரஸமாததநம' எனற ஒரு கிரநதததை அருளிசசெயததாகவும குருபரமபரையில பேசபபட்டிருககிறது சில அதவைதிகள ஸவாமி அபபொழுது விதயாரணயர் பக்ஷமே மேலானது எனறு ஸாதிததததாகச சொல்லுகிறாகள். எதுவாயினும ஸவாமியின பெருமை அரசாகளாலும கண்டு கொணடாடபபெறறதெனறு காட்டுகிறது இநத நிகழசசி

அரசனுககு ஆசான்

இது ஒனறேயலல வடதேசததைச சோநத ஸர்வஜ்ஞ சிஙகபபன் எனற ஒரு சிறறரசன இவரடிபணிநது உயயககருதி ஸ்ரீதேசிகனைத தன நாட்டிறகு எழுநதருளுமபடி பிராாததிததான். அவன் வெஙகடகிரியைச சோநதவனெனறும கலவிகேளவிகளிற் சிறநது ஆஸதிகயம நிரமபி நிறமபெறறவன என்றும தெரிகிறது. ஸவாமியும் அவனிடம் மிகக கருணைகொணடு, அவன நலவழிபபடுமாறு ஸுபாஷிதநீவி எனற காவயததையும தததுவஸநதேசம் ரஹஸயஸநதேசம ரஹஸயஸநதேசவிவரணம எனனும மூனறு ரஹஸயகரநதஙகளையும் அருளிசசெயது தம சிஷயாகள்மூலம் அவனுககுக கொடுததனுபபினா. அவறறை மிகவும போறறி அவவரசனும நலமபெற்றான்.

அஸூயுககளால வநத இன்னல்கள

இஙஙனம வைஷணவாகளுள தலைசிறநது விளஙகினமை பற்றி இவவாசாரயோததமாபாலும அஸூயைகொணடவர் இலலாமறபோகவில்லை தாம கற்காத ஸ்ரீபாஷயாதிகளை நன்கு கற்றுப பன்முறை பரவசநமசெயது, தாம கறற பிரபநதஙகளிலும தம்மிலும தெளிவான ஜ்ஞாநததுடன திகழ்ந்து, தமமிலும மிகுநத ஆதரததை அபபிரபநதஙகளபால செலுததிய ஸவாமிவிஷயததில் அதற்குமுன் ஸ்ரீரஙகததில ஆசாரயகமசெயதுவநதவாகளும அவர்கள்சிஷயாகளும் பலவகையான இடையூறுகளையும ஹிமஸைகளையும புரியத தலைபபட்டனா. அவாகளால ஸவாமி அடைநத கஷடஙகள பல. (அவறறைக குருபரமபரைகளில விளஙகக காணலாம) அவற்றைச் சிறிதும பொருடபடுத்தாது ஸவாமி ...

ஸாத்துவிகத்தன்மையுடன் வர்த்தித்துவருவதைக்கண்ட எம்பெருமா னும் இவரை ஒவ்வோர் ஆபத்தினின்றும் காத்துவந்தான். ஸ்வாமி யிடம் சிலருக்கு அஸூயை வளரவளர, சாந்தமே வடிவுகொண்ட ஸ்வாமிக்குப் பெருமையும் வளர்ந்துவரலாயிற்று. அத்தைத்காரந்தங் களுக்குப் போட்டியாக யாதவாப்யுதயம் ஸங்கல்பஸூர்யோதயம் முதலிய கரந்தங்கள் அவதரித்தன. ஸ்வாமியிடம் பொறாமை கொண்டவருள் ஒருவரான அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் இவருடன் போட்டியிட்டதன்பலனாக ஸ்வாமியிடமிருந்து ஸ்ரீபாதுகா ஸஹஸ்ரம் என்ற கரந்தம் தோன்றியது. ஓரிரவின் ஒரு பாகத் தில் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஆயிரம் சுலோகங்கொண்ட இந்நூலின் பெருமை உலகமறிந்ததாதலின் இங்கு விரித்துக்கூறவேண்டிய அவசியமில்லை. கவிதார்க்கிகஸிம்ஹத்திற்குமுன் நிற்கவும் வல்லமை அற்றுப்போயிற்று மற்றவர்க்கு.

ஸத்யாகாலம் எழுந்தருளுதல

இப்படித் தமக்கு ஒரு துன்பமும் நீங்கும் விளையாதிருப்பினும், ஸ்ரீரங்கத்திலே சிலருக்குத்தம்மிடம் த்வேஷம்மாறாதிருப்பதுகண்டு ஸ்வாமி திருவுள்ளமவருந்தி அவர்களினின்று விலகுமாறு அஸூயை யைப் பிரார்த்தித்து (அந்யோந்யவைரஜநநீ விஜஹாஸூயா) அவ்வூரை விட்டு (சுமார் கி பி 1320-க்குப் பின்பு) யாத்திரையாக எழுந்தருளி மைசூரைச் சேர்ந்த திருநாராயணபுரத்திலே சிலகாலம் இருந்து பிறகு ஸத்யமங்கலம் என்று இப்பொழுது வழங்கும் ஸத்யாகாலத்திற்கு எழுந்தருளி அங்கே நெடுநாள் வாஸஞ்செய் தருளியதாக ஏற்படுகிறது. இங்குத்தான் ஸ்வாமியின் திருக்குமாரர் தக்க பருவமடைந்து ஸ்வாமியிடம் காலக்ஷேபம்செய்ததும், ப்ரஹ்ம தந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியென்னும் மஹான் மற்றொரு முக்கியசிஷ்ய ராய் ஸ்வாமியை வந்து ஆச்ரயித்ததும். அத்தேசத்தவாபுரிந்த அருந்தவப்பயன் ஸ்வாமியை முப்பது நாற்பது ஸம்வத்ஸரங்கள் அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும்படிசெய்தது. ஆனால் அத்தனை காலமும் இடையீடின்றி அங்கே இருக்கவில்லையென்றும் அடிக்கடி ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளியிருக்கவேண்டுமென்றும் தெரிகிறது.

சுருதப்ரகாசிகையைக் காத்தல

அப்படிப்பட்ட ஒரு ஸமயத்திலேதான் (சுமார் கி பி. 1327-ம் வருஷம்) ஸ்ரீரங்கத்தின்மேல் முகம்மதியர் படையெடுத்துவந்து கோயிலைப் பாழ்செய்தது. பெருமாளிடத்தில் பரிவரான ஸ்ரீவைஷ் ணவர்கள் மூலஸ்தானத்திற்குக் கல்திரை ஸமர்ப்பித்து உத்ஸவ

மூாததிகளை எபபடியோ வெளிநாடுகளுககு எழுநதருளபபணணிக கொணடுபோயக காததாாகள ஸ்ரீரஙகநாதனும பல ஊாகளில எழுநதருளியிருநது கடைசியில திருபபதியில எழுநதருளியிருநத தாயத தெரிகிறது இநத நிகழசசிகளைக கோயிலொழுகுகளிலும குருபரமபரைகளிலும சில சரிததிரபபுததகஙகளிலும காணலாம அபபோது ஸ்ரீரஙகததில எழுநதருளியிருநத ஸவாமிதேசிகன திருககையில ஸுதர்சநபடடா தம திருககுமாராகள இருவரையும தாம எழுதிவைததிருநத சுருதபரகாசிகையையும ஒபபடைததுப பததிரமான தேசததை அடைநதுவாழவேணடுமென வாழததி யனுபபினா. ஸ்ரீதேசிகன அநத அமாககளததிலிருநது பெருமாள பததிரமாக எழுநதருளியதைக கேடடுக கவலைநீஙகபபெறறு ஸுதா சநபடடரின குமாராகளாகிய வேதாசார்யபடடா பராஙகுசபடடா எனனும இருவருடனும சுருதபரகாசிகையுடனும மீணடும ஸதயா காலததிறகே எழுநதருளிவிடடார். ஸ்ரீரஙகததில ஸுதாசநபடடா உலகாசிரியா முதலிய வைஷணவபரமுகாகள அனைவரும எதிரிக ளால கொலலபபடடனர். ஸநநிதியும திருவாராதநமினறி நெடு நாள பாழடைநதிருநதது. சுமார் 30 வருஷஙகளுககுப பின புகக ராயன எனனும சிறறரசனது படைததலைவனான கொபபணாயன எனபவனால மறுபடி ஸ்ரீரஙகநாதன் ஸ்ரீரஙகததிறகு எழுநதருளச செயயபபடடுப பழையபடி திருவாராதநம முதலியன முறைபபடி நடததிவைககபபடடன

[இவறறின காலஙகளைபபறறிப பலவகை அபிபராயஙகள உள. மகமமதியததலைவன மாலிக காபா படையெடுதத கால மெனறு சிலரும, அனறு எனறு சிலரும கூறுகினறனா. தென னிநதியா பனமுறை துருஷக உபதரவஙகளால கலஙகியது எநதக காலம் எனறு நிாணயிககமுடியவிலலைபோலும ! பொதுவாகச சுமாா 1327-ல பெரியபெருமாள ஊரைவிடடு எழுநதருளிச் சுமாா 1365-ல மீணடும திருககோயிலுக்கு எழுநதருளியிருககவேணடுமெனறு சரிததிரநிபுணரான புரொபஸா ஸ்ரீமான் ரஙகாசாரியா ஸவாமி நிாணயமசெயதிருககிறாா.]

கோயிலில உபதரவம் நீககுதல்

திருவரஙகததில திருவாராதநம நடைபெறாத குறையைத தம திருவுளளததிறகொணடு ஸவாமி அபீதிஸதவம எனற ஸதோத ரததை அருளிசசெயதாா. பெருமாள் திருமபியெழுந்தருளியபிறகு இககைஙகாயததைச செயத கொபபணாயனைப பாராடடி இரணடு சுலோகஙகளை ஸவாமி அருளிசசெயதிருபபதாகவும சிலருடைய

அபிபராயம [கோயில கலவெடடில காணும இநத சுலோகஙகளில கணடிருக்கும 1371—'72 எனனும காலககுறிபபுத தவறாக இருகக வேணடும. ஏனெனில, அதறகுள ஸவாமி இநத விபூதியை விடடு எழுநதருளிவிடடாரன்றோ!] அபீஷ்டிஸதவ அநுஸநதாநததினபலனாக மறுபடி ஸ்ரீரஙகததில உபதரவமினறித திருவாராதனஙகள நடை பெறுவதை ஸவாமி நேரில ஸேவிதது மகிழநதாரெனபது நிரவிவாதம. அஙகு ஸவாமி அதவைதிகளை மீணடும ஒருமுறை கணடிதது அதயயனோதஸவததை நடததிவைதததாகத தெரிகிறது.

தனியனகள

சோளதேசததில இததகைய கஷடஙகள நேரிடடகாலை ஸவாமி பெருமபாலும திருநாராயணபுரததில எழுநதருளியிருநது ஸசசிஷயாகளுககு காநதகாலக்ஷேபஙகள ஸாதிததுவநதார. அபபொழுது தான பஹுதாநய-ஸ்ரீ ஆவணிமாதததுச சுகலபக்ஷதவிதீயையும ஹஸதநக்ஷதரமும கூடிய ஒரு மஙகளவாரததில (18—8—1338) உலகமஙகளததிறகுக காரணமான ஸவாமியுடைய 'ராமாநுஜதயாபாதர'த தனியன அவதரிததது அதறகுமுனபே 'ஸ்ரீமாந வேஙகடநாதாரயஃ' எனனும தனியன ஸவாமிகுமாரரால அருளிச செயயபபடடு அநுஸநதிககபபடடுவநதது அதன் அவதாரகாலம சுகல-ஸ்ரீ சிததிரை-மீ புநாவஸு [கி பி 1329] எனபர.

ராமாநுஜதயாபாதரத தனியனுடைய அவதாரததிறகுக காரணம பினவருமாறு குருபரமபரைகளில கூறப்பட்டுளது :— திருநாராயணபுரததில ஸவாமிதேசிகன எழுநதருளியிருநதபோது பரஹமதநதரஸவதநதரர எனனும சிஷயர பகவதவிஷயததைமடடும ஸ்ரீதேசிகனிடம நேராக உபதேசிககபபெறாமல ஸ்வாமிதிருககுமாரரான வரதாசாரியரிடம அதைக காலக்ஷேபமசெயயவேண்டுமெனப பிராாததிததார அவருடைய பணிவையும ஆசாரயபகதியையும கணடு மெசசி ஸவாமி அதறகு இசைநதார திருவாறுயிரபபடிககுப பின தோனறிய பல வியாககியானஙகளிலுளள தோஷஙகளைக கணிசிதது அவறறையெலலாம களைநது ஸவாமி அருளிசசெயத 74000கிரநதஙகள்கொணட நிகமபரிமளம எனனும ஓர அழகிய வியாககியானம ஸவாமியாலே தம குமாரருககு, முனபே காலக்ஷேபமாக பரவசநம செயயபபடடிருநதது அதை பரஹமதநதரஸவதநதரஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன்திருககுமாரரிடமகாலக்ஷேபமஆரமபிககுமபோது அவர விஷயமாக 'ஸ்ரீசைலக்ஷணயோகீந்த்ர' எனனும தனியனையும, பராசார்யரான ஸ்ரீதேசிகன்விஷயமாக 'ராமாநுஜதயாபாத்ரம்' என்னும தனியனையும அநுஸநதிததார். இவவிஷயம் ஸ்ரீதேசிகனஸநநிதி

யில் அறிவிக்கப்பட்டபோது ஸ்வாமியும் போர உகந்தருளி 'ஸ்ரீசைல தயாபாத்ரம்' என்னும் தனியன் தம் பெருமையைச் சொல்வதாயும் 'ராமாநுஜதயாபாத்ரம்' என்னும் தனியன் தமக்குள்ள ஆசார்யஸம்பந்தத்தின் பெருமையைக் கூறுவதாயும் திருவுள்ளம்பற்றி, சிஷ்யர்களின் ப்ரார்த்தனையின்படி முதல்தனியன் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகாந்தகாலக்ஷேபங்களிலும் இரண்டாமது திவ்யப்ரபந்த அநுஸந்தானத்திலும் பகவத்விஷயாதிகாலக்ஷேபங்களிலும் அநுஸந்திக்கப்படவேண்டுமென்று நியமித்தருளினர். உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தகரான நம் ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிகனுக்குமட்டுமே வடமொழியிலேயே இருதனியனைப் பெற்ற பெருமை உளது. இரண்டு வேதாந்தங்களிலும் துல்யமான உத்கருஷ்டபாண்டித்யம் வேறு ஒருவரிடத்தும் காணப்படாமையாலேயே தேசிகசப்தம் இன்றளவும் ராரசுபடாமல், ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிகனையே குறிக்கும்சொல்லாக விளங்குகின்றது. 'சந்தமிகு தமிழ்மறையோன்' என்று தம்மைப் பேசிக்கொண்ட சீர்மைக்கே தனியாக ஒரு தனியனை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டாவோ? தமிழில் 'சீரொன்று தூப்புல்' என்னும் தனியனைப் பிள்ளைலோகாசார்யர் ஸமர்ப்பித்தார் என்பதும் ப்ரஸித்தம்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் இருமுறையும் பெருமாள்கோயிலில் ஒருமுறையுமாக ஸந்நிதிகளிலும், புறப்பாடுசமயங்களில் வீதிகளிலும் திவ்யப்ரபந்தஅநுஸந்தானத்திற்கு ஏற்பட்ட இடையூறுகளைப் போக்கி அக்கைங்கர்யத்தை நிலைநிறுத்திய செய்கைக்கே ஸ்வாமியின் தனியனை மறவாது அநுஸந்தித்தல் மாந்தரது கடமையாகும். கலி கோலாஹலத்தால் மற்ற அநேகவிஷயங்களிற்போல இவ்விஷயத்திலும் உலகில் விபரீதாசரணம் காணப்படுகின்றது. வைஷ்ணவ லக்ஷணம் திவ்யப்ரபந்தத்தை அறியக்கற்றுவல்லவராயிருப்பதே என்பது உண்மையாயின், இன்று அந்த இரண்டு திருக்கோயில்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவதிவ்யதேசங்களாய் விளங்குவது ஸ்ரீதேசிகன் புரிந்த அரும்பெருங்கைங்கர்யத்தின் பயனேயாகுமென்பதை ஒருவரும் மறக்கமுடியாது; மறுக்கவும் முடியாது.

ஸ்வாமியின் வார்த்தகத்தசை

ஜ்ஞானமும் வைராக்யமும் அநுஷ்டானமும் பக்தியும் பொருந்திப் பொலிந்த இவ்வாசார்யோத்தமர் இவ்வுலகில் ஒரு நூற்றாண்டுக்குமேல் எழுந்தருளியிருந்து இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளினார். ஸ்வாமி தம் முதிர்ந்த தசையில் அருளிச்செய்த 'ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்' என்னும் ஸாரதமமான நூலின் பெருமையைப் பேச அவ்வெம்பெருமானும் வல்லவனன்று. ஸ்ரீபாஷ்யாதிஸகலவேதாந்த

காந்தஙகளுடையவும ஆழவாாகளின் அருளிசசெயலகளினுடையவும் ஸர்வஸவமும இநத கரநதாநதததில அடஙகியுளளது. இதில உளள விஷயஙகள் வானேறபபோமளவும், போனபினபும சேதநாகளுக்கு வாழவாம இதில இலலாத விஷயம எதையும ஒருவரும கறக விருமபவேணடியதிலலை. உலகிலுளள அத்யாதமகரநதஙகள் அனைத தும இதன விரிவேயனறி வேறிலலை. இநதக கிரநததநிலிருநது எழுமபிய சில ஆக்ஷேபஙகளுககுப பரிஹாரரூபமாய 'விரோத பரிஹாரம' எனனும் ரஹஸயகரநதம அவதரிததது. இதுவே ஸவாமியுடைய கடைசிகரநதமாகும.

ஸ்ரீதேசிகதாசநம்

ஸ்ரீதேசிகனுடைய அவதாரகாரயம் ஈடேறியதுபோல வேறு எநத அவதாரததிலும் உததேசயமான காாயம ஈடேறவிலலையென உறுதியாய்க் கூறலாம ஸ்ரீபாஷயாதிகரநதஙகளும ஆழவாாகளின அருளிசசெயலும ஒரே கருததுடன ஒனறுசேர்நது உபயவேதாநத மாயநிலவவும, ஸ்ரீவிசிஷடாதவைதஸிததாநததைதயும ஸ்ரீவைஷணவ ஸமபரதாயததையும வெளிபபடடவாகளும உடபடடவர்களுமகுறை யொனறும கூற இடமிலலாதிருககவும ஸகல ஆக்ஷேபஙகளுககும் ஸ்வாமியால தககமுறையில ஸமாதானம கூறபபடடு எமபெருமானார் தாசநம ஸ்ரீதேசிகதாசநமாக பரதிஷடாபிதமாயிறறு. ஈசுவரததது வததில பிராடடியின ஸமபநததைதப பெரிதும் பேசியும், சேதநர் களுககெலலாம தஞசப பரகதியெனனபபடும உயாநதமான உபாய விசேஷததைதக காடடிககொடுததும மஹோபகாரமசெயகினறன ஸவாமியின அருமபெருநூல்கள் இமமையில எலலையிலினபததை அடைய ஸவாமி அருளிய அழகிய ஸ்ரீஸூகதிகளைப பயிலவ தொனறே வழியாம. அநுபவததில ஆழவாாகளையும தததுவவிளக கததில மறற ஆசாாயாகளையும அதிசயிததுநிறகும இமமஹா புருஷரை ஆழவாா எனறு கூறுவதா? ஆசாாயா எனறு பேசுவதா? ஆதிகுலபதியான நமமாழவாா இருகோஷ்டிகளிலும விளஙகுவது போலவேதான நம கடைககுடடியான தேசிகோததமரும்.

அவதாரஸமாபநம்

இததுணைப பெருமைவாயநத இமமஹாபுருஷா ஒரு நூற் றாணடு இவவுலகிலிருநது பின் தம் அவதாரகாரியம் முடிநததெனத திருவுளளமபறறி ஒரு ஸௌம்யவருஷ காாததிகைமாதததுத திருக் காாததிகைநாளில (14—11—1369) ஸ்ரீவைகுணடததிற்கு எழுந தருளினாா. திருவேஙகடமுடையானுடைய திருவவதாரதிநததில

[illegible]

மறைந்தருளினறது இந்த ஸம்பவம் நடந்தது ஸ்ரீரங்கத்திலென்று சிலரும் திருவயிந்திரபுரத்திலென்று சிலரும் கூறுவர்.

அர்ச்சாவதாரம்

ஒரு சிற்பி ஸ்வாமியுடன் வாதத்திற்கு வந்தபோது ஸ்வாமி ஒரு விக்ரஹம் செய்தருளவேண்டுமென்றும் அந்தச் சிற்பி ஒரு பீடம் செய்யவேண்டுமென்றும் நியமம் வைத்துக்கொண்டு ஸ்வாமி தம்மைப்போலவே ஒரு திருமேனியை அமைத்ததாகவும் அந்தத் திருமேனி இன்று மிக்க விபவத்துடன் திருவயிந்திரபுரத்தில் அடியவர்க்குமெய்யனது திருக்கோயிலில் விளங்கிவருகிறதென்றும் பல பெரியோர்கள் கருதுகிறார்கள். திருமால்திருக்கோயில்களிலெல்லாம் முக்கியமான இடங்களில் ஸ்ரீதேசிகன்ஸந்நிதி ஏற்பட்டிருப்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை. ஸர்வேச்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் உரிய ஐச்வர்யம் நிலைநின்றது இவர்புரிந்த தொண்டின் பயனேயன்றோ?

முடிவுரை

திக்குநிறைபுகழாளராகிய இத்தூப்புல்தோன்றல் தம் அர்ச்சா விக்ரஹங்கள்மூலமாகவும் அருளிச்செயல்கள்மூலமாகவும் இன்றும் உலகத்தை வாழ்வித்துவருகின்றார். இவருடைய அருளிச்செயல்கள் எண்ணுக்கடங்காதவை அவற்றின் பெருமையும் எண்ண அரியதாம். நாம் அறிந்தவரையில் நமக்குக் கிடைத்தவரையில் அந்த நூல்களின் பெயர்களைத் தனியே குறித்துள்ளோம் அவையே நமக்குப் பெருவாழ்வு; பெருஞ்செல்வம். தமிழிலும், வடமொழியிலும், இருமொழியுங்கலந்த தேன்மொழியிலும் பல நூல்களை இயற்றி அறிவையும் ஆநந்தத்தையும் நமக்கு ஊட்டி உய்விக்கும் இவ்வாசார்யோத்தமரைப் போற்றியுகப்பதும் புந்தியிற்கொள்வதும் பொங்கு புகழ்சாற்றிவளர்ப்பதும் மிகச் சிறியனவன்றோ அவரிடம் நாம் முன்னம் பெற்றதற்கு!

> "வாழியணி தூப்புல் வருநிகமாந் தாசிரியன்
> வாழியவன் பாதார விந்தமலர் — வாழியவன்
> கோதிலாத் தாண்மலரைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்குந்
> தீதிலா நல்லோர் திரள்."

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

சென்னை,
தாரண ஸ்ரீ புரட்டாசித்
திருவோணம்
(28—9—1944)

தேசிகன்திருவடித்துகள்
தி. ராமஸ்வாமி தாஸன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகன் அருளிய திவ்யஸூக்திகள்.

ஸ்தோத்ரக்ரந்தங்கள்

ஹயக்ரீவஸ்தோத்ரம்
தசாவதாரஸ்தோத்ரம்
பகவத்த்யாநஸோபாநம்
கோபாலவிம்சதி
ஸ்ரீஸ்துதி
பூஸ்துதி
கோதாஸ்துதி
ந்யாஸதசகம்
தயாசதகம்
அபீதிஸ்தவம்
தேவநாயகபஞ்சாசத்
வரதராஜபஞ்சாசத்
யதோக்தகாரிஸ்தோத்ரம்
அஷ்டபுஜாஷ்டகம்
காமாஸிகாஷ்டகம்
பரமார்த்தஸ்துதி
சரணாகதிதீபிகை
அச்யுதசதகம்
தேஹளீசஸ்துதி
ந்யாஸதிலகம்
ரகுவீரகத்யம்
ஷோடசாயுதஸ்துதி
ஸுதர்சநாஷ்டகம்
கருடதண்டகம்
கருடபஞ்சாசத்
யதிராஜஸப்ததி
வைராக்யபஞ்சகம்
ந்யாஸவிம்சதி

காவ்யக்ரந்தங்கள்

ஸுபாஷிதநீவி
யாதவாப்யுதயம்
பாதுகாஸஹஸ்ரம்
ஹம்ஸஸந்தேசம்

நாடகக்ரந்தம்

ஸங்கல்பஸூர்யோதயம்

வேதாந்தக்ரந்தங்கள்

மீமாம்ஸாபாதுகை
ஸேச்வரமீமாம்ஸை
சததூஷணி
அதிகரணஸாராவளி
தத்த்வடீகை
ந்யாயபரிசுத்தி
ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம்
தத்த்வமுக்தாகலாபம்
நிக்ஷேபரக்ஷை
ஸச்சரித்ரரக்ஷை
ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷை
வாதித்ரயகண்டநம்
த்ரமிடோபநிஷத்தாத்
[பர்யரத்நாவளி
த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம்

வ்யாக்யாநக்ரந்தங்கள்

சதுச்லோகீபாஷ்யம்
ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்
ரஹஸ்யரக்ஷை
கீதார்த்தஸங்க்ரஹரக்ஷை
தாத்பர்யசந்த்ரிகை
ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்பாஷ்யம்
ஸர்வார்த்தஸித்தி
அதிகரணதர்ப்பணம் (லுப்தம்)

அநுஷ்டாநக்ரந்தங்கள்

பகவதாராதநவிதி
யஜ்ஞோபவீதப்ரதிஷ்டாவிதி

ரஹஸ்யக்ரந்தங்கள்

ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தி
தத்த்வபதவீ
ரஹஸ்யபதவீ
தத்த்வநவநீதம்
ரஹஸ்யநவநீதம்
தத்த்வமாத்ருகை

ரஹஸ்யமாத்ருகை
தத்துவஸந்தேசம்
ரஹஸ்யஸந்தேசம்
ரஹஸ்யஸந்தேசவிவரணம்
தத்துவரத்நாவளி
தத்துவரத்நாவளிப்ரதிபாத்ய [ஸங்க்ரஹம்
ரஹஸ்யரத்நாவளி
ரஹஸ்யரத்நாவளி ஹ்ருதயம்
தத்துவத்ரயசுளகம்
ரஹஸ்யத்ரயசுளகம்
அப்யபரதாநஸாரம்
ரஹஸ்யசிகாமணி
அஞ்ஜலிவைபவம்
ப்ரதாநசதகம்
உபகாரஸங்க்ரஹம்
ஸாரஸங்க்ரஹம்
முநிவாஹநபோகம்
மதுரகவிஹ்ருதயம் (லுப்தம்)
பரமபதஸோபாநம்
பரமதபங்கம்
ஹஸ்திகிரிமாஹாத்மயம்
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்
ஸாரஸாரம்
விரோதபரிஹாரம்
நிகமபரிமளம் (லுப்தம்)
திருமுடியடைவு ,,

தமிழ்ப்பிரபந்தங்கள்

அமிருதரஞ்சனி
அதிகாரசங்கிரகம்
அமிருதாசுவாதினி
பரமபதசோபானம்
பரமதபங்கம்
மெய்விரதமானமியம்
அடைக்கலப்பத்து
அருத்தபஞ்சகம்
ஸ்ரீவைஷ்ணவதினசரி
திருச்சின்னமாலை
பன்னிருநாமம்
திருமந்திரச்சுருக்கு
துவயச்சுருக்கு
சரமசுலோகச்சுருக்கு
கீதார்த்தசங்கிரகம்
மும்மணிக்கோவை
நவமணிமாலை
பந்து
கழல்
அம்மானை
ஊசல்
ஏசல்
(பந்து, கழல், அம்மானை, ஊசல், ஏசல் — லுப்தம்)
பிரபந்தசாரம்
ஆகாரநியமம்

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஸிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகதாசநவஸாரஸங்க்ரஹம்

[இஙகு ஸ்ரீதேசிகபபிரபநத வியாககியாநததிறகு வேணடிய அளவிறகு நம ஸித்தாநததின ஸாரமான அமசஙகள வரையபபடுகினறன இவறறையும மறற அமசஙகளையும ஆசாரியாகளபககல விரிவாயக கேடடு உணாக]

வேதமே மூலபரமாணம

உலகில பிறநத ஒவவொருவரும சேதநம அசேதநம ஈசுவரன எனனும தததுவஙகளை அறிநது, பகதி பரபததி ஆகிய ஹிதங களுள ஒனறை அநுஷடிதது, மோக்ஷமாகிய புருஷாாததததைப பெற முயலவேணடும இவையனைததும வேதபாகஙகளில விளககிக கூறபபடடுளளன. ஸம்ஸாரலோகததிலுளளோாககு வேதமே கைவிளககாகும வேதம ஒனறே அநாதியாய அநநதமாய அபௌருஷேயமாய ஸவதநதரமான பரமாணமாயநிறகும. மறறைச சாஸதரஙகள அனைததும வேதததை மூலமாகக கொணடுகினறே பரமாணமாகவேண்டும வேதவேதாநதஙகளின ஆாததததை உலகிலுளள அனைவரும அறிநது உஜ்ஜீவிககவேணடுமெனறு திருவுளளஙகொணடு ஆழவாாகள அவறறின கருததை ஆயநதெடுததுத தமிழில் நாலாயிரதிவயபபிரபநதமாக வெளியிடடருளினா.

ஆழவாா்கள

அவவாழவார்கள பதினமா — பொயகையாழவாா, பூதத்தாழ வாா, பேயாழவாா, திருமழிசையாழவாா, நமமாழவாா, குலசேகராழ வாா, பெரியாழவாா, தொணடரடிபபொடியாழவாா, திருபபாணாழ வாா, திருமஙகையாழவாா எனபவா. எம்பெருமானுடைய குண நுபவததில ஆழநதுகிடநததைபபறறி 'ஆழ்வாா' எனத திருநாமம வாயநதது இவாகள அனைவரும அவதாரபுருஷாகள. சிலா அயோ நிஜாகள. [உலகில தறகாலம விபரீதாநுஷடாநததிறகாகத திருபபா ணாழவாரைத தாழநத குலததோருககு உதாஹரணமாககி மேடைப பிரசஙகஙகளில தோனறியவாறு பேசுவதனகாரணம அவவாழவாரை அயோநிஜரான அவதாரபுருஷரெனவும பாணாகுலததில வளாந்து வந்ததால் அவருககு அபபெயா வநததெனவும அறியாமையேயாம்]

இவ்வாழ்வார்கள் தவிர ஆண்டாள் மதுரகவிகள் திருவரங்கத்தமுதனார் ஆகிய மூவரும் அருளிச்செய்த பாசுரங்களும் சேர்ந்தே இருபத்துநான்கு பிரபந்தங்கள் கொண்ட நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தமாகின்றது. இவ்வாழ்வார்களில் நம்மாழ்வாரே மிக முக்கியராயிருப்பவர்; இவர் ப்ரபந்நஸந்தாநகூடஸ்தர் எனவும் வழங்கப்பெறுவர். இவருடைய அருளிச்செயலான திருவாய்மொழியின் இனிமையையும் அர்த்தபுஷ்டியையும் அளவிடக்கூறமுடியாது. இதன் வியாக்கியானமே பகவத்விஷயமெனப்படும்.

ஆசார்யர்கள்

ஸ்ரீமந்நாராயணனே அனைவர்க்கும் முதல்வனான ஆசார்யன். ஆசார்யர்களில் பெரியபிராட்டி இரண்டாமவளாக விளங்குகின்றாள். பின் விஷ்வக்ஸேநர் மூன்றாவது ஆசார்யன். இதற்குப் பின்னரே ஆசார்யபரம்பரை பூலோகத்தில் தொடங்குகின்றது. அடுத்த ஆசார்யன் நம்மாழ்வார். நம்மாழ்வாருக்கு விஷ்வக்ஸேநர் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து எழுந்தருளிப் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்தருளினார். நம்மாழ்வார் ஆழ்வார்கோஷ்டியிற்போல ஆசார்யகோஷ்டியிலும் முதன்மைபெற்று விளங்குகின்றார். இவருக்கு அடுத்த ஆசார்யன் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள். நம்மாழ்வாருக்கு நாதமுனிகள் பல நூற்றாண்டுகள் பிந்தியவரேயாயினும் இவர் மஹாயோகியாதலால் இவருடைய யோகநிலையில் நம்மாழ்வார் காட்சியளித்து அருள்புரிந்து திவ்யப்ரபந்தத்தையும் உபதேசித்து ஆசார்யரானார். மேலும் நம்மாழ்வார் திருவடிகளில் நேரில் கைங்கர்யம் செய்த ஸ்ரீமதுரகவிகளிடமிருந்து அவர் வம்சத்தினரான ஸ்ரீபராங்குசதாஸர் வாயிலாக நாதமுனிகளுக்கு ஸம்ப்ரதாயம் வந்தபடியாலும் நம்மாழ்வார் அவருக்கு ஆசார்யரானார். நாதமுனிகளுக்குப் பிறகு முறையே உய்யக்கொண்டார், மணக்கால்நம்பி, ஆளவந்தார் ஆகிய இவர்கள் ஆசார்யர்களானார்கள். ஆளவந்தார் நாதமுனிகளுடைய பௌத்திரராவார். இவரும் ஆசார்யபரம்பரையில் முக்கியமானவர்; பல கிரந்தங்களின் வாயிலாக உலகிற்கு மஹோபகாரம் செய்தருளியவர். இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு மூலமாயிருப்பன. ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர் பெரியநம்பிகள்.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்

பெரியநம்பிகளுடைய சிஷ்யரே நம் ஸித்தாந்தப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர். இவரை எம்பெருமானார், உடையவர், ராமாநுஜன்

எதிராஜர் என்ற பல திருநாமங்களால் வழங்குவதுண்டு. நம் ஸித்தாந்தத்தைப் பிற மதத்தினரின் கையில் அகப்பட்டுச் சீர்குலையாதவாறு காப்பாற்றியவர் இவரே. இவர் அருளிச்செய்தவை ஒன்பது க்ரந்தங்கள். அவை—ஸ்ரீபாஷ்யம், தீபம், ஸாரம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீகீதாபாஷ்யம், சிறியகத்யம், பெரியகத்யம், **ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம்** நித்யம் என்பன. இவற்றுள் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு உரையான ஸ்ரீபாஷ்யம் தலைசிறந்துநிற்கும். ஸ்ரீதேசிகன் இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பரிசயம்செய்தே தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் கழித்ததாக அருளிச்செய்கிறார். மேலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே ப்ரபந்நன் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய கைங்கர்யங்களுள் ஸ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபம் செய்வதையும் சொல்வதையுமே முதலாவதாக விதித்துள்ளார். ஆசார்யர்களின் வரிசையை ஒரு ஹாரமாகக்கொண்டால் அதில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரை நாயகமணியாகவே கொள்ளவேண்டும். இவர் சிதறியிருந்த பல ஆசாரங்களைச் சீர்திருத்தி வேதத்தால் விதிக்கப்பட்ட ஆசாரங்களை உலகுக்கு வெளியிட்டுக் காத்தார். மானிடர் தர்ம வர்ணாச்ரமகர்மங்களைச் சிறிதும் வழுவாது நடந்துமாறு செய்தார். அவற்றைக் காத்தவர் இவரே. வேதங்களுடைய தாத்பர்யத்தை இவர் நேரில் கண்டறிந்து அவற்றைத் தழுவிய மற்ற ப்ரமாணங்களுக்கும் ஏற்றவாறு உலகினர் நடக்கவேண்டிய முறைகளைப் போதித்து உலகிற்கு வழிகாட்டியாய் நின்றார் [ஆனால் தற்காலத்தில் பொதுக்கூட்டங்களில் மேடைமீது ஏறி நின்று துணிந்து பேசுபவர்கள் தோன்றியவாறு தங்களுக்குச் சாதகமாகக் கூறிக்கொள்கிறபடி அத்தகைய ஆசார சீர்திருத்தங்களை இவர் செய்யவேயில்லை.] இவர் ஆபத்காலத்திலுங்கூடச் சிறிதளவும் சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸூக்திகளுக்கும் முரணாக நடந்ததேயில்லை. இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை நன்கு அறிந்து அவற்றைக் கொண்டு இவருடைய கொள்கைகளை நிர்ணயிப்பதே முறையாம். இங்ஙனன்றி உலகில் பலவகையாய்த் தோன்றிய இவருடைய சரிதைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு செய்யும் ஆசாரசீர்திருத்தம் ஆசாரங்களின் சீர்குலைவுக்கே முடியும். இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளின் உண்மைப்பொருளை அறிவது ஸதாசார்யர்களின் திருவடிகளில் வணங்கி வழிபட்டுக் காலக்ஷேபம்செய்தாலன்றிக் கைகூடாததேயாம்.

நிற்க, ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தவர்களில் [illegible] முக்கியமானவர் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் இவரே திரு

வாய்மொழிக்குத் திருவாறாயிரப்படியென்ற மிகச் சிறந்த ஒரு வியாக்கியானமிட்டவர். இவருக்குப் பின் முறையே கடாம்பியாச்சான், எங்களாழ்வான், நடாதூர் அம்மாள், கடாம்பி அப்புள்ளார் ஆகிய இவர்கள் ஆசார்யர்களாகின்றனர்.

ஸ்ரீதேசிகன்

கடாம்பி அப்புள்ளாருடைய திருவடிகளே நம் ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹா தேசிகன். இவர் அப்புள்ளாருக்கு மருமானுமாவார். ஸ்ரீதேசிகனைப் பற்றி இங்கு எதை எழுதுவது? எதை விடுவது? ஸ்ரீபாஷ்ய காரருடைய திருவடி திருமுடி ஸம்பந்தம்பெற்ற ஆசார்ய[illegible] ஆசார்யபதவிக்கு ஏற்றவர் என்று ஸ்ரீபாஷ்யகார[illegible] ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்ததை நாம் ஸ்ரீதேசிகன் விஷய[illegible] கொள்வதே உசிதமாகும். எந்த அம்சத்திலும் வேறொருவரை[illegible] வேறொன்றையோ நாம் நாடவேண்டாதபடி ஸகலாம்சங்களையும் [illegible] எண்ணிறந்த ஸ்ரீஸூக்திகளின்வாயிலாக ஸ்ரீதேசிகன் நமக்கு அருளிய மஹோபகாரத்தை எவ்வாறு அளவிடமுடியும்? ஸ்ரீதேசிகன் நமக்கு ஆசார்யனாக அளித்த மஹோபகாரத்திற்கே நாம் [illegible] மானிடம் எந்நாளும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த எளிய காவ்யங்களிலும் நாமா[illegible] விடவும் அறியவும் முடியாத பல அர்த்தவிசேஷங்கள் [illegible] வென்று ஸ்ரீதேசிகன்ஸூக்திகளிலொன்றாகிய [illegible] திற்கு உரையிட்ட பிறமதத்தினரான ஸ்ரீ-அப்பய்ய தீக்ஷிதரும் வாயாரப் புகழ்ந்துபேசியுள்ளார்.

ஸ்ரீதேசிகனுக்குப் பிறகு ஆசார்யபரம்பரை [illegible] தத்தம் ஸம்பிரதாயமுறைப்படி கேட்டுணர்க.

ஆசார்யனது உபகாரம்

ஒவ்வொரு சேதநனும் தான் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக [illegible] களான பாகவதர்களை நாடி அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகி அவர் களின் உதவியால் ஓர் ஆசார்யனை அடைந்தேயாகவேண்டும். இங் ஙனம் ஆசார்யனை அடைந்து தனக்கு முக்திபெற வழிகாட்டவேண்டு மென்று அவனைப் பிரார்த்திப்பான். ஆசார்யன் இவனுக்கு அவசிய மான சில அர்த்தங்களை உபதேசித்துத் தன் வாழ்நாள்[illegible] களினின்று வழுவாதிருக்குமாறு போதிப்பான், பின் [illegible] னுடைய சின்னங்களாகிய சங்கசக்கரங்களை இவன் தோள்களில் பொறிப்பான். இங்ஙனம் செய்யப்படுவதே 'ஸமாச்ரயணம்' [illegible]

ஸமஸ்காரம்' என்று உலகில் வழங்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனாவதற்கு இதுவே முக்கியமான அறிகுறியாகும். இது ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஸகல வர்ணத்தோருக்கும் பொதுவாகும். இதைப் பெறாமல் ஸ்ரீவைஷ்ணவனாக முடியாது. ஸமாச்ரயணகாலத்தில் திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகம் என்னும் மூன்று ரஹஸ்யங்களையும் ஆசார்யன் அர்த்தத்தோடு உபதேசிப்பான். இந்த ரஹஸ்யங்களைத் தினந்தோறும் இயன்றவரை அர்த்தஜ்ஞானத்தோடு சிஷ்யன் ஜபம்செய்யவேண்டும். பின் ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு க்ரந்தகாலக்ஷேபம்செய்வித்து விசேஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குவான். அதன்பின் இவனுக்குப் பரந்யாஸத்தைச் செய்விப்பான். இப்படி ஸமாச்ரயணம் காலக்ஷேபம் ப்ரபத்தி ஆகிய மூன்றும், சிலருக்கு ஒரே ஆசார்யனிடமும், சிலருக்கு வெவ்வேறு ஆசார்யர்களிடமும் நேருவதுண்டு. இவ்வாறு ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்குச் செய்யும் உதவி பலனைக் கருதியன்று. தன் கன்றுக்கு இரங்கிப் பாலைச் சொரியும் தாய்ப்பசு எதனைப் பலனைக் கருதுகின்றது? அங்ஙனமே சிஷ்யன் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்ற ஓர் எண்ணமே ஆசார்யனை அங்ஙனம்செய்யத் தூண்டுகின்றது.

சிஷ்யனது கடமை

ஆசார்யனையே தெய்வமாகப் பற்றவேண்டும். பரமரஹஸ்யமான அர்த்தங்களை உபதேசித்துத் தன்னை நல்வழிப்படுத்திய ஆசார்யனுக்கு எவ்வகையாலும் கைம்மாறு செய்யமுடியாதென்பதை நினைந்து அவன்பால் நன்றிபாராட்ட வேண்டும். அவன் செய்த உபதேசத்தை விபரீதமான ஒழுக்கத்தால் வீணாக்கக்கூடாது. ஆசார்யனை ப்ரகாசிப்பித்தலும், மந்த்ரங்களையும் அவற்றின் அர்த்தங்களையும் மறைத்தலும் சிஷ்யனது கடமைகளாம். ஆசார்யனைப் பூஜிப்பதும், த்யானிப்பதும், அவனது புகழை வெளியிடுவதும், திருநக்ஷத்ர உத்ஸவம் முதலியன நடத்துவதும் ஆகிய அனைத்தும் அவனிடத்து நாம் பெற்ற மஹோபகாரத்திற்குச் சிறிதும் ஈடாகாவென்பதை உணரவேண்டும். எம்பெருமானே ஆசார்யனது வடிவு கொண்டு தன்னை வாழ்விக்கவந்ததாகவே சிஷ்யன் கருதவேண்டும்.

காலக்ஷேபம்செய்தல்

ஆசார்யஸந்நிதியில் சிஷ்யன் காலக்ஷேபம்செய்யவேண்டிய க்ரந்தங்களுள் முக்கியமானவை — (1) ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு வியாக்கியானமாக அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்பாஷ்யம் (2) ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபகவத்கீதைக்கு வியாக்கியானமாக அருளிச்

செய்த ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யம் (3) ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம். (4) திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானமாக அருளிச்செய்த ஸ்ரீபகவத் விஷயம் : என்பன. இவையே க்ரந்தசதுஷ்டயமென்னப்படும். இவற்றின் காலக்ஷேபத்திற்கு முன்பே புராண இதிஹாஸங்கள் முதலியவற்றைக் கேட்டறிவதால் விவேகம் ஏற்பட்டு காலக்ஷேபத்திற்கு யோக்யதை உண்டாயிருக்கப்பெறவேண்டும். பகவத்விஷய காலக்ஷேபத்திற்கு முன்பே திருவாய்மொழி முழுவதையும் ஆசார்யனிடம் அத்யயனம்செய்யவேண்டும். கீழ்க்கூறிய காலக்ஷேபக்ரந்தங்களைத் தவிர மற்ற ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளையும் மற்ற முக்கியமான ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களையுமெல்லாம் தமது சக்திக்கும் அறிவுக்கும் ஏற்றவாறு ஆசார்யன்பக்கல் அவச்யம் கேட்டறியவேண்டும். இந்த நான்கு க்ரந்தங்களையும் காலக்ஷேபம்செய்யச் சக்தியற்றவர்கள் [illegible] க்ரந்தத்தை மட்டுமாவது காலக்ஷேபம்செய்வது மிக அவசியம்.

மூன்று ரஹஸ்யங்கள்

திருமந்த்ரம்:—இது 8 எழுத்துக்கள் கொண்டது, அதனால் அஷ்டாக்ஷரமென்ப் பெயர்பெற்றது. இது மந்த்ரங்களுள் மிகச் சிறந்தது, பல விசேஷார்த்தங்களைக் கொண்டது, ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கவல்லது, ஸ்த்ரீகளும் நான்காமவர்ணத்தாரும் இதை அநுஸந்திக்கலாம் ஆனால் அவர்கள் ப்ரணவத்தின் ஸ்தானத்தில் 'அம்' என்ற அக்ஷரத்தை வைத்தே அநுஸந்திக்கவேண்டும்.

த்வயம் .— இது 25 அக்ஷரங்கள் கொண்டது, உபநிஷத்தில் தனித்துநின்ற இரண்டு வாக்யங்களை ஒன்றுசேர்த்து மந்த்ரமாக எம்பெருமானால் அருளப்பட்டது. இதை ஒருகால் உச்சரித்தாலும் மோக்ஷம்வரையிலுள்ள பலனைப் பெறலாம். இது எல்லா வர்ணத்தினரும் அநுஸந்திக்க உரியது.

சரமச்லோகம் :— இது 32 அக்ஷரங்கள் கொண்டது. இது ஸ்ரீபகவத்கீதையில் கடைசியிலுள்ள ஸூக்தியாகும், கண்ணனுடைய திருப்பவளச்செவ்வாயினின்று வெளிவந்த மந்த்ரம். இது ப்ரபத்தியை விதிக்கும் ஸூக்தியாகும்.

இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களும் முறையே 3, 6, 12 பதங்களைக் கொண்டுள்ளன. இவற்றை ஆசார்யன் ஸமாச்ரயணகாலத்தில்

அாததததோடு சிஷயனுககு உபதேசிபபான பின சிஷயன தினந தோறும இவறறை ஜபம செயயவேணடும இவறறின தாதபாயமே ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸ்ரீமதரஹஸயதரயஸாரமெனனும அரிய பெரிய ஸூகதியில முககியமாய விளககபபடுகினறது சிலலரை ரஹஸயங களிலும சிலவறறில சுருககியும சிலவறறில இவவாததஙகளில ஒரு சஙகையும வரவொடடாது விளககியும கூறபபடடுளளன இவறறின அாதகவிசேஷஙகளை இபபிரபநதததில திருமநதிரச சுருககு, துயசசுருககு, சரமசுலோகச்சுருககு—உரையிற காணக

இனி ஸ்ரீவைஷணவா ஒவவொருவரும அறியவேணடிய தததுவம, ஹிதம, புருஷாாததம ஆகிய இவை விளககபபடுகினறன —

தததுவம

தததுவஙகள மூனறு அவையாவன — சேதநம, அசேதநம, ஈசுவரன எனபவை

சேதநம்

அறிவுளள ஜீவாதமா சேதநன எனபபடுவான இவனுககு ஜஞாநம ஒரு குணமாயிருககும இநத ஜஞாநம தாமபூதஜஞாந மெனபபடும ஜீவனுடைய ஸவரூபமும ஜஞாநமயமாகவே நிறகும ஆதலின ஜீவன தாமிபூதஜஞாநமெனனபபடுவான இநத ஜீவாதமா தனககு எபபொழுதும தோனறிககொணடேயிருபபான தனனை நான எனறு அறியுமபோது தாமபூதஜஞாநம உதவவேணடுமெனப தில்லை ஆனால ஜீவன தனனைததவிர வேறு எநதப பொருளையும தன தாமபூதஜஞாநததால மடடுமே அறியமுடியும தன ஸவரூபததைத தாமபூதஜஞாநததைக கொணடும அறியலாம ஜீவன அணுவாகவும ஆநநதஸவரூபமாகவும நிறபவன, சரீரததிறகாடடிலும வேறுபடடவன, அழிவறறவன, எமபெருமானுககு அடியனாகவே நிறபவன

இததகைய ஜீவாதமாககள எணணறறவா, அவாகள—பததா, முகதா, நிதயா என மூவகைபபடுவா. அநாதியான காமபநதத திறகு உடபடடு இநத ஸமஸாரததில உழலபவா பததா காமபூமி யில நினறு ஸதாசாாயஸமபநதமபெறறுப பகதிபரபததிகளுள ஒனறை அநுஷடிததுப பின மோகஷததைப பெறறவா முகதா எமபெருமானைபபோல ஒருகாலும காமஸமபநதமேயினறி அவ னுககு எபபொழுதும கைஙகாயம செயதுகொணடேயிருபபவா நிதயா அநநத கருட விஷவகஸேநாதியா இவவகுபபைச சோநதவா

அசேதநம

அறிவிலலாத வஸது அசேதநமெனபபடும [illegible] கிடைககககூடிய பலனை அநுபவிபபவன [illegible] தநம திரிகுணம காலம சுததஸததுவம என [illegible]

திரிகுணம —இதுவே மூலபரகருதி [illegible] எனனும மூனறு குணஙகளையுடையது [illegible] இநத பரகருதி எபபொழுதும மாறுபாடு (விகாரதது) அடைநதுகொணடேயிருககும இநத பரகருதியில [illegible] குணஙகளும ஸமமான அளவில உளளபோது [illegible] படும அநதக குணஙகள ஏறறததாழவு [illegible] பரகருதி பலவகைத தததுவஙகளாய [illegible] ஏறறததாழவுளள பாகம மஹான என [illegible] றது இநத மஹான, ஸததுவம [illegible] நிறபதுபறறி ஸாததுவிகம ராஜஸம [illegible] படும மஹானிலிருநது அஹஙகாரம [illegible] கினறது அதுவும முறகூறிய வகையில [illegible]

அவறறில ஸாததுவிக அஹஙகாரததிலிருநது [illegible] பதினொனறும உணடாகினறன [illegible] ஆறு (— மனம, காது, கண, நாககு, மூககு, [illegible]) [illegible] திரியம ஐநது (— வாககு, கால, கை, [illegible]) ஆகியவை தாமஸாஹஙகாரம [illegible] உணடாககுகினறது அதன காரம [illegible] காரததிலிருநது முறையே சபததனமாததிரம, [illegible] மாதரம, வாயு, ரூபதனமாதரம, தேஜஸ, [illegible] கநததனமாதரம, பூமி எனபன [illegible] முழுதும கழியாமலும பிநதியநிலை [illegible] நடுவிலுளள ஒரு நிலை இநநிலையிலுளள [illegible] படும உதாஹரணம — ஸபரசதனமாதரம [illegible] நிலை முழுதும நீஙகாமலும வாயுவின நிலையை [illegible] முளள ஒரு நிலையுளள தரவயம [illegible] தும நீஙகாமலும தயிரின தனமை [illegible] நிலைமையைப போனறதாம

ராஜஸமான அஹஙகாரம மறற இரணடு [illegible] தததம வேலையைச செயயுமபோது அவறறுககு [illegible] உதவிசெயயும

மற்றொரு வஸ்துவாக மாறுபடுந்தன்மையது ப்ரக்ருதியெனப் படும் மாறுபட்ட வஸ்து விக்ருதியெனப்படும் தான் மற்றொரு வஸ்துவாக மாறுபடுவதாகவும் மற்றொரு வஸ்துவின் மாறுபாடாக வும் உள்ளது ப்ரக்ருதிவிக்ருதியெனப்படும் இம்முறையில் மூல ப்ரக்ருதியை ப்ரக்ருதியாகவும், பதினொரு இந்த்ரியங்களையும் பூமி யையும் விக்ருதியாகவும், மஹான் முதல் கந்தந்மாத்ரம் வரையில் உள்ளவற்றை ப்ரக்ருதிவிக்ருதிகளாகவும் அறிந்துகொள்க நம சரீரம் ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், ஐந்து பூதங்கள் ஆகிய இவற்றால் ஆகியது இந்த்ரியங்களுக்கு இருப்பிடமாயுள்ளது

காலம் :— காலம் என்பது எங்கும் பரந்திருக்கும் ஒரே த்ரவ்யம் இதில் ஸத்த்வம் முதலிய குணங்களில். எதிர், நிகழ், கழிவு முதலிய வியவஹாரங்களுக்கு இதுவே காரணமாகும் நிமிஷம் விநாடி நாழிகை முதல் பரார்த்தம்வரையிலுள்ள பாகங்களெல்லாம் இந்தக் காலத்தி னுடையனவே இந்த லோகத்திலுள்ள மாறுபாடுகளெல்லாம் இந்தக் காலத்தின் நியமத்திற்கு உட்பட்டே எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தால் நடப்பன ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் முன்பின் என்ற அள விற்குக் காலம் உளதேயாயினும் அதன் ஸம்பந்தமின்றி அனைத்தும் எம்பெருமானது ஸங்கல்பத்தால் மட்டும் நடப்பனவாகும்.

சுத்தஸத்த்வம் — சுத்தஸத்த்வமென்பது ரஜோகுணம் தமோ குணம் ஆகிய இரண்டுமின்றி ஸத்த்வகுணத்திற்கு மாத்திரம் ஆதார மான ஒரு த்ரவ்யம் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ள அனைவருடைய சரீரங் களும் அங்குள்ள மண்டபம் கோபுரம் ப்ராகாரம் முதலிய ஸகல வஸ்துக்களும் இந்த சுத்தஸத்த்வமயமானவை இந்த ஸத்த்வம் ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலிருந்து மேலெல்லையின்றி எங்கும்பரவியிருக்கும் [இங்கு கூறிய தாமஸ்ஜ்ஞானமும் அசேதநத்தில் சேர்ந்ததேயாதலின் இங்கு நான்காவது அசேதநமாகக் கூறவேண்டியதேயாயினும் தாம் த்ஜ்ஞானமுடைய வஸ்து என்று பொருள்கொண்ட சேதநம் என்ற த்தில் தாமஸ்தஜ்ஞானம்விசேஷணமாயிருப்பதால் இங்குத் தனித் துக்கூறுதொழிந்தது.]

ஈசுவரன்

ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வேசுவரன் இவன் எப்பொழுதும் மாறு பாடற்ற தன்மையுடையவன், ஜ்ஞானஸ்வரூபமாயிருப்பவன், இங்குத் தான் இருக்கிறான் என்று தேசத்தால் அளவிட்டுக்கூற முடியாதவன், இப்பொழுதுதான் இருக்கிறான் என்று காலத்தைக்கொண்டும் வரை யறுக்கமுடியாதவன், இன்ன வஸ்துவின் ஸ்வரூபமாக மட்டும் இருக்க

கிறான் என்று வஸ்துவாலும் எல்லையிட்டுப்பேசமுடியாதவன், எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் எல்லாவஸ்துக்களின் ஸ்வரூபமாகவும் நிற்பவன், ஆநந்த ஸ்வரூபமாய் விளங்குபவன் இவனிடம் தோஷம் ஒன்றும் தட்டாது சேதநம் அசேதநம் ஆகிய பிரபஞ்சம் முழுதும் இவனுக்குச் சரீரமாயிருக்கும் இவன் அனைவருக்கும் உபாயமாகவும் பலனாகவும் நிற்கின்றான், அனைத்தையும் படைப்பவன், காப்பவன், அழிப்பவன்; எல்லோரினும் மேம்பட்டவன், அனைத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவன், அனைத்தையும் ஆட்சி பாள்பவன், அனைத்தினுடைய பலனையும் அனுபவிப்பவன், தன்னை அடைந்தவருடைய ஸகலகாமங்களையும் போக்குபவன், ஸகலவேதங்களாலும் போற்றப்படுமவன், ஸகலகாமங்களாலும் தானே ஆராதிக்கப்பட்டுப் பலனைத் தருபவன், ப்ரஹ்மா முதலிய ஸகல தேவர்களையும் படைப்பவன் அவர்கள் அனைவரும் இவனது கட்டளைக்கு அஞ்சி நடப்பவர்களே இவன் தன் ஸ்வரூபத்தாலும் திருமேனியாலும் குணங்களாலும் தன்னையொழிந்த அனைத்திலும் மேம்பட்டவன் இயற்கையாகவே ஸகலகல்யாணகுணங்கள் நிறைந்தவன், இவன் விரும்பிய புதிதாய்ப் பெறவேண்டியது ஒன்றுமில்லை எந்த நிலையிலும் பிராட்டி இவனைவிட்டு க்ஷணமும் பிரிவதில்லை

இவனுடைய திருமேனி, பரம் வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமி அர்ச்சை என்று ஐந்துவகைப்படும் பரரூபம்—ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பரவாஸுதேவனுடைய ரூபம் வ்யூஹம் - வாஸுதேவன் ஸங்கர்ஷணன் ப்ரத்யும்நன் அநிருத்தன் எனப்படும் நான்கு விபவம்—மத்ஸ்யம் கூர்மம் முதலிய அவதாரங்கள் அந்தர்யாமி — எல்லோருடைய ஹ்ருதயத்திலும் ஸூக்ஷ்மமான உருவத்துடனிருக்கும் நிலை அர்ச்சை — திவ்யதேசங்களில் திருமேனி கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள நிலையும், மற்றும் பக்தர்களின் வேண்டுகோளின்படி அவரவர் விருப்பத்திற்கேற்றவாறு திருமேனிகொண்டிருக்கும் நிலையும்.

பெரிய பிராட்டியாகிய லக்ஷ்மியும் ஈச்வரத்தத்துவத்தில் சேர்ந்தவளே இவ்விருவரையும் தவிர மற்ற அனைவரும் ஜீவதத்துவத்தில் சேர்ந்தவர்களேயாவர் பிராட்டியும் எம்பெருமானைப்போல் எங்கும் நிறைந்திருப்பவள், ஸர்வேச்வரனைப்போல நமக்கு உபாயமாகவும் பலனாகவும் நிற்கின்றாள் உலகில் புத்திரனுக்கு நன்மையைச் செய்வதில் தந்தையும் தாயும் தங்களுக்குள் ஒருவரையொருவர் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு தத்தம் கடமைகளைச் செய்வதுபோல உலகிற்கே தந்தையும் தாயுமான எம்பெருமானும் பிராட்டியும் நமது க்ஷேமத்தை நாடித்

தங்களுக்குள் சில அம்சங்களைத் தமது ஸங்க்ரஹத்தால் வகுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதைக்கொண்டு அவ் விரு தத்துவங்களைப் பிரித்துப் பார்ப்பது நமக்கு ஏற்றதன்று. பரபத்தியை அநுஷ்டிக்கும்போது முதலில் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு பரபத்தியைச்செய்தே அவ்விருவரையும் பின்பு சரணமடையவேண்டும். புருஷகாரமாவது — பலனைத்தரவல்ல சேதநனை நெருங்குவதற்குப் பலனை விரும்புமவனால் உபாயமாக வரிக்கப்பட்ட மற்றொரு சேதநன்.

ஹிதம்

ஹிதமாவது — மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமாக அநுஷ்டிக்கப்படும் உபாயம். ஆகவே, மோக்ஷத்திற்கு உபாயமான பக்தியும் பரபத்தியும் ஹிதமெனப்படும்.

பக்தியோகம் — இது பலவகைப்படும். இதை மோக்ஷம் பெறும் வரையில் அநுஷ்டித்துக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும். பலன் பெற நெடுங்காலம் கழியவேண்டும். அங்கங்களுடன் அநுஷ்டிக்கும் முறை மிகக் கடினமானது. இக்காலத்தில் இந்தப் பக்தியோகத்திற்கு அதிகாரிகள் இல்லையென்றே கூறலாம். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள்போல்வாரே இதற்கு அதிகாரிகளாவர்.

பரபத்தி — அத்தகைய பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்க இயலாதவர் பரபத்தியை மோக்ஷோபாயமாகக் கொள்வர். இந்தப் பரபத்தியே ந்யாஸம், சரணாகதி, பரஸமர்ப்பணம், உபாயாநுஷ்டானம் என்ற பெயர்களால் வழங்கும் (ஸாதாரண அதிகாரிகள் இதை அதிருஷ்டம் என்றும் வழங்குவதுண்டு) இந்த பரபத்தி (1) ஸ்வநிஷ்டை (2) உக்திநிஷ்டை (3) ஆசார்யநிஷ்டை (4) பாகவதநிஷ்டை என நால்வகைப்படும் (விளக்கத்தை 242-வது பாசுரவுரையிற் காண்க) இவற்றில் ஸ்வநிஷ்டை தற்காலம் வெகுசிலருடைய அநுஷ்டானத்திலேயே வருகின்றது. உக்திநிஷ்டையும் ஆசார்யநிஷ்டையும் ஸ்ரீமத்-அஹோபிலமடத்தில் ஸ்ரீமத்-அழகியசிங்கர்ஸந்நிதியில் அநுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகின்றன. பெரும்பாலும் ஆசார்யநிஷ்டையும் சிறுபான்மை பாகவதநிஷ்டையும் ஸ்ரீமத்-முநித்ரயஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸ்ரீமத்-ஸ்வாமிகள் அனைவர் ஸந்நிதியிலும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகின்றன. ஆகவே இந்த நால்வகையினுள் ஒன்றைக் கைக்கொள்ளாவிடில் மோக்ஷம் பெறமுடியாதென்பது நம் பூர்வாசார்யர்களின் த்ருடமான ஸித்தாந்தம். இந்த பரபத்தியைக் குறித்த பலனுக்காக ஒரு முறை அநுஷ்டித்தால் விரும்பிய பலனை நினைத்த

காலததில பெறலாம ஒரே பலனுககாக இதை இருமுறை [illegible] டிககககூடாது இசசரீரம உளளவரையில காமபலனகளை [illegible] விதது சரீரமுடிவில மோக்ஷததைப பெறவிருமபி [illegible] அநுஷடிததால அஙஙனமே பெறலாம இதறகு தருபதபாபததி யெனறு பெயா இசசரீரம உளளவரையிலும கூட [illegible] ததைப பொறுககாமல இநத க்ஷணமே மோக்ஷம பெறவேணடு மெனறு விருமபி பரபததியை அநுஷடிததால அநத [illegible] மோக்ஷமபெறுவதில சிறிதும ஐயமிலலை. இதறகு ஆாததபரபததி யெனறு பெயா. இஙஙனம ஸகலபலனகளையும [illegible] அளிககும சகதி இநத பரபததி ஒனறுககே உளது [illegible] நியமமிலலை எலலாச சாதியினரும இதை உபாயமாகப [illegible] எலலாபராணிகளுககும இது மோக்ஷோபாயமாக ஆகும [illegible] அஙகஙகளின விளககததை 241-வது பாசுர [illegible]

பரபநநனது கடமை —பரபததியை அநுஷடி[illegible] நன எனபபடுவான இவன மறுபடி அநுஷடிககவேணடிய [illegible] யம ஒனறுமிலலை. ஒரு கவலையுமினறி மோக்ஷததை எ[illegible] நிறகவேணடியதே ஆனால தனககு ஏறபடட நி[illegible] காமஙகளை ஒருபோதும கைவிடககூடாது அவறறை [illegible] ஸாதநமாகச செயயாது எமபெருமானுடைய உகப[illegible] வேணடும எமபெருமானதிருவடிகளில பகதியை[illegible] தையும தவிர வேறு ஒரு பலனையும விருமபககூடாது [illegible] திககு ஏறறவாறு பகவதகைஙகாயஙகளைச செய[illegible] ஆசாாய ஸ்ரீஸூகதிகளில பரிசயமசெயதுகொணடும [illegible] யாய எழுநதருளியுளள திவயதமபதிகளிடம ஈடுபட[illegible] வேணடும இதுகாறும வீணேகழிநத நிலையை நினைநது [illegible] வருநதாது இபபொழுது ஸதாசாாயகடாக்ஷததால வநத [illegible] நினைதது மகிழவேணடும ஆஹாரநியமததிற கூறியப[illegible] விகமான உணவையே உணடு ஸததுவகுணம தலையெடு[illegible] பெறவேணடும தினநதோறும தன கிருஹததில பகவ[illegible] இலலாமல உணவுகொளளககூடாது பாகவதாகளுககும [illegible] தாஸனை அநுஸநதிதது ஆசாாயனுககும பாகவதாகளுககும இயனறவரை கைஙகாயமசெயயவேணடும தனபெருமை [illegible] கூடாது பிறரைப பழிககககூடாது எபபொழுதும [illegible] அநுஸநதிககவேணடும உலகஸுகஙகளை வெறுதது [illegible] மானையே நாடவேணடும ஆசாாயன செயத மஹோபகார[illegible]

எபபொழுதும நினைககவேணடும மனம வாககு காயம ஆகிய முககரணஙகளாலும பாகவதாபசாரம புரியககூடாது வேறு தெயவததின ஸமபநதமே கூடாது மரணகாலததில ஸகல இநதரியங களும ஒடுஙகிப பேசவும முடியாத நிலைமையில உறறா உறவினர் இவரகளில யாரும தனககாக வேறுதெயவததை நாட விருமபினு லும அதை அநுமதிககககூடாது வேறு தெயவததின ஸமபநதம் பாகவதாபசாரம ஆகிய இரணடுமே பரபகதியின பெருமையைக் கூடக குறைககமுறபடவலலன ஆதலின இவவிரணடிலும மிகக கவனததுடன நடககவேணடும

பரபநநனுககுப பாபமினமை — பரபகதியின பெருமையை அறிநது அதை உபாயமாகப பறறிய பரபநநன எமபெருமானிடம அளவறற அனபுகொணடவனாதலின அவன திருவுளளததிறகு எதிராக அவன கடடளையை மீறி மனபூரவமாயப பாபமசெயயத துணியமாடடான அறியாமல செயயும பாபஙகள இவனிடம சேரா அவை பரபகதியின பெருமையால கழிநதுபோம. தேசம காலம முதலிய நிமிததஙகளின தோஷததால புததிபூரவமாயப பாபமசெயய நேரிடினும அதறகு வருநதிப பினனும பாபம செயயாது பராயசசிததமசெயயமுறபடடுச செயதுமுடிததால பாபம கழிநதுபோம சாஸதரஙகளில கூறபபடட பெரிய பராயச சிததம செயயச சகதியறறவனுககு அதறகாகப பினனும பரபததி செயவதே பராயசசிததமாகும இஙஙனம செயயாதவரகளையும எம பெருமான இக கரமபூமியிலேயே தணடிததுப பரிசுததனாககுகின றான எவவகையிலும பரபநநனுககு மோகஷம நிசசயம. நரகமிலலை.

பரபநநனுககு மரணததில நியமமினமை — பரபநநன நலல கேஷததரததில உததராயணததில சுகலபகஷததில பகலில மரிகக வேணடும எனற நிபநதமிலலை மறற ஸாதாரண அதிகாரி களுககு இவை அவசியமானவை பரபநநனுககு எநத இடததில எபபொழுது மரணம வரினும யாதும குறையிலலை

ஜீவன சரீரததினினறு வெளியேறும முறை — ஸரவேசுவரன ஜீவனைச சரீரததினினறு அகறற முறபடுமபோது முதலில வாககு முதலிய கரமேநதரியஙகளையும கண முதலிய ஜஞானேநதரியஙகளை யும மனததில சேரககினறான இததகைய மனததை பராணவாயு வுடன சேரதது அவையனைததுடனும கூடிய பராணவாயுவை ஜீவனோடு சேரககினறான ஜீவனுடைய சரீரததில முதுகின மேற

புறத்தில் தூண்போன்ற மூன்று எலும்புகள் ஒன்றுகூடி நிற்கின்றன. அவை 'த்ரிஸ்தூணம்' என்று வழங்கும். எம்பெருமான் அவற்றைக் கடந்து அங்கிருந்து ஐந்துபூதங்களின் ஸூக்ஷ்மாம்சங்களை எடுக்கின்றான். அவன் த்ரிஸ்தூணத்தைக் கடையும்போது ஜீவாத்மாவுக்கு உண்டாகும் வேதனையைப் போக்க அவனைத் தன் மீது அணைத்துக்கொள்கின்றான். இதுவரையில் உள்ள அம்சங்கள் மரிக்கும் அனைவருக்கும் பொதுவாகும். இதன்பின் பரமைகாந்தியின் ஜீவனைச், சரீரத்தினின்று கிளம்பி நிற்கும் 101-நாடிகளில் வேறு கதியில் செல்லும் 100-நாடிகளாலின்றி ஸுஷும்னை, ப்ரஹ்மநாடி, மூர்த்தந்யநாடியெனப்படும் 101-வதான நடுநாடிவழியாய் வெளியேற்றி ஆர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் நடத்திச்செல்கின்றான்.

ஆர்ச்சிராதிமார்க்கம் — சரீரத்திலிருந்து தனிநாடி வழியே வெளியேறிவந்த ஜீவனை அக்நிதேவதை, பகலின் தேவதை, சுக்லபக்ஷதேவதை, உத்தராயணதேவதை, வர்ஷதேவதை, வாயுதேவதை, ஸூர்யன், சந்த்ரன், மின்னல்தேவதை, வருணன், இந்த்ரன், ப்ரஹ்மா ஆகிய இவர்கள் வரவேற்றுத் தக்க உபசாரங்களைச் செய்து தத்தம் எல்லைகளைக் கடத்தி வழிநடத்திவிடுவார்கள். இதுவே ஆர்ச்சிராதிமார்க்கமெனப்படும்.

புருஷார்த்தம்

பரமபதம்சேர்தலும், பரிபூர்ணபகவதநுபவமும் — பரமைகாந்தியான ஜீவாத்மா ஆர்ச்சிராதிகதி முடிந்தபிறகு ஸ்ரீவைகுண்டத்தை நெருங்குவான், அங்குச் செல்வதற்காக அதுகாறும் ப்ரக்ருதியின் ப்ரபாவத்தால் நிறுத்திவைக்கப்பட்ட ஸூக்ஷ்மசரீரத்தைப் போக்கவிடுவான், பின் அங்கு உள்ள விரஜையென்னும் அம்ருதமயமான நதியைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே தாண்டுவான். உடனே எம்பெருமான் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமில்லாத சுத்தஸத்துவமயமான சரீரத்தை அவனுக்குக் கொடுப்பான். பின் அவன் அங்குள்ள ஐரம்மதீயம் என்னும் திவ்யதடாகத்தைக் கடந்து ஸோமஸவநம் என்னும் அரசமரத்தை அடைவான். அங்கு 500 திவ்யாப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகள் கையில் மாலை, மை, வாஸனைப்பொடி முதலிய உபசாரப்பொருள்களைக் கொண்டு இவனை வரவேற்பர். பின் அவர்கள் இவனுக்கு ப்ரஹ்மாலங்காரம் செய்வித்துச் சுத்தஸத்துவமயமான மணம் சுவை தேஜஸ் ஆகியவற்றை இவனிடம் புகச்செய்வார்கள். பின் அங்குள்ள பல நித்யஸூரிகள் எதிர்கொண்டழைப்பர். அங்கிருந்து திவ்யகோபுர

திறகுச செனறு அஙகுக காவலபுரிநதுநிறகும ‘இநதரன் பரஜாபதி எனனும தவாரபாலகாகளை நெருஙக, அஙகுளள நிதயஸூரிகளும் மஹாஷிகளும இவனைத தததம இடததிறகு எழுநதருளவேணடு மெனறு பராாததிதது இவனதிருவடிகளைத திவயதீாததததால் கழுவிநிறபா, பினனும பல திவயஸதரீகள வாஸனைபபொடி பூாணகுமபம தீபம முதலியவறறை எநதிவநது உபசரிபபா பின் இவன ஆநநதமயமான திவயமணடபததில பரவேசிபபான்; அஙகு நிதயஸூரிகளும முகதாகளும பகவதகுணஙகளைப பேசி மகிழும கோஷடியைக கணடுகளிபபான அநதக கோஷடியில் இவனுடைய ஆசாாயாகள இவனைக கணடு தாம செயத கிருஷி பலிததெதனப பெருமிதமகொணடுநிறபா இவன அவாகளபால தன நனறியைக காடடி வணஙகிநிறபான பின அநதத திவ்ய மணடபததில திவயபாயஙகததில ஆதிசேஷனமீது பெரியபிராடடி, பூமிதேவி, நீளாதேவி ஆகிய நாசசிமாருடன எழுநதருளியுளள ஸ்ரீமநநாராயணனைக கணணாரக கணடு அவனது ரதநபாயஙகததில் ஏறித திவ்யதமபதிகளுடன கலநதுபேசி இவன பேராவலகொண் டிருநதபடியே, இதுகாறும இவன இழநதிருநத இழவெலலாம தீர அவனைக கணடு அவனைபபோனற குணஙகளைப பெறறு அவன திருவடிகளின கீழே அநநத—கருட—விஷவகஸேநா முதலிய நிதயஸூரிகோஷடியுள புகுநதுகலநது எலலாவிடததிலும எலலாக் காலஙகளிலும எலலா நிலைமைகளிலும எலலாவகைக கைஙகாயஸிததி யையும பெறறு ஆநநதககடலுள மூழகிநிறபான இவனுககு அஙகிருநது ஒருபோதும திருமபுதல இலலை இவன தன இஷடப் படி நடபபதும பகவதகைஙகாயததில அடஙகியதே தன இசசை யுடன பாகருதிமணடலததிறகு வநது செனறாலும இவனுககுச் சிறிதும பகவதநுபவரஸததிறகு இடையூறெனபதேயிலலை இம் முறையைககொணடே இவனுககுத திருமபுதல இலலையெனபது. இததகைய பகவதநுபவமே பரிபூாணபரஹமாநுபவமெனபபடும. இதுவே பரமபுருஷாாததமாம

இனனும பறபல விஷயஙகளை உரையில ஆஙகாஙகுக கண்டு கொளக

ஸ்ரீதேசிகதாசஙஸாரஸஙகரஹம முறறும

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகபிரபந்தம் — விஷய அகராதி

[இந்நூலில் அடங்கிய விஷயங்கள் அகராதி வரிசையில் பாசுரங்களின் தொடரெண்ணுடன் கொடுக்கப்படுகின்றன]

த்வயம்

திருமந்திரம்

ஸம்ப்ரதாயம்

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ2வெத நிமஹோஜ்ஞ ஹார்ஜ பரிசய [illegible]

உரையில் விளக்கிய அம்சங்கள்

(பின் வரும் எண்கள் பக்கத்தைக் குறிக்கும் [illegible])

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

பிரபந்த அட்டவணை அகராதி

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

இப்பிரபந்தத்தில் அமைந்த பாக்களின் வகை

வெண்பா	[illegible]
குறள்வெண்பா	[illegible]
நேரிசைவெண்பா	1[illegible]
(செந்தொடை) வெண்டுறை	1
ஆசிரியப்பா	
நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா	[illegible]
நேரிசையாசிரியப்பா	1
அறுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	2
அறுசீராசிரியவிருத்தம்	1[illegible]
எழுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	[illegible]
எழுசீராசிரியவிருத்தம்	[illegible]
எண்சீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	1
எண்சீராசிரியவிருத்தம்	1[illegible]
பன்னிரண்டுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	1
பதின்மூன்றுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	1
பதினான்குசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	[illegible]
பதினாறுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	[illegible]
பதினாறுசீராசிரியவிருத்தம்	1
இருபத்தெண்சீராசிரியவிருத்தம்	2
கலிப்பா	
கொச்சகக்கலிப்பா	[illegible]
கட்டளைக்கலித்துறை	185
கலிவிருத்தம்	11
	405

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம்

மூலமும் உரையும்

சீராரதூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

பொதுத்தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம் |
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்ததேசிகம் ||

உரை:— ராமாநுஜதயாபாத்ரம் — ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய கருணைக்குப் பாத்ரமானவரும், ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம் — ஜ்ஞானத்தையும் வைராக்யத்தையும் ஆபரணமாகக்கொண்டவரும், ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம் — திருவேங்கடமுடையானுடைய (திருமணியின்) அவதாரமாயுள்ளவருமான, வேதாந்ததேசிகம் — ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனை, வந்தே — வணங்குகின்றேன்

(இதன் விசேஷவுரைகளை பகவத்விஷயத்தனியனுரையில் காண்க.)

வெண்பா

சீரொன்று தூப்புற் றிருவேங் கடமுடையான்
பாரொன்றச் சொன்ன பழமொழியு—ளோரொன்று
தானே யமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமளவும் வாழ்வு

உரை — தாரணியில் வாழ்வார்க்கு — பூமண்டலத்தில் வசிப்பவருக்கு, வான் ஏறப் போமளவும் வாழ்வு — பரமபதம் ஏறிச் செல்லுமளவாயுள்ள வாழ்க்கைக்கு, சீர் ஒன்று தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் — திருக்கல்யாணகுணங்கள் பொருந்தியவரும் தூப்புலில் திருவேங்கடமுடையானுடைய (திருமணியின்) திருவவதாரமாயுள்ளவருமான ஸ்ரீதேசிகன், பார் ஒன்றச் சொன்ன பழமொழியுள்—உலகத்தோர் ஈடுபடும்படி அருளிச்செய்த ப்ராசீன திவ்ய ஸூக்திகளுக்குள், ஓரொன்று தானே அமையாதோ? — ஏதாவது ஒரு பாகமே போதாதோ? (போதும்)

தனியனுரை முற்றிற்று

சீராரதூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

அமிருதரஞ்சனி—உரை

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாத திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

கட்டளைக் கலித்துறை

1 தம்பர மென்றிரங் கித்தள ராமனந் தந்தருளா
லும்பர் தொழுந்திரு மாலுகந் தேத்து முபாயமொன்ற
னம்பிற வித்துயர் மாற்றிய ஞானப் பெருந்தகவோர்
சம்பிர தாயமொன் றிச்சதிர்க் குந்நிலை சார்ந்தனமே. 1

[*இதுவும் அடுத்த பாசுரமும் ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தியைச் சொன்னவை*]

உரை — தம் பரம் என்று இரங்கி – (*நம்மைக் காப்பது*) *தம் பொறுப்பு என்று* (*நம் மீது*) *இரக்கம் வைத்து*, அருளால் – *கருணையினால்*, தளரா மனம் தந்து – *கலங்காத மனத்தைக் கொடுத்து*, உம்பர் தொழும் திருமால் – *நித்யஸூரிகளால் வணங்கப்படும் எம்பெருமான்*, உகந்து ஏற்கும் உபாயம் ஒன்றால் – *மகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய* (*ப்ரபத்தி யென்னும்*) *ஒரே உபாயத்தினால்*, நம் பிறவித் துயர் மாற்றிய – *நம்முடைய ஸம்ஸாரதுக்கத்தை ஒழித்தவர்களும்*, ஞானப் பெரும் தகவோர் - *ஞானத்தையும் மிக்க கருணையையும் உடையவர்களுமான ஆசார்யர்களுடைய*, சம்பிரதாயம் ஒன்றி – *ஸம்ப்ரதாயத்தில் சேர்ந்து*, சதிர்க்கும் நிலை சார்ந்தனம் – (*சிறிய உபாயத்தால் பெரிய பலனை அடையும்*) *சிறந்த நிலையைப் பெற்றோம்*

கருத்து — *ஸம்ஸாரதுக்கத்தைப் போக்கிக்கொள்ள ஸதாசார்யர்களின் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஈடுபடவேண்டும்.* 1

அகவல்

2 கடலமு தத்தைக் கடைந்து சேர்த்த
திருமா லடிகாட் டியநந்
தேசிகர் தந்நிலை பற்றிச்சேர்ந் தோமே 2

உரை — கடல் கடைந்து– *கடலைக் கடைந்து*, அமுதத்தை சேர்த்த– (*தேவருக்கு*) *அமுதத்தைக் கொடுத்த*, திருமால் அடி காட்டிய–*எம்பெருமா*

னுடைய திருவடிகளை (நமககு உபாயமாகக) காட்டிககொடுதத, நம் தேசிகர் தம் நிலை – நம ஆசாாயாகளின அநுஷடாநததை, பற்றிச் சேர்ந் தோம் – (சிறநததாகப்) பறறி ாடுபடடோம.

கருதது — ஸதாசாாயாகளின அநுஷடாநததில ஈடு பட்டால அவாகள எமபெருமானதிருவடிகளைக காட்டிக் கொடுபபா. 2

குறளவெணபா

3 முத்திக் கருள்சூட மூன்றைத் தெளிமுன்ன
மித்திக்கா லேய்ந்து மிதம் 3

[தததுவபதவீ]

உரை — முத்திக்கு அருள் சூட – மோக்ஷததிறகு(க காரணமான பக வானுடைய) கருபையைப் பெறுவதறகு, மூன்றை – (சேதநம், அசேதநம், ாசுவரன எனறும)மூன்று தததுவஙகளை, முன்னம் தெளி—முதலில தெளிந்து கொள, இத் திக்கால் இதம் ஏய்தும்—இநத வழியால உபாயம பொருநதும்.

கருத்து — தததுவதரயஜஞாநமுடையாாககே மோ க்ஷோபாயம கைகூடும 3

4 மூன்றி லொருமூன்று மூவிரண்டு மூந்நான்குந்
தோன்றத் தொலையுந் துயர் 4

[ரஹஸயபதவீ]

உரை — மூன்றில் – மூன்று ரஹஸயஙகளில, ஒரு மூன்றும் — மூன்று பதஙகளுளள திருமநாமும, மூவிரண்டும் – ஆறு பதஙகளுள்ள தவயமும, மூந்நான்கும் – பனனிரணடு பதஙகளுள்ள சரமசுலோகமும், தோன்ற – (அவறறின அாததததுடன) மனதில விளஙக, துயர் தொலை யும் – (ஸமஸாா) துககம ஒழிநதுபோம.

கருதது — ரஹஸயதரயாாததததை அறிநதால (பரபத் தியினமூலம)ஸமஸாரதுககததைப போககிககொளளலாம.

வெணபா

5 உயிரு முடலு முடலாக வோங்கித்
தயிர்வெண்ணெய் தாரணியோ டுண்டான்—பயிரிற் -
களைபோ லசுரரைக் காய்ந்தான்றன் கையில்
வளைபோலெம் மாசிரியர் வாக்கு 5

[பாசுரம 5, 6—தததுவநவநீதம]

உரை — உயிரும் — சேதநமும், உடலும் — அசேதநமும், உடலாக — (தனக்குச்) சரீரமாய் நிற்க, ஓங்கி — உயர்ந்து, தயிர் வெண்ணெய் — தயிரையும் வெண்ணெயையும், தாரணியோடு உண்டான் — பூமியோடு உண்டவனும், பயிரில் களைபோல் — (ஸாதுஜநங்களாகிய) பயிருக்குக் களைபோன்ற, அசுரரை — அஸுரர்களை, காய்ந்தான் — [illegible] வனுமான பகவானுடைய, கையில் வளைபோல் — கையில்(அணிந்த திருக்) [illegible] வளைபோல அல்லது (தரிக்கும்) சங்கம்போல, எம் ஆசிரியர் வார்த்தை — எம்முடைய ஆசார்யர்களின் ஸூக்திகள் (ப்ரகாசிக்கின்றன)

கருத்து.— ஆசார்யஸூக்திகள் எம்பெருமானுடைய கைவளைபோல அல்லது சங்கம்போல ப்ரகாசிக்கின்றன. 5

கட்டளைக்கலித்துறை

6 அலையற்ற வாரமு தக்கட லக்கட லுண்ட முகில்
விலையற்ற நன்மணி வெற்பு வெயினில வோங்கு பகல்
துலையுற் றனவென்பர் தூமறை சூடுந் துழாய்முடியார்க்
கிலையொத் தனவவன் பாதம் பணிந்தவர்க் கென்னுமே

உரை — தூமறை சூடும் — பரிசுத்தமான வேதங்களால் [illegible] இறவனும், துழாய் முடியார்க்கு — திருத்துழாயைத் திருமுடியில் அணிந்த வனுமான பகவானுக்கு, அலை அற்ற ஆர் அமுதக் கடல் — அலையில்லாத நிறைந்த அமுதமயமான கடலும், அக் கடலுண்ட முகில் — அந்தக் கடலை (முழுதும்) பருகிய மேகமும், விலை அற்ற நல் மணி வெற்பு — விலை மதிக்க முடியாத சிறந்த நீல ரத்ந மலையும், வெயில் நிலா ஓங்கு பகல் — வெயிலும் நிலவும் சேர்ந்து ப்ரகாசிக்கும் பகலும், துலையுற்றன என்பர் — உபமானமாயின என்று (கவிகள்) கூறுவர். (ஆனால்) அவன் பாதம் பணிந்தவர்க்கு — அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சரணமடைந்த தொண்டர்க்கு, ஒத்தன — ஒத்த பொருள்கள், என்னுமே இலை — (மனத்தால்) நினைப்பதற்கும் இல்லை

கருத்து.— பகவானைக் காட்டிலும் பாகவதர்களுக்குச் சிறப்பு அதிகம். 6

வெண்பா

7 உத்தி திகழு முறைமூன்றின் மும்மூன்றுஞ்
சித்த முணரத் தெளிவித்தார்—முத்திதரு
மூல மறையின் முடிசேர் முகில்வண்ணன்
சீல மறிவார் சிலர் 7

[பாசுரம் 7, 8—ரஹஸ்யநவநீதம்]

உரை — முத்தி தரும் – மோக்ஷததைக கொடுககவலலவனும, மூல மறையின் முடி சேர்–(ஜ்ஞானததிறகுக) காரணமான வேதததின அநதததில் புகழுபபடுகிறவனும, முகில் வண்ணன் – மேகமபோனற நிறமுடையவனு மான பகவானுடைய, சீலம் – குணஙகளை, அறிவார் சிலர் – அறிநத சில ஆசாாயாகள, உந்தி திகழும் – உரைகளுள சிறநத, உரை மூன்றின் – ரஹஸயஙகள மூனறினுடைய, மும்மூன்றும் – ஒனபது அாததஙகளையும, சித்தம் உணர – (நம) மனம அறியுமபடி, தெளிவித்தார் – மயககமற உபதேசிததனா

திருமந்த்ரத்தில் மூன்று அர்த்தங்கள்— 1 எமபெருமானிடம் நம் ஸவரூபததை ஸமாபபிததல 2 நமமை ரக்ஷிககவேணடிய கடமையை ஸமாபபிததல 3 ரக்ஷிததலின பலனை ஸமாபபிததல எனபன

த்வயத்தில் மூன்று அர்த்தங்கள்— 1 உபாயம 2 பலன 3 (அவித யையாகிய) விரோதியொழிகை எனபவை

சரமசுலோகத்தில் மூன்று அர்த்தங்கள்— 1 சரணமடைபவன் செய யுஙகாாயம 2 சரணமடைநதவனுககு எமபெருமான செயயுங காாயம 3 சரணமடைநதபின சேதநன இருககவேணடிய முறை எனபவை

கருதது — ஆசாாயாகளே ரஹஸயாாததஙகளை உப தேசிககவலலவா 7

எண்சீராசிரியவிருததம

8 எனக்குரிய னெனதுபார மென்பே றென்னு
திவையனைத்து மிறையில்லா விறைக்க டைத்தோந்
தனக்கிணையொன் றில்லாத திருமால் பாதஞ்
சாதனமும் பயனுமெனச் சலங்க டீர்ந்தோ
முனக்கிதமென் றெநபாக னுரைத்த துற்றே
முத்தமனு மவனுதவி யெல்லாங் கண்டோ
மினிக்கவரு மவைகவா விகந்தோஞ் சோக
மிமையவரோ டொன்றிநா மிருக்கு நாளே 8

உரை –எனக்கு உரியன்–(நானே) எனககு ஸவாமி, பரம் எனது–(என்னை) ரக்ஷிககுங கடமையும என்னுடையதே, என் பேறு–(அதன)பலனும என்னு டையதே,என்னுது–என்று நினையாமல, இவை அனைத்தும்–ஸவரூபம பரம பலன எலலாவறறையும, இறை இல்லா இறைக்கு அடைத்தோம்– (தனககு ஒரு)நாயகன இலலாத பகவானிடம ஸமாப்பிததோம, தனக்கு இணை ஒன்று இல்லாத – தனககு ஸமமான ஒரு வஸது இலலாத, திருமால் பாதம் – எமபெருமானுடைய திருவடியே, சாதனமும் பயனும் என – உபாயமும

பலனும் என்று நினைத்து, சலங்கள் தீர்ந்தோம் — தீய செயலை ஒழிந்தோம் உனக்கு இதம் என்று — உனக்கு(ப் பலன் பெறுவதற்கு) நன்மையான உபாயம் என்று, ஒரு பாகன் — நிகரற்ற (அர்ஜுனனது) தேர்ப்பாகனை கண்ணன், உரைத்தது உற்றேம் — உபதேசித்ததை (சரணாகதியை) ஏற்று அநுஷ்டித்தோம். உத்தமனும் அவன் — உயர்ந்தவனாகிய பகவானு டைய, உதவி எல்லாம் கண்டோம் — உபகாரங்களையெல்லாம் பெற்றோம் இனிக்க — (நம) மனம் மகிழும்படி, வருமவை கவர — வரப்போகும் (ஆசு சிராதிமார்க்கம பகவதநுபவம் முதலிய) விஷயங்கள் (நம மனத்தைக்) கவர, சோகம் இகந்தோம் — துன்பத்தை விட்டொழிந்தோம் இனி நாம் இருக்கும் நாள் — இனி நாம (இவ்வுலகில்) இருக்கும் நாள், இமையவ ரோடு ஒன்று — நித்யஸூரிகளின் காலத்திற்கு ஸமமானது

கருத்து — பரபத்தியை அநுஷ்டித்தவர்கள் இவ்வுலகி லிருப்பினும் நித்யஸூரிகளுக்கு ஒப்பாவர் 8

வெண்பா

9 தத்துவங்க ளெல்லாந் தகவா லறிவித்து
முத்தி வழிதந்தார் மொய்கழலே—யத்திவத்தி
லாரமுத மாறு மிருநிலத்தி லென்றுரைத்தார்
தாரமுத லோதுவித்தார் தாம் 9

[பாசுரம் 9, 10, 11—தத்துவமாதருகை]

உரை — தாரம் முதல் — ப்ரணவத்தை முதலக்ஷரமாகக்கொண்ட (திருமந்த்ரம் முதலிய) ரஹஸ்யங்களை, ஓதுவித்தார்தாம் — உபதேசித்த ஆசார்யர்கள், "தத்துவங்களெல்லாம் — "தத்துவங்களின் ஸ்வரூபத்தை முழுதும், தகவால் அறிவித்து—(நம்மிடம் உள்ள) கருணையினால் உபதேசித்து, முத்தி வழி தந்தார் — மோக்ஷத்தின் உபாயத்தை உபதேசித்த ஆசார்யர் களுடைய, மொய்கழலே — வலிய திருவடிகளே, அத் திவத்தில் — அந்தப் பரமபதத்தில், ஆர் அமுதம் (ஆம்) — நிறைந்த அம்ருதமாகும், இரு நிலத் தில் — அகன்ற இப்பூமியில், ஆறு ஆம்" — உபாயமுமாகும்" என்று உரைத்தார் — என்று உபதேசித்தனர்.

கருத்து —ஆசார்யன் திருவடிகளே இவ்வுலகில் உபாய மாகவும் பரமபதத்தில் பலனாகவும் ஆம். 9

கட்டளைககலிததுறை

10 திருநா ரணனெனுந் தெய்வமுஞ் சித்து மசித்துமென்று
பெருநான் மறைமுடி பேசிய தத்துவ மூன்றிவைகேட்
டொருநா ளுணர்ந்தவ ருய்யும் வகையன்றி யொன்றுகவா
ரிருநா லெழுத்தி னிதயங்க ளோதிய வெண்குணரே 10

உரை —திருநாரணன் எ(ன்)னும் தெய்வமும்—ஸ்ரீமந்நாராயணன் எனப்படும் ஈசுவரனும், சித்தும் — சேதநமும், அசித்தும் என்று — அசேதநமும் என்று பெரு நான்மறை முடி பேசிய — பெரிய நான்கு வேதங்களின் அந்தத்தில் சொல்லப்பட்ட, இவை தத்துவம் மூன்று—இந்த மூன்று தத்துவங்களையும், ஒரு நாள் கேட்டு உணர்ந்தவர் — (தம்முடைய பாக்யம் பக்வமான) ஒரு நாளில் (ஆசார்யர்களிடம்) கேட்டு அறிந்தவர்களும், இருநாலு எழுத்தின் — அஷ்டாக்ஷரத்தின்,இதயங்கள் ஓதிய—தாத்பர்யத்தை அநுஸந்தித்தவர்களும், எண்குணர் — எட்டு ஆத்மகுணங்களையுடையருமான பெரியோர்கள்,உய்யும் வகையன்றி — (தாம்) உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உபாயத்தைத் தவிர, ஒன்று உகவார் — வேறொன்றையும் மனத்திற் கொள்ளமாட்டார்கள்

எட்டுக் குணங்கள்— 1 கருணை 2 பொறுமை 3 பொறாமையின்மை 4 பரிசுத்தம் 5 வருந்தாமை 6 நன்மையை நினைத்தல் 7 லோபமின்மை 8 ஆசையின்மை — என்பன

கருத்து — தத்துவங்களை அறிந்தவர், உஜ்ஜீவிக்கும் வழியையே நாடுவர் 10

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

11 காரணமா யுயிராகி யனைத்துங் காக்குங்
கருணைமுகில் கமலையுட னிலங்கு மாறு
நாரணனார் வடிவான வுயிர்க ளெல்லா
நாமென்று நல்லடிமைக் கேற்கு மாறுந்
தாரணிநீர் முதலான மாயை காலந்
தனிவானென் றிவையுருவாந் தன்மை தானுங்
கூரணிசீர் மதியுடைய குருக்கள் காட்டக்
குறிப்புடனுங் கண்டவகை கூறி னேமே 11

உரை — காரணமாய் — (எல்லாவற்றுக்கும்) காரணமாய், உயிராகி— (எல்லாவற்றுக்கும்) அந்தர்யாமியாய், அனைத்தும் காக்கும் — ஸகலத்தையும் ரக்ஷிக்கின்ற, கருணை முகில்—கருணையாகிய நீரைப் பொழியும் மேகம் போன்றவனான பகவான், கமலையுடன் இலங்குமாறும் — பிராட்டியுடன் ப்ரகாசிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், நாரணனார் வடிவான — எம்பெருமானது

சரீரமான, உயிர்கள் எல்லாம் — ஜீவாதமாககளெல்லாம, நாம் ஏ
"நாம முன நாம முன" எனறு (போட்டியிட்டு), நல் அடிமைக்கு
மாறும் — சிறநத கைஙகாயமசெய்வதறகுத தகுநதவாகளாயிருககு
காரததையும, தாரணி நீர் முதலான மாயை — பூமி ஜலம முதலிய
ளாய மாறுகிற மூலபரகருதி, காலம் தனிவான் — காலம, சுததஸ
என்று இவை — எனறு இநத அசேதநததவஙகள, உருவாம் த
தானும்—(ஸதூலமான) உருவமுளளனவாயிருககும ஸவபாவததையும,
அணி சீர் மதியுடைய — ஸூக்ஷமமான அழகிய சிறநத ஜஞாநததையு
குருக்கள் காட்ட — ஆசாாயாகள உபதேசிகக, குறிப்புடன் — கவ
டன, நாம் கண்ட வகை — நாம அறிநதபடியே, கூறினேம் — (
ரஹஸயததில) வெளியிட்டோம

கருத்து — இநத ரஹஸயததில தததுவஙகளைபப
கூறிய விஷயஙகள ஆசாாயோபதேசததால கிடைதத

வெணபா

12 அப்படி நின்ற வமலன் படியேல்லா
மிப்படியெம் முள்ளத் தெழுதினு—ரெப்படியு
மோர் சுருதி யொளியா லிருணீக்குந்
தாரா பதியனையார் தாம்.

[பாசுரம 12, 13—ரஹஸயமாதருகை]

உரை — ஏர் ஆர் — பெருமை பொருநதிய, சுருதி ஒளியால்—வே
மாகிய நிலவினுலை, எப்படியும் இருள் நீக்கும் — எவவிததததிலும அஜ
மாகிய இருளைப போககுகின்ற, தாராபதி அனையார் தாம்—நக்ஷதரஙக
அரச(னை சநதர)னைபபோனற ஆசாாயாகள, அப்படி நின்ற — அவ
(நமமால் அறியமுடியாதபடி) நினற, அமலன் படியெல்லாம் — குறறம
எமபெருமானுடைய பரகாரஙகளையெலலாம, இப்படி — இநத ரஹஸ
தில கூறியபடி, எம் உள்ளத்து எழுதினர் — நம மனததில பதியும
உபதேசிததனர்.

கருத்து — இதில கூறபபட்ட எமபெருமானுடை
பரகாரஙகள ஆசாாயாகளால உபதேசிககபபட்டவை. 1

கட்டளைககலிததுறை

13 செம்பொற் கழலிணைச் செய்யா ளமருந் திருவரங்க
ரன்பர்க் கடியவ ராயடி சூடிய நாமுரைத்தோ
மின்பத் தொகையென வெண்ணிய மூன்றி லெழுத்தடை
யைம்பத் தொருபொரு ளாருயிர் காக்க மழதெனவே. 1

உரை — செம் பொன் கழல் இணை — சிவந்த பொன்போன்ற இரண்டு திருவடிகளையுடைய, செய்யாள் அமரும் திருவரங்கர் — பிராட்டி வீற்றிருக்கும் (திருமார்பையுடைய) ஸ்ரீரங்கநாதருடைய, அன்பர்க்கு அடியவராய் — தொண்டர்களுக்குத் தொண்டர்களாய், அடி சூடிய நாம் — (அவர்களுடைய) திருவடிகளை (தத்லையில்) சூடிய நாம, இன்பத் தொகை என — ஆநந்தத்தின் கூட்டம் என்று, எண்ணிய மூன்றில் — எண்ணப்பட்ட ரஹஸ்யங்கள் மூன்றில், எழுத்து அடைவே — அக்ஷரங்களின் வரிசையில், ஆர் உயிர் காக்கும் அமுது என — அருமையான ஜீவாத்மாவை உஜ்ஜீவிப்பிக்கச் செய்யும் அம்ருதம் என்று சொல்லும்படி, ஐம்பத்தொரு பொருள் — ஐம்பத்தொரு அர்த்தங்களை, உரைத்தோம்— (இந்த ரஹஸ்யத்தில்)கூறினோம்.

கருத்து — இந்த ரஹஸ்யத்தில் கூறப்பட்ட ஐம்பத்தொரு விஷயங்களும் ஆத்மாவை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்யும். 13

14 யானறி யுஞ்சுட ராகிநின் றேன்மற்றும் யாதுமலேன்
வானம ருந்திரு மாலடி யேன்மற்றோர் பற்றுமிலேன்
றனமு தாமவன் றன்சர ணேசர ணென்றடைந்தேன்
மான மிலாவடி மைப்பணி பூண்ட மனத்தினனே 14

[பாசுரம் 14, 15—ரஹஸ்யஸந்தேசம்]

உரை — யான் — ஜீவாத்மாவாகிய நான், அறியும் சுடராகி நின்றேன் — மற்ற பொருள்களை அறிபவனாகவும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாகவும் நிற்கின்றேன், மற்றும் யாதும் அ(ல்)லேன் — மற்ற அசேதநத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கின்றேன், வான் அமரும் — பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, திருமால் அடியேன் — எம்பெருமானுக்குத் தாஸன், மற்று ஓர் பற்றும் இலேன் — வேறு ஒரு பொருளிலும் உரிமை இல்லாதிருக்கின்றேன், மானம் இலா — அளவு இல்லாத, அடிமைப் பணி— கைங்கர்யமாகிற ஸாம்ராஜ்யத்தை, பூண்ட மனத்தினன் — இறுகப் பற்றிய மனத்தையுடையயான், தான் அமுதாம் அவன் தன் — தான (அநுபவிக்க) அம்ருதம்போன்ற எம்பெருமானுடைய, சரணே — திருவடிகளையே, சரண் என்று அடைந்தேன் — உபாயமென்றடைந்தேன்.

ஜீவாத்மா தன்னுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநத்தால் பிற பொருள்களை அறிபவனாகவும், தன்னை அறிய வேறொரு ஜ்ஞாநம் வேண்டாதபடி தானே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய் ப்ரகாசிப்பவனாகவும் இருக்கின்றான்.

கருத்து — ஜீவன், தன் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து பரபத்தியை அநுஷ்டித்து மோக்ஷம்பெறலாம் 14

15 சீலங் கவர்ந்திடுந் தேசிகர் தேசின் பெருமையினுந்
தூலங்க ளன்ன துரிதங்கள் மாய்ந்தன துஞ்சறுநுங்
கோலங் கழிந்திடக் கூறிய காலங் குறித்துநின்றே
மேலிங்கு நாம்பிற வோம்வேலை வண்ணனை மேவுதுமே 15

[இப்பாசுரத்திற்கு ரஹஸ்யஸந்தேசவிவரணத்தில் ஸ்வாமி தாமே உரையிட்டருளியிருக்கிறார் அதைத் தழுவி இங்கே பொருள் எழுதப்படுகின்றது—]

உரை — சீலம் – நற்குணத்தையும் நல்லொழுக்கத்தையும், கவர்ந்திடும் – கைக்கொண்ட, தேசிகர் தேசின் பெருமையினால் – ஆசார்யர்கள் செய்த ப்ரபத்தியாகியதேஜஸ்ஸின் ப்ரபாவத்தால், தூலங்கள் அன்ன—பஞ்சுகளைப்போன்ற, துரிதங்கள் மாய்ந்தன – பாபங்கள் ஒழிந்தன துஞ்சல் தரும் – அஜ்ஞானத்தைத் தருகின்ற, கோலம் கழிந்திட – இச்சரீரம் அழிவதற்கு, கூறிய காலம்—(பகவான்)ஸங்கல்பித்த காலத்தை, குறித்து நின்றேம்—எதிர்பார்த்து நிற்கின்றோம், மேல் இங்கு – இனி இக்கர்மபூமியில், நாம் பிறவோம் – நாம் பிறக்கமாட்டோம், வேலை வண்ணனை மேவுதும் – கடல் போன்ற நிறமுடைய பரமபதநாதனைச் சேர்ந்துவிடுவோம்

கருத்து — பரந்யாஸம் செய்தவர்களுக்கு மறுபிறவி இல்லை 15

16 வண்மை யுகந்த வருளால் வரந்தரு மாதவனு
நுண்மை யுணர்ந்தவ ரோதுவிக் கின்ற வுரைவழியே
திண்மை தருந்தெளி வொன்றுந் திணியிரு ணீங்கியநாந்
தண்மை கழிந்தனந் தத்துவங் காணுந் தரத்தினமே 16

[பாசுரம் 16, 17– தத்துவரத்னாவளி]

உரை — வண்மை உகந்த அருளால் – (வேண்டுமளவுக்கு அதிகமாக அளிக்கும் தன்மையாகிய) ஔதார்யத்துடன் கூடிய கருணையினால், வரம் தரும் மாதவனார் – வேண்டிய வரத்தைத் தருகின்ற எம்பெருமானுடைய, உண்மை உணர்ந்தவர் – ஸ்வரூபத்தை அறிந்த ஆசார்யர்கள், ஓதுவிக்கின்ற உரை வழியே– உபதேசிக்கின்ற ரஹஸ்யங்களின் வழியாக (உண்டான), திண்மை தரும் தெளிவு ஒன்றால் – மனவுறுதியைத் தரும் ஒரு ஜ்ஞானத்தால், திணி இருள் நீங்கிய நாம் – திடமான அஜ்ஞானம் நீங்கப்பெற்ற நாம், தண்மை கழிந்தனம் – தாழ்வு நீங்கப்பெற்றோம், தத்துவம் காணும் தரத்தினம் – தத்துவங்களை அறியக்கூடிய பெருமையுடையோமானோம்.

கருத்து — ஆசார்யோபதேசத்தால் தத்துவங்களை நனகு அறியலாம். 16

7 நாரா யணன்பர னுமவ னுக்கு நிலையடியோந்
சேரா தனைத்து மவனுடம் பென்னுஞ் சுருதிகளாற்
சீரார் பெருந்தகைத் தேசிக ரெம்மைத் திருத்துதலாற்
றீரா மயலகற் றுந்திறம் பார்த்தெளி வுற்றனமே 17

உரை:— சீர் ஆர் – சிறப்புப் பொருந்திய, பெருந்தகை – மிக்க கருணையுடையவர்களான, தேசிகர் – ஆசார்யர்கள், "நாராயணன் பரன் – 'ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வோத்தமன், நாம் அவனுக்கு நிலை அடியோம் – சேதநராகிய) நாம் அவ்வெம்பெருமானுக்கு நித்ய தாஸர்கள், சேராது அனைத்தும் — ஒன்றும் விடாமல் (சேதநம் அசேதநம்) எல்லாம், அவன் உடம்பு" — அவனுக்குச் சரீரமாக உள்ளன" என்னும் சுருதிகளால்–என்று வெளியிடும் வேதங்களைக்கொண்டு, எம்மைத் திருத்துதலால் – எம்மைச் சீர்திருத்தியதால், தீரா மயல் அகற்றும் – (வேறொன்றாலும்) நீங்காத அஜ்ஞாநத்தை நீக்கப் போக்கக்கூடியதும், திறம்பாத் தெளிவு உற்றனம் – (மறுபடி நம்மை விட்டு) நீங்காததுமான ஜ்ஞாநத்தை அடைந்தோம்.

கருத்து — ஆசார்யர்களால் திருத்தப்பெற்றவருக்கு அஜ்ஞாநம் நீங்கித் தெளிவுண்டாம். 17

18 ஒன்றே புகலென் றுணர்ந்தவர் காட்டத் திருவருளா
லன்றே யடைக்கலங் கொண்டநம் மத்தி கிரித்திருமா
லின்றே யிசையி னிணையடி சேர்ப்ப ரினிப்பிறவோ
நன்றே வருவதெல் லாநமக் குப்பர மொன்றிலதே 18

[பாசுரம் 18, 19–ரஹஸ்யரத்நாவளி]

[இப்பாசுரமும் அடுத்த பாசுரமும் ஸ்வாமியாலேயே உரையிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றைத் தழுவி இங்கே பொருள் எழுதப்படுகின்றது—]

உரை:— உணர்ந்தவர் – (ஆத்மபஞ்சகத்தையும் சரீராத்மபாவம் முதலிய ஸம்பந்தத்தையும்) அறிந்த ஆசார்யர்கள், ஒன்றே புகலென்று– ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவனே உபாயம் என்று, காட்ட – உபதேசிக்க, அல்லது, ஒன்றே புகல் என்று உணர்ந்தவர் – எம்பெருமானே உபாயம் என்று அறிந்த ஆசார்யர்கள், காட்ட – அவன் திருவடிகளில் நம்மை ஸமர்ப்பிக்க, திரு அருளால் – (ப்ரத்யுபகாரத்தை எதிர்பாராத) சிறந்த அவனுடைய க்ருபையினால், அல்லது பிராட்டியின் கருணையாலே, அன்றே – அப்பொழுதே அடைக்கலம் கொண்ட – ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஏற்றுக்கொண்ட, நம் அத்திகிரித் திருமால் – நம்முடைய ஹஸ்திகிரிநாதரான பேரருளாளர், இன்றே – இப்பொழுதே, இசையின் – (முக்தியைப் பெற நாம்) ஸம்மதித்தால், இணை அடி சேர்ப்பர் – (தம்முடைய)

இரண்டு திருவடிகளில் சேர்த்துக்கொள்வார், இனிப் பிறவோம் — இனி மறுபடியும் (இக்காமபூமியில்) பிறக்கமாட்டோம், வருவது எல்லாம் — இனி (இச்சரீரம் அழியுமளவும்) வரும் இன்பங்களும் துன்பங்களும் ஆகிய எல்லாம், நன்றே — நமக்கு அநுகூலங்களே, நமக்கு ஓர் பாரம் ஒன்று இலதே— இனிநாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்காகச் செய்யவேண்டிய பொறுப்பு ஒன்றும் இல்லை

அர்த்தபஞ்சகம்— 1 எம்பெருமான் 2 ஜீவன் 3 உபாயம் 4 பலன் 5 பலத்திற்கு விரோதி என்பன

சரீராத்மபாவஸம்பந்தம்— எம்பெருமான் ஆத்மாவாக, சேதநமும் அசேதநமும் அவனுக்குச் சரீரமாயிருப்பதாகிய ஸம்பந்தம்

கருத்து — பரபத்திக்குப் பிறகு வரும் இன்பமும் துன்பமும் அநுகூலமேயாம் 18

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

19 சிறுபயனிற் படியாத தகவோ ரெம்மைச்
சேர்க்கவடைக் கலங்கொண்ட திருமா றனே
மறுபிறவி யறுத்தழியா வானில் வைக்கு
மனமேநீ மகிழாதே யிருப்ப தென்கோ
லுறுவதுனக் குரைக்கேனிங் கிருக்குங் கால
மொருபிழையும் புகுதாத வுணர்த்தி வேண்டிப்
பெறுவதெலா மிங்கேநாம் பெற்று வாழப்
போரடிமை யாலேதென் றிகழே னீயே 19

உரை — சிறு பயனில் படியாத — அற்ப பலன்களில் கருத்தைச் செலுத்தாதவர்களும், தகவோர் — பிறர் துக்கத்தைப் போக்கவிருப்பமுடையருமான ஆசார்யர்கள், எம்மைச் சேர்க்க — எங்களை (எம்பெருமான் திருவடிகளில்) ஸமர்ப்பிக்க, அடைக்கலம் கொண்ட திருமால் — (எம்மை) ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஏற்றுக்கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன், தானே மறு பிறவி அறுத்து — தானே, மறுபடி இப்பூமியில் பிறப்பதற்குக் காரணமான கர்மங்களை எல்லாம் ஒழித்து, அழியா வானில் வைக்கும் — அழிவில்லாத பரமபதத்தில் வைப்பான், (இப்படியிருக்க) மனமே! நீ மகிழாதே இருப்பது என்கொல்? — ஓ மனமே! நீ மகிழ்ச்சியடையாது இருப்பது எதனால்? இங்கு இருக்கும் காலம் — இவ்வுலகில் (நீ) இருக்கவேண்டிய காலம் வரையிலும், உனக்கு உறுவது உரைக்கேன் — உனக்குப் பொருத்தமான ஒன்றைக் கூறுகின்றேன், (கேள்,) ஒரு பிழையும் புகுதாத— (பகவதபசாரம் முதலிய) ஒரு குற்றமும் ஏற்படாமைக்குக் காரணமான, உணர்த்தி வேண்டி — தத்துவஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷித்து, பெறுவது

எ(ல்)லாம்—(பரமபதத்தில்) பெறக்கூடிய கைங்கர்யங்களையெல்லாம், இங்கே நாம் பெற்று வாழ—இக்காமபூமியிலே நாம் பெற்று மகிழ்வதற்கு,(நீ செய்ய வேண்டியது யாதெனில்) போரடிமையால் — இங்குச்செய்யும் கைங்கர்யத் தால், ஏது என்று — பயன் என்ன' என்று, நீ இகழேல் — நீ உபேக்ஷிக் காமலிருக்கவேண்டும்

கருத்து — பரந்யாஸத்திற்குப் பின் இங்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தை வீணென்று நினைக்கக்கூடாது. 19

கட்டளைக்கலித்துறை

20 சாக்கியர் சைனர்கள் சார்வாகர் சாங்கியர் சைவர்மற்றுந்
தாக்கியர் நூல்கள் சிதையத் தனிமறை யின்கருத்தை
வாக்கிய முப்பதி னல்வகை செய்து வியாகரித்தோந்
தேக்கி மனத்து ளிதனைத் திணியிரு ணீங்குமினே 20

[பாசுரம் 20, 21, 22—ரஹஸ்யரத்நாவளீஹ்ருதயம்]

உரை — சாக்கியர் — பௌத்தர்களும், சைனர்கள் — ஜைனர்களும், சார்வாகர் — சார்வாகர்களும், சாங்கியர் — ஸாங்க்யர்களும், சைவர் — சைவ (பாசுபத) ர்களும், மற்றும் — இன்னும், தாக்கியர்— தார்க்கிகர்களும், ஆகிய இவர்களுடைய, நூல்கள் சிதைய — மதநூல்கள் அழிந்துபோம்படி, தனி மறையின் கருத்தை — நிகரற்ற வேதத்தின் தாத்பர்யத்தை, வாக்கியம் முப் பதினல் — முப்பது வாக்யங்களமைந்த இந்த ரஹஸ்யத்தினால், வகை செய்து — பிரித்துக்காட்டி, வியாகரித்தோம் — விளக்கினோம், இதனை மனத்துள் தேக்கி — இந்த ரஹஸ்யத்தை (உங்கள்) மனத்துள் நிலைநிறுத்தி, திணி இருள் நீங்குமின் — வலிய அஜ்ஞாநமாகிய இருளை ஒழித்துக்கொள் ளுங்கள்.

கருத்து — இந்த ரஹஸ்யத்தை ஸேவித்தால் அஜ்ஞா நம் நீங்கும் 20

21 தள்ளத் துணியினுந் தாய்போ லிரங்குந் தனித்தகவா
லுள்ளத் துறைகின்ற வுத்தமன் றன்மை யுணர்ந்துரைத்தோ
முள்ளோர்த்த வாதியர் முன்னே வரினெங்கண் முக்கியர்பால்
வெள்ளத் திடையி னரிபோல் விழிக்கின்ற வீணர்களே. 21

உரை — தள்ளத் துணியினும் — நாம் (எம்பெருமானை வெறுத்துத்) தள்ளிவிடத் துணிந்தாலும், தாய்போல் இரங்கும் — தாய் (தன்னுடைய குழந்தையிடம் கருணைவைப்பது) போல் நம்மிடம் கருணைவைக்கும்படி

யான, தனித் தகவால் — ஒப்பற்ற குணத்தால, உள்ளத்து உறைகின்ற — (நம) ஹ்ருதயத்தில வஸிக்கின்ற, உத்தமன் தன்மை — எமபெருமானுடைய ஸவபாவத்தை, உணர்ந்து உரைத்தோம் — அறிந்து (இந்த ரஹஸ்யத்தில) வெளியிட்டோம, முன் ஒத்த வாதியர் — (நம ஸித்தாந்தத்திற்கு) முன்னோப போன்ற வாதிகள், எங்கள் முக்கியர்பால் — எங்களுடைய ஆசாரியர்க ளிடம, முன்னே வரின் — எதிரே (வாதத்திற்கு) வந்தால், வெள்ளத்து இடையில் — ஆற்றுவெள்ளத்து நடுவில, நரிபோல் விழிக்கின்ற வினைர் கள் — நரிபோல அகப்பட்டுக்கொண்டு விழிக்கும பயனற்றவர்களாக ஆகிவிடுவார்கள்

கருத்து — நம ஆசாரியர்கள முன அந்யமதஸ்தா வாதம புரியத் துணியார் 21

22 செய்யேன் மறமென்று தேசிகன் றதை யவனுரைத்த
மெய்யே யருட்பொருள் சூடிய வெண்மதி காதலியாம்
பொய்யே பகைப்புல னையிரண் டொன்று பொருங்கருவி
கையேறு சக்கரக் காவலன் காவ லடைந்தவர்க்கே. 22

உரை — கை ஏறு சக்கரக் காவலன் — திருக்கையில ஏறி வீற்றிருக்கும சக்ராயுதத்தையுடைய ரக்ஷகனை எம்பெருமானுடைய, காவல் அடைந்தவர்க்கு — ரக்ஷணத்தில அடங்கிய பாகவதருக்கு, 'மறம் செய்யேல்' என்று — 'பாபத்தைச செய்யாதே' என்று, தேசிகன் தாதை அவன் உரைத்த — (முதல) ஆசாரியனும (உலகுக்குத்) தந்தையுமான பக வான (கீதைமுகமாய) வெளியிட்டதும், மெய் ஏய் அருள் பொருள்—ஸதயம் பொருந்தியதும கருணையைக காட்டுவதுமான அர்த்தத்தை, சூடிய — தனனிடத்துக்கொண்ட, வெண் மதி — சுத்தமான மனம, காதலி ஆம் — (நலல விஷயத்தை ஏற்றுக்கொண்டதால) மனைவியைபபோல பரியமான தாகும், பொய்யே — அழியுந்தன்மையுள்ள இச்சரீரமே, பகைப்புலன் — இந்த்ரியங்களுடன) போர்செய்தற்குரிய களமாகும, ஐ இரண்டு ஒன்று — அதிசயிக்கத்தக்க ரஹஸ்யங்கள் மூன்றும, பொரும் கருவி — போர்செய்யும் ஸாதநம (ஆகும)

கருத்து.— நலலுபதேசத்தைக் கைக்கொள்ளும மனம் பரியமானதாகும. விவேகமடைந்த ஜீவன சரீரமெனனும போர்க்களத்தில இருந்துகொண்டு, ரஹஸ்யத்ரய (ஜ்ஞாந) மெனனும போர்க்கருவியினால இந்த்ரியங்களாகிய எதிரி களை அடக்கி வசப்படுத்தவேண்டும. 22

எணசீராசிரியசசநதவிருததம

23 அந்தமி லாதி தேவ னழிசெய் தடைத்த
வலேவே லேயோத மடையச்
செந்தமிழ் நூல்வ குத்த சிறுமா மனிச்சர்
சிறுகைச் சிறங்கை யதுபோற்
சந்தமே லாழ ரைபப விவையென் றுதங்க
ளிதயத் தடக்கி யடியோம்
பந்தமே லாம றுக்க வருடந் துகந்து
பரவும் பொருள்க ளிவையே 23

[பாசுரம 23, 24— தததுவதரயசுளகம, அசேதநாதிகாரம]

உரை — அந்தம் இல்— அழிவு இலலாதவனும, ஆதி தேவன்— ஸாவ காரணமாயுளளவனுமான எமபெருமான, அழிசெய்து — (பரளயகாலத தில) அழிதது, அடைத்த — பிறகு படைதத, அலே வேலே ஓதம் அடைய— அலேயுளள கடலநீா முழுதும, செந்தமிழ் நூல் வகுத்த — சிறநத தமிழ நூலகளே வெளியிடடவரும, சிறு மா மனிச்சர் — (உருவததில) சிறியராய, (பரபாவததில) பெரியவருமான அகஸதயமஹாமுனிவருடைய, சிறு கைச் சிறங்கையதுபோல் — சிறிய கையின சிருஙகையில அடஙகிவிடடதுபோல, சந்தம் எ(ல்)லாம் — வேதஙகளெலலாம, உரைப்ப இவை என்று — சொல லும விஷயஙகள இவையே எனறு, தங்கள் இதயத்து அடக்கி — (ஆசாரயாகள) தஙகளமனததுஅடககிவைதது, அடியோம் — தாஸாக ளான நமமுடைய, பந்தம் எ(ல்)லாம் அறுக்க— காமபாசஙகளே எலலாம ஒழிகக, அருள் தந்து உகந்து — நமமீது கருணே கொணடு மகிழநது, பரவும் பொருள்கள் இவையே — (நமககுச) சிறககப பேசி உபதேசிககும அாததஙகள் இநத ரஹஸயததில நாம கூறியவையே

கருதது — ஆசாரயாகள வேதாாததஙகளேத தம உளளதது அடககி நமககு உபதேசிதத விஷயஙகள இநத ரஹஸயததில கூறியவையே 23

கடடளேககலிததுறை

24 முக்குண மாயையின் மூவெட்டின் கீழ்வரு மூவகையு
மிக்குண மின்றி யிலங்கிய காலச் சுழியினமு
நற்குண மொன்றுடை நாகமு நாரா யணனுடம்பாய்ச்
சிற்குண மற்றவை யென்றுரைத் தாரெங்க டேசிகரே 24

உரை — முக் குண மாயையின் — (ஸததுவம, ரஜஸ, தமஸ என னும) மூனறு குணஙகளேயுடைய மூலப்ராகருதியின், மூ எட்டின் கீழ் வரும்—

இருபத்துநான்கு தத்துவங்களின்கீழ்ப் பிரிகின்ற, மூவகையும் — (ப்ரக்ருதி, விக்ருதி, ப்ரக்ருதிவிக்ருதி என்ற) மூன்று வகையும், இக்குணம் இன்றி இலங்கிய — இந்த மூவகைக் குணமும் இல்லாமல் ப்ரகாசிக்கின்ற, காலச் சுழி இனமும் — சுழல்கின்ற காலத்தின் வகுப்பும், நற்குணம் ஒன்றுடை நாகமும் — ஸத்துவகுணம் ஒன்றையேயுடைய பரமபதமாய் மாறுகின்ற சுத்த ஸத்துவமும், (ஆக இந்த மூன்றும் அசேதநமும்) நாரணன் உடம்பாய — எம்பெருமானுக்குச் சரீரமாய, சிற்குணம் அற்றவை என்று — அறிவென்னும் குணமில்லாதவை என்று, எங்கள் தேசிகர் உரைத்தார் — எங்களுடைய ஆசார்யர்கள் உபதேசித்தனர்.

தத்துவங்கள் பிரியும் வகையை முதலிலுள்ள ஸித்தாந்தவிஷய ஸங்க்ரஹத்திற் காண்க.

கருத்து — ப்ரக்ருதி, காலம், சுத்தஸத்துவம் ஆகிய இவை மூன்றும் அசேதநமாய் ஈசுவரனுக்கு உடலாகும். 24

வெண்பா

25 எனதென் பதுமியா னென்பது மின்றித்
தனதென்று தன்னையுங் காணு — துனதென்று
மாதவத்தான் மாதவற்கே வன்பரமாய் மாய்ப்பதனிற்
கைதவத்தான் கைவளரான் காண் 25

[பாசுரம் 25, 26—தத்துவத்ரயசுளகம், ஜீவாதிகாரம்]

உரை — எனது என்பதும் — (இந்த வஸ்து) என்னுடையது என்று நினைப்பதாகிய மமகாரமும், யான் என்பதும்— (அசேதநமான சரீரத்தையே ஆத்மாவாக நினைத்து) நான் என்று எண்ணுவதாகிய அஹங்காரமும், இன்றி — நீங்கப்பெற்று, தன்னையும் — ஜீவாத்மாவாகிய தன்னையும், தனது என்று காணாது — தன்னுடைய ஸ்வாமி என்று நினையாமல், (அதாவது— ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரமம் இல்லாமல்) * மாதவத்தால் — உயர்ந்த தவமெனப்படும் சரணாகதியாகிய உபாயத்தால், உனது என்று— எல்லாம் உன்னுடையதே என்று, மாதவற்கே வன் பரமாய் — எம்பெருமானுக்கே திடமான பொறுப்பாக, மாய்ப்பதனில் — தன்னுடைய ஸம்பந்தத்தை அறுத்து அவனிடம் ஸமர்ப்பிப்பதில், கைதவத்தான் — (மனமசுத்தமாயில்லாத) வஞ்சகமுடையவன், கைவளரான் — மேம்பாடடையமாட்டான் (உஜ்ஜீவிக்க மாட்டான்) (காண் — அசை)

*" தபஸாமுத்ரஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு: "

கருதது.— எலலாப் பொறுபபையும எமபெருமா னிடம ஒபபுவிககுமபோது தன ஸமபநததகதை அடியோடு அறுததுச செயயவேணடும 25

கடடளை ககலிததுறை

26 பல்வினை வனகயிற் றப்பந்த முற்றுழல் கின்றனரு
நல்வினை மூட்டிய நாரண னுர்பதம் பெற்றவருந்
தொல்வினை யென்றுமில் லாச்சோதி வானவ ருஞ்சுருதி
செல்வினை யோர்ந்தவா சீவரென் றேதச் சிறந்தனமே. 26

உரை — சுருதி செல் வினை ஓர்ந்தவர் — *வேதம செலலுகிற வழி யை அறிநத நம ஆசாாயாகள,* பல் வினை வன் கயிற்றல் — *பலவகைப் படட காமஙகளாகிற வலிய பாசததால,* பந்தம் உற்று — *பிணிககபபடடு,* உழல்கின்றனரும் — *ஸமஸாரததில துனபபபடுமவராகிய பெததாகளும,* நல் வினை மூட்டிய நாரணனுர்—*நலல உபாயததை அநுஷடிககசசெய்த எமபெரு மானுடைய,* பதம் பெற்றவரும் — *திருவடிகளை (ப பரமபதததில) அடைநத வாகளான முகதாகளும,* தொல்வினை — *அநாதியான காமஸமபநதம,* என்றும் இல்லா — *ஒருபோதும இலலாதவாகளான,* சோதி வானவரும் — *ஒளியுளள நிதயஸூரிகளும,* சீவர் என்று ஓத — *ஜீவாகள (ஆவாாகள) எனறு உபதேசிகக, (அவவறிவினுல)* சிறந்தனம் — *சிறபபடைநதோம.*

கருதது - *பெததா முகதா நிதயா என ஜீவா மூவகைப படுவா.* 26

வெணபா

27 ஆரணங்க ளெல்லா மடிசூட மேனின்ற
காரணமா யொன்றுங் கலங்காதா — ஞரணனே
நம்மேல் வினைகடியு நல்வழியிற் றனின்று
தன்மேனி தந்தருளுந் தான். 27

[*பாசுரம் 27, 28, 29, 30— தததுவதரயசுளகம, ஈசுவராதிகாரம*]

உரை — ஆரணங்கள் எல்லாம்—*வேதஙகள அனைததும,* அடி சூட— *தன திருவடிகளைப் போறறிநிறக,* மேல் நின்ற — *எலலோரினும மேமபட்டு நினறவனும,* காரணமாய் — *எலலாவறறுககும காரணமாயிருநது,* ஒன்றல் கலங்காதான — *காரியப பொருள்களில உளள தோஷம ஒனறும தட்டாத வனுமான,* நாரணனே — *ஸ்ரீமநநாராயணனே,* நம் மேல் வினை கடியும் — *நம்மிடம மேன்மேலும வருததியடைகின்ற காமஙகளைப் போககககூடிய,* நல் வழியில் — *நலல உபாயததின ஸதாநததில,* தான் நின்று — *தான்*

இருந்து, தன் மேனி — தன் திருமேனியை, தான் தந்தருளும் — (நாம் அனுபவிப்பதற்குத்) தானே கொடுத்தருளவான்

கருத்து — ஜீவனால் அநுஷ்டிக்கமுடியாத உபாயத்தின் ஸ்தானத்தில் ஈச்வரனே நின்று மோக்ஷம்கொடுப்பான் 27

கட்டளைக்கலித்துறை

28 தூடன்மிசை யொன்றியுங் கூடியு நின்ற கொடுந்துயரு
முடன்மிசைத் தோன்று முயிரு முயிர்க்குயி ராமிறையுங்
கடன்மிசைக் கண்ட தரளத் திரளவை கோத்தபொன்னூன்
மடன்மிசை வார்த்தை யதன்பொரு ளென்ன வதத்தனமே 28

உரை — தூடல் மிசை — சரீரத்தில், ஒன்றியும் கூடியும் நின்ற — ஒன்றுபட்டும் சேர்ந்தும் இருப்பதும், கொடுந் துயரும் — கொடிய துன்பத்தைத் தருகின்றதுமான ப்ரக்ருதியென்னும் அசேதநமும், உடல் மிசைத் தோன்றும் உயிரும் — சரீரத்தில் இருந்து நடத்தும் ஜீவாத்மாவென்னும் சேதநமும், உயிர்க்கு உயிர் ஆம் இறையும் — ஜீவாத்மாவுக்கும் அந்தர்யாமியாயுள்ள ஸர்வேச்வரனும், (முறையே) கடல் — கடலாகவும், (கடல்)மிசைக் கண்ட — கடலிலுள்ள, தரளத் திரள் — முத்துக்களின் குவியலாகவும், *அவை கோத்த பொன் நூல் — அந்த முத்துக்களைக் கோத்த தங்கநூலாகவும் (இருக்கின்றனவென்னும் விஷயம்), மடல் மிசை — காதுகளில் (ரஹஸ்யமாய ஆசார்யர்கள் உபதேசித்த), வார்த்தையதன் பொருள் என்ன — வாக்யங்களின் அர்த்தம் என்று, வதத்தனம் — (இந்த ரஹஸ்யத்தில் நாம்) விளக்கிக் காட்டினோம்

கருத்து — அசேதநம் கடலாகவும், சேதநம் முத்தாகவும், அதைத் தாங்கும் ஈச்வரன் கோக்கும் நூலாகவும் இருப்பதுதான் ஆசார்யோபதேசத்தின் ஸாரம் 28

29 தத்துவந் தன்னில் விரித்திடத் தோன்று மிரண்டுதனிற்
பத்தி விலக்கிய பாசண்டர் வீசுறும் பாசமற
ரெத்திசை யுந்தொழு தேத்திய கீர்த்திய ரெண்டிசையார்
சுத்த நுரைத்த சுளக மருந்திய தூயவரே 29

உரை — எத்திசையும் தொழுது ஏத்திய கீர்த்தியர் — எத்திசையிலுள்ளோரும் வணங்கிப் புகழ்கின்ற கீர்த்தியுடையவர்களும், எண் திசை ஆர் சுத்தர் — எல்லா ப்ரகாரத்தாலும் நிறைந்த பரிசுத்தியுடையவருமான நம் ஆசார்யர்கள், உரைத்த சுளகம் — உபதேசித்த (விஷயங்கள்

* " ஊயி ஸவடிஜிஷம் வெூாதம் ஸமூஜெரு ஊணிமணா ஊவ "

அடங்கிய) இந்தத் தத்துவத்ரயசுளகமென்னும் ரஹஸ்யத்தை, அருந்திய— உட்கொண்டு அநுபவித்த, தூயவர்— பரிசுத்தர்கள், தத்துவம் தன்னில்— (மூன்று) தத்துவங்களுக்குள், விரித்திடத் தோன்றும் — விளக்கிக் கூறும்போது (முக்கியமாய்த்) தோன்றுகிற, இரண்டு தனில் — (சேதநம் அசேதநம் என்னும்) இரண்டு தத்துவங்களில், பந்தி விலக்கிய — (அவற்றின் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் உள்ளபடி அறியாது வெறுப்பவர்களான) அன்பற்ற, பாசண்டர் வீசும் — நாஸ்திகர்கள் வீசுகின்ற, பாசம் உறார் — பாசத்தில் அகப்படமாட்டார்கள்

கருத்து — இந்த ரஹஸ்யத்தை ஸேவிப்பவர் நாஸ்திகர் வலையுள் அகப்படமாட்டார்கள் 29

30 வினைத்திரள் மாற்றிய வேதியர் தந்தநல் வாசகத்தா
லனைத்து மறிந்தபி னாறும் பயனு மெனவடைந்தோ
மனத்தி லிருந்து மருத்தமு தாகிய மாதவனார்
நினைத்தன் மறத்த லரிதாய நன்னிழ னீள்கழலே 30

உரை — வினைத் திரள் மாற்றிய — (நம்மிடம் உள்ள) பாபக் கூட்டங்களை ஒழித்த, வேதியர் தந்த நல் வாசகத்தால் — ஆசார்யர்கள் அருளிய நல்ல உபதேசத்தால், அனைத்தும் அறிந்த பின் — (தத்துவம் ரஹஸ்யம் முதலிய) எல்லாவற்றையும் அறிந்த பிறகு, மனத்தில் இருந்து — (நம்முடைய) ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம் செய்து, மருந்து அமுதாகிய — (காமபந்தத்தை ஒழிக்கும்) மருந்தாகவும் (அநுபவிப்பதற்கு நல்ல) அம்ருதமாகவும் ஆகியவனான, மாதவனார் — ஸ்ரீமந்நாராயணனுடையதும், நினைத்தல் மறத்தல் அரிதாய — (பெருமையைப் பார்த்தால்) நினைக்கவும் (இனிமையைப் பார்த்தால்) மறக்கவும் முடியாததும், நிழல் — (சரணமடைந்தவனுடைய தாபத்தைப் போக்கவல்ல குளிர்ந்த) நிழலுடையதுமான, நல் நீள் கழலே — சிறந்த நீண்ட திருவடியையே, ஆறும் பயனும் என அடைந்தோம் — உபாயமும் பலனும் என்று அநுஸந்தித்து அடைந்தோம்.

கருத்து - ஆசார்யோபதேசம் பெற்றவன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொள்வான்.

வெண்பா

31 ஓதுமறை நான்கதனி லோங்குமோரு மூன்றினுள்ளே
நீதி நெறிவழுவா நிற்கின்றோம் — போதமரும்
போதா யிரமுந் திருவும் பிரியாத
நாரா யணனருளா லும் 31

[பாசுரம் 31, 32— ரஹஸ்யத்ரயசுளகம், திருமந்த்ராதிகாரம்]

உரை:— போதம் அரும் — (ஆத்தம) அறிவதற்கு அரிதான (அல்லது போது அமரும்— நாவாகிய புஷ்பத்தில பொருந்திய),பேராயிரமும்— ஸஹஸ்ர நாமமும, போது அமரும் திருவும்— (தாமரைப்) பூவில அமாந்திருப்பவளான பிராட்டியும, பிரியாத — எப்பொழுதும சோந்திருக்கின்ற, நாராயணன் அருளால் — நாராயணனுடைய க்ருபையால, ஓதும் மறை நான்கதனில்— அத்யயனம செய்யப்படுகின்ற வேதங்கள் நானகினில, ஓங்கும் ஒரு மூன்றிருள்ளே — உயாந்து நிறகும நிகரற்ற மூன்று ரஹஸ்யங்களில (சொல்லப்பட்ட), நீதி நெறி— ஸமாாக்கத்து நிஷடையில, நாம் வழுவா நிற்கின்றேம் — நாம தவறுமல நிலை பெற்றிருக்கின்றோம

'போதமரும்' என்ற தொடரைப பேராயிரத்திலும் திருவிலும அந்வயிக்க. ஸஹஸ்ரநாமம பகவானுடைய புகழையே வெளியிடுதலால 'பிரியாத' என்னப்பட்டது

கருத்து:— எமபெருமானகருபையைப பெற்றால ரஹஸ்யங்களில கூறிய நிஷடை உணடாகும். 31

எண்சீராசிரியவிருத்தம

32 ஊன்றந்து நிலைநின்ற வுயிருந் தந்தோ
   ருயிராகி யுள்ளொளியோ டுறைந்த நாதன்
றன்றந்த வின்னுயிரை யெனதென் ஞம
   னல்லறிவுந் தந்தகலா நலமுந் தந்து
தான்றந்த நல்வழியாற் றாழ்ந்த வென்னைத்
   தன்றனக்கே பரமாகத் தானே யெண்ணி
வான்றந்து மலரடியுந் தந்து வானோர்
   வாழ்ச்சிதர மன்னருளால் வரித்திட் டானே. 32

உரை:— ஊன் தந்து— சரீரத்தைக கொடுத்து, நிலை நின்ற உயிரும் தந்து — அழியாத ஜீவாத்மாவையும் கொடுத்து, ஓர் உயிராகி — ஒரே அந்தாயாமியாகி, உள் ஒளியோடு உறைந்த நாதன்—சேதநாசேதநங்களுக்குள தன ப்ரகாசமபோன்ற பிராட்டியுடன வஸிக்கும ஸ்வாமியான எமபெருமான், தான் தந்த இன் உயிரை — தான கொடுத்த இனிய ஜீவாத்மாவை, எனது என்னமல் — எனக்கே சேஷமென்று நினைக்காமல இருக்கும்படி, நல் அறிவும் தந்து — உயாந்த ஜ்ஞாநத்தையும கொடுத்து, அகலா நலமும் தந்து — (எப்போதும) நீங்காத ஆநந்தத்தையும் கொடுத்து, தான் தந்த நல் வழியால்— தான் (உலகிற்குக காட்டிக) கொடுத்த சிறந்த உபாயமாகிய சரணாகதியினால், தாழ்ந்த என்னை— திருவடிகளில வணங்கிய என்னை, தன் தனக்கே பரமாக— தானே காக்கவேண்டிய வஸ்துவாக, தானே எண்ணி — தானே நினைத்து, வான் தந்து — (வருங்காலத்தில்) பரமபதத்தைக் கொடுத்து, மலர் அடியும்

தந்து — மலாபோனற தன திருவடிகளையும கொடுதது, வானோர் வாழ்ச்சி தா — நிதயஸூரிகளுடைய வாழவையும கொடுபபதறகு, மன் அருளால் — திடமான தன் கருபையால, வரித்திட்டான் — ஸஙகலபிதது விடடான

கருதது — எமபெருமான ஜீவனுககு ஸகலபரகாரத்தா லும உபகாரமசெயகினறான. 32

வெணபா

33 திருமா லடியிணையே திண்சரணுக் கொண்டு
திருமா லடியிணையே சேர்வா — ரொருமா
லருளா லருளாத வானோர்கள் வாழ்ச்சி
யருளா னமக்களித்தா ராய்ந்து 33

[பாசுரம் 33, 34, 35— ரஹஸயதரயசுளகம், தவயாதிகாரம]

உரை — திருமால் அடி இணையே— ஸ்ரீமநநாராயணனுடைய திருவடி கள் இரணடையுமே, திண் சரணுக் கொண்டு — திடமான உபாயமாகக் கொணடு, திருமால் அடி இணையே சேர்வார் — ஸ்ரீமநநாராயணனுடைய திரு வடிகள இரணடையுமே பலனாக அடைபவரான ஆசாாயாகள், ஒரு மால்— நிகரறற எம்பெருமான, அருளால் அருளாத—தன கருபையினால (இதுவரை நமககு) அருளாத, வானோர்கள் வாழ்ச்சி— நிதயஸூரிகளின வாழவை, அரு ளால்— (நமமீது உளள) கருணையால, ஆய்ந்து — ஆராயநதுபாாதது, நமக்கு அளித்தார் — நமககு அநுகரஹமசெயதனா

கருதது — பகவான நெடுஙகாலம அருளாத மோக்ஷத தை ஆசாாயாகள பரபததியினமூலமாகக கொடுககமுடியும.

கட்டளைககலிததுறை

34 சேர்க்குந் திருமகள் சேர்த்தியின் மன்னுதல் சீர்ப்பெரியோற்
கேற்குந் குணங்க ளிலக்காம் வடிவி லிணையடிகள்
பார்க்குஞ் சரணத்திற் பற்றுத னந்நில நாம்பெறும்பே
றேந்த மவற்றினு ளெல்லாங் களையற வெண்ணினமே. 34

தவயத்தில அடஙகிய பதது அாததஙகளும இதில வெளியிடப்படு கினறன 'இதனஉரையைத துயசசுருககுக கடைசிப்பாசுரததில பாாகக 34

35 திருமா லடியிணை சேர்ந்து திகழ்ந்த வடிமைபெறத்
திருநா ரணன்சரண் திண்சா ணுகத் துணிந்தடைவோ
ரொருநா ளுரைக்க வுயிர்தரு மந்திர மோதியநாம்
வருநாள் பழுதற்று வாழும் வகையதின் மன்னுவமே. 35

உரை — திருமால் அடி இணை சேர்ந்து — ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகள் இரண்டையும் அடைந்து, திகழ்ந்த அடிமை பெற — சிறப்புற்ற கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்கு, திரு நாரணன் சரண் — ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளையே, திண் சரணாக—வலிய உபாயமாக, துணிந்து அடைவோர் — தெளிந்து அடைந்த ஆசார்யர்கள் உயிர் தரும் மந்திரம்— உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யும் த்வயமென்னும் மந்த்ரத்தை, ஒரு நாள் உரைக்க — (நம்முடைய பாக்யம் பரிபக்வமான) ஒரு நாளில் உபதேசிக்க, ஓதிய நாம் — (அதை) அநுஸந்தித்த நாம், வரும் நாள் பழுது அற்று — இனி வரப்போகும் நாளில் (அஹங்கார-மமகாரங்களாகிற) குற்றமற்று, வாழும் வகையதில் மன்னுவம் — ஜீவிக்கும் ப்ரகாரத்தில் ஊற்றமுடையராய் நிலைத்திருப்போம்.

கருத்து:— த்வயத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்ததால் அஹங்கார-மமகாரங்கள் நீங்கும். 35

வெண்பா

36 மற்றொரு பற்றின்றி வந்தடைந் தார்க்கெல்லாங்
குற்ற மறியாத கோவலனார் — முற்றும்
வினைவிடுத்து விண்ணவரோ டொன்றவிரை கின்றார்
நினைவுடைத்தாய் நீமனமே நில்லு 36

[பாசுரம் 36, 37, 38, 39— ரஹஸ்யத்ரயசுளகம், சரமச்லோகாதிகாரம்]

உரை — மனமே! — மனமே!, மற்று ஒரு பற்று இன்றி — வேறு ஒரு கதியும் இல்லாமல், வந்து அடைந்தார்க்கு எல்லாம் — தம்மை வந்தடைந்த எல்லாருடைய விஷயத்திலும், குற்றம் அறியாத— (அவர்கள் செய்த) குற்றத்தைப் பொருட்படுத்தாதவரும், கோவலனார் — கோபாலனாக அவதரித்தவருமான எம்பெருமான், முற்றும் வினை விடுத்து — (நம்முடைய) ஸகலகர்மங்களையும் ஒழித்து, விண்ணவரோடு ஒன்ற விரைகின்றார் — நித்யஸூரிகளோடு(நாம்) ஒன்றுசேர விரைகின்றார், நீ நினைவு உடைத்தாய் — நீ (இந்த விஷயத்தை) நினைத்துக்கொண்டு, நில் — கவலையற்று இருப்பாயாக.

'நில்லு' என்னுமிடத்தில் உகரம் சாரியையாய் நின்றது

கருத்து — ப்ரபந்நர்களின் கர்மத்தை எம்பெருமான் போக்கிப் பலன்கொடுப்பான். 36

கடடளைககலிததுறை

37 எல்லாத் தருமமு மென்னை யிகழ்ந்திடத் தானிகழா
தெல்லாந் தனதென வெல்லா முகந்தரு டந்தபிரான்
மல்லார் மதக்களி றொத்த வினைத்திரள் மாய்ப்பனென்ற
சொல்லா லினியொரு காற்சோகி யாத்துணி வுற்றனமே. 37

உரை — எல்லாத் தருமமும் – (பகதியோகம முதலிய) எலலா உபா யஙகளும, என்னை இகழ்ந்திட – (அவவுபாயஙகளை அநுஷடிககச சகதியில லாத) எனனை வெறுததுக கைவிடடுவிடவும, தான் இகழாது – (ஈசுவர ஞன) தான (எனனை) வெறுததுத தளளிவிடாமல, எல்லாம் தனது என– (அவவுபாயஙகளின ஸதாநததில நினறு அவை கொடுககும பல னைககொடுககவேணடிய கடமை) முழுதும தனனுடையதெனறு(நினைதது), உகந்து – மகிழநது, எல்லாம் – ஸகலபலனகளையும, அருள் தந்த பிரான் – (எனககுக)கிருபைசெயத எமபெருமானுடைய, "மல் ஆர் மதக் களிறு ஒத்த– பலம நிறைநத மதயானைபோனற, வினைத் திரள் – பாபககூடடஙகளை, மாய்ப்பன் – ஒழிததுவிடுவேன ", என்ற சொல்லால்—எனற (சரமசுலோக) வாகயததால, இனி ஒருகால் – இனி ஒருநாளும, சோகியாத் துணிவு உற்றனம் – துககிககவேணடாதபடி தைரியததை அடைநதோம

கருதது.— சரமசுலோகததை அறிநது பரநயாஸம செயதவாககுத துனபமிலலை 37

38 வினைத்திரள் மாற்றிய வேதியர் தந்தருள் வாசகத்தா
லனைத்து மறிந்தபி றுறும் பயனு மெனவடைந்தோ
மனத்தி லிருந்து மருந்தமு தாகிய மாதவனார்
நினைத்தன் மனத்தி லரிதாகி நின்றன நீள்கழலே. 38

இதன உரையை 30-வது பாசுரததில காணக. தந்தருள் வாசகம்—கரு ணையிலை செயத உபதேசம நினறனவாகிய திருவடிகளை எனறு அநவயம்.

எழுசீரச சநதவிருததம

39 எட்டி லாறி ரண்டி லொன்றி லெங்கு மாறி யம்புவார்
விட்ட வாறு பற்று மாறு வீடு கண்டு மேவுவார்
சிட்ட ரான தேசு யர்ந்த தேசி கர்க்கு யர்ந்துமே
லெட்டு மூன்று மூட றுத்த தெந்தை மாலி ரக்கமே 39

உரை — எந்தை மால் இரக்கம்— எம்முடைய ஸவாமியான பகவா னுடைய கருணையானது, எட்டில்— எட்டு அக்ஷரம அமைநத திருமநதரததி

லும், ஆறு இரண்டில் – பன்னிரண்டுபதங்கள் அமைந்த த்வயத்திலும், ஒன்றில் – ஒரு சுலோகமாய் அமைந்த சரமசுலோகத்திலும், எங்கும் ஆறு இயம்புவார்–(இவற்றில) எங்கும் உபாயமே (சொல்லப்பட்டிருப்பதாய்) உபதேசிப்பவர்களும், விட்ட ஆறு – (நம்மால முடியாதென்று) விடப் பட்ட (பக்தியோகம் முதலிய)உபாயத்தையும், பற்றும் ஆறு–கைக்கொள்ளும் உபாயமான ப்ரபத்தியையும், வீடு கண்டு – (அதன் பலமான) மோக்ஷத்தை யும் நன்கு அறிந்து, மேவுவார் – அதில் ஊற்றமுடையவர்களும், சிட்ட ரான– ஜ்ஞானம், வைராக்யம், அநுஷ்டானம் ஆகிய இவை பொருந்தியவர்க ளும, தேசு உயர்ந்த – தேஜஸ் நிறைந்தவர்களுமான, தேசிகர்க்கு – ஆசார்யர்களுக்காக, உயர்ந்து – ஓங்கி உயர்ந்து, மேல் எட்டு மூன்றும் – மேல் உள்ள இருபத்துநான்கு வஸ்துக்களாய் மாறுகிற ப்ரக்ருதியின் ஸம் பந்தத்தையும், ஊட றுத்தது – (நமக்கு) ஒழித்துவிட்டது.

கருத்து:- எம்பெருமானுடைய கருணை ஆசார்யர்களின் பெருமைக்காக நமக்கு மோக்ஷம்கொடுக்கும். 39

அமிருதரஞ்சனி-உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

அதிகாரசங்கிரகம்-உரை

சீராாதுாபபுல திருவேஙகடமுடையான்திருவடிகளே சரணம

தனியன

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் . தேசிகம் ||

சீரொனறு ... .வாழவு.

[இநத ப்ரபநதததிலுளள பாசுரஙகள ஸ்ரீமத-ரஹஸயதரயஸாரததின் ஒவவொரு அதிகாரததின ஆதததைதயும வெளியிடுகினறன]

எணசீராசிரியவிருததம

40 பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ் வார்தண்
பொருநல்வருங் குருகேசன் விட்டு சித்தன்
றுய்யகுல சேகரனம் பாண நாதன்
றொண்டரடிப் பொடிமழிசை வந்த சோதி
வையமெலா மறைவிளங்க வாள்வே லேந்து
மங்கையர்கோ னென்றிவர்கண் மகிழ்ந்து பாடுஞ்
செய்யதமிழ் மாலைகளுந் தெளிய வோதித்
தெளியாத மறைநிலங்க டெளிகின் றோமே. 1

[பாசுரம 1-முதல 6-வரை— குருபரமபராஸாரம]

உரை — பொய்கை முனி – பொயகையாழவாா, பூதத்தார் – பூததததாழவாா, பேயாழ்வார் – பேயாழவாா, தண் பொருநல் வரும் – குளிாநத தாமரபாணிநதிககரையில அவதரிதத, குருகேசன் – திருக குருகூாககுத தலைவரான நமமாழவாா, விட்டுசித்தன் – பெரியாழவாா, துய்ய குலசேகரன் – (பாகவதாகளின விஷயததில) பரிசுதத (மான மனத தையுடையவ)ரான குலசேகராழவாா, நம் பாணநாதன் – நமமுடைய திருபபாணாழவாா, தொண்டரடிப்பொடி – தொணடரடிபபொடியாழவார், மழிசை வந்த சோதி – திருமழிசையில அவதரிதத தேஜஸவியான திருமழி சையாழவாா, வையம் எ(ல்)லாம் மறை விளங்க – உலகம முழுதும் வேதாநதாாததஙகள் பரகாசிககுமபடி, வாள் வேல் ஏந்தும் – வாளையும வேலையும தரிதத (எமபெருமானிடம மநதரோபதேசமபெறற), மங்கையர்

கோன் — திருமங்கையாழ்வார், என்ற இவர்கள் — என்ற இவ்வாழ்வார்கள், மகிழ்ந்து பாடும் — (பகவதநுபவத்தால்) ஸந்தோஷமடைந்து பாடிய, செய்ய தமிழ் மாலைகள் — நேர்மையான தமிழ்த் திவ்யப்ரபந்தங்களை, நாம் தெளிய ஓதி — நாம (ஆர்த்தத்துடன்) தெளிவாய அத்யயநமசெய்து, தெளியாத மறை நிலங்கள் — நனகு விளங்காமலிருந்த வேதபாகங்களை, தெளி கின்றோம் —நனகு அறிகினறோம

'நம பாணநாதன' என்றது திருப்பாணழ்வாருக்கு முநிவாஹநன என்று பெயர்பெறும்படியும், தமக்கு வேதாந்தாசார்யன என்று திரு நாமம விளங்கும்படியும ஸ்ரீரங்கநாதன அநுக்ரஹித்ததைக் கருதியாம

கருத்து — ஆழ்வார்களின ஸூக்திகளை ஆர்த்தத்துடன அத்யயநமசெய்வோர்க்கு வேதத்தில ஆர்த்தம விளங்காத பாகங்கள நனகு தெளிவாம 1

[மதுரகவிகள ஆசார்யபக்திக்கு வழிகாட்டியவராதலால அவர் பாடிய கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு பாசுரங்களின பத்து ஸாரார்த்தங்களை யும அமைத்துத் தனியே அவர்விஷயமாக ஒரு பாசுரமிட்டருளகிறார்—]

41 இன்பத்தி லிறைஞ்சுதலி லிசையும் பேற்றி
லிகழாத பல்லுறவி லிராக மாற்றிற்
றன்பற்றில் வினைவிலக்கிற் றகவோக் கத்திற்
றத்துவத்தை யுணர்த்துதலிற் றன்மை யாக்கி
லன்பர்க்கே யவதரித்த மாய னிற்க
வருமறைக டமிழ்செய்தான் றளே கொண்டு
துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக் காட்டுந்
தொல்வழியே நல்வழிக டுணிவார் கட்கே. 2

உரை — அன்பர்க்கே — பாகவதர்களுக்(கு அநுக்ரஹமசெய்வ தற்)காகவே, அவதரிக்தும் — இக்காமபூமியில அவதரிப்பவனை, ஆயன்— கோபாலனை கண்ணனை, நிற்க — ஸுலபனாய இருக்கும்போது, (அவனை அநாதரித்துவிட்டு), இன்பத்தில்—ஆநந்தரூபமான அநுபவத்திலும், இறைஞ்சு தலில் — சரணமடையுமவிஷயத்திலும், இசையும் பேற்றில் — நாம அங்கீ கரிக்கும புருஷார்த்தமாயிருப்பதிலும், இகழாத பல் உறவில் — விலக்காத பலவகையான ஸம்பந்தத்திலும், இராகம் மாற்றில் — தகாத விஷயங்களில விருப்பத்தை ஒழிக்குமவிஷயத்திலும், தன் பற்றில்—தனவிஷயமாயப் பற்று தலை உண்டாக்குவதிலும, வினை விலக்கில் — பாபங்களை ஒழிப்பதிலும், தகவு ஒக்கத்தில் — கருணையின அபிவருத்தியிலும, தத்துவத்தை உணர்த்துதலில் — தத்துவஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுவதிலும, தன்மை

ஆக்கில் — தன் ஸ்வபாவத்தை அருளவதிலும, அருமறைகள் தமிழ் செய் தான் — அருமையான வேதஙகளைத தமிழிலே (பரபநதமாக) அருளிச் செயத நம்மாழ்வாருடைய, தாளே கொண்டு — திருவடிகளையே (ஆதார மாகப்) பற்றி, துன்பு அற்ற — வருததம தீரநத, மதுரகவி — மதுரகவிகள, தோன்றக் காட்டும் — உலகில எலலோரும அறியுமபடி வெளியிட்ட, தொல் வழியே — (ஆசாரயனை அடைவதெனகிற) அநாதியானமாாககமே, துணி வார்கட்கு — (அறபவிஷயஙகளை வெறுககககூடிய) நிசசயஜஞாநம உடைய வாகளுககு, நல் வழிகள் — சிறநத வழிகளாகும்.

புருஷார்த்தம் — மனிதனால் விருமபப்படும பலன

எமபெருமானுககும ஜீவனுககும் பததுவகையான ஸமபநதஙகள் உணடு அநத ஸமபநதஙகளை ஆழவாருககும தமககும உளவாககிக கணணி நுணசிறுததாமபினால மதுரகவிகள பாடியருளினா அநதப பதது ஸமபந தஙகளையும ஸ்ரீதேசிகன் இபபாசுரததின முற்பாதியில் காட்டியருளினா.

ஸ்ரீமதுரகவிகள ஆழவாாதிருவடிவாரததிறகு வருமபோது கண ணன இபபூமியிலேதான எழுநதருளியிருநதான இதையறிநதும மதுர கவிகள அவனைப் புறககணிதது ஆழவாரையே சிறநத கதியாகப் பறறின தால 'ஆயன நிறக' என்னப்பட்டது

கருத்து — ஆசாரயனை ஆசரயிபபதே சிறநததாம. 2

[ஸ்ரீபாஷயகாரருககுப் பிறகு ஸம்ப்ரதாயம சிறிது பிரிவதால அவ ருககு முனபு பொதுவாயுளள ஆசாரயபரம்பரையை அநுஸநதிககிறா—]

42 என்னுயிர்தந் தளித்தவரைச் சரணம் புக்கி
யானடைவே யவர்குருக்க ணிரைவ ணங்கிப்
பின்னருளாற் பெரும்பூதூர் வந்த வள்ளல்
பெரியநம்பி யாளவந்தார் மணக்கா னம்பி
நன்னெறியை யவர்க்குரைத்த வுய்யக் கொண்டார்
நாதமுனி சடகோபன் சேனை நாத
னின்னமுதத் திருமகளென் றிவரை முன்னிட்
டெம்பெருமான் றிருவடிக ளடைகின் றேனே 3

உரை — என் உயிர் தந்து—எனனுடைய ஜீவாதமாவை (எமபெரு மானுககுச சேஷமென்ற ஜஞானததை)க கொடுதது உளதாககி, அளித்த வரை—உஜ்ஜீவிப்பிதத ஆசாரயரை, யான் சரணம் புக்கு — அடியேன சரண மடைநது, அவர் குருக்கள் நிரை — அவருடைய ஆசாரயாகளின வரி சையை, அடைவே வணங்கி — கரமமாக வணஙகி, பின் — பிறகு, அரு ளால் — (உலகு உஜ்ஜீவிக்கவேணடுமென்ற) கருணையால், பெரும்பூதூர்

வந்த வள்ளல் — ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் அவதரித்தவரும் (உலகிற்கு எம்பெரு மானைக் காட்டிக்கொடுத்ததால்) வள்ளலுமான ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும், பெரியநம்பி ஆளவந்தார் மணக்கால்நம்பி — பெரியநம்பியும் ஆளவந்தாரும் மணக்கால்நம்பியும், அவர்க்கு — அந்த மணக்கால்நம்பிக்கு, நல் நெறியை உரைத்த — சிறந்த உபாயமான ப்ரபத்தியை உபதேசித்த, உய்யக்கொண் டார் — உய்யக்கொண்டாரும், நாதமுனி — நாதமுனிகளும், சடகோபன் — நம்மாழ்வாரும், சேனைநாதன் — ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேநரும், இன் அமுதத் திரு மகள் — இனிய அமுதம்போன்ற பிராட்டியும், என்று இவரை முன்னிட்டு— என்று இந்த ஆசார்யர்களை முறைப்பட வணங்கி, எம்பெருமான் திருவடிகள் அடைகின்றேன் — ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகின்றேன்

கருத்து:— ஆசார்யனை முன்னிட்டே எம்பெருமானைப் பற்றவேண்டும். 3

[இப்படி ஒரு கோஷ்டியில் ஆசார்யர்களை வணங்கி, இந்த ஆசார்ய பரம்பரையில் உபகாராதிசயத்தாலே மிக முக்கியர்களாயுள்ள ஸ்ரீபாஷ்ய கார், ஆளவந்தார், நாதமுனிகள் ஆகிய மூவர்விஷயமாகவும் தனித்தனியே பாசுரமிட்டருளுகிறார்—]

கட்டளைக்கலித்துறை

43 ஆரண நூல்வழிச் செவ்வை யழித்திடு மைதுகர்க்கோர்
வாரண மாயவர் வாதக் கதலிகண் மாய்த்தபிரா
னேரணி கீர்த்தி யிராமா னுசமுனி யின்னுரைசேர்
சீரணி சிந்தையி னோஞ்சிந்தி யோமினித் தீவினையே 4

உரை:— ஆரணநூல் வழிச் செவ்வை— வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தின் வழி யின் நேர்மையை,அழித்திடும் — கெடுப்பவர்களான, ஐதுகர்க்கு — ஹைதுகர் களுக்கு, ஓர் வாரணமாய் — நிகரற்ற யானையாய் வந்து, அவர் வாதக் கதலி கள் — அவர்களுடைய வாதமாகிய வாழைகளை, மாய்த்த பிரான் — ஒழித்த உபகாரகரும், ஏர் அணி கீர்த்தி — (உலகுக்கே) பொருந்திய அலங்காரமாய் உள்ள புகழையுடையவருமான, இராமானுசமுனி — ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய, இன் உரை சேர் — இனிய ஸூக்திகளில் பொருந்திய, சீர் அணி சிந்தையி னோம் — சிறப்புப் பெற்ற மனத்தையுடையோமானோம், இனித் தீவினை சிந்தி யோம் — இனிமேல் கொடிய காமங்களை (மனத்தாலும்) நினைக்கமாட்டோம்

ஹைதுகர்கள் — எந்த விஷயங்களை நாம் எடுத்துக்கூறினாலும், வேதம் முதலிய ப்ரமாணங்களைக் கொள்ளாமல் ஹேதுவையே (காரணத் தையே) கேட்பவர்கள்.

கருதது'— ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திவ்யஸூக்திகளைப் பரிசயமசெய்தோா பிறகு கொடிய காமங்களை மனததா லும நினைககமாட்டாா 4

44 நீளவந் தின்று விதிவகை யானினை வொன்றியநா
மீளவந் தின்னும் வினையுடம் பொன்றி விழுந்துழலா
தாளவந் தாரென வென்றரு டந்து விளங்கியசீ
ராளவந் தாரடி யோம்படி யோமினி யல்வழக்கே. 5

உரை — நீள வந்து – வெகு காலமாக (இநத ஸம்ஸாரததில)வந்து பிறநது, இன்று – இநத ஜனமததில, விதிவகையால் – ஒரு பாக்யவிசேஷத தால, நினைவு ஒன்றிய நாம் — (நலவிஷயங்களைப பறறிய) நினைவை அடைநதிருககும நாம, மீள வந்து – மறுபடியும(இக காமபூமியில) பிறநது, இன்னும் வினை உடம்பு ஒன்றி — இன்னமும காமசரீரததில சோநது, விழுந்து உழலாது — (நரகாதிகளில) விழுநது துனபமுருதபடி (செய்யத திருவுளளமபறறி), ஆள வந்தார் என — “ (நம்மை) ரக்ஷிகக வநதாா ” என்று சொலலுமபடி, வென்று – (பரதிவாதிகளை) ஜயிதது, அருள் தந்து— (நம்மீது) கருணைபுரிநது, விளங்கிய சீர் — பரகாசிககும குணங்களை யுடையரான, ஆளவந்தார் அடியோம் — ஆளவநதாருககு நாம தாஸாகள ஆனமை, இனி அல்வழக்குப் படியோம் — இனிமேல தகாத ஒழுககங(களைப் போதிககும அபசாஸதரங)களில ஈடுபடமாட்டோம

கருதது'— ஆளவநதாருககு அடியரானோா பிறகு தகாத வழியில படியமாட்டாா 5

45 காளம் வலம்புரி யன்னநற் காத லடியவர்க்குத்
தாளம் வழங்கித் தமிழ்மறை யின்னிசை தந்தவள்ளல்
மூளுந் தவநெறி மூட்டிய நாத முனிகழலே
நாளுந் தொழுதெழு வோநமக் கார்நிகர் நானிலத்தே 6

உரை — காளம் வலம்புரி அன்ன — காஹளம என்னும வாதயத தையும வலமபுரிசசங்கததையும போனறவாகளும, நல் காதல்—சிறநத குரு பக்தியையுடையவாகளுமான, அடியவர்க்கு – (கீழையகததாழ்வான மேலை யகததாழ்வான என்னும இரண்டு) சிஷ்யாகளுககு, தாளம் வழங்கி – தாளவிதயையாகிய கநதாவவேதததை விளககி உபதேசிதது, தமிழ் மறை— தமிழ வேதமாகிய திவ்யப்ரபநததததின, இன் இசை தந்த வள்ளல் — இனிய (தேவ) காநததையும உபதேசிதத மஹோபகாரகரும, மூளும் தவநெறி மூட்டிய – (முமுக்ஷுக்களால) தீவ்ரமாய்க கைககொள்ளப்படுகின்ற யோக

மாாககததைை (உலகில்) நடையாடசசெயதவருமான, நாதமுனி கழலே — நாதமுனிகளின திருவடிகளையே, நாளும் தொழுதெழுவோம் — தினநதோறும வணஙகுவோம, (இபபடிச செயவதால) நானிலத்து — பூமியில, நமக்கு ஆர் நிகர்? — நமககு ஸமமானவா யாா? (ஒருவருமிலலை)

கருதது - நாதமுனிகளின திருவடிகளை வணஙகுமவாககு ஸமமானவா உலகில இலலை 6

46 ஆளு மடைக்கல மென்றெமை யம்புயத் தாள்கணவன்
றளிணை சேர்ந்தெமக் கும்மவை தந்த தகவுடையார்
மூளு மிருட்கள் விளமுயன் றோதிய மூன்றினுள்ள
நாளு முகக்கவிங் கேநமக் கோர்விதி வாய்க்கின்றதே. 7

[பாசுரம 7, 8— உபோதகாதாதிகாரம]

உரை — எ(ம்)மை அடைக்கலம் (ஆக) ஆளும் என்று — 'எமமைக காககவேணடிய வஸதுவாககொணடு காபபான்' எனறு (துணிநது), அம்புயத்தாள் கணவன் — தாமரையில வஸிககும பிராட்டியின நாதனை எம பெருமானுடைய, தாள் இணை சேர்ந்து — திருவடிகள இரணடையும உபாயமாகபபறறி, எமக்கும் அவை தந்த — எஙகளுககும அததிருவடிகளையே (உபாயமாகக காட்டித) தநத, தகவு உடையார்— கருபையையுடைய ஆசாாயாகள, மூளும் இருட்கள் வி(ள்)ள முயன்று — (நமமிடம) வருததியடைகினற (அஜஞாநமாகிய) இருள ஒழியவேணடுமெனறு பரவாததிதது, ஓதிய மூன்றின் — உபதேசிதத மூனறு ரஹஸயஙகளின, உள்ளம் — தாதபாயததை, இங்கே நாளும் உகக்க — இவவுலகில எநநாளும (அநுஸநதிதது) மகிழுமபடி, நமக்கு ஓர் விதி — நமககு ஒரு பாகயவிசேஷம, வாய்க்கின்றது! — வாயததிருககின்றது"

கருதது — பாகயவிசேஷமுடையாாககே ரஹஸயதராாததததை அறிநது மகிழும பேறு கிடடும. 7

(அநதாதிததொடை)

47 திருவுடன் வந்த செழுமணி போற்றிரு மாலிதய
மருவிட மென்ன மலரடி சூடும் வகைபெறுநாங்
கருவுடன் வந்த கடுவினை யாற்றில் விழுந்தொழுகா
தருவுட னைந்தறி வாரநுள் செய்ய வமைந்தனரே 8

உரை — திருவுடன் வந்த செழுமணிபோல் — பிராட்டியுடன் (கடலில்) அவதரிதத சிறநத கௌஸதுபரதநமபோல, திருமால் இதயம் — எம பெருமானுடைய திருமாாபு, மருவு இடம் என்ன—வஸிக்கும ஸதலம் எனறு

சொல்லலாமபடி (உள்ளவர்களும), மலர் அடி—தாமரைமலாபோனற அவன் திருவடிகளை, சூடும் வகை — முடியில தரிககும தனமையை, பெறும் நாம்—பெறுவதறகு உரிமையுளள(வாகளுமான)நாம, கருவுடன் வந்த — கர்ப்பத்துடன வநத, கடு வினை ஆற்றில் — கொடிய காமமாகிய நதியின பரவாஹதகில, விழுந்து ஒழுகாது—விழுநது (கரைகாணது பரவாஹத்தினவழியே) செலலாதவாறு, அருவுடன் ஐந்து அறிவார் — ஸூக்ஷமாாததஙகளுடன் அர்ததபஞசகததை அறிநத நம ஆசார்யாகள, அருள் செய்ய— கருபையைச செய்ய, அமைந்தனர் — பொருநதிநினருாகள

அர்த்தபஞ்சகம்— 50-வது பாசுரததிற காணக.

கருத்து— ஆசாாயகடாக்ஷமபெறறவருககுக காபப வாஸமிலலை 8

48 அமையா விவையெனு மாசையி னுலறு மூன்றுலகிற்
சுமையான கல்விகள் சூழவந் தாலுந் தொகையிவையென்
றிமையா விமையவ ரேத்திய வெட்டிரண் டெண்ணியநஞ்
சமயா சிரியர் சதிர்க்குந் தனிநிலை தந்தனரே. 9

[ஸாரநிஷ்காஷாதிகாரம]

உரை — இவை அமையா — “ இபபோது நாம கறற விதயைகள் போதாதவை (இனனும கறகவேணடும)”, எனும் ஆசையினுல் — எனற ஆசையால, உலகில் சுமையான—உலகில வீண்சுமையாயுளள, அறு மூன்று கல்விகள் — பதினெட்டு (விதயாஸதானஙகளாகிய) கல்விகள, சூழ வந்தாலும்—முழுவதும கறகபபடடாலும, இவை தொகை என்று—இததனை கலவிகளும எணணிககைதான் எனறு (நிசசயிததது), இமையா இமையவர் ஏத்திய — ஜஞானம சுருஙகாத நிதயஸூரிகளாலும கொணடாடபபடுகினற, எட்டு இரண்டு—எடடெழுததுககளையுடைய திருமநதரமும, தவயமும சரமசுலோகமும ஆகிய ரஹஸயதரயததையும, எண்ணிய — அநுஸநதிதத, நம் சமய ஆசிரியர் — நமமுடைய ஸிததாநதபரவாததகரான ஆசாாயாகள, சதிர்க்கும் தனி நிலை — (ஸாரததையே கைககொளளும) சிறநத ஒப்பற்ற நிலைமையை, தந்தனர் — (நமககும) கொடுததனா.

கருத்து — ரஹஸயதரயததை அறிநதவா ஸாரமான விஷயததையே கைககொளவா. 9

49 நிலைதந்த தாரக னய்நிய மிக்கு மிறைவனுமா
யிலதோன் றெனுவகை யெல்லாந் தனதெனு மெந்தையுமாய்த்
துலையோன் றிலையென நின்ற துழாய்முடி யானுடம்பாய்
விலையின்றி நாமடி யோமெனும் வேதியர் மெய்ப்பொருளே. 10

[பரதாநபரதிதநதராதிகாரம]

உரை — வேதியர் மெய்ப் பொருள் – வேதாந்தத்தை அறிந்த பெரியோர்களின் ஸத்யமான ஸித்தாந்தம், நிலை தந்த தாரகனாய் – (ஸகல வஸ்துக்களையும்) ஸ்வரூபத்தையும் வாழ்வையும் கொடுத்துத் தரிப்பவனாய், நியமிக்கும் இறைவனுமாய் – அவற்றை நியமனம்செய்யும் ஈச்வரனுமாய், இலது(இது) ஒன்று என வகை – “ தனக்குச் சேஷமல்லாத வஸ்து (இது) ஒன்று ” என்று கூறமுடியாதபடி, எல்லாம் தனது எனும் எந்தையுமாய்– ஸகல வஸ்துவும் தனக்குச் சேஷம் என்று சொல்லப்படும் ஸ்வாமியுமாய், துலை ஒன்று இலை என நின்ற – (இவனுக்கு) ஸமமான வஸ்து ஒன்றும் இல்லை என்று சொல்லும்படி நின்றவனும், துழாய் முடியான் – திருத் துழாயை முடியிற் சூடியவனுமான எம்பெருமானுக்கு, உடம்பாய் – சரீரமாய், விலை இன்றி – ஒரு தனிக்காரணமுமின்றி, நாம் அடியோம் எனும்– ஜீவர்களாகிய நாம் தாஸர்கள் என்று கூறும்.

ஸர்வேச்வரன் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வரூபத்தையும் வாழ்வையும் கொடுத்துத் தாங்குகின்றான் இதற்கு (ப்ர) தாரகத்வம் என்று பெயர். தன் ஸங்கல்பத்தால் ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வரூபத்தையும் வாழ்வையும் கொடுத்துக் கார்யங்களில் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்கின்றான். இது நியந்த்ருத்வம் எனப்படும் மேலும் அவ்வெம்பெருமான், தன் ப்ரயோஜனத்தையே சேதநாசேதநங்கள் தம்முடைய ப்ரயோஜனமாய்க்கொண்டு நிற்கும்படிசெய்து, அதனால் பெருமையை அடைகின்றான் இது சேஷித்வம் எனப்படும் இந்த மூன்று ஸம்பந்தங்களும் தன்னிடமிருந்தால்தான் மற்றொன்றைத் தனக்குச் சரீரமாகக் கொள்ளமுடியும் இவை எம்பெருமானிடம் நிலைபெற்றிருப்பதால் அவன் ஸகலவஸ்துக்களையும் சரீரமாகக் கொண்டு நிற்கின்றான் அசேதநமும் நாமும் அவனுக்குச் சரீரமாய் நிற்கின்றோம் அவனுக்கும் நமக்கும் உள்ள சரீராத்மபாவமென்னும் இந்த ஸம்பந்தமே ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரம் எனப்படும்

ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரம் — வேறு ஒரு ஸித்தாந்தத்திலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் நம் ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தத்திற்கே உள்ள முக்கியமான விஷயம் ஈச்வரனுக்கும் சேதநாசேதநங்களுக்குமுள்ள சரீராத்மபாவத்தை மதாந்தரஸ்தர் ஒருவரும் இசையவில்லையாதலின் அது அவ்வாறாயிற்று

கருத்து.— சேதநாசேதநங்கள் ஈச்வரனுக்குச் சரீரமாகும்.

50 பொருளோன் றெனநின்ற பூமக ளுத னவனடிசேர்ந்
தருளோன்று மன்ப னவன்கோ ளுபாய மமைந்தபயன்
மருளோன் றியவினை வல்விலங் கென்றிவை யைந்தறிவா
ரிருளோன் றிலாவகை யெம்மனந் தேற வியம்பினரே. 11

[ஆர்த்தபஞ்சகாதிகாரம்]

உரை — (1) பொருள் ஒன்று என நின்ற – புருஷார்த்தம (பலன்) ஒன்றுதான் என்று சொலலுமபடி நினறவனும, பூமகள் நாதன்–பிராட்டியின நாதனுமான எமபெருமானும, (2) அவர் அடி சேர்ந்து – அவன் திருவடிகளைச சரணமடைநது, அருள் ஒன்றும் அன்பன் – (அவன) கருணையிலே ஒனறுபட்டுநிறக உரியனான ஜீவனும, (3) அவன் கோள் உபாயம்– அநத ஜீவன கைககொளளுகினற உபாயமும, (4) அமைந்த பயன் – (அநத ஜீவஸவருபததிறகுத) தகுநத பலனும, (5) மருள் ஒன்றிய – அஜஞாநததோடு சோநத, வினை வல் விலங்கு என்று – காமமாகிய வலிய விலஙகும் ஆகிய, இவை ஐந்து அறிவார் – இநத ஆததபஞசகததை அறிநத ஆசாாயாகள, இருள் ஒன்று இலாவகை – அஜஞாநம ஒனறும இலலாதபடி, எம் மனம் தேற – எமமுடைய மனம தெளியும்படி, இயம்பினர் – உபதேசிததனா.

கருதது — ஆததபஞசகததை அறிநதவரே மயககறப் பிறருககு உபதேசிககவலலாா. 11

51 தேற வியம்பினர் சித்து மசித்து மிறையுமென
வேறு படும்வியன் றத்துவ மூன்றும் வினையுடம்பிற்
கூறு படுங்கோடு மோகமுந் தானிறை யாங்குறிப்பு
மாற நினைந்தரு ளான்மறை நூறந்த வாதியரே. 12

[தததுவதரயசிந்தநாதிகாரம]

உரை:— மறை நூல் தந்த ஆதியர் – வேதாநத சாஸ்தரததை உபதேசிதத முனனோா (ஆசாாயாகள), வினை உடம்பில் – காமத்தினால ஏறபட்ட இசசரீரததில, கூறுபடும் – பஙகிட்டுககொணடு வளருகினற, கோடு மோகமும் – கொடிய சரீராதமப்ரமமும், தான் இறையாம் குறிப்பும் – ஸவதநதராதமபரமமும, மாற நினைந்து – (நமககு) ஒழியவேணடுமெனறு திருவுளளஙகொணடு, சித்தும் அசித்தும் இறையும் என – சேதநமும் அசேதநமும ஈசுவரனும எனறு, வேறு படும் – வேறுபட்டுநிறகினற, வியன் தத்துவம் மூன்றும் – ஆசசாயமான தததுவஙகள் மூன்றையும, அருளால் – (நமமீதுளள) கருணையினால, தேற இயம்பினர் – (நமமனம்) தெளியுமபடி உபதேசிததனா.

சரீராத்மப்ரமம்— அசேதநமான சரீரததையே ஆதமாவாக நினைபபது

ஸவதந்த்ராத்மப்ரமம்— ஜீவாதமாவை எமபெருமானுககுச சேஷமாக நினையாமல ஸவதநதரனாக நினைபபது.

கருதது.-தததுவதரயவிவேகமுடையாருககுச சரீராதமப்ரமமும ஸவதநதராதமபரமமும ஒழிநதுபோம. 12

52 வாதியர் மன்னுந் தருக்கச் செருக்கின் மறைதுலையச்
சாது சனங்க ளடங்க நடுங்கத் தனித்தனியே
யாதி யெனுவகை யாரண தேசிகர் சாற்றினர்நம்
போதம நந்திரு மாதுட னின்ற புராணனையே. 13

[பரதேவதாபாரமார்த்யாதிகாரம்]

உரை — வாதியர் – துர்வாதிகள், மன்னும் தருக்கச் செருக்கின் – ஸ்திரமான தர்க்கம்செய்யும் கர்வத்தாலே, மறை துலைய – வேதம் நடுங்கும்படியும், சாது சனங்கள் அடங்க நடுங்க – ஸாதுக்களான பெரியோர்களெல்லாம் நடுங்கும்படியாகவும், தனித் தனியே ஆதி எனு வகை – தங்கள் தங்கட்குத் தோன்றியபடி (ப்ரஹ்மா இந்திரன் முதலியவரை) ஜகத்காரணம் என்று சொல்லாதபடி, ஆரணதேசிகர் – வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தின் ஆசார்யர்கள், போது அமரும் திருமாதுடன் நின்ற – தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கும் பெரியபிராட்டியுடன் நின்ற, நம் புராணனையே–அநாதிபுருஷனான நம் நாராயணனையே, சாற்றினர் – (ஜகத்காரணமென்று) ஸ்தாபித்தனர்

கருத்து — ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஜகத்காரணமாவான்.

53 நின்ற புராண னடியிணை யேந்து நெடும்பயனும்
பொன்றுத லேநிலை யென்றிடப் பொங்கும் பவக்கடலு
நன்றிது தீயதி தென்று நவின்றவர் நல்லருளால்
வென்று புலன்களை வீடினை வேண்டும் பெரும்பயனே. 14

[முமுக்ஷுத்வாதிகாரம்]

உரை:— நின்ற புராணன்–(பிராட்டியுடன்)நின்ற அநாதிபுருஷனான பகவானுடைய, அடி இணை ஏந்தும் – திருவடிகள் இரண்டையும் ஏந்திக் கைங்கர்யம்செய்வதாகிய, நெடும் பயனும் — பெரிய (மோக்ஷ) புருஷார்த்தத்தையும், பொன்றுதலே நிலை என்றிட – அழிந்துபோதலே ஸ்வபாவமென்னலாம்படி, பொங்கும் பவக் கடலும் – (மேன்மேலும்) வருத்தியடைகிற ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்ரத்தையும், இது நன்று — இது (மோக்ஷம்) சிறந்தது, இது தீயது – இது (ஸம்ஸாரம்) கெட்டது, என்று நவின்றவர்—என்று உபதேசித்த ஆசார்யர்களின், நல் அருளால் – சிறந்த கருபையாலே, புலன்களை வென்று – இந்த்ரியங்களை ஜயித்து, பெரும் பயன் – பெரிய பலனை, வீடினை வேண்டும் — மோக்ஷத்தையே (சேதனன்) அபேக்ஷிப்பான்.

கருத்து — ஆசார்யோபதேசம்பெற்றவன் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்து மோக்ஷத்தையே விரும்புவான். 14

54 வேண்டும் பெரும்பயன் வீடென் றறிந்து விதிவகையா
னீண்டுந் துறுகியு நிற்கு நிலைகளுக் கேற்குமன்பர்
மூண்டொன்றின் மூல வினைமாற் றுதலின் முகுந்தனடி
பூண்டன்றி மற்றோர் புகலொன் றிலையென நின்றனரே 15

[அதிகாரிவிபாகாதிகாரம]

உரை — வேண்டும் பெரும் பயன் — (நாம) அபேக்ஷிககததகுநத பெரிய பலனை, வீடு என்று அறிந்து — மோக்ஷமே என்று அறிநது, நீண்டும் துறுகியும் நிற்கும் — வெகுகாலம அநுஷ்டிககவேணடியதாயும க்ஷணகாலததில அநுஷ்டிககவேணடியதாயும இருககும, நிலைகளுக்கு — (பகதி, பரபததியெனனும) உபாயஙகளுககு, விதிவகையால் ஏற்கும் அன்பர் — ஸ்வகருததததின தாரதமயததாலே அதிகாரிகளான பாகவதாகள, ஒன்றில் மூண்டு — (இரணடில) ஒருபாயததிலே முயன்று, மூல வினை மாற்றுதலில் — (ஸமஸாரததிறகுக) காரணமான காமஙகளை ஒழிபபதில், முகுந்தன் அடி பூண்டு அன்றி — எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில ப்ரபத்தி செயதாலன்றி, மற்று ஓர் புகல் — வேறு ஓர (சிறநத) உபாயம, ஒன்று இலை என — ஒனறும இலலை என்னுமபடி, நின்றனர் — நின்றாகள்

பாகவதாகளில தஙகளுடைய ஸ்வகருததாரதமயததிறகுத தகக படி சிலா பகதியோகததையும, சிலா பரபததியையும தமககு ஏறறதாகக கொள்ளுகினறனா பகதியோகததை அநுஷ்டிபபவாகளுககு ப்ரபததியை மோக்ஷததிறகாக அநுஷ்டிககவேணடாதபோதிலும,உபாயததை அநுஷ்டிப் பதறகு இதுவரை விரோதியாயிருநத காமம கழியும அமசததிறகு ப்ரபத தியை அவசியம அநுஷ்டிததே ஆகவேணடும

கருதது — மோக்ஷமபெற அதிகாரிகள, பகதா பரபநநா என இருவகைபபடுவா. 15

55 நின்ற நிலைக்குற நிற்குங் கருமமு நேர்மதியா
னன்றென நாடிய ஞானமு நல்குமுட் கண்ணுடையா
ரொன்றிய பத்தியு மொன்று மிலாவிரை வார்க்கருளா
லன்று பயன்றரு மாறு மறிந்தவ ரந்தணரே 16

[உபாயவிபாகாதிகாரம]

உரை — நின்ற நிலைக்கு உற நிற்கும் — ஸதிரமான (உபாயததில) முயலும நிலைககுத தகுநதபடி நிறகினற, கருமமும் — காமயோகததையும, நேர்மதியால்—ஸூக்ஷமமான புததியால, நன்று என நாடிய—(ஆதமாவைக காண்பதறகு) அநுகூலம எனறு அநுஷ்டிககபபடுகினற, ஞானமும் — ஜ்ஞானயோகததையும, நல்கும் உள் கண் உடையார் ஒன்றிய —

(ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பகவானுக்குச் சேஷமாகவே காண்பதால் ஸ்வரூபமாயிருந்து) விரும்பப்படும் (ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிய) ஜ்ஞாநக் கண்ணைப் பெற்றவர்கள் கைக்கொண்ட, பத்தியும் — பக்தியோகத்தையும், ஒன்றும் இலா விரைவார்க்கு — (இந்தக் கர்மயோகம் முதலியவற்றில்) ஒன்றிலும் சக்தியற்றவர்களாய (மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்குமாதரம்) விரைபவர்களுக்கு, அன்று — அவர்கள் விரும்பியபோதே, அருளால் பயன் தரும் ஆறும் — பகவத்கருபையின் மூலமாய்ப் பலனைத் தரவல்ல உபாயமாகிய ப்ரபத்தியையும், அறிந்தவர் அந்தணர் — (அவ்வவற்றின் ஸ்வரூபத்தோடு தெளிவாய) அறிந்துகொண்டவர் (வேதமறிந்த)ப்ராஹ்மணர்(ஆவர்)

கர்மயோகம்— பலனில் பற்றில்லாமல் செய்யப்படும் காம்ய கர்மங்களோடும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களோடும் கூட நியமத்தோடு அநுஷ்டிப்பதாய ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு விசேஷகர்மம் இது பகவதாராதநம், தபஸ், தாநம், யாகம் முதலிய பலவகைப்படும் இது அநுஷ்டிக்க எளிதாயுள்ளது.

ஜ்ஞாநயோகம்— எம்பெருமானுக்குச் சரீரமான தன (ஜீவாத்ம) ஸ்வரூபத்தை எப்பொழுதும் சிந்தித்துக்கொண்டேயிருக்கை

பக்தியோகம்— எம்பெருமானை இடைவிடாது இச்சரீரம் விடுமளவும் த்யாநம் செய்திருக்கை இந்தப் பக்தியோகம் மோக்ஷத்திற்கு நேரான உபாயமாகும் இது செய்வதற்கு அரிதாகையால் இதை அநுஷ்டிக்கமுடியாமல் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு எம்பெருமான் அந்தப் பக்தியோகத்தின் ஸ்தாநத்தில், தானே நின்று அது கொடுக்கும் பலனை வேண்டும்போது கொடுக்கின்றான்

கருத்து.— பக்தியோகம், ப்ரபத்தி இரண்டும் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகும். 16

56 அந்தண ரந்திய ரெல்லையி னின்ற வனைத்துலகு
நொந்தவ ரேமுத லாக நுடங்கி யனன்னியராய்
வந்தடை யும்வகை வன்றக வேந்தி வருந்தியநம்
மந்தமி லாதியை யன்ப ரறிந்தறி வித்தனரே. 17

[ப்ரபத்தியோகயாதிகாரம்]

உரை:—வன் தகவு ஏந்தி வருந்திய—வலிய கருபையைவைத்து(ச் சேதநர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்க) முயன்றவனும், நம் அந்தம் இல் ஆதியை — அழிவு இல்லாதவனும் ஜகத்காரணமுமான நம் பகவானை, அந்தணர் — ப்ராஹ்மணர் (முதல்), அந்தியர் — சண்டாளர் (வரையில் உள்ள), எல்லையில்

நின்ற—(இந்த) எல்லையில் அடங்கிய, அனைத்து உலகும்—ஸாவலோகங்களும், நோந்தவரே முதலாக — (ஸமஸாரதாபத்தால்) வருந்தியவரே முக்கியமா(ன அதிகாரிகளா)கி, நுடங்கி—(வேறு உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கமுடியாதபடியால்) துவண்டுபோய், அனன்னியராய் வந்து —வேறு பலனையும் வேறு ரக்ஷகனையும் சொள்ளாதவராய் வந்து, அடையும் வகை — சரணமடையும் ப்ரகாரத்தை, அன்பர் அறிந்து — பாகவதாகளான ஆசாாயாகள் தாம அறிந்து, அறிவித்தனர் — (நமக்கும்) உபதேசித்தனா

கருத்து:— பரபத்தியை அநுஷ்டிக்க ஜாதிநியமம் இல்லை.

57 அறிவித் தனரன்ப ரையம் பறையு முபாயமில்லாத்
துறவித் துனியிற் றுணையாம் பரனை வரிக்கும்வகை
யுறவித் தனையின்றி யொத்தா ரெனநின்ற வும்பரைநாம்
பிறவித் துயர்செகுப் பீரென் றிரக்கும் பிழையறவே. 18

[பரிகரவிபாகாதிகாரம]

உரை — உறவு இத்தனை இன்றி—(நமமுடன்)ஸமபந்தம சிறிதும இல்லாமல், ஒத்தார் என நின்ற — (நமக்கு) ஸமமானவா என்று கூறும்படி நின்ற, உம்பரை— (பரஹமா ருத்ரன முதலிய) தேவாகளை, பிறவித் துயர் செகுப்பீர் — (எங்கள்) "ஸமஸாரதுக்கத்தைப போக்குவீராக", என்று நாம் இரக்கும் — நாம யாசிப்பதாகிய, பிழை அற — குற்றம இல்லாதுபோமபடி, ஐயம் பறையும் — (நம்மால அநுஷடிக்கமுடியுமா? என்று) ஸந்தேஹத்தை வெளியிடக்கூடியதான, உபாயம் இல்லா—(பக்தியோகம முதலிய) உபாயத்தை அநுஷடிக்கமுடியாமையாகிய, துறவித் துனியில் — வறுமையால உண்டான தாத்தசையில், துணை ஆம் பரனை — ஸஹாயமாக நிற்கும் ஸாவேசுவரனை, வரிக்கும் வகை — சரணமடையும ப்ரகாரத்தை, அன்பர் அறிவித்தனர் — (நமமிடம) அனபுள்ள ஆசாாயாகள் உபதேசித்தனா

பிழையற, வகை, அன்பா, அறிவித்தனா என்று அநவயம

கருத்து:—குறிப்பிட்ட அங்கங்களுடன பரபத்தியை அநுஷ்டித்தவன வேறு தெய்வத்தினிடம நெருங்கமாட்டான. 18

58 அறவே பரமென் றடைக்கலம் வைத்தன ரன்றுநம்மைப்
பெறவே கருதிப் பெருந்தக வுற்ற பிரானடிக்கீ
ழுறவே யிவனுயிர் காக்கின்ற வோருயி நன்மையைநீ
மறவே லெனநம் மறைமுடி சூடிய மன்னவரே. 19

[ஸாங்கப்ரபத்ந்யதிகாரம]

உரை — மறை முடி சூடிய – வேதாந்த(மாகிய ஸாம்ராஜ்ய)த்தில் முடி சூடிநிற்கின்ற, நம் மன்னவர்–அரசர்களாகிய நம ஆசார்யர்கள், உறவு ஏய் இவன் உயிர் காக்கின்ற — (தன்) ஸம்பந்தம் பொருந்திய சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்தைக்காப்பவனும், ஓர் உயிர் – (உலகுக்கெல்லாம்)ஒரே அந்தர்யாமியாயிருப்பவனுமான எம்பெருமானுடைய, உண்மையை நீ மறவேல்என— ஸ்வபாவத்தை நீ மறவாதே என்று (சிக்ஷித்து), அன்று நம்மைப் பெறவே கருதி — அநாதியாக நம்மை அடைவதற்கே ஊற்றமுடையனாயிருந்து, பெரும் தகவு உற்ற — அளவற்ற கருணையை வைத்தவனாகிய, பிரான் அடிக் கீழ் — எம்பெருமானுடைய திருவடியின்கீழ், பாரம் அறவே என்று — (சேதநனுடைய) பொறுப்பு அற்றுப்போகவேண்டுமென்று (நினைத்து), அடைக்கலம் வைத்தனர் – ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஸமர்ப்பித்தனர்

மறையில் முடிசூடியிருக்கையாவது— வேதாந்தத்தின் அர்த்தங்களை நிச்சயம்செய்யும் வல்லமைபெற்றிருக்கை

மன்னவர், பிரானடிக்கீழ், அடைக்கலம், வைத்தனர் என்று அந்வயம்

கருத்து — எம்பெருமான்திருவடிகளில் ஜீவன் தன் ஸ்வரூபம், ரக்ஷிக்கும் பொறுப்பு, அதன் பலன் இவற்றை ஸமர்ப்பிக்கையே ப்ரபத்தியாகும் 19

59 மன்னவர் விண்ணவர் வானே ரிறையோன்றும் வான்கருத்தோ
ரன்னவர் வேள்வி யனைத்து முடித்தன ரன்புடையார்க்
கென்ன வரந்தர வென்றநம் மத்தி கிரித்திருமான்
முன்னம் வருந்தி யடைக்கலங் கொண்டநம் முக்கியரே. 20

[க்ருதக்ருத்யாதிகாரம்]

உரை — அன்பு உடையார்க்கு – (தன்னிடம்) பக்தியுடையவர்களுக்கு, என்ன வரம் தர என்ற – (அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்குமுள்பட மோக்ஷம் கொடுத்தபின்னும் இன்னும்) எந்த வரத்தைக் கொடுக்கலாம் என்ற சிந்தனையுடைய, நம் அத்திகிரித் திருமால் — ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியுள்ள நம் பேரருளாளனால், முன்னம் வருந்தி — முன்பே முயன்று, அடைக்கலம் கொண்ட — ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட, நம் முக்கியர் — நமக்கு முக்கியர்களான ப்ரபந்நர்கள், மன்னவர் – (நமக்கு) அரசர்களாகவும், விண்ணவர்— நித்யஸூரிகளாகவும், வானோர் இறை ஒன்றும் வான் கருத்தோர் — நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனான எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள பரமபதத்திலேயே கருத்தைச்

செலுத்துமவர்களாகவும், அன்னவர்—பரமஹம்ஸர்களாகவும் அல்லது ஹம்ஸ பக்ஷிபோல ஸாரத்தையே க்ரஹிப்பவர்களாகவும், வேள்வி அனைத்தும் முடித்தனர் — ஸகல யாகங்களையும் செய்துமுடித்தவர்களாகவும் ஆவார்கள்.

கருத்து:— ப்ரபந்நன், பலனுக்காகப் பின்பு செய்யும் கார்யம் இல்லையாதலின் கவலையற்று இருக்கக்கடவன். 20

60 முக்கிய மந்திரங் காட்டிய மூன்றி னிலையுடையார்
தக்கவை யன்றித் தகாதவை யொன்றுந் தமக்கிசையா
ரிக்கரு மங்க ளெமக்குள வென்னு மிலக்கணத்தான்
மிக்க வுணர்த்தியர் மேதினி மேவிய விண்ணவரே 21

[ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரம்]

உரை — முக்கிய மந்திரம் காட்டிய — முக்கியமான மந்த்ரமாகிய திருமந்த்ரத்தால் வெளியிடப்பட்ட, மூன்றில் நிலை உடையார் — (ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகிய) மூன்றில் நிஷ்டையுடையவர்கள், தக்கவை அன்றி — (தமக்கு) உசிதமான நல்ல காமங்களைத்தவிர, தகாதவை ஒன்றும்— தகாத காமங்கள் ஒன்றையும், தமக்கு இசையார்—தமக்கு (ச் செய்யத்தக்க தாக) அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள், இக் கருமங்கள் — (ஸ்வநிஷ்டையின் அடையாளமாகிய) இச் செய்கைகள், எமக்கு உள என்னும் — எமக்கு இருக்கின்றன என்பதாகிய, இலக்கணத்தால் — அடையாளத்தோடு, மிக்க உணர்த்தியர் — சிறந்த நிச்சயஜ்ஞாநத்தை உடையரான (அந்த) அதிகாரிகள், மேதினி மேவிய — பூமியில் அவதரித்துள்ள, விண்ணவரே — நித்யஸூரி களாகவே ஆவார்கள்

ரஹஸ்யார்த்தங்களை அறிந்து ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தவனுக்குப் பல விசேஷ செய்கைகள் ஏற்படும் இவை ஸ்வநிஷ்டைக்கு அடையாளமாகும். நிஷ்டையாவது—ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் இவற்றைப் பற்றி நிச்சயமாயுள்ள ஜ்ஞாநம் தன்னிடம் தோற்றுகின்ற பல விசேஷ செய்கை களைக்கொண்டு தன்னிடம் அந்த நிஷ்டை இருப்பதாக அறிந்து மகிழலாம்

ஸ்வரூபநிஷ்டையின் அடையாளங்கள்— 1 பிறர் தன்னை அவ மதித்தால் அது தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் தட்டாமையை எண்ணி வருத்த மற்றிருக்கை, 2 தன்னை அவமதித்துத் தன் பாபத்தை வாங்கிக்கொள்ளும் பிறரிடம் தயையுடைமை, 3 தான் நினைத்துக்கொள்ளவேண்டிய தன் குற்றங்களை எடுத்துக்கூறி நினைவூட்டியதற்கு அவர்களிடம் நன்றியறிதல், 4 பிறர் எம்பெருமானால் தூண்டப்பட்டே தன்னை அவமதிப்பதாக எண்ணி அவர்கள்பால் மனம் வேறுபடாமை, 5 தன் குற்றத்தைப் பிறர் வெளி யிட்டால் தன் பாபம் கழிகின்றதென்று மகிழுதல்: ஆகியவை,

உபாயநிஷ்டையின் அடையாளங்கள்— 1 ஸர்வேச்வரனே கதி என்று நினைக்கை, 2 மரணம் வந்தாலும் அதை விருந்தாளியாக நினைத்து மகிழ்தல், 3 எம்பெருமான் ரக்ஷகனுக்கிருக்குமதைாயத்தால் மனமதேறுகை, 4 பரந்யாஸம்செய்தபிறகு அதே பலனைப்பெறப் பின் ஒரு யத்நமும் செய்யாமை, 5 அநிஷ்டத்தை ஒழித்து இஷ்டத்தைக் கொடுப்பது பகவானுடைய பொறுப்பு என்றிருக்கை என்பனவாம்.

புருஷார்த்தநிஷ்டையின் அடையாளங்கள்— 1 சரீரபோஷணத்தில் கவலையற்று எல்லாம் பகவத்ஸங்கல்பத்தாலநடப்பதாக நினைத்துச்சாஸ்த்ரங்களால் விலக்கப்படாத போகங்கள் தன் யத்நமில்லாமல் தாமே வந்தால் தன்னுடைய காமம் கழிவதாக எண்ணி விலக்காமல் அநுபவிக்கை, 2 இன்பம் வந்தால் மகிழ்ச்சியும் துன்பம் வந்தால் சோகமுமின்றி மஹாபலமான பகவத்கைங்கர்யத்தில் ஆவலுடைமை, 3 பகவதநுபவத்தைப் பெற மிகவிரைதல் ஆகியவை.

கருத்து — தம்மிடம் ஸ்வநிஷ்டையைக் கண்டவர் நித்யஸூரிகளைப்போல மகிழ்வுற்றிருப்பர். 21

61 விண்ணவர் வேண்டி விலக்கின்றி மேவு மடிமையெல்லா
மண்ணுல கத்தின் மகிழ்ந்தடை கின்றனர் வண்டுவரைக்
கண்ண னடைக்கலங் கோள்ளக் கடன்கள் கழற்றியநம்
பண்ணம நந்தமிழ் வேத மறிந்த பகவர்களே 22

[உத்தரக்ருத்யாதிகாரம்]

வண் துவரைக் கண்ணன் — அழகிய த்வாரகாநகரத்தில் வஸிக்கும் கண்ணன், அடைக்கலம் கொள்ள — ரக்ஷிக்கத்தக்க வஸ்துவாக ஏற்றுக் கொண்டபின், கடன்கள் கழற்றிய — (தேவ-முனி-பிதருக்களின்) கடன்களைத் தீர்த்தவர்களும், பண் அமரும் நம் தமிழ் வேதம் அறிந்த — இசை நிறைந்த நம் தமிழ்வேதமாகிய திவ்யப்ரபந்தத்தை அறிந்தவர்களுமான, பகவர்கள்—பாகவதர்கள், விண்ணவர் வேண்டி — நித்யஸூரிகள் ப்ரார்த்தித்து, விலக்கு இன்றி — தடையின்றி, மேவும் அடிமை எல்லாம் — அன்புடன் செய்கின்ற கைங்கர்யம் எல்லாவற்றையும், மண் உலகத்தில் — இந்தப் பூலோகத்தில், மகிழ்ந்து அடைகின்றனர் — ஸந்தோஷித்து அநுஷ்டிக்கப் பெறுகின்றனர்.

பூமியில் பிறக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும் தேவர்-முனிவர்-பிதருக்கள் ஆகியவர்களிடம் கடன்பட்டே பிறக்கிறான். தேவர்களின் கடன் யாகம் செய்வதாலும், முனிவர்கடன் வேதாத்யயநத்தாலும், பிதருக்களின் கடன் ஸந்ததி பிறப்பதாலும் நீங்குகின்றன. ஆனால் பரந்யாஸம்செய்த அதிகாரிகளுக்கு இக்கடன்கள் தாமே நீங்கிவிடுகின்றன.

கருத்து — பரந்யாஸம்செய்த அதிகாரி பகவத்கைங்கர்யத்தால் பொழுது போக்குவான் 22

62 வேத மறிந்த பகவர் வியக்க விளங்கியசீர்
நாதன் வகுத்த வகைபெறு நாமவ னல்லடியார்க்
காதர மிக்க வடிமை யிசைந்தழி யாமறைநூ
னீதி நிறுத்த நிலைதலை யாவகை நின்றனமே. 23

[புருஷார்த்தகாஷ்டாதிகாரம்]

உரை — வேதம் அறிந்த — வேத (ாந்த)த்தை அறிந்த, பகவர் வியக்க — பாகவதர்கள் ஆச்சர்யமடையும்படி, விளங்கிய சீர் — ப்ரகாசிக்கின்ற கல்யாணகுணங்களையுடைய, நாதன் வகுத்த வகை — எம்பெருமான் நியமித்த (பாகவதர்களுக்கு அடிமையாகிய) ப்ரகாரத்தை, பெறும் நாம் — பெற்ற நாம், அவன் நல் அடியார்க்கு — அவ்வெம்பெருமானுடைய சிறந்த அடியவர்களுக்கு, ஆதரம் மிக்க—அன்பு மிகுந்த, அடிமை இசைந்து—கைங்கர்யத்தை ஏற்று, அழியா மறை நூல் — அழியாத வேதமாகிய சாஸ்த்ரத்தால், நீதி நிறுத்த — நீதியோடு வ்யவஸ்தைசெய்யப்பட்ட, நிலை — அநுஷ்டானம், தலையாவகை நின்றனம் — கெடாதபடி நடந்தோம்.

கருத்து — பகவத்கைங்கர்யத்திற்கு பாகவதகைங்கர்யம் எல்லைநிலமாகும். ஆதலின் எம்பெருமான் தன் கைங்கர்யத்தினும் பாகவதர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தாலேயே மிக உகப்பான் 23

63 நின்றன மன்புடை வானோர் நிலையி னிலமளந்தா
னன்றிது தீயதி தென்று நடத்திய நான்மறையா
லின்று நமக்கிர வாதலி னிம்மதி யின்னிலவே
யன்றி யடிக்கடி யாரிரு டீர்க்க வடியுளதே 24

[சாஸ்த்ரீயநியமநாதிகாரம்]

உரை — நிலம் அளந்தான் — (த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) பூமியை அளந்த எம்பெருமான், இது நன்று — இது செய்யத்தக்கது, இது தீயது— இது செய்யத்தகாதது, என்று நடத்திய — என்று வழிகாட்டிய, நான்மறையால் — நான்கு வேதங்களால் (காட்டப்பட்ட மார்க்கத்தால்), அன்புடை வானோர்நிலையில் — (அளவற்ற) பக்தியுள்ள நித்யஸூரிகள் (செய்வது போன்ற) கைங்கர்யத்தில், நின்றனம் — நின் (று அநுஷ்டிக்கப் பெற்)றோம், இன்று—இந்த ஸம்ஸாரத்தையில், நமக்கு இரவு ஆதலின் — நமக்கு (ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிய இருளைத் தரும்) ராத்ரியாதலால், அடிக்கடி ஆர் இருள்

தீர்க்க — திரும்பத் திரும்ப (வருத்தியாகி) நிறைந்து நிற்கும் (அஜ்ஞாநமாகிய) இருளைப் போக்குவதற்கு, இம்மதியின் நிலவே அன்றி — இந்த (வேதமாகிய) சந்த்ரனுடைய ப்ரகாசமாகிய ஸ்மருதியைத் தவிர, அடி உளதே? — உபாயம் வேறு இருக்கின்றதோ?

கருத்து.— ப்ரபந்நன் பகவத்கைங்கர்யத்தை (உபாயமாகக்கொண்டு செய்யாமல்) ஆசையினால் செய்தாலும் சாஸ்த்ரங்களிற்கூறிய முறைப்படியே செய்யவேண்டும் 24

64 உளதான வல்வினைக் குள்ளம் வெருவி யுலகளந்த
வளர்தா மரையிணை வன்சர ணாக வரித்தவர்தாங்
களைதா னெனவெழுங் கன்மந் துறப்பர் துறந்திடிலு
மிளைதா நிலைசெக வெங்கள் பிரானருட் டேனெழுமே. 25

[அபராதபரிஹாராதிகாரம்]

உரை — உளதான — (தம்மிடம்) உள்ள, வல் வினைக்கு — வலிய பாபத்திற்கு, உள்ளம் வெருவி — மனம் அஞ்சி, உலகு அளந்த — உலகத்தை (த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) அளந்தவையும், வளர் தாமரை இணை — வளர்ந்த தாமரைபோன்றவையுமான இரண்டு திருவடிகளையும், வன் சரணாக வரித்தவர் தாம் — திடமான உபாயமாகப் பற்றின ப்ரபந்நர்கள், களைதான் என எழும் — (பகவதநுபவமாகிய பயிருக்குக்) களை (இடையூறு) என்னும்படி வருத்தியடைகின்ற, கன்மம் (பாபமென்னப்படும்) துஷ்கர்மங்களை, துறப்பர் — (செய்யாமல்) விட்டுவிடுவார்கள், துறந்திடிலும் — அப்படி விட்டவளவிலும், இளைதாம் நிலை செக — தாழ்ந்த (விவேகமற்ற) நிலைமை ஒழியும்படி, எங்கள் பிரான் — எங்கள் ஸ்வாமியான பகவானுடைய, அருள் தேன் — கருணையாகிய தேன், எழும் — வருத்தியடையும் (எம்பெருமான் அருள்புரிவான் என்று தாத்பர்யம்)

ப்ரபத்திக்கு முன்செய்த பாபங்களெல்லாம் ப்ரபத்தியினால் தொலைந்து போம் ப்ரபத்திக்குப் பின் காலதேசாதிகளை முன்னிட்டு ஆபத்தில் அறிந்து செய்யும் பாபங்களும், அறியாமல் செய்யும் பாபங்களும் ப்ரபந்நரிடம் வராமலே ஒழிந்துபோம் ப்ரபத்திக்குப் பின் ஆபத்து இல்லாதபோது அறிந்துசெய்யும் பாபங்கள் பின் செய்யும் ப்ராயச்சித்தத்தால் நசித்துப் போம் அவை கழியும்முறை பின்வருமாறு— பாபம்செய்ய நேரிட்டதற்கு வருந்திப் பச்சாத்தாபமடைவதால் காலங்கும், பிறகு பாபம்செய்யாது திருத்திவிடுவதால் காலங்கும், ப்ராயச்சித்தம் செய்ய முயல்வதால் காலங்கும், ப்ராயச்சித்தம்செய்து முடிப்பதால் காலங்கும் ஆக, பாபம் முழு

தும் தீாகிறது பராயசசித்தஙகளில சிறநதது மறுபடியும ப்ரபத்திசெய வதே, இதுவே பராயசசித்தபரபத்தியெனபபடும. பராயசசித்தம செயயாத முருடா இவவுலகிலேயே சில தணடனையைப பெறுவா ஆக, எவவகை யிலும பரபநநனுககு நரகமோ மறுபிறவியோ கிடையாது

கருத்து — பரபநநாகளுககு எவவகையிலும பாபம சேருவதிலலை 25

65 தேனர் கமலத் திருமக ளுதன் றிகழ்ந்துறையும்
வானு டுகந்தவர் வையத் திருப்பிடம் வன்றருமக்
கானு ரிமயமுங் கங்கையுங் காவிரி யுங்கடலு
நானு நகரமு நாகமுங் கூடிய நன்னிலமே 26

[ஸதாநவிசேஷாதிகாரம]

உரை— தேன் ஆர் கமலத் திருமகள் நாதன் — தேன் நிறைநத தாமரையில எழுநதருளியுளள பிராட்டியின நாயகனான எமபெருமான, திகழ்ந்து உறையும் — பரகாசிககுககொணடு நிதயவாஸம செய்கினற, வான் நாடு — பரமபதததை, உகந்தவர் — அடையவிருமபி பரபத்திசெய்த வா, வையத்து இருப்பிடம் — இவவுலகததில வஸிககும இடம (எதுவோ அதுவே), வன் தருமக் கான் ஆர் இமயமும் — கடினவம புரியுமிடமான வநம நிறைநத இமயமலையும, கங்கையும் — கஙகாதீரமும, காவிரியும் — காவேரீதீரமும, கடலும் — கடலிலுளள சுவேததவீபமும, நானு நகரமும்— வேறு பல க்ஷேதரஙகளும, நாகமும் — பரமபதமும, கூடிய நல் நிலம் — (ஆகிய இவை அனைததும) கூடிய நலல ஸதலமுமாம

கருத்து — பரபநநா வசிபபதறகுப பாகவதாகள வஸிககும இடமே உரியதாகும. அதுவே ஸகல புணய ஸதலஙகளும ஆகும. 26

66 நன்னில மாமது நற்பக லாமது நன்னிமித்த
மென்னலு மாமது யாதாறு மாமங் கடியவர்க்கு
மின்னிலை மேனி விடும்பய மத்து விலக்கிலதோர்
நன்னிலை யாநடு நாடி வழிக்கு நடைபெறவே 27

[நிர்யாணாதிகாரம]

உரை — நல் நிலை ஆம் — (பரமபதததிறகுக கொணடு சேர்ப்ப தால) நலல ஸவபாவததை உடையதான, ஓர் — தனியாகச செலலுகிற, நடு நாடி வழிக்கு — (எலலா நாடிகளுககும) நடுவிலுளள பாஷுமநாடியாகிய வழியில, நடைபெற — ஸஞசாரமபெறுவதறகாக, மின் நிலை மேனி — மின்னலைப்போல (அழியும) ஸவபாவததையுடைய சரீரததை, விடும்

பயணத்து — விட்டுச் செல்லும ப்ரயாணததில, அடியவர்க்கு — ப்ரபந்ந ருககு, அந்த — தேசம் காலம நிமிததம இவறறில, விலக்கு இலது — இது கூடாதெனற நியமம் இலலை, யாதானும் ஆம் — ஏதேனும ஆம், அது — பரபநநா புறபபடுகின்ற அததேசமே, நல் நிலம் ஆம் — நல்ல தேசம ஆகும, அது — புறப்படுகினற அககாலமே, நல்பகல் ஆம் — சிறநத பகறகா லம ஆகும, அது — புறபபடுகினற அநநிமிததமே, நல் நிமித்தம் என்ன லும் ஆம் — சிறநத நிமிததம் எனறும சொல்லப்படும

சேதநருடைய ஹ்ருதயததிலிருநது முககியமாய நூறறொரு நாடிகள் கிளமபுகினறன. அவறறில நூறு நாடிகளின வழியாகச் செலபவா மறற லோகஙகளைச சோவா பரபநநா அநத நாடிகளின நடுவிலுள்ள ஒரு தனிநாடி வழியே சென்று ஆாசிராதிமாாககததால பரமபதம சோவா இநதத் தனி நாடிககே ஸுஷும்மனை, பரஹமநாடி, மூர்த்நயநாடி எனப பெயாகளுமுணடு

கருதது — பரபநநா இசசரீரததிலிருநது வெளியேறு வதறகு (மறறவாகளுககுபபோல) தேசம,காலம, நிமிததம ஆகிய இவை சிறநதிருககவேணடுமெனறு நிாபபநதம இலலை. 27

67 நடைபெற வங்கி பகலொளி நாளுத்த ராயணமாண்
டிடைவரு காற்றி ரவியிர வின்பதி மின்வருணன்
குடையுடை வானவர் கோன்பிர சாபதி யென்றிவரா
லிடையிடை போகங்க ளெய்தி யெழிற்பத மேறுவரே. 28

[கதிவிசேஷாதிகாரம]

உரை — (இபபடி மோக்ஷததிறகுச செல்லுகினற ஜீவாகள சரீரத திலிருந்து வெளியேறி ஸூக்ஷமசரீரததுடன) நடைபெற — நடநதுசெலல, (அபபொழுது) அங்கி — அகநியும, பகல் — பகலின தேவதையும், ஒளி நாள் — சுக்லபக்ஷதேவதையும், உத்தராயணம் — உததராயணதேவதையும, ஆண்டு — வாஷதேவதையும, இடை வரு காற்று — (வாஷததிற்கும ஸூர்ய னுககும்) நடுவே வருகிற வாயுதேவதையும, இரவி — ஸூாயனும, இரா வின் பதி — இரவுககுத தலைவனை சநதரனும, மின் — மின்னல தேவ தையும, வருணன் — வருணனும், குடையுடை வானவர் கோன் — (தன்னு டைய தலைமை தோறறும்படி) குடையைத தரிப்பவனும தேவாகளுககுத தலைவனுமான இநதரனும், பிரசாபதி — பரஜாபதியும, என்று இவரால் — ஆகிய இநதத் தேவாகளால் (வழிகாட்டப்பட்டுச செலலும்போது), இடை இடை — நடுவே நடுவே, போகங்கள் எய்தி — போகஙகளை அடைந்து, எழில் பதம் — பரகாசிக்கின்ற பரமபததததை, ஏறுவர் — அடைவார்கள்,

இப்பாசுரத்தில் கூறியபடி அக்நி முதல் ப்ரஜாபதிவரையில் உள்ள வர்களே ஆதிவாஹிகர் எனப்படுவர். இவ்வாறு செல்லும் வழியே அர்ச்சிராதிமார்க்கமெனப்படும்.

எழுத்து மிகுந்து தளை வழுவுமாதலால் 'வானவர்கோமான்' என்று பாடம் கொள்ளத்தகாது.

கருத்து — மோக்ஷம் அடைபவர் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தால் சென்று நடுவே வரும் போகங்களைப் பெற்றுப் பரமபதம் சேர்வர். 28

68 ஏறி யெழிற்பத மெல்லா வுயிர்க்கு மிதமுகக்கு
நாறு துழாய்முடி நாதனை நண்ணி யடிமையினங்
கூறு கவர்ந்த குருக்கள் குழாங்கள் குரைகழற்கீழ்
மாறுத லின்றி மகிழ்ந்தெழும் போகத்து மன்னுவமே. 29

[பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவாதிகாரம்]

உரை — எழில் பதம் ஏறி — (நாம்) அழகிய பரமபதத்தில் ஏறி, எல்லா உயிர்க்கும்—ஸகலஜீவர்கள்விஷயத்திலும், இதம் உகக்கும்—(அவர்கள் செய்யும் சிறிய) உபாயத்தைக்கொண்டு மனம் மகிழுபவனும், நாறு துழாய் முடி — மணக்கின்ற திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியில் அணிந்த வனுமான, நாதனை — ஸர்வேச்வரனை, நண்ணி — ஸமீபித்து, அடிமையில் நம் கூறு கவர்ந்த — (அவன்) கைங்கர்யத்தில் நமக்குள்ள பாகத்தை (நாம் பெறவேண்டுமென்று) விரும்பிய, குருக்கள் குழாங்கள் — ஆசார்யர்களின் கூட்டங்களுடைய, குரை கழல் கீழ் — (சதங்கை) ஒலியுள்ள திருவடிகளின் கீழ், மாறுதல் இன்றி — திரும்புதல் இல்லாமல், எழும் போகத்து — வளரு கின்ற பகவதநுபவத்தில், மகிழ்ந்து மன்னுவம் — மகிழ்வுடன் நிலை பெறுவோம்.

கருத்து — பரமபதம்சென்றவர் திரும்புகையில்லாது எம்பெருமானை அநுபவிக்கப்பெறுவர். 29

69 மன்னு மனைத்துற வாய்மருள் மாற்று ளாழியுமாய்த்
தன்னினை வாலனைத் துந்தரித் தோங்குந் தனியிறையா
யின்னமு தத்தமு தாலிரங் குந்திரு நாரணனே
மன்னிய வன்சரண் மற்றோர்பற் றின்றி வரிப்பவர்க்கே. 30

[ஸித்தோபாயசோதநாதிகாரம்]

உரை — மன்னும் அனைத்து உறவாய் — திடமான ஸகலவிதபந்துவு மாய், மருள் மாற்று — அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கவல்ல, அருள் ஆழியுமாய் —

கருணைக்கடலுமாய, தன் நினைவால் — தன ஸங்கல்பத்தால, அனைத்தும் தரித்து— ஸகலவஸ்துக்களையும தாங்கி (ரக்ஷித்து), ஓங்கும் தனி இறையாய்— உயாந்துநின்ற ஸ்வாமியுமாய, இன் அமுதத்து அமுதால் — இனிய அமுதத்திறபிறந்த அமுதமாயுள்ள பிராட்டியின புருஷகாரத்தால (இடை நின்று பரிந்து பேசுகையால) இரங்கும் — இரக்கமடைபவனை, திருநாரணனே— பிராட்டியுடன் கூடிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே, மற்று ஓர் பற்று இன்றி— வேறு (பக்தியோகம முதலிய) ஒருபாயமுமில்லாமல, வரிப்பவர்க்கு — சரணமடைந்தவர்கரு, மன்னிய — (முனபே) நிலைபெற்ற, வன் சரண் — திடமான ஸித்தோபாயம (ஆவான)

ஸித்தோபாயம்— நம்மால் செய்யப்படவேண்டியதாயன்றி முனபே உள்ள உபாயம, ஸர்வேசுவரன

ஸாத்யோபாயம்— நம்மால செய்யப்படும உபாயம, பக்தி-ப்ரபத்திகள்.

கருத்து — பிராட்டியுடன கூடிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே ப்ரபந்நருக்கு ஸித்தோபாயம 30

70 வரிக்கின்ற னன்பரன் யாவரை யென்று மறையதனில்
விரிக்கின்ற துந்நிறைவிரியொன்றல் வினையரை யாதலினு
முரைக்கின்ற நன்னெறி யோரும் படிகளி லோர்ந்துலகந்
தரிக்கின்ற தாரக னூர்தக வாற்றரிக் கின்றனமே 31

[ஸாக்ஷயோபாயசோதநாதிகாரம]

உரை — பரன் — பரமபுருஷன, யாவரை — எவரை, வரிக்கின்றனன் என்று — வரிக்கின்றானே (அவராலேயே பரமபுருஷன் அடையப்படுகின்றான்) என்று, மறையதனில் — வேதத்தில், விரிக்கின்றதும் — விரித்துரைக்கப்படுகின்ற (பகவான சேதநரை வரிப்பதாகிய) செய்கையும, வினையரை — காமவசப்பட்டவரை, தூறி ஒன்றல் — ஒருபாயத்தினாலேதான், ஆதலின் — ஆதலால, நாம் — நாம, உரைக்கின்ற நல் நெறி — (சாஸ்த்ரங்களில) சொல்லப்படுகின்ற (பக்தி-ப்ரபத்தியென்னும) சிறந்த உபாயங்களை, ஓரும் படிகளில் — ஆராயவேண்டிய ப்ரகாரங்களில ஓர்ந்து — தெளிந்து, உலகம் தரிக்கின்ற — உலகத்தைத் தாங்கிநிற்பவனும, தாரகனூர்— (ஸம்ஸாரத்திலிருந்து நம்மைக) கடத்துவிப்பவனுமாகிய பகவானுடைய, தகவால் — கருணையினால், தரிக்கின்றனம் — உஜ்ஜீவிக்கின்றோம

'யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:' என்று உபநிஷத வாக்யம ஒன்று இருக்கின்றது "பரமபுருஷன எந்த ஜீவனைத தோக தேடுகின்றானோ அந்த ஜீவனாலேதான பரமபுருஷன அடையத் தக்கவன" என்பது அதன பொருள். இதனால் கர்மவசப்பட்ட சேதநனைப் பகவான

தோநதெடுபபதறகுக காரணம சேதநன செயயும உபாயமேதான என்று விதிககிறது இல்லாவிடில ஸகலஜீவாகளுககும மோக்ஷம ஸிததிகக நேரிடும. அநத வாகயததில் "யம" (எவனை) என்று ஒரு அதிகாரியைக குறிபபிடுவதால பரமபுருஷன தோநதெடுபபதறகுக காரண மான ஒரு விசேஷகுணம அநதச சேதநனிடம இருககவேணடுமென்று ஏறபடுகின்றதன்றோ? அநதக குணம பகதி—பரபததிகளில ஒன்றை அநுஷடிககைகயே என்று நம ஆசாரயாகளின ஸிததாநதம

கருதது — பகதியும பரபததியுமே ஸாதயோபாயமாய நின்று ஸிததோபாயமாகிய ஸ்ரீமநநாராயணனைப பலன கொடுககச்செயகின்றன 31

71 தகவாற் நரிக்கின்ற தன்னடி யார்களைத் தன்றிறத்தின்
மிகவா தாஞ்செயு மெய்யருள் விந்தகன் மெய்யுரையி
னகவா யறிந்தவ ராரண நீதி நெறிதுலைத
லுகவா ரெனவெங்க டேசிக நுண்மை யுரைத்தனரே. 32

[பரபாவவயவஸதாதிகாரம]

உரை — தகவால் தரிக்கின்ற — (தன) கருணையால நிலைபெறறு நிறகின்ற, தன் அடியார்களை — தன்னுடைய தாஸாகளாகிய ப்ரபநநாகளை, தன் திறத்தில்—தன ஸவபாவததைக கொடுததுத தன்னைபபோல செயவதில, மிக ஆதரம் செ(ய்)யும் — மிகவும ஆவலை அடைபவனும, மெய் அருள் — வீணாகாத கருணையையுடையவனும, விந்தகன் — அதிசயச செயகையை உடையவனுமான கண்ணபிரானுடைய மெய் உரையின் — ஸதயமான சொலலாகிய சரமசலோகததின ஆழ்வாய் அறிந்தவர் — தாதபாயததை அறிநத (வயாஸா முதலிய) வாகள், ஆரண நீதி நெறி துலைதல் — வேதாநதங களில கூறபபடட நயாயமாாககம சிதைவதை, உகவார் என — ஏறறுக் கொளளமாடடாாகள என்று, உண்மை — ஸதயமான ஆதததை, எங்கள் தேசிகர் — எஙகள ஆசாரயாகள, உரைத்தனர் — (எமககு) உபதேசிததனா.

கருதது — சாஸதரம கூறிய வழியைத தழுவியே பர பநநனுடைய பெருமையை இசையவேணடும 32

72 உண்மை யுரைக்கு மறைகளி லோங்கிய வுத்தமனூர்
வண்மை யளப்பரி தாதலின் வந்து கழல்பணிவார்
தண்மை கிடக்கத் தரமள வென்ற வியப்பிலதா
முண்மை யுரைத்தன ரோரந் தவிர வுயர்ந்தனரே 33

[ப்ரபாவரக்ஷாதிகாரம]

உரை — உண்மை உரைக்கும் மறைகளில் — ஸத்யத்தையே பேசும் வேத(ாந்த) ஙகளில், ஓங்கிய உத்தமனுர் — (புகழ்பபட்டு) உயர்ந்துநின்ற எம்பெருமானுடைய, வண்மை அளப்பு அரிது — பெருமையை அளவிடுவது முடியாதது, ஆதலின் — ஆதலால், வந்து கழல் பணிவார் — வந்து (அவன்) திருவடிகளைச் சரணமடைவாருக்கு, தண்மை கிடக்க — (ஜாதி முதலியவற்றால்) தாழ்வு இருந்ததேயாகிலும், தரம் அளவு — (அவர்களுடைய) பெருமை அளவிடக்கூடியது, என்ற இயப்பு — என்ற சொல், இலது ஆம் உண்மை — இல்லையென்பதாகிய உண்மையை, உயர்ந்தனர் — சிறந்த நம ஆசார்யர்கள், ஓரம் தவிர — பக்ஷபாதமில்லாமல், உரைத்தனர் — உபதேசித்தனர்.

கருத்து - பரபந்நாகள ஜாதிமுதலியவற்றால் தாழ்ந்திருப பினும் அவர்களுடைய பெருமை அளவிடமுடியாததாகும

73 உயர்ந்தனன் காவல னல்லார்க் குரிமை துறந்துயிராய்
மயர்ந்தமை தீர்ந்துமற் றோர்வழி யின்றி யடைக்கலமாய்ப்
பயந்தவ னாரணன் பாதங்கள் சேர்ந்து பழவடியார்
நயந்ததற் றேவலெல் லாநாடு நன்மனு வோதினமே 34

[மூலமந்த்ராதிகாரம்]

உரை — உயர்ந்தனன் — (எல்லோரினும்) உயர்ந்து நிற்பவனும், காவலன் — ரக்ஷகனுமான பகவானை (த் தவிர), அல்லார்க்கு உரிமை துறந்து — மற்றவர்கு அடிமையாந்தன்மையை விட்டு, உயிராய் — (அசேதநத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்ட) ஜீவனுய, மயர்ந்தமை தீர்ந்து — அஜ்ஞானம் தீர்ந்து, மற்று ஓர் வழி இன்றி — வேறு ஓருபாயமும் இல்லாமல், அடைக்கலமாய் — ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஆகி, பயந்தவன் நாரணன் — (உலகத்தைப்) படைத்தவனுன நாராயணனுடைய, பாதங்கள் சேர்ந்து — திருவடிகளை உபாயமாயப் பற்றி, பழ அடியார் நயந்த — அநாதிதாஸர்களான நித்யஸூரிகள் விரும்பிய, தற்றேவல் எல்லாம் நாடும் — கைங்கர்யங்களை எல்லாம் (ப்ரார்த்திப்பதை) வெளியிடுகின்ற, நல் மனு — சிறந்த மந்த்ரமாகிய திருவஷ்டாக்ஷரத்தை, ஓதினம் — (ஆசார்யனிடத்தில் உபதேசிக்கப்பெற்று) அநுஸந்தித்தோம்

கருத்து — எம்பெருமானுக்கே அடியனுந்தன்மையும், சரணுகதியும், கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த்திக்கையும் திருமந்த்ரத்தின் முக்கியமான பொருள்களாம். 34

74 ஓது மிரண்டை யிசைத்தரு ளாலுத வுந்திருமால்
பாத மிரண்டுஞ் சரணெனப் பற்றிநம் பங்கயத்தா
ளுதனை நண்ணி நலந்திகழ் நாட்டி லடிமையெல்லாங்
கோதி லுணர்த்தி யுடன்கொள்ளு மாறு குறித்தனமே 35

[தவயாதிகாரம]

உரை — ஓதும் இரண்டை இசைத்து – (வேததகில) அதயயாநம செயயப்படுகினற இரணடு வாகயஙகளை ஒனறுசோததது, அருளால் உதவும் திருமால் – கருணையிலை (தவயமாக நமககு) உபகரிதத எமபெருமானுடைய, பாதம் இரண்டும் சரண் எனப் பற்றி – திருவடிகள் இரணடையும உபாயமாகப பறறி, நம் பங்கயத்தாள் நாதனை நண்ணி – தாமரையில வஸிககும நம பிராடடியின நாயகனான பகவானை நெருஙகி, நலம் திகழ் நாட்டில் – ஆநநதம பெருகுகிற தேசமாகிய பரமபததகில, அடிமை எல்லாம் – கைஙகாயஙகள எலலாவறறையும, கோது இல் உணர்த்தியுடன் – (நாம செயகிறோம, நாம அநுபவிககிறோம எனறு நினைததல முதலிய) குறறமிலலாத நிசசயஜஞாநததோடு, கொள்ளுமாறு – அடையும பாகாரததை, குறித்தனம் – (தவயததில) அநுஸநதிததோம.

கருததது — ஸ்ரீமநநாராயணன திருவடிகளில பரநயாஸம செயகையும, அவன திருவடிகளில கைஙகாயததை பராாததிகையும, அநிஷடம ஒழிதலை பராாததிகையும தவயததின ஸாரமான பொருளாகும 35

75 குறிப்புடன் மேவுந் தருமங்க ளின்றியக் கோவலனர்
வெறித்துள வக்கழன் மெய்யா ணென்று விரைந்தடைந்து
பிரித்த வினைத்திரள் பின்றொட ராவகை யப்பெரியோர்
மறிப்புடை மன்னருள் வாசகத் தான்மரு ளற்றனமே. 36

[சரமசுலோகாதிகாரம]

உரை – குறிப்புடன் மேவும் – மனவொருமையுடன அநுஷடிககப படவேணடிய, தருமங்கள் இன்றி – (பகதியோகம முதலிய) உபாயஙகளைச செயயமுடியாமல, அக் கோவலனர் – அநதக கணணனுடைய, வெறித் துளவக் கழல்– வாஸனையுடைய திருததுழாய சோநத திருவடிகளை, மெய் அரண் என்று – ஸதயமான உபாயம என்று, விரைந்து அடைந்து – (ஆவலுடன) விரைநது பறறி, பிரித்த வினைத்திரள்– (அதனால)ஒழிககப்பட்ட பாபககூடடம், பின் தொடரா வகை – திரும்பவும வராதபடி, மறிப்பு உடை – வளைதது வசப்படுததுவதும, அப் பெரியோர் – அந்தப பெரிய கண்ணனுடைய, மன் அருள் வாசகத்தால் – திடமான கருணையினால வெளி

வநததுமான சரமசுலோகமெனனும ஸூக்தியால, மருள் அற்றனம் — அஜஞாநம நீஙகபபெறறோம

கருதது — மறற உபாயததை விட்டு பரபததி செயத சேதநனுடைய ஸகலபாபஙகளேயும எமபெருமான போககுவான் எனபது சரமசுலோகததின ஸாராாததம 36

76 மருளற்ற தேசிகர் வானுகப் பாலிந்த வையமெல்லா
மிருளற் றிறைவ னிணையடி பூண்டுய வெண்ணுதலாற்
றெருளுற்ற செந்தொழிற் செல்வம் பெருகிச் சிறந்தவர்பா
லருளுற்ற சிந்தையி னலழி யாவிளக் கேற்றினரே 37

[ஆசாாயகருதயாதிகாரம]

உரை — மருள் அற்ற தேசிகர் — அஜஞாநமிலலாத ஆசாாயாகள், வான் உகப்பால் — (தாஙகள) பரமபதமசெலல விருமபியதாலும, இந்த வையம் எல்லாம்—இநத உலகம் முழுதும, இருள் அற்று — அஜஞாநம் நீஙகி, இறைவன் இணை அடி — எமபெருமானுடைய இரணடு திருவடிகளேயும, பூண்டு உய எண்ணுதலால்— உபாயமாகப்பறறி உஜஜீவிககவேணடுமெனறு நினேததாலும, அருள் உற்ற சிந்தையினல் — கருணை நிறைநத மனததோடு, தெருள் உற்ற — விவேகததுடன கூடிய, செம் தொழில் செல்வம் பெருகி — நேரிய கைஙகாயமாகிய ஸமபதது வருததியாகி, சிறந்தவர் பால்— உயாநதுநினற சிஷயாகளபககல, அழியா விளக்கு — அழியாத (ஸமபரதாயமாகிய) தீபததை, ஏற்றினர் — ஏறறிவைததனா (உபதேசிததனா).

[எழுதது மிகுநது தளே வழுவுமாதலின 'இறையவன' எனறு பாடம கொளளததகாது]

கருதது - ஆசாாயாகள ரஹஸயாாததஙகளேச சேமிதது வைததிருநது, தாஙகள பரமபதம போகுமபோது தகக அதிகாாிகளான சிஷயாகளுககு உபதேசிபபா. 37

77 ஏற்றி மனத்தெழின் ஞான விளக்கை யிருளனைத்து
மாற்றின வர்க்கொரு கைம்மாறு மாயனுங் காணகில்லான்
போற்றி யுகப்பதும் புந்தியிற் கொள்வதும் பொங்குபுகழ்
சாற்றி வளர்ப்பதுஞ் சற்றல்ல வோமுன்னம் பெற்றதற்கே 38

[சிஷயகருதயாதிகாரம]

உரை — மனத்து — (நமமுடைய) மநஸஸிலே, எழில் ஞானவிளக்கை ஏற்றி — பரகாசிககின்ற ஜஞாநமாகிய தீபததை ஏறறி, இருள் அனைத்தும் மாற்றினவர்க்கு — அஜஞாநம முழுவதையும ஒழிதத ஆசாாயாகளஷிஷயுக்

திலு, ஒரு கைம்மாறு – (செய்யக்கூடிய) ஒரு ப்ரத்யுபகாரத்தை, மாய னும் காணகில்லான் – எம்பெருமானும் கண்டறிவதற்கு முடியாதவனுவன்; (ஆதலின் நாம்), போற்றி உகப்பதும்– (ஆசார்யனைப்)புகழ்ந்து மகிழுவதும், புந்தியில் கொள்வதும் – மனத்தில் த்யானிப்பதும், போந்து புகழ் சாற்றி வளர்ப்பதும் – நிறைந்துள்ள கீர்த்தியைப் பறைசாற்றி (மேன்மேலும்) வருத்திசெய்வதும் (ஆகிய இவையெல்லாம்), முன்னம் பெற்றதற்கு – (நாம் ஆசார்யனிடமிருந்து) முன்பு பெற்ற உதவிக்கு, சற்று அல்லவோ– மிகவும் ஸ்வல்பமன்றோ ?

கருத்து — ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்குச்செய்யும் உதவிக்கு ப்ரத்யுபகாரம் ஒருபோதும் செய்யமுடியாது 38

78 முன்பெற்ற ஞானமு மோகந் துறக்கலு மூன்றுரையிற்
றன்பற்ற தன்மையுந் தாழ்ந்தவர்க் கீயுந் தனித்தகவு
மன்பற்றி நின்ற வகையுரைக் கின்ற மறையவர்பாற்
சின்பற்றி யென்பயன் சீரறி வோர்க்கிவை செப்பினமே 39

[பாசுரம் 39, 40– நிகமநாதிகாரம்]

உரை — மன் பற்றி நின்ற வகை – மன்னனுகிய பகவானை (சசரண மாக) பற்றி உயர்ந்து நின்ற ப்ரகாரத்தை, உரைக்கின்ற மறையவர்பால்– உபதேசிப்பவர்களும் வேதார்த்தங்களை அறிந்தவருமான ஆசார்யர்கள் பக்கல், சீர் அறிவோர்க்கு – சிறந்த அறிவைப் பெற விரும்பும் அதிகாரி களுக்கு, முன் பெற்ற ஞானமும் – முன் ஆசார்யனிடமிருந்து பெற்ற விவேகமும், மோகம் துறக்கலும் – கலக்கம் தெளிதலும், மூன்று உரை யில் – ரஹஸ்யம் மூன்றில், தன் பற்று அது அன்மையும் – (பகவானுக்கே சேஷமாகித்) தன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் இல்லாமையும், தாழ்ந்தவர்க்கு ஈயும் தனித் தகவும் – வந்து பணிந்தவர்க்கு உபதேசிக்கக் காரணமான நிகரற்ற கருணையும் (ஆகிய), இவை செப்பினம் – இந்த விஷயங்களை (இப்ப்ரபந்தத் தில்) வெளியிட்டோம். (இதை அநுபவிக்காமல்) சின் பற்றி என் பயன் ? – அற்ப விஷயங்களில் ஈடுபட்டு என்ன பயன் ?

கருத்து — ஆசார்யர்களிடம் உபதேசம் பெற்று விவே கம் பெறவிரும்புமவர்களுக்கு இந்த க்ரந்தத்தில் கண்ட விஷயங்கள் மிகப் பயன்படும் 39

79 செப்பச் செவிக்கமு தென்னத் திகழுஞ் செழுங்குணத்துத்
தப்பற் றவருக்குத் தாமே யுகந்து தருந்தகவா
லொப்பற்ற நான்மறை யுள்ளக் கருத்தி லுறைத்துரைத்த
முப்பத் திரண்டிவை முத்தமிழ்ச் சேர்த்த மொழித்திருவே. 40

உரை — சேழம் குணத்துத் தப்பு அற்றவருக்கு — சிறந்த குணங்களில் வழுவாத அதிகாரிகளவிஷயத்தில், தாமே உகந்து தரும் தகவால் — (பகவானும பாகவதாகளும) தாமே மகிழ்ந்து தரும கருணையால, ஒப்பற்ற நால் மறை—நிகரற்ற நான்கு வேதங்களின், உள்ளக் கருத்தில் — தாத்பாயத்தில, உறைத்து — (நன்கு) பரிசயம செய்து, உரைத்த— கூறப்பட்டவையும், செப்பச் செவிக்கு அமுது என்ன — உச்சரிக்கும்போது காதுக்கு அமுதம என்று சொல்லும்படி, திகழும் — பிரகாசிப்பவையுமான, இவை முப்பத்திரண்டு — இந்த முப்பத்திரண்டு பாசுரங்களும, முத்தமிழ் சேர்ந்த — (இயற்றமிழ, இசைத்தமிழ, நாடகத்தமிழ, என்னும) மூன்றுவகைத் தமிழ சேர்ந்த, மொழித் திரு — பாஷைக்கே அலங்காரமாகும

கருத்து — இந்தப் பாசுரங்கள தமிழுக்கே அலங்காரமாகும 40

எண்சீராசிரியவிருத்தம

80 புருடன்மணி வரமாகப் பொன்று மூலப்
பிரகிருதி மறுவாக மான்றண் டாகத்
தெருள்மருள்வா ளுறையாக வாங்கா ரங்கள்
சார்ங்கஞ்சங் காகமனந் திகிரி யாக
விருடிகங்க ளீரைந்துஞ் சரங்க ளாக
விருபூத மாலைவன மாலை யாகக்
கருடனுரு வாமறையின் பொருளாங் கண்ணன்
கரிகிரிமே னின்றனைத்துங் காக்கின் றனே 41

[தத்துவத்ரயசிந்தநாதிகாரம]

உரை — கருடன் உரு ஆம் மறையின்— கருடனுடைய சரீரமாய் நிற்கின்ற வேதத்தின், பொருள் ஆம் கண்ணன் — அர்த்தமாய நிற்கின்ற எம பெருமான், புருடன் — ஜீவன், மணிவரம் ஆக — ரத்நங்களுள சிறந்த கௌஸ்துபரத்நமாக, பொன்று மூலப் பிரகிருதி — அழியாத மூலப்பிரகிருதி, மறு ஆக — ஸ்ரீவத்ஸமென்னும மறுவாக, மான் தண்டு ஆக — மஹான் என்னும் தத்துவம கௌமோதகி என்னும கதையாக, தெருள் வாள் ஆக — ஜ்ஞாநம நந்தகமென்னும கத்தியாக, மருள் (வாள்) உறை (ஆக) — அஜ்ஞாநம (கத்தியின) உறையாக, ஆங்காரங்கள் சார்ங்கம் சங்கு ஆக — தாமஸாஹங்காரமும ஸாத்விகாஹங்காரமும முறையே சார்ங்கமென்னும வில்லும, பாஞ்சஜந்யமென்னும சங்கும ஆக, மனம் திகிரி ஆக— மனஸ் ஸுதர்சநமென்னும சக்கரமாக, இருடிகங்கள் ஈரைந்தும் சரங்கள் ஆக — (ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்த்ரியங்கள ஐந்து ஆகிய) இந்த்ரியங்கள் பத்தும் அம்புகளாக, இருபூதமாலை வனமாலை ஆக — (தன்மாத்ர

கள ஐநது, பூதஙகள ஐநது ஆகிய) இருவித பூதஙகளின வரிசையும வந மாலையாக (இபபடி ஸகலததுவஙகளும தனககு ஆயுதமாகவும ஆபரண மாகவும நிறக), கரிகிரிமேல் நின்று — ஹஸதிகிரிமேல நினறு, அனைத்தும் காக்கின்றன் — ஸகலததையும ரக்ஷிககினறுன

ஜீவன கௌஸதுபமாய நிறகினறுன எனறுல ஜீவனுககு அபி மாநிதேவதையும கௌஸதுபததிறகு அபிமாநிதேவதையும ஒனறு எனறு தாதபாயம இஙஙனமே மேலும கணடுகொளவது

கருதது— சேதநமும, அசேதநமும எமபெருமானுககு ஆயுதஙகளாகவும ஆபரணஙகளாகவும நிறகினறன 41

81 ஆராத வருளமுதம் பொதிந்த கோயி
லம்புயத்தோ னயோத்திமன்னற் களித்த கோயி
றேலாத தனிவீரன் றொழுத கோயி
றுணையான வீடணற்குத் துணையாங் கோயில்
சேராத பயனெல்லாஞ் சேர்க்குங் கோயில்
செழுமறையின முதலெழுத்துச் சேர்ந்த கோயி
றீராத வினையனைத்துந் தீர்க்குங் கோயி
றிருவரங்க மெனத்திகழுங் கோயி றனே 42

[பாசுரம 42, 43, 44— ஸநாநவிசேஷாதிகாரம்]

உரை — ஆராத — (எவவளவு அநுபவிததாலும) தெவிடடாததும், ருள் அமுதம் பொதிந்த — கருணையே வடிவுகொணடதுமான ஸ்ரீரஙக தனெனனும) அமுதம நிறைநத, கோயில்—ஸநநிதியும, அம்புயத்தோன்— மரையில வஸிககும பரஹமா, அயோத்தி மன்னற்கு அளித்த கோயில்— யோதயைககு அரசனுன இக்ஷவாகுவுககுக கொடுதத கோயிலும, தோ ாத — தோலவியே அடையாத, தனி வீரன — நிகரறற வீரனுகிய ஸ்ரீரா ன, தொழுத கோயில் — ஆராதிதத கோயிலும, துணையான வீடணற்கு— ரீராமனுககு) ஸஹாயமாயிருநத விபீஷணனுககு, துணை ஆம் கோயில் — டிகமாயிருநத ஸநநிதியும, சோராத பயன் எல்லாம் — (வேறு இடததில) றமுடியாத பலனகளை யெலலாம, சேர்க்கும் கோயில் — அடைவிககும ாயிலும, செழு மறையின் — சிறநது நிறகும வேதததின, முதல் எழுத்துச் ர்ந்த கோயில் — முதல அக்ஷரமாகிய ப்ரணவததோடு (வடிவததால பர வாகாரமான விமாநததோடு) சேரநத கோயிலும, தீராத வினை னைத்தும் — (மறறவறறுல) நீஙகாத பாபஙகளை முழுதும தீர்க்கும் ாயில் — ஒழிககும கோயிலும, திருவரங்கம் எனத் திகழும் — திருவரங் என்று விளஙகும், கோயில்தான் — திவயதேசமேதான

ஸ்ரீரங்கவிமானம் அயோத்தியைக்கு அரசனான இக்ஷ்வாகுவுக்கு பரஹ்மாவினால் கொடுக்கப்பட்டு, முறையே அவனவம்சத்து அரசர்களுக் கெல்லாம் வந்து ஸ்ரீராமனுக்கும் கிடைத்துப் பிறகு விபீஷணனிடம் ஸ்ரீ ராமனால் அளிக்கப்பட்டுப் பின் ஸ்ரீரங்கத்தில் விபீஷணனால் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீரங்கவிமானம் பரணவம்போன்ற உருவமுடையதாகும்.

கருத்து — ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரம் மிகப் பெருமை வாய்ந்த தாதலின் வாஸத்திற்குச் சிறந்த ஸ்தலமாகும். 42

82 கண்ணனடி யிணையெமக்குக் காட்டும் வெற்புக்
கடுவினைய ரிருவினையுங் கடியும் வெற்புத்
திண்ணமிது வீடென்னத் திகழும் வெற்புத்
தெளிந்தபெருந் தீர்த்தங்கள் செறிந்த வெற்புப்
புண்ணியத்தின் புகலிதெனப் புகழும் வெற்புப்
பொன்னுலகிற் போகமெலாம் புணர்க்கும் வெற்பு
விண்ணவரு மண்ணவரும் விரும்பும் வெற்பு
வேங்கடவெற் பெனவிளங்கும் வேத வெற்பே 43

உரை — கண்ணன் அடி இணை — எம்பெருமானுடைய திருவடிக ளிரண்டையும், எமக்குக் காட்டும் வெற்பு—எங்களுக்குக் காட்டித் தருகின்ற திருமலையும், கடு வினையர் — கொடிய பாபத்தையுடையவர்களின், இரு வினையும் — (புண்யபாபங்களாகிய) இரண்டு கர்மங்களையும், கடியும் வெற்பு — ஒழிக்கும் திருமலையும், திண்ணம் — நிச்சயமாக, இது வீடு என்ன — இந்த ஸ்தலம் பரமபதமே என்று கூறும்படி, திகழும் வெற்பு — ப்ரகாசிக்கும் திருமலையும் தெளிந்த பெரும் தீர்த்தங்கள்—தெளிவுள்ள பெரிய (புண்ய) தீர்த்தங்கள், செறிந்த வெற்பு — நிறைந்த திருமலையும், புண்ணி யத்தின் புகல் இது — புண்ணியத்தின் இருப்பிடம் இது, எனப் புகழும் வெற்பு — என்று புகழப்படும் திருமலையும், பொன் உலகில் போகம் எ(ல்) லாம் — பரமபதத்தில் அடையும் அநுபவங்களையெல்லாம், புணர்க்கும் வெற்பு — (இங்கேயே) அடைவிக்கும் திருமலையும், விண்ணவரும் மண் ணவரும் — நித்யஸூரிகளாலும் பூலோகத்திலுள்ளோராலும், விரும்பும் வெற்பு — விரும்பப்படும் திருமலையும், வேங்கட வெற்பு என விளங்கும்— திருவேங்கடமலை என்று ப்ரகாசிக்கின்ற, வேத வெற்பே — *வேதத்தில் போற்றப்பட்ட திருமலையே.

கருத்து — பல பெருமை நிறைந்துள்ள திருவேங்கட மலையும் வாஸத்திற்குத் தக்க இடமாகும். 43

* ஸ்ரீநிவாஸம் ஹவுத காரணே விகடே

அறுசீரச் சந்தவிருத்தம்

83 உத்தமவ மர்ந்தலம மைத்ததோரே
ழிற்றனுவி னுயநத கணையா
லத்திரவ ரக்கன்முடி பத்துமொரு
கோத்தெனவு திர்த்த திறலோன்
மத்துறுமி குத்ததயிர் மொய்த்தவெணெய்
வைத்ததுணு மத்த னிடமா
மத்திகிரி பத்தர்வினை தொத்தறவ
றுக்குமணி பத்தி கிரியே. 44

உரை:— உத்தம அமர்த்தலம் — உயர்ந்த போர்க்களத்தில், அமைத்தது எழில் தனுவின் — அமைக்கப்பட்ட நிகரற்ற அழகிய வில்லினின்றும், ய்த்த கணையால் — செலுத்தப்பட்ட அம்பினால், அத்திர அரக்கன் முடி த்தும் — அஸ்த்ரபலமுள்ள ராக்ஷஸனாகிய ராவணனுடைய தலைகள் பத்தை ், ஒரு கோத்து என— ஒரு குலை என்று சொல்லும்படி, உதிர்த்த திற ான் — அறுத்துக் கீழே தள்ளின பலமுடைய இராமனும், மத்து உறு— ினால் கடையத் தகுந்த, மிகுந்த தயிர் — அதிகமான தயிரையும், த்தது மொய்த்த வெ(ண்ணெ)யை — (யசோதையால்) வைக்கப்பட்ட கமான வெண்ணெயையும், உ(ண்)ணும் அத்தன்—உண்ட கண்ணனுமான ாமியினுடைய, இடம் ஆம் — வாஸஸ்தலமாகிய, அத்திகிரி — ஹஸ்திகிரி னும் காஞ்சீக்ஷேத்ரம், பத்தர் வினை — பக்தர்களுடைய பாபங்களை, த்து அற அறுக்கும் — ஸம்பந்தம் இல்லாமல் ஒழிக்கவல்ல, அணி அத்தி ியே — அழகிய அந்தச் சக்ராயுதம் போன்றதேயாகும்.

ஹஸ்திகிரி வினையை ஒழித்துவிடும், அத்திகிரி அணியே— அந்தச் ராயுதம் (பகவானுடைய கைக்கு) அழகிறுக்குத்தான் என்றும் பெரியோர ாயிட்டிருக்கின்றனர்.

கருத்து — காஞ்சிக்ஷேத்ரவாஸமே பாபங்களை ஒழிக்க லது. 44

எழுசீராசிரியவிருத்தம்

84 எட்டுமா மூர்த்தி யெண்கண னெண்டிக
கெட்டிறை யெண் பிர கிருதி
யெட்டுமா வரைக ளின்றவெண் குணத்தோ
னெட்டெணு மெண்துணை மதியோர்க்
கெட்டுமா மலரெண் சித்தியெண் பத்தி
யெட்டியோ காங்கமெண் செல்வ
மெட்டுமா துணைமெட் டெட்டெணுங் கலையெட்
டிரதமே லதுவுமெட் டினவே. 45

[திருமந்த்ராதிகாரம்]

உரை — எட்டு மா மூர்த்தி—எட்டுப் பெரிய உருவங்களையுடையனை சிவனையும், எண் கணன் — (நான்கு முகங்களையுடையனதலால்) எட்டுக் கணகளையுடைய பரஹ்மாவையும், எண் திக்கு — எட்டுத் திசைகளையும், எட்டு இறை — எட்டுத் திக்பாலகர்களையும், எண் பிரகிருதி — எட்டுத் தத்துவங்களையும், எட்டு மா வரைகள் — எட்டுப் பெரிய குலபர்வதங்களையும், ஈன்று — படைத்தவனும், எண் குணத்தோன் — எட்டுக் குணங்களையுடையவனுமான எம்பெருமானுடைய (பெருமையை வெளியிடுகிற), எட்டு எ(ண்)ணும் — அஷ்டாக்ஷரத்தை (அர்த்தத்துடன்) அநுஸந்திப்பவரும், எண் குணமதியோர்க்கு — எட்டுக் குணங்களுள்ள புத்தியையுடையருமான விவேகிகளுக்கு, எட்டு மா மலர் — எட்டுப் பெரிய புஷ்பங்களும், எண் சித்தி — எட்டுவிதஸித்திகளும், எண் பத்தி — எட்டு வகைப் பக்தியும், எட்டு யோகாங்கம் — யோகத்தின் எட்டு அங்கங்களும், எண் செல்வம் — எட்டு ஐசுவரியங்களும், எட்டு மா குணம் — (முக்திபெற்ற பின் வரும்) எட்டுப் பெரிய குணமும் எட்டு எட்டு எனும் கலை — எட்டை எட்டால் பெருக்கி எண்ணப்படும் (அறுபத்துநான்கு) கலைகளும், எட்டு இரதம் மேலதுவும் — எட்டுரஸங்களுக்கும் மேலான சாந்தி (அடக்கம்) எனும் ரஸமும்(ஆகியவை எல்லாம்), எட்டின — கிட்டிவிடுகின்றன

சிவனுக்கு எட்டு உருவங்கள்— 1 பூமி, 2 ஜலம், 3 தேஜஸ், 4 வாயு, 5 ஆகாசம், 6 சந்த்ரன், 7 ஸூர்யன், 8 யஜமானன் என்பன.

எட்டுத் திசைகள்— 1 கிழக்கு, 2 தெற்கு, 3 மேற்கு, 4 வடக்கு, 5 தென்கிழக்கு, 6 தென்மேற்கு, 7 வடமேற்கு, 8 வடகிழக்கு என்பன.

எட்டுத் திக்பாலர்— 1 இந்த்ரன், 2 யமன், 3 வருணன், 4 குபேரன், 5 அக்நி, 6 நிருருதி, 7 வாயு, 8 ஈசானன் என்பவர்

எட்டு ப்ரக்ருதி— 1 ப்ரக்ருதி, 2 மஹான், 3 அஹங்காரம், 4 பூமி, 5 ஜலம், 6 தேஜஸ், 7 வாயு, 8 ஆகாசம் என்பன

எட்டுக் குலபர்வதம்— 1 ஹிமவான், 2 நிஷதம், 3 விந்தயம், 4 மால்யவான், 5 பாரியாத்ரகம், 6 மந்தரம், 7 மலயம், 8 மேரு என்பன

பகவானுடைய எட்டுக் குணங்கள்— 1 காமத்திற்கு வசப்படாதிருத்தல், 2 கிழப்பருவமில்லாமை, 3 சாவில்லாமை, 4 சோகமில்லாமை, 5 பசியில்லாமை, 6 தாகமில்லாமை, 7 போகத்திற்குரிய அழிவற்ற வஸ்துக்களையுடைமை, 8 நினைத்ததை முடிக்கவல்லமை என்பன.

புத்தியின் எட்டுக் குணங்கள்- 1 விஷயத்தை மனத்தில் வாங்குகை, 2 மனத்தில் தரிக்கை, 3 மறுபடி நினைக்கை, 4 பிறருக்கு எடுத்துக்கூறுகை, 5 பிறர் கூறுத விஷயங்களையும் அறிகை, 6 பிறர் கூறியதில் வேண்

டாத சிலவற்றைத் தள்ளுகை, 7 விஷயங்களைத் தெளிவுடன் அறிகை, 8 உண்மையான ஆத்தங்களை அறிகை என்பன

எட்டுப் புஷ்பங்கள்— 1 அஹிம்ஸை, 2 இந்த்ரியங்களை அடக்குதல், 3 ஸகல ஜந்துக்களிடமும் கருணை, 4 பொறுமை, 5 ஜ்ஞாநம், 6 தபஸ், 7 த்யாநம், 8 ஸத்யம் என்பன

எட்டுச் சித்திகள்— 1 வேதத்தை அத்யயநம் செய்தல், 2 அதன் அர்த்தத்தை அறிதல், 3 ஆராய்ந்து அர்த்தத்தை நிச்சயித்தல், 4 தான் கண்ட அர்த்தத்தை உறுதிசெய்ய வித்வான்களுடன் கலத்தல், 5 ஸித்தாந்தார்த்தத்தை எப்பொழுதும் மனத்தால் பரிசயம்செய்தல், 6 தன்னைப் பற்றிவரும் துன்பமில்லாமை, 7 ஐந்து பூதங்களாலும் வரும் துன்பமில்லாமை, 8 தெய்வத்தால்வரும் துன்பமில்லாமை என்பன

எட்டுப் பக்திகள்— 1 பாகவதர்களிடம் அன்புவைத்தல், 2 பகவானை ஆராதிப்பதில் மகிழ்வுகொள்ளல், 3 பகவானுடைய சரித்ரத்தைக் கேட்பதில் ஆவல்கொள்ளல், 4 அவனைப்பற்றிப் பேசினாலும் நினைத்தாலும் கேட்டாலும் குரல் தழுதழுத்துக் கண்ணீர்பெருகி மயிர்க்கூச்செறிதல், 5 அவனைத் தானே ஆராதிக்க முயலுதல், 6 அவனுக்குச்செய்யும் கைங்கர்யங்களில் டம்பமற்று இருத்தல், 7 அவனையே த்யானித்தல், 8 அவனிடம் அற்பப்பலன்களை யாசியாமை என்பன.

யோகத்தின் எட்டு அங்கங்கள்— 1 யமம்(—அஹிம்ஸை, ஸத்யம், திருடாமை, காமத்தை அடக்குதல், பொருளைச் சேகக்ரு(ம்)படாமை) 2 நியமம் (-பரிசுத்தி, உள்ளதைக் கொண்டு திருப்தியடைதல், வ்ரதம் தவம்முதலியன செய்தல், வேதாந்தபரிசயம்செய்தல், எல்லாக் காமங்களையும் பகவானிடம் ஸமர்ப்பித்தல்) 3 ஆஸநம்(— பத்மாஸநம் பத்ராஸநம் முதலியன) 4 ப்ராணாயாமம்(— சுவாஸத்தை அடக்குதல்) 5 ப்ரத்யாஹாரம்(— இந்த்ரியங்களை உலகவிஷயத்திலிருந்து திருப்புதல்) 6 தாரணை(— பகவானுடைய திருமேனியை மனத்திற் கொள்ளுதல்) 7 த்யாநம்(—இடைவிடாது பகவானை த்யானித்தல்) 8 ஸமாதி(— அவ்வாறு த்யானித்து நேரில் கண்டாற்போன்ற நிலைமையை அடைதல்) என்பன [இந்த ஸமாதிதான் அங்கியாகிக் கீழ்க்கூறிய ஏழையும் அங்கமாகக் கொள்கிறது]

எட்டு ஐசுவர்யங்கள்— 1 அணிமா— சரீரத்தைச் சிறிதாக்கிக்கொள்ளல், 2 மஹிமா— பெரிதாக்கிக்கொள்ளல், 3 லகிமா— இலேசாகச் செய்தல், 4 கரிமா— கனமாக்கிக்கொள்ளல், 5 வசித்வம்— எல்லாவற்றையும் தன் வசமாக்கிக்கொள்ளல், 6 ஈசத்வம்— எல்லாவற்றுக்கும் தலைவனாயிருத்தல், 7 ப்ராப்தி— நினைத்தபொருளைப் பெறுதல், 8 ப்ராகாம்யம்—நினைத்தவிடம் செல்லும் வல்லமை என்பன.

எட்டுக் குணங்கள்— கீழ் எம்பெருமானுக்குச் சொன்ன எட்டுக் குணங்கள் அல்லது- 1 ஸகலஜந்துக்களிடமும் கருணை, 2 பொறுமை, 3 பொறாமையில்லாமை, 4 பரிசுத்தம், 5 வருந்தாமை, 6 நன்மையை நினைத்தல், 7 லோபமின்மை, 8 ஆசையின்மை என்பன

அறுபத்துநான்குகலைகளை வேறுநூல்களிற் காண்க

எட்டு ரஸங்கள்— 1 சிருங்காரம், 2 வீரம், 3 சோகம், 4 அற்புதம், 5 ஹாஸ்யம், 6 பயம், 7 இழிப்பு, 8 கோபம் என்பன

கருத்து:— திருமந்த்ரார்த்தத்தை அநுஸந்திப்பவருக்குப் பெறமுடியாத பலன் இல்லை. 45

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

46 ஒண்டொடியா டிருமகளுந் தானு மாகி
ஒருநினைவா லீன்றவுயி ரெல்லா முய்ய
வண்டுவரை நகர்வாழ வசுதே வற்காய்
மன்னவற்குத் தேர்ப்பாக ஞகி நின்று
தண்டுளவ மலர்மார்பன் றனே சொன்ன
தனித்தருமந் தானெமக்காய்த் தன்னை யென்றுங்
கண்டுகளித் தடிசூட விலக்காய் நின்ற
கண்புதையல் விளையாட்டைக் கழிக்கின் றனே. 46

[பாசுரம் 46 முதல் 49-வரை சரமசுலோகாதிகாரம்]

உரை — வண் துவரைநகர் வாழ — அழகிய த்வாரகாநகரத்திலுள்ளவர் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு, வசுதேவற்கு ஆய் — வஸுதேவனுக்குக் குமாரனாக அவதரித்து, மன்னவற்குத் தேர்ப் பாகனாகி நின்ற — அர்ஜுநனுக்குத் தேரோட்டும் பாகனாகி நின்றவனும், தண் துளவ மலர் மார்பன் — குளிர்ந்த திருத்துழாயுடன் பூவைத் திருமார்பில் அணிந்தவனுமான கண்ணபிரான், ஒண் தொடியாள் திருமகளும் — அழகிய கைவளைகளையுடைய பிராட்டியுடன், தானும் ஆகி — தானும் ஒன்றுகூடி, ஒரு நினைவால் ஈன்ற — ஒரே விதமான ஸங்கல்பத்தால் படைத்த, உயிர் எல்லாம் உய்ய — ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக, தானே சொன்ன — தானே (சரமசுலோகத்தில்) ...டட, தனித் தருமம் — நிகரற்ற உபாயமாக, எமக்குத் தான் ஆய் — ...தானேயாகின்றது (யாம் பரந்யாஸம் செய்ய அவன் தானே ...கின்றது) தன்னை என்றும் கண்டு களித்து அடி சூட — தன்னை ...த்தில் எப்பொழுதும் ஸேவித்து மகிழ்ந்து திருவடிகளை (நம் ...) தரித்துக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு, விலக்காய் நின்ற — தடையா

யிருந்த, கன்புதையல் விளையாட்டை — (ப்ரக்ருதியைக் கொண்டு தத்துவ ஜ்ஞாநத்தை ஒழிப்பதாகிய) கண்பொத்துமவிளையாட்டை, கழிக்கின்றன் — நீக்குகின்றான்.

கருத்து — சரமச்லோகத்தின் ஆசத்தை அறிந்து பரந்யாஸம்செய்தவனுக்கு ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கும் 46

[சரமச்லோகத்தில் உள்ள ' ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய '' என்னும் வாக்யத்திற்கு ஆறு அர்த்தங்கள் வெளியிடப்படுகின்றன—]

86 * மூண்டாலு மரியதனின் முயல வேண்டா
முன்னமதி லாசைதனை விடுகை திண்மை
வேண்டாது சரணநெறி வேறோர் கூட்டு
வேண்டிலய னத்திரம்போல் வெள்கி நிற்கு
நீண்டாது நிறைமதியோர் நெறியிற் கூடா
நின்றனிமை துணையாக வென்றன் பாதம்
பூண்டாலுன் பிழைகளெலாம் பொறுப்ப னென்ற
புண்ணியனார் புகழனைத்தும் புகழ்வோமே 47

உரை — (1) அரியதனில் மூண்டாலும் — செய்யமுடியாத உபாயத்தைச் செய்யத்தொடங்கிவிட்டாலும், முயல வேண்டா — (இனி அதில்) தலையிடவேண்டா, (2) முன்னம் — முதலிலேயே, அதில்—அவ்வுபாயத்தில், ஆசைதனை விடுகை — (செய்வதற்கு) ஆசையையே ஒழித்துவிடுகை, திண்மை — வலிமையாம் (சிறந்ததாம்), (3) சரணநெறி — சரணாகதி, வேறு ஓர் கூட்டு வேண்டாது — (குறிப்பிட்ட ஐந்து அங்கங்களைத் தவிர) வேறு ஒரு ஸஹாயத்தை எதிர்பாராது, (4) வேண்டில் — (சேதநன், அறியாது வேறு அங்கங்களையும் செய்ய) விரும்பிவிட்டால், அயன் அத்திரம்போல் — ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் (வேறு அஸ்த்ரத்தைப் பொறுக்காதது) போல, வெள்கிநிற்கும் — (சரணாகதியும் பலன்கொடுப்பதற்குக் கூசி) நின்றுவிடும், (5) நீண்டாதும் — நீண்ட காலம் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியதும், நிறை மதியோர் நெறியில் — பூர்ணமான ஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உரியதுமான (பக்தியோகம் முதலிய) உபாயத்தில், கூடா (நீ)—பரவாதியா யிருக்கும் நீ, (6) நின் தனிமை — உன்னுடைய உதவியற்ற நிலைமையை

* ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ ।
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச: ॥
...

துணையாக — ஸஹாயமாகக் கொண்டு, என்றன் பாதம் பூண்டால் — என திருவடிகளை உபாயமாக அடைந்தால், உன் பிழைகள் எ(ல்)லாம் பொறுப்பன் — உன பாபஙகளை முழுதும பொறுததுககொளவேன என்ற புண்ணியனார் — என்று (சரமசுலோகததில) அருளிசசெய்த கணணபிரானுடைய, புகழ் அனைத்தும் புகழுவோம்— கீாததியை முழுதும துதிபபோம.

கருத்து — பகவான, பகதியோகாதிகளில சகதியறறு பரபததியைச செயபவனுடைய பாபஙகளைப போககி முகதியைக கொடுபபான 47

[சரமசுலோகததில உளள ‘ஏகம’ எனனும பதததிறகு ஆறு அாததஙகளை அருளிசசெயகிறா—]

87 * சாதனமு நற்பயனு நானே யாவன்
சாதகனு மென்வயமா யென்னைப் பற்றுஞ்
சாதனமுஞ் சரணநெறி யன்று னக்குச்
சாதனங்க ளிந்நிலைக்கோ ரிடையி னில்லா
வேதனைசேர் வேறங்க மிதனில் வேண்டா
வேறெல்லா நிற்குநிலை நானே நிற்பன்
மூதனுமா நாதனுமா மென்னைப் பற்றிச்
சோகந்தீ ரெனவுரைத்தான் சூழ்கின் றனே. 48

உரை — (1) சாதனமும் — உபாயமாகவும, நல் பயனும் — சிறநத பலனாகவும, நானே ஆவன் — நானே இருபபேன, (2) சாதகனும் — உபாயததைச செயபவனும், என் வயமாய்—எனககு அடஙகியவனாயிருநது, என்னைப் பற்றும் — எனனைச சரணமடைவான, (3) உனக்கு—(சேதநனாகிய) உனககு, சரணநெறி — சரணாகதி, சாதனமும் அன்று — நேர உபாயமாகவும ஆகாது, (பலன கொடுககுமாறு செயவிககும வயாஜமதான் சரணாகதி), (4) சாதனங்கள்—(பக்தி முதலிய) உபாயஙகள, இந் நிலைக்கு— இநதச சரணாகதிககு, ஓர் இடையில் நில்லா — ஒரு ஸமபநதமுடைய நிலையில நிறகா,(அதாவது—பகதி யோகாதிகள் பரபததிககு ஸஹாயமாகமாடடா எனறபடி) (5)வேதனை சேர்—சிரமததுடன (செயயக) கூடிய, வேறு அங்கம் — வேறு (சில) அஙகஙகள, இதனில் — இநத பரபததிககு, வேண்டா — வேணடுவதிலலை, (6) வேறு

* 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍 ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥

எல்லாம் — *மற்ற உபாயங்களை எல்லாம்*, **நிற்கும் நிலை** — *நிற்கும் ஸ்தானத்தில்*, **நானே நிற்பன்** — *நானே நின்று பலம் தருவேன்*, **தூதனும் ஆம்** — *(பக்தர்க்காகத்) தூது செல்லும்படி எளியனும்*, **நாதனும் ஆம்**—*(எல்லோருக்கும்)ஸ்வாமியுமான*, **என்னைப் பற்றி**—*என்னைச் சரணமடைந்து*, **சோகம் தீர்**—*(உன்) துக்கத்தைப் போக்கிக்கொள்*, **என உரைத்தான்** — *என்று (சரம சுலோகத்தில்) உபதேசித்த கண்ணன்*, **சூழ்கின்றான்** — *(தானே நம்மை விடாது) வளைத்துக்கொள்கின்றான்*

கருத்து — *எம்பெருமானையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்டு சரணமடைபவனுக்கு ஸம்ஸார துக்கங்கள் அனைத்தும் ஒழிந்துபோம்* 48

88 தன்னினைவில் விலக்கின்றித் தன்னை நண்ணா
நினைவனைத்துந் தான்விளைத்தும் விலக்கு நாத
னெந்நினைவை யிப்பவத்தி லின்று மாற்றி
யிணையடிக்கீ ழடைக்கலமென் றெம்மை வைத்து
முன்னினைவால் யாமுயன்ற வினையால் வந்த
முனிவயர்ந்து முத்திதர முன்னே தோன்றி
நன்னினைவா னாமிசையுங் கால மின்றே
நாளையோ வென்றுநகை செய்கின் றனே 49

உரை — **தன் நினைவில் விலக்கு இன்றி** — *தான் ஸங்கல்பித்த விஷயத்தில் (ஒருவராலும்) தடை இல்லாமலிருந்தும்*, **தன்னை நண்ணார்** — *தன்னை நெருங்காத நாஸ்திகர்களுக்கு*, **நினைவு அனைத்தும்** — *ஆசையை எல்லாம்*, **தான் விளைந்தும் விலக்கும் நாதன்** — *தான் உண்டுபண்ணியும் (அந்தப் போகங்களை அநுபவிக்காமல்) தடைசெய்பவனான எம்பெருமான்*, **இப் பவத்தில்** — *இந்த ஸம்ஸாரத்தில்*, **எம் நினைவை** — *எங்களுக்குள்ள ஆசையை*, **இன்று மாற்றி** — *இன்று ஒழித்து*, **இணையடிக்கீழ்** — *இரண்டு திருவடிகளின் கீழ்*, **அடைக்கலம் என்று** — *ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக*, **எம்மை வைத்து** — *எங்களை ஏற்றுக்கொண்டு*, **முன் நினைவால் யாம் முயன்ற** — *முன்பு அஹங்காராதிகளால் யாம் செய்த*, **வினையால் வந்த முனிவு அயர்ந்து** — *காமத்தால் ஏற்பட்ட கோபம் தீர்ந்து*, **முத்தி தர முன்னே தோன்றி**—*மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதற்காக முன்(பலவகையாய்) அவதரித்து (நிற்கும்போதும்)*, **நல் நினைவால் நாம் இசையும் காலம்** — *நல்ல ஜ்ஞானத்தால் நாம் (பரமபதம் செல்ல) உடன்படும் காலம்*, **இன்றே நாளையோ என்று**— *இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்று*, **நகை செய்கின்றன்** — *நம்மைப் பரிஹாஸம்செய்கின்றான்*.

"நான் மோக்ஷம்கொடுப்பதற்கு விரைந்தாலும் சேதநன் ஸம்ஸாரத்தை விட மனங்கொள்ளாது இன்று ஆகட்டும், நாளை ஆகட்டுமென்று காலம் தாழ்க்கின்றான், என்னே இவன் அறியாமை!" என்று பகவான் பரிதவிக்கின்றான் என்பது பொருள்.

கருத்து — ஸர்வேச்வரன் மோக்ஷம் கொடுக்க விரும்பும்போது நாம் அதைப் பெறப் பின்வாங்கலாகாது. 49

கட்டளைக்கலித்துறை

௫0 பாட்டுக் குரிய பழையவர் மூவரைப் பண்டொருகால்
மாட்டுக் கருடரு மாயன் மலிந்து வருத்துதலா
னாட்டுக் கிருள்செக நான்மறை யந்தி நடைவிளங்க
வீட்டுக் கிடைகழிக் கேவெளி காட்டுமம் மெய்விளக்கே 50

[ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம்]

உரை:— மாட்டுக்கு அருள் தரும் மாயன் – (தன்னுடைய) செல்வமான சேதநர்க்கு அருள்புரிகின்றவனும் அதிசயச்செய்கையுடையவனுமான எம்பெருமான், பாட்டுக்கு உரிய – (சிறந்த பாசுரங்களால் தன்னைப்)பாடுதற்குத் தக்கவர்களான, பழையவர் மூவரை–முதலாழ்வார்களின் மூவரையும், பண்டு ஒருகால் – முன்பு ஒருகாலத்தில் (த்வாபரயுகத்தில்), மலிந்து வருத்து நலால் – அதிகமாக நெருக்கியதால், வீட்டுக்கு இடைகழிக்கே–(திருக்கோவலூரிலுள்ள ஒரு) வீட்டின் இடைகழியிலேயே (அவரிடமிருந்து அவதரித்த), அம் மெய் விளக்கு – (மூன்று திருவந்தாதியாகிய) அந்த ஸத்யமான தீபம், நாட்டுக்கு இருள் செக – உலகத்திற் செல்லாம் அஜ்ஞானம் நீங்கவும், நான்மறை அந்தி நடை விளங்க – நான்கு வேதங்களின் அந்தத்தின் மார்க்கம் ப்ரகாசிக்கவும், வெளிகாட்டும் – (பக்தி—ப்ரபத்தியென்னும் உபாயங்களை) ப்ரகாசிப்பிக்கும்.

த்வாபரயுகத்தில் ஒருநாள் இரவில் பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் என்னும் முதலாழ்வார் மூவரும் திருக்கோவலூரில் மழைக்காக ஒரு வீட்டின் சிறிய இடைகழியில் ஒதுங்க, எம்பெருமானும் இவர்களின் திருமேனி ஸம்பந்தத்தையும், திருவந்தாதிகளின் திருவவதாரத்தையும் விரும்பி அவ்விடத்திலேயே வந்து நெருக்க, பிறகு இவர்களும் அவனைக் கண்டுகொண்டு மூன்று திருவந்தாதிகளையும் பாடியருளினார்.

கருத்து— திருவந்தாதிகள் மூன்றும் மோக்ஷமார்க்கத்தை விளக்கும். 50

பதினறுசீராசிரியவிருத்தம்

90 உறுசகட முடையவொரு காலுற் றுதைந்தன
உடன்மருத மொடியவொரு போதிற் றவழ்ந்தன
உறிதடவு மளவிலுர லோடுற் றுநின்றன
உறுநெறியோர் தருமன்விடு தூதுக் குகந்தன
மறநெறியர் முறியபிரு தானத் துவந்தன
மலர்மகள்கை வருடமலர் போதிற் சிவந்தன
மறுபிறவி யறுமுனிவர் மாலுக் கிசைந்தன
மனுமுறையில் வருவதோர்வி மானத் துறைந்தன
வறமுடைய விசயனமர் தேரிற் றிகழ்ந்தன
வடவுரக படமடிய வாடிக் கடிந்தன
வறுசமய மறிவரிய தானத் தமர்ந்தன
வணிகுருகை நகர்முனிவர் நாவுக் கமைந்தன
வெறியுடைய துளவமலர் வீறுக் கணிந்தன
விழுகரியோர் குமரனென மேவிச் சிறந்தன
விறலசுரர் படையடைய வீயத் துரந்தன
விடலரிய பெரியபெரு மாள்மென் பதங்களே 51

[*பாசுரம் 51-முதல் 56-வரை நிகமநாதிகாரம்*]

உரை —விடல் அரிய பெரிய பெருமாள் மென் பதங்கள் — விடவொண்ணாத ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய மெல்லிய திருவடிகள்,

உறு சகடம் உடைய — வலிய சகடாஸுரன் பிளந்துபோம்படி, ஒருகால் உற்று உதைந்தன — முன்பு (க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்) கூர்ந்து கவனித்து உதைத்தன

உடன் மருதம் ஒடிய — சேர்ந்திருந்த மருதமரங்கள் ஒடிந்துபோகும்படி, ஒருபோதில் தவழ்ந்தன — ஒரு காலத்தில் தவழ்ந்தன

உறி தடவும் அளவில் — (தயிர், வெண்ணெய் வைத்த) உறியைத் தொட்டபொழுது, உரலோடு உற்று நின்றன — உரலோடு பொருந்தி (கட்டப்பட்டு) நின்றன

உறு நெறி ஓர் தருமன் — சிறந்த நல்வழியில் நடக்கிற நிகரற்ற தர்மபுத்திரன், விடு தூதுக்கு உகந்தன — (துர்யோதனன்பால்) அனுப்பிய தூதாகச் செல்லுகைக்கு மகிழ்ந்து நடந்தன

மறநெறியர் முறிய — கோபத்தைக் கைக்கொண்டு அம் மார்க்கத்திலே செல்லுகிற துஷ்டர்கள் அழிந்துபோம்படி, பிருந்தானத்து வந்தன — ப்ருந்தாவனத்தில் வந்து ஸஞ்சரித்தன.

மலர் மகள் கை வருட— தாமரையிலவளிக்கும் பிராட்டி தன் கையி னால் தடவவும், மலர்போதில் சிவந்தன — (அது பொறுக்காமல்) மலர்ந்த புஷ்பத்தைக்காட்டிலும் சிவந்தன

மறு பிறவி அறும் முனிவர்— மறுபடியும்(இக்காமபூமியில்) பிறவியை நீக்கவிரும்பும் முனிவர்களின், மாலுக்கு இசைந்தன — பக்திக்குத் தக்க விஷயமாய் நின்றன

மனுமுறையில் வருவது — (ப்ரஹ்மாவினிடமிருந்து) மனுவம்சத்தில் வந்த, ஓர் விமானத்து உறைந்தன — ஒப்பற்ற ஸ்ரீரங்கவிமானத்தில் நித்ய வாஸம்செய்தன

அறம் உடைய விசயன் அமர் — தர்மமுடைய அர்ஜுனன் வீற்றிருந்த, தேரில் திகழ்ந்தன — தேரில் நின்று ப்ரகாசித்தன

அடல் உரக படம் மடிய — வலிமையுள்ள (காளியனென்னும்) ஸர்ப்பத்தினுடைய படம் நசுங்கும்படி, ஆடிக் கடிந்தன—நடனமாடி அழித்தன

அறு சமயம் அறிவு அரிய— ஆறுமதங்களாலும் அறியவொண்ணாத, தானத்து அமர்ந்தன — (பரமபதமென்னும்) ஸ்தானத்தில் அமர்ந்தன

அணி குருகை நகர் முனிவர் — (பூமண்டலத்திற்கே) அலங்காரமா யுள்ள திருக்குருகூர் என்னும் ஆழ்வார்திருநகரிக்குத் தலைவரான நம்மாழ்வாருடைய, நாவுக்கு அமைந்தன — நாவினால் பாடுவதற்குத் தக்க விஷயமாகப் பொருந்திநின்றன

வெறியுடைய துளவமலர்— வாஸனையுடைய திருத்துழாயினிடந்து மிக்க, வீறுக்கு அணிந்தன — பெருமைக்குப் பொருந்திய அழகுடையனவாய் நின்றன

விழுகரி ஓர் குமரன் என — (உத்தரையின் கர்ப்பத்திலிருந்து) விழுந்த கரிக்கட்டையை ஒப்பற்ற அழகிய (பரீக்ஷித்து என்னும்) இளைஞ னென்று கூறும்படி, மேவிச் சிறந்தன — (அக்கரிக்கட்டையைப்) பொருந்தி உயர்ந்தன

விறல் அசுரர் படை — வீரமுள்ள அஸுரர்களின் ஸேனை, அடைய வீயத் துரந்தன — முழுதும் நசித்துப்போம்படி துரத்தின (ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளே இத்தனை கார்யங்களையும் செய்து பெருமைபெற்றன)

அறுசமயங்கள்— 1 ஸாங்க்யமதம், 2 கணாதமதம், 3 பௌத்தமதம், 4 பதஞ்ஜலிமதம், 5 ஜைநமதம், 6 சைவமதம் என்பன

கருத்து — ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளின் பெருமை அள விடற்கரிது.

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

91 * மறையுரைக்கும் பொருளெல்லா மெய்யென் றோர்வார்
மன்னியகூர் மதியுடையார் வண்குணத்திற்
குறையுரைக்க நினைவில்லார் குருக்க டம்பாற்
கோதற்ற மனம்பெற்றார் கொள்வார் நன்மை
சிறைவளர்க்குஞ் சிலமாந்தர் சங்கே தத்தாற்
சிதையாத திண்மதியோர் தெரிந்த தோரார்
பொறைநிலத்தின் மிகும்புனிதர் காட்டு மெங்கள்
பொன்றாத நன்னெறியிற் புகுது வாரே. 52

உரை — மறை உரைக்கும் பொருள் எல்லாம் – *வேதத்தில் கூறப்படும் அர்த்தங்களை எல்லாம்,* மெய் என்று ஓர்வார் – *ஸத்யமென்று நிச்சயிக்கும் ஆஸ்திகர்களாயும்,* மன்னிய கூர் மதி உடையார் – *திடமான கூரிய புத்தியையுடையவர்களாயும்,* வண் குணத்தில் – *(பிறருடைய) சிறந்த குணத்தில்,* குறை உரைக்க நினைவு இல்லார் – *குற்றம் கூறுவதற்கு எண்ணம் இல்லாதவர்களாயும்,* குருக்கள்தம்பால் – *ஆசார்யர்களிடம்,* கோது அற்ற மனம் பெற்றார் – *குற்றமற்ற மனத்தைப் பெற்றவர்களாயும்,* நன்மை கொள்வார் – *நல்ல விஷயங்களையே கைக்கொள்பவராயும்,* சிறை வளர்க்கும் சில மாந்தர் சங்கேதத்தால் – *சிறைபோன்ற ஸம்ஸாரத்தை வருத்தி செய்பவர்களான சில (ஸாதாரண) மனிதர்களுடைய கட்டுப்பாட்டினால்,* சிதையாத திண் மதியோர் – *கெட்டுப்போகாத வலிய மனத்தையுடையவர்களாயும்,* தெரிந்தது ஓரார் – *(சாதாரணமாய உலகில்) தெரியும் அற்பபலன்களில் கருத்தைச் செலுத்தாதவர்களாயும் உள்ள அதிகாரிகள்,* நிலத்தில் பொறை மிகும் – *பூமியிற்காட்டிலும் பொறுமை மிகுந்த,* புனிதர் காட்டும் – *பரிசுத்தர்களான ஆசார்யர்களால் காட்டப்பட்ட,* எங்கள் பொன்றாத நல் நெறியில் – *எங்களுடைய அழியாத நல்ல மார்க்கத்தில்,* புகுதுவார் – *(ஈடுபட்டுச்) சேருவார்கள்*

கருத்து — *நற்குணங்கள் அமையப்பெற்றவர்களே நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஈடுபட்டுச் சேருவார்கள்* 52

* ஶ்ருதிஷூக்தார்த்த விஶ்வாஸிநஸ் ஸ்வஸ்த்ய நிஷ்டாஸ்
ஸத்குணேஷ்வநஸூயவோ குருஷு நிர்மலாஶயாஃ ।
ஸங்கேதைர் ந விஹதாஸ் ஸ்வாத்ம பூர்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயம்
ஸதாம் ஸ்வீகுர்வந்து நிர்மலம் மார்க்கம் நஃ ॥

கடடளைககலிததுறை

92 இதுவழி யின்னமு தென்றவ ரின்புலன் வேறிடுவா
ரிதுவழி யாமல வென்றறி வாரெங்க டேசிகரே
யிதுவழி யெய்துக வென்றுகப் பாலெம் பிழைபொறுப்பா
ரிதுவழி யாமறை யோரரு ளால்யா மிசைந்தனமே. 53

உரை — இன் புலன்— (உலகததோரால) இனியதாகக கொளளப படும அறபவிஷயஙகளை, வேறு இடுவார்— (நமககுத தகா எனறு) வேருகப பிரி(ததுு விலககிவை)ப்பவாகளும, இது வழி ஆம் — (உபாயாநுஷடாநத தால உணடான) இநத பகவததகருபையே மோக்ஷததிறகு முககியமான உபாயம, அ(ல்)ல என்று அறிவார் — (மறறவை முககிய உபாயம) அலல எனறு அறிபவாகளுமான, எங்கள் தேசிகரே — எஙகள ஆசாாயாகள தாம, இது வழி — இதிறகூறபபடட பரபததிமாாககம, எய்துக என்று — நிலைபெறறு நடநதிடுகவெனறு (நினைதது), உகப்பால் — (உலகுககு உப தேசிபபதில) மகிழசசியால, எம் பிழை பொறுப்பார் — எஙகளுடைய அப ராதஙகளைப பொறுபபவாகளாக ஆகி, இது வழி — இநத பரபநதததில கூறபபடட மாாககமே, இன் அமுது என்றவர்— இனிய அமுதம (போனறது) எனறு உபதேசிததவா ஆவா (ஆதலால) மறையோர் அருளால் — வைதிக ரான ஆசாாயாகளின கருபையால, இது வழியா — (அவாகள காட்டிய) இநத வழியையே நலல வழியாக, யாம் இசைந்தனம் — யாஙகள ஏறறுக் கொணடோம.

கருதது — இபபிரபநதததிறகூறபபடட வழியே சிறநத தெனறு ஆசாாயாகளாலும ஏறறுககொளளபபடடது 53

93 எட்டு மிரண்டு மறியாத வெம்மை யிவையறிவித்
தெட்டவொண் ணுத விடந்தரு மெங்களம் மாதவனுர்
முட்ட விணைத்திரண் மாள முயன்றிடு மஞ்சலென்றூர்
கட்டெழில் வாசகத் தாற்கலங் காநிலை பெற்றனமே. 54

உரை — எட்டும் இரண்டும் அறியாத எம்மை— எடடும+இரண்டும— பததுு என்று கூடடதெரியாதபடி அறிவறற எஙகளை, அலலது, எடடு அக்ஷரஙகளுளள திருமநதரம, இரணடாகிய தவயம, சரமசுலோகம ஆகிய (மூனறு)ரஹஸ்யஙகளையும அறியாத எஙகளுககு,இவை அறிவித்து—(ஆசாா யன மூலமாக) இநத ரஹஸயாாததஙகளை உபதேசிதது, எட்ட ஒண்ணுத இடம் தரும் — (உபாயததைச செயயாமல) எட்ட முடியாத இடமாகிய பரமபததததைத தருகின்ற, எங்கள் அம் மாதவனுர் — எஙகளுடைய அநத

(கருஷ்ணனாக அவதரித்த) ஸ்ரீமந்நாராயணனை, "வினைத்திரள் மூட்ட மாள— காமவாக்கம் முழுதும் அழிந்துபோகும்படி, முயன்றிடும் — (ப்ரபத்தியில்) முயலுவீராக. அஞ்சல் என்றார் — அஞ்சாதொழிக" என்று கூறியருளினார், கட்டு எழில் வாசகத்தால் — (அவருடைய) வலிய அழகுபெற்ற அந்தச் சரமசுலோகத்தால், கலங்காநிலை பெற்றனம் — கவலையற்றிருக்கும் நிலையை அடைந்தோம்

கருத்து:— சரமசுலோகத்தின் ஆதரத்தை அறிந்தால் கவலையற்றிருக்கலாம் 54

94 வானு ளமர்ந்தவ ருக்கும் வருந்த வருநிலைக
டானுள ளுயுகக் குந்தா மிங்கு நமக்குளதே
கூனுள நெஞ்சுக ளாற்குற்ற மெண்ணி யிகழ்ந்திடினுந்
தேனுள பாத மலர்த்திரு மாலுக்குத் தித்திக்குமே. 55

உரை — வானுள் அமர்ந்தவருக்கும் — ஸ்வாக்கத்திலுள்ள இந்த்ராதிதேவருக்கும் அல்லது பரமபதத்தில் இருப்பவரான நித்யஸூரிகளுக்கும் கூட, வருந்த வரும் — மிகக ப்ரயாஸத்தால் கிடைக்கக்கூடிய, நிலைகள் தான் உளனாய் — (இப்ப்ரபந்தத்திற்கூறிய) நிஷ்டைகள் தன்னிடம் இருக்கப்பெற்றவனாய், உகக்கும் தாம் — (இந்த நிஷ்டையுடையவரைக் கண்டு) மகிழும் பெருமை, இங்கு நமக்கு உளதே! — இக்காமபூமியில் நமக்கு உண்டாயிற்றே! (என்னே நம் பாக்கியம்!) கூன் உள நெஞ்சுகளால் — கோட்டமுள்ள (வக்ரமான) மனத்தால், குற்றம் எண்ணி இகழ்ந்திடினும் — (சிலர் இந்த க்ரந்தத்திலும் இதை எழுதிய நம்மிடத்திலும்) தோஷமிருப்பதாய நினைத்து வெறுத்தாலும், தேன் உள பாதமலர் — தேனை நிரம்பிய திருவடித்தாமரையையுடையனை, திருமாலுக்குத் தித்திக்கும் — எம்பெருமானுக்கு மிகப் போக்யமாயிருக்கும் (மகிழ்ச்சியைச்செய்யும்)

தளை வழுவுமாதலின் 'வருமிந்நிலைகள்' என்று பாடம் கொள்ளத் தகாது

கருத்து:- எம்பெருமானுக்கு ப்ரியமான இந்த க்ரந்தத்தை ஸேவிப்பவருக்கு இதிற் கூறிய சிறந்த நிஷ்டைகள் உண்டாம். 55

95 வெள்ளைப் பரிமுகர் தேசிக ராய்விர காலடியோ
முள்ளத் தெழுதிய தோலையி லிட்டனம் யாமிதற்கென்
கொள்ளத் துணியினுங் கோதென் றிகழினுங் கூர்மதியீ
ரெள்ளத் தனையுக வாதிக ழாதெம் மெழின்மதியே. 56

உரை — வெள்ளைப் பரிமுகர் – வெள்ளையான குதிரைபோன்ற முகமுடைய ஸ்ரீஹயக்ரீவன், தேசிகர் ஆய் – ஆசார்யராக அவதரித்து, விரகால் – உபதேசமென்னும் ஸாதநத்தால் (எழுதுகோலால்), அடியோம் உள்ளத்து எழுதியது – அடியோங்களுடைய மனத்தில் எழுதிய விஷயத்தை, யாம் ஓலையில் இட்டனம் – நாம் ஏட்டில் எழுதினோம் இதற்கு என்?– (ஆதலால்) இந்த க்ரந்தத்திற்குத் தோஷம் ஏது? கூர்மதியீர்! – கூர்மையான புத்தியுடையவர்களே! கொள்ளத் துணியினும் – (இந்த க்ரந்தத்தின் பெருமையைக்கண்டு நீங்கள்) ஏற்றுக்கொள்ளத் துணிந்தாலும், எம் எழில் மதி– நம்முடைய (உறுதிபூண்ட) அழகிய மனம், எள் அத்தனை உகவாது – எள்ளளவுகூட மகிழ்ச்சியை அடையாது, கோது என்று இகழினும்– குற்றமுள்ளது என்று(சிலர் அஸூயையால் நினைத்து) வெறுத்தாலும், (எள்ளத்தனை) இகழாது – (நம் மனம் அவர்களை எள்ளளவும்) வெறுக்கமாட்டாது

உலகில் ஓலையிலிட்டதை உள்ளத்து எழுதிக்கொள்வர் நாம், பரிமுகன் நம் உள்ளத்து எழுதியதை ஓலையில் இட்டனம் என்றதன் அழகு சிந்திக்கத்தக்கது

கருத்து — ஸ்ரீஹயக்ரீவன் ஆசார்யனமுகமாய உபதேசித்த விஷயங்களே இந்த க்ரந்தத்தில் அமைந்தவை யாம் 56

அதிகாரசங்கிரகம்-உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ||

ஸ்ரீ:

அம்ருதாஸ்வாதினி-உரை

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

தனியன்

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரீ । வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ॥

சீரொன்று . . . வாழ்வு

கட்டளைக் கலித்துறை

96 மூலங் கிளையென வொன்றிரண் டான மொழியிரண்டு
மேலோன் றிலையென நின்றவவ் வித்தகன் றன்னுரையுங்
காலங் கழிவதன் முன்னங் கருத்துறக் கண்டிடவே
ஞாலம் புகழுநந் தேசிகர் தாநமை வைத்தனரே 1

[பாசுரம் 1—முதல் 6—வரையில் ஸாரஸாரம், திருமந்த்ராதிகாரம்]

உரை — ஞாலம் புகழும் — உலகத்தால் புகழப்படுகின்ற, நம் தேசிகர் — நம்முடைய ஆசார்யர்கள், மூலம் கிளை என — வேரும் கிளையும் என்று சொல்லும்படி, ஒன்று இரண்டு ஆன — ஒரு வாக்யமாயும் இரண்டு வாக்யமாயும் உள்ள, மொழி இரண்டும் — (திருமந்த்ரம், த்வயம் என்னும்) மந்த்ரங்கள் இரண்டையும், மேல் ஒன்று இலை என நின்ற — (இதற்கு) உயர்ந்தது ஒன்றும் இல்லை என்னும்படி நின்ற, அவ் வித்தகன்தன் உரையும் — அதிசயச்செயல்களையுடைய அந்தக் கண்ணனுடைய வாக்ய (மான சரமச்லோக)த்தையும், காலம் கழிவதன்முன்னம் — (நம்முடைய) வாழ்நாள் கழிவதற்குமுன்பு, கருத்து உறக் கண்டிடவே — உள்ளத்தில் பதிந்து அநுபவிக்கும்படி, ந(ம்)மை வைத்தனர் — நம்மை நிறுத்தினார்கள் (தாம்—அசை)

கருத்து — ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தங்களை அநுபவிக்கவே பரப்ந்நரை ஆசார்யர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் வைக்கின்றனர்.

[ப்ரணவத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—]

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

97 காரணமுங் காவலனு மாகி யென்றுங்
கமலையுடன் பிரியாத நாத னான
நாரணனுக் கடியேனு னடிமை பூண்ட
நல்லடியார்க் கல்லான்மற் றொருவர்க் கல்லே
னாரணங்கள் கொண்டகமும் புறமுங் கண்டா
லறிவாகி யறிவதுமா யறுநான் கன்றிச்
சீரணிந்த சுடர்போலத் திகழ்ந்து நின்றேன்
சிலைவிசயன் றேரனைய சிறுவே தத்தே 2

உரை — சிலை விசயன் தேர் அனைய—(சிறந்த) வில்லையுடைய அர்ஜுனனுடைய தேரைப்போன்ற, சிறு வேதத்து — சிறிய வேதமாகிய ப்ரணவத்தில், காரணமும் — எல்லாவற்றுக்கும் மூலகாரணனும், காவலனும் ஆகி — ஸர்வரக்ஷகனுமாகி இருந்து, என்றும் கமலையுடன் பிரியாத நாதனான — எப்பொழுதும் பிராட்டியை விட்டுப் பிரியாத ஸ்வாமியான, நாரணனுக்கு நான் அடியேன் — எம்பெருமானுக்கு நான் தாஸன், அடிமை பூண்ட நல் அடியார்க்கு அல்லால் — (பகவானுக்கு) அடிமைபெற்ற சிறந்த பாகவதரையும் தவிர, மற்று ஒருவர்க்கு அல்லேன்—வேறு ஒருவருக்கும் தாஸன் அல்லன், ஆரணங்கள் கொண்டு — வேதங்களின் உதவியைக்கொண்டு, அகமும் புறமும் கண்டால் — (ஜீவாத்மாவாகிய என் ஸ்வரூபத்தை) உள்ளும் புறமும் ஆராய்ந்து பார்த்தால், அறிவாகி — ஜ்ஞானமே வடிவாய், அறிவதுமாய் — தாம்பூதஜ்ஞானத்தாலே மற்றப் பொருளை அறிபவனுமாய், அறுநான்கு அன்றி— இருபத்துநான்கு தத்துவங்களாகிய அசேதநத்தில் வேறுபட்டு, சீர் அணிந்த சுடர்போல — சிறப்புப் பொருந்திய தேஜஸ்போல, திகழ்ந்து நின்றேன் — ப்ரகாசித்து நிற்கின்றேன்

அர்ஜுனனுடைய தேரில், தலைவனை க்ருஷ்ணன் முன்பும அடியனை அர்ஜுனன் பின்பும வீற்றிருந்ததுபோல, ப்ரணவத்தில் தலைவனை பகவானைக் கூறும் அகாரம முன்பும, அடியனை ஜீவனைக் கூறும மகாரம பின்பும இருப்பதால் ப்ரணவத்திற்கு அர்ஜுனன்தேரை ஒப்பிடுவது வழக்கு.

கருத்து — ப்ரணவத்தின பொருளை அறிந்தால எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையும ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் அறியலாம. 2

[நம் என்னும் சப்தத்தின் பொருள் வெளியிடப்படுகின்றது—]

கட்டளைக் கலித்துறை

98 யானேனை தென்பதோன் றில்லையேன் செய்வ தவனையல்லா
லான தறிந்திடுந் தன்னடி யார்க்கெனை யாட்படுத்தித்
தானெனை நல்கி நடத்துகின் றன்றன் னருள்வழியே
நானுனை வீடுசெய் வேனென்ற நந்திரு நாரணனே 3

உரை — **நான் உ(ன்)னை வீடு செய்வேன் என்ற** — *நான் உனக்கு ஸம்ஸார பந்தத்தை நீக்கி முக்தி கொடுப்பேன் என்று உறுதிகூறிய*, **நம் திருநாரணன்** — *நம்முடைய ஸ்ரீமந்நாராயணன்*, **தான் எனை நல்கி** — *தானும் என்னிடம் அன்புவைத்து*, **ஆனது அறிந்திடும்** — *தகுந்த நல்ல விஷயத்தை அறிந்தவர்களான*, **தன் அடியார்க்கு** — *பாகவதர்களுக்கு*, **எனை ஆட்படுத்தி** — *என்னைத் தாஸனாகச் செய்து*, **தன் அருள் வழியே** — *தன்னுடைய கருணை செல்லும்வழியில்*, **நடத்துகின்றான்** — *(என்னை) நல்வழிப்படுத்துகின்றான் (உபாயத்தில் மூட்டி அநுஷ்டிக்கச்செய்கின்றான்)* **யான் எனது என்பது** — *நான் என்றும் என்னுடையது என்றும் கூறுவதற்குத் தகுந்த பொருள்*, **ஒன்று இல்லை** — *ஒன்றும் இல்லை*, **அவனை அல்லால்** — *அவ்வெம்பெருமானையன்றி*, **செய்வது என்** — *செய்யத்தக்கது என்ன இருக்கின்றது?*

"யான் எனது இலை" என்றதால் அஹங்கார மமகாரங்கள் கழிகையும், 'என் செய்வது' என்றதால் தனக்கு ஸ்வாதந்த்ரியமில்லாமையும், இரண்டாவது அடியால் பாகவதர்க்கும் அடியனாயிருக்கையும், மூன்றாம் அடியால் சரணாகதியும் ஆகிய அர்த்தங்கள் நமச்சப்தத்திற்கு வெளியிடப்பட்டன.

கருத்து — *நமச் சப்தத்தின் அர்த்தம் தெரிந்தால் அஹங்கார-மமகாரங்கள் நீங்கி உபாயத்தை அநுஷ்டிக்க வழியுண்டாம்.* 3

[*நாராயணசப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது*—]

99 யாதா மிவையனைத் தும்படைத் தேந்து மிறைவனுமாய்க்
கோதாங் குணங்க ளுடன்குறு காத குணத்தனுமாய்
மாதா பிதாவென மன்னுற வாய்க்கதி யென்னநின்றான்
போதார் திருவுடன் பொன்னருள் பூத்தநம் புண்ணியனே 4

உரை — **போது ஆர் திருவுடன்** — *புஷ்பத்தில் வஸிக்கும் பிராட்டியுடன்*, **பொன் அருள் பூத்த** — *சிறந்த கருணை மிகுந்தவனும்*, **நம் புண்ணியன்** —

நம புண்யமே வடிவெடுததாற போனறவனுமான எமபெருமான, யாதாம் இவை அனைத்தும்— எவவகைப்பட்ட பொருளுமான இநதச சேதநா சேதநஙகள எலலாவறறையும, படைத்து ஏந்தும் இறைவனுமாய் — ஸருஷடிததுக காப்பாறறும ஸவாமியாக இருநது, கோது ஆம் குணங்களுடன்— குறறம எனபபடும இழிகுணஙகளுடன, கூறுகாத குணத்தனுமாய் — சேராத குணமுடையனுமாக இருநது, மாதா பிதா என — தாயும தநதையும என்னலாமபடி, மன் உறவாய் — திடமான பநதுவுமாக இருநது, கதி என்ன நின்றன் — (அவனே) கதி எனனுமபடி நிறகின்றன

கருதது — நாராயணசபதததால எமபெருமான எலலாவறறையும ஸருஷடிபபவனுகவும, காபபவனுகவும, ஸவாமியாகவும, இழிகுணஙகளினறிச சிறநத குணஙகள நிறைநதவனுகவும, ஸாவவிதபநதுவாகவும, கதியாகவும அறியபபடுகினறுன 4

[நாராயணசப்தததினமேலுள்ள சதுாததியின் பொருள கூறபபடுகினறது—]

எணசீராசிரியவிருததம

100 இருவிலங்கு கழித்திடரா முடலந் தன்னி
லிலங்குநடு நாடியினு லெம்மை வாங்கி
யொருவிலங்கு நெறியல்லா வழியான் மன்னு
முயர்வானி லேற்றியுயிர் நிலையுந் தந்து
பெருவிலங்கா மருடன்னுற் றன்ன டிக்கீழ்ப்
பிரியாத வமரருடன் பிணைத்துத் தன்னு
நுருவிலங்கு மிசைவிக்கு மும்பர் போக
முகந்துதருந் திருமாலை யுகந்தோ நாமே. 5

உரை — இரு விலங்கு கழித்து — (புணயபாபகாமஙகளாகிய) விலஙகு இரணடினையும ஒழிதது, இடர் ஆம் உடலம் தன்னில்—(முகதிக்குத) தடையாயுளள இநதச சரீரததில, இலங்கும் நடு நாடியினுல்—ப்ரகாசிககினற நடுநாடியாகிய ப்ரஹமநாடியினுல, எம்மை வாங்கி — ஜீவாதமாவாகிய எமமை (இசசரீரததினினறு பிரிதது) எடுதது, ஒரு விலங்கு நெறி அல்லா வழியால்—(தூமாதிமாாககததைப போல) ஸமஸாரததிலேயே மறுபடி பிணைககும வழியாக இலலாத அாசசிராதிமாாககததால, மன்னும் உயர் வானில் ஏற்றி — சாசுவதமான உயாநத பரமபதததில ஏறறுவிதது, உயிர் நிலையும் தந்து — ஜீவனுககுக(காமஸமபநதததால இதுவரை மறைநதிருநத) குணஙகளையும் கொடுதது, பெருவிலங்கு ஆம் அருள் தன்னுல் — (பகதாகளை விடாமல் கட்டிப் பிடிததுக காப்பதால) பெரிய விலஙகுபோனற கருணையினுல்,

தன் அடிக்கீழ்ப் பிரியாத அமரருடன் பிணைத்து — தன் திருவடிக்கீழ (கூண மும்) பிரியாதிருந்து கைங்கர்யம் செய்யும் நித்யஸூரிகளுடன் ஒன்று கூட்டி, அங்கு — பரமபதத்தில் தன் அர் உருவில் — தன்னுடைய பரிபூரண மான ஸ்வரூபத்தில், மிசைவிக்கும் உம்பர் போகம் — ஊட்டும் நித்யஸூரி களின் அநுபவத்தை, உகந்து தரும் திருமாலை — (நமமிடம்) மகிழ்ந்து கொடுக்கும் எம்பெருமானை(ப்பற்றி), நாம் உகந்தோம் — நாம (அறிந்து) மகிழ்ந்தோம்

கருத்து — நாராயணசப்தத்தின்மேலுள்ள நானகாம வேற்றுமையினால் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் போய, ஜீவனால் செய் யப்படும் கைங்கர்யம் வெளியிடப்படுகின்றது **5**

101 உறவையிசைந் திறையில்லா வொருவற் கென்று
மோங்கூடரா யோரெழுத்தி லோங்கி நின்றேந்
துறவறமுந் தூமதியுந் தூயரந் தீர்வுந்
தூயவர்கட் கானமையு மிரண்டி லுற்றே
மறமுயலு மனைத்துறவா யனைத்து மேந்து
மம்புயத்தாள் கணவனைநா மணுகப் பெற்றேம்
பிறவியறுத் தடிசூடி யடிமை யெல்லாம்
பிரியாத வமரருடன் பெற்றே நாமே **6**

உரை — ஓர் எழுத்தில் — ஒரு எழுத்தாகிய ப்ரணவத்தில், இறை இல்லா ஒருவற்கு — (தனக்கு ஒரு நாயகன் இல்லாத எம்பெருமானோடு, என்றும் உறவை இசைந்து — எப்போதும (நமக்கு உள்ள சேஷத்வம என் னும) ஸம்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, ஒண்கூடராய் — அழகிய ப்ரகாசஸ்வ ரூபமாய், ஓங்கி நின்றேம் — உயர்ந்து நின்றோம; இரண்டில் — இரண்டு அக்ஷரமாயுள்ள நம சப்தத்தில், துறவறமும் — (அஹங்கார மமகாரங்களை) விடுகையாகிய முக்கியதர்மமும, தூமதியும் — பரிசுத்தமான ஜ்ஞானமாகிய சரணாகதியும, தூயரம் தீர்வும் — (தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாய நினைத்தலாகிய) துன்பம் நீங்குதலும, தூயவர்கட்கு ஆனமையும்—பரிசுத்தரான பாகவதர்களுக்கு அடியனானமையும, (ஆகிய அர்த்தங்களை) உற்றேம் — அடைந்தோம்; (மேல் நாராயணசப்தத்தில்) அறம் முயலும் — (சரணமடைந்தவனைக் காப்ப தாகிய) தர்மத்திலேயே யத்னமுள்ளவனும், அனைத்து உறவாய் அனைத்தும் ஏந்தும் — ஸகலவித பந்துவுமாய் ஸகலவஸ்துக்களையும் ரக்ஷிப்பவனுமான, அம்புயத்தாள் கணவனை — தாமரையில வஸிக்கும பிராட்டியின கணவ னை எம்பெருமானை, நாம் அணுகப் பெற்றேம் — நாம நெருங்கி அனுப விக்கும பாக்யத்தைப் பெற்றோம, (மேல நான்காமவேற்றுமையில்) பிறவி அறுத்து — மறுபிறவி ஒழியப்பெற்று, அடி சூடி — திருவடிகளை (நம்

முடியில்) சூடி, அடிமை எல்லாம் – கைங்கர்யங்களை முழுவதையும், பிரியாத அமரருடன் – (பகவானை க்ஷணமும்) பிரியாத நித்யஸூரிகளுடன் (சேர்ந்து), நாம் பெற்றோம் – நாம் செய்யப்பெற்றோம்.

கருத்து – திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தால் ஜீவாத்ம பரமாத்மஸ்வரூபம் தெளிந்து உபாயத்தை அநுஷ்டித்து முக்தியை அடையலாம். 6

102 கருமமென ஞானமென வதனாற் கண்ட
உயிர்கவருங் காதலெனக் கானி லோங்கு
மருமறையாற் றருநிலையி லிந்நா ளெல்லா
மடியேனை யலையாத வண்ண மெண்ணித்
தருமமுடை யாருரைக்க யானறிந்து
தனக்கென்று வடிமைக்காம் வாழ்ச்சி வேண்டித்
திருமகளோ டொருகாலும் பிரியா நாதன்
றிண்கழலே சேதுவெனச் சேர்கின் றேனே 7

[பாசுரம் 7, 8, 9– ஸாரஸாரம், த்வயாதிகாரம்]

உரை — கருமம் என ஞானம் என – கர்மயோகமும் ஜ்ஞானயோகமும், அதனால் கண்ட – அவை இரண்டாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட, உயிர் – ஜீவாத்மாவை, கவரும் – வசப்படுத்தித் தன்னிடத்தில் ஈடுபடச் செய்கின்ற, காதல் என – பக்தியோகமென்னும் உபாயமுமாகிய, கானில் ஓங்கும் – (அநுஷ்டிக்க அரியவாயிருப்பதால்) காடுபோன்ற இவற்றில் உயர்ந்து நிற்பதாயும், அருமறையால் தரும் நிலையில் – அருமையான வேதத்தால் உபதேசிக்கப்படுவதுமான நிஷ்டையில், இந்நாள் எல்லாம் – இந்த நாள் முழுதும், அடியேனை அலையாத வண்ணம் எண்ணி – தாஸனாகிய யான் அநுஷ்டிக்கமுடியன்று துன்பமுறாதபடி திருவுள்ளங்கொண்டு, தருமமுடையார் உரைக்க – தர்மத்தை அறிந்த ஆசார்யர்கள் (அடியேனுக்குச் சரணாகதியை) உபதேசிக்க, யான் அறிந்து, அடியேன் (அதை) அறிந்துகொண்டு, தனக்கு என்று அடிமைக்கு ஆம் – எனக்கு என்றது (மமகாரம் இல்லாமல்) செய்யும் கைங்கர்யத்திற்குத் தக்க, வாழ்ச்சி வேண்டி – வாழ்க்கையை விரும்பி, திருமகளோடு ஒருகாலும் பிரியா நாதன் – பிராட்டியை விட்டு எப்பொழுதும் பிரியாத எம்பெருமானுடைய, திண் கழலே சேது என – வலிய திருவடிகளே (ஸம்ஸாரத்தைத் தடுக்கும்) அணை என்று உறுதிகொண்டு, சேர்கின்றேன் – (அவற்றை உபாயமாக) அடைகின்றேன்.

கர்மயோகத்தாலும் ஜ்ஞானயோகத்தாலும் ஜீவாத்மா ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படுவதால் 'அதனால் கண்ட' என்றார். இந்த மூன்று யோகங்களும்

அநுஷ்டிக்க அரியனவாயிருக்கலால் அவற்றை வசமாக வாஞ்சித்தார். அவ்வுபாயங்களில் நிஷ்டையாவது– அவற்றில் நிலை நிற்றல்.

கருத்து — த்வயத்தை உபதேசிக்கப்பெற்றவன் மோக்ஷத்தை விரும்பி எம்பெருமான் திருவடிகளைச் சரணம் அடைவான். 7

103 வினைவிடுத்து வியன்குணத்தா லெம்மை யாக்கி
வெருவுரைசேட் டவைகேட்க விளம்பி நாளுந்
தனையனைத்து மடைந்திடத்தா னடைந்து நின்ற
தன்றிருமா துடனிறையுந் தனியா நாத
னினைவழிக்கும் வினைவழிந்த விலக்காய் நிற்கு
நிகரில்லா நெடுங்குணங்க ணிலைபெ றத்தன்
கனைகழற்கீ ழடைக்கலமாக் காட்சி தந்து
காரணனுந் தன்காவல் கவர்கின் றனே. 8

உரை — வினை விடுத்து — (தன்னை அடைந்தவர்களின்) கர்மங்களைப் போக்கி, வியன் குணத்தால் எம்மை ஆக்கி — அதிசயிக்கத்தக்க (தன்னுடைய சிறந்த கருணை முதலிய) குணங்களால் எம்மை உருப்படுத்தி, வெருவுரை கேட்டு–(பாவிகளான எங்களை எம்பெருமான் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்யவேண்டும் என்று நாங்கள்) அச்சத்துடன் புலம்பும் குரலைக் கேட்டு, அவை கேட்க விளம்பி — அந்தப் புலம்பல்களை எம்பெருமான் கேட்க விண்ணப்பித்து, நாளும் தனை அனைத்தும் அடைந்திட — எப்பொழுதும் தன்னை எல்லாம் சரணமடைய, தான் அடைந்து நின்ற — (அவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக) தான் எம்பெருமானை அடைந்து நின்றவளான, தன் திருமாதுடன் — தனக்கே உரியவளான பிராட்டியுடன், இறையும் தனியா நாதன் — க்ஷணமும் பிரியாதிருக்கும் எம்பெருமான், நினைவு அழிக்கும் வினை வழிந்து — நல்ல அறிவைப்போக்குகிற பாபமாகத்திற்கு, விலக்காய் நிற்கும் — தடையாய் நிற்பவையாயும், நிகர் இல்லா — ஒப்பற்றவையுமான, நெடுங் குணங்கள் நிலைபெற — அளவற்ற (தன்னுடைய) குணங்கள் நிலைபெற்று நிற்பதற்காக, தன் கனை கழல் கீழ் — தன்னுடைய விளக்கமமிக்க திருவடிகளின் கீழ், அடைக்கலமாக் காட்சி தந்து — நம்மை ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாகக் கொண்டு பெருமையாகக் கொடுத்து, காரணனும் தன் காவல்– ஸர்வகாரணனான தன்னுடைய ரக்ஷண ஸ்வபாவத்தை, கவர்கின்றன் — (நிலைநாட்டிக்கொள்ள) விரும்புகின்றான்.

த்வயத்தின் முற்பகுதியில் பிராட்டியைச் சொல்லும் ஸ்ரீசப்தத்திற்கு ஆறு அர்த்தங்கள் பஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன அவை

ஶரணாகதி- ஶரணாகதி, ஶரணோகதி- ஶரணவபதி, ஶ்ரீயப்தே-ஶ்ரயதே என்ற வ்யுத்பத்தியைக் கொண்டு வந்தவை அவ்வார்த்தைகளை இப்பாசுரத்தில் முற்பகுதியால் முறையே வெளியிட்டருளினார்

கருத்து — எம்பெருமான் சேதநனை உபாயத்தில் ஏற்படுத்தும் தன் பெருமையை நிலைநிறுத்திக்கொள்கின்றான். 8

104 என்னதியான் செய்கின்றே னென்று தாருக்
கின்னடிமை தந்தளிப்பா னிமையோர் வாழும்
பொன்னுலகிற் றிருவுடனே யமர்ந்த நாதன்
புனலாரும் பொழிலரங்கந் திகழ மன்னித்
தன்னகல மகலாத தகவா லோங்குந்
தகவுடனே தன்கருமந் தானே யெண்ணி
யன்னையென வடைக்கலங்கொண் டஞ்ச றந்தென்
னழலாற நிழலார வளிக்கின் றனே 9

உரை — என்னது, யான் செய்கின்றேன் என்றதாருக்கு — "இப் பொருள் என்னுடையது" "இதை யான் செய்கின்றேன்" என்னும் மமகார—அஹங்காரங்களில்லாதவர்களுக்கு, இன் அடிமை தந்து அளிப்பான் — இனிய கைங்கர்யத்தைக் கொடுத்துக் காப்பவனும், இமையோர் வாழும் பொன் உலகில் — நித்யஸூரிகள் வஸிக்கும் (பரமபதமாகிய) சிறந்த லோகத்தில, திருவுடனே அமர்ந்த நாதன் — பிராட்டியுடன் எழுந்தருளியுள்ளவனுமான எம்பெருமான், புனல் ஆரும் பொழில் அரங்கம் திகழ மன்னி — நீர்வளம் நிறைந்த சோலை சூழ்ந்த திருவரங்கஸ்தலம் விளங்கும்படி நிலைபெற்றிருந்து, தன் அகலம் அகலாத — தன்னுடைய திருமார்பை விட்டுப் பிரியாத, தகவால் ஓங்கும் — கருணைவடிவையான பிராட்டியின் ஸம்பந்தத்தால் வருத்தியடைகின்ற, தகவுடனே— கருணையுடன், தன் கருமம் தானே எண்ணி — (என்னைக் காப்பதாகிய) தன் கடமையைத் தான் நினைத்து, அன்னை என அடைக்கலம் கொண்டு — பெற்ற தாய் என்னும்படி (என்னைக்) காக்கவேண்டிய வஸ்துவாகக்கொண்டு, அஞ்சல் தந்து — அபய ப்ரதானம் செய்து, என் அழல் ஆற — என் (ஸம்ஸார) தாபமெல்லாம் தீரும்படி, நிழல் ஆர — தன் திருவடிநிழலை நிறையத் தந்து, அளிக்கின்றான் — ரக்ஷிக்கின்றான்.

கருத்து — எம்பெருமான் அர்ச்சாரூபமாகவும் எழுந்தருளி நமக்கு அருள்புரிகின்றான் 9

105 ஒண்டொடியா டிருமகளுந் தானு மாகி
யொருநினைவா லீன்றவுயி ரெல்லா முய்ய
வண்டுவரை நகர்வாழ வசுதே வற்காய்
மன்னவற்குத் தேர்ப்பாக னாகி நின்ற
தண்டுளவ மலர்மார்பன் றானே சொன்ன
தனித்தருமந் தானெமக்காய்த் தன்னை யென்றுங்
கண்டுகளித் தடிசூட விலக்காய் நின்ற
கண்புதையல் விளையாட்டைக் கழிக்கின் றானே 10

[பாசுரம் 10-முதல் 14-வரை ஸாரஸாரம், சரமச்லோகாதிகாரம்]

இந்தப் பாசுரத்திற்கு உரையும் கருத்தும் அதிகாரசங்கிரகம் 46-வது பாசுரத்திற் காண்க

கட்டளைக்கலித்துறை

106 தூய்ய மனத்தர் துறையணு காத துணையிலியே
னைய மறுத்துன தாணை கடத்த லகற்றினை நீ
கையமர் சக்கரக் காவல காக்குந் திருவருளால்
வைய மளந்த வடிக்கீ ழடைக்கலம் வைத்தருளே 11

உரை — கை அமர் சக்கரக் காவல! — *திருக்கையில் அமர்ந்துள்ள சக்கரத்தால் (அடியார்களைக்) காத்தலில் வல்லவனே!* தூய்ய மனத்தர் துறை அணுகாத — *பரிசுத்தமான மனத்தையுடைய உயர்ந்த அதிகாரிகளால் அனுஷ்டிக்கப்படுகிற (பக்தியோகம் முதலிய) உபாயத்தில் நெருங்குவதற்குக்கூட முடியாதவனும்,* துணையிலியேன் — *வேறு கதியற்றவனுமான எனக்கு,* ஐயம் அறுத்து — *(பலன் பெறுவதில் உள்ள) ஸந்தேஹங்களைப் போக்கி,* உனது ஆணை கடத்தல் — *உன்னுடைய கட்டளையை மீறி நடப்பதாகிய அபராதத்தை,* நீ அகற்றினை — *நீ போக்கிவிட்டாய் (இனி நீ செய்யவேண்டியது யாதெனில்)* காக்கும் திரு அருளால் — *(உலகமுழுதும்) காக்கவல்ல உன் சிறந்த கிருபையால்* வையம் அளந்த அடிக்கீழ் — *(முன் த்ரிவிக்ரமனாகி) உலகத்தை அளந்த திருவடிகளின் கீழே,* அடைக்கலம் வைத்தருள் — *(என்னைக்) காக்கவேண்டிய பொருளாக வைத்து அருள வேண்டும்*

கருத்து:— *பக்தியோகாதிகளில் சக்தியற்றவனை எம்பெருமான் ப்ரபத்தியில் மூட்டிப் பலன் தருவான்.* **11**

எணசீராசிரியவிருததம

107 அறியாத விடைச்சியரு மறியும் வ ° ண
மம்புயத்தா ளுடனந்நா ளவத ரித்த
குறையாது மில்லாத கோவிந் தாநின்
துரைகழற்கீ ழடைக்கலமாங் குறிப்புத் தந்தாய்
வெறியாரு மலர்மகளு நீயும் விண்ணில்
விண்ணவர்க ளடிசூட விருக்கு மேன்மை
குறையாத வினையகற்றி யடிமை கொள்ளக்
குறுகவொரு நன்னாளீ குறித்தி டாயே. 12

உரை — அறியாத இடைச்சியரும் — ஜ்ஞானம் இலலாத இடைப் பெண்களும, அறியும் வண்ணம் — (தனனை) அறிநது அநுபவிககுமபடி, அம்புயத்தாளுடன்அந்நாள்அவதரித்த—தாமரையில வஸிப்பவளான பிராட்டியுடன முன்பு (இவ்வுலகில) அவதரிககவனும, குறை யாதும் இல்லாத கோவிந்தா! — குறைவு ஒனறும இலலாமல பரிபூரணனுமான எமபெருமானே! நின் துரை கழல் கீழ் — உன்னுடைய (சிலமபு) ஒலிககினற திருவடிகளின் கீழ, அடைக்கலம் ஆம் குறிப்புத் தந்தாய் — காககப்படவேணடிய வஸ்துவாக ஆகும்படியான உளளக கருததை (எனககு)க கொடுத்தாய், வெறி ஆரும் மலர் மகளும் நீயும் — வாஸனை நிறைநத தாமரையில உள்ள பிராட்டியும் நீயுமாக, விண்ணவர்கள் அடி சூட — நிதயஸூரிகளும முகதாகளும் உன திருவடிகளைத தம முடியிற சூடிக கைஙகாயம செயய, விண்ணில் இருக்கும் மேன்மை — ஸ்ரீவைகுணடததில எழுநதருளியுள்ள நிலையில நினறு, குறையாத வினை அகற்றி — எஙகளிடம குறையாது நிறைநதுளள கர்மஙகளை ஒழிதது, அடிமை கொள்ள — (எஙகள்) கைஙகாயதகையும நீ ஏறபதறகு, குறுக ஒரு நல் நாள் — விரைவில கிட்டுமபடி ஒரு நல்ல காலததை, நீ குறித்திடாய் — நீ குறிபபிட்டருளவேணடும

கருத்து — பரபநநன பகவதநுபவததைப பெறுவதற்குத துடிதுடிபபான 12

108 தத்துவமுஞ் சாதனமும் பயனுங் காட்டுந்
தாரமுத லிருநான்குந் தன்க ருத்தான்
முத்திவழி நாமயனும் வகையே காண
முதந்தனிசைத் தருள்செய்த வைந்நா லைந்தும்
பத்திதனிற் படிவில்லார் பார்த்த மத்தப்
பார்த்தன்றேர் முன்னேதாந் தாழ நின்ற
வுத்தமனு ருத்தமநல் லுரைநா லெட்டு
முணர்ந்தவர்தா முகந்தெம்மை யுணர்வித் தாரே 13

உரை — தத்துவமும் சாதனமும் பயனும் காட்டும் — *தத்துவத்தையும் உபாயத்தையும் பலனையும் வெளியிடுகின்ற*, தாரம் முதல் இரு நான்கும் — *ப்ரணவத்தை முதலாகக்கொண்ட எட்டு அக்ஷரங்கள் அமையப்பெற்ற திருமந்த்ரத்தையும்*, முத்திவழி — *மோக்ஷத்தின் உபாயத்தில்*, நாம் முயலும் வகையே காண — *நாம் அநுஷ்டிக்கும் ப்ரகாரத்தைக் காண்பதற்காக*, முகுந்தன் தன் கருத்தால் — *எம்பெருமான் தன் திருவுள்ளத்தால்*, இசைத்து அருள் செய்த — *(வேதத்தில் பிரிந்திருந்த இரு பாகங்களை) ஒன்று கூட்டி (உலகுக்கு) அருள் புரிந்த*, ஐந்நாலெழுத்தும் — *இருபத்தைந்து அக்ஷரங்கள் அமைந்த த்வயத்தையும்* பந்தி தனில் படிவு இல்லார் — *பக்தி யோகத்தில் ஈடுபடமுடியாதவர்கள்*, பரம் சுமத்த — *(தம்மைக்) காக்கும் பொறுப்பை (அவன்மீது) சுமத்த*, பார்த்தன் தேர் முன்னே — *அர்ஜுநனுடைய தேரின் முன்னே*, தாழ நின்ற — *(பாகனாகத்) தாழ்ந்து நின்றவனை*, உத்தமனார் — *ஸர்வேச்வரனுடைய*, உத்தம நல் உரை நாலெட்டும் — *உயர்ந்த நல்லுபதேசமாகிய முப்பத்திரண்டு அக்ஷரங்கள் பொருந்திய சரம ச்லோகத்தையும்*, உணர்ந்தவர் — *(ஆதரத்துடன்) அறிந்த ஆசார்யர்கள்*, எம்மை உகந்து — *நம்மீது மகிழ்ந்து*, உணர்வித்தார் — *உபதேசித்தனர்.*

தாம—அசை

கருத்து — *ரஹஸ்யங்கள் மூன்றையும் ஆதரத்துடன் ஆசார்யர்கள் சிஷ்யர்களிடம் மகிழ்ந்து உபதேசிப்பர்.* 13

கட்டளைக்கலித்துறை

109 பரக்கும் புகழ்வரும் பைம்பொருள் வாய்த்திடும் பத்தர்களா
யிரக்கின் றவர்க்கிவை யீந்தா லறமுள தென்றியம்பார்
கரக்குங் கருத்துடைத் தேசிகர் கன்றென நம்மையெண்ணிச்
சுரக்குஞ் சுரவிகள் போற்சொரி கின்றனர் சொல்லமுதே. 14

உரை — கரக்கும் கருத்துடைத் தேசிகர் — *(ரஹஸ்யார்த்தங்களை) ரஹஸ்யமாய் வைத்துக்கொள்ளும் திருவுள்ளங்கொண்ட நம் ஆசார்யர்கள்*, பத்தர்களாய் இரக்கின்றவர்க்கு — *பக்தியுள்ளவர்களாய் வந்து ப்ரார்த்திக்கும் அதிகாரிகளுக்கு*, இவை ஈந்தால் — *இந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபதேசித்தால்*, பரக்கும் புகழ் வரும் — *(நாட்டில்) பரவுகின்ற கீர்த்தி உண்டாகும்*, பைம்பொருள் வாய்த்திடும் — *மிகுந்த செல்வம் கிடைக்கும்*, அறம் உளது — *புண்யமும் உண்டாகும்*, என்று இயம்பார் — *என்று (நினைத்து) உபதேசிக்கமாட்டார்கள்*, நம்மைக் கன்று என எண்ணி — *நம்மைக் கன்று போல நினைத்து*, சுரக்கும் சுரவிகள்போல் — *(தம் கன்றுக்குப் பாலைப்) பெருக்கும் காமதேனுக்களைப்போல*, சொல் அமுது — *உபதேசமாகிய அம்ருதத்தை*, சொரிகின்றனர் — *மிகத் தருகின்றனர்.*

கருத்து — ஸதாசார்யர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிப்பது கிருபையினாலேயன்றி, அற்பபலன்களைக் கருதியல்ல 14

110 சோகந் தவிர்க்குஞ் சுருதிப் பொருளொன்று சொல்லுகின்றோ
நாகந் தனக்கு மிராக்கதற் கு நமக்குஞ் சரணா
மாகண் டலன்மக னாகிய வாவலிப் பேறியவோர்
காகம் பிழைத்திடக் கண்ணழி வேசெய்த காகுத்தனே 15

[பாசுரம் 15-முதல் 19 வரை அபயப்ரதாநஸாரம்]

உரை — சோகம் தவிர்க்கும்—ஸகலதுக்கங்களையும் ஒழிக்கக்கூடிய, சுருதிப் பொருள் ஒன்று — வேதாந்தின் ஸாரார்த்தம் ஒன்றை, சொல்லுகின்றோம் — வெளியிடுகின்றோம் (அதாவது—) ஆகண்டலன் மகன் ஆகிய — இந்திரனுடைய புத்திரனாகிய, ஆவலிப்பு ஏறிய — கர்வம் கொண்ட, ஓர் காகம் பிழைத்திட — ஒரு காகாஸுரன் பிழைக்கும்படி, கண் அழிவே செய்த காகுத்தனே — (உயிரைப் போக்காது) ஒரு கண்ணை மாத்திரம் அழித்த இராமபிரான் ஒருவனே, நாகம் தனக்கும் — (முதலைவாய்ப்பட்ட) கஜேந்த்ரனுக்கும், இராக்கதற்கும் — விபீஷணனென்னும் ராக்ஷஸனுக்கும், நமக்கும் — (மூக்தியைவிரும்பும்) நமக்கும், சரண் ஆம் — உபாயமாக ஆவான்

கருத்து — சேதநர்கள் அபராதம் செய்திட்டாலும் எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தால் அவன் ரக்ஷித்துவிடுவா னென்பதே வேதஸாரமாகும் 15

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

111 * ஒருக்காலே சரணாக வடைகின் றந்த
நுனக்கடிமை யாகின்றே னென்கின் றந்த
மருக்காதே யனைவர்க்கு மனைவ ராலு
மஞ்சேலென் றருள்கொடுப்ப னிதுதா னேது
மிருக்காலு மெழின்முனிவர் நினைவி னாலு
மிவையறிவார் செயலுடனென் னிசைவி னாலு
நெருக்காத நீள்விரத மெனக்கோன் றென்று
நெறியுரைத்தார் நிலையுணர்ந்து நிலைபெற் றேமே. 16

* ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥
ச்ருதிபி: ஸ்ம்ருதிபி: ஸதாசாரை: ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் ச ப்ரியஸாதநை: ।
ஸத்ஸம்ப்ரதாயஜை: கார்யை: யதோக்தம் தச்ச நிச்சிதம் ஸ்வரூபதோ ॥

உரை — ஒருக்காலே சரணமாக அடைகின்றற்கும் — ஒருமுறையே (எனனைச)சரணமாக அடைநதவனுககும, உனக்கு அடிமை ஆகின்றேன் என்கின்றற்கும்—உனககுத தாஸனாக இருககினறேன என்று அநுஸநதிததவனுக்கும, அருக்காதே — சிறிதும குறைவினறி அனைவர்க்கும் அனைவராலும்—ஸகலபராணிகளுககும ஸகலபராணிகளாலும, அஞ்சேல் என்று அருள் கொடுப்பன் — பயமடையாமலிருககுமபடி அபயப்ரதாநம செயவேன், இதுதான் — இவவாறு செயவதுதான, ஓதும் இருக்காலும் — அதயயநம செயயபபடும வேதததாலும, எழில் முனிவா நினைவினாலும் — பெருமை பொருநதிய முனிவாகளால செயயபபடட ஸமருதியினாலும, இவை அறிவார் செயலுடன் — வேதததையும ஸமருதியையும அறிநத பெரியோாகளின அநுஷடாநததாலும, என் இசைவினாலும்—என உடனபாடடாலும, எனக்கு நேருக்காத — எனககு நீககமுடியாத, ஒன்று நீள் விரதம் — ஒரு பெரிய வரதம (ஆகும), என்னும் மொழி உரைத்தார் — எனறு சரணாகதிமாாககததை உபதேசித்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய, நிலை உணர்ந்து — உறுதியை நினைநது, நிலை பெற்றேம் — (நாம) உஜ்ஜீவிததோம

கருத்து — ஸ்ரீராமபிரான சரணாகதனுககு அபயபரதாநம செயவதாயச செயத பரதிஞ்ஞையை நினைததால உஜ்ஜீவிகக வழியுணடாம 16

கட்டளைககலிததுறை

112 பொன்னை யிகழ்ந்து விருகங்கள் புல்லிய புல்லுகந்தான்
மன்ன ரெடுப்பதப் பொன்னல தோமன் னுலகனைத்துந்
தன்னை யடைந்திடத் தானருள் செய்யுந் தனிச்சிலையோன்
பொன்னடி நாமடைந் தோம்புற மாரென்கொல் செய்திடினே

உரை — விருகங்கள் — மிருகஙகள, பொன்னை இகழ்ந்து — பொன்னை (அதன பெருமையறியாது) வெறுததுவிடடு, புல்லிய புல் உகந்தால் — அறபமான புலலையே பரியமாககொணடாலும, மன்னர் எடுப்பது— அரசாகள (விருமபி) எடுததுககொளவது, அப் பொன் அலதே?— அப் பொனனைத தவிர வேறு உணடோ? (அதுபோல்) மன் உலகு அனைத்தும் — நிலைபெறற உலகம முழுதும, தன்னை அடைந்திட — தனனைச் சரணமாக அடைய, தான் அருள் செய்யும் — தான கருணை செயபவனும, தனிச் சிலையோன்— நிகரறற விலலையுடையவனுமான ஸ்ரீராமபிரானுடைய, பொன் அடி நாம் அடைந்தோம் — அழகிய திருவடிகளை நாம சரணமாகப்பறறினோம, ஆர் புறம் செய்திடின் என்கொல்?—(இதறகு மாறாக) யாா வேறு எநதக காாயததைச செயதாலும (நமககு) எனன (நஷடம்)?

கருத்து — எமபெருமானதிருவடிகளைப பறறுமவனே விவேகி மறறவன எபபடிச செயதால என்ன ! 17

113 வேதத் திரளின் விதியுணர்ந் தோர்கள் விரித்துரைத்த
காதற் கதியையு ஞானத்தை யுங்கரு மங்களையுஞ்
சாதிக்க வல்ல சரணு கதிதனி நின்றநிலை
யோதத் தொடங்கு மெழுத்தின் றிறத்தி லுணர்மின்களே 18

உரை — வேதத்திரளின் – வேதஙகளுடைய கூடடததின (வேத வேதாநதஙகளின), விதி உணர்ந்தோர்கள் – கடடளையை அறிநத பூாவா சாாயாகள், விரித்து உரைத்த– தெளிவாக வெளியிடட, காதல் கதியையும் – பகதியாகிய உபாயததையும, ஞானத்தையும்– ஜஞாநயோக ததையும, கருமங்களையும் – கர்மயோகததையும, சாதிக்கவல்ல – முடிததுக கொடுககச சக்தியுளள, சரணுகதி – பரபததியானது, தனி நின்ற நிலை – (தானே சகலபலததையும கொடுப்பதாய) ஒபபறறு நினற பெருமையை, ஓதத் தொடங்கும் – (வேததததை அதயயநம் செயயுமபோது) முதலில அநுஸநதிககபபடுகினற, எழுத்தின் திறத்தில் – (முதல)எழுததாகிய பரணவததினுடைய ஸவபாவததால, உணர்மின்கள் – அறிவீாகளாக.

இஙகுக கூறிய யோகஙகளின ஸவரூபவிளககததை 55-வது பாசுரவுரையில காணக மறறயோகஙகள அநுஷடிககுமபோது ஆங்காஙகு முடியாத அம்சஙகளில் பரபததியை அநுஷடிதது அவறறை நிறைவேறறவேணடியிருததலால மறற யோகஙகளையும ஸாதிததுததரவலலது ப்ரபததி எனருா.

கருதது — பரணவததின அாததததை நனகு அறிநதால பரபததியின ஸவரூபததை நனகு அறியலாம. 18

எணசீா ஆசிரியவிருததம

114 மூவுலகுந் தன்பிழையைத் தானே சாற்ற
முனிவர்களுந் தேவர்களு முனிந்த வந்நாட்
டாவரிதா யெங்கும்போய்த் தளர்ந்து வீழ்ந்த
தனிக்காகந் தானிரந்த வுயிர்வ ழங்கிக்
காவலினி யெமக்கெங்குங் கடனென் றெண்ணிக்
காணநிலை யிலச்சினையன் றிட்ட வள்ள
லேவல்பாரி ஸிரக்கமிதற் காறென் றேது
மெழிலுடையா ரிணையடிக்கீ ழிருப்போ நாமே. 19

உரை — மூ உலகும் – மூனறு உலகஙகளிலும (அலைநது), தன் பிழையை – (பிராட்டியிடம்) தான செயத அபராததததை, தானே சாற்ற – தானே வெளியிடடுப பேசித தன்னைக காக்குமபடி வேண)ட, முனிவர்

களும் தேவர்களும் — ருஷிகளும் தேவதைகளும், முனிந்த அந்நாள் —(அவன் மீதே) கோபித்து விரட்டிய அக்காலத்தில், தாவு அரிதாய் — பற்றுக்கோடு (அவலம்பம்) கிடைக்காமல், எங்கும் போய் — நாடெங்கும் சுற்றி, தளர்ந்து வீழ்ந்த — ஓய்ந்தொடுங்கி (இராமனுடைய திருவடியிலேயே வந்து) விழுந்த, தனிக் காகம் இரந்த — உதவியற்ற காகாஸுரன் யாசித்த, உயிர் வழங்கி — உயிர்ப்பிச்சையளித்து, இனி எங்கும் காவல் எமக்குக் கடன் — இனிமேல் எவ்விடத்திலும் (யாரையும்) ரக்ஷித்தலே எம்முடைய கடமை, என்று எண்ணி — என்று திருவுள்ளங்கொண்டு, காண நிலை இலச்சினை — ஒற்றைக் கண் குருடாகும் அடையாளத்தை, அன்று இட்ட வள்ளல் — அப்பொழுது (காகாஸுரனுக்குச்) செய்த பெருங்கொடையாளனாகிய இராமபிரானுடைய, ஏவல் பயன் — கைங்கர்யமே (நமக்குச் சிறந்த) புருஷார்த்தமாகும், இரந்து ஆறு — இந்தப் பலனைப் பெறுவதற்கு உபாயம், இரக்கம் என்று ஓதும் — (நாம் செய்யும் ப்ரபத்தியால் அவனுக்கு நம்மிடம் உண்டாகும்) தயைதான் என்று உபதேசித்த, எழில் உடையார் — தேஜஸ் பொருந்தியவர்களான ஆசார்யர்களின், இணை அடிக் கீழ் — இரண்டு திருவடிகளின் கீழும், நாம் இருப்போம் — நாம் நிலைபெறுவோம்

இங்குக் காகாஸுரன் வரலாற்றை வெளியிட்டமையால் நாம் அபராதம் செய்திருப்பினும் வேறு கதி இல்லையென்று அறிந்து எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தால் நம்மைக் காப்பனென்றதாயிற்று தான—அவை

கருத்து — எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யமே சேதனனுக்குப் புருஷார்த்தம் ப்ரபத்தியால் வசப்பட்ட அவனுடைய அருளே அதற்கு உபாயம் 19

கட்டளைக்கலித்துறை

115 திருத்தம் பெரியவர் சேருந் துறையிற் செறிவிலர்க்கு
வருத்தங் கழிந்த வழியரு ளென்றநம் மண்மகளார்
கருத்தொன்ற வாகி வராக முரைத்த கதியறிவார்
பொருத்தந் தெளிந்துரைக் கப்போய் யிலாமதி பெற்றனமே

[பாசுரம் 20-முதல் 23—வரை ரஹஸ்யசிகாமணி]

உரை — திருத்தம் பெரியவர் — திருந்திய ஜ்ஞானம் அநுஷ்டானம் இவற்றால் பெரிய மஹாஷிகளால், சேரும் துறையில் — அநுஷ்டிக்கப்படும் (பக்தியோகம் முதலிய) உபாயத்தில், செறிவு இலர்க்கு — முயல்வதற்கு வேண்டிய அதிகாரம் இல்லாதவர்க்கு, வருத்தம் கழிந்த — சிரமமில்லாமல் எளிதில் அநுஷ்டிக்கக்கூடிய, வழி அருள் என்ற — உபாயத்தைத் தேவரீர் அருள்புரிய வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்த, நம் மண்மகளார் — நம

முடைய பூமிதேவியினுடைய, கருத்து ஒன்ற — எண்ணம் நிறைவேறும்படி, ஆதிவராகம் உரைத்த — ஆதிவராஹப்பிரானாய அவதரித்த எம்பெருமான் வெளியிட்ட, கதி அறிவார் — (ப்ரபத்தியென்னும்) உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்த நம் ஆசார்யர்கள், பொருத்தம் தெளிந்து உரைக்க — நம் தகுதியைக் கண்டு (அவ்வுபாயத்தையே) உபதேசிக்க, பொய் இலா மதி பெற்றனம் — அழிவு இல்லாத ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றோம்.

பூமிப்பிராட்டி முன்னொருகால், ஜ்ஞானமும் சக்தியுமில்லாத ஸாதாரண அதிகாரிகள் பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்கமுடியாமல் ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வதைக் கண்டு மனமுருகி, தாயக்கு உள்ள கருணையாலே அவர்களை உய்விக்கக் கருதி, ஸ்ரீவராஹப்பிரானிடம் ஸுலபமாய் அனைவரும் அநுஷ்டிக்கும்படி ஒரு உபாயத்தை வெளியிடும்படி கேட்க, அவன் இரண்டு சுலோகங்களால் ப்ரபத்தியை வெளியிட்டான். அவையே வராஹ சரமசுலோகமாய் வழங்குகின்றன.

கருத்து — ஸ்ரீவராஹசரமசுலோகத்தை ஆசார்யர்கள் உபதேசிக்க, சிறந்த ஜ்ஞானத்தைப் பெறலாம். 20

[ஸ்ரீவராஹசரமசுலோகத்தை மொழிபெயர்த்துப் பாடுகிறார் —]

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

116 * இடம்பெற்றா ரெல்லாமென் னுடலாய் நிற்ப
விடர்பிறப்பென் றிவையில்லா வென்னை யன்பா
லடம்பற்ற மவனென்று நினைந்தான் யாவ
னவனுவி சரியும்போ தறிவு மாறி
யுடம்பிற்ற நுபலம்போற் கிடக்க நானே
யுய்யும்வகை நினைந்துயர்ந்த கதியா லென்ற
னிடம்பெற்றேன் னுடன்வாழ வெடுப்ப னென்ற
வெம்பெருமா னருள்பெற்று மருள்சேர்ந் தேமே. 21

உரை — இடம் பெற்றார் எல்லாம் — (உலகில்) இடம் பெற்றுள்ள யாவரும் (ஸகலவஸ்துக்களும்), என் உடலாய் நிற்ப — எனக்குச் சரீரமாய் நிற்க, இடர் பிறப்பு என்று — நாசமும் பிறவியும் ஆகிய, இவை இல்லா

* 1 ஸ்தி²தே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே² ஶரீரே ஸதி யோ நர꞉ ।
தா⁴துஸாம்யே ஸ்தி²தே ஸ்மர்தா விஶ்வரூபம் ச மாமஜம் ॥
2 ததஸ்தம் ம்ரியமாணம் து காஷ்ட²பாஷாணஸந்நிப⁴ம் ।
அஹம் ஸ்மராமி மத்³ப⁴க்தம் நயாமி பரமாம் க³திம் ॥

[வராஹசரமசுலோகம்]

என்னை — இந்தத் தோஷங்கள் இல்லாத (ஸர்வேச்வரனை) என்னை, அன்பால் — ப்ரீதியுடன், "அவன் அடம்பற்று ஆம் —" "அவன் (ஒருநாளும் கைவிடாத) திடமான கதியாக ஆவான்", என்று யாவன் நினைந்தான் — என்று எவன் நினைந்தவனாய்ச் சரணமடைகின்றானோ, அவன் ஆவி சரியும்போது — அவனுடைய உயிர் நீங்குங்காலத்தில், அறிவு மாறி — தன் நினைவை இழந்து, தாரு உபலம் போல் உடம்பில் கிடக்க—கட்டைபோலும் கல்போலும் (தன்) சரீரத்தில் கிடக்கும்போது, உய்யும் வகை நானே நினைந்து — (அந்தச் சேதநன்) உஜ்ஜீவிக்கவேண்டிய ப்ரகாரத்தை நானே செய்ய நினைந்து, உயர்ந்த கதியால் — சிறந்த ஆர்ச்சிராதிகதியால், என்றன் இடம் பெற்று — என்னுடைய ஸ்தாநமாகிய பரமபதத்தைப் பெற்று, என்னுடன் வாழ — என்னோடிருந்து (ஸகலகைங்கர்யங்களையும் செய்து) வாழும்படி, எடுப்பன் என்ற — உயர்த்திவைப்பேன் என்று அருளிச்செய்த, எம்பெருமான் அருள் பெற்று—ஸ்ரீவராஹப்பிரானுடைய கருணையைப் பெற்று, மருள் செற்றோம் — அஜ்ஞாநம் ஒழியப்பெற்றோம்.

கருத்து — பரபந்நனைச் சேதநனை உஜ்ஜீவிப்பிக்க ஸ்ரீவராஹப்பிரான் கூறிய உறுதியை நினைத்தால் கவலைகள் பறந்துபோம். 21

கட்டளைக்கலித்துறை

117 இரண்டுரை யாதநம் மேன முரைந்த வுரையிரண்டின்
திரண்ட பொருள்கள் தெளிந்தடி சூடினந் திண்ணருளாற்
சுருண்டநந் ஞானச் சுடரொளி சுற்றும் பரப்பதன்முன்
புரண்டது நம்வினை போமிடம் பார்த்தினிப் போமளவே. 22

உரை — இரண்டு உரையாத — இரண்டுவார்த்தை சொல்லாத (சொன்ன சொல் தவறாத), நம் ஏனம் உரைத்த — நம்முடைய வராஹப்பிரான் அருளிச்செய்த, உரை இரண்டின் — சரமச்லோகம் இரண்டின், திரண்ட பொருள்கள் தெளிந்து — ஸாரமான அர்த்தங்களை (நாம்) அறிந்து, திண் அருளால் — (அவனுடைய) வலிய கருணையினால், அடி சூடினம் — (அவன்) திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்டோம் சுருண்ட நம் ஞானச் சுடர் ஒளி — (காமஸம்பந்தத்தால் எல்லா விஷயத்தையும் அறிய முடியாது) சுருங்கியுள்ள நம ஜ்ஞாநமாகிய தேஜஸ்ஸின் ப்ரகாசம், சுற்றும் பரப்பதன் முன் — எல்லாவிடத்திலும் பரவுவதற்கு முன் (எல்லாவற்றையும் அறியும் சக்தியைப் பெறுவதற்கு முன்), நம் வினை புரண்டது — நம்முடைய காமம் அகன்றுவிட்டது இனி போம் இடம் பார்த்து — இனித் தாம் போகத்தக்க இடத்தைப் பார்த்து, போம் அளவே — (அவை) போகவேண்டிய அளவேயுள்ளது.

தாமபூதஜஞாநம் காமபூமியில எலலாவறறையும அறியமுடியாது சுருஙகிககிடககின்றது முகதிபெறறதும அநத ஜஞாநம மலாந்து எல்லாவறறையும அறிகின்றது.

சேதநன் முகதிபெறுமபோது எலலாக காமஙகளும ஒழியவேணடியவை யாதலின் அவனுடைய புணயகாமம அவனுடைய நணபாகளிடமும, பாப காமம விரோதிகளிடமும் போய்ச சேருமென உபநிஷததுக கூறுகின்றது.

கருத்து:- வராஹசரமசுலோகததினபடி எமபெருமான திருவடிகளைப பறறுமவனுககு ஸகலகாமஙகளும ஒழியும.

118 மலையுந் துலையுமென் றெண்ணியும் வன்பெரும் புண்டிரங்கித்
தலையும் வெளுத்தபின் றனே யழிய விசைகின்றிலீ
ரலையுங் கடல்கொண்ட வைய மளித்தவன் மெய்யருளே
நிலையென்று நாடி நிலைநின்ற பொய்ம்மதி நீக்குமினே 23

உரை — மலையும் — (ஸதிரமெனறு நாம நினைககும) மலையும, துலையும் — (ஒரு காலததில) சிதறிப்போம, என்று எண்ணியும் — எனறு அறிநதிருநதும், வன் பெரும் புண் திரங்கி — வலிய பெரிய புணணுயுள்ள சரீரம் மடிப்புவிழுநது, தலையும் வெளுத்த பின் — தலையும நரைததுப் போன பின்பும், அழிய இசைகின்றிலீர்! — மரணமடைய மனமிலலா திருககும சேதநாகளே ! அலையும் கடல் கொண்ட — அலைநிறைநத ப்ரளயஸமுத்ரத்தால கொள்ளப்பட்ட, வையம் அளித்தவன் — உலகத்தை (அக்கடலிலிருந்து எடுதது) ரக்ஷிதத ஸ்ரீவராஹப்பிரானுடைய, மெய் அருளே — ஸதயமான கருணையால அவதரிதத பரபததியே, நிலை என்று நாடி — ஸ்திரமான உபாயமென்று அறிநது, நிலை நின்ற — (உஙக ளிடம வெகு காலமாக) வேரூன்றி நிறகின்ற, பொய்ம்மதி நீக்குமின் — அஜ்ஞாநததை ஒழித்துக்கொளவீாகளாக தான் — அசை

கருத்து— சேதநன், சரீரம் அநிதயமெனபதைக கணடு தான உஜ்ஜீவிகக பரபததியை அநுஷடிககவேணடும 23

119 * கண்ணன் கழறெழக் கூப்பிய கையின் பெருமைதனை
யெண்ணங் கடக்க வெழனைத் துறைவ ரியம்புதலாற்
றிண்ண மிதுவென்று தேறித் தெளிந்தபின் சின்மதியோர்
பண்ணும் பணிதிகள் பாற்றிப் பழந்தொழில் பற்றினமே 24
[அஞ்ஜலிவைபவம்]

ஸ்ரீ ஆளவநதார ஸ்தோதரம 28-வது சுலோகம்—

* [illegible]

[illegible] ।

உரை — கண்ணன் கழல் தொழ — எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்குவதற்காக, கூப்பிய கையின் — கூப்பப்பட்ட கைகளின (அஞ்ஜலியின), பெருமைதனை — பரபாவத்தை, எழுணைத்துறைவர் — ஆளவந்தார் (யாமுநமுனிவர்), எண்ணம் கடக்க — நம நினைவின எல்லையை கடந்ததாக, இயம்புதலால் — (ஒரு சுலோகத்தால) அருளிச்செய்தபடியால், இது திண்ணம் என்று — இதுவே திடமான விததாநதம என்று, தெளிந்த பின் — (நாம) நிசசயித்துத் தெளிந்த பிறகு, சின்மதியோர் எண்ணும் — அற்பபுத்தியையுடையவர்கள் செய்கின்ற, பணிதிகள் பாற்றி — வழிகளை ஒழித்து, பழந்தொழில் பற்றினம் — பழமையாய வந்த செய்கையாகிய பரபத்தியை (உபாயமாக)க் கொணடோம

கைகளைக கூப்புவதற்கு அஞ்ஜலி என்று பெயர். இது ஒரு அடையாளமாகும. இதைக் கண்டு எம்பெருமானுக்கு உண்டாகும மகிழ்ச்சி அற்பமானதன்று எமபெருமானிடம் பரநயாஸம செய்தவன தன்னைக் காத்துக்கொள்ள மறுபடியும ஒரு காரியமும செய்யவேணடாதபடி நிறகும நிலையையும காட்டுகின்றது அஞ்ஜலி

கருத்து.— ஆளவந்தார வெளியிட்ட அஞ்ஜலியின வைபவத்தை அறிந்தவன அஞ்ஜலிசெய்ய முறபடுவான.

எணசீராசிரியவிருத்தம

120 பொங்குபுன லாறுகளிற் புவன மெல்லாம்
பொற்கழலா லளந்தவன்றன் றளால் வந்த
கங்கையெனு நதிபோலக் கடல்க ளேழிற்
கமலைபிறந் தவனுகந்த கடலே போலச்
சங்குகளி லவனேந்துஞ் சங்கே போலத்
தாரிலவன் றண்டுளவத் தாரே போல
வெங்கள்குல பதிகளிவை மேலா மென்றே
யெண்ணியநல் வார்த்தைகளு மிசைகின் றேமே 25
[பாசுரம் 25, 26, 27—பரதாநசதகம்]

உரை — பொங்கு புனல் ஆறுகளில்—பெருகிவருகின்ற ஜலத்தையுடைய (உலகிலுள்ள) ஆறுகளுக்குள், புவனம் எல்லாம் — உலகமுழுதும், பொன் கழலால் அளந்தவன்றன் — (த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில தனனுடைய) அழகிய திருவடிகளால அளந்த எமபெருமானுடைய, தாளால் வந்த —

தவைவ ஊவஷாதுஸஹாநுஸெஷதஃ
ஸஹாநி வவஷாகி ந ஜாதுவ ஷியதெ ||

திருவடிகளிலிருநது வநத, கங்கையெனும் நதிபோல — கஙகை எனறும நதி (சிறபபுறறது) போலவும, கடல்கள் ஏழில் — ஏழு ஸமுதரஙகளுள், கமலை பிறந்து — பிராட்டி அவதரிததததனலை, அவன் உகந்த கடலே போல — அவவெமபெருமானுககு பரியமான திருப்பாறகடல (சிறபபுறறது) போலவும, சங்குகளில் — சஙகஙகளுககுள, அவன் ஏந்தும் சங்கேபோல— அவவெமபெருமான (திருககையில) ஏநதுகினற (பாஞசஜனயமெனறும்) சஙகம (உயாநதது) போலவும, தாரில் — புஷபமாலைகளுககுள, அவன் தன் துளவத் தாரேபோல — அநதப பகவான அணியும குளிாநத திருத துழாயமாலை (சிறபபுறறது) போலவும, எங்கள் குலபதிகள் — எஙகள பரபநநகுலததிறகுத தலைவாகளான ஆழவாா முதலியவாகள, இவை மேல் ஆம் என்றே எண்ணிய — இவையே சிறநதவை ஆகும எனறு நிசசயிதது அநுஸநதிதத, நல் வார்த்தைகள் — நலல உபதேசஙகளை, நாம் இசைகின் றேம் — நாம அஙகீகரிதது நடககினறோம

தரிவிகரமாவதாரததில பரஹமலோகததிறகுச சென்ற திருவடியில பரஹமா திருமஞசனமசெயய அந்தததீாததம கஙகையாயபபெருகியது.

கடல ஏழு— உபபு, பால, தேன், நெய், கருபபஞசாறு, தயிர், சுத்தஜலம இவறறுல ஆகியவை

கருதது — பூாவாசாாயாகள முககியமாகக காட்டி உபதேசிதத விஷயஙகளையே பரபநநன ஏறறு நடபபான.

121 சீர்க்கடலின் றிரையென்னத் தகவான் மிக்க
தேசிகராய்த் திண்ணிருளாங் கடலை நீக்கிப்
பாற்கடலோன் றிருவணையாய் நின்று பாரங்
காணுத பவக்கடலைக் கடத்து கின்ற
வீர்க்குமரக் கலமென்ன விறைவ ரின்ப
மெழுந்தழியுங் குமிழியென விகந்தோ ழிந்தோ
மார்க்கினிநா மென்கடவோ நமக்கு மாரோன்
கடவாரோன் றடைந்தவர்கட் கறிவித் தோமே. 26

உரை — பாற்கடலோன் — திருபபாறகடலில பளளிகொணட எமபெருமான, சீர்க் கடலின் திரை என்ன—சிறபபுறற ஸமுதரததின அலை யென்னுமபடி(மேலமேல வருகினற), தகவால் மிக்க தேசிகர் ஆய்—கருணை மிகுநத ஆசாாயராக அவதரிதது, திண் இருள் ஆம் கடலை நீக்கி — (நம் முடைய அஜஞாநமாகிய) வலிய இருள எனறும கடலினினறும நீககி, திரு அணையாய் நின்று—சிறநத பாலமாயத தானே நினறு, பாரம் காணுத— கரை காணமுடியாத, பவக் கடலைக் கடத்துகின்றன் — ஸமஸாரமாகிய

ஸமுத்ரத்தினின்றும் (நம்மைக்) கரையேற்றுவிக்கின்றன, ஈர்க்கும் மரக் கலமென்ன — (மனிதரை) இழுத்துச்செல்லுகின்ற ஓடமென்னப்படுமவ ரான, இறைவர் இன்பம் — (ப்ரஹ்மா முதலிய) தேவர்களின் ஸுகமும், எழுந்து அழியும் துமிழ் என — (நீரில்) கிளம்பி அழியும் நீர்க்குமிழி (போல் நிலையாதது) என்று (நினைத்து), இகந்து ஒழிந்தோம்— (அதில் விருப்பத்தை) விட்டொழித்தோம், அடைந்தவர்கட்கு — (நம்மை வந்து) அடைந்தவர் களுக்கு, நாம் இனி ஆர்க்கு என் கடவோம் ? — (ப்ரபந்நரான) நாம் இனி யாருக்கு எவ்விஷயத்தில் கடமைப்பட்டுள்ளோம் ?, நமக்கும் ஆர் என் கடவார்?— நமக்கும் யார் எவ்வகையில் கடமைப்பட்டுள்ளார்? (எம்பெருமா னும் நாமுமே ஒருவருக்கொருவர் கடமைப்பட்டுள்ளோம்), என்று அறி வித்தோம் — என்று உபதேசித்தோம்

ப்ரஹ்மாதிதேவர், சேதநருக்கு அற்பபலன்களையே தரவல்லராய் எம்பெருமானுடைய உதவியின்றிக் கார்யம்செய்ய வல்லமையற்றிருக் கின்றனர். ஆதலின், சிறிதுதூரமே மனிதரை இழுத்துச்செல்லவல்லதும் பிறர்உதவியின்றிச் செல்லமுடியாததுமான மரக்கலம் அவர்களுக்கு உவமானமாக்கப்பட்டது.

கருத்து — எம்பெருமானே ஆசார்யனாய்வந்து உப தேசித்துச் சேதநனை உபாயத்தில் மூட்டி ஸம்ஸாரபந்தத் தைத் தீர்க்கின்றான். சேதநன் எம்பெருமானுக்கே கட மைப்பட்டவனாவான் 26

122 காசினியின் மணியனைத்துங் காயா வண்ணன்
கடைந்தெடுத்த கவுத்துவத்தின் சீர்மைக் கொவ்வா
காசிமுத லாகியநன் னகரி யெல்லாங்
கார்மேனி யருளாளர் கச்சிக் கொவ்வா
மாசின்மனந் தெளிமுனிவர் வகுத்த வெல்லா
மாலுகந்த வாசிரியர் வார்த்தைக் கொவ்வா
வாசியறிந் திவையுரைத்தோம் வையத் துள்ளீர்
வைப்பாக விவைகொண்டு மகிழ்மி னீரே. 27

உரை:— காசினியில் மணி அனைத்தும் — பூமியிலுள்ள ரத்நங்கள் முழுதும், காயா வண்ணன் கடைந்து எடுத்த — காயாம்பூவைப்போன்ற நிற முடைய எம்பெருமான் (கடலைக்) கடைந்து (அதினின்றும்) எடுத்த, கவுத் துவத்தின் சீர்மைக்கு ஒவ்வா— கௌஸ்துபமென்னும் ரத்நத்தின் சிறப்புக்கு ஒப்பாகா, காசி முதலாகிய நல் நகரி எல்லாம் — காசி முதலிய புண்ய ஸ்தலமெல்லாம், கார்மேனி அருளாளர் கச்சிக்கு ஒவ்வா — மேகம்போன்ற

திருமேனியையுடைய பேரருளாளா எழுநதருளியிருககும் காஞசீபுரத திறகு ஈடாகா, (அவைபோல) மாசு இல் — குறறமறற, மனம் தெளி முனிவர் — மனததெளிவையுடைய மஹாஷிகள், வகுத்த எல்லாம் — விளககிவெளியிடட (ஸமருதி, புராணம) எலலாம, மால் உகந்த ஆசிரியர் — எமபெருமானுடைய கருபைககு உரியரான (நமமாழவாா முதலிய) ஆசாாயாகளின, வார்த்தைக்கு ஒவ்வா — ஒரு வாாததைககு ஸமமாகா, வாசி அறிந்து இவை உரைத்தோம் — (பொருளகளின்) தராதரம அறிநது இவவிஷயஙகளை (ஏறறததாழவுகளை)க கூறினேம வையத்துள்ளீர் ! — உலகததிலுள்ளோாகளே ! நீர் இவை வைப்பாகக் கோண்டு மகிழ்மின் — நீஙகள இவவிஷயஙகளை அருமையான புதையலாக ஏறறு மகிழவீாகளாக.

கருத்து — சேதநன ஆசாாயோபதேசததைக கடைப பிடிதது உஜஜீவிககவேணடும 27

123 அந்தமிலாப் பேரின்ப மருந்த வேற்கு
மடியோமை யறிவுடனே யென்றுங் காத்து
முந்தைவினை நிரைவழியி லொழுகா தெம்மை
முன்னிலையாந் தேசிகர்த முன்னே சேர்த்து
மந்திரமு மந்திரத்தின் வழியுங் காட்டி
வழிப்படுத்தி வானேற்றி யடிமை கொள்ளத்
தந்தையென நின்றதனித் திருமா றளிற்
றலைவைத்தோஞ் சடகோப னருளி னுலே 28

[பாசுரம 28, 29, 30— உபகாரஸஙகரஹம]

உரை — அந்தம் இலாப் பேர் இன்பம் — அளவறற பெரிய மோக்ஷாநநததைை, அருந்த ஏற்கும் அடியோமை — அநுபவிபபதறகுத தகுதியுளள தாஸாகளான எமமை, என்றும் அறிவுடனே காத்து— எபபொழுதும நிதயமான தாமபூதஜஞாநததுடன ரக்ஷிதது, எம்மை — எஙகளை, முந்தை நிரை வினைவழியில் ஒழுகாது — அநாதியாயத தொடாநதுவரும காமப பெருககில (கரையேருமல) ஆழநது செலலாதவாறு, முன் நிலை ஆம் — (நமககு அருளபுரிய) முதல ஸதாநததில நிறகினற, தேசிகர் தம் முன்னே சேர்த்து — ஆசாாயாகளபககல கொணடுசோதது, மந்திரமும்— திருமநத்ரம முதலிய மநதரததையும, மந்திரத்தின் வழியும் காடடி — அநத மநதரததில சொலலப்படும (பரபததியென்னும) உபாயததையும உபதேசித்து, வழிப்படுத்தி — அவவுபாயததை அநுஷடிக்குமபடியும செயது, வான் ஏற்றி — பரமபதததில் சோப்பிதது, அடிமை கொள்ள — (நாம செயயும) கைஙகாயததை ஏறறுககொளளுவதறகு, தந்தை என நின்ற — (இவ்வளவு மஹோபகாரம் செயய முறபடடதால) தகப்பன் என்னும்படி நின்ற, தனித்

திருமால் தாளில் — நிகரற்ற எம்பெருமான் திருவடிகளில், சடகோபன் அருளினால் — நம்மாழ்வாருடைய கருணையாலே, தலைவைத்தோம் — தலை வணங்கப்பெற்றோம்

"அடியோமை என்றும் காத்து" "அடியோமை என்றும் அறிவுடனே காத்து" என்று இரண்டு தொடராக்கிக் கொள்க. எம்பெருமான் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் மாற்றவல்லவனாயினும், தன் நித்யமான ஸங்கல்பத்தாலே ஜீவனை நித்யனாக்கி ஜீவஸ்வரூபத்தையும், தர்மபூதஜ்ஞானத்தை ஜீவனைப் பிரியாத நித்யகுணமாக்கி ஜீவஸ்வபாவத்தையும் காக்கின்றான் என்று தாத்பர்யம் கொள்க.

இப்பாசுரம் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தத்தின் முதற் பாசுரத்தின் வ்யாக்யாநமான உபகாரஸங்க்ரஹத்தைப்பற்றி எழுந்ததாதலின், இங்கு ஆழ்வாரைப்பற்றிக் குறிக்கலாயிற்று.

கருத்து:— ஸர்வேச்வரனே சேதநர்க்கு ஸகலஉபகாரங்களையும் செய்யத்தக்கவன். 28

124 தான்றனக்குத் தன்னாலே தோன்றித் தன்னோ
ரொளியணைக்குந் துணைத்தாலுந் தன்னைக் கண்டு
தான்றனக்கென் றறியாத தன்து ணத்தைத்
தன்துணைத்தாற் றனிறையிற் றனே கூட்டி
யூன்மருத்துப் புலன்மனமா னாங்கா ரங்க
ளொருமூலப் பிரகிருதி யன்றி நின்ற
நான்றனக்குத் தான்றனக்கென் றிசைவு தந்த
நாரணனை நான்மறையா னன்கண் டேனே 29

உரை — தான் — ஜீவாத்மாவாகிய தான், தனக்குத் தன்னாலே தோன்றி — தனக்குத் தானே ('நான்' என்று)தோன்றி, தன் ஓர் ஒளி அணைக்கும் துணைத்தாலும் — தன்னுடைய ஒரு ப்ரகாசம்போன்ற தர்மபூதஜ்ஞானத்தாலும், தன்னைக் கண்டு — ஜீவாத்மாவாகிய தன்னை அறிந்து, தான் தனக்கு என்று அறியாத — (அசேதநமாதலால்) தான் என்றும் தனக்கு என்றும் அறிவில்லாத, தன் துணத்தை — தர்மபூதஜ்ஞானத்தை, தன் துணைத்தால் — தனக்குக் கிடைத்துள்ள தத்த்வஜ்ஞானத்தால், தான் இறையில் தானே கூட்டி — தானே ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமான்விஷயத்திலேயே செலுத்தி, ஊன் — மாம்ஸமயமான சரீரம், மருத்து — ப்ராணவாயுக்கள், புலன் — இந்த்ரியங்கள், மனம் — மனது, மான் — மஹான் என்னும் தத்த்வம், ஆங்காரங்கள் — அஹங்காரமென்னும் தத்த்வம், ஒரு மூலப் பிரகிருதி — தனியான மூலப்ரக்ருதி, அன்றி நின்ற — ஆகிய அசேதநங்

களைககாட்டிலும வேறுபட்டுநிறகினற, நான் — ஜீவாதமாவாகிய நான, தனக்கு — ஸாவேசுவரனுகிய தனககு (அடியன), தான் தனக்கு என்று — பகவானுகிய தானே தனக்கு (ஸவாமி) என்று, இசைவு தந்த — (நான) அஙகீகரிககுமபடி செய்த, நாரணனே — நாராயணனே, நான்மறையால் — நானகு வேததததால, நான் கண்டேன் — (ஒருவாறு) நான் அறிநதேன

ஜீவாதமா தனனைத்தவிர வேறொரு வஸதுவை அறியுமபோது தனனுடைய ஜஞாநததாலேயே அறியவேணடும் இநத ஜஞாநம தாம பூதஜ்ஞாநமெனபபடும் அறிகிற ஜீவனும ஜஞாநஸவரூபமாகவே இருப்பதால ஜீவன் தாமிபூதஜஞாநமெனப்படும ஜீவாதமா, தன்னை "நான்" என்று அறியுமபோது தாமபூதஜஞாநம் வேணடுமெனற நிாப்பநதம் இலலை ஜீவன தனககுததானே "நான நான" எனறு தோனறிக கொண்டேயிருககிருன இவ்வாறு இருபபதறகுததான் பரதயகதவமெனறு பெயா ஜீவன் தனனுடைய தாமபூதஜஞாநததைககொணடும தனனை அறியலாம ஸூாயனுடைய ப்ரகாசம அவனைவிட்டுப பிரியாதிருபபது போல ஜீவனுடைய தாமபூதஜஞாநமும பிரியாமல அதன குணமாயிருக்கிறது ஆகவே ஜீவாதமா தனனை அறியும்போது தாமபூதஜஞாநம இல்லாமல தானே அறியலாம, குணஙகளுடன கூடியவனை தனனை தாமபூதஜஞாநததாலேயே அறியலாமெனபது ஸிததாநதம இநதத தாம பூதஜ்ஞாநததிறகு அறிவிலலையாதலால இது அசேதநமாகும இதை எம பெருமானவிஷயததில செலுத்தினைதான ஜீவன உஜ்ஜீவிககலாம். அஙஙனம செயவதறகுத தததுவஙகளின் ஸவரூபஜஞாநம வேணடும

கருதது — வேதாநதார்ததஙகளை அறிநதால எம பெருமானுடைய ஸவரூபததையும ஜீவாதமாவின ஸவரூபத்தையும அறியலாம 29

125 கழியாத கருவினையிற் படிந்த நம்மைக்
காலமிது வென்றெருகாற் காவல் செய்து
பழியாத நல்வினையிற் படிந்தார் தாளிற்
பணிவித்துப் பாசங்க ளடைய நீக்கிச்
சுழியாத செவ்வழியிற் றுணைவ ரோடே
தொலையாத பேரின்பந் தரமே லேற்றி
யழியாத வருளாழிப் பெருமான் செய்யு
மந்தமிலா வுதவியெலா மளப்பா ராரே 30

உரை — கழியாத கருவினையில் — நீஙகாத பாபஙகளில, படிந்த நம்மை — அழுநதிக்கிடககினற நமமை, இது காலம் என்று —

இதுவே தக்க ஸமயமென்று (நினைத்து), ஒருகால் காவல்செய்து — (நம்முடைய பாக்யம் பகவமான) ஒருஸமயததில ரக்ஷிக்கமுறபட்டு, பழியாத நல் வினையில் — பழிககப்படாத (குறறமறற) நலல காாயமாகிய பரபததிமாாககததில, படிந்தார் தாளில் பணிவித்து—ாடுபட்டுளள ஆசாரயாகளின திருவடிகளில் (நமமை) வணஙகசசெய்து, பாசங்கள் அடைய நீக்கி — காமபாசஙகள முழுவதையும போககி, தொலையாத பேரின்பம் தா — அழிவிலலாத பெரிய மோக்ஷஸாககததைக கொடுப்பதற்காக, சுழியாத செவ் வழியில் — திருமபுதல இல்லாத சிறநத அாசசிராதிமாாககததால், துணைவரோடே மேல் ஏற்றி — (ஆதிவாஹிகாகளாகிய) துணைவரோடு ஸ்ரீவைகுணடததிறகு ஏறறுவிததது, அழியாத அருள் ஆழிப் பெருமான் செய்யும் — அழியாதவனும கருணைக கடலுமாகிய எம்பெருமான (சேதநனுககுச்) செயகினற, அந்தம் இலா உதவி எலாம்—எலலையிலலாத உபகாரங்களை எலலாம, அளப்பார் ஆர்?— அளவிட்டறிபவா யாா? (ஒருவருமிலலையெனறபடி)

இஙகு 'அருளாழிப் பெருமான' எனுந தொடா பேரருளாளனைக் குறிககுமென்பா பெரியோா

சரீரததைவிடடுப் பிரிநது மோக்ஷததிறகுச செலலும ஜீவனுக்குத தஙகளதஙகள் எலலைகளில உபசாரஙகளைசசெயது வழிநடததுவிப்பவா ஆதிவாஹிகரெனபபடுவா, 67-வது பாசுரததின உரையிற காணக

கருதது — சேதநனுககு எமபெருமான செயயும உபகாரததை ஒருவரும அளவிடமுடியாது 30

126 நின்னருளாங் கதியன்றி மற்றேன் றில்லே
னெடுங்காலம் பிழைசெய்த நிலைக ழிந்தே
னுன்னருளுக் கினிதான நிலையு கந்தே
னுன்சரணே சரணென்னுந் துணிவு பூண்டேன்
மன்னிருளாய் நின்றநிலை யெனக்குத் தீர்த்து
வானவர்தம் வாழ்ச்சிதா வரித்தே னுன்னை
யின்னருளா லினியெனக்கோர் பரமேற் றும
லென்றிருமா லடைக்கலங்கொ ளென்னை நீயே. 31

[ஸாரஸங்க்ரஹம்]

உரை:— என் திருமால்! — எனக்கு நாதனை எமபெருமானே! நின் அருளாம் கதி அன்றி — உன்னுடைய கருபையாகிய கதியைத் தவிர, மற்று ஒன்று இல்லேன்—வேறு ஒரு கதி இலலாதவனாயிருககிறேன, நெடுங் காலம் பிழை செய்த நிலை கழிந்தேன் — அநாதிகாலமாக அபராதம் செயது வநத நிலைமை (இபபொழுது) கழியப்பெறறேன, உன் அருளுக்கு இனிதான

நிலை உகந்தேன் — உன் கருபையைபபெறுவதறகு (த தக்க) நலல ப்ரபத்தி மாாக்கததை விருமபினேனை, உன் சரணே சரண் என்னும் துணிவு பூண்டேன் — உன் திருவடியே உபாயம என்னும உறுதியைப பெறறேன, மன் இருளாய் நின்ற நிலை — திடமான அஜ்ஞாநமயமாய இருநத நிலைமையை, எனக்குத் தீர்த்து — எனககுப போக்கிவைதது, வானவர்தம் வாழ்ச்சி தர — நிதயஸூரிகளின் வாழவை (எனககு)த தருமபடி, உன்னை வரித்தேன் — உனனை பராாததிததுககொணடேன, இன் அருளால் — (உன்) இனிய கருபையால, இனி எனக்கு ஓர் பாரம் ஏற்றமலீ — இனிமேல எனககு ஒரு பொறுபபும வைககாமல, நீ என்னை அடைக்கலம் கோள் — நீ என்னைக காககவேணடிய வஸ்துவாக ஏறறுககொளளவேணடும

கருத்து — பரபநநனுககு எமபெருமான ஒரு பொறுபபையும வைககமாட்டான. 31

கட்டளைக்கலிததுறை

127 பாவும் மறைகளே லாம்பதஞ் சேர்ந்தொன்ற நின்றபிரா
னிரவன் றிரவியின் காலத் தழைந்த வெழிற்படையோ
னரவுங் கருடனு மன்புட னேந்து மடியிரண்டுந்
தரவேந் தமக்கரு ளாற்றள ராமனந் தந்தனனே 32

[பாசுரம 32, 33, 34— விரோதபரிஹாரம]

உரை·— பாவும் மறைகள் எ(ல்)லாம் — ஸதோதரஞ்செய்யுநதனமையுள்ள வேதஙகள் முழுதும், பதம் சேர்ந்து ஒன்ற — தன் திருவடிகளில ஈடுபட்டுப பேசுகிறக, நின்ற பிரான் — (அதனல்) உயர்நது நிற்கும் ஸ்வாமியும, அன்று — அந்நாள, (பாரதபபோரில) இரவியின் காலத்து — ஸூாயன ப்ரகாசிக்கும பகறபொழுதிலே, இரவு அழைத்த—ராத்ரியை வருவித்த, எழில் படையோன் — ப்ரகாசமான சகராயுததைதயுடையவனுமான எமபெருமான, அரவும் கருடனும் — ஆதிசேஷனும பெரிய திருவடியும, அன்புடன் ஏந்தும் — பகதியுடன ஏநதிக் கைங்காயஞ்செய்கின்ற, அடி இரண்டும் எம் தமக்குத் தர— திருவடிகள இரண்டையும (யாமும கைஙகாயம் செய்யும படி) எமக்குக் கொடுகக (நினைநது), அருளால் — க்ருபையால, தளரா மனம் தந்தனன் — சோாவடையாத மனததைக கொடுததருளினன்.

பாரதயுத்தத்தில பதினன்காநாள, அர்ஜுநன தன புத்திரனை அபிமந்யுவைக் கொனற ஜயதரதனை அன்று மாலைநேரத்திறகுள கொலலாவிடில அகனியில ப்ரவேசிபபதாய்ச சபதம செயதான. அதை அறிந்த துரியோதநாதியா ஜயதரதனை வெளியில் விடாமல மிக்க கவனததுடன் நிலவறையில வைத்துக் காததுவந்தனா. அாஜுநன கவலையை

நீக்கக கண்ணபிரான தனசக்ராயுதததால பகறபொழுதிலேயே ஸூாயனை மறைததுவிட்டான் அதனால இரவாகக காணப்பட்டது. அாஜுனனும் பொழுது மறைநதது கணடு தீப புக முயனறுன. அாஜுனன் தீயிறபுகு வதை மகிழவுடன பாாகக எதிரிகள ஜயதரதனை முனனிட்டுககொண்டு வநதனா. அபபொழுது கண்ணன் சகரதததை நீககியருள மறுபடியும் பகல்வர உடனே அாஜுனன ஜயதரதனைக கொன்றுன். இவவரலாறு இபபாசுரத்தின் இரணடாமடியிற கூறபபட்டது

கருத்து — எமபெருமான பாகவதாகளுககு அநுகூல மான மனவுறுதியைத தருகினறுன. 32

[ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய திருவடிகளில் ஈடுபட்ட இருவா ஒரு குளக் கரையில நினறு அவருடைய புகழைபபறறிப் பேசுவதாக அமைநத இபபாசுரம மிகக ரஸமுளள ஒரு ஸமபாஷணையாயுளளது—]

பதினைகுசீரசசநதவிருததம

128 அலர்ந்த வம்பு யத்தி நுந்து தேனை நுந்தி யின்னக
லல்து லார சைந்த டைந்த நடைகோ ளாத தனமேனே
நலந்த விர்ந்த தால தென்கோ ஞவின் வீறி ழந்ததா
ஞவ ணங்கு நாதர் தந்த நாவின் வீறி ழந்ததேன்
சலந்த விர்ந்து வாது செய்து சாடி ழண்ட மீண்டரைச்
சரிவி லேனே னக்க ளைத்து ரைத்த வேதி ராசர்தம்
வலந்த நுங்கை நாய ஞர்வ ளைக்கி சைந்த கீர்த்தியால்
வாரி பால தாம தென்று மாசில் வாழி வாழியே. 33

உரை — ஒருவா — அனம் அலர்ந்த அம்புயத்து இருந்து—ஹமஸம் மலாநத தாமரைபபூவில உடகாாநது, தேன் அருந்தி—(அதில் உள்ள) தேனைப் பருகி, இன் அகல் அல்துலார் — அழகிய அகன்ற அலகுலையுடைய ஸதரீ களின, அசைந்து அடைந்த நடை — அசைநது நடககும நடையை, கோளாதது என் ? — கொளளாமல (வருநதி வாடிக) கிடபபதன் காரணம் எனன ?

மறறவா — நலம் தவிர்ந்ததால் — தன பெருமையை அது இழநது விடடதால் (தான வருநதிககிடககினறது)

ஒருவர் — அது என்கோல்? — அது எனன? (எவ்வாறு பெருமை இழநதது?)

மறறவா — நாவின் வீறு இழந்ததால்— (தன) நாவிறகுளள (பாலை யும நீரையும பிரிககும) சகதியை இழநதுவிட்டதால (இவவாறு வருநது கின்றது).

ஒருவா — நா அணங்கு நாதர் தந்த — வாககுககுத தேவதையாகிய ஸரஸவதியின கணவனுன பரஹமாவால கொடுககப்படட, நாவின் வீறு என் இழந்தது? — நாவின அநதச சகதியை ஏன இழநதது ?

மறறவா — (கூறுகிறேன கேளும) மூண்ட மிண்டரை — அடிககடி வாததகிறகு வநத முரடாகளான வாதிகளை, சலம் தவிர்ந்து வாது செய்து சாடி — குறறமிலலாது வாதம செயது ஜயிதது, சரிவு இலேன் எனக் களைத்து உரைத்த — (இனனும யாவா வாதமபுரிய வநதாலும) தளரமாட டேன எனறு காஜிததுக கூறிய, எதிராசர் தம் — ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய தும, வலம் தரும் கை நாயனுர் — (அடைநதவாகளுககுப) பலததைத தரும கையையுடைய எமபெருமானுடைய, வளைக்கு இசைந்த கீர்த்தி யால் — சஙகமபோனறதுமான கீரததி (உலகமெஙகும) பரவியதால, வாரி பாலது ஆம் — ஜலம் முழுதும பாலாகிவிடடதாம (ஜலம முழுதுமே பாலாகி விடடதால பாலிலிருநது நீரைபபிரிககும சகதிககு உபயோகமே ஏறபடா மல பயனறறுப்போயவிடடதை எணணி இநத அனனம வருநதிநிறகினறது.

என்றும் மாசில் அது வாழி வாழி — எககாலததிலும குறைவுபடாத அநதப புகழ வாழககடவது

சலம்— வாதம செயயுமபோது ஏறபடும ஒருவகைக குறறம ஏதி ராசா— எதிராசா, செயயுளவிகாரம, நீடடல

கருதது — ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய புகழ உலகில பரவாத இடமே இலலை 33

கடடளைககலிததுறை

129 சடையன் றிறலவர் கள்பெரு ஞானக் கடலதனை
யிடையமி ழாது கடக்கினு மீதள வென்றறியார்
விடையுட னேழன் றடர்த்தவன் மெய்யருள் பெற்றநல்லோ
ரடைய வறிந்துரைக் கவ்வடி யோழ மறிந்தனமே 34

உரை — சடையன் திறலவர்கள் — * சடையைத தரிககும சிவ னுடைய பலத (தால் ஜஞாநத) தைப பெறறவாகள, பெரு ஞானக் கட லதனை— பெரிய ஜஞாநமாகிய ஸமுதரததை, இடை அமிழாது கடக்கினும்— நடுவில் அமிழநதுபோகாது தாணடினுலும (எவவளவு ஜஞாநம பெறறு லும), ஈது அளவு என்று அறியார் — இதுதான (அநத ஜஞாநஸமுதரத தின்) அளவு எனறு அறியமாடடாாகள, அடியோழும் — பாகவதாகளான நாமோவெனில, அன்று ஏழ விடைஉடன் அடர்த்தவன் —முன ஒருநாள ஏழு காளைகளையும ஒரே ஸமயததில ஒருசேர அடக்கிய கணணனுடைய, மெய்

* ஐுாடிம் உெஷமஞுாகிவெகூ

அருள் பெற்ற நல்லோர் — நிலையான கருணையைப் பெற்ற சிறந்த ஆசார்யர்கள், அடைய அறிந்து உரைக்க — முழுதும் (ஸாரார்த்தங்களைத் தாங்கள்) அறிந்து (நமக்கு) உபதேசிக்க, அறிந்தனம் — ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றோம்.

கருஷ்ணாவதாரத்தில் நப்பின்னையை மணக்கவிரும்பிய கண்ணன், அவள் தந்தை கந்யாசுல்கமாக வைத்த ஏழு காளைகளையும் தன்பலத்தால் அடக்கி அவளை மணந்துகொண்ட வரலாறு இரண்டாமடியால் கூறப்பட்டது.

கருத்து — ஆசார்யர்களுடைய உபதேசத்தால் மந்தர்ந்தரஸ்தர்களால் அறியமுடியாத அர்த்தங்களை அறியலாம்.

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

130 பாவளருந் தமிழ்மறையின் பயனே கொண்ட
பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்திற்
காவலனுங் கணவனுமாய்க் கலந்து நின்ற
காரணனைக் கருத்துறநாங் கண்ட பின்பு
கோவலனுங் கோமானு மான வந்நாள்
துரவைபிணை கோவியர்தங் குறிப்பே கொண்டு
சேவலுடன் பிரியாத பெடைபோற் சேர்ந்து
தீவினையோர் தனிமையெலாந் தீர்ந்தோ நாமே. 35

[பாசுரம் 35, 36, 37— முனிவாஹநபோகம்]

உரை — பா வளரும் தமிழ் மறையின் — பாசுரங்கள் நிறைந்துள்ள தமிழ்வேதமாகிய திவ்யப்ரபந்தத்தின், பயனே கொண்ட — ஸாரார்த்தங்களை அடங்கப்பெற்றதும், பாண்பெருமாள் பாடியது — திருப்பாணாழ்வாரால் பாடப் பெற்றதுமான, ஓர் பாடல் பத்தில் — (அமலனாதிபிரான் எனனும்) நிகரற்ற பத்துப் பாசுரங்களால், காவலனும் கணவனுமாய்க் கலந்து நின்ற காரணனை — (அனைத்தையும்) காப்பவனும் நாயகனுமாய் (எல்லா வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாய்) கலந்து நிற்கின்ற ஸர்வகாரணனான எம்பெருமானை, நாம் கருத்து உறக் கண்டபின்பு — நாம் மனத்தில் பதியுமாறு அறிந்தபின்பு, கோவலனும் கோமானுமான அந்நாள் — கோபாலனும் (யதுவம்சத்து) அரசனுமாய் அவதரித்திருந்த அக்காலத்தில், துரவை பிணை — (அவனுடன்) ராஸக்ரீடை புரிந்தவர்களான, கோவியர்தம் குறிப்பே கொண்டு — இடைப்பெண்களின் உள்ளக்கருத்தையே (நாமும்) கொண்டு, சேவலுடன் பிரியாத — ஆண்பக்ஷியை விட்டு நீங்காத, பெடை போல் சேர்ந்து — பெண் (அன்றில்) பக்ஷிபோல (நாமும் எம்பெருமானைச்) சேர்ந்து, தீவினையோர் தனிமை எலாம் — பாபிகளுக்குள்ள உதவியற்ற நிலையெல்லாம், நாம் தீர்ந்தோம் — நாம் நீங்கப்பெற்றோம்.

கருதது — அமலனுதிபிரானுடைய ஆததததை நன்கு அறிநத பாகவதாகளுடைய மனம எமபெருமானிடமே ஏடுபடும. 35

131 ஆதிமறை யெனவோங்கு மரங்கத் துள்ளே
யருளாருங் கடலைக்கண் டவனம் பாண
ேனுதியதோ ரிருநான்கு மிரண்டு மான
வொருபத்தும் பற்றுக வுணர்ந்து ரைத்தோ
நீதியறி யாதநிலை யறிவார்க் கெல்லா
நிலையிதுவே யென்றுநிலை நாடி நின்றேம்
வேதியர்தாம் விரித்துரைக்கும் விளைவுக் கெல்லாம்
விதையாகு மிதுவென்று விளம்பி னேமே 36

உரை — மறை ஆதி என ஓங்கும் — (உருவததில) வேதததின முதல அக்ஷரமாகிய பரணவம் எனனுமபடி உயாநது நிற்கினற, அரங்கத்துள்ளே— ஸ்ரீரஙகவிமாநததிறகுள (பரகாசிககினற), அருள் ஆரும் கடலை — கருபையாகிய நீா நிறைநத அரஙகனுகிய கடலை, கண்டவன் நம் பாணன் — கணடு அநுபவிததவராகிய நம திருபபாணழவாரால, ஓதியது ஓர் இரு நான்கும் இரண்டுமான ஒரு பத்தும்— அருளிசசெயயபபட்டனவாய (நிதயம) அநுஸநதிககததக்கனவாய எட்டும இரணடுமான நிகரறற அமலனுதிபிரான் பததுப பாசுரஙகளையும், பற்றுக உணர்ந்து உரைத்தோம்— கதியாக அறிநது அநுஸந்திததோம நீதி அறியாத — (பிற மதஙகளைக கணடிப்பதறகு வேணடிய) யுகதிகளை அறியாதவாகளாய, நிலை அறிவார்க்கெல்லாம் — தத்துவஙகளின் ஸவரூபததை (மாததிரம) அறிநதவாகளுககெல்லாம, இதுவே நிலை என்று — இநத ப்ரபநதமே உறுதி தரவலலது எனறு (நினைதது), நிலை நாடிநின்றேம் — (இதில கூறபபட்ட) நிலைமையை (அநுபவததை) அடைய விருமபிநின்ரேம். வேதியர் தாம் விரித்து உரைக்கும் — வேதாநதிகள் தாஙகள விரிவாக வெளியிடுகினற, விளைவுக்கெல்லாம் — பலன்களுக்கெல்லாம, இது விதை ஆகும் என்று — இநத பரபநதம் காரணமான விதைபோனறதாகும் என்று, விளம்பினேம் — (இநத ரஹஸயத்தில) கூறினேம்.

கருத்து — அமலனுதிபிரானென்னும் ப்ரபந்தம் ஸகல பலன்களையும கொடுககவலலதாகையால அதுவே சேதநர்களுககுச் சிறந்த கதியாகும. 36

132 காண்பனவு முரைப்பனவு மற்றேன் றின்றிக்
கண்ணனையே கண்டுரைத்த கடிய காதற்
பாண்பெருமா ளருள்செய்த பாடல் பத்தும்
பழமறையின் பொருளென்று பரவு கின்றோம்
வேண்பெரிய விரிதிரைநீர் வையத் துள்ளே
வேதாந்த வாரியனென் றியம்ப நின்றே
நாண்பெரியோ மல்லோநா நன்றுந் தீது
நமக்குரைப்பா ருளரென்று நாடு வோமே 37

உரை — காண்பனவும் உரைப்பனவும் மற்று ஒன்று இன்றி – (தன்) கண்ணால் காணப்படுவதும் பேசப்படுவதும் வேறு ஒரு வஸ்துவாக இல்லாமல், கண்ணனையே கண்டு உரைத்த – எம்பெருமானையே கண்டு (அவனைப்பற்றியே) பேசியவரும், கடிய காதல் பாண்பெருமாள் – (எம் பெருமானிடம்) அதிகமான பக்தியையுடையவருமான திருப்பாணாழ்வார், அருள் செய்த பாடல் பத்தும் – அருளிச்செய்த (அமலனாதிபிரான் என்னும்) பத்துப் பாசுரங்களையும், பழ மறையின் பொருள் என்று பரவுகின்றோம் – அநாதியான வேதத்தின் ஸாரம் என்று (நினைத்துக்) கொண்டாடுகின்றோம் வேண் பெரிய – விருப்பத்தால் பெரியதும் (எல்லோராலும் மிக விரும்பப் படுகின்றதும்), விரி திரை நீர்– அகன்ற அலை நிறைந்த (கடல்) நீரால் சூழப் பட்டதுமான, வைபத்துள்ளே– இவ்வுலகத்தில், வேதாந்த ஆரியன் என்று– வேதாந்தாசார்யன் என்று, இயம்ப நின்றேம் – (ஸ்ரீரங்கநாதன் தானே) புகழும்படி நிலைபெற்றோம், (அதனால்) நாம் நாண்பெரியோம் அல்லோம் – நாம் அஹங்காரம் நிறைந்தவர்களாக ஆகமாட்டோம் நன்றும் தீதும்– நல்ல விஷயங்களையும் தீய விஷயங்களையும், நமக்கு உரைப்பார் – நமக்கு உப தேசிக்கும் ஆசார்யர்கள், உளர் என்று நாடுவோம் – இருந்தே தீருவார் களென்று (துணிந்து அவர்களைத்) தேடியே நிற்போம்

கருத்து — ஸகலவேதார்த்தங்களையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்ட அமலனாதிபிரானுடைய வ்யாக்கியானமாகிய இந்த ரஹஸ்யத்தை ஆசார்யர்களிடம் கேட்டுத் தெளிய முற்பட வேண்டும். 37

அமிருதாசுவாதினி-உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

பரமபதஸோபானம்-உரை

சீராருந்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

பொதுத்தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் . . . . . தேசிகம் ||

சீரொன்று . . . . . வாழ்வு.

சிறப்புத்தனியன்—உரை

ப்ராசீக்ருத்ய விமுக்திஸௌதபதவீஸோபாநஸம்ஜ்ஞம்
ஶாரீரார்ணவரத்நஜாதமிஹ ய: ப்ராகாஶயத் ஸர்வஶ: |
தஸ்மிம்ஸ்திஷ்டதி வேங்கடேஶகவயே ஸ்ரீபாஷ்யகாரோபமே
யம் கஞ்சித் புருஷம் ஹ்யுபாஸிதுமயே மா ஸ்ம மந: ஸ்வஸ்தி தே ||

அயே மந: - ஓ மனமே! ய: - எவர், விமுக்திஸௌதபதவீஸோபாநஸம்ஜ்ஞம் - மோக்ஷமாகிய மேன்மாடத்திற்கு ஏறும் படிகளாக கூறுவதை, ப்ராசீக்ருத்ய - சாரமாகக்கொண்டு, இஹ - இப்பூமியில், ஶாரீரார்ணவரத்நஜாதம் - கடலைப்போன்ற வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தமாகிய ரத்நக்குவியலை, ஸர்வஶ: - முழுவதும், ப்ராகாஶயத் - (பரமபதஸோபானமென்னும் க்ரந்தத்தின் மூலமாய்) வெளியிட்டாரோ, தஸ்மிந் - அந்த, ஸ்ரீபாஷ்யகாரோபமே - ஸ்ரீபாஷ்யகாரரை ஒத்தவரான, வேங்கடேஶகவயே - ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன் என்னும் மஹாகவி, திஷ்டதி - ப்ரகாசிக்கும்பொழுது, யம் கஞ்சித் புருஷம் ஹி - வேறு ஒரு அற்பமனிதனை, உபாஸிதும் - பூஜிப்பதற்கு, மா ஸ்ம: - போகாதே (முயலாதிரு), (அவ்வாறு இருந்தால்) தே - உனக்கு, ஸ்வஸ்தி - மங்களம் (உண்டாகும்.)

தஸ்மை நமோऽஸ்து குரவே தாத்ருஶவிபவாய வேங்கடேஶாய |
ப்ராவர்த்தயஜ்ஜநாநாம் இஹைவ வைகுண்டஸௌதஸோபாநம் ||

(ய: - எவர்), இஹைவ - இப் பூமியிலேயே, ஜநாநாம் - ஜனங்களுக்கு, வைகுண்டஸௌதஸோபாநம் - பரமபதமாகிய மேன்மாளி

கைக்குச் செல்லும் படிகளை (வெளியிடும் இப்பிரபந்தத்தை), ப்ரா வர்த்தயத் - வெளியிட்டாரோ, தாத்ருஶவிஶ்வாய - அவ்வளவு பெருமைவாய்ந்த, தஸ்மை - அந்த, வேங்கடேஶாய - வேதாந்த தேசிகனென்னும், குரவே - ஆசார்யனுக்கு, நம: கக்ஷா - (நம) வணக்கம் சேரக்கடவது

தேனேறு தாமரையா டிருமார் பன்றன்
திண்ணருளா லவனடியில் விவேகம் பெற்றிங்
கூனேறு பவக்குழியை வெறுத்த தற்பி
னூர்விரத்தி யுடன்வினையின் றிரளுக் கஞ்சிக்
கூனேறு பிறையிறையோன் சாபந் தீர்த்தான்
றுரைகழலே சரணடைந்து தூம்பை விட்டு
வானேறும் வழிப்படிக ளடைவே கண்ட
வண்புகழ்த்தூப் புல்வள்ள லருள்பெற் றேமே.

தேன் ஏறு தாமரையாள் — தேன் நிறைந்த தாமரைப் பூவில் வசிக்கும் பிராட்டியை, திருமார்பன்றன் — திருமார்பில் உடையவனான எம்பெருமானுடைய, திண் அருளால் — வலிய கருபையினால், அவன் அடியில் விவேகம் பெற்று — அவனுடைய திருவடிகளில் நல்ல ஜ்ஞானத்தைப் பெற்று, இங்கு — இப்பூமியில், ஊன் ஏறு பவக் குழியை — சரீரத்தையே வருத்தி செய்கிற ஸம்ஸாரமாகிய படுகுழியை, வெறுத்ததற்பின் — வெறுத்துத் தள்ளிய பின், ஊர் விரத்தியுடன் — பரவுகிற வைராக்யத்துடன், வினையின் திரளுக்கு அஞ்சி — பாபக் கூட்டத்தால் வரும் பலனுக்குப் பயந்து, கூன் ஏறு — வளைவு நிறைந்த, பிறை இறையோன்— சந்த்ரகலையைத் தரித்த சிவனுடைய, சாபம் தீர்த்தான் — சாபத்தைப் போக்கிய எம்பெருமானுடைய, துரை கழலே சரண் அடைந்து — (சதங்கை) ஒலிக்கின்ற திருவடிகளையே சரணமாகப் பற்றி, தூம்பை விட்டு — சரீரத்தை விட்டு, வான் ஏறும் வழிப் படிகள் — பரமபதத்திற்கு ஏறும் வழிகளின் படிகளை, அடைவே கண்ட — வரிசையாகக் கண்டறிந்து வெளியிட்ட, வண் புகழ் — சிறந்த புகழையுடைய, தூப்புல் வள்ளல் — தூப்புலில் அவதரித்த தாநசீலரான தேசிகனுடைய, அருள் பெற்றேம்— கருபையைப் பெற்றோம்.

ஸ்ரீ:

சீராராமப்புல திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளே சரணம்

[விஷயச் சுருக்கம் — இந்தப் பிரபந்தத்தின் பெயரையே கொண்ட ஒரு ரஹஸ்யக்ரந்தத்தையும் மணிப்ரவாளநடையில் அருளிச்செய்திருக்கிறார் நம் தேசிகன். அதிலடங்கிய பாசுரங்களைத் தொகுத்ததால் இப் பிரபந்தம் தோன்றியது. மிக்க உயரத்திலமைந்துள்ள ஓர் இடத்தை அடைவதற்குப் படிகளை அமைத்து ஏறிச்செல்லுதல் உலகமுறையாகும் பரமபதமென்னும் மிக உயர்ந்த ஸ்தாநத்தை அடைவதற்கு ஒன்பது விஷயங்களைப் படிகளாகக் கற்பித்து இப்பிரபந்தத்தில் விளக்குகிறார் ஆதலின் இதற்கு இப் பெயர் வந்தது (ஸோபாநம்—படி)

இங்குக் கூறிய * 9-படிகளாவன — (1) தத்துவங்கள் முதலியவற்றை வகுத்து அறிதல் (2) மனந்தளர்தல் (3) உலகஸுகங்களில் ஆசையறுதல் (4) தன் பாபங்களின் மிகுதியால் இனி வரக்கிடக்கும் நரகாநுபவம் முதலிய துன்பங்களுக்கு அஞ்சுதல் (5) எம்பெருமான் மோக்ஷத்தை அருள்வதற்குக் காரணமான உபாயங்களை அநுஷ்டித்தல் (6) இச் சரீரத்திலிருந்து ஜீவன் வெளியேறுதல் (7) அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தால் செல்லுதல் (8) ஸ்ரீவைகுண்டமென்னும் திவ்யலோகத்தைச் சேர்தல் (9) அந்த ஸர்வேச்வரனைக் கண்ணாரக் கண்டு களித்து அனுபவித்து அந்த ஆநந்தத்திலேயே மூழ்கிக் கிடத்தல் இந்த 9- விஷயங்களையும் இப் பிரபந்தத்தில் சுருக்கியும், ரஹஸ்யத்தில் மிக விரித்தும் அருளியிருக்கிறார்]

கட்டளைக்கலித்துறை

133 அடற்புள் ளரசினு மந்தணர் மாட்டினு மின்னமுதக்
கடற்பள்ளி தன்னினுங் காவிரி யுள்ள முகந்தபிரா
னிடைப்பிள்ளை யாகி யுரைத்த துரைக்கு மெதிவாரர்
மடைப்பள்ளி வந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுண் மன்னியதே.

[*பொதுப்பாசுரம்*]

உரை — அடல் புள் அரசினும் — *பலமுடைய பக்ஷிகளுக்கு அரசனாகிய கருடனிடத்திற்காட்டிலும*, † அந்தணர் மாட்டினும் — *ப்ராஹ்மணா*

* விவேகநிர்வேதவிரக்திபீதய: ப்ரஸாதஹேதூத்க்ரமணார்ச்சிராதய: । ப்ரக்ருத்யதிக்ராந்தபதாதிரோஹணம் பராப்திரித்யத்ர பவந்தி பர்வணா: ॥

† ப்ராஹ்மணாநாம் யதீநாம் வேத:

களின் தநமாகிய வேதவேதாநதஙகளிடததிறகாட்டிலும், இன் அமுதக் கடல் பள்ளி தன்னினும் — இனிய அமுதமாகிய பிராட்டி அவதரிதத திருப் பாறகடலாகிய படுககையிடததிறகாட்டிலும, காவிரி — காவிரிக கரையி லுள்ள ஸ்ரீரங்கம முதலிய திவயதேசஙகளில, உள்ளம் உகந்த பிரான் — மனம மிக மகிழநது எழுநதருளியுளள எமபெருமான, இடைப்பிள்ளை ஆகி — இடைசசிறுவனுய அவதரிதது, உரைத்தது — வெளியிடட பகவத கீதையின தாதபாயததையே, உரைக்கும் — தம பாஷயஙகளில விளககிய வரான, எதிவரனுர் — யதிகளுள சிறநத ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய, மடைப் பள்ளி வந்த மணம்— திருமடைப்பளளி வழியாக வீசிய வாஸனை, எங்கள் வார்த்தையுள் — யாம வெளியிடும க்ரநதஙகளுள், மன்னியது — பொருநதி யுளளது

ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய திருமடைபபளளியில அநதரஙககைஙகா யம செயதுவநது அவரிடமே ஸகலாததஙகளையும கறறறிநத கடாம்பி யாச்சான வழியாக நம ஸம்ப்ரதாயம வநது தழைததோஙகுவதால "மடைப் பளளிவநத மணம" எனனபபட்டது

உணணககடவ உயாநத பணடஙகளைச சேமிததுத திருமடைப்பள ளியில வைதது அனைவருககும வழஙகுமாறுபோலே கறறறிநது அநுபவிகக வேண்டிய வேதாநதத்தின ரஹஸயாாததஙகளையெலலாம ஸ்ரீபாஷயகாரா கடாமபியாசசானுககு உபதேசிதது, அவாமுகமாய உலகுககு வழஙகச செய்தபடியால அவருககு மடைப்பளளியாசசானெனத திருநாமம வநதது எனறும கூறுவா பெரியோா

கருதது — *ஸ்ரீபாஷயகாரரிடமிருநது கடாமபியாசசான வழியாக வநத ஸமபரதாயம பெருமைபெறறதாகும* 1

இனி 2-பாசுரங்களால் முதற்படியாகிய விவேகம் விளக்கப்படுகின்றது—

134 கள்ள மனத்துடன் கண்டு முயன்ற கடுவினையா
னள்ளிரு ளாழியி னற்சுவை யைந்தென நாடியவோ
ரள்ளலி னூனும் விழுந்தழி யாவகை யாரணநூல்
வள்ளல் வழங்கிய வான்படி யான வழியிதுவே. 2

[பாசுரம 2, 3— விவேகபாவம]

உரை — கள்ளமனத்துடன் — *திருட்டுததனமை நிறைநத மனஸ் ஸினுல,* கண்டு — *(தததுவஙகளை விபரீதமாய) அறிநது,* முயன்ற கடு வினை யால் — *செய்த கொடிய காமஙகளால,* நள் இருள் ஆழியில் — *அடாநத (அஜ்ஞானமென்னும) இருளாகிய கடலில,* ஐந்து நல் சுவை என — *(ரூபம,*

ரஸம, கநதம, ஸபாசம, சபதம எனனும) ஐநதும நலல ஸாரஙகள எனறு நினைதது, நாடிய ஓர் அள்ளலில் – (நமமால) தேடபபடட ஒரு பெருஞ சேறறில, நாளும் – எபபொழுதும, விழுந்து அழியாவகை – (நாம) விழுநது அழிநதுபோகாமலிருககுமபடி, வள்ளல் – (ஸகலாததஙகளையும் வெளியிடுதலால) கொடையிற சிறநத, ஆரணநூல் – வேதவேதாநதஙகளில, வழங்கிய – உபதேசிககபபடடதும, வான்படியான – பரமபதததிறகு(முதற) படியாயுளளதுமான, வழி – மாாககம, இதுவே – இநதப பாவததிற கூறபபடட விவேகமே 2

எணசீராசிரியவிருததம

135 அருவுருவா னவையனைத்து மறிவா ரேனு
மருங்கலைகள் கற்றுரைக்க வல்லா ரேனுந்
தருமவழி யழியாமற் காப்பா ரேனுந்
தனிமறையின் றற்பரியந் தருவா ரேனு
மிருவினையி னொழுக்கத்தா லேவ லோரா
திங்கேநாஞ் சிறையிருந்த வீனந் தீர்க்குந்
திருமகளார் பிரியாத தேவன் றிண்ணந்
தேறுதார் திண்படியி லேறு தாரே. 3

உரை — அரு உரு ஆனவை – உருவமிலலாத சேதநம ஸதூலமான அசேதநம ஆகிய, அனைத்தும் அறிவாரேனும் – ஸகலபதாாததஙகளையும் அறிநதவரேயானாலும, அரும் கலைகள் கற்று – அருமையான கலவியைத தாம கறறு, உரைக்க வல்லாரேனும் – (பிறருககும) உபதேசிக்க ஆறறலுடையவரேயாயினும, தரும வழி அழியாமல் – தாமமாாக்கம அழியாமல், காப்பாரேனும்–(அதனபடி) அநுஷடிபபவாகளேயானாலும, தனி மறையின்– ஒப்பறற வேதததின, தாற்பரியம் தருவாரேனும் – ஸாராாத்தததைப் பிறருககுப போதிபபவரேயானாலும, இரு வினையின் ஒழுக்கத்தால் – (புணயம் பாபம எனனும) இரணடு காமஙகளின மாாக்கததில நடததலால, ஏவல் ஓராது – (நாம் செயயவேண்டிய) கைஙகாயததைபபறறி ஆராயாமல, இங்கே நாம் சிறையிருந்த – இநத ஸமஸாரததில நாம் சிறையிருநததமையாகிய, ஈனம் தீர்க்கும் – தாழவைப் போககுகினற, திருமகளார் பிரியாத – பிராட்டியால பிரியபபடாதவனை, தேவன் திண்ணம் தேறுதார் – எமபெருமானுடைய உறுதியைத தெளிநதுகொளளாதவா, திண் படியில் ஏறுதார் – (மோக்ஷததிற் கொண்டு சோககும்) திடமான படியில ஏறமாட்டாாகள.

கருத்து — (பா-2,3-) எவ்வளவு ஜ்ஞானமுள்ளவனாயி னும், எம்பெருமானுடைய நிலையை *அறிபவனே மோக்ஷத்தின் படியைக் கடக்கமுடியும்.* 3

இனி 2 பாசுரங்களால், இதுவரை வீணே காலம் கழிந்தமையை எண்ணி மனந்தளர்தல் என்னும் 2-வது படி விளக்கப்படுகின்றது.—

கட்டளைக்கலித்துறை

136 மறுத்தார் திருவுடன் மார்பிற் றரித்தவன் வாசகத்தை
மறுத்தார் மயக்கமு மற்றத னல்வந்த மாநரகு
நிறுத்தார் பவத்தி னெடுநா ளுழன்றமை கண்டதனுல்
வெறுத்தா ரணநெறி யேவெள்கி யோட விரைவர்களே. 4

[*பாசுரம் 4, 5— நிர்வேதபாவம்*]

உரை — மறு—(ஸ்ரீவத்ஸமென்னும்) *மறுவையும்,* தார்—(வைஜயந்தி என்னும்) *மாலையையும்,* திருவுடன் — *பிராட்டியுடன்,* மார்பில் தரித்தவன் — *தன் திருமார்பில் தரித்தவனான எம்பெருமானுடைய,* வாசகத்தை — (கீதை முதலிய) *உபதேசத்தை,* மறுத்தார் — *மீறி நடப்பவர்களுடைய,* மயக்கமும் — *அஜ்ஞானத்தையும்,* மற்று — *மேலும்,* அதனால் வந்த மா நரகும் — *அந்த அஜ்ஞானத்தால் வந்த பெரிய நரகங்களையும்,* நிறுத்து — *ஆராய்ந்து பார்த்து,* ஆர் பவத்தில் — *நிறைந்த ஸம்ஸாரத்தில்,* நெடுநாள் உழன்றமை கண்டு — *வெகுகாலம் வருந்தியது கண்டு,* அதனால் வெறுத்து — *அதனால் (ஸம்ஸாரத்தில்) வெறுப்படைந்து,* வெள்கி — *(இதுவரையில் தாம் நடந்ததற்கு) வெட்கமடைந்து,* ஆரணநெறியே ஓட — *வேதத்திற் கூறப்பட்ட உபாயத்தை அநுஷ்டிக்க,* விரைவர்கள்— *(விவேகிகள்) விரைவில் முற்படுவர்.*

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

137 வான்பட்ட மன்னிருளின் மயங்கி மாறு
மறித்தோருகா லேனையூழி சென்று லன்றே
நுன்பட்ட வுடலாழி வினையோ மூக்கி
லோருகரையுங் காணாதே யொழுது மாறுந்
தேன்பட்ட விடம்போலத் தித்திக் கின்ற
சிறுபயனே யுறுபயனென் றருந்து மாறுந்
தான்பட்ட படியிந்நேர் தானே கண்டு
தளர்ந்திடுமேல் வளர்ந்திடுமே தக்க வாறே. 5

உரை — (விவேகம பெற்ற சேதநன) வான் பட்ட — ப்ரக்ருதியின ஸமபநதத்தால உணடான, மன் இருளில் — வலிய (அஜ்ஞாநமாகிய) இருளில, மயங்குமாறும் — திகைத்திருக்கும நிலைமையையும, ஊன ஊழி சென்றால் — (இப்படியே) எவவளவோ யுகஙகள கழிநதபிறகு, அன்று — ஸ்ருஷ்டிகாலததில, மறித்து ஒரு கால் — மறுபடியும ஒருமுறை, ஊன் பட்ட உடல் — மாமஸம சோநத உடலைத தருகினற, ஓர் வினை ஆழி ஒழுக்கில் — ஒப்பற்ற காமஙகளாகிய ஸமுதரததின வெளளத்தில, ஒரு கரையும் காணுதே — ஒரு கரையையும காணமுடியாமல், ஒழுகுமாறும் — செனறுழலும நிலைமையையும, தேன் பட்ட விடம்போல — தேனுடன கலநத விஷததைபபோல, தித்திக்கின்ற — (ஸதூலமாயப பாரததால) ஸுகமாகத தோனறுகின்ற, சிறு பயனே —அற்ப பலன்களையே, உறு பயன் என்று — பெரிய பலனெனறு, அருந்துமாறும் — அநுபவிக்கும வகையையும, இந் நேர்— இவவாறே, தான் பட்ட படி— தான் அநுபவிககும் பரகாரஙகளையும, தானே கண்டு தளர்ந்திடுமேல் — தானே பாரதது மனம தளாநதால, தக்க ஆறு வளர்ந்திடுமே — தன ஸவருபததிறகுத) தக்க உபாயம வருததியாகும் (அநுஷ்டிககப்பெறும).

கருத்து — (பா- 4, 5-) ஸமஸாரததில உளள துனபஙகளைக கணடவா, **மனம் தளர்ந்து** உபாயததை அநுஷ்டிபபா. 5

இனி 2 பாசுரங்களால், ஸம்ஸாரத்தில் ஆசையறுதல் என்னும் 3-வது படி விளக்கப்படுகின்றது.—

கட்டளைககலிததுறை

138 உலகத் துயர்ந்தவ ரொன்றும் பயனி லுறுந்துயரு
மலகிற் படாதவப் போகங் கவர்ந்தெழு மம்புயத்தோன்
கலகத் தொழின்மது கைடப ராற்படுங் கட்டமெண்ணிற்
பலகற்ற மெய்யடி யார்படி யாரிக் கடும்பவத்தே. 6

[பாசுரம 6, 7— விரக்திபாவம]

உரை.— உலகத்து உயர்ந்தவர் ஒன்றும் பயனில் — உலகததில உயாந்தவாகள ஈடுபட்டு அநுபவிக்கின்ற பலனில, உறும் துயரும்— (நடுவே) வரும் துனபததையும், அலகில் படாத — அளவில அகபபடாத, அப் போகம் கவர்ந்து — பரஹமலோகஸுகததை அநுபவிதது, எழும் அம்புயத்தோன் — உயாநதிருப்பவனும் தாமரையில இருப்பவனுமாகிய பரஹமதேவன, கலகத் தொழில் மது கைடபரால்— சணடையையே தொழிலாகக் கொணட மது, கைடபன் என்னும் அஸுராகளால, படும் கட்டம்

எண்ணில் — படுகின்ற கஷ்டங்களையும நினைததுப்பாராததால, பல கற்ற மெய் அடியார் — பல நூல்களையும கறற உணமையான அடியாாகள் (பாக வதா), இக் கடும் பவத்து — இநதக் கொடிய ஸமஸாரததில், படியார் — ஈடுபடமாட்டாாகள.

முன, மது—கைடபன என்னும அஸுராாகள பாஹமாவினிடமிருநது வேதஙகளை அபஹரிததுச சென்றதால ப்ரஹமா செயலறறு எம்பெருமானிடம புலமப, அவனும அவ்வஸுராகளைக் கொனறு வேதத்தை மீட்டுக் கொடுத்தானென்ற வரலாறு 3-வது அடியிற கூறப்பட்டது. 6

எண்சீராசிரியவிருததம

139 தந்திரங்க ளளவிலராய்த் தனத்தான் மிக்க
தார்வேந்தர் தொழவைய மாண்டார் மாண்டார்
சந்திரனுஞ் சூரியனும் வீயுங் காலந்
தாரகையின் வடமுமற்றுத் தனிவா னாளு
மிந்திரனு மேறுயர்த்த வீசன் றானு
மீரிரண்டு முகத்தானு மில்லா வந்நா
ணந்திருமா னிலைகண்டார் நாக மெல்லா
நாகென்று நற்பதமே நாடு வாரே. 7

உரை — தந்திரங்கள் அளவிலராய் — சேனையை அளவில்லாது பெறறவாகளாய், தனத்தால் மிக்க தார் வேந்தர் தொழ — செலவததால் பெரியராய் மாலையைத்தரித்தவர்களான அரசாகள (தமமை வநது) வணங்குமபடி, வையம் ஆண்டார் — உலகத்தை ஆண்டவா (களான மநு, மாநதாதா முதலியவா) கள், மாண்டார் — இறநதொழிநதனா, தாரகையின் வடமும் அற்று — நக்ஷத்ரஙகளின் வரிசையும அழிநது, சந்திரனும் சூரியனும் வீயும் காலம் — சநதரனும ஸூாயனும அழியுஙகாலமாகிய, வான் தனி ஆளும் இந்திரனும் — ஸ்வாக்கலோகததை ஒருவனாய் ஆள்கினற தேவேநதரனும், ஏறு உயர்த்த ஈசன்தானும் — காளையைக கொடியாக உயாதத சிவனும, ஈர் இரண்டு முகத்தானும்— நானகு முகமுடைய ப்ரஹமாவும், இல்லா அந்நாள் — இலலாமற்போன அந்த (மஹாப்ரளய) காலததில, நம் திருமால் நிலை கண்டார்— நம் எம்பெருமானது ஸ்தாநமாகிய பரமபதத் (தின ஸவ பாவத்)தை அறிந்தவாகள, நாகம் எல்லாம் — (ப்ரஹ்மலோகம் வரையில் உளள) தேவலோகஙகளை எல்லாம், நரகு என்று — பரமபததநோடு ஆராயுமபோது) நரக (த்திற்கு ஸம) மென்று (நினைத்து), நல் பதமே நாடுவார் — சிறநத ஸதாநமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தைப் பெறவே விரும்புவாாகள்.

காலம (ஆகிய), இலலா, அந்நாள் எனறு அந்வயித்துககொளக.

கருத்து — (பா- 6, 7-) பரமபதம தவிர ஸகலலோகஙக ளும அழியுநதன்மையை அறிநதவனுககு ஸமஸாரததில ஆசை ஒழிந்துபோம 7

இனி 2 பாசுரங்களால், வரப்போதும் கர்மபலாநுபவத்திற்கு அஞ்சுதல் என்னும் 4-வது படி விளக்கப்படுகின்றது.—

கட்டளைககலிததுறை

140 துறவற மேதுணி வார்துணுக் கற்ற விளந்துணிவோ
நுறவில ராதலி னுழயர்ந் தாருட னொன்றிநின்றே
மறவழி மாற்றியெம் மையலைத் தீர்த்தவர் மன்னருளாற்
கறவை யுகந்த பிரான்கழல் சூடுங் கருத்தினமே. 8

[பாசுரம 8, 9— பிதிபாவம]

உரை — துறவறமே — (ஸமஸாரபந்ததனத நீககுவதறகாகச் செய்யும) நிவ்ருததிதாமஙகளையே, துணிவார் — (சிறநததாகத) துணிநது பற்றுமவா, துணுக்கு அற்ற — ஸமஸாரபயம இலலாத, இளம் துணிவோர்— முதிராத நிச்சயததையுடையவாகளோடு, உறவு இலர்— ஸமபநதம கொளள மாட்டாாகள. ஆதலின் — ஆதலால், நாம் உயர்ந்தாருடன் — நாம (அவவாறு செய்யாது) சிறநதவரான, பாகவதருடன, ஒன்றி நின்றேம் — கலந்து நிற்கின்றேம். மறவழி மாற்றி — (நமமைப) பாபவழியிலிருநது விலக்கி, எம் மையலைத் தீர்த்தவர் — எமமுடைய அஜஞாநததைப போககிய ஆசாாயாகளின், மன் அருளால் — வலிய கருணையால, கறவை உகந்த பிரான்— பசுக்களிடம மகிழ்ச்சிகொண்ட எம்பெருமானுடைய, கழல் சூடும் கருத்தினம் — திருவடிகளைச் சூடிக் கைங்காயமசெயயும உறுதியுடையராவோம. 8

எண்சீராசிரியவிருததம

141 வந்தனபோல் வருவனவு மனந்த மாகி
மாளாத துயர்தருவல் வினைநே நுப்புக்
கிந்தனமா யெண்ணிறந்த கால மெல்லா
மின்னழமிப் பவக்குழிக்கே யிழியா வண்ணம்
வெந்ததொரு துழவியைநற் றுமா னுக்கும்
வெறித்துளவ வித்தகனர் விதியே கொண்டார்
பந்தனமா மவையனைத்தும் பாறு கைக்குப்
பழமறையின் பரமநெறி பயிலு வாரே. 9

உரை — வந்தனபோல் — (இதுவரை) வந்த துக்கங்களைப்போல், வருவனவும் — இனி வரப்போகும் துக்கங்களும், அனந்தமாகி — எல்லையற்றனவாகி, மாளாத — அழியாத, துயர் தரு — துக்கத்தைத் தருகின்ற, வல்வினை — வலிய கர்மங்களாகிய, நெருப்புக்கு — அக்னிக்கு, இந்தனமாய் — விறகாய் நின்று, இன்னமும் — இன்னமும், எண்ணிறந்த காலம் எல்லாம் — அளவில்லாத காலம் முழுதும், இப் பவக் குழிக்கே — இந்த ஸம்ஸாரமாகிய படுகுழியிலேயே, இழியா வண்ணம் — விழுந்து துன்புறாதபடி (நினைந்து), வெந்தது ஒரு குழவியை — வெந்து கருகிய ஒரு குழந்தையை, நல் குமாரனுக்கும் — அழகிய சிறுவனாக்கிய வரும், வெறித் துளவ வித்தகனார் — மணமுள்ள திருத்துழாயை அணிந்த அதிசயச்செய்கையையுடையவருமான பகவானுடைய, விதியே கொண்டார் — ("பக்தியோகம் செய்" "ப்ரபத்திசெய்" என்ற) கட்டளைகளையே (சிறந்தனவாகப்) பற்றிய சேதநர்கள், பந்தனமாம் அவையனைத்தும் — (ஸம்ஸாரத்திலேயே) பிணிக்கும் அந்தக்கர்மங்கள் முழுதும், பாறுகைக்கு — அழிவதற்கு, பழமறையின் — அநாதியான வேதத்திற்கூறிய, பரமநெறி — சிறந்த (பக்தி-ப்ரபத்தியாகிய) உபாயங்களில், பயிலுவார்— ஈடுபடுவார்கள்.

பாரதயுத்தத்தில் த்ரோணருடைய புத்திரனான அச்வத்தாமனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அபாண்டவாஸ்த்ரத்தால் உத்தரையின் கர்ப்பத்தில் வெந்து கரியாகிய குழந்தையை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், பரீக்ஷித் என்னும் அழகிய ராஜகுமாரனாக்கிய வரலாறு மூன்றாமடியிற் கூறப்பட்டது.

கருத்து — (பா. 8, 9.) விவேகிகள் ஸம்ஸார துக்கத்திற்கு அஞ்சித் தம்மைக் காக்க முற்படுவர். 9

இனி 2 பாசுரங்களால், உபாயத்தை அநுஷ்டித்தல் என்னும் 5-வது படி விளக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைக்கலித்துறை

142 கருமா லையில்வருங் கட்டங் கழிக்குங் கருத்துடையா
ரொருமால் பெருகு முயோகின் முயன்றும தன்றியுநந்
திருமா லடியிணை திண்சர ணாகு மெனவரித்துந்
தருமா லினியவை தானே யெனத்தக வெண்ணுவரே 10

[பாசுரம் 10, 11— ப்ரஸாதநபாவம்]

உரை — கருமாலையில் வரும் கட்டம் — கர்ப்பவரிசையில் (இருப்பதால்) வருகின்ற கஷ்டத்தை, கழிக்கும் கருத்துடையார் — நீக்கும் நினைவுடைய பாகவதர்கள், ஒரு மால் பெருகும் — ஒப்பற்ற பக்தி வ்ருத்தி

யாககககூடிய, உயோகில் முயன்றும் — பக்தியோகததில முயனறுகொண டும, அது அன்றியும் — அது தவிர (அதில சகதியிலலாதவாகள), நம் திரு மால் அடியிணை — நமமுடைய எமபெருமானுடைய திருவடிகள இரணடை யும, திண் சரண் ஆதும் — திடமான உபாயமாகும, என வரித்தும் — எனறு (நினைத்து அவறறில) ப்ரபததிசெய்தும, மால் — எம்பெருமான், இனி யவை — (வரப்போகும) நன்மைகளை, தானே தரும் என—தானே தருவான் என்று உறுதிகொணடவராய, தகவு—(அவன) க்ருபையையே, எண்ணுவர்— எதிர்பாாததிருப்பா

கருத்து·— ஸமஸாரதுககததை அறிநதவா பகதி-பரபததி களில தஙகளுககு ஏறற **உபாயத்தை அநுஷ்டிப்பர்.** 10

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

143 முன்செய்த வினைத்திரளின் முளைத்த தன்றி
முற்றுள்ள முதலரிந்து முளைத்த கூற்றிற்
றன்செய்ய திருவருளா லிசைவு பார்த்துத்
தழல்சேர்ந்த தூலமெனத் தானே தீர்த்துப்
பின்செய்த வினையினினை வொன்று தோன்றும்
பிழைபொறுத்து வேறுளது விரகான் மாற்று
மென்செய்ய தாமரைக்கட் பெருமா னென்னை
மெண்ணுதா ரெட்டிரண்டு மெண்ணு தாரே 11

உரை·— முன் செய்த வினைத்திரளில் — முன்பு செய்த பாபக்கூட டத்தில், முளைத்தது அன்றி — பலன்கொடுக்கத் தொடங்கிய பாபம தவிர, உள்ள முதல் — (கைம்முதலாக) உள்ள பாபங்களை, முற்று அரிந்து — முழு தும போக்கி, முளைத்த கூற்றில் — பலன்கொடுக்கததொடஙகிய பாகத தில, இசைவு பார்த்து — (ப்ரபந்நனுடைய) அஙகீகாரததை எதிர்பாாதது (அவன விருமபிய காலத்தில), தன் செய்ய திரு அருளால் — தன்னுடைய ருஜுவான சிறந்த க்ருபையால, தழல் சேர்ந்த தூலம் என — அகநியில சோந்த பஞ்சு என்னுமபடி, தானே தீர்த்து — தானே போக்கி, பின் செய்த வினையில் — (ப்ரபத்திக்குப) பிறகு செய்யும் பாபங்களில், நினைவு ஒன்றது ஒன்றும் — அறிவு இல்லாமல் (தெரியாமல) நேர்ந்தற, பிழை பொறுத்து — பாபங்களைப் பொறுதது, வேறு உளது — தெரிநது செயய வேண்டியதாய்த் நேர்நத குறறத்தை, விரகால் மாற்றும் — ப்ராயச்சிததம முதலியவற்றில மூட்டிப் போக்குபவனை, செய்ய தாமரைக் கண்— சிவந்த தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய, என் பெருமான் — எனக்கு நாதனை

ஸர்வேச்வரனுடைய, எண்ணம் எண்ணதார் — திருவுள்ளத்தின் போக்கை அறியாத மானிடா, எட்டு இரண்டும் எண்ணதார் — திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகமென்னும் ரஹஸ்யத்ரயத்தை அறியாதவர்களே.

* சேதநனுடைய கர்மங்கள் (1) ப்ராரப்தம் (2) ஸஞ்சிதம் என இருவகைப்படும். பலன் கொடுக்கத்தொடங்கிய கர்மம் ப்ராரப்தம் எனப்படும். பின் ஒரு காலத்தில் பலன் கொடுப்பதற்காகத் தனியாயக் குவிந்து மூட்டையாயிருப்பது ஸஞ்சிதமெனப்படும். பக்தியோகம் ஸஞ்சிதகர்மங்களை மாத்ரம் போக்கும். ப்ரபத்தி, ஸஞ்சிதகர்மங்களைப் போக்கி, ப்ராரப்தத்தில் நாம் இந்தச் சரீரம் உள்ளவரை பலனை அநுபவிக்கவேண்டிய கர்மங்களைத் தவிர மீதியுள்ளவற்றையும் போக்கிவிடுகின்றது, ப்ரபத்திக்குப் பிறகு அறியாமல் செய்யும் பாபங்களை இவனிடம் சேராதபடி நீக்கிவிடுகின்றது, காலதேசங்களைக்கொண்டு மனப்பூர்வமாகச் செய்யும்படி நேர்ந்த பாபங்களையும் ப்ராயச்சித்தாதிகளைக்கொண்டு ஒழித்துவிடுகின்றது. (மனப்பூர்வமாயச் செய்யும் பாபங்கள் நீங்கும் வகையை 64-வது பாசுர வுரையிற் காண்க) இச்சரீரம் உள்ளவரையிலும் உள்ள விளம்பத்தைக் கூடப் பொறுக்காது உடனே முக்தி வேண்டுமெனபவனுக்கு உடனேயே ஸகல கர்மங்களையும் போக்கிப் பலனைத் தருகின்றது. என்னே ப்ரபத்தியின் பெருமை!' இத்தகைய பெருமை பக்தியோகத்திற்கு இல்லை.

கருத்து — உபாயத்தை அநுஷ்டித்தவனுடைய ஸகல கர்மங்களையும் எம்பெருமான் நீக்குவான். 11

இனி 2 பாசுரங்களால், ஜீவன் சரீரத்திலிருந்து வெளியேறுதல் என்னும் 6-வது படி விளக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைக்கலித்துறை

144 உறையிட்ட வாளென வூனு ளுறையு முயோகியரை
நறைமட் டொழிவற்ற நற்றுள வேந்திய நாயகன்று
னிறைமட் டிலாத நெடும்பயன் காட்ட நினைந்துடலச்
சிறைவெட்டி விட்டு வழிப்படுத் தும்வகை செய்திடுமே. 12

[பாசுரம் 12, 13— உத்க்ராந்திபாவம்]

---

* ப்ராரப்தேதரபூர்வபாபமகிலம் ப்ராமாதிகம் சோத்தரம்
ந்யாஸேந க்ஷபயந்நஸஹ்யமபரம் ப்ராயச்சித்தேந ந: ।
தீவ்ரம் ப்ராரப்தமநந்யநாஜ்ஞாதேவீ கணிஷ்யதே:
கஷ்டிஷ்டே ஸதி சிக்ஷயா வ்யநயந்து கோபாகலோதிஹ்ஸர: ॥

உரை — நறை மட்டு ஒழிவற்ற — *வாஸனையுள்ள தேன் நீங்காத,* நல் துளவு—*சிறந்த திருத்துழாய்மாலையை,* ஏந்திய நாயகன்தான் — *தரித்த ஸர்வேச்வரன்,* உறையிட்ட வாள் என — *உறையிற் செருகிய கத்தி என னும்படி,* ஊனுள் உறையும் உயோகியரை — *சரீரத்திற்குள் வசிக்கும (பக்தர் ப்ரபந்நர் என்ற) யோகிகளை,* மட்டு இலாத நிறை — *எல்லையில்லாத பெருமையையுடைய,* நெடும் பயன் — *பெரிய பலனாகிய மோக்ஷத்தை,* காட்ட நினைந்து — *அநுபவிக்கச்செய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டு,* உடலச் சிறை வெட்டி விட்டு — *சரீரமாகிய சிறையை ஒழித்து,* வழிப்படுத்தும் வகை — *பயணப்படுத்துவதாகிய ப்ரகாரத்தை,* செய்திடும் — *செய்திடுவான்.*

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

145 * முன்கருவி யீரைந்து மனத்திற் கூட்டி
முக்கியமா மருத்திலவை சேர்த்த தெல்லா
நன்குணரு முயிரினிற்சேர்த் தைம்பூ தத்தை
நண்ணுவித்துத் தான்றன்பால் வைக்கு நாத
னென்பதுடன் வாசலிரண் டுடைத்தா யுள்ளே
யொருகோடி துயர்விளைக்கு முடம்பா யொன்றும்
வன்சிறையின் றலைவாச றிறந்து நம்மை
வானேற வழிப்படுத்த மனமுற் றனே 13

உரை— முன் — *முதலில,* கருவி ஈர் ஐந்தும் — *(ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்து ஆக) இந்த்ரியங்கள் பத்தையும,* மனத்தில் கூட்டி — *மனஸ்ஸாகிய இந்த்ரியத்துடன் சேர்த்து,* அவை — *அந்தப் பதினொரு இந்த்ரியங்களையும,* முக்கியமாம் மருத்தில் சேர்த்து — *முகத்தில ஸஞ்சரிக்கின்ற ப்ராணவாயுவில சேர்த்து,* அது எல்லாம் — *அவையனைத்தையும்,* நன்கு உணரும் — *நன்ருய் அறியும் சக்தியுள்ள,* உயிரினில் சேர்த்து — *ஜீவாத்மாவில சேர்த்து (அந்த ஜீவாத்மாவை),* ஐம்பூதத்தை நண்ணுவித்து — *ஐந்துபூதங்களிடம் சேர்ப்பித்து (அந்த ஜீவாத்மாவின் களைப்பு நீங்குவதற்காக),* தான் தன்பால் வைக்கும் நாதன் — *தான் தன்னிடம வைத்து இளைப்பாறுவிக்கும ஸர்வேச்வரன,* ஒன்பதுடன் இரண்டு வாசல் உடைத்தாய் — *பதினொரு த்வாரங்களையுடையதாய,* உள்ளே ஒரு

* मनसि करणग्रामं प्राणे मनः [illegible] च तं
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

கோடி துயர் விளைக்கும் — *உள்ளே கோடிக்கணக்கான துன்பங்களைத் தருகின்ற,* உடம்பாய் ஒன்றும் — *சரீரமாய* (ஜீவனோடு) *சேர்ந்திருக்கின்ற,* வன்சிறையின் — *வலிய சிறையின,* தலைவாசல் திறந்து— *முதலவாசலாகிய ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தைத் திறந்து,* நம்மை வான் ஏற வழிப்படுத்த — *நம்மைப் பரமபதம் ஏற ப்ரயாணப்படுத்த,* மனமுற்றான் — *மனங்கொண்டான*

ப்ராணவாயு, சரீரமும இந்த்ரியங்களும நிலைத்திருக்கக் காரணமாயிருத்தலால முதன்மைபெற்றிருப்பதுபற்றி முக்கியப்ராணனெனப் படுமென உபநிஷத்துக் கூறுகின்றது.

ஜ்ஞாநேந்த்ரியம் ஐந்து—*செவி, வாய, கண, மூக்கு, உடல என்பன*

கர்மேந்த்ரியம் ஐந்து— *வாய, கை, கால, பாயு, உபஸ்தம என்பன*

ஒன்பது த்வாரம்— *கண* 2, *காது* 2, *மூக்கு* 2, *வாய்* 1, *மல த்வாரம* 1, *ஜலத்வாரம* 1 *என்பன.*

இரண்டு த்வாரம்— *நாபித்வாரம, உச்சித்வாரம (ப்ரஹ்மரந்த்ரம) என்பன*

கருத்து — *(பா 12, 13—) ஜீவாத்மாவை எம்பெருமான தானே இச்சரீரத்தினின்று வெளியேற்றுகின்றான* 13

இனி 2 பாசுரங்களால், அர்ச்சிராதிமார்க்கம் என்னும் 7—வது படி விளக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைக்கலித்துறை

146 தெருளார் பிரம புரத்திறை சேர்ந்திடர் தீர்ந்தவர்தா
மருளார் பிரம புரச்சிறை தீர்ந்தபின் வந்தெதிர்கொண்
டருளா லமரர் நடத்தவிம் மாயை கடந்ததற்பின்
சுருளார் பவநா கச்சுழ லாற்றின் சுழற்சியிலே. 14

[*பாசுரம* 14, 15— *அர்ச்சிராதிபாவம*]

உரை — தெருள் ஆர் — *ஜ்ஞானம நிறைந்தவனும,* பிரமபுரத்து இறை சேர்ந்து — *சரீரத்தின் தலைவனுமான அந்தர்யாமியோடு சேர்ந்து,* இடர் தீர்ந்தவர் தாம் — *துன்பம நீங்கி(இளைப்பாறி)ய ஜீவர்கள,* மருள் ஆர் — *அஜ்ஞானம நிறைந்த,* பிரமபுரச் சிறை — *சரீரமாகிய சிறையை,* தீர்ந்தபின் — *விட்டு நீங்கியபின்,* அருளால் — *(பகவானுடைய) கருணையினால,* அமரர் — *ஆதிவாஹிகர்களான தேவர்,* எதிர்கொண்டு வந்து நடத்த — *எதிர்வந்து*

அழைத்து நடத்திப்போக, இம்மாயை கடந்ததன் பின் — இந்த பரக்ருதி மண்டலத்தைத் தாண்டிய பிறகு, பவ நரகச் சுழல் ஆற்றின் — ஸம்ஸார மாகிய நரகமென்னும் சுழல் நிறைந்த நதியின், சுழற்சியில் — சுழலில, சுருளார் — (மறுபடி) சுழலமாட்டார்கள்.

ஈசுவரன், ஜீவனுடைய சரீரத்தில அந்தாயாமியாயிருப்பதனால பரஹ்மத்திற்கு ஸ்தானமாகிய அச்சரீரம ப்ரஹ்மபுரமெனப்படுமென உபநிஷத்துக் கூறுகின்றது.

ஜீவனுடைய சரீரம் ஐந்து பூதங்களாலாகியது. சரீரத்தில முதுகின் மேற்புறத்தில தூண்போன்ற மூன்று எலும்புகள் ஒன்றுகூடி நிற்கின்றன அவற்றுக்கு த்ரிஸ்தூணமெனப் பெயர்வழங்கும் மரணகாலத்தில ஈசுவரன் அவற்றைக்கடைந்து அங்கிருந்து ஐந்துபூதங்களின் ஸூக்ஷ்மமான அம்சத்தை எடுத்து அதில் ஜீவனைச் சேர்க்கின்றான் இங்ஙனம் கடைதலே த்ரிஸ்தூணக்ஷோபமெனப்படும. இவ்வாறு கடையும்போது ஜீவனுக்கு மிகக வேதனையுண்டாகும. இந்த வேதனை நீங்குவதற்காக அந்த ஜீவனை ஈசுவரன் தன்மீது அணைத்துக்கொள்ளுகின்றான் (இவ்வம்சங்கள மரணமடையும் அனைவருக்கும் பொதுவாகும.) இவ்விஷயமே இப்பாசுரத்தின் முதலடியிற் கூறப்பட்டது

ஆதிவாஹிகர்களின் விவரணத்தை 67-வது பாசுரத்திற் காணக.

கருத்து — ஆர்ச்சிராதிகதியால சென்றவர மறுபடியும ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பமாட்டார். 14

எண்சீராசிரியவிருத்தம

147 விழியல்லால் வேலில்லை விண்ணின் மாதர்
மேனியல்லால் வில்லில்லை மீன வற்கு
மொழியல்லா லமுதில்லை யென்று முன்னாள்
முத்திவழி முனிந்தடைந்த மோகந் தீர்ந்தோம்
கழியல்லாற் கடலில்லை யென்பார் போலக்
காரியமே காரணமென் றுரைப்பார் காட்டும்
வழியல்லா வழியெல்லாங் கடந்தோ மற்றும்
வானேறும் வழிகண்டோ மகிழ்ந்திட் டோமே 15

உரை — முன்னாள் — முன்பு, முத்தி வழி முனிந்து — மோக்ஷமார்க்கத்தை வெறுத்து, மீனவற்கு — மீனக் கொடியாகவுடைய மன்மதனுக்கு, விண்ணின் மாதர் — தேவலோக ஸ்தரீகளுடைய, விழி அல்லால் வேல் இல்லை — கண்ணல்லது வேறு வேலாயுதம் இலலை, மேனி அல்லால் வில் இல்லை — (அப்பெண்களுடைய) சரீரத்தைத் தவிர வேறு வில் இலலை;

மொழியல்லால் அமுது இல்லை—(அவர்கள் பேசும) பேச்சைத்தவிர வேறு அமருதம இலலை, என்று அடைந்த — என்று (நாம) அடைந்த, மோகம் தீர்ந்தோம் — அஜ்ஞானம நீங்கப்பெற்றோம கழி அல்லால் கடல் இல்லை — (கடலின் கழிநீரைமாத்திரம கண்டு) கழிநீரைத் தவிர வேறு கடல இலலை, என்பார்போல — என்று சொல்லும மூடர்கள்போல, காரியமே காரணமென்று — (ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து) உண்டான ஜகத்தையே காரண மென்று (கொண்டு அதையன்றி வேறான ப்ரஹ்மமில்லையென்று), உரைப்பார் காட்டும் — கூறுகிற மதாந்தரஸ்தர்களால காட்டப்படுகின்ற, வழியல்லா வழியெல்லாம் — நலவழியல்லாத வழிகளையெல்லாம, கடந் தோம் — தாண்டிவிட்டோம, மற்றும் வான் ஏறும் வழி கண்டோம் — மேலும பரமபதத்திற்குச செல்லும அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தை அடைந்தோம, (அதனால) மகிழ்ந்திட்டோம் — மகிழ்ச்சியடைந்தோம

கருத்து — அஜ்ஞானம நீங்கி நலவழிப்பட்டு அர்ச்சிராதி கதியில சென்றவர் மகிழ்ச்சியடைவார். 15

இனி 2- பாசுரங்களால், பரமபதம் சேர்தல் என்னும் 8-வது படி விளக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைக்கலித்துறை

148 வன்பற் றுடன்மயல் பூண்டுமற் றோர்கதி யாலினநா
ளென்பெற் றதுபெறுந் தானழ மெத்தனை போதுளதாந்
துன்பற்ற தன்றுணி வாற்றுயர் தீர்க்குந் துழாய்முடியா
னின்புற்ற நல்வழி யாலேற்று நற்பத மெண்ணுவமே. 16

[*பாசுரம் 16, 17— திவ்யதேசப்ராப்திபாவம*]

உரை:— வன் பற்றுடன்—(நாம அற்பவிஷயங்களில) வலிய ஆசையுடன், மயல் பூண்டு — அஜ்ஞானத்தைப் பெற்று, மற்று ஓர் கதியால் — (நமக்குத் தகாத) வேறு ஒரு வழியில நடந்ததால், இன நாள்— இங்ஙனே பலநாளாக, பெற்றது என் ? — அடைந்த பயன யாது ? பெறும் தானழும் — (அவ்வழி களால) பெறக்கூடிய (ப்ரஹ்மபதம முதலிய) ஸ்தானமும், எத்தனை போது உளதாம் ? — எத்தனை காலம நிலைத்திருக்கும் ? துன்பு அற்ற — துக்க மிலலாதவனும, தன் துணிவால் — தனனைப்பற்றிய (பக்தி, ப்ரபத்தி என்னும உபாயமாகிய) ஜ்ஞானத்தினால, துயர் தீர்க்கும் — ஸம்ஸாரதுக்கத் தைப் போக்குபவனும, துழாய் முடியான் — திருத்துழாய்மாலையை முடியில அணிபவனுமான எம்பெருமானால, இன்புற்ற நல் வழியால் ஏற்றும்—ஸுகம நிறைந்த சிறந்த (அர்ச்சிராதி) மார்க்கத்தால அடைவிக்கப்படுகின்ற, நல் பதம் எண்ணுவம் — உயர்ந்த பதமாகிய பரமபதத்தை அநுஸந்திப்போம்.

பக்தி ப்ரபத்தியாகிய உபாயஙகள ஜ்ஞாநவிகாஸரூபமாகவே முடிவ தால் ஜ்ஞாநமென்னும பொருள்கொண்ட 'துணிவு' எனும பதததால அவை கூறப்பட்டன.

கருதது — அர்சிராதிகதியால செலபவா பரமபதத்தைச் சேருவர் 16

எணசீராசிரியவிருத்தம

149 பண்டையிரு வினையாற்றிற் படிந்து பாரங்
காணுதே யொழுகியநாம் பாக்கி யத்தால்
வண்டமரு மலர்மாதர் மின்னுய் மன்ன
வைசயந்தி மணிவில்லாய் விளங்க வான்சேர்
கொண்டலருள் மழைபொழிய வந்த தொப்பாங்
குளிர்ந்துதெளிந் தமுதாய விரசை யாற்றைக்
கண்டணுகிக் கருத்தாலே கடந்து மீளாக்
கரைகண்டோர் கதியெல்லாங் கதித்திட் டோமே. 17

உரை — பண்டை இரு வினை — அநாதியான (புணயபாபஙகளெனனும) இரணடு காமஙகளாகிய, ஆற்றில் படிந்து — ஆறறில ஆழநது, பாரம் காணுதே — கரையைக காணமுடியாமல, ஒழுகிய நாம் — (அதனவழியே) சென்றுகொணடிருநத நாம, வண்டு அமரும் மலர் மாதர்—வணடுகள மொயககும தாமரைமலரிலுள்ள பிராட்டி, மின்னுய் மன்ன — மினனலாக நிலைபெற, வைசயந்தி — வைஜயந்தி எனனும் வநமாலை, மணி வில்லாய் விளங்க — அழகிய வானவில்லாக ப்ரகாசிகக, வான் சேர் கொண்டல் — (பரமபதமாகிய) ஆகாசத்திலுள்ள எமபெருமானுகிய மேகம, அருள் மழை பொழிய — கருணையாகிய மழைநீரைச சொரிய, வந்தது ஒப்பாம் — (அதனுல) வநததுபோனற, குளிர்ந்து தெளிந்து அமுதாய — குளிாநது கலக்கமறறு அமருதமயமான, விரசை ஆற்றை — விரஜாநதியை, கண்டு அணுகி — கணடு நெருஙகி, கருத்தாலே கடந்து — தம ஸஙகலபததாலே தாணடி, மீளாக் கரை கண்டோர் — திருமபுதலிலலாத அக்கரையாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைநதவாகளுடைய, கதி எல்லாம் — ப்ரகாரஙகளையெல்லாம, பாக்கியத்தால் — (நமமுடைய) அத்ருஷ்டவிசேஷத்தால, கதித்திட்டோம் — அநுஸநதித்தோம.

இப்பாசுரத்தில் பரமபதத்தில எழுநதருளியுள்ள எமபெருமானை ஆகாயததிலுள்ள மேகமாகவும, பிராட்டியை (நிலைபெறற) மினனலாகவும, வைஜயந்தியென்னும வநமாலையை வானவில்லாகவும, அவனது கருணை

வெள்ளத்தை மழைநீரததாரையாகவும, விரஜாநதியை அதனால பெருகிய அமருதமயமான நதியாகவும வாணிதத கவிசாதுாயம அநுபவிக்கத் தக்கதாகும

கருதது — *ஆசசிராதிமாாககததால சென்றவா விரஜாநதியைத தம ஸஙகலபததால தாணடிப* **பரமபதம்** *சேருவா* *17*

இனி 2-பாசுரங்களால், தானே பலனுயும் கடைசிப்படியாயும் உள்ள பகவதநுபவம் விளக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைககலிததுறை

150 பூவள நுந்திரு மாது புணர்ந்தநம் புண்ணியனுர்
தாவள மான தனித்திவஞ் சேர்ந்து தமருடனே
நாவள நும்பெரு நான்மறை யோதிய கீதமெலாம்
பாவள நுந்தமிழ்ப் பல்லாண் டிசையுடன் பாடுவமே 18

[*பாசுரம* 18, 19—*பராப்திபாவம*]

உரை — பூ வளரும் – *பூவில வஸிபபவளான*, திருமாது – *பிராட்டியினுல*, புணர்ந்த – *அணைததுககொளளபபட்டவனும*, நம் புண்ணியனுர் – *நம புணயஸவருபனுமான எமபெருமானுக்கு*, தாவளமான – *வஸிக்குமிடமான*, தனித் திவம் சேர்ந்து– *ஒப்பறற பரமபதம சோநது*, தமருடனே– *(நிதயஸூரிகளும முகதருமாகிய) பாகவதாகளுடன்*, நா வளரும் – *நாவில் தஙகுகினற*, பெரு நான் மறை – *பெரிய நானகு வேதஙகளில*, ஓதிய கீதம் எலாம் – *அதயயநம செயயபபடுகினற காநம எலலாவறறையும*, பா வளரும் – *பாககள நிறைநதுளள*, தமிழ்ப் பல்லாண்டு – *தமிழில திருப் பலலாணடு தொடஙகும ஆழவாா திவயஸூகதிகளின*, இசையுடன் – *கீதததுடன*, பாடுவம் – *பாடுவோம*

கருதது — *பரமபதம சோநதவா வேதஙகளையும் திவயபரபநதஙகளையும பாடிக கைஙகாயம செயவர்.* *18*

எண்சீராசிரியவிருததம

151 அடலுாக முண்டுமிழ்ந்த வருக்கன் போல
வழக்கடைந்து கழலியநற் றாளம் போலக்
கடலொழிக் கரைசேர்ந்த கலமே போலக்
காட்டுத்தீக் கலந்தொழிந்த களிறே போல
மடல்கவரு மயல்கழிந்த மாந்தர் போல
வன்சிறைபோய் மன்னர்பதம் பெற்றுர் போல
வுடன்முதலா வுயிர்மறைக்கு மாயை நீங்கி
யுயர்ந்தபத மேறியுணர்ந் தோன்றி னேமே. 19

உரை — அடல் உரகம் — வலிமையுள்ள (ராகு என்னும்) ஸர்ப்பத்தால், உண்டு உமிழ்ந்த — விழுங்கி(ப் பிறகு) உமிழப்பட்ட, அருக்கன்போல— ஸூர்யனைப்போலவும், அழுக்கு அடைந்து கழுவிய — அழுக்கு நிரம்பியிருந்து பின் கழுவப்பெற்ற, நல் தாளம் போல— சிறந்த முத்துப் போலவும், கடல் ஒழுகிக் கரை சேர்ந்த — கடலில் திசைதெரியாதோடிப் பின் (தெய்வவசத்தால்) கரையைச் சேர்ந்துவிட்ட, கலமே போல — ஓடம்போலவும், காட்டுத் தீக்கு அலந்து - காட்டுத்தீயால் (சூழப்பட்டு) வருந்தி, ஒழிந்த — (பிறகு அத்துன்பம்) நீங்கிய, களிறேபோல — யானைபோலவும், மடல் கவரும் மயல் கழிந்த — மடலூரும்படியான காமவிசனை நீங்கிய, மாந்தர்போல — மனிதர் போலவும், வன் சிறை போய்— (சிறையிலிருந்து, பின்) வலிய அந்தச் சிறை நீங்கி வெளியேறி, மன்னர்பதம் பெற்றார்போல — ராஜபதவியைப் பெற்றவர்போலவும், உடல் முதலா — காமசரீரத்திற்குக் காரணமாய், உயிர் மறைக்கும் — ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை(நாம் அறியமுடியாதபடி)மறைப்பதாயுள்ள, மாயை நீங்கி — ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் நீங்கி, உயர்ந்த பதம் ஏறி — உயர்ந்த ஸ்தானமாகிய பரமபதத்தில் ஏறி, உணர்ந்து — (அளவற்ற) ஜ்ஞானத்தைப் பெற்று, ஒன்றினோம் — (அவனுடன்) கலந்து ஈடுபட்டோம்.

ஸம்ஸாரத்தில் உழன்று வருந்திய ஜீவன் ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கப் பெற்றுப் பரமபதம் சேருங்கால் பெறும் தேஜஸ்ஸும் பெருமையும் இப்பாசுரத்தில் ஆறு உபமானங்களால் விளக்கப்பட்டன

மடலூர்தல்:— ஒரு தலைவன், தான் விரும்பிய தலைவியை அடைய முடியாத நிலைமையில் அவளுருவமெழுதிய மடல்கொண்டு ஊரார்காணச் செல்வது. பனங்குருத்தைக் குறிக்கும் மடலெனும் சொல் இங்கு அதில் வரைந்த சித்திரவுருவத்தையும் குறித்துநின்றது (மடலூர்தலின் விரிவெல்லாம் தமிழில் அகப்பொருளிலக்கணம் நோக்கி அறிக)

இப்படித் தாம் விரும்பிய தலைவியை அடையமுடியாமையால் மடலூரும் நிலை வந்து, பின் தமது எண்ணம் நிறைவேறியதால் அத்துன்பம் தீர்ந்த மானிடர் இங்கு ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கி முக்திபெறும் ஜீவனுக்கு உதாஹரணமாக்கப்பட்டனர்.

கருத்து:—இச்சரீரத்திலிருந்து புறப்பட்ட ஜீவர் பரமபதம் சேர்ந்து எம்பெருமானுடன் கலந்து ஈடுபடுவர்.

இந்த ப்ரபந்தத்தில் கூறிய 9 விஷயங்களாகிய படிகளை ஒன்றுசேர இப்பாசுரம் வெளியிடுகின்றது —

152 மண்ணுலகின் மயறீர்ந்து மனந்த தும்பி
மன்னாத பயனிகந்து மாலே யன்றிக்
கண்ணிலதென் றஞ்சியவன் கழலே பூண்டு
கடுஞ்சிறைபோய்க் கரையேறுங் கதியே சென்று
விண்ணுலகில் வியப்பெல்லாம் விளங்கக் கண்டு
விண்ணவர்தங் குழாங்களுடன் வேதம் பாடிப்
பண்ணுலகிற் படியாத விசையாற் பாடும்
பல்லாண்டே பல்லாண்டும் பாடு வோமே. 20

உரை — மண்ணுலகில் மயல் தீர்ந்து — இககாமபூமியில அஜஞாநம தீாநது (1 விவேகபாவம), மனம் ததும்பி — (வீணே கழிநத காலததை நினைநது) மனம ததததளிதது (2நிாவேதபாவம), மன்னாத பயன் இகந்து—ஸதிர மலலாத ஸமஸாரஸுகஙகளில ஆசையொழிநது (3 விரகதிபாவம), மாலே அன்றி — எமபெருமானைத தவிர, கண் இலது என்று— (வரப்போகும நரகத்தைத் தடுக்க வேறு) கதி இலலை எனறு, அஞ்சி — பயநது (4 பீதிபாவம), அவன் கழலே பூண்டு — (பகதி அலலது பரபததியால) அவனுடைய திருவடிகளையே பறறி (5 பரஸாதநபாவம), கடும் சிறை போய் — சரீரமென்னும கொடிய சிறையிலிருநது புறபபடடு (6 உதகரமணபாவம), கரை ஏறும் கதியே சென்று—(ஸமஸாரஸமுதரததின)அககரைககுச் செலலும ஆாசசிராதி கதியால சென்று (7 ஆாசசிராதிபாவம), விண்ணுலகில் — பரமபதததில உள்ள, வியப்பு எல்லாம் — ஆசசாயஙகளையெலலாம, விளங்கக் கண்டு — தெளிவாயக கணடு (8 திவயதேசபராபதிபாவம), விண்ணவர் தம் குழாங்களுடன் — நித்யஸூரிகள, முகதாகள ஆகியவாகளின கோஷடிகளுடன, வேதம் பாடி — வேததைதப் பாடி, பண் உலகில் படியாத இசையால் — ஸஙகீதவுலகில அமையாத தெயவகாநத்தால, பாடும் — பாடபபடுகிற, பல்லாண்டே — பலலாணடு எனறு தொடஙகும திவயப்ரபநததனைதயே, பல் ஆண்டும் பாடுவோம் — பலகாலமும பாடுவோம (9 பராப்திபாவம)

கருததது:— இப பிரபநதததிற கூறியபடி பரமபதம அடைநதோா அஙகே பகவானை மஙகளாசாஸநமசெயது கொணடு வாழவா. 20

153 மாளாத வினையனைத்து மாள நாம்போய்
வானேறி மலர்மகளா ரன்பு பூணுந்
தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டு பூண்டு
தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடி யாடிக்
கேளாத பழமறையின் கீதங் கேட்டுக்
கிடையாத பேரின்பம் பெருக நாளு
மீளாத பேரடிமைக் கன்பு பெற்றே
மேதினியி லிருக்கின்றோம் விதியி னாலே 21

உரை — மாளாத வினை அனைத்தும் – (லகுவாய) ஒழியாத கர்மங்கள முழுதும, மாள – (நாம அநுஷ்டித்த உபாயத்தால) ஒழிய, நாம் போய் – நாம் (ஆசசிராதிகதியால) சென்று, வான் ஏறி – பரமபதத்தை அடைந்து, மலர் மகளார் – தாமரையில வாழும பிராட்டியுடைய, அன்பு பூணும் – அன்பைப் பெற்றவனும, தோளாத மா மணிக்கு – துளைக்கப் படாத பெரிய (இந்திரநீல) ரத்நமபோன்றவனுமான எமபெருமானுக்கு, தொண்டு பூண்டு – கைங்கர்யத்தை ஏற்று, தொழுது – வணங்கி, உகந்து – மகிழ்ந்து, தோத்திரங்கள் பாடி – ஸ்தோத்ரங்களைப் பாடி, ஆடி – நர்த்தனம் செய்து, கேளாத பழமறையின் – (இதுவரை) கேட்டிராத பழமையான வேதத்தின், கீதம் கேட்டு – திவ்யகானத்தைக் கேட்டு, கிடையாத பேரின்பம் – (மற்றவர்களுக்கு) கிடையாத பெரிய(மோக்ஷ)ஆநந்தம், நாளும் பெருக– எந்நாளும் பெருகுமபடி, மீளாத பேரடிமைக்கு – திருமபுதலில்லாத பெரிய கைங்கர்யத்திற்குக் காரணமான, அன்பு பெற்றேம் – (எம்பெருமானுடைய) ப்ரீதியைப் பெற்றோம. விதியினால் – (நம்மைக்கொண்டு சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்ட எமபெருமானுடைய) நியமனத்தால, அல்லது– (ஆச்சாவதாரத்தில ஈடுபட்டு அநுபவிக்கக் காரணமான) பாக்ய விசேஷத்தால், மேதினியில் இருக்கின்றேம் – இக்காமபூமியில இன்னும உயிர்தரித்திருக்கின்றோம.

கருத்து:— பரமபதத்திற்குச் செல்ல உரியராயிருந்தும இப்பூமியில சேதநர் இருப்பது பகவத்ஸங்கல்பத்தாலேயே அல்லது ஆசசையிலுள்ள ஈடுபாட்டினாலேயே ஆம 21

பரமபதசோபானம்-உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

பரமதபங்கம் - உரை

ஸ்ரீமத் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் . . . தேசிகம் ||

ஸ்ரீமானு . . . வாழ்வு

[விஷயச் சுருக்கம்]

ஸ்ரீதேசிகன் பிறமதங்களின் முடிவுகளையும் அவற்றிலுள்ள தோஷங்களையும் நம் மதத்தின் மேன்மையையும் அனைவரும் நன்கு உணரவேண்டுமெனத் திருவுள்ளங்கொண்டு மணிப்ரவாளநடையில் பரமதபங்கமென்ற விரிவான ஒரு ரஹஸ்யத்தை அருளிச்செய்தார் அதில் ஒவ்வொரு அதிகாரத்தின் ஆதியிலும் முடிவிலும் அவ்வவற்றின் விஷயத்தைச் சுருக்கியருளிச்செய்த பாசுரங்கள் தொகுக்கப்பட்டுப் "பரமதபங்கம்" என்ற ஒரு ப்ரபந்தம் தோன்றியது

இதில் முதலில் ஸ்ரீதேசிகன், பிறமதங்களைக் கண்டிக்கத் தமக்கு அருள்புரியும்வண்ணம் திருவாழியாழ்வானைத் துதித்துப் பிறகு ஆசார்யர்கள் செய்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து, நம் ஸித்தாந்தத்தின்படி மூன்று தத்துவங்களை விளக்கிப் பரமதங்களைக் கண்டிப்பதன் அவசியத்தைக் கூறி, பிறமதங்களில் பொதுவாய் உள்ள தோஷங்களை வெளியிட்டு, சார்வாக மதம், நான்குவகைப்பட்ட (மாத்யமிக, யோகாசார, ஸௌத்ராந்திக, வைபாஷிக) பௌத்தமதம், அத்வைதமதம், ஜைநமதம், பாஸ்கர-யாதவமதம்,

வையாகரணமதம், கணாதமதம், கௌதமமதம், மீமாம்ஸகமதம், ஸாங்க்யமதம், யோகமதம், பாசுபதமதம் ஆகியவற்றின் முக்கியக் கொள்கையைச் ... கூறிக் கண்டித்து, பாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரத்தின் பெருமையைப் பேசி, நம் ஸித்தாந்தத்தில் சரணாகதியின் ஸ்வரூபத்தையும் பெருமையையும் வெளியிட்டு, பலன்பெறும் வகையையும் எடுத்துக் காட்டி, நம் பூர்வாசார்யர்கள் கைக்கொண்ட ஸம்ப்ரதாயமே சிறந்தது என்று ஸ்தாபித்து ..., இவ்வாறு பரமதங்களைக் கண்டிக்கத் தமக்கு அருள்புரிந்தது வய திருவாழியாழ்வாருடைய பதினாறு திருக்கைகளின் வலிமையையும் பேசி நிலையிட்டுகிறா

பரமதங்களைக் கண்டிக்கும் சக்தியுண்டாகத் தமக்கு அருள்புரியு மாறு திருவாழியாழ்வானைத் துதிக்கிறார் ஸ்ரீதேசிகன்—

கட்டளைக்கலித்துறை

15. எட்டள வம்புயத் துள்ளிலங் கும்மறு கோணமிசை
வட்டணி லந்தி கிரிவளை வில்வளை வாய்முசலந்
திண்கையி லங்குசந் சீர்திக ழுங்கதை செங்கமல
மெண்படை யேந்திநின் றனேழி லாழி யிறையவனே. 1

[பாசுரம 1, 2, 3– ப்ரஸ்தாவநாதிகாரம]

பதவுரை — எழில் ஆழி இறையவன் – அழகிய திருவாழியாழ்வானாகிய ஸ்வாமி, எண் தள அம்புயத்துள் – எட்டு இதழ்களுள்ள தாமரைப்பூவினுள், இலங்கும் அறு கோணம் மிசை – பரகாசிக்கும் ஆறு கோணமுள்ள யந்த்ரத்தில், திண் கையில் – வலிய (எட்டுத) திருக்கைகளில், வண் பணிலம் – அழகிய சங்கம், திகிரி – சக்ரம், வளை வில் – வளைந்த திருக் ... வில், வளை வாய் – வளைந்த வாயையுடைய கோடரி, முசலம் – உலக்கை, அங்குசம் – மாவெட்டி, சீர் திகழும் கதை – பெருமையுள்ள கதை, செங்கமலம் – சிவந்த தாமரைமொட்டுப்போன்ற ஆயுதம (ஆகிய), எண் படை – எட்டு ஆயுதங்களை, ஏந்தி நின்றான் – தரித்துநின்றான்.

எட்டு இதழுள்ள தாமரையில ஆறு கோணமுள்ள யந்த்ரத்தில், எட்டுக் கைகளிலும் எட்டு ஆயுதங்களை ஏந்திநின்ற திருவாழியாழ்வானைப் புகழ்ந்தவாறு.

தளை வழுவுமாதலின் 'அம்புயத்துளிலங்குமறு' என்று பாடம் கொள்ளத்தகாது.

1

ஆசார்யர்கள் செய்த உபகாரத்தை மகிழ்ந்து பேசுகிறர்—

பதினறுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்

155 விடுநெறி யஞ்சி விடத்தொ டக்கிய
விதியர டைந்து தொழத்த ழைத்தெழ
விழியரு டந்து விலக்க டிக்களை
விரகிலி யம்பி விலக்கி வைத்தனர்
கொடுவினை யென்ப தனைத்தி னைத்தனை
கொணர்தலி கந்த துணைத்த னத்தினர்
திருநகையில் வந்து தொழப்ப டக்கிய
குலபதி தந்த குறிப்பில் வைத்தனர்
கடுநர கன்பு கழற்றி மற்றெரு
கதிபெறு மன்பி லெமைப்பொ ருத்தினர்
கமலையு கந்த கடற்கி டைக்கடல்
கருணையு யர்ந்த திடர்க்கொ ருக்கினர்
படுமத லின்றி வளர்த்த நற்கலை
பலபல வொன்ற வெமக்கு ரைத்தனர்
பழமறை யந்தி நடைக்கி டைச்சுவர்
பரமத மென்ற திடித்த பத்தரே. 2

உரை — பரமதம் — பிறமதங்கள், பழ மறையந்தி நடைக்கு — பழமையான வேதாந்த மார்க்கத்திற்கு, இடைச்சுவர் — நடுவேயுள்ள சுவர் (போல தடையாயுள்ளன), என்று — என்று (நினைத்து), அது — அந்த மதமாகிய சுவரை, இடித்த பத்தர் — இடித்து ஒழித்த பகவத் பக்தர்களான எம் ஆசார்யர்கள், விடு நெறி அஞ்சி — நீக்கத்தக்க தீய வழியில் செல்லப்பயந்து, விடத் தொடக்கிய — (அவ்வழியை) விட்டுவிலகத் தொடங்கிய, விதியர் — பாக்யமுள்ள யாம், அடைந்து தொழ — (நம்மை) வந்து கிட்டி வணங்க, தழைத்து எழ — (மேன்மேலும்) வருத்தியாகிப் பெருகுகின்ற, அருள் விழி தந்து — கருணையுடன் கூடிய கடாக்ஷத்தைக் கொடுத்து, விலக்கு அடி — (உயர்ந்த பலனைப் பெறமுடியாமல்) விலக்குவதற்குக் காரணமான, களை — களை(போன்ற பாபங்)களை, இயம்பி — (எமக்கு) எடுத்துக்கூறி, விலக்கி — (அப்பாபச்செய்கையிலிருந்து எம்மை) விலக்கி, விரகில் வைத்தனர் — (எம் சக்திக்குத் தக்க) உபாயத்தில் (முயலவித்து) நிலைநிறுத்தினார்

(அவ்வாசார்யர்கள்), கொடு வினை என்பதனை — கொடிய கர்மங்களென்று சொல்லப்படுமவற்றை, தினைத்தனை கொணர்தல் இகந்த — சிறிதளவும் சேரவொட்டாது கழித்த, துணைத் தனத்தினர் — நற்குணமாகிய

செல்வத்தையுடையார் (எமக்குச் சிறிதும் பாபம் சேராதபடி சோகரும் சிறந்த குணமுடையவர்),

குருகையில் வந்து — திருக்குருகூரென்னப்படும் ஆழ்வார்திருநகரியில் அவதரித்து, கொழுப்பு அடக்கிய — (பிரமதஸாதர்களின்) கர்வத்தை (தம் ஸூக்தியின் மூலமாக) அடக்கிவிட்ட, குலபதி தந்த — (ப்ரபந்ந குலத்திற்குக்) கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிய, குறிப்பில் வைத்தனர் — ஸூக்ஷ்மமான கருத்தில் (எம்மை) நிலைநாட்டினர். (எம்மை ஆழ்வாருடைய கருத்தில் ஈடுபடச்செய்தனர்),

கடு நரகு — கொடிய நரக (த்தைத் தரும் பாபகார்ய) ங்களில், அன்பு கழற்றி—(எமக்கிருந்த) அன்பைப் போக்கி, மற்றொரு கதி பெறும் அன்பில்— மற்றொரு(சிறந்த) கதியாகிய மோக்ஷத்தைப் பெறுவதில் உள்ள ஆசையில், எ(ம்)மைப் பொருத்தினர் — எங்களை இசைவித்தனர் (தகாத விஷயத்தில் மனம்செல்லாது மோக்ஷத்தை விரும்புமாறு அவர்கள் செய்தனர்),

கமலை உகந்த — பிராட்டியின் அன்பிற்குரிய, கடல் கிடைக் கடல்— (பாற்) கடலில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் (நீலக்) கடல்போன்ற எம் பெருமானுடைய, கருணை உயர்ந்த திடர்க்கு — கருணையாகிய உயர்ந்த மேட்டில், ஒருக்கினர் — (எம்மை) ஒன்றுசேர்த்தனர் (எம்பெருமான் எம்மீது கருணைபொழியுமாறு செய்தனர்),

படு முதல் இன்றி — அழியும் காரணம் இல்லாமல், வளர்த்த — (ஈசுவரனாலும் மஹர்ஷிகளாலும்) வருத்திசெய்யப்பட்ட, பல பல நல் கலை — பற்பல சிறந்த வித்யைகள், ஒன்ற — (எம்மிடம்) ஒன்றுகூடும்படி, எமக்கு உரைத்தனர் — எங்களுக்கு உபதேசித்தனர் (பற்பல சிறந்த வித்யைகளை எமக்கு உபதேசித்தனர்)

ஆசார்யர்கள் தம்மை அடைந்தவர்களைத் தீயவழியிற் செல்லவொட்டாது தடுத்து, ஆழ்வாருடைய கருத்தில் ஈடுபடச்செய்து, மோக்ஷத்தில் அவாவையுண்டாக்கி, உபாயத்தில் மூட்டி, பகவத்கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரமாக்கினரென்றவாறு. 2

ஆசார்யர்கள் ஸாரார்த்தத்தையே உபதேசிப்பரென்கிறர்—

கட்டளைக்கலித்துறை

156 பொழுதைக் கும்பொருள் யாமறி யோம்பொரு ளார்மறையிற்
றுழுதைக் கின்றன தாமே யறியுந் தாழுடையா
ராழுதைக் கென்றிவை யாய்ந்தெடுத் தாரண நூல்வழியே
நாழுதைக் கும்வகை நல்லரு ளேந்தி நவின்றனரே 3

உரை — பொருள் ஆர் மறையில் — உண்மைக்கருத்து நிறைந்துள்ள வேதத்தில், போம் உரைக்கும் பொருள் — (தகாதென்று) நீக்கக்கூடியதும் (தக்கதென்று) சொல்லக்கூடியதுமான விஷயத்தை, யாம் அறியோம் — (ஆசார்யோபதேசத்திற்குமுன்) யாம் அறியமாட்டோம். தாம் உரைக்கின்றன — தம்மால் உபதேசிக்கப்படும் விஷயங்களை, தாமே அறியும் — தாமே (நேரில்) கண்டறியும்படியான, நம் உடையார் — பெருமையுடைய நம் ஆசார்யர்கள், நல் அருள் ஏந்தி — (நம் பக்கல்) சிறந்த க்ருபையைக் கொண்டு, ஆய்ந்து — (வேதத்தை) ஆராய்ந்து, இவை உரைக்க ஆம் என்று — இவ்விஷயங்கள் உபதேசிக்கத் தக்கனவாகும் என்று, எடுத்து — பொறுக்கியெடுத்து, ஆரண நூல் வழியே — வேதமார்க்கத்தைத் தழுவியே, நாம் உரைக்கும் வகை — நாம் (இந்த க்ரந்தத்தில்) விளக்கும்படி, நவின்றனர் — (நமக்கு) உபதேசித்தனர்.

வேதத்தில் ஸாரமான விஷயங்களையறியச் சக்தியற்ற நமக்கு ஆசார்யர்கள் தாம் ஆய்ந்தெடுத்த ஸாரார்த்தங்களை உபதேசித்ததால் நாம் இந்த க்ரந்தத்தைச் செய்யவல்லவரானோமென்றவாறு 3

வேதத்தால் உண்டாகும் தத்துவஜ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் பிறமதத்தினரைக் கண்டிக்கிறார்.—

157 சித்து மசித்து மிறையு மெனத்தெளி வுற்று நின்ற
தத்துவ மூன்றுந் தனித்தனி காட்டுந் தனிமறையால்
முத்தி வழிக்கிது மூல மெனத்துணி வார்களையுங்
கத்தி மயக்குங் கதகரை நாங்கடி கின்றனமே 4

[பாசுரம் 4, 5—ஜீவதத்துவாதிகாரம்]

உரை — சித்தும் — சேதநரும், அசித்தும் — அசேதநமும், இறையும் என — ஈச்வரனும் என்று, தெளிவுற்று நின்ற — தெளியப்பெற்று நின்ற, தத்துவம் மூன்றும் — தத்துவங்கள் மூன்றையும், தனித்தனி காட்டும் — (அவ்வவற்றின் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும்) தனித்தனியாகப் பிரித்து வெளியிடுகின்ற, தனி மறையால் — ஒப்பற்ற வேதத்தால், இது — இந்தத் தத்துவஜ்ஞானம், முத்தி வழிக்கு — மோக்ஷமார்க்கத்திற்கு, மூலம் என — காரணமாகும் என்று, துணிவார்களையும் — நிச்சயித்தறிபவர்களையும், கத்தி மயக்கும் — ஆரவாரத்தால் மயக்குகின்ற, கதகரை — ப்ரதிவாதிகளை, நாம் — (ஆசார்யோபதேசம் பெற்ற) நாம், கடிகின்றனம் — (இவ்வதிகாரத்தில்) கண்டிக்கின்றோம்.

நல்ல விவேகமுள்ளவர்களையும் ஆரவாரத்தால் மயக்கப்பார்க்கும் ப்ரதிவாதிகளை இவ்வதிகாரத்தில் கண்டிக்கிறோமென்றவாறு 4

158 முத்தின் வடங்க ளெனமுகுந் தன்புனை மூவகையாஞ்
சித்தி லருஞ்சுரு திச்செவ்வை மாறிய சிந்தைகளாற்
பந்தி லிரண்டுமெய்க் கப்பகட் டும்பா வாதியர்தங்
கந்தில் விழுந்தடைந் தவ்வழுக் கின்று கழற்றினமே. 5

உரை:— முத்தின் வடங்கள் என — முத்துக்களின் ஹாரங்கள் என்னும்படி, முகுந்தன் புனை — எம்பெருமான் தரித்த, மூவகையாம் சித்தில் — (பத்த-முக்த-நித்யஸூரிகளாகிய) மூன்றுவகைப்பட்ட சேதநா விஷயத்தில், அரும் சுருதிச் செவ்வை மாறிய — (அறிவதற்கு) அருமையான வேதத்தின் நேர்மையை அழித்துப்பேசுகின்ற, சிந்தைகளால் — நினைவுகளால், பந்தில் இரண்டு மெய்க்க — (தாம் கூறும்) பத்துவிஷயங்களில் இரண்டே மெய்யாக, பகட்டும் — மயக்குகின்ற, பரவாதியர் தம் — ப்ரதிவாதிகளுடைய, கந்தில் விழுந்து அடைந்த — வீண்பிதற்றலில் மயங்கி (அதனால்) பெற்ற, அழுக்கு — களங்கத்தை (குற்றத்தை), இன்று—(இவ்வதிகாரத்தை எழுதிய) இன்று, கழற்றினம் — நீக்கிவிட்டோம்.

பிறமதத்தினரால் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தில் கூறப்பட்ட கொள்கைகளை இவ்வதிகாரத்தில் ஒழித்தோமென்றவாறு.

அடைந்த + அழுக்கு = அடைந்தவ்வழுக்கு- இங்கு வகரம் விரிந்தது செய்யுள்விகாரமாகும். 5

அசேதநதத்துவத்தை இவ்வதிகாரத்தில் விளக்குகிறர்—

159 நாக்கிய லும்வகை நம்மை யளித்தவர் நல்லருளாற்
பாக்கிய மேந்திப் பரனடி யார்திறம் பார்த்ததற்பின்
றாக்கியர் தங்க டலைமிசை தாக்கித் தனிமறைதான்
போக்கிய மென்றத னிற்பேரியம் மதங்களைப் போக்குவமே.

[பாசுரம் 6, 7— அசித்தத்துவாதிகாரம்]

உரை:— நம்மை — (அறிவற்றிருந்த) நம்மை, நாக்கு இயலும் வகை — நாவினால் (நன்றாய்ப்) பேசும்படி, அளித்தவர் — அருள்புரிந்த ஆசார்யர்களுடைய, நல் அருளால் — சிறந்த கருணையினால், பாக்கியம் ஏந்தி — (நல்ல ஜ்ஞானத்தைப் பெறும்) பாக்யத்தைப் பெற்று, பரன் அடியார் திறம் — ஸர்வேச்வரனுடைய தாஸர் (களான ஜீவர்) களுடைய ஸ்வரூபத்தை, பார்த்ததற்பின் — (முன் அதிகாரத்தில்) ஆராய்ந்தபின்பு, தாக்கியர் தங்கள் — (ஆபாஸயுக்திகளைக்கொண்டே விஷயத்தை ஸாதிக்க முற்படுகின்ற) யுக்திவாதிகளுடைய, தலைமிசை தாக்கி — தலையில் மோதி, தனி மறை — ஒப்பற்ற வேதம், "போக்கியம்" என்றதனில் —

"(ஆதமாவினுல) அநுபவிககப்படும வஸது'' எனக கூறிய அசேதநததததுவத தைபபறறி வருகினறு, பொய்ம்மதங்களை — விபரீதககொள்கைகளை, போக்குவம் — (இவவதிகாரத்தில நாம) ஒழிததிடுவோம தான்—அசை.

"ஹொக்தா ஹொக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா" எனறு உபநிஷதவாகயம ஒனறு உளது இது மூனறு தததுவஙகளின ஸவபா வததை வெளியிடுகினறது ஜீவனை அநுபவிபபவனுகவும, அசேதநததை அநு பவிககப்படும வஸதுவாகவும, ஈசுவரனை சேதநாசேதநஙகளை ஏவுபவனுக வும இவவாகயததால அறிகினமோம. (ஹொக்தா - அநுபவிபபவன, ஹொக்யம் - அநுபவிககபபடும வஸது, ப்ரேரிதா - ஏவுபவன) 6

160 தீவகை மாற்றியன் றோர்தேரி லாரணம் பாடியநந்
தேவகி சீர்மக ஞர்திறம் பாவருள் சூடியநா
மூவகை யாமறி யாத்தத் துவத்தின் முகமறிவார்
நாவகை யேநடத் துந்நடை பார்த்து நடந்தனமே. 7

உரை — தீ வகை மாற்றி — (ஜீவாகளிடமுளள) தீய பரகாரஙகளை நீககி (ஒழிககக் கருதி), அன்று — பாரதயுததகாலததில, ஓர தேரில்—ஒப்பற்ற (அர்ஜுநனுடைய) தேரில் (பாகனுயிருநது), ஆரணம் பாடிய— வேதத (தின அாததத)தை (கீதையின் வாயிலாக) அருளிசசெயததவரும, நம் தேவகி சீர் மகனுர் — தேவகியின் சிறநத புததிரருமான நம கணணனுடைய, திறம்பா அருள் — நீஙகாத கருணையை, சூடிய நாம் — பெறற நாம, மூவகை ஆம் — (பரகருதி, காலம, சுத்தஸததுவம எனறு) மூனறுவகைப்பட்ட, அறியாத் தத்துவத்தின்—அறிவறற (அசேதந) தததுவஙகளுடைய, முகம் அறி வார் — பரகாரஙகளை (நனகு) அறிநத(பராசரா - வயாஸா - ஆழவாா முதலிய)வாகளுடைய, நா வகையே — உபதேசததின வழியாகவே, நடத் தும் — (நம் ஆசாாயாகள) நடப்பிககினற, நடை பார்த்து — ப்ரகாரததை ஆராய்நது, நடந்தனம் — நடநதோம (இவவதிகாரததில வெளியிட்டோம).

ஆசாாயோபதேசததினபடியே அசேதநததின ஸவரூபம இஙகு விளக்கபபட்டதெனறவாறு. 7

ஆசார்யோபதேசத்தின்படியே ஈசுவரஸ்வரூபத்தை விளக்குகிறர்—

161 வேலைப் புறமகங் காண்பது போல்வேத நன்னெறிசேர்
நூலைப் புறமகங் காண்டலி னுண்ணறி வின்றிநின்றீர்
மாலைப் பெறவழி காட்டிய தேசிகர் வாசகமே
யோலைப் புறத்தி லெழுதுகின் றேமுள் ளெழுதுமினே. 8

[பாசுரம 8, 9—பரததுவாதிகாரம்]

உரை — வேலை — ஸமுத்ரத்தின், புறம் அகம் — வெளியிலும் உள்ளும் (முழுதும்), காண்பதுபோல் — காண்பதிறபோல், வேத நல் நெறி சேர் நூலை — வேதத்தின் சிறந்த மார்க்கங்களைப் போதிக்கும் சாஸ்த்ரங்களை, புறம் அகம் காண்டலில் — மேலேதோன்றும் அர்த்தத்தையும் உட்கருத்தையும் அறிவதில், நுண் அறிவு இன்றி நின்றீர்! — ஸூக்ஷ்ம புத்தி இல்லாமல் நின்றவர்களே! மாலைப் பெற — எம்பெருமானை (நாம்) அநுபவிப்பதற்கு, வழி காட்டிய — உபாயத்தை (நமக்கு)க் காட்டிக்கொடுத்த, தேசிகர்வாசகமே — ஆசார்யர்களுடைய உபதேச (த்தின் ஸார) த்தையே, ஓலைப்புறத்தில் எழுதுகின்றோம் — இவ்வோலையின்மேல் எழுதுகின்றோம்; உள் எழுதுமின் — (இதை உங்கள்) மனத்துள் பதிவித்துக்கொள்வீர்களாக.

சாஸ்த்ரார்த்தங்களை அறியமுடியாதவர்களுக்குப் பயன்படும்படி ஆசார்யோபதேசத்தின் ஸாரத்தையே இங்கு உரைப்போமென்றவாறு.

எழுதுமின் என்பது தளை வழுவுமாதலின் "உள்ளே யெழுதுமினே" யென்று பாடங்கொள்ளத் தகாது. 8

162 சிறைநிலை யாம்பவத் திற்சிறு தேனின்ப முண்டுழல்வார்
மறைநிலை கண்டறி யாமயல் மாற்றிய மன்னருளே
துறைநிலை பார மெனத்துளங் காவமு தக்கடலா
மிறைநிலை யாமுரைத் தோமெந் தருக்க ளியம்பினவே. 9

உரை — சிறை நிலை ஆம் பவத்தில் — சிறையின் தன்மையுள்ள ஸம்ஸாரத்தில், சிறு தேன் இன்பம் — ஒருதுளி தேன்போல (அற்பமான) ஸுகத்தை, உண்டு உழல்வார் — அநுபவித்து (அதிலேயே) மண்டியிருப்பவர்களுடைய (தாம), மறை நிலை — வேதத்தின் தாத்பர்யத்தை, கண்டு அறியா — தெளிந்து அறியமுடியாத(படி செய்வதுமான), மயல் மாற்றிய — அஜ்ஞானத்தைப் போக்கிய, மன் அருளே — வலிய கருணையினால், எம் தருக்கள் இயம்பின — எங்கள் ஆசார்யர்கள் உபதேசித்தபடி, துறை நிலை பாரம் என — (ஆனந்தக் கடலில் இறங்கும்) துறையும் நிலையான நிற்குமிடமும் (ஸம்ஸாரத்தின் அக்)கரையும் என்று கூறும்படி, துளங்கா — நிலைகலங்காத, அமுதக் கடல் ஆம் — அம்ருதமயமான ஸமுத்ரமாகிய, இறை நிலை — எம்பெருமானுடைய ப்ரகாரத்தை, யாம் உரைத்தோம் — யாம் (இவ்வதிகாரத்தில்) வெளியிட்டோம்.

ஆசார்யர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் உழலும் சேதநரிடம் நின்று வேதார்த்தத்தை அறியமுடியாமற் செய்யும் அஜ்ஞானத்தை ஒழிக்கவல்ல தமது அருளால் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை எமக்கு உபதேசித்தபடியே இவ்வதிகாரத்தில் விளக்கினேமென்றவாறு. ௯

பிறமதங்களைக் கண்டிப்பதன் பயன் கூறப்படுகின்றது—

163 வெறியார் துளவுடை வித்தகன் றன்மையின் மெய்யறிவார்
குறியார் நெடியவ ரென்றொரு குற்றம் பிறர்க்குரையா
ரறியார் திறத்தி லருள்புரிந் தாரண நன்னெறியாற்
சிறியார் வழிக ளழிப்பதுந் தீங்கு கழிப்பதற்கே 10

[*பாசுரம் 10, 11– ஸமுதாயதோஷாதிகாரம்*]

உரை — வெறி ஆர் துளவுடை — *வாஸனை மிகுந்த திருத்துழாயையுடையவனும்,* வித்தகன் — *அதிசயச்செய்கையையுடையவனுமான எம்பெருமானுடைய,* தன்மையின் — *ஸ்வபாவத்தின்,* மெய் அறிவார் — *உண்மையை அறிந்த ஆசார்யர்கள்,* பிறர்க்கு — *பிறர்விஷயத்தில்,* குறியார் நெடியவர் என்று — *குள்ளமானவர் உயரமானவர் என்றுபோன்ற (அற்பமான),* ஒரு குற்றம் உரையார் — *ஒரு தோஷத்தையும் சொல்லமாட்டார்கள்* (*அப்படியாயின்*) ஆரண நல் நெறியால் — *வேதத்தைத்தழுவிய சிறந்த மார்க்கத்தைக்கொண்டு,* சிறியார் — *அற்பர்களான பிறமதத்தாருடைய,* வழிகள் அழிப்பதும் — *ஸித்தாந்தத்தைக் கண்டிப்பதும்,(எதற்காக வென்றால்),* அறியார் திறத்தில் — (*நம ஸித்தாந்தத்தை*) *அறிந்துகொள்ளாத பாமரர் விஷயத்தில்,* அருள் புரிந்து — *கருணையை வைத்து,* தீங்கு கழிப்பதற்கே — (*பிறமதங்களின் தோஷம் தெரியாததால் அவர்களுக்கு வரும்*) *கெடுதியை நீக்குவதற்கே* (*யன்றி வேறில்லை*)

காமக்ரோதங்களற்ற பெரியோர் பிறர்மீது குற்றங்கூறத் துணியார் ஆயினும், பிறமதங்களைக் கண்டிப்பது, ஸாமாந்யர்களான அதிகாரிகள் பிறமதஸ்தரின் வஞ்சனைக்குட்பட்டுக் கெடாதவாறு பிறமதங்களின் தோஷத்தை அறிவதற்காகவே என்றவாறு 10

இனி ஒவ்வொரு மதத்தையும் தனித்தனியே விளக்கிக் கண்டிக்கத் தொடங்கி, இப்பாசுரத்தில், சிற்சில ப்ரதாநமான அம்சங்களில் பொதுவான கொள்கையுள்ள மதங்களை ஒவ்வொரு வகுப்பாக்கி நான்குவகையாகப் பிரித்துக்கூறுகின்றார்—

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

164 மீண்டுரைக்க விரகுதருந் தருக்கங் கொண்டே
வேண்டுங்கால் வேண்டுவதே விளம்பு கின்றார்
கண்டதற்கு விபரீதங் கத்து கின்றார்
காணாத குறைமறையிற் காட்ட நிற்பார்

பண்டொருத்தன் கண்டுரைத்தே னேனே யென்னப்
பலவகையி லுபாதிகளாற் படிந்து வீழ்வார்
கொண்டலொக்குந் திருமேனி மாயக் கூத்தன்
துரைகழல்சேர் விதிவகையிற் கூடா தாரே 11

உரை — மீண்டு உரைக்க – (மேன்மேலும்) வித்தண்டாவாதம் பேசுவதற்கு, விரகு தரும் – இடம் கொடுக்கின்ற தருக்கம் கொண்டே — குயுக்திகளைமாத்திரம் கொண்டு, வேண்டுங்கால் – (தமக்கு) வேண்டிய ஸமயத்தில், வேண்டுவதே – இஷ்டமான விஷயத்தை (தாம் தோன்றியபடி). விளம்புகின்றார் – கூறுகின்றவ(ரான கணாத-கௌதம-வையாகரண-மீமாம்ஸக)ரும், கண்டதற்கு – (தாம்) நேரில் கண்டதற்கு, விபரீதம் – மாறுபட்ட விஷயங்களை, கத்துகின்றார் – ஆரவாரமாகப் பேசுகின்றவராக (ளான பாஸ்கர–யாதவ–அத்வைதிக)ளும், மறையில் – (அபௌருஷேயமான) வேதத்தில், காணாத குறை – காணமுடியாத (பௌருஷேயமென்னும்) குற்றத்தை, காட்ட நிற்பார்—எடுத்துக்கூறநிற்பவ(ரான சார்வாக—பௌத்த—ஜைந)ரும், பண்டு ஒருத்தன் – முன்பு (கபிலர், ப்ரஹ்மா, பசுபதி ஆகியவர்களில்) ஒருவன், நானே கண்டு உரைத்தேன் என்ன – நானே (இந்த மதத்தைக்) கண்டுபிடித்து உபதேசித்தேன் என்றுகூற, பல வகையில் உபாதிகளால் – பலவகைப்பட்ட (பொருளாசை, ஆஹாரஸௌகர்யம் முதலிய) காரணங்களால், படிந்து–(அந்தந்த மதத்தில்) ஈடுபட்டு, வீழ்வார்—அழிந்துபோகின்றவ(ர்களான ஸாங்க்ய– யோக– சைவர்) களும் (ஆகிய நால்வகையினரும்), கொண்டல் ஒக்கும் திருமேனி – மேகத்தைப்போன்ற திருமேனியையுடைய, மாயக் கூத்தன் – அதிசயச்செய்கையுள்ள எம்பெருமானுடைய, துரை கழல் சேர் – ஒலிக்கின்ற கழல (பூண்ட திருவடி) களைச் சேருவதற்குரிய, விதி வகையில் கூடாதாரே–பாக்யவிசேஷம் கிடைக்கப் பெறாதவரே (ஆவர்).

பிறமதத்தினருக்கு எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அநுபவிக்கும் பாக்ய மில்லை என்றதாயிற்று இவ்வாறு பொதுப்படையான தோஷங்களைக் கூறியதாலேயே இந்த ரஹஸ்யத்தில் இவ்வதிகாரத்திற்கு 'ஸமுதாயதோஷாதிகார'மென்ப பெயர் வந்தது 11

இனி வரும் இரண்டு பாசுரங்களால் சார்வாகமதம் கண்டிக்கப் படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

165 கண்டது மெய்யெனிற் காணு மறையி லறிவுகண்டோங்
கண்ட தலாத திலதெனிற் கண்டிலங் குற்றமிதிற்
கண்டது போன்மறை காட்டுவ துங்கண்ட தொத்ததனு
லுண்டது கேட்டு முலோகா யதரொன்று மீறுவதே 12

[பாசுரம் 12, 13– லோகாயதிகபங்காதிகாரம்]

உரை — கண்டது – ப்ரத்யக்ஷத்தால் கண்ட வஸ்து, மெய் எனில் – உண்மையானதாகும் என்று கொள்வதாயின், காணும் மறையில் – ப்ரத்ய க்ஷத்தால் அறியப்படுகின்ற வேதத்தால், அறிவு கண்டோம் – ப்ரத்யக்ஷ மாக ஜ்ஞானம் (உண்டாவதைக்) காண்கிறோம் கண்டதல்லாதது – (மேலும்) ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியப்படாத வஸ்து, இலது எனில் – உண்மையல்ல வென்று கூறுவதாயின், இதில் – (வேதத்தால் உண்டாகும்) இந்த ஜ்ஞானத் தில், குற்றம் – ஒரு தோஷத்தையும், கண்டிலம் – காணவில்லை கண்டது போல் – ப்ரத்யக்ஷத்தை (ப்ரமாணமாக ஏற்றுக்கொள்வதை)ப்போல, மறை காட்டுவதும் – வேதத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞானமும், கண்டதோத்ததனால் – ப்ரத்யக்ஷமென்னும் ப்ரமாணத்தையே ஒத்திருப்பதால், உண்டது கேட்கும்– தாம் உண்டதையே பிறரைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ப (வரைப்போன்ற) வர்களான, உலோகாயதர் – சார்வாகமதத்தினர், என்று மீறுவது ? – எப்பொழுது (இவற்றை) மீறிப்பேசமுடியும் ?

சார்வாகமதக் கொள்கை— ப்ரத்யக்ஷம் ஒன்றே ப்ரமாணமாகும் ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியப்படும் வஸ்துக்களே உண்மையானவை ப்ரத்ய க்ஷத்தால் காணப்படாத வஸ்துக்கள் பொய்யானவையே (ப்ரத்யக்ஷத் திலும் தோஷம் ஒன்றுமில்லாமலிருக்கவேண்டும்) ஆதலின் வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள தர்மம், அதர்மம், ஈச்வரன், பரலோகம் முதலிய ஸகலமும் ப்ரத்யக்ஷத்தால் காணப்படாமையால் பொய்யேயாம்—என்பதாம்

இவ்வாறு சார்வாகர் ப்ரத்யக்ஷமொன்றையே ப்ரமாணமாகக் கொண்டாலும், வேதத்தில் கூறப்படும் வஸ்துக்களை உண்மையென்று இசைந்தேயாகவேண்டும் எவ்வாறெனில்— கல்வி கற்று வ்யுத்பத்தியுள்ள வர்கள் வேதவாக்யங்களைத் தமது காதினால் கேட்கும்போதே அவற்றின் அர்த்தம் அவர்களுக்கு ஒருவாறு விளங்குகின்றதென்பது வெளிப்படை யான விஷயம் இப்பொழுது வேதமும் அதனால் உண்டாகும் அர்த்த ஜ்ஞானமும் ப்ரத்யக்ஷமாகவே ஆகிவிடுகின்றனவன்றோ ? ஆகவே ப்ரத்ய க்ஷத்தையே ப்ரமாணமாகக்கொண்ட சார்வாகரும் வேதத்தையும் அதனால் உண்டாகும் ஜ்ஞானத்தையும் ப்ரமாணமாகக் கொண்டு அவற்றுக்குப் புல னான தர்மம் அதர்மம் முதலியவற்றை உண்மையென்று இசையவேண்டிய தாயிற்றென்பது முதலடியாற் கூறப்பட்டது

ஆயினும் வேதத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞானத்தை ப்ரமமாகக் கொண்டு அந்த ஜ்ஞானத்திற்குப் புலனான வஸ்துக்களைப் பொய்யென்று மறுபடியும் அவர்கள் ஆக்ஷேபிக்கத் துணியலாம் இதற்கும் இடமில்லை. எவ்வாறெனில்— ஒரு ஜ்ஞானத்தில் ஏதாவது தோஷம் இருந்தாலன்றோ அந்தஜ்ஞானத்தை ப்ரமமென்னலாம். இங்கு வேதத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞானத்

தில் ஒரு தோஷமும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படவில்லை. ஆதலின் தோஷ மொன்றுமில்லையென்றே அவர்கள் அவசியம் இசையவேண்டியதாயிற்று. தோஷமாவது— ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கும் ஸாதநத்தில் ஏதாவது குற்றம் ஒருவராலும் இயற்றப்படாது அபௌருஷேயமாய் நித்யமாய்ப் ப்ரகாசிக்கும் வேதத்திலோ அதனால் உண்டாகும் ஜ்ஞானத்திலோ எவ்வித தோஷமும் காணப்படாததால் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படாத வஸ்துவைப் பொய் யெனக் கொள்ளும் சார்வாகரும் வேதத்தால் அறியப்படுகின்ற வஸ்துவைப் பொய்யெனக் கொள்ளமுடியாதென்பது இரண்டாமடியால் கூறப்பட்டது.

ஆகவே தோஷம் ஒன்றுமில்லாத ப்ரத்யக்ஷத்தைச் சார்வாகர் ப்ரமாணமாகக் கொண்டாற்போல் தோஷம் ஒன்றுமில்லாத வேதத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞானமும் ப்ரத்யக்ஷத்தைப்போலாவதுபற்றி அதையும் ப்ரமாணமாகக்கொண்டு நமது இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாமல் வேதத்தால்மாத்திரம் விளக்கப்படுகின்ற ஸகலவஸ்துக்களையும் மெய்யாகக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று என்பது மூன்றாமடியால் கூறப்பட்டது.

உலகில் ஒருவன் தானுண்ட வஸ்துவின் சுவை எத்தகையதென்று மற்றொருவனிடம் கேட்டு ஆராயத்துணிவானாகில் அவனை அவிவேகி என்போம். அங்ஙனே ப்ரத்யக்ஷமொன்றே ப்ரமாணமென்று கொள்ளும் தம் மதத்தின்படியே வேதத்தை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு அதிற்கூறிய அனைத்தையும் மெய்யாகக் கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்ட பிறகும் சார்வாகர் இதைப்பற்றிச் சர்ச்சை செய்யப்புகுவது முற்கூறிய அவிவேகத்தனமையை ஒத்ததாகும். ஆதலால் அந்தச் சார்வாகர் இவ் வம்சங்களை மீறிப் பேசுவது எப்பொழுது? ஒருபோதுமில்லையென்பது கடைசியடியால் கூறப்பட்டது. 12

சார்வாகரின் கொள்கையும் செய்கையும் ஒன்றுக்கொன்று முரண் படுதல் விளக்கப்படுகின்றது —

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

166 கண்டதனுற் காணுத தனுமிக் கின்றார்
கண்டோருத்த னுரைத்ததனைக் கவரு கின்று
னுண்டுபசி கெடுமென்றே யுணர்ந்துண் கின்று
ரொன்றாலே யொன்றைத்தாஞ் சாதிக் கின்றார்
பண்டுமழை யுண்டதனன் மழையுண் கின்றார்
பார்க்கின்றார் பலவல்லாத் தம்மை மற்றுங்
கண்டுமதி கெட்டநிலை காண கில்லார்
காணுத தில்லதென்று கலங்கு வாரே. 13

உரை — காணுதது — ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியப்படாத வஸ்து, இலது என்று — (முயற்கொம்புபோல்) சூந்யம் என்று, கலங்குவார் — மனக் கலக்கமுள்ள சார்வாகர், கண்டதனால் — ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறிந்த வஸ்து வைக்கொண்டு, காணுதது — (ப்ரத்யக்ஷத்தால்) அறியப்படாத வஸ்து இருப் பதை, அனுமிக்கின்றார் — ஊஹித்தறிகின்றனர் ஒருந்தன் கண்டு — வேறு ஒருவன் (ப்ரத்யக்ஷத்தால்) அறிந்து, உரைத்ததனை — கூறிய விஷயத்தை, கவருகின்றார் — ஏற்றுக்கொள்கின்றனர் உண்டு — உண்ட பிறகு, பசி கெடும் என்றே — பசி தொலைந்துபோம் என்றே, உணர்ந்து உண்கின்றார் — அறிந்து உண்கின்றனர் ஒன்றாலே — ஒரு ஸாதநத்தாலே, ஒன்றை — ஒரு வஸ்துவை, தாம் சாதிக்கின்றார் — தாங்கள் ஸாதித்துக்கொள்கின்றனர். பண்டு முலை உண்டு — முன்ஜந்மத்தில் தாய்ப்பாலைப் பருகி, அதனால் முலை உண்கின்றார் — அந்த வாஸனையால் (இந்த ஜந்மத்திலும்) தாய்ப்பாலைப் பருகுகின்றனர். மற்றும் — மேலும், பல அல்லாத் தம்மை — (கை கால் முதலிய) பல அவயவங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டுநிற்கும் தம ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை, பார்க்கின்றார் — (இது என் சரீரம், இது என் கை என்ற முறையில் ப்ரத்யக்ஷத்தாலேயே) அறிகின்றனர் கண்டும் — (இப்படித் தம் ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதமான விஷயங்களை) அறிந்தும், மதிகெட்ட நிலை— புத்திகெட்டுத் தாம் பிதற்றும் நிலையை, காணகில்லார் — (தாங்கள்) அறிந்து கொள்ளவில்லை

சார்வாகர், தாம் நேரில் கண்ட புகையைக்கொண்டு காணுத அக்நி இருப்பதாய் அநுமாநம் செய்கின்றனர், மற்றொருவன் நேரில் கண்டு கூறிய விஷயத்தை நம்பி ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். இவற்றால் அவர்கள் முறையே அநுமாநத்தையும் சப்தத்தையும் ப்ரமாணமாக ஏற்றுக்கொண்டதாயிற்று. மேலும் அவர்கள் பசியுள்ளபொழுது உணவுகொண்டால் பசி நீங்கும் என்று அறிந்தே உணவுகொள்கின்றனர் உண்டால் பசி நீங்குமென்பதை உண்பதற்குமுன் அவர்கள் ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறிந்ததில்லையன்றே, மேலும் ப்ரதிவாதிகளிடம், இருவரும் இசைந்த ஒரு காரணத்தைக் கூறி, காணுத வஸ்து இருப்பதாய் ஸாதிக்கின்றனர். இவற்றாலும் அவர்கள் அநுமாநத் தையும் சப்தத்தையும் இசைந்ததாயிற்று மேலும் நேரில் கண்ட தேஹத் தைத் தவிரக் காணுத ஆத்மாவென்று ஒன்று இல்லையென்று கொண்ட சார் வாகர், குழந்தை பிறந்ததும் தன் தாய்ப்பாலைப் பருகுவதற்கு முற்பிறப் பின் வாஸனையைக் காரணமாகக் கூறுவதன்றி, அதற்கு அவர்கள் வேறு வழிகூற இடமில்லை இதனால் சரீரத்தைத் தவிர நித்யமான ஆத்மா இருப்பதாய் அவர்களும் இசையவேண்டியதாயிற்று மேலும், சரீரத்தையே ஆத்மாவாகக் கொண்ட சார்வாகர் 'என் சரீரம், என் கை, என் கால்' என்ற முறையில் ப்ரத்யக்ஷத்தால் பார்க்கும்போது "என்னுடைய" என்ற

உணாசசியையுடைய ஆதமாவைச சரீரம முதலியவறறிற காட்டிலும வேருகவே பாாகின்றனரன்ரு? இப்படித தம கொளகைகளுக்கும செயகைகளுக்கும பல முரணபட்ட அமசஙகளைத தாஙகள அறிநதும மதி கெட்டுத தஙகள கொளகைகளை விடாதிருககின்றனா எனறு கருதது 13

பௌத்தமதத்தினர், மாத்யமிகர்– யோகாசாரர்– ஸௌத்ராந்திகர்– வைபாஷிகர் என நால்வகைப்படுவர் இனி இரண்டு பாசுரங்களால் மாத்யமிகமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைககலித்துறை

167 காணு திலதெனுங் கல்வியி ஞரைக் கடிந்ததற்பின்
கோணர் குதர்க்கங்கள் கொண்டே குழப்பும் பவுத்தர்களி
ஞணு தனைத்து மிலதென்று நால்வகை யன்றிதென்றும்
வாணு ளறுக்கின்ற மத்திமத் தான்வழி மாற்றுவமே. 14

[பாசுரம 14, 15– மாதயமிகபஙகாதிகாரம]

உரை — காணு(த)து—(ப்ரதயகூததால) காணபபடாத வஸது, இலது—இடையாது, எனும் கல்வியினுரை — எனற ஸிததாநதமுடைய சாாவாகரை, கடிந்ததற்பின் — கண்டிததபின, கோண் ஆர் — வக்ரததன்மை நிறைநத, குதர்க்கங்கள் கொண்டே — குயுகதிகளை (ஸாதநமாக)க கொணடே, குழப்பும் பவுத்தர்களில் — (உலகததைக் கலககும) பௌததாகள் நாலவரில, நாணுது — வெட்கமடையாது, அனைத்தும் இலது என்றும் — ஸகலவஸதுவும் இலலையெனறும, இது — இநத பரபஞசம, நால்வகை அன்று என்றும் — நானகுவகையிலும் அடங்காதென்றும (கொணடு), வாழ் நாள் அறுக்கின்ற — (கணவன) வாழும் நாளிலேயே தாலியறுககினற (ஸத்ரீயைப்போன்ற), மத்திமத்தான் வழி — மாதயமிகனுடைய ஸிததாநததததை, மாற்றுவம் — கணடிபபோம்

புததருடைய சீடா நாலவரில் மாதயமிகன் எனபவன "ஸாவம சூந்யம" என்ற கொளகையுடையவன 'ஒரு தததுவமும இலலை' எனறு வாயகூசாது பேசும் இவனே புத்தருக்குப பிரிய சிஷயனும மெய்யான பொருளை 'ஸத்' எனறும், பொயயான பொருளை 'அஸத' என்றும, மெய்யும் பொயயுமான பொருளை 'ஸதஸத்' எனறும, மெயயுமன்றிப் பொய்யுமன்றி நிறகுமதை 'ஸதஸதவிலக்ஷணம' எனறும வழஙகுவதுண்டு. இநத ப்ரபஞசம இநத நாலவகையில எதிலும அடஙகியதனறு என்கிருன் மாத்யமிகன். இவன ஸகலலோகநாதனுய ப்ரகாசிககினற ஈசுவரனையும அவனுககுரிய ப்ரபஞசவஸதுக்களையும இலலையாக்கி, அவன தருளால் பெறும பலனகளையும இழநதவனுதலின, கணவன உயிருடன் வாழும நாளில மதிகெட்டு அவனை வெறுததுத தாலியையறுததுப் போட்ட பெண்போலாகின்ருனெனனபபட்டது. 14

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

168 மானமிலை மேயமிலை யென்று மற்றோர்
வாதநெறி யிலையென்றும் வாது பூண்ட
தானுமிலை தன்னுரையும் பொருளு மில்லை
தத்துவத்தி னுணர்த்திசய மில்லை யென்றும்
வானவரு மானவரு மனமும் வெள்க
வளம்பேசு மதிகேடன் மத்தி மத்தான்
றேனநெறி கொண்டனைத்துந் திருடா வண்ணஞ்
செழுமதிபோ லெழுமதியாற் சேமித் தோமே. 15

உரை — வானவரும் – தேவர்களும், மானவரும் – மநுஷ்யர்களும், மனமும் – (தன்) மனமும், வெள்க – கூசும்படி, மானம் இலை – ப்ரமாணம் (ஒன்றும்) இல்லை, மேயம் இலை என்றும் – (ப்ரமாணத்தால்) அறியப் படும் பொருளும் இல்லை என்றும், மற்று ஓர் வாத நெறி – வேறு ஒரு வாதமார்க்கமும், இலை என்றும் – இல்லை என்றும், வாது பூண்ட தானும் இலை – வாதம் புரியும் தானும் இல்லை, தன் உரையும் பொருளும் இல்லை– தன் வாக்யமும் (அதன்) அர்த்தமும் இல்லை, தத்துவத்தின் உணர்த்தி – தத்துவத்தின் அறிவும், சயம் இல்லை என்றும் – (வாதத்தில்) ஜயமும் இல்லை என்றும் (இப்படி ஸர்வம் சூந்யம் என்று கூறி), வளம் பேசும் – (தன் மதத்தின்) பெருமையைப் பேசுகின்ற, மதிகேடன் – அறிவுகெட்டவனாகிய, மத்திமத்தான் – மாத்யமிகன், தேன நெறி கொண்டு – திருட்டு வழியைக் கைக்கொண்டு, அனைத்தும் – ஸகலதத்துவங்களையும், திருடாவண்ணம் – இல்லையாக்காதபடி, செழுமதிபோல் எழும் – பூர்ணசந்த்ரனைப் போல் வ்ருத்தியடைகின்ற, மதியால் – ஜ்ஞானத்தால், சேமித்தோம் – (உலகத்தை அவன் கையினின்று) ரக்ஷித்தோம்.

மாத்யமிகனுடைய மதக்கொள்கைகள் விசித்திரமாயிருப்பனவாதலின் தேவரும் மநுஷ்யரும் அவற்றைப் பரிஹஸிப்பதுடன் அவனுடைய மனமும் பரிஹஸிக்கின்றதாம். அவன் இப்படி ஸகலத்தையும் சூந்யமாக்கி எம்பெருமானையும் சேதநாசேதநங்களையும் இல்லையாக்கிக் கொள்ளை கொள்ளவிடாமல் அவன் மதக்கொள்கைகளைக் கண்டித்து நம் ஸித்தாந்தத்தைக் காத்தோமென்றதாயிற்று. 15

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் யோகாசாரமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

169 முற்றுஞ் சகத்தில தென்றே யகட்டிய மூட்டரைநாஞ்
சுற்றுந் துறந்து துறையினின் றேதுக ளாக்கியபின்
மற்றென் றிலது மதிபல வுண்டென்று வஞ்சனையாற்
சற்றுந் துறந்தயோ காசார னைச்சதிக் கின்றனமே. 16

[பாசுரம் 16, 17– யோகாசாரபங்காதிகாரம்]

உரை — சகத்து முற்றும் – உலகம் முழுதும், இலது என்றே – இல்லையென்றே, பகட்டிய மூட்டரை – மயக்கிய மூடரான மாயமிகரை, நாம் சுற்றும் துறந்து – நாம் முழுதும் ஒழித்து, துறையில் நின்றே – வேதாந்தமார்க்கத்தில் நிலைபெற்றுநின்றே, துகளாக்கிய பின் – கண்டித்தொழித்த பிறகு, பல மதி உண்டு – பலவிதமான ஜ்ஞானம் உண்டு, மற்று ஒன்று இலது—(ஜ்ஞானத்தைத் தவிர) வேறு ஒருவஸ்துவும் இல்லை, என்று – என்று கூறி, வஞ்சனையால் – வஞ்சிக்கக்கருதியதால், சுற்றும் துறந்த – அற்பபலனையும் இழந்த, யோகாசாரனைச் சதிக்கின்றனம்–யோகாசாரனைக் கண்டிப்போம்.

யோகாசாரனுடைய முக்கியக் கொள்கை — அறிவொன்றே மெய்யான பொருளாகும் அது பலவகைப்படும் அதைத் தவிர அறிபவனும் அறியப்படும் பொருள்களும் இல்லையென்பதாம்.

இவன், அறிபவனை தனனையும் அநுபவிக்கப்படும் வஸ்துக்களையும் இல்லையாக்கியதால் இம்மையிலும் மறுமையிலும் கிடைக்கக்கூடிய அற்ப பலனையும் இழந்தானென்பதுபற்றிச ‘சற்றுந் துறந்த’ என்னப்பட்டது. 16

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

170 உளக்கதியை நாழுள்ளி யுள்ளந் தேறி
யுலகத்தா ருகந்திசைய வுலதுண் டென்றே
மிளக்கவரி தாகியநற் றருக்கஞ் சேர்ந்த
வெழின்மறையி லீசனுட னெம்மைக் கண்டோம்
விளக்குநிரை போன்மதிகள் வேறய் வேறேன்
றறியாதே விளங்குமென விளம்பு கின்ற
களக்கருத்தன் கண்ணிரண்டு மழித்தோ நாணுக்
காகம்போற் றிரிந்தவனென் கதறு மாறே 17

உரை — நாம் உளக் கதியை – நாம (பிரமாணங்களை அநுஸரித்து நம்)மனம் செல்லுகின்ற முறையை, உள்ளி – ஆராய்ந்து, உள்ளம் தேறி– மனம் தெளிந்து, உலகத்தார் – உலகிலுள்ளோர், உகந்து இசைய – மகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளும்படி, உலது உண்டு என்றேம் – உலகத்தை உண்மையென்று விளக்கினோம். இளக்க அரிதாகிய – அசைப்பதற்கு முடியாத, நல் தருக்கம் சேர்ந்த – சிறந்த யுக்திகளுடன் கூடிய, எழில் மறையில் – பெருமையுள்ள வேதத்தில், ஈசனுடன் எம்மைக் கண்டோம் – ஈசுவரனையும் (ஜீவர்களாகிய) எங்களையும் வகுத்தறிந்தோம் மதிகள்—ஜ்ஞானங்கள், விளக்கு நிரைபோல்—தீபத்தின (ஜ்வாலைகளின்) வரிசைபோல, வேறு ஆய் – வெவ்வேறாக இருந்து, வேறு ஒன்று அறியாதே – (தம்மைத் தவிர)

வேறு ஒருவஸ்துவையும் அறியாது, விளங்கும் என — ப்ரகாசிக்கும் என்று, விளம்புகின்ற — கூறுகின்ற, களக் கருத்தன் — கள்ளக் கருத்தை யுடைய யோகாசாரனுடைய, கண் இரண்டும் — இரண்டு கண் (போல முக்கியமான "அறிபவன பொய்", "அறியப்படும வஸ்துவும் பொய்" என்ற அம்சங்)களையும், அழித்தோம்–(ஒருவரும இசையாமல) ஒழித்தோம அவன் — அந்த யோகாசாரன, நாணுக் காகம்போல் திரிந்து — வெட்கமற்ற காகாஸுரனைப்போல அலைந்து, கதறுமாறு என்–கதறுமவிதம்என்னதகையது!

யோகாசாரனுடைய கொள்கை — ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும ஜ்ஞானம் புதிதுபுதிதாய் உண்டாகி அடுத்த க்ஷணத்திலேயே நசித்துவிடுகின் றது. இந்த ஜ்ஞானம தன்னைத்தவிர வேறு ஒரு வஸ்துவையும தனக்கு இலக்காகக் கொள்ளாது ஆதலின வெளிப்படையான பொருள் களே கிடையா. க்ஷணந்தோறும உண்டாகிக்கொண்டிருக்கும் ஜ்ஞானங் களின் ஸந்ததியே ஆத்மாவெனப்படுகின்றது. ஆனால்—இப்படியாயின் ஆத்மா அநித்யமென்று ஏற்படுகின்றது, "அதே ஆத்மா" என்று உண்டாகும ஜ்ஞானத்தாலோ ஆத்மா ஸ்திரமென்று தெரிகின்றது ஆதலால ஒன்றுக் கொன்று முரணபடுகின்றதேயெனனில, தீபத்தின் ஜ்வாலை க்ஷணந்தோறும் வெவ்வேறாயினும ஜ்வாலை ஒரேவிதமாயிருப்பதுபற்றி 'அதே தீபஜ்வாலை' யென்று அறிவுண்டாவதுபோல ஜ்ஞானமும ஒரேவிதமாய் உண்டாவதால 'அதே ஆத்மா' என்ற அறிவு உண்டாகின்றது—என்பதாம.

ஸித்தாந்தியான நாம, அவன் இல்லையாக்கிய சேதந - அசேதந - ஈச்வர தத்துவங்களை பரமாணம, அதைத் தழுவிய யுக்தி முதலியவற்றைக் கொண்டு ஸ்தாபித்தோம மேலும, அவன், தன் மதத்தில் இருகணகளைப் போல முக்கியமாய்க்கொண்டிருந்த "அறிபவன பொய்" "அறியப்படும் வஸ்துவும பொய" என்ற இரண்டு கொள்கைகளையும கண்டித்து அவன் மதத்தைப் பாழாக்கினோம பிராட்டியிடம அபராதியான காகாஸுரன் காப்பாரின்றி வெட்கமற்று உலகில திரிந்ததுபோல இரண்டு கொள்கை யையுமிழந்த அவனும கதறித் திரியுமாறு செய்தோமென்றவாறு. 17

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் ஸௌத்ராந்திகமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

71 கட்டளைக்கலித்துறை

பொருளொன் றிலதென்று போதமொன் றுங்கொண்ட பொய்யரைநாந் தெருள்கொண்டு தீர்த்தபின் காணவொண் ணுப்பொரு டேடுகின்ற மருள்கொண்ட சூதுரைக் குஞ்சௌத் திராந்திகன் வண்ணிக்கைநா மருள்கொண்ட பாழ்ங்கிண றென்றிகழ்ந் தோட வியம்புவமே. 18

[பாசுரம 18, 19– ஸௌத்ராந்திகபங்காதிகாரம்]

உரை — பொருள் ஒன்று – (வெளிபபடையான) வஸது ஒனறும், இலது என்று– இலலையெனறு (நிசசயிததது), போதம் ஒன்றும் கொண்ட — ஜஞானம் எனற ஒரே வஸதுவைககொணட, பொய்யரை — பொயயே பேசும யோகாசாராகளை, நாம் தெருள் கொண்டு – நாம (சிறநத) ஜஞானத தைககொணடு, தீர்த்த பின் — கணடிததபின, காண வொண்ணுப் பொருள்— ப்ரதயகூததால அறியமுடியாத வஸதுவை (உணடு என்று அஙகீகரித்து), தேடுகின்ற — அநுமானததாலே ஸாதிகக முறபடுகினற (வனும), மருள் கொண்ட — அஜஞானததால கைககொணட, சூது உரைக்கும் — கபடயுகதி களைப் பேசுகின்ற (வனுமான), சௌத்திராந்திகன் — ஸௌதராநதிக னுடைய, வண்ணிக்கை—மதவாணடபரகாரததை, இருள் கொண்ட — இருள் நிறைநத, பாழ்ங்கிணறு என்று — பாழுஙகிணறு எனறு (ஜநஙகள் நினைத்து), இகழ்ந்து ஓட — வெறுதது விலகுமபடி, நாம் இயம்புவம் — நாம (கணடிததுப்) பேசுவோம

ஸௌதராநதிகன அநுமானததைககொணடு வெளிப்படைப் பொருளகளை ஸாதிககுமபோது அவனமதததில கபடயுகதிகளே நிறைந் திருபபதுபறறி இருளடைநத பாழுஙகிணறு உவமானமாககபபடடது 18

எணசீராசிரியவிருததம

172 நிலையில்லாப் பொருண்மதியை விளைத்துத் தான்சேர்
நிறங்கொடுத்துத் தானழியுந் தன்னுல் வந்த
நிலையில்லா மதிதன்னி னிறத்தைக் காணு
மிதுகாணும் பொருள்காண்கை யென்ற நீசன்
முலையில்லாத் தாய்கொடுத்த முலைப்பா லுண்ணு
முகமில்லா மொழியெனவே மொழிந்த வார்த்தை
தலையில்லாத் தாளுருங் கணக்காய் நின்ற
கட்டளைநாங் கண்டின்று காட்டி னேமே. 19

உரை — நிலையில்லாப் பொருள் – நிலையற்ற (க்ஷணிகமான) வஸதுவானது, மதியை விளைத்து – ஜஞானததை உணடாககி, தான்சேர்— தான அடைநத, நிறம் கொடுத்து – (நீலம, மஞசள முதலிய) நிறஙகளை (அநத ஜஞானததில்)கொடுதது, தான் அழியும்–(வஸதுவாகிய) தான் அழிநது போம தன்னுல் வந்த–(வஸதுவாகிய) தனனால உணடான, நிலை யில்லா மதி – அநித்யமான ஜஞானமானது, தன்னில் நிறத்தைக் காணும் — தன் னிடததில (நீலம, மஞசள முதலிய) நிறஙகளை ஸாக்ஷாத்கரிககும. இது காணும் – இ(ப்படி ஜஞானம தன்னிடத்து நிறஙகளைக காணப)துவே, பொருள்காண்கை — வஸ்துஸாக்ஷாதகாரமாகும, என்ற — எனறு னித்

-தாநதம கொண்டவனும, மூலையில்லாத் தாய் கொடுத்த — ஸதநமில்லாத தாயினுலை கொடுககப்பட்ட, மூலைப்பால் உண்ணும் — ஸதநயததைப் பருகுமவ (ன போனறவ) னுமான, நீசன் — அறபனை ஸெளதராநதிகனுலே, மூகமில்லா — வாய இல்லாமற பேசுகிற, மொழி எனவே — வாாததை என்று கூறுமபடி, மொழிந்த வார்த்தை — கூறப்பட்ட (தன் ஸிததாநத) வாகயமானது, தலையில்லா — தலையில்லாத, தாளுநும் — பாதஙகள நடககின்ற, கணக்காய் நின்ற கட்டளை — ரீதியிலே நிறகினற பாகாரததை, நாம் கண்டு— நாம அறிநது, இன்று காட்டினேம்— இன்று வெளியிட்டோம்

ஸெளதராநதிகன யோகாசாரனைப்போல வெளிபபடைபபொருள்கள (பாஹயவஸதுககள) இலலையெனறு கொளவதிலலை; அவறறை ஏற்றுககொளகினருன். அவனகொளகை— வெளிப்பொருள்கள் ஜ்ஞாநத்தையுணடாககித தமமுடைய வெணமை மஞசள முதலிய நிறஙகளை அநத ஜ்ஞாநததினிடம கொடுததுத தாம அழிநதுவிடுகினறன. ஆதலின அழிவதே தன்மையாயுளள அநதப் பொருளகளை இநதரியங்களால அறியமுடியாது ஆனுல அபபொருளகள் அழிநதுபோய்விடினும, ஜ்ஞாநததில கொடுதத நீலம வெணமை முதலிய நிறஙகளைக கொணடு அநுமாநம செயது அபபொருளகளை அறியலாம. மேலும அநதப பொருளகளால உணடாககப்பட்ட ஜ்ஞாநமும ஒரே க்ஷணம இருநது நசிககின்றது. இநத ஜ்ஞாநமே ஆதமாவெனப்படும இநத ஜ்ஞாநம் வெளிப்பொருளகளால தனனிடம கொடுககப்பட்ட நீலம் மஞசள் முதலிய நிறங்களை அநுபவிககும் இவவநுபவமே வஸதுஸாக்ஷாதகாரம் எனப்படும—எனபதாம்

இககொளகையில—வஸது, தான பிறந்த பிறகே ஜ்ஞாநத்தை உண்டாககவேணடுமாதலின், க்ஷணகாலமே இருநது அழிநதுவிடுவதாய்க கொணடுளள அநத வஸது, ஜ்ஞாநம பிறககும் க்ஷணததிலேயே நசிததுவிடுமென இசைநதேயாகவேணடும. ஜ்ஞாநம பிறநது அடுதத க்ஷணததில் தான அதனிடம வஸது, நீலம் மஞசள முதலிய நிறங்களைக கொடுக்க முடியும ஆகவே தான பிறநது, இரணடாவது க்ஷணததில அழியுநதனமை வாயநத வெளிப்பொருள், மூன்ருவது க்ஷணததில ஜ்ஞாநத்தினிடம நீலம முதலிய நிறததைக கொடுப்பதாய இசையவேண்டும். அது முறறிலும் அஸம்பாவிதமாகும மேலும அங்ஙனமே ஜ்ஞாநமும க்ஷணகாலமே இருந்து அழிநதுவிடுவதால, தான் பிறநத இரணடாவது க்ஷணததில வெளிப்பொருளினிடமிருநது நீலம முதலிய நிறததைப பெறுவதும அதறகு அடுத்த க்ஷணததில் தன்னிடம கொடுககப்பட்ட நிறத்தைப பாாததலாகிய வஸ்துஸாக்ஷாத்காரமும அஸமபாவிதமேயாம். இவறறைப்பற்றியே ஸெளதராநதிகனகொளகைககு ஸதநமில்லாத தாயினிடத்து ஸ்தநயபாநம்

செய்வதும் முகமில்லாமற் பேசும் வார்த்தையும் தலையில்லாது பாதம் வளர்வதும் உவமானமாகக் கப்பட்டன. 19

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் வைபாஷிகமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

173 காண்கின் றவனிலை காட்சியுங் கண்டது முண்டவைதா
மேண்கொண் டனவன் றிவற்றிற் குணமு நிலையுமிலை
சேண்கொண்ட சந்ததி யாற்சேர்ந்து மொன்றென நிற்குமென்ற
கோண்கொண்ட கோளுரை வைபா டிகன்குறை கூறுவமே.

[பாசுரம் 20, 21– வைபாஷிகபங்காதிகாரம்]

உரை — காண்கின்றவன் – வஸ்துக்களை அறிபவனாகிய ஜீவன் என்பவன், இலை – இல்லை, காட்சியும் – அறிதல் எனும் செய்கையும், கண்டதும்– அறியப்படுகின்ற வஸ்துவும், உண்டு– உண்மையாய் உள்ளவை, அவைதாம் – அந்த அறிகையும் அறியப்படும் வஸ்துவும், ஏண் கொண்டன அன்று – எண்ணிக்கைக்கு அடங்கியனவன்று, இவற்றில் – இந்த அறிகையிலும் அறியப்படுமவற்றிலும், குணமும் நிலையும் இலை – ஒரு குணமும் நிலைத்துநிற்கும் தன்மையும் இல்லை, சேண்கொண்ட – நெடுங்காலவாழ்வைக்கொண்ட, சந்ததியால் – வரிசையினால், சேர்ந்தும் – (பரமாணுக்கள் ஒன்று) கூடியும், ஒன்று என – ஒன்று என்று கூறும்படி, நிற்கும் என்ற – நிற்கும் என்று கூறிய, கோண் கொண்ட – வக்ரத்தன்மை கொண்ட, கோளுரை–குறளைமொழி பேசுகின்ற, வைபாடிகன்–வைபாஷிகனிடமுள்ள, குறை கூறுவம் – தோஷங்களை விளக்குவோம்

வைபாஷிகன் கொள்கை— பொருளை அறிபவனை ஜ்ஞாதா பொய்யாவான்; ஜ்ஞானமும் அந்த ஜ்ஞானத்தால் அறியப்படும் வஸ்துவுமே உண்மைப்பொருள்களாம் அந்த ஜ்ஞானமும் அறியப்படும் வஸ்துவும் எண்ணுக்கடங்காமலிருப்பவை அவையிரண்டுக்கும் குணமே கிடையாது, நிலைத்துநிற்காமல் க்ஷணகாலமே இருந்து அழியும். வஸ்துக்கள் பரமாணுரூபமாகவே இருக்கும் இப்படியாயின, எண்ணற்ற பரமாணுக்களே குடத்தின் உருக்கொண்டனவென்று தோவதால 'அதே குடம் இது' என்று ஒன்றாகவும் நிலைத்துநிற்பதாகவும் தோற்றுவது எவ்வாறு பொருந்துமென்னில், பரமாணுக்கள் எண்ணற்றவையாயினும் அவற்றின் குவியல் ஒன்றேயாதலின 'குடம் ஒன்று' என்ற எண்ணமும், க்ஷணமே இருந்து அழிபவையாயினும் தீபத்தின் சுடர்கள் ஒரேவிதமாயிருத்தலால் 'அதே சுடர்' என்று அறிவு உண்டாவதுபோல பரமாணுக்கள் ஒரேவிதமாயிருப்பதுபற்றி 'அதே குடம்' என்ற எண்ணமும் உண்டாகின்றன — என்பதாம். 20

எணசீராசிரியவிருததம்

174 தும்பிடுவா ராரோன்று தேடு கின்றர்
துணங்களையுந் தங்களுக்குக் கூறு கின்றர்
தம்படியைத் தமர்க்குரைத்துப் படிவிக் கின்றர்
தமக்கினிமேல் விடேன்று சாதிக் கின்றர்
தம்புடவை யுணல்குறித்து நெடிதெண் கின்றர்
சந்ததிக்குத் தவம்பலிக்கத் தாம்போ கின்றர்
செம்படவர் செய்கின்ற சிற்றி னிப்பைச்
சேவகப்பற் றுடனேநாஞ் சேதுத்திட் டோமே 21

உரை — தும்பிடுவார் – (*தமமை*) *வணஙகுகின்ற சீடாகள*, ஆர் என்று – *யாவா எனறு*, தேடுகின்றர் – *தேடிககொண்டேயிருபபவாகளும*, தங்களுக்குக் குணங்களையும் – *தஙகளுககு* (*அஹிமசை, வைராகயம முத லிய*) *குணஙகளிருபபனவாகவும*, கூறுகின்றர் – *கூறிக்கொள்பவாகளும*, தம் படியை – *தமமுடைய மதககொளகையை*, தமர்க்கு உரைத்து – *தம சிஷயாகளுககு உபதேசிதது*, படிவிக்கின்றர் – (*அவாகளையும அதில*) *ஈடுபடச்செயபவாகளும*, இனிமேல் தமக்கு – *இனிமேல தஙகளுககு*, வீடு என்று – *மோக்ஷ(ம கிடைப்பது நிசசய)மெனறு*, சாதிக்கின்றர் – *உறுதி கூறுபவாகளும்*, தம் புடவை – *தஙகளுககு (வேணடிய) ஆடையையும*, உணல் குறித்து – *ஆஹாரததையும குறிதது*, நெடிது எண்கின்றர் – *அதிக மாகக கவலையடைபவாகளும்*, சந்ததிக்குப் பலிக்க – (*தம*) *ஸநததியாருக் குப பலன் கிடைப்பதறகாக*, தாம் தவம் போகின்றர் – *தாஙகள தவம் புரிபவாகளும*, செம்படவர் செய்கின்ற – *செமபடவரையொததவர்களு மான வைபாஷிகாகள கைககொணட*, சிற்றினிப்பை – (*கேடகுமபோது மாத்ரம இனியனவாகத் தோறறுகினற*) *அறபரஸமான வாதஙகளை*, சேவகப்பற்றுடனே – (*அவாகளது*) *வீரசசெருககுடன*, நாம் சேதுத்திட் டோம் – *நாம் ஒழிததிடடோம*.

*வைபாஷிகா ஜஞானத்தையும வஸதுவையும ஏறறுககொண்ட போதிலும் அவறறில குணஙகளை இலலையாககி, அவறறை க்ஷணகாலமே இருப்பனவாகக் கொணட கொளகை, அவாகளின் செய்கைககு முரண் பட்டுகிறகினறது வைபாஷிகா தஙகளுககுப பேரும புகழும் செலவமும செழிப்பதறகாகச சீடாகளைச சோகக முயலவதும, அஹிமசை வைராக் யம முதலிய குணஙகள தமமிடம இருப்பனவாகக கூறுவதும், தஙகள் மதககொளகைகளைத தமது சீடாக்கு உபதேசிப்பதும, சரீரம நசிததது*ம *தஙகளுககு மோக்ஷமுணடென்று ஸாதிப்பதும, ஆஹாரம ஆடை முதலிய சரீரகார்யங்களில் பெருஙகவலை கொளவதும, தஙகள ஸநததியாருக்குப்*

பெரும்பயன் கிடைப்பதற்காகத் தாம் தவம்புரிவதுமாகிய செயல்க ளெல்லாம் "எல்லாம் க்ஷணிகம், குணமற்றவை" என்ற கொள்கையோடு முரண்பட்டனவாகுமெனக் கண்டிக்கப்பட்டது. வலைபோட்டு மீன்களைப் பிடிக்கும் செம்படவர், தம் குயுக்திகளை வீசி ஜநங்களைக் கவர்ந்து தம் மதத்தில் சேர்க்க முயலும் வைபாஷிகர்க்கு உவமானமாக்கப்பட்டனர். 21

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் அத்வைதமதம் கண்டிக்கப்படு கின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

175 வேதங்கள் மௌலி விளங்க வியாசன் விரித்தநன்னூற்
பாதங்க ளான பதினாறி லீசன் படிமறைத்துப்
பேதங்க ளில்லையென் றோர்பிர மப்பிச் சியம்புகின்ற
போதங் கழிந்தவ னைப்புத்தர் மாட்டுடன் பூட்டுவமே 22

[*பாசுரம்* 22, 23— *ப்ரசசந்நபௌத்தபங்காதிகாரம்*]

உரை — வேதங்கள் மௌலி – *வேதங்களின் முடியாகிய வேதாந்தசாஸ்த்ரம்,* விளங்க — *ப்ரகாசிக்கும்படி,* வியாசன் விரித்த — *வ்யாஸமுனிவரால் விளக்கியருளப்பட்ட,* நல் நூல் — *சிறந்த ப்ரஹ்மஸூத் ரங்களின்,* பாதங்களான பதினாறில் — *(நான்கு அத்யாயத்திலுள்ள) பதினாறு பாதங்களில் (நிச்சயிக்கப்பட்ட),* ஈசன் படி மறைத்து—*எம்பெருமானுடைய (குணம் திருமேனி முதலிய)ப்ரகாரங்களை இல்லையாக்கி,* பேதங்கள் இல்லை என்று — *(உலகில்) பேதங்களே இல்லை என்று (கொண்டு),* ஓர் பிரமப் பிச்சு — *நிகரற்ற ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரமத்தை (அஜ்ஞானத்தை),* இயம்பு கின்ற — *கற்பித்துக் கூறுகின்ற,* போதம் கழிந்தவனை — *தத்துவஜ்ஞானம் நீங்கியவனை,* புத்தர் மாட்டுடன் — *புத்தமதத்தினராகிய மாட்டுடன்,* பூட்டு வம் — *ஒன்றுசேர்த்திடுவோம்.*

உபநிஷத்துக்கள் நேரிய வழியிலேயே அர்த்தம் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்பதற்காக ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் வேதாந்தங்களை அடக் கிப் பதினாறு பாதங்கள் கொண்ட நான்கு அத்யாயங்களால் ப்ரஹ்மஸூத் ரத்தை வெளியிட்டார். இந்த வேதாந்தசாஸ்த்ரங்களால் பறையறையப் படுகின்ற எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள் ஸ்வரூபம் முதலிய வற்றை அத்வைதிகள் ஏற்காது குணமின்றி ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாத்ரமே ப்ரஹ்மமென்றும், அதுவே ஸத்யமென்றும், பொய்யான மற்ற வஸ்துக்கள் மெய்யானவை என்று அந்த ப்ரஹ்மத்திற்குத் தோற்றும்படி அதற்கு ஓர் அஜ்ஞானம் இருக்கிறதென்றும் கொள்கின்றனர் இவ்வாறு கொண்ட அத்வைதிகளைப் பௌத்தமதத்தினருடன் சேர்த்திடுவோமென்றவாறு. (அடுத்த பாசுரவுரைக்குறிப்பில் விளக்கம் காண்க.) 22

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

176 பிரிவில்லா விருளொன்று பிணக்கொன் றில்லாப்
பெருவெயிலை மறைத்துலகங் காட்டு மென்ன
வறிவில்லா வறிவொன்றை யவித்தை மூடி
யகம்புறமென் றிவையனைத்து மமைக்கு மென்பார்
செறிவில்லாப் புத்தருடன் சேர்ந்து கெட்டார்
சீவனையு மீசனையுஞ் சிதைக்கப் பார்த்தார்
நெறியில்லா நேர்வழியுந் தானே யானு
னெடுமாலை நாமடைந்து நிலைபெற் றேமே. 23

உரை — பிரிவு இல்லா — வேறுபடுதல இலலாத, இருள் ஒன்று— ஒரு இருளானது, பிணக்கு ஒன்று இல்லா — விரோதம ஒனறும் இலலாத மறைககமுடியாத), பெருவெயிலை — பெரிய வெளிச்சததை, மறைத்து — மறைததுவிட்டு, உலகம் காட்டும் என்ன—உலகததை பரகாசிப்பிககுமெனறு கூறுவதுபோல, அறிவு இல்லா — ஜ்ஞானமெனற குணமிலலாத, அறிவு ஒன்றை — ஜ்ஞானஸவரூபமான ஒரு பரஹமததை, அவித்தை மூடி—அவிதயையானது மறைதது, அகம் புறம் என்று — (ஆதமா முதலிய) உளளேயுளள வஸதுககள (ஐநது பூதஙகளும அவறறாலாகியனவுமாகிய) வெளிப்படையான வஸதுககள எனறு சொலலபபடுகினற, இவை அனைத்தும் — இநத உலகவஸதுக்கள முழுவதையும, அமைக்கும் என்பார் — ஸருஷ்டிககும எனறு கூறும அதவைதிகள், செறிவு இல்லா — (வைதிகருடன) சேராததாகாத, புத்தருடன் — பௌததமததோருடன, சேர்ந்து — மதவிஷயங்கள சிலவறறில) ஒத்திருநது, கெட்டார் — கெடடவாகளாகி, சீவனையும் ஈசனையும் — ஜீவாதமாவையும ஈசுவரனையும், சிதைக்கப் பார்த்தார் — (அவாகளின பேதததை இசையாது) கெடுகக முறபட்டாாகள, நாம் — (அமமதத்தில சேராத) நாம, நெறியில்லா—(தனனையடைவதற்கு வேறோர)உபாயமிலலாத, நேர்வழியும்—நேரிய உபாயமாகவும, தானே யானுன்—தானே ஆகிநிறபவனுன, நெடுமாலை—எமபெருமானை, அடைந்து—சரணமாக அடைநது, நிலைபெற்றேம் — நம ஸவரூபம உஜஜீவிககப் பெறறோம.

அதவைதிகளின் முககியக் கொளகை— பரஹமம் ஒன்றே ஸதயம். அதனிடததில ஜ்ஞானம முதலிய குணஙகள கிடையா. ஆனால அது ஜ்ஞானஸவரூபமாகவே நிறகின்றது. அநத பரஹமம ஒனறுதான் அதைததவிர வேறு ஸதயமான வஸ்துவே கிடையாது. ப்ரஹமஸ்வரூபததிறகு அநாதிகாலமாக மாயையெனற ஒரு வஸதுவின் ஸமபநதம் ஏறபட்டிருக்கிறது,

இந்த மாயைக்குத் தனக்கு ஆதாரமான ப்ரஹ்மத்தை மறைப்பதே இயற்கை. இவ்வாறு மாயையால் மறைக்கப்பட்டதால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் உள்ளவாறு ப்ரகாசிப்பதில்லை மாயையென்பது ஸத்த்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் முக்குணமயமாயும், மெய்யென்றும் பொய்யென்றும் கூறமுடியாததாயும், தன் ஆதாரத்தை மறைக்கும் தன்மையுடையதாயும், மேன்மேலும் மாறுபாட்டை அடைவதாயுமுள்ள ஒரு வஸ்து இது ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைத்து ப்ருதிவீ, ஜலம் முதலிய மாறுபாடுகளையும், ஜ்ஞாநம், இச்சை, த்வேஷம் முதலிய மாறுபாடுகளையும் உண்டாக்குகின்றது—என்பதாம்.

இப்படி இவர்கள் அவித்யையானது ப்ரஹ்மத்தை மறைத்துப் பொருள்களை எல்லாம் படைக்கின்றது என்று கூறுவது, ஒரு இருள் பெரிய ப்ரகாசத்தை மறைத்து உலகிலுள்ள பொருள்களை அவ்விருள் தானே ஜநங்களுக்குக் காட்டுகின்றதாகக் கூறுவதையொத்ததாகுமென இந்தப் பாசுரத்தின் முற்பாதியில் கூறப்பட்டது.

அத்வைதமதக் கொள்கை—ஜ்ஞாநம் ஒன்றே மெய்யாகும் இதுவே ப்ரஹ்மமெனப்படும். மற்ற அனைத்தும் பொய்யேயாம் அந்த ஜ்ஞாநம் அழிவின்றி நித்யமாகவே உள்ளது. அது ஒன்றே அந்த ஜ்ஞாநத்தில் ஒரு தாமமும் (தன்மையும்) கிடையாது தாம் சொல்லும் நித்யத்வமும் ஏகத்வமும் (ஒன்றாயிருக்கும் தன்மையும்) கற்பனையேயாம் உண்மையில் அந்தத் தாமங்கள் அந்த ஜ்ஞாநத்தில் இல்லை தாம் ப்ரமாணமாகக் கொண்டுள்ள வேதமும் அது ப்ரமாணமாகும் தன்மையும் அதை அறிபவனும் ஜ்ஞாநத்தின் பலனுமாகிய அனைத்தும் பொய்யேயாம்— என்பதாம்

பௌத்தர்களில் ஒருவனான யோகாசாரனுடைய கொள்கை—ஜ்ஞாநம் ஒன்றே மெய்யாகும். மற்ற அனைத்தும் பொய்யேயாம். அந்த ஜ்ஞாநமும் ஸ்திரமல்ல க்ஷணந்தோறும் அழிந்து புதிதுபுதிதாய்ப் பல ஜ்ஞாநங்கள் உண்டாகின்றன. ஜ்ஞாநத்தில் ஒரு தாமமும் (தன்மையும்) கிடையாது. தான் சொல்லும் அநித்யத்வமும் பஹுத்வமும் (பலவாயிருக்கும் தன்மை) கற்பனையேயாகுமன்றி, உண்மையில் அந்தத் தாமங்கள் (தன்மைகள்) ஜ்ஞாநத்தில் இல்லை. தான் ப்ரமாணமாகக் கொண்டிருக்கும் பௌத்தாகமமும் அது ப்ரமாணமாகுந்தன்மையும் அதை அறிபவனும் ஜ்ஞாநத்தின் பலனுமாகிய அனைத்தும் பொய்யேயாம்— என்பதாம்

இந்த இரண்டு மதங்களும், ஜ்ஞாநம் ஒன்று-பல, நித்யம்-அநித்யம் என்ற அம்சங்களில் மாத்திரம் சற்று வேறுபட்டிருப்பதாயத் தோன்றினும், மற்ற முக்கியமான கொள்கைகளில் ஒன்றுபட்டிருப்பதைக்கொண்டு மூன்றிய பாசுரத்தில் "புத்தர் மாட்டுடன் பூட்டுவமே" என்னலாயிற்று.

மேலும் பௌத்தர்களில் மற்றொருவனை மாத்யமிகன் 'அனைத்தும் பொய்' என்று கொண்டதால் 'ஜ்ஞாநமும் பொய்' என்று அவன் ஸாதிப்பதும் பொய்யாகி அவனும் அத்வைதிகளைப்போல ஜ்ஞாநத்தை மெய்யென்று இசைந்ததாகிறது. இங்ஙனமே ஜ்ஞாநத்தைத்தவிர அனைத்தும் பொய்யென்று கொண்ட அத்வைதிகள் ஜ்ஞாநமாத்ரத்தை மெய் என்று ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு ஸாதிப்பதும் பொய்யாகி மாத்யமிகனைப் போல ஜ்ஞாநமும் பொய்யென்று அவர்களும் இசையவேண்டியதாயிற்று.

மேலும் பௌத்தர்களில் ஒருவகுப்பினராகிய வைபாஷிகர்களில் லர் (விபஜ்யவைபாஷிகரென்பவர்), அத்வைதிகள் ப்ரஹ்மமொன்றே நித்யமென்று கொண்டாற்போல நித்யமான ஒரே வஸ்துவை மெய்யென்று இசைகின்றனர்.

இவ்வாறு பௌத்த-அத்வைத மதங்களில் முக்கியமான அம்சங்களில் ஒற்றுமையை ஆய்ந்துணர்க. 23

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் ஜைநமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

77 சோதனை விட்டோருத் தன்சொல மெய்யெனச் சோகதரைச்
சேதனை யற்றவ ரென்று சிதைத்தபின் சீவர்கட்கோர்
வேதனை செய்கை வெறுமற மென்று விளம்பிவைத்தே
மாதவ மென்று மயிர்பறிப் பார்மயன் மாற்றுவமே. 24

[பாசுரம் 24, 25– ஜைநபங்காதிகாரம்]

உரை — சோதனை விட்டு – (அபௌருஷேயமான) வேதவிதியைக் கைவிட்டு, ஓருத்தன் – (புத்தனென்னும்) ஒருவன், சொல – உபதேசிக்க, மெய் என – (அவனது உபதேசத்தை) ஸத்யமென்று கொண்ட, சோகதரை – பௌத்தர்களை, சேதனை அற்றவர் என்று — ஜ்ஞாநம் இல்லாதவர் என்று (விளக்கி), சிதைத்த பின் – (அவர்கள் மதத்தைக்) கண்டித்தபின், சீவர்கட்கு – ஜீவருக்கு, ஓர் வேதனை செய்கை – ஒரு துன்பத்தைச் செய்கை, வெறும் மறம் என்று – வீணான பாபம் என்று, விளம்பி வைத்தே — கூறிக்கொண்டே, மா தவம் என்று – பெரிய தவம் என்று (நினைத்து), மயிர் பறிப்பார் – (தங்கள்) மயிரைப் பறிப்பவர்களான ஜைநர்களின், மயல் மாற்றுவம் – அஜ்ஞாநத்தைப் போக்குவோம்.

ஒரு ஜீவனையும் துன்புறுத்தக்கூடாதென்பது ஜைநரின் முக்கியக் கொள்கை. ஆனால் அவர்கள் அதற்கு விரோதமாய்த் தங்கள் மயிரைப் பிடுங்கித் துன்பம் விளைத்துக்கொள்வதையே பெரிய தவமாகக் கொள்கின்றனர். 24

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

178 சொன்னார்தாஞ் சொன்னதெலாந் துறவோ மென்றுஞ்
சொன்னதுவே சொன்னதல தாத மென்றுந்
தின்னுதுந் தின்னுமது மேக மென்றுஞ்
சிறியனுமாம் பெரியனுமாஞ் சீவ னென்று
மன்னுது மன்னுமது மொன்றே யென்றும்
வையமெலாம் விழுகின்ற தென்று மென்றுந்
தென்னாடும் வடநாடுஞ் சிரிக்கப் பேசுஞ்
சினநெறியார் சினமெல்லாஞ் சிதைத்திட் டோமே 25

உரை:— சொன்னார்தாம் சொன்னது எலாம் — அந்தந்த மதத்தை ப்ரவர்த்தித்தவர் சொல்லிய விஷயங்களையெல்லாம், துறவோம் என்றும் — விலக்கமாட்டோம் என்றும், சொன்னதுவே — சொல்லப்பட்ட விஷயமே, சொன்னது அலது — சொல்லப்படாத விஷயமாக, ஆதும் என்றும் — ஆகும் என்றும், தின்னுதும் — உண்ணக்கூடாத பதார்த்தமும், தின்னுமதும் — உண்ணக்கூடிய பதார்த்தமும், ஏகம் என்றும் — ஒன்று தான் என்றும், சீவன் — ஜீவாத்மா, சிறியனும் ஆம் — சிறியனாகவும் ஆகும், பெரியனும் ஆம் என்றும் — பெரியனாகவும் ஆகும் என்றும், மன்னுதும் — அநித்யவஸ்துவும், மன்னுமதும் — நித்யவஸ்துவும், ஒன்றே என்றும் — ஒன்றுதான் என்றும், வையம் எலாம் — பூமி முழுதும், என்றும் — எப்பொழுதும், விழுகின்றது என்றும் — கீழே விழுகின்றது என்றும், (இப்படி ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாக), தென் நாடும் வடநாடும் — தென்தேசமும் வடதேசமும், சிரிக்கப் பேசும் — பரிஹாஸம் செய்யும்படி பேசுகின்ற, சினநெறியார்—ஜைநமதத்தினருடைய, சினம் எல்லாம் — கோபத் (துடன் கூறும் வாதத்) தை எல்லாம், சிதைத்திட்டோம் — ஒழித்திட்டோம்.

ஜைநமதத்தின் முக்கியக் கொள்கை— ஈச்வரன் இடையாது. உலகத்திற்குப் பரமாணுக்களே காரணமாகும் உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வஸ்துவும் உண்மை— பொய்ம்மை, பேதம்—அபேதம், நித்யத்வம்—அநித்யத்வம் முதலிய பல முரண்பட்ட தன்மையுள்ளதாகும் — என்பதாம். ஒரே வஸ்துவில் முரண்பட்ட தன்மைகள் சேர்ந்திருக்குமென்று அங்கீகரித்தால் இங்ஙனே முரண்பட்ட இன்னும் சில அம்சங்களையும் இசைய நேரிடும் என்று பிறமதத்தினர் ஆக்ஷேபித்தால், ஜைநர்கள் அந்தந்த அம்சங்களை யும் தடையின்றி ஏற்றுக்கொண்டுவிடுகின்றனர் இவர்கள் கூறும் விஷ யங்கள் ப்ரமாணங்களோடு விரோதிக்கின்றன என்று பிறர் ஆக்ஷேபித்

தால முரணபாடடைக குணமாகக் கருதும் தங்களுக்கு அதனல் பாதகம் இல்லை என்கினறனா, இனனும வஸ்துககளில் உணணததககதும உணணத் தகாததும் ஒனறேயாம, ஜீவன், தான இருககும் சரீரததிற்குத் தகக அள வுளளதாகவே இருககும, ஒரே வஸ்து நிதயமாயும அநிதயமாயுமிருககும்; பூமி, பாரம தாஙகாது எப்பொழுதும கீழே போயககொண்டேயிருககின்றது என்பன முதலியவறறைப் பேசி ஜைநாகள நாட்டாருடைய பரிஹாஸத் திறகு ஆளாகினறனா எனறவாறு. 25

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் பாஸ்கர—யாதவமதம் கண்டிக்கப் படுகின்றது—

கட்டளைககலிததுறை

179 ஏகாந் திகமொன்று மில்லையேன் றுசையைத் தாமுடுப்பார்
சோகாந்த மாகத் துறப்புண்ட பின்றொழில் வைதிகமென்
றேகாந் திகள்சொன்ன வீசன் படியில் விகற்பமெண்ணும்
லோகாந்த வீணர்தம் வேதாந்த வார்த்தை விலக்குவமே. 26

[பாசுரம 26, 27– பாஸ்கராதிபங்காதிகாரம்]

உரை — ஆசையை உடுப்பார் தாம் – திசைகளையே (ஆடையாக) உடுப்பவரான ஜைநாகள், ஒன்றும் – ஒரு வஸதுவும், ஏகாந்திகம் இல்லை என்று – ஒரேவிதமான ஸவபாவததையுடையதலல எனறு கூறிககொண் டிருநது, சோகாந்தமாக – சோாவையே முடிவாகப்பெறறு, துறப்புண்ட பின் – (நமமால கணடித்து) விலககப்பட்ட பின, வைதிகம் – வேத விசாரமே, தொழில் என்று – (தமது) தொழில் எனறு (உறுதிகொணடு), ஏகாந்திகள் சொன்ன – ப்ரஹ்மததை ஏகரூபமாகக கணட (வ்யாஸர் பராசரா முதலிய) வாகளால விளககப்பட்ட, ஈசன் படியில் – ப்ரஹமத் தின் ஸவரூபததில, விகற்பம் எண்ணும்– பேதம அபேதம என்ற முரண் பட்ட அம்சஙகளைக கல்பிககுமவாகளாய், லோகாந்த வீணர் தம் – உலகத தில் அறிவறறவாகளாயப பயனறறவாகளான பாஸகர-யாதவாகளுடைய, வேதாந்தவார்த்தை – வேதாநத(ததைத தழுவியனவாக அவாகள் கூறும) வாதயஙகளை, விலக்குவம் – கணடிப்போம்

இங்கு 'ஏகாந்திகள' எனுஞ்சொல் ப்ரஹமததை மாறுபாடினறி ஏகரூபமாய் நிறபதாய்க்கணட வயாஸர் பராசரா முதலிய மஹாஷி களைக குறிக்கினறது.

பேதமும் அபேதமும், இருளும ஒளியும்போல ஒன்றுக்கொனறு முரண்படடுநிற்பதை அறியாது குருடாகளாகி ஸகலபலனையும் இழந்த பாஸ்கர-யாதவர்கள் இங்கு லோகாநதவீணா என்னப்பட்டனர். 26

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

180 ஒன்றெனவும் பலவெனவுந் தோற்று கின்ற
வுலகெல்லா மொருபிரமந் தானே யாக்கி
நன்றெனவுந் தீதெனவும் பிரிந்த வெல்லா
நன்றன்று தீதன்றே யெனந வின்றார்
கன்றுமலர் பசுவுமல ராகி நின்றே
கன்றாகிப் பசுவாகி நின்ற வண்ணம்
மின்றுமறை மாட்டுக்கோ ரிடைய னை
யேகாந்தி யிசைந்திடநா மியம்பி னோமே 27

உரை:— ஒன்று எனவும் – ஒரே வஸ்து என்னும்படியாகவும், பல எனவும் – பலவஸ்துக்கள் என்னும்படியாகவும், தோற்றுகின்ற – ப்ரகாசிக்கின்ற, உலகு எல்லாம் – உலகம் முழுவதையும், ஒரு பிரமம் தானே ஆக்கி – ஒரு ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகவே கல்பித்து, நன்று எனவும் – கைக்கொள்ளத்தக்கவை என்றும், தீது எனவும் – விலக்கத்தக்கவை என்றும், பிரிந்த எல்லாம் – (சாஸ்த்ரங்களில்) பிரித்துக் கூறப்பட்ட வஸ்துக்களை எல்லாம், நன்று அன்று – சிறந்தனவல்ல, தீது அன்று – கெட்டனவும் அல்ல, என நவின்றார் – என்று (தம மதத்தை பாஸ்கராகளும் யாதவாகளும) கூறினர்கள் கன்றும் அலர் (ஆகி) – கன்றாகவும் ஆகாமல், பசுவும் அலர் ஆகி நின்றே – பசுவாகவும் ஆகாமல் இருந்தே, கன்றாகிப் பசுவாகி – கன்றாகவும் பசுவாகவும் ஆகி, நின்ற வண்ணம் – நின்ற ப்ரகாரத்தை, மறை மாட்டுக்கு–வேதமாகிற பசுவுக்கு, ஓர் இடையனை– ஒப்பற்ற இடையனை, ஏகாந்தி – ஒரே நிலையில் உள்ள எம்பெருமானை, இசைந்திட – திருவுள்ள முகக்கும்படி, இன்று நாம் இயம்பினோம் – இன்று நாம வெளியிட்டோம.

பாஸ்கரமதம்— ஜீவனும ப்ரஹ்மமும வேறுபடாது ஒன்றாய் நிறகும். இவ்வாறு நிற்றலாகிய அபேதம இயற்கையாய் அமைந்தது. அவை வேறுபட்டுநிற்றலாகிய பேதம், புத்தி இந்த்ரியம் சரீரம் முதலியனவாகிய உபாதியைக்கொண்டு ஏற்படுகின்றது. அசேதநத்திற்கும ப்ரஹ்மத்திற்கும பேதம் அபேதமென்னும இரண்டுமே இயற்கையாய் அமைந்தன-என்பதாம.

யாதவமதம்— ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும, அசேதநத்திற்கும ப்ரஹ்மத்திற்கும உள்ள பேதம் அபேதம் என்னும இரண்டுமே இயற்கையாய அமைந்தன — என்பதாம்.

இவ்விருதிறத்தினரும், உலகமுழுதும் பேதமுள்ளதாகவும அபேதமுள்ளதாகவும் தோற்றுவதாய்க்கொள்கின்றனா. எவ்வாறெனில— ஒவ்வொரு வஸ்துவும், ஜாதி, வ்யக்தி என்ற இரண்டு நிலைகளைக்கொண்டு

நிறகும ஜாதியெனபது ஒரேவிதமான பல வஸதுககளில் தொடர்நது நிறகும தனமை வயகதியெனுஞ சொல குறிப்பிட்ட ஒரொரு வஸ்துவை மாதரம குறிககும பல குடஙகளிலும தொடாநதுநிறகும குடமாந தன்மை (கடதவம) ஜாதியெனபபடும குறிப்பிடட ஒரு குடம வ்யக்தி எனபபடும மேலும ஒவவொரு வஸதுவிலும உணடாககுந தன்மை(காரண தவம), உணடாகுநதனமை (காாயகவம) என இரண்டு உண்டு. ஆகவே நமககுத தோறறுகினற இவவுலகம முழுதும் ஜாதி- காரணம் என்ற நிலையில அபேதம (ஒனறுபடுதல) உள்ளதாகவும், வயக்தி- கார்யம் என்ற நிலையில பேதம (வேறுபாடு) உளளதாகவும ஆகின்றது. இப்படியாயின் வெவவேறு நிலைகளைககொணடே பேகமும அபேகமும ஒன்று சேருவனவாக முடிதலால் ஒரே வஸதுவில பேதாபேதஙகளைக கொண்டதாக ஆகவில்லையே யென்னில, ஜாதியும வயகதியும், அவ்வாறே காரணமும காாயமும ஒனறுககொன்று ஒனறுபட்டும வேறுபட்டும நிறபதாய்க் கொள்வதால அஙகும பேதாபேகததைககொண்டே ஸமாதாகம் கூறிவிடலாம. ஆக இவ்வாறு பேதாபேதஙகளுடனேயே உலகம் நடைபெறுகின்றது இநத உலகம முழுதும ப்ரஹமமாகவே இருககின்றது. பதாாததங்களெல்லாம நல்லனவுமலல, தீயனவுமலல — எனறவாறு

இஙஙனம ஸகல பரமாணங்களுக்கும விரோதமாய முரணபடுந தனமைகள ஒனறுசேருவனவாகக்கொணடு பேதாபேதஙகளுடன் உலகம நடைபெறுவதாக பாஸ்கர - யாதவமததினா கொள்கின்றனா.

வேதாநதிகளான நாம பேதம சரீரததைப்பறறியதென்றும் அபேதம் ஆத்மஸவரூபததைப் பறறியதெனறுமிசைநது விரோதமில்லாமல் பொருத்துகிரோம் எவவாறெனில்— கணணன பசுககளையும கனறுகளையும வனததிறகு ஓட்டிச்சென்று மேய்ததுககொணடிருக்கும்போது ப்ரஹமா கணணனுடைய பெருமையைத தானும உலகமும அறிய விருமபிப் பசுக்களையும் கன்றுகளையும் ஒளிததுவிடடான் கணணன ப்ரஹமாவை மயககுவதறகும கோபாலாகளைத தேறறுவிககவும தானே பசுவாகவும கன்றுகவும் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு வருஷம் விளையாடினனென்று புராணம கூறுகினறது. உண்மையில பகவான பசுவாகவோ கனருகவோ இலலை. எமபெருமானுடைய ஸ்வரூபம ஸகல வஸதுககளைக்காட்டிலும வேறுபட்டதாகும. ஆயினும பசு, கனறு இவறறின தன்மையை எம்பெருமான் அடைந்ததெல்லாம சரீரத்தின்வாயிலாகவேயனறி எமபெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தில அந்தத் தன்மைகள கிடையா இஙஙனமே உண்மையில் உலகத்திலுள்ள வஸதுக்களைக்காட்டிலும வேறுபடடுநிறகும எமபெருமானுடைய ஸவரூபத்தை உலகிலுளள வஸதுககளோடு ஒனறுபட்டிருப்பதாக ப்ரமாணஙகள் சொலவதெல்லாம, எமபெருமான் அநதநத வஸதுகளைத்

தனது சரீரமாககககொணடு அவறறில அநதாயாமியா யிருப்பதுபறறியே யெனறு நம் ஸிததாநதமாதலின பாஸகர-யாதவாகளைபபோல பேதம அபேதம எனற முரணபடுந தன்மைகளை ஒன்றில இசையவேணடிய அவ ஸரஸயம நம் மததநில இல்லையெனறவாறு

கணணனென்னும இடையன், வேதமெனனும பசுவைக கறநது, கீதை யெனனும பாலமுததனை உலகுககு ஈநதவனுதலின அவனுடைய திருவுள்ளம உககுமாறு நம் ஸிததாநதத்தை ஸதாபிதோமென்றவாறு

யாதவமததநில ப்ரஹமத்தின ஸ்வருபததிறகுச சேதநாசேதநங்களாக மாறுபடுநதன்மை உளதாகக கூறுவதைக கணடிக்க ஏகாநதியெனனுஞ சொலலால் ஒரேநிலையாந தன்மை கூறப்பட்டது. 27

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் வையாகரணமதம் கண்டிக்கப் படுகின்றது—

கட்டளைககலிததுறை

181 சாயா மறைகளிற் சத்தந் தெளிந்திடச் சாற்றுதலாற்
றூயா ரிவரென்று தோன்றநின் றேபல சூதுகளான்
மாயா மதமு மறுசின வாதும் பவுத்தமுஞ்சேர்
வையா கரணர்சொல் லும்மறு மாற்றங்கண் மாற்றுவமே. 28

[பாசுரம் 28, 29– வையாகரணபங்காதிகாரம்]

உரை — சாயா — (ஸவரமும அக்ஷரமும மாததிரையளவும) தவறுமல உசசரிக்கவேணடிய, மறைகளில் — வேதங்களில உள்ள, சத்தம் தெளிந்திட — பதஙகள் நன்குவிளங்கும்படி, சாற்றுதலால் — (வயாகரண சாஸத்ரத்தின் உதவியால) ஸதாபிததபடியால, இவர் — இநத வையாகரணா, தூயார் என்று தோன்ற நின்றே — பரிசுததா என்று (உலகுக்குத) தோன்றுமபடியிருநதே, பல சூதுகளால் — பல கபடங்களால, மாயா மதமும் — மாயையைக கொளகினற அதவைதமததனையும், மறு சின வாதும்— வேறொரு ஜைநமதமெனனும்படியுள்ள பாஸகர - யாதவமததனையும, பவுத்தமும் — பௌததமதத்தையும, சேர் — (ஒவவோா அமசததிலே) ஒததுகிறபவர்களான, வையாகரணர் — வையாகரணமததகோரால, சொல்லும் — சொல்லப்படுகின்ற, மறு மாற்றங்கள் — எதிாவாதங்களை, மாற்றுவம் — ஒழித்துவிடுவோம

வையாகரணமதம், அதவைதமதத்தையும, யாதவமதத்தையும், பௌததமததனையும் ஒவவோரம்சத்தில ஒத்துகிறகின்றது. எவ்வாறெனில்—

அத்வைதிகளின் கொள்கை— பரஹ்மம ஒனறே ஸதயமாகும். ரூப் புலப்படும் ஸ்தாவரஜங்கமப் பொருள்களாகிய ப்ரபஞ்சம் முழுதும

பொய்யேயாம். நீரசையே கண்டிராத ஒரு பாலைவனத்தில் நடுப் பகலில் ஸூர்யனுடைய கிரணங்கள் பரவுகின்றன. அதனால் அங்கு உண்மையாயில்லாத நீர்வெள்ளமும் அலைகளும் கண்ணுக்குத் தெரிகின்றன. அங்ஙனமே எங்கும் நிறைந்துநிற்கும் ப்ரஹ்மமென்ற ஒரு வஸ்துவே இந்த ப்ரபஞ்சமாகக் காணப்படுகின்றது. இங்ஙனம் ஒன்று மற்றொன்றாகத் தோன்றுவதே விவர்த்தமெனப்படும். ஆகவே ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மத்தின் விவர்த்தமாகும்—என்பதாம்.

வையாகரணர்— அக்ஷரங்களையும் அவற்றாலாகிய பதங்களையும் அவற்றாலாகிய வாக்யங்களையும் தவிர, ஸ்போடமென்று ஒன்று இருந்து அதுதான் வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றதென்றும் அந்த ஸ்போடமே ப்ரஹ்மமென்றும் கூறுகின்றனர். அவர்களில் ஒரு சாரார் அந்த ஸ்போடமென்னும் ப்ரஹ்மமே இந்த ப்ரபஞ்சமாகக் காணப்படுகிற தென்றும் ஆக ப்ரபஞ்சம் முழுதும் ஸ்போடமென்னும் ப்ரஹ்மத்தின் விவர்த்தமாகுமென்றும் கொள்கின்றனர்.

ஆக, இவற்றால் அத்வைதிகளும் வையாகரணர்களும் இந்த விவர்த்த வாதத்தில் (ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மத்தின் விவர்த்தமென்பதில்) ஒத்திருக்கின்றனர்—என்றவாறு.

“ மறுசினவாதும் ” என்னும் தொடர் இங்கு வேறொரு ஜைநமதம் என்னும் பொருள்பெற்று அத்வைதிகளில் ஒரு சாராராகிய யாதவர்களின் மதத்தைக் குறிக்கின்றது. பாஸ்கர—யாதவர்களும் ஜைநரைப்போல் பேதம் அபேதம் முதலிய முரண்படுந்தன்மைகளை ஒரே வஸ்துவில் இசைவதுபற்றி பாஸ்கர—யாதவமதம் ஜைநவேதாந்தமென்று வழங்கும். (178, 180-வது பாசுரவுரைக் குறிப்பிற் காண்க.)

யாதவமதத்தில் ப்ரஹ்மமே ப்ரபஞ்சமாக மாறுபடுவதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஒரு வஸ்து, தன் நிலைமை நீங்கி வேறு வஸ்துவாக மாறுபடுதலே பரிணாமமெனப்படும். வையாகரணரில் ஒரு சாரார் சப்தமென்னும் ப்ரஹ்மமே ப்ரபஞ்சமாகப் பரிணாமத்தைப் பெறுவதாய்க்கொண்டுள்ளனர். ஆக பரிணாமவிஷயத்தில் வையாகரணமதம் யாதவமதத்தை ஒத்திருப்பதாய்க் கூறப்பட்டது.

பௌத்தரும் வையாகரணரில் ஒரு வகுப்பினரும் கொள்ளும் கொள்கை— ஒரு வாக்யத்தில் அடங்கியுள்ள பல பதங்களுக்குத் தனித் தனியே அர்த்தம் அறியப்படுகின்றது பின் முழுவாக்யத்தின் தாத்பர்யமும் அறியப்படும்போது (முதலில் தனித்தனியே பதங்களின் அர்த்தஜ்ஞானம் உண்டானதைத் தவிர) ப்ரதிபா என்று ஒரு ஜ்ஞானம் உண்டாகின்றது.

இந்த ப்ரதிஜ்ஞை என்னுமதே வாக்யமாகவும் வாக்யார்த்தமா...
படுகின்றது—என்பதாம். ஆக இக்கொள்கை பௌத்த-...
களுக்குப் பொதுவாதலின் "பவுத்தரும் சேர" என்ன...

'வையாகரணா' என்று மருவிய பாடமே செய்யுளி...
சேருமென்பர் சிலர்.

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

182 கலகத்திற் கலங்கிவருங் காணிக் கெல்லாங்
கன்னாறு சதிரவழி கட்டு வார்போ
லுலகத்தின் மறைசேர்ந்த வுரைக டம்மா
லொருபிழையுஞ் சேராம லுபக ரித்தார்
பலகத்தும் பவுத்தர்முத லான பண்டைப்
பகற்கள்ளர் பகட்டழிக்கப் பாவும் பொய்ப்...
சிலகற்றுச் சித்தாந்த மறிய கில்லாச்
சிறுவரினி மயங்காமற் சேமித் தோமே.

உரை:— கலகத்தில் — (நிலவிஷயமான) வழக்கில், (இன்னாருடையதென்று நிச்சயிக்கமுடியாமல்) வந்தேஹத்தி... காணிக்கு எல்லாம் — நிலங்களுக்கெல்லாம், கன்னாறு சதி... னாறு என்று சொல்லப்படுகின்ற எல்லையை, கட்டுவார் போ... வழக்கைத் தீர்க்கும் மத்யஸ்தர்களைப்போல, மறை சேர்ந்து உள்ள, உரைகள் தம்மால் — வாக்யங்களால், உலகத்தி... தில, ஒரு பிழையும் சேராமல் — (விபரீதமான அர்த்தம் ... ஒரு தவறும் நேரிடாதவாறு, உபகரித்தார் — (வையாகரண... ர். பலகத்தும் — பல விஷயங்களைப் பிதற்றுகின்ற, பவுத்... பௌத்தர் முதலிய, பண்டைப் பகற்கள்ளர் — பழமையான ... களின், பகட்டு அழிக்க — ஆடம்பரம் (விவேகத்தை) ஒழிக்... (அதனால்) ஆதரிக்கப்படுகின்ற, பொய்யாம் சில கற்று — ... விஷயங்களைக் கற்றுக்கொண்டு, சித்தாந்தம் அறியகில்லா... களான நம) ஸித்தாந்தத்தை அறியமாட்டாத, சிறுவர் — வையாகரணர்கள், இனி மயங்காமல்—இனிக் கலக்கமுறுதபடி, (தத்துவார்த்தத்தை விளக்கி அவர்களை) காப்பாற்றினோம்.

உலகத்தில் இன்னாருடையதென்று நிச்சயிக்கமுடியாத... தில் இருவர் அதன் உரிமையைப்பற்றி வழக்காடுங்கால் ... தீர்க்கும்படி வேண்டப்பட்ட மத்யஸ்தர்கள் அந்த நிலத்தை ... அளந்து ஓர் எல்லையைக் கட்டி அவ்வழக்கைத் தீர்... ... ...ப் பெயர் வழங்கும்.

அங்ஙனமே வேதவாக்யங்களுக்கு அந்த அந்த மதத்தினர் தந்தமக்குத் தோன்றியவாறு பொருள்கொள்ளாதபடி வையாகரணர் வ்யாகரணசாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு ஒரு வரையறை ஏற்படுத்தி வேதத்தின் உண்மைப் பொருளைக் காண்பதில் உதவி செய்தனர். இங்ஙனம் வையாகரணர் அநுகூலராயிருந்தும், பௌத்தமதத்தினர் முதலாயினோர் மிக்க ஆடம்பரத்துடன் செய்யும் மதப்ரசாரத்தால் மயங்கி அந்த அந்த மதங்களில் சிற்சில அம்சங்களைக் கைக்கொண்டு தத்துவார்த்தத்தை அறியமுடியாது கலங்கினர். அவர்களுக்குத் தத்துவார்த்தங்களை வெளியிட்டு அவர்களைக் காத்தோம்— என்றவாறு.

வேதாந்தங்கள் தத்துவார்த்தங்களை விளக்கிக்கொண்டிருக்கும் போதே பௌத்தர் முதலியோர் அவற்றை இல்லையாக்குவதுபற்றிப் 'பகற்கள்ளர்' எனப்பட்டனர். 29

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் கணாதமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

183 கண்ட தலாதன கட்டுத லாற்கண்ட விட்ட தனாற்
பண்டுள தான மறைக்குப் பழமையை மாற்றுதலாற்
கொண்டது மீசனைக் கொள்ளா வகையென்று கூறுதலாற்
கண்டக ராய்நின்ற காணாதர் வாதங் கழற்றுவமே. 30

[பாசுரம் 30, 31— வைசேஷிகபங்காதிகாரம்]

உரை — கண்டது அலாதன — (ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவற்றால்) காணாத வஸ்துக்களை, கட்டுதலால் — கல்பிக்கையாலும், கண்ட — (வேதத்தில்) காணும் அம்சங்களை, விட்டதனால் — (அங்கீகரியாமல்) விட்டபடியாலும், பண்டு உளதான — நெடுநாட்களாய (நித்யமாய) உள்ள, மறைக்கு— வேதத்திற்கு, பழமையை — அநாதியாந்தன்மையை, மாற்றுதலால் — மாற்றிக்கூறுவதாலும், ஈசனைக் கொண்டதும் — (தாங்கள்) ஈச்வரனை அங்கீகரித்ததும், கொள்ளாவகை என்று — அங்கீகரிக்கத்தகாத (அநுமானமென்ற) வழியிலேதான் என்று, கூறுதலால் — சொல்வதாலும், கண்டகராய் நின்ற — (நல வழிக்கு) முள்ளாயினின்ற, காணாதர் — வைசேஷிகமதத்தினருடைய, வாதம் கழற்றுவம் — வாதத்தை ஒழித்திடுவோம்.

கணாதமதத்தினர் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய எந்த ப்ரமாணத்தாலும் காணமுடியாத சில பதார்த்தங்களைக் கல்பிக்கின்றனர் அவையாவன—அவயவங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட அவயவி, ஸாமாந்யம், விசேஷம், ஸமவாயம், அபாவம், முதலியனவாம். வேதத்தில் கூறப்பட்ட ப்ரக்ருதி, மஹான்

முதலிய தத்துவங்களை இவர்கள் ஏற்காது விட்டனர், அநாதியாய் ஒரு புருஷனாலும் இயற்றப்படாது ஸர்வேச்வரனைப்போல நித்யமாய் விளங்கும் வேதத்தை ஈச்வரனால் இயற்றப்பட்டதாகக்கொண்டு பௌருஷேயம் என்று நாக்கூசாது பிதற்றுகின்றனர் மேலும் இவர்கள் 'ஈச்வரன் உளன்' என்று இசைந்தபோதிலும், வேதாந்திகளான நம்மைப்போல் சப்தப்ரமாணமாகிய வேதத்தால் அறியப்படுமவனாகக் கொள்ளாமல் அநுமானத்தால் அறியப்படுமவனாகக் கொள்கின்றனர்.

மேலும், ஈச்வரன், மண்குடத்திற்குக் குயவனபோல் நிமித்த காரணமேயன்றி, மண்ணைப்போல உபாதாநகாரணமாகமாட்டானென்கின்றனர், சிறிதும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்றுச் சுத்த ஸத்த்வமயமான திருமேனியுடையனாய எல்லையற்ற ஆநந்தம் நிறைந்து நிற்கப்பெறும் ஸர்வேச்வரனைச் சரீரமில்லாதவனென்றும் ஸுகமில்லாதவன் என்றும் மொழிகின்றனர், சப்தத்தைத் தனி ப்ரமாணமாகக் கொள்ளாமல் அநுமானத்திலேயே அடக்கிவிடுகின்றனர், ஜீவன் ஜ்ஞானம் முதலிய ஸகலகுணங்களையும் இழந்து ஓர் அநுபவமுமின்றி ஒரு கல்லைப்போல கிடப்பதுவே மோக்ஷமென்கின்றனர், இப்படித் தோன்றியவாறு பிதற்றும் வைசேஷிகர் நல்வழிக்கு முள்ளைப்போன்றவரெனப்பட்டனர். 30

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

184 ஆகமத்தை யனுமான மென்கை யாலு
மழியாத மறையழிக்க நினைத்த லாலும்
போகமற்றே நுபலம்போற் கிடக்கை தானே
புண்ணியர்க்கு வீடென்று புணர்த்த லாலு
மாகமொத்த மணிவண்ணன் படியை மாற்றி
மற்றவனுக் கோருபடியை வகுத்த லாலுங்
காகமொத்த காணுதன் கண்ணை வாங்கிக்
காக்கைக்கா ரென்றலற்றக் காட்டி னோமே. 31

உரை: — ஆகமத்தை — சப்தம் என்னும் ப்ரமாணத்தை, அனுமானம் என்கையாலும் — அநுமானம் (என்னும் ப்ரமாணத்தில் அடங்கியது) என்று கூறுவதாலும், அழியாத மறை — நித்தியமான வேதத்தை, அழிக்க நினைத்தலாலும்—அழி(த்து அநித்யமா)க்க எண்ணியதாலும், போகம் அற்று — (எவ்வித) அநுபவமும் இல்லாது, ஓர் உபலம்போல் — ஒரு கல்லைப்போல், கிடக்கைதானே — கிடப்பதுவே, புண்ணியர்க்கு வீடு என்று — புண்யசாலிகளுக்கு (உள்ள) மோக்ஷம் என்று, புணர்த்தலாலும் — கல்பித்தபடியாலும், ஆகம் ஒத்த — ஆகாசத்தைப்போல் தோஷமற்றவனும், மணிவண்ணன் —

'ல) ரதகததின தன்மையுள்ளவனுமான ஸாவேசுவரனுடைய, படியை
ாற்றி — (ஸவரூபம குணம முதலிய) ப்ரகாரததை மாறறி, அவ
ுக்கு — அவவீசுவரனுககு, மற்று ஒரு படியை வகுத்தலாலும் — (வேத
ருத்தமாய) வேறு ஒரு ப்ரகாரததை (க் கலபிதது)ப பிரித்துககூறிய
ாலும், காகம் ஒத்த— காகாஸுரனைபபோன்ற (பகவதபராதியான), காணு
ா கண்ணை வாங்கி — கணுதனுடைய கணணைப் பறிதது, காக்கைக்கு
ர் என்று அலற்ற — (எனனை) ரக்ஷிகக எவா உளரெனறு கதறும்படி,
ட்டினேம் — (அவன மததைக் கணடிதது உலகுககுக) காட்டினேம

இதன குறிப்புககளை முநதிய பாசுரவுரையிற காணக 31

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் கௌதம (ந்யாய) மதம் கண்டிக்கப்
)கின்றது —

கட்டளைக்கலிததுறை

5 கோதம நூல்களைக் குற்ற மிலாவகை கூட்டலுமாங்
கோது கழித்தொரு கூற்றிற் குணங்களைக் கொள்ளவுமாம்
யாது மிகந்தொரு நீதியை யாமே வகுக்கவுமாம்
வேதியர் நன்னய வித்தா மென்பது மெய்யுளதே. 32

[பாசுரம் 32, 33— நயாயவிஸதர விரோதநிஸதாராதிகாரம்]

உரை — கோதம நூல்களை — கௌதமருடைய (நயாய) ஸூத்ரங்
ர, குற்றம் இலாவகை — (வேதவிரோதம எனனும்) குற்றமிலலாதபடி,
டலுமாம் — கூட்டவும முடியும, கோது கழித்து — (வேதவிரோதமென்
) குறறமுள்ள பாகததைக் கழித்து, ஒரு கூற்றில் — ஒருபாகததில,
ங்களைக் கொள்ளவுமாம் — குணஙகளை ஏறறுககொளவதும் முடியும,
ும் இகந்து — (நயாயஸூத்ரம) முழுவதையுமே கழிததுவிட்டு, ஒரு
யை — ஒரு நயாயக்ரநதத்தை, யாமே வகுக்கவுமாம் — நாமே புதிதாய்
றவும முடியும, (ஆதலின்) வேதியர் — வேதாந்தஙகளை நன்கறிந்த
முதலிய) மஹாஷிகளால, நல் நய வித்தாம் என்பது — சிறந்த நயாய
தரம் எனக கூறப்படும வித்யாஸதாநம, மெய் உளதே — ஸதயமாகவே
க்கினறது

இப்பாசுரததில அறியவேணடுமவறறை அடுத்த பாசுரவுரைச்
்யிற காண்க 32

எணசீராசிரியவிருத்தம

)6 நான்மறைக்குத் துணையாக நல்லோ ரெண்ணு
நாலிரண்டி லொன்றான நயநூ றன்னிற்
கூன்மறைத்தல் கோதுளது கழித்தன் மற்றோர்
கோணுதை கோதில்வழி வகுத்த லன்றி

யூன்மறைத்த வுயிரொளிபோ லோத்த தோவ்வா
துயிரில்லாக் காணுத முரைத்த வெல்லாம்
வான்மறைக்க மடிகோலும் வண்ண மென்றே
மற்றிதற்கார் மறுமாற்றம் பேசு வாரே 33

உரை — நான்மறைக்கு — நான்கு வேதங்களின் அர்த்தத்தை நிச்சயிப்பதற்கு, துணையாக — ஸஹாயமாக, நல்லோர் எண்ணும் — சிறந்த (மநு முதலிய) வரால குறிக்கப்பட்ட, நாலிரண்டில் ஒன்றான — எட்டு வித்யாஸ்தாநங்களில ஒன்றாகிய, நயநூல்தன்னில் — ந்யாயவிஸ்தரத்தில், ஊன் மறைத்தல்—(உள்ள) தோஷத்தை மறைத்(து உரிய அர்த்தத்தில் பொருந்தச் செய்) தல, கோது உளது கழித்தல் — குற்றமுள்ள அம்சத்தைக் கழித்த (து நல்ல அம்சத்தை ஏற்றுக்கொள்ளு)தல், மற்று ஓர் கோணுத — வேறு ஒரு நேர்மையான, கோது இல் வழி — குற்றமற்ற வழியை, வகுத்தல் அன்றி — ஏற்படுத்துத(லாகிய இம்முறைகளை கைக்கொண்டா)லன்றி, ஊன் மறைத்த — சரீரத்தால் மறைக்கப்பட்ட, உயிர் ஒளிபோல் — (பத்த) ஜீவனுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநம் (முக்தர்களும் நித்யஸூரிகளுமான இவர்களுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநத்திற்கு ஸமமாகாதது) போல, ஒத்தது — (வேதத்தின் அர்த்தத்தை விளக்குவதற்குத்) தகுதிபெற்றுள்ள மற்ற வித்யாஸ்தாநத்தோடு, ஒவ்வாது — (ந்யாயவிஸ்தரம்) ஸமமாகமாட்டாது. உயிரில்லா — உயிர்போன்ற முக்கியமான விஷயங்களைக் கைவிட்ட, காணுதம் — கணாத மதம், உரைத்த எல்லாம் — வெளியிட்ட விஷயங்களெல்லாம், வான் மறைக்க— ஆகாயத்தை மறைப்பதற்கு, மடிகோலும் வண்ணம் என்றேம்— துணியை விரிக்கும் முறையை ஒத்தவை என்று (முன்பே) விளக்கினேம். மற்று — மேலும், இதற்கு — (நாம கூறிய) இவ்விஷயத்திற்கு, மறு மாற்றம்— எதிர்வார்த்தையை, ஆர் பேசுவார் — யாவர் பேசவல்லர் ?

சாஸ்த்ரங்களில் வித்யாஸ்தாநங்கள் பதினைகென்று வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன— வேதங்கள் நான்கு (—ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வணம்), வேதத்தின் அங்கங்கள் ஆறு (—சிக்ஷா, வ்யாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம, கல்பம), மீமாம்ஸை, ந்யாயவிஸ்தரம், புராணம், தர்மசாஸ்த்ரம் என்பன. ஆக இந்தப் பதினான்கு வித்யாஸ்தாநங்களில் வேதங்களாகிய நான்கு வித்யாஸ்தாநங்களின் உட்கருத்தையறிய, மற்றப் பத்து வித்யாஸ்தாநங்கள் துணையாகுமென்று மநு முதலிய மஹர்ஷிகள் கூறுவர். ஆனல் அவற்றுள் புராணமும் தர்மசாஸ்த்ரமும் பெரும்பாலும் வேதவாக்யங்களின் அர்த்தத்தையே ஒருவகையில் கூறுவதால் மற்ற எட்டு வித்யாஸ்தாநங்களைப்போல வேதத்தின் அர்த்தத்தை

நிச்சயிக்க ஸாதகமல்லவெனக்கொண்டு அவையிரண்டையும் விட்டு எட்டு வித்யாஸ்தானங்களென்று முதலடியிற் கூறப்பட்டது— என்பர். அல்லது—

அவற்றுள் ந்யாயவிஸ்தரம், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களையும் அவற்றுக்குப் புலனான வஸ்துக்களையும் பொதுவாகச் சுருக்கமான ஆராய்ச்சியுடன் வெளியிடுகின்றது. மீமாம்ஸை அத்தகைய ப்ரமாணங்களையும் அவற்றுக்குப் புலனான வஸ்துக்களையும் நன்கு விரிவாக ஆராய்ந்து விளக்குகின்றது ஆக இந்த வித்யாஸ்தானங்கள் இரண்டும் சுருக்கம்-விரிவு என்ற முறைகளில் சற்று வேறுபட்டிருப்பினும் ப்ரமாணங்களையும் அவற்றுக்குப் புலனான விஷயங்களையும் வெளியிடுதல் என்ற அம்சத்தில் ஒன்றுபட்டிருப்பதால் அவ்விரண்டையும் ஒருவகுப்பாக்கி ஒன்றாகக்கொள்ளலாம். நிற்க— வேதம், கர்மகாண்டம் ப்ரஹ்மகாண்டமென இரு கூறுகும். தர்மசாஸ்த்ரமென்னும் வித்யாஸ்தானம் யாகம் முதலிய கர்மங்களை முக்கியமாய் விளக்குகின்ற கர்மகாண்டத்தின் ஆசயத்தைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது புராணமென்னும் வித்யாஸ்தானம் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் முதலியவற்றையே முக்கியமாய் விளக்குகின்ற ப்ரஹ்மகாண்டத்தின் பொருளை விவரித்துக்காட்டுகின்றது ஆக இந்த வித்யாஸ்தானங்கள் இரண்டும் வேதத்தின் வெவ்வேறு பாகத்தை விளக்கினும் வேதத்தின் பொருளைத் தெளிவுபடுத்துதல் என்ற பொதுமுறையில் ஒன்றுபட்டிருப்பதால் அவ்விரண்டையும் ஒரு வகுப்பாக்கி ஒன்றாகக் கொள்ளலாம். ஆதலின் இக்கருத்தைக்கொண்டு எட்டு வித்யாஸ்தானங்கள் என்று இப்பாசுரத்தின் முதலடியில் கூறப்பட்டது—என்றும் பெரியோர் பணிப்பர்.

இவற்றில் ந்யாயவிஸ்தரமென்னும் வித்யாஸ்தானம் ந்யாயஸூத்ரமென்னும் க்ரந்தத்தை இயற்றிய கௌதமமஹர்ஷியால் முதலில் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டது அந்நூலில் ப்ரமாணங்களும் அவற்றுக்குப் புலனான ப்ரமேயங்களும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன ஸ்ரீதேசிகன் கௌதமபக்ஷத்தை ந்யாயபரிசுத்தியென்னும் திவ்யஸூக்தியில் ஆராய்ச்சிசெய்யப் புகுந்து அதற்கு மூன்று கதிகளைக் கல்பித்தருளினார் அவையாவன—

(1) (கூன்மறைத்தல்) கௌதமஸூத்ரங்கள், வேதம்- ஸ்ம்ருதி- ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இவற்றிற்குச் சிலவிடங்களில் முரண்பட்டனவாய் வெளிக்குத் தோற்றினாலும் அவற்றைக் கொஞ்சம் சிரமத்துடன் வேதம் முதலிய ப்ரமாணங்களைத் தழுவிப் பொருள்படுத்தி கௌதமபக்ஷத்தை ஏற்றுக்கொள்ளல்.

(2) (கோதுளது கழித்தல்) முழுதும் ஏறறுககொள்ளாமலும முழு தும கழிததுவிடாமலும் விரோதமுள்ள இடங்களைத தளளி சேரிய விஷ யஙகளை ஏறறுக்கொள்ளல

(3) (மற்றோர் கோணுத கோதில் வழி வகுத்தல்) ப்ரஹ்மஸூத்ர காரா உதறிததளளியதை அடியொறறி முழுதையுமே கழித்துவிட்டு வேதாநதசாஸதரஙகளுககு ஏறபப் புதிய ஸூத்ரங்களைப் படைத்துக் கொளளல்—எனபன

(ஒத்தது ஒவ்வாது) இங்ஙனம நயாயஸூத்ரங்களுக்கு மூன்று வழிகளைக காட்டி நயாயவிஸதரததை வேதாநதசாஸ்த்ரததுககு அநுகூல மாககிககொள்ளவேணடும இப்படிச செய்யாவிடின், வேதத்தின் அர்த்தங் களை விளககுவதறகுத தகுதியுள்ள மறற ஒனபது விதயாஸதாநங்களுடன் ஒற்றுமையிலலாததுபறறி அவவகுப்பில சேரப்பெறுது நயாயவிஸ்தரம் தனித்துநிறக நேரும ஆகவே ஒரு வித்யாஸ்தாநம குறைந்துவிடுவ தால விதயாஸதாநததின எணணைக் குறிககும் தாமசாஸ்த்ரங்களோடு விரோதம வரும

இதறகு உபமாநம காடடபபடுகின்றது— (ஊன் மறைத்த உயிரொளி போல்) இககாமபூமியில பததஜீவாகளுடைய தாமபூதஜஞாநம கர்மசரீரத் தினுடைய ஸமபநதததால் சுருங்கிக் கிடக்கினறது ஆதலால பத்தஜீவர்கள எலலா விஷயஙகளையும நேரில கணடறியமுடியாது முகதாகளும் நித்யர்க ளுமான இவாகளுடைய தாமபூதஜஞாநமோ எமபெருமானுடையதைப்போல் ஒரேஸமயததில் பரத்யக்ஷததாலேயே ஸகலவிஷயங்களையும அறியவலல தாகும ஆதலின மிகச் சுருஙகிச சிறசில வஸ்துக்களையே அறியவலல பத்தனுடைய ஜஞாநம மிக மிக மலாநது ஸகலவஸ்துக்களையும் நேரில காணவலல நித்யமுகதாகளின ஜஞாநத்திறகு எவவாறு இணையாகும்? அது போல் கீழ்ககாடடிய மூனறு கதிகளைப் பெருதபொழுது வேதாநதங்களை உளளவாறு அறிவிககத திறமையறற நயாயவிஸ்தாம வேதார்த்தங்களை உள்ளஙகை நெல்லிக்கனிபோல ஐயமற அறிவிக்கும திறமை பெற்று விளஙகும மறற விதயாஸ்தாநஙகளுக்குச் சமமாகுவது எங்ஙனம் ? ஒரு காலுமிலலையென்றவாறு

இவவாறு வேதாநதஸூத்ரஙகளோடு கௌதமஸூத்ரத்தைத ஒற்று மைபபடுததுவதைக் கௌதமமததினரும இசைநதேயாகவேண்டுமென கிறது— (உயிரில்லாக் . . என்றேம்). நயாயஸூத்ரங்களில் கணுதமதக்கொளகைககு விபரீதமாயச சில ஸூத்ரஙகள் உள. அங்ஙனமே வேதாநதசாஸதரங்களுக்கு விபரீதமாகவும சில ஸூத்ரஙகள் உள. நயாய மதஸதர்கள் கணுதமதத்திற்கு விரோதம தஙகள் ஸூத்ரஙகளில் இருப்

பதைப் பொறுக்காது எவ்வகையானும் இரண்டு மதங்களுக்கும் ஒற்றுமை ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்ற கருத்துடன் பெருமுயற்சியைக் கைக்கொண்டு கணாதமதத்திற்கும் தங்கள் மதத்திற்கும் ஏற்றவாறு பொருள்படுத்தி ஒற்றுமைப்படுத்துகின்றனர். ஆனால் வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திற்குத் தங்கள் ஸூத்ரங்களில் விரோதமிருப்பதைப் பெரிதாகக் கொள்ளவில்லை. இது மிகவும் அநுசிதமாகும். எல்லாவற்றுக்கும் மூலமான வேதத்திற்கும் வேதாந்தத்திற்கும் சிறிதளவும் விரோதம் வராது ஸூத்ரங்களைப் பொருள்படுத்துவதே அழகாம். கணாதமதம் வேதம் ஒருவனால் இயற்றப்பட்டதென்றும் ஒரு கல்லைப்போல் அறிவற்றுச் செயலற்றுக் கிடப்பதே மோக்ஷமென்றும் இன்னும் இத்தகைய பல விபரீதக்கொள்கையைக்கொண்டு உயிர்போன்ற முக்கிய விஷயங்களில் மாறுபட்டதாதலின் உயிரில்லாத உடல்போன்றதாகும். அங்ஙனம் வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தின் கொள்கைகளையெல்லாம் கணாதமதத்தினர் ஒழித்துவிடப்பார்ப்பது ஒருவன் ஆகாசத்தை முழுதும் மறைக்கத் தன் துணியை விரிப்பதுபோலாகுமென்று முன் அதிகாரத்திலேயே விளக்கிவிட்டோம். ஆக இவ்வாறு மிக்க இழிவான கணாதமதத்தோடு ஒற்றுமையை ஸம்பாதிக்க வீண்முயற்சிகொள்ளாது கௌதமமதத்தினர் வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தின் ஒற்றுமையையே பெரிதாகக்கொண்டு அதற்கேற்பத் தங்கள் ஸூத்ரங்களைப் பொருள்படுத்துவதே மிகச் சிறந்ததாகும்.

(மற்றிதற்கார் மறு மாற்றம் பேசுவாரே) இவ்வாறு நாம் கௌதம மதத்தை அநுகூலமாகவும் கணாதமதத்தை விபரீதமாகவும் கொண்ட முறைக்கு மாறுபடப் பேசுபவர் யாவர் உளர்?—என்றவாறு. 33

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் மீமாம்ஸகமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

187 ஈசனு மற்றணங் கும்மில தென்றெழி னான்மறையிற்
பேசிய நல்வினை யாற்பெறும் பாழுக்கு நீரிறைக்கு
நீசரை நீதிக ளானிக மாந்தத்தி னூல்வழியே
மாசின் மனங்கொடுத் தும்மறு மாற்றங்கண் மாற்றுவமே. 34

[பாசுரம் 34, 35— மீமாம்ஸகபங்காதிகாரம்]

உரை — ஈசனும் – ஸர்வேச்வரனாகிய பரம்பொருளும், இலது – இல்லை, மற்ற அணங்கும்– பிறதெய்வமும், (இலது) என்று – இல்லையென்று (கொள்கையைக்கொண்டு), எழில் நான்மறையில் – அழகிய நான்கு வேதங்களில், பேசிய நல் வினையால் – வெளியிடப்பட்ட நல்ல கர்மங்களால்,

பெரும் பாழுக்கு — பெரிய பாழுநிலத்திற்கு, நீர் இறைக்கும் நீசரை — ஜலம் பாய்ச்சுபவர்போன்ற அற்ப (ர்களான மீமாம்ஸக) ரை, நீதிகளால்—ந்யாயங் களினுதவியால், நிகமாந்தத்தின் நூல் வழியே — வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தின் வழியே, மாசு இல் மனம் கொடுத்து — குற்றமற்ற மனத்தைக் கொடுத்து, மறு மாற்றங்கள்— எதிர்வாதங்களை, மாற்றுவம் — கண்டித்திடுவோம்

இலதென்று இறைக்கும் நீசரை கொடுத்து மாற்றங்கள் மாற்று வம் என்று அந்வயம்.

மீமாம்ஸகர்கள் ஈச்வரனையும் மற்ற இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களை யும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை மனிதர் செய்யும் யாகம் முதலிய கர்மங்களால் அபூர்வமென்று ஒரு வஸ்து உண்டாகி, அதுவே அந்த அந்தக் கர்மங் களுக்குப் பலனைக் கொடுக்குமெனக் கொள்கின்றனர், சப்தத்தையே தேவ தையாகக் கொள்கின்றனர் ஆக இவர்கள் மதத்தில் தேவதைகளுக்குச் சரீர மும், அந்தத் தேவதை ஹவிஸ்ஸைப் பெறுவதும், ஒரே ஸமயத்தில் பல இடங்களில் நடக்கும் யாகங்களுக்குத் தேவதை செல்வதும், அதனால் அந்தத் தேவதை மகிழுவதும், பின் கர்மத்தை அநுஷ்டித்தவனுக்குப் பலன் கொடுக்குந்தன்மையும் கிடையா.

இந்த மதத்தில் ஸகலகர்மங்களாலும் ஆராதிக்கப்பட்டு ஸகலகர்மங் களுக்கும் பலனை அளிக்கவல்ல ஸர்வேச்வரனை இல்லையாக்கி அசேதந மான அபூர்வமென்றொரு வஸ்துவைக் கல்பித்து, வேதங்களில் விதிக்கப் பட்ட சிறந்த கர்மங்களை மிகுந்த தேஹசிரமம் பொருட்செலவு முதலியன வற்றோடு வீணே அநுஷ்டிக்கவேண்டுமெனக்கொள்வதால் பாழுநிலத்தைப் பலன் தருமென மயங்கி அதற்கு நீரிறைப்பது உவமானமாகக்கப்பட்டது.

இங்ஙனே மதிமயங்கிக் கிடக்கும் மீமாம்ஸகர்களுக்குச் சிறந்த ந்யாயங்களுடன் வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு நற்புத்தி கூறிக்கண் டிப்போமென்றவாறு 34

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

188 கனைகடல்போ லொருநீராத் சூத்தி ரத்தைக்
கவந்தனையு மிராகுவையும் போலக் கண்டு
நினைவுடனே நிலைத்தரும மிகந்து நிற்கு
நீசர்நிலை நிலைநாடா வண்ண மெண்ணி
வினைபரவு சைமினியார் வேத நூலை
வேதாந்த நூலுடனே விரகாற் கோத்த
முனையுடைய முழுமதிநம் முனிவர் சொன்ன
மொழிவழியே வழியென்று முயன்றிட் டோமே. 35

உரை — கனை கடல்போல் — சப்திக்கின்ற கடலைப்போல, ஒரு நீராம் — ஒரே நிலையிலுள்ள, சூத்திரத்தை — மீமாம்ஸாஸூத்ரங்களை, கவந்தனையும் இராகுவையும் போலக் கண்டு — கபந்தனையும் ராகுவையும்போல (இரண்டு வெவ்வேறு சாஸ்த்ரமாக)க் கண்டு, நினைவுடனே — அறிவுடனே, நிலைத் தருமம் — ஸ்திரமான தாமமாகிய ஈசுவரனை, இகந்து நிற்கும் — (இல்லையென்று) விட்டுநிற்கின்ற, நீசர் நிலை — நீச (ரான மீமாம்ஸக) ருடைய ஸித்தாந்தம், நிலை நாடா வண்ணம் எண்ணி — நிலைபெற்று நிற்காதவாறு நினைந்து, வினை பரவு — கர்மங்களையே புகழுகின்ற, சைமினியார் வேதநூலை — ஜைமினிமுனிவரால் இயற்றப்பட்ட வேத (வ்யாக்கியான மான) ஸூத்ரத்தை, வேதாந்தநூலுடனே — ப்ரஹ்மஸூத்ரத்துடனே, விரகால் கோத்த — ஸாமர்த்தியத்துடன் சேர்த்த (ஒரே சாஸ்த்ரமாகச் செய்)த, முனையுடைய முழு மதி — கூர்மையுள்ள நிறைந்த ஜ்ஞானத்தை யுடைய, நம் முனிவர் சொன்ன — நம (போதாயனர், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஆகிய) முனிவர் வெளியிட்ட, மொழி வழியே — ஸ்ரீஸூக்திமார்க்கமே, வழி என்று — (சிறந்த) வழியென்று (நினைத்து), முயன்றிட்டோம் — (அவ்வழியிலே) ப்ரவர்த்தித்தோம்.

பூர்வமீமாம்ஸையும் உத்தரமீமாம்ஸையாகிய வேதாந்தமும் சேர்ந்து ஒரே சாஸ்த்ரமாகக் கொள்வது நம ஸித்தாந்தம். கடல் ஒன்றேயாயினும், கீழ்கடல் மேல்கடல் எனப் பிரித்துக்கூறப்படுவதுபோல ஒரே சாஸ்த்ரம் இரண்டு பாகமாய் அமைந்ததுபற்றிப் பூர்வமீமாம்ஸை உத்தரமீமாம்ஸை என்று பிரித்துக் கூறப்படுகின்றது. பகவதாராதநரூபமான கர்மங்களை முக்கியமாய் வெளியிடுவதால் கர்மகாண்டமென்ப் பெயர்கொண்ட பூர்வமீமாம்ஸையும், அக்கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்படும் பகவானை முக்கியமாய்ப் பேசுவதால் ப்ரஹ்மகாண்டமென்ப் பெயர்பெற்ற உத்தரமீமாம்ஸையும் சேர்ந்து ஒரே சாஸ்த்ரமாகும் என்பது போதாயனர் ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலிய முன்னோர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகும். மீமாம்ஸகமதத்தின்படி கர்மகாண்டமாகிய மீமாம்ஸை தனிச்சாஸ்திரமாகும். ப்ரதானமான ஈசுவரனை இல்லையாக்கிக் கர்மத்தைக் கொள்ளும் பூர்வமீமாம்ஸை தலையில்லாத முண்டமென்றும் கர்மத்தைப் பேசாது ஈசுவரனைமாத்திரம் பேசும் உத்தரமீமாம்ஸை உடலில்லாத தலை என்றும் கூறப்படுவதுபற்றிக் 'கவந்தனையும் இராகுவையும் போல' என்னலாயிற்று. 35

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் ஸாங்க்யமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

189 கட்டளைக்கலித்துறை

முக்குண மாய்நின்ற மூலப் பிரகிரு திக்கழியா
வக்குண மற்ற வத்துணை மற்றதற் கீசனிலை
யிக்கணக் கின்படி யையைந்து மெண்ணின்முன் முத்தியென்றும்
பக்கண வீணர் பழம்பகட் டைப்பழு தாக்குவமே. 36

[பாசுரம் 36, 37— நிரீசுவரஸாங்க்யமதபங்காதிகாரம்]

உரை — முக்குணமாய் நின்ற – (ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும்) மூன்றுகுண ஸ்வரூபமாய் நின்ற, மூலப்பிரகிருதிக்கு – மூலப்ரக்ருதிக்கு, அழியா – அழியாததும், அக் குணம் அற்ற – அந்த (மூன்று) குணங்கள் இல்லாததுமான, அத் துணை – ஜீவன் ஸஹாயமாகும், அதற்கு – அந்த மூலப்ரக்ருதிக்கு, ஈசன் இலை – ஈசுவரன் (என்றொருவன்) இல்லை; இக் கணக்கின்படி – இந்த மதத்தின் கணக்கின்படி, ஐயைந்தும் – இருபத்தைந்து தத்துவங்களையும் (அவற்றின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களோடு), எண்ணில்–(நன்கு ஆராய்ந்து) அறிந்தால், முத்தி–மோக்ஷம், முன் என்றும்–(மரணத்திற்கு) முன்பே கிடைப்பதாகும் எனக் கூறுகின்ற, பக்கணவீணர்– வேடச்சேரியிலுள்ள வேடர்போல பாமரர்களாய வீணே திரிகிறவர்களான ஸாங்க்யர்களின், பழம் பகட்டை – நெடுநாளைய ஆடம்பரத்தை, பழுதாக்குவம் – வீணாக்கிவிடுவோம் மற்று அசைநிலை.

ஸாங்க்யமதத்தின் முக்கியக்கொள்கை — தத்துவங்கள், ப்ரக்ருதி–ஜீவன் என்ற இரண்டேயாம். ஈசுவரனென்று ஒருவர் இல்லர். ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்றும் த்ரவ்யங்களேயாம், குணங்களாகமாட்டா இம்மூன்றும் குறைவுமிகுதியில்லாது ஸமமாயிருக்கும்போது மூலப்ரக்ருதியெனப்படும். இந்த மூலப்ரக்ருதி அறிவற்றது; அழிவற்றது, ஜீவனால் அநுபவிக்கப்படுவதாகும், எங்கும் வியாபித்து விபுவாய் நிற்கும்; எப்பொழுதும் மாறுபாட்டை அடைந்துகொண்டேயிருக்கும். இதுவே அனைத்துக்கும் முதற்காரணமாய் நின்று மஹான் முதலிய தத்துவங்களாக் மாறுபாட்டை அடைகின்றது ஜீவன் அழிவற்றவன். எங்கும் நிறைந்திருத்தலால் விபு எனப்படுவான், ஒரு குணமுமில்லாதவன், ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாகவே இருப்பவன், ஒரு செய்கையும் இல்லாதவன்; சரீரந்தோறும் வேறுபட்டு நிற்பவன். இவன் துணையாய்நிற்றலால் ப்ரக்ருதி மாறுபாட்டை யடைகின்றது நொண்டியின் உதவியால் குருடன் நடப்பது போல ஜ்ஞானஸ்வரூபனான ஜீவனுடைய துணையால், செய்யும் சக்தியுள்ள ப்ரக்ருதி தன் காரியத்தைச் செய்கிறது. இங்ஙனம் ப்ரக்ருதியினாலும் ஜீவனாலுமே உலகம் நடைபெறுவதாயிருக்க, ஈசுவரனென்று ஒருவனைக்

கலபிக்கவேணடிய அவசியமிலலை மூலப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், ஐநது பூதஙகள, ஐநது தநமாதரஙகள, ஐநது ஜ்ஞானேநதரியஙகள், ஐநது காமேநதரியஙகள, மனம, ஜீவன ஆகிய இருபத்தைநது தததுவங்களின் ஸவரூபததை நனகு அறிநதால மரணததிறகுமுனபே முக்திபெறலாம எனபதாம இவவாறு இவாகள், தாமாதாமஙகளையும ஈசுவரனையும அறியாது வேடசசேரியிலுள்ள வேடாகளைபபோல அறிவிலாது வீணே பிதற்றுவதை இவவதிகாரததில கணடிககின்றோம — என்றவாறு. 36

எணசீராசிரியவிருததம

190 ஈசனில னென்பதனு லென்றுஞ் சீவ
ரெங்குமுள ரிலருணர்வை யென்ற வத்தாற்
பாசமெனும் பிரகிருதி தன்னு லென்றும்
பலமுமிலை வீடுமிலை யென்னும் பண்பாற்
காசினிநீர் முதலான காரி யங்கள்
கச்சபத்தின் கால்கைபோ லென்னுங் கத்தா
னுசமல திலேகாணு ஞாலத் துள்ளீர்
நாமிசையாச் சாங்கியத்தை நாடு வார்க்கே. 37

உரை — ஞாலத்து உள்ளீர் — உலகததிலுளளோாகளே ! ஈசன் இலன் என்பதனுல் — ஈசுவரன இலலையெனபதனுலும, சீவர் என்றும் எங்கும் உளர் — ஜீவா எனறைககும எலலாவிடததிலும இருப்பவா, உணர்வை இலர் — ஜ்ஞானமிலலாதவா, என்றவத்தால் — எனறு கூறுவதாலும், பாசம் எனும் — பாசமெனப்படுகினற, பிரகிருதி தன்னுல்—மூலப்ரகருதியினலை, என்றும் பலமும் இ(ல்)லை—எபபொழுதும் (ஸமஸாரமாகிய) பலனுமிலலை, வீடும் இ(ல்)லை—மோக்ஷமுமிலலை, என்னும் பண்பால்—எனறு சொலலுகிற முறையினுலும, காசினி நீர் முதலான காரியங்கள் — பூமி ஜலம முதலிய காரியப் பொருள்கள (உணடாவதும அழிவதும), கச்சபத்தின் — ஆமையின, கால் கை போல்— கால கைகள (நீளுவதும சுருஙகுவதும) போல, என்னும் கத்தால்— எனறு பிதற்றுவதாலும, நாம் இசையாச் சாங்கியத்தை— (இவவளவு தோஷமிருப்பதால) நாம அஙகீகரிக்கமுடியாத ஸாஙக்யமததததை, நாடுவார்க்கு — பற்றுமவர்கககு, நாசம் அலது இலேகாணும் — அழிநதுபோவது தவிர வேறு (பலன) இலலையெனறு அறிவீாகளாக.

ஸாஙக்யாகள ஸகலவேதஙகளாலும போற்றப்படுகின்ற ஸாவேசுவரனை இலலையாக்கினா, வேதததில ஜீவனை அணுவென்றும் ஜ்ஞானமுள்ளவனெனறும் கூறியதறகு விரோதமாய், விபு எனறும அறிவற்றவனென்றும கொளகினறனர், மேலும ஜீவனுடைய ஸமஸாரததிறகும, மோக்ஷததிற்கும ப்ரக்ருதியே காரணம் என்று கூறிப் பின இதறகு விபரீதமாய்,

ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரமும் மோக்ஷமும் இல்லையென்றும் ப்ரக்ருதிக்கே ஸம்ஸாரமும் மோக்ஷமும் உண்டென்றும் கூறுகிறார்கள், மேலும், பூமி ஜலம் முதலிய ப்ரக்ருதியின் மாறுபாடுகளெல்லாம் நித்யமாய் உள்ளவையேயன்றிப் புதிதாய் உண்டாவதோ அழிவதோ இல்லையென்றும் ப்ரளய காலத்தில் வஸ்து அழிவதாகவும், ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் உண்டாவதாகவும் தோற்றுவதெல்லாம், ஆமை தன் இந்த்ரியங்களைச் சுருக்குவதும் நீட்டுவதும்போல தத்துவங்கள் சுருக்கத்தையும் விரிவையும் அடைவதாலேயேயன்றிப் புதிதாய் ஒரு நிலைமையை அடைவதாலல்ல என்றும் கூறுகிறார்கள். ஆக இப்படி விபரீதமாயப் பிதற்றுவதால் வேதாந்திகளான நாம் கழித்திட வேண்டியதாயத் தீந்த ஸாங்க்யமதத்தைப் பற்றுமவர்களுக்குத் தாம் அழிந்துபோவதே பலனாயமுடியும்—என்றவாறு. 37

இனி இரண்டுபாசுரங்களால் யோகமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

191 தாவிப் புவனங்க டாளிணை சூட்டிய தந்தையுந்திப்
பூவிற் பிறக்கினும் பூதங்க ளெல்லாம் புணர்த்திடினு
நாவிற் பிரிவின்றி நாமங்கை வாழினு நான்மறையிற்
பாவித்த தன்றி யுரைப்பது பாறும் பதர்த்திரளே. 38

[பாசுரம் 38, 39— யோகஸித்தாந்தபங்காதிகாரம்]

உரை — புவனங்கள் தாவி—(த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் ஸகல)லோகங்களையும் கடந்துநின்று, தாள் இணை சூட்டிய — திருவடி இரண்டையும் (தலையில்) வைத்து அலங்கரித்த, தந்தை — தந்தையான எம்பெருமானுடைய, உந்திப் பூவில் பிறக்கினும் — நாபிக்கமலத்தில் பிறந்த (பெருமையுடைய)வனயினும், பூதங்கள் எல்லாம் — ஸகலபூதங்களையும், புணர்த்திடினும் — படைத்தவனயிருப்பினும், நாவில் — நாக்கில், நாமங்கை — ஸரஸ்வதி தேவி, பிரிவின்றி வாழினும் — பிரியாமல் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பினும், நான்மறையில் — நான்குவேதங்களிலும், பாவித்தது அன்றி—அநுஸந்திக்கப்பட்ட விஷயத்தைத் தவிர, உரைப்பது — (யோகமதத்தில்) கூறும் விஷயம், பாறும் பதர்த்திரள் — அழிந்துபோகக்கூடிய பதர்க்கூட்டம் (போல பயனற்றதாகும்).

ப்ரஹ்மாவினால் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்ட மதம் யோகமதமெனனப்படும். ப்ரஹ்மா எம்பெருமானுடைய நாபிக்கமலத்திற் பிறந்து உலகத்தைப் படைக்கும் பெருமைபெற்று ஸரஸ்வதிக்கு நாதனயிருந்தபோதிலும் அவனுடைய மதக்கொள்கைகள் வேதத்திற்கு விரோதமாயிருப்பனவாதலின் அவை பயனற்ற பதராகுமென்னலாயிற்று

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

192 காரணனு யுலகளிக்குங் கண்ணன் றேசைக்
கண்ணாடி நிழல்போலக் காண்கை யாலுந்
தாரணையின் முடிவான சமாதி தன்னைத்
தனக்கேற்றும் விளக்கென்று தனிக்கை யாலுங்
காரணமா மதுதனக்குப் பயனாஞ் சீவன்
கைவலிய நிலையென்று கணிக்கை யாலுங்
கோரணியின் கோலமெனக் குறிக்க லாகுங்
கோகனகத் தயன்கூறுஞ் சமயக் கூற்றே 39

உரை — காரணனாய் — (ஸகல) காரணனாய், உலகு அளிக்கும் — உலகங்களைக் காக்கின்ற, கண்ணன் தேசை — எம்பெருமானுடைய தேஜஸ்ஸை, கண்ணாடி நிழல் போல — கண்ணாடியில் (தெரிகின்ற) நிழலைப் போல, காண்கையாலும் — கண்டறிவதாலும், தாரணையின் முடிவான — தாரணையின் முடிவுநிலையாகிய, சமாதி தன்னை — ஸமாதியெனப்படும் பக்தி யோகத்தை, தனக்கு ஏற்றும் விளக்கு என்று — (ஜீவாத்மாவாகிய) தன்னை அறிவதற்காக ஏற்றப்படுகின்ற தீபமென்று, தனிக்கையாலும் — தனித்துக் கூறுவதாலும், காரணமாம் அது தனக்கு — (பலனைப் பெறக்) காரணமான (பக்தியோகமென்னும்) உபாயத்திற்கு, சீவன் கைவலிய நிலை — ஜீவனுடைய கைவல்யநிலைமையே, பயன் ஆம் என்று — பலனாகும் என்று, கணிக்கையாலும் — நினைப்பதாலும், கோகனகத்து — (எம்பெருமானுடைய நாபிக்) கமலத்தில் உதித்த, அயன் கூறும் — ப்ரஹ்மா வெளியிட்ட, சமயக் கூற்று—(யோக) மதத்தின் மொழி, கோரணியின் கோலம் என—கோமாளிக் கூத்து என்று, குறிக்கலாகும் — குறிப்பிடலாம்

தாரணை, ஸமாதி — விவரணத்தை 84-வது பாசுரவுரைக் குறிப்பிற் காண்க

கைவல்யம்— ஜீவாத்மா தன்னையறிந்து அநுபவித்தல்

இந்த யோகமதத்தில் ப்ரக்ருதி, ஜீவன், ஈச்வரன் என்னும் தத்துவங்கள் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன வேதங்களில் ஸகலகல்யாணகுணங்களையும் உடையனாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஈச்வரனுக்கு அக்குணங்கள் இயற்கையாயமைந்தனவல்லவென்பது இம்மதக்கொள்கை ஒரு கண்ணாடியில் ஒரு வஸ்துவின் சாயை தோற்றுவதற்குக் காரணம் ஓர் உண்மை வஸ்து அக் கண்ணாடிக்கு எதிரே இருப்பதன்றோ. அங்ஙனமே எம்பெருமானாகிய கண்ணாடியில் குணங்களாகிய சாயைகள் தோற்றுவதற்குக் காரணம் உண்மையில் குணமுடைய சேதநம்! அல்லது அசேதநமாகிய வஸ்துவின் ஸம்பந்தமேயென்பது. மேலும் பக்தியோகத்தில் பரமாத்மாவின்

ஸாக்ஷாத்காரம் முக்கியமாயிருக்க, அதில் ஜீவாத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரமே முக்கியமென்பது. மேலும் பக்தியோகமாகிய உபாயத்திற்கு பரமபதத்தில் பகவதநுபவம் பலனாகாதென்றும் அசேதநத்துடன் கலவாத ஜீவனை அநுபவித்தலாகிய கைவல்யமே பலன் என்பது இம்மதக்கொள்கை. ஆக, தத்துவம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகிய மூன்றிலும் வேதத்திற்கு முரண்பட்ட கொள்கையையுடைய இந்த யோகமதம் ஜனக்கூட்டத்தை வசப்படுத்துவதற்காகச் செய்யும் கோமாளிக்கூத்துப் போன்றதாகும் என்று இப்பாசுரத்தில் வெளியிடப்பட்டது 39

இனி மூன்றுபாசுரங்களால் பாசுபத (சைவ) மதம் கண்டிக்கப் படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

193 சாது சனங்க ளெலாஞ்சச்சை யென்னுஞ் சலம்புணர்த்தார்
கோதம சாபமொன் றற்கொடுங் கோலங்கள் கொண்டுலகிற்
பூத பதிக்கடி யாரென நின்றவன் பொய்யுரையால்
வேத மகற்றிநிற் பார்விகற் பங்கள் விலக்குவமே. 40

[40, 41, 42– *பாசுரங்கள்— பாசுபதமதபங்கதிகாரம்*]

உரை — சாது சனங்களெலாம் — *ஸாதுஜநங்களெல்லோரும்,* சச்சை என்னும் — *அஸாரமென்று கழிக்கின்ற,* சலம் புணர்த்தார் — *சல(ம் என்னும் தோஷ) த்தைக் கைக்கொண்டவர்களாயும்,* கோதமசாபம் ஒன்றல் — *கௌதமமுனிவருடைய ஒரு சாபத்தினால்,* உலகில் கொடுங் கோலங்கள் கொண்டு — *உலகத்தில் பயங்கரமான வேஷங்களை அணிந்து* கொண்டு, பூதபதிக்கு அடியார் என நின்று — *பூதங்களின் நாயக(னை சிவ)னுக்கு அடியார்கள் என்னும்படி நின்று,* அவன் பொய்யுரையால் — *அந்தச் சிவனுடைய பொய்மொழியாகிய பாசுபதநூல்களால்,* வேதம் அகற்றி நிற்பார் — *வேதத்தை (ஆதாரமாகக் கொள்ளாமல்) விலக்கிவைத்து நிற்ப வர்களாயுமுள்ளவர்க(ளான பாசுபதர்க)ளின்,* விகற்பங்கள் — *பலவகைப் பட்ட மதவிஷயங்களை,* விலக்குவம் — *கண்டித்திடுவோம்.*

சலம்— *பிறருடைய உள்ளக்கருத்தை உணராது அவர்மீது பொய்க் குற்றம் சுமத்தல் இங்ஙனம் செய்வதை ஸாதுஜநங்கள் வெறுப்பர். கௌதமர்மீது அவரால் காக்கப்பட்ட அந்தணர் பசுக்கொலையென்னும் பொய்க் குற்றம் சுமத்தியதுபற்றிச் 'சலம்புணர்த்தார்' என்னலாயிற்று. கௌதம சாபவரலாற்றை அடுத்த பாசுரவுரையிற் காண்க.* 40

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

194 மாதவனே பரனென்று வையங் காண
மழுவேந்தி மயறீர்க்க வல்ல தேவன்
கைதவமொன் றுகந்தவரைக் கடிய சாபங்
கதுவியதா லதன்பலத்தைக் கருதிப் பண்டை
வேதநெறி யணுகாது விலங்கு தாவி
வேறாக விரித்துரைத்த விகற்ப மெல்லா
மோதுவது துத்திரத்துக் கென்று ரைத்தா
னோதாதே யோதுவிக்கு மொருவன் றானே 41

உரை — ஓதாதே — (பிறரிடம்) அத்யயனம்செய்யாமலே, ஓதுவிக்கும் — பிறருக்கு உபதேசிப்பவனான, ஒருவன் — ஒப்பற்ற எம்பெருமான், மாதவனே பரன் என்று — "ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வோத்தமன்" என்று, வையம் காண — உலகமுழுதும் அறியும்படி, மழு ஏந்தி — மழுவை (கையில்) ஏந்தி, மயல் தீர்க்கவல்ல — அஜ்ஞானத்தை ஒழிக்கவல்லவனான, தேவன் — மஹேச்வரன், கைதவம் ஒன்று உகந்தவரை — ஒரு கபடத்தை விழைந்(து கைக்கொண்டு கௌதமரிடம் குற்றம் செய்)தவர்களான ப்ராஹ்மணர்களை, கடிய சாபம் கதுவியதால் — (கௌதமருடைய) கொடிய சாபம் பற்றிக்கொண்டதால், அதன் பலத்தைக் கருதி — அந்தச் சாபத்தின் பலனை(க் கொடுக்க) நினைந்து, பண்டை வேதநெறி அணுகாது — அநாதியான வேதமார்க்கத்தை அநுஸரிக்காமல், விலங்கு தாவி — குறுக்கு வழியில் குதித்து, வேறாக — புதிதாக (க் கண்டு), விரித்து உரைத்த — விளக்கி வெளியிட்ட, விகற்பம் எல்லாம் — பலவகைப்பட்ட (சைவ)ஸித்தாந்தங்களை எல்லாம், ஓதுவது — கற்பது, துத்திரத்துக்கு — (அறப்பலனைப்) பெறுவதற்கே, என்று உரைத்தான் — என்று உபதேசித்தான். தான் அசைநிலை.

துத்திரம்— க்ஷுத்ரமென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு, அற்பமெனப் பொருள்படும். சிவன் சில ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ஏற்பட்ட கௌதமசாபத்தின் பலனைக் கொடுத்து அவர்களைக் கெடுக்க வெளியிட்ட ஸித்தாந்தத்தைக் கற்கொள்வது மிகவும் அற்பபலனுக்காகவேயாம் என்று எம்பெருமான் உபதேசித்தான் என்ற கருத்துக்கேற்ப அந்வயம் கொள்க. சிவன் காயந்த மழுவைக் கையிலேந்தி 'ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வோத்தமன்' என்று ஆணையிட்டுப் பேசி முடித்ததாகப் புராணங்கள் கூறும்

கௌதமசாபவரலாறு— முன்னொருகால் பாரதநாட்டில் தண்டகாரண்யத்தில் கௌதமமுனிவர் கடுந்தவம் புரிந்தார். அதனால் மகிழ்ந்து வரம் கொடுக்கவந்த ப்ரஹ்மாவிடம் முனிவர் தம்மிடம் தானியங்கள் எப்பொழுதும் குறைவுபடாது நிறைந்திருக்கும் வரத்தைப் பெற்றார். பின் சத

சருஙகமென்னும இடததில ஓா ஆசசிரமததை உண்டாக்கி அதில வஸிததது வநதாா தினநதோறும வனததினின்று தான்யஙகளையெடுததுவநது நடுப் பகலில அவற்றைப் பககுவம செய்து அநதணாகளுக்கு இட்டு மகிழ்நதாா. பின பன்னிரண்டு வருஷகாலம மழையே யின்றி நாட்டில பெரும்பஞசம ஏற்பட்டதால பசியால வருநதிய 48000-அநதணாகள கௌதமரிடம் வந்து உணவு கேட்டனா இவா அவாகளை வணஙகித தமது ஆச்சிரமததிலிருததி ஆதரிதது வநதாா பின் பஞசம நீஙகவே அவ்வநதணர்கள் கௌதம ருடைய பெருமையில பொறாமைகொண்டு அவரிடம் விடைபெறுமலும, அவர்மீது ஒரு பொய்க்குற்றம சாட்டிவிட்டும புறப்படததுணிநதுவிட்டனர். பின் அவாகள தமது மாயையினல ஒரு பசுவைப படைதது ஆச்சிரமத தில விட்டனா. அது தழைதத பயிாகளை அழிததுநின்றது. அதைப் பாாதத கௌதமா பசு அகலுமாறு தன கமணடலஜலததை அதனமீது தெளித தாா. ஜலம அப்பசுவினமீது படவே, அது பூமியில விழுநதிறநதது இதைப் பாாதத அவ்வநதணாகள பசுஹததிதோஷம நீஙகுமவரை அவரிடம உணவு கொளளோமென்று கூறிப புறப்பட்டனா, போகும்போது, கஙகாஜலததை இறநத பசுவினமீது தெளிததால பிழைததுவிடுமென்று கூறிசசென்றனா. பின் கௌதமா கடுநதவம புரிநது சிவனிடமிருநது அவா ஜடையில் ஒரு பாகததை வாஙகிவநது அதிலுளள கஙகாஜலததைப பசுவினுடலில் பெருக் கியதும பசு உயிாபெற்றது கௌதமா தமது ஞானதருஷ்டியால அவவளவும அநதணாகளுடைய மாயையின செயலென்று அறிந்தாா. கடுஞசினஙகொண்டு அவாகளைச சிவனைபபோல பயஙகரவேஷததைத் தரிதது வேதவிரோதிகளாய் வேதவிருததமான கர்மஙகளைச செய்து கொண்டு பாஷணடிகளாய அழிநதுபோகுமாறு சபிததுவிட்டாா. அவர் சாபததை மெயபபிகக மஹேசுவரா பாசுபதமெனனும சாஸதரததை பரவாததிப்பிதது அதன மூலமாயப பல விபரீதாநுஷடானததை விதித்தார். அமமததததைக கைககொணடவாகளே 'பாசுபதர்' (சைவா) எனபபடுவர்.

—வராஹபுராணம 41

பாசுபதர்களிடம் மனமிரங்கி அவர்கள் உஜ்ஜீவிக்கும் வழி உப தேசிக்கப்படுகின்றது—

195 கந்தமலர் மகளுமின்னுங் காரார் மேனிக்
கருணைமுகில் கண்டகண்கள் மயிலா யாலு
மந்தமில்பே ரின்பத்தி லடிய ரோடே
யடிமையெனும் போமுத மருந்தி வாழத்
தந்தமதி யிழந்தாருர் சமயம் புக்குத்
தழல்வழிபோய்த் தடுமாறித் தளர்ந்து வீழ்ந்தீர்
சந்தநெறி நோறிவார் சரணஞ் சேர்ந்து
சங்கேதத் தவமுனிவீர் தவிர்மி னீரோ. 42

உரை — கந்த மலர் மகள் மின்னும் — மணமுள்ள மலரில் அவதரித்த பிராட்டி (மின்னலைப்போல) ப்ரகாசிக்குமிடமாகிய, கார் ஆர் மேனி — கருமைநிறம் நிறைந்த திருமேனியையுடைய, கருணை முகில் — கருணையாகிய நீரைப் பொழியும் பரமபதநாதனாகிய மேகத்தை, கண்ட கண்கள் — ஸேவித்த கண்கள், மயிலாய் ஆலும் — மயிலாய்நின்று ஆடுமிடமாகிய, அந்தம் இல் பேர் இன்பத்தில் — முடிவற்ற பெரிய ஆநந்தரூபமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், அடியரோடே — (நித்யஸூரிகளும் முக்தருமாகிய) பாகவதர்களுடன், அடிமை எனும் பேர் அமுதம் — கைங்கர்யமென்னப்படும் பெரிய அம்ருதத்தை, அருந்தி வாழ — அநுபவித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி, தந்த — (எம்பெருமான்) கொடுத்த, மதி இழந்து — ஜ்ஞானத்தை இழந்து, அரனார் சமயம் புக்கு — சிவனுடைய (பாசுபத) மதத்தில் ப்ரவேசித்து, தழல் வழி போய் — அக்நி (போல தீமையைத் தரும்) வழியில் சென்று, தடுமாறி— (சேருமிடமறியாது) தடுமாறி, தளர்ந்து வீழ்ந்தீர் — (மனம்) தளர்ந்து வீழ்ந்தவர்களே! சந்த நெறி — வேத (ரந்த) மார்க்கத்தை, நேர் அறிவார் — நேர்மையாக அறிந்த ஆசார்யர்களுடைய, சரணம் சேர்ந்து — திருவடிகளைச் சார்ந்து, சங்கேதத்து அவம் — (பாசுபதமதக) கட்டுப்பாட்டின் குற்றங்களை, முனிவீர் — வெறுப்பவர்களாகி, நீர் தவிர்மின் — நீங்கள் (அம்மதக்கொள்கைகளை) ஒழித்திடுவீராக.

மின்னலுடன் கூடி நீரைப்பொழியும் தன்மை வாய்ந்த மேகத்தைக் கண்டு மயில் மகிழ்ந்து ஆடுவது இயல்பு. பிராட்டியாகிய மின்னலைத் தன் திருமார்பில் மின்ன, கருணையாகிய நீரைப் பொழியும் பரமபதநாதனாகிய மேகத்தைக் கண்டு, அடியார்களின் கண்களாகிய மயில்கள் ஆநந்தக்கூத்தாடும் இடம் பரமபதமாகும். அங்குச் சென்று நித்யமுக்தர்களுடன் கூடிக் கைங்கர்யம் செய்ய உரிமைபெற்றிருந்தும் அவிவேகத்தால் பாசுபதமதத்தில் ப்ரவேசித்து அந்தப் பாக்யத்தை இழந்தவர்கள் இனியாவது அம்மதத்தை வெறுத்து ஸதாசார்யர்களைச் சரணமடைந்து உய்யக்கடவர்—என்றவாறு. 42

இங்ஙனம் பிறமதங்களைக் கண்டித்து, இரண்டு பாசுரங்களால் பாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரத்தின் மேன்மையை வெளியிடுகிறார்—

கட்டளைக்கலித்துறை

196 யாதுமிலாதவன் றுய்யவர்க் குந்நன்றி யெண்ணியநம்
மாதவ ஞர்வத னத்தமு துண்ணும் வலம்புரிபோல்
வாதுக ளாலழி யாமறை மௌலியின் வான்பொருளே
யோதிய பஞ்சராத் திரமுக வாரை யொழுக்குவமே 43

[பாசுரம் 43, 44— பகவச்சாஸ்த்ரவிரோதபங்காதிகாரம்]

உரை — யாதும் இலாத அன்றும்— ஒருவஸ்துவும இல்லாது அழிகின்ற மஹாப்ரளயகாலத்திலும (தான அழியாது நின்று), யவர்க்கும் நன்றி எண்ணிய— எந்த ஜீவனுக்கும நன்மையையே செய்ய ஸங்கல்பித்த, நம் மாதவனார் — நம பிராட்டியின நாயகனான எம்பெருமானுடைய, வதனத்து அமுது உண்ணும் — திருமுகமண்டலத்திலுள்ள அமருதத்தைப பருகுகின்ற, வலம்புரிபோல் — வலம்புரிசசங்கமபோல், வாதுகளால் அழியா — (பரதிவாதிகளின) வாதங்களால அழியாத, மறை மௌலியின் — வேதாநதத்தின, வான் பொருளே — சிறந்த அர்த்தத்தையே, ஓதிய — வெளியிடுகின்ற, பஞ்சராத்திரம் — ஸ்ரீபாஞசராத்ரசாஸ்த்ரத்தை, உகவாரை — (ப்ரமாணமாக ஏற்றுக்கொள்ளாது) வெறுப்பவரை, ஒழுக்குவம் — நம வழியே நடக்குமாறு செய்வோம

எம்பெருமான தானே அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஞசராத்ரசாஸ்த்ரம, பிற மதத்தினர்ன வாதங்களால அழியாத வேதாநதத்தின ஸாரார்த்தத்தையே தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டுநிற்கும. அனறுபற்றி, ஸ்ரீபாஞசராத்ரசாஸ்த்ரத்திறகு, எக்காலத்தும அழியாது நிற்கும எமபெருமானுடைய திருப்பவளச் செவவாயின திவ்யாமருதத்தைப்பருகும பாக்யம பெற்ற வலம்புரிச்சங்கம் உவமானமாகக்கபபட்டது

இத்தகைய பஞசராத்ரசாஸ்த்ரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாது விபரீதமான கொள்கையுடைய பிறமதத்தினரையும வழிப்படுத்தி நம ஸித்தாந்தத்தை ஏற்குமாறு செய்வோம்—என்றவாறு

'பஞசராத்திரம' எனனு சொல தளைநோக்கிப 'பஞசாத்திரம்' என மருவிநின்றது 43

எணசீராசிரியவிருத்தம

197 பூவலருந் திருவுந்திப் புனிதன் வையம்
பொன்னடியா லளந்திருவர் போற்ற நின்ற
நாவலருங் கலைகளெலாந் தன்னை நாட
நாடாத நன்னிதியா நணுகு நாதன்
கோவலனாய் நிரையளித்த நிறைபோல் வேதங்
கோவாகக் கோமானு யதன்பால் சேர்த்துக்
காவலிது நல்லுயிருக் கென்று காட்டுங்
கார்த்தயுகக் கதிகண்டோங் கரைகண் டோமே 44

உரை. — பூ அலரும் - தாமரைப்பூ மலர்கின்ற, திரு உந்தி— அழகிய நாபியையுடைய, புனிதன் — பரிசுத்தனும், வையம் — உலகத்தை, பொன் அடியால் அளந்து — அழகிய திருவடியால (த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) அளந்து, ..ர் போற்ற நின்ற — (ப்ரஹ்மாவும சிவனுமாகிய) இருவர் ஸ்தோத்ரம்

செய்ய (உயர்ந்து) நின்றவனும், நா அலரும் கலைகள் எலாம்— நாவினிடத்து விரிகின்ற(வேதம் முதலிய)சாஸ்த்ரங்கள் முழுதும், தன்னை நாட —தன் ஸ்வ ரூபத்தை(யறிய)த் தேடி நிற்க, நாடாத நல் நிதியாய்—தேடவேண்டாத (எளிதில் அடையத்தக்க)சிறந்த புதையலாகவிருந்து,நாளும் நம்—(சேதநாசேதநங்களுடன்) ஒன்றிக்கலப்பவனுமாகிய, நாதன் — எம்பெருமான், கோவலனாய் நிரை அளித்த நிறைபோல்—(முன்)கோபாலனாய்ப் பசுமந்தையைக் காத்த பெருமை போல, வேதம் கோவாக — வேதம் பசுவாய்நிற்க, கோமானாய் — (தான் பசுவைக் கறக்கும்) இடையனாகி, அதன் பால் சேர்த்து — அந்த (வேதமாகிய) பசுவின் பாலை (ஸாரத்தை)ச் சேர்த்து, இது — இந்த ஸாரம், நல் உயிருக்கு— சிறந்த சேதநருக்கு, காவல் என்று காட்டும் — ரக்ஷகமாகும் என்று வெளி யிட்ட, கார்த்தயுகக் கதி — கருதயுகதர்மங்களைப் போதிக்கும் பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரத்தை, கண்டோம் — நன்கு அறிந்தோம், கரை கண்டோம் — ஸம் ஸாரஸமுத்ரத்தின்) கரையை அடைந்தோம்.

எம்பெருமானாகிய இடையன் வேதமாகிய பசுவைக் கறந்து, அதன் ஸாரமாகிய பாலமுதத்தை எடுத்துப் பாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரமாகப் பொழிந்து சேதநர் உஜ்ஜீவிக்குமாறு அருள்புரிந்தான் இத்தகைய ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரத்தை அறிந்து அதன்படி நடப்பவருக்கு ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கும்— என்றவாறு. 44

இனி மூன்று பாசுரங்களால் பிறமதத்தினர் கூறும் உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் கண்டித்து, நம் ஸித்தாந்தப்படி உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தை யும் மேன்மையையும் பேசுகிறார்—

கட்டளைக்கலித்துறை

198 நமக்கார் துணையென நாமென் றருடரு நாரணனு
நுமக்கா றிவையென் றடியிணை காட்ட வுணர்ந்தடையு
மெமக்கோர் பரமினி யில்லா திருவினை மாற்றுதலிற்
றமக்கே பரமென்று தாழய லுந்தாஞ் சாற்றுவமே. 45

[பாசுரம் 45, 46, 47— பரோக்தோபாயபங்காதிகாரம்]

உரை — நமக்கு — '(ஸம்ஸாரத்தில் கிடக்கும்) நமக்கு, துணை ஆர் என — ஸஹாயம் யார்?' என்று (கலங்கி)நிற்க, நாம் என்று— 'நாம (ஸஹாய மாய் நிற்போம்') என்று (கூறி), அருள் தரும் — (நம்மீது) அருள் புரிகின்ற, நாரணனார்— ஸ்ரீமந்நாராயணனார், உமக்கு இவை ஆறு என்று — '(ஸம்ஸாரிக ளான) உமக்கு இவை உபாயம்' என்று, அடி இணை காட்ட— (தம) இரண்டு திருவடிகளையும (நமக்குக்) காட்டியருள, உணர்ந்து அடையும் எமக்கு — (அவ்வாறு) அறிந்து (அவற்றைச் சரணமாக) அடைகின்ற எமக்கு, இனி

ஓர் பரம் இல்லாது — இனி ஒரு பொறுப்பும் இல்லாமல், இருவினை மாற்றுதலில் — (புண்யபாபங்களாகிய) இரண்டு கர்மங்களையும் ஒழிப்பதில், பரம் தமக்கே என்று —பொறுப்பு தம்முடையதே என்று (நினைந்து), தாம் முயலும் தரம் — (மற்ற உபாயங்களின் ஸ்தானத்தில் தாமே நின்று பலன் கொடுக்கத்)தாம் முயலகின்ற பெருமையை, சாற்றுவம்—(இவ்வதிகாரத்தில்) கூறுவோம்

ஸம்ஸாரத்தில் கிடந்துழலும் சேதநரை ஸர்வேச்வரன் தன் திருவடிகளில் சரணமடையச் செய்து, மற்ற உபாயங்களின் ஸ்தானத்தில் தானே நின்று அவர்களுக்கு மோக்ஷம் கொடுக்கின்றான் — என்றவாறு. 45

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

199 பலத்திலொரு துவக்கற்ற பதவி காட்டிப்
பல்லுயிருந் தடுமாறப் பண்ணு கின்ற
கலித்திரளின் கடுங்கழதைக் கத்து மாற்றிக்
கண்ணுடையார் கண்டுரைத்த கதியைச் சொன்னேம்
வலத்திலது மறுவொன்றன் மறுவொன் றில்லா
மாமணியாய் மலர்மாத ரொளியா மந்நன்
னலத்திலொரு நிகரில்லா நாதன் பாத
நல்வழியா மல்வழக்கார் நடத்து வாரே 46

உரை — பலத்தில் ஒரு துவக்கு அற்ற—பலனில் ஒரு ஸம்பந்தமுமில்லாத (அதாவது ஒரு பலனையும் கொடுக்காத வீணான), பதவி காட்டி — உபாயத்தை வெளியிட்டு, பல் உயிரும் — (அதைக் கைக்கொண்ட)பல சேதநர்களையும், தடுமாறப் பண்ணுகின்ற —(பலன் பெறாது)தவிக்கும்படி செய்த, கலித்திரளின் — பிறமதத்தினராகிய கலிபுருஷர்து கூட்டத்தின், கடும் கழுதைக் கத்து — கொடிய கழுதைக் கூவிளிபோன்ற ஆரவாரக்கூப்பாட்டை, மாற்றி — ஒழித்து, கண் உடையார் — (சிறந்த ஜ்ஞானக்) கண்ணையுடையவர் (களான பூர்வாசார்யர்)கள், கண்டு உரைத்த — (தாம்) கண்டு (நமக்கு) உபதேசித்த, கதியைச் சொன்னேம் — உபாயத்(தின் ஸ்வரூபத்)தை வெளியிட்டோம் (அவ்வுபாயமாவது—) வலத்துஇலதும் — (திருமார்பின்) வலப்பக்கத்திலுள்ள, மறு ஒன்றல் — (ஸ்ரீவத்ஸமென்னும்) ஒரு மறுவினுடை,* மறுஒன்று இல்லா — வேறு மறு (குற்றம்) ஒன்றும் இல்லாத, மா மணியாய் — பெரிய நீலரத்நமாகி, மலர் மாதர் ஒளி ஆம்—(தாமரை)மலரில் உள்ள பிராட்டி(மணியாகிய தனக்கு)ப்ரகாசமென்னலாம்படி உள்ளவனும், அந் நல் நலத்தில் — அந்தச் சிறந்த பரிபூர்ணத்தத்தில், ஒரு நிகர் இல்லா —

ஸமமான ஒருவஸ்து இல்லாதவனுமான, நாதன் பாதம்—எமபெருமானுடைய திருவடியே, நல் வழி ஆம் — சிறந்த உபாயமாகும் அல்வழக்கு — (இவ்விஷயத்தில்) தகாத விவாதங்களை, ஆர் நடத்துவார் — யார நடததமுடியும ?

பிறமதத்தினா உலகுககு உபாயததின ஸ்வருபததை விபரீதமாய்ககாட்டி அதைக கைககொணடவாகள ஒரு பலனையும பெருது தவிககுமாறு செயதவாகளாதலின அவாகளைக கலிபுருஷாகளாகவும், அவாகளது வாததததைக கழுதைக்கூவிளியாகவும கூறலாயிறறு அவாகள மததததைக கண்டிதது, பூாவாசாாயாகள உபதேசிததபடி எமபெருமான திருவடிகளைச் சரணமடைவதே நேரிய உபாயமெனககாட்டி, இனிப் பிறா வீணவாதம புரியாதபடி செயதிட்டோம—என றவாறு. 46

பக்தியோகத்திற் காட்டிலும் ப்ரபத்திக்கு உள்ள ஸௌகர்யமும் சிறப்பும் கூறப்படுகின்றன—

200 எல்லார்க்கு மெளிதான வேற்றத் தாலு
மினியுரைக்கை மிகையான விரக்கத் தாலுஞ்
சொல்லார்க்கு மளவாலு மமைத லாலுந்
துணிவரிதாய்த் துணைதுறக்குஞ் சுகரத் தாலுங்
கல்லார்க்குங் கற்றார்சொற் கவர்த லாலுங்
கண்ணனுரை முடிசூடி முடித்த லாலு
நல்லார்க்குந் தீயார்க்கு மிதுவே நன்று
நாரணற்கே யடைக்கலமாய் நணுது வீரே. 47

உரை.— எல்லார்க்கும் — ஸகலசேதநருக்கும, எளிதான — (அநுஷ்டிக்க) எளிதாயிருககையாகிய, ஏற்றத்தாலும் — பெருமையாலும, இனி — ஒருமுறை அநுஷ்டிதத பின, உரைக்கை — (மறுபடி அதே பலனுக்காக ப்ரபதிவாக்யத்தை) உசசரிககை, மிகையான—(பாஹ்மாஸதரநயாயததாலே) அதிகம எனனுமபடியான,. இரக்கத்தாலும் — கருணையை (எமபெருமானுக்கு) உணடாக்குவதாலும, சொல் — ப்ரபததிவாகயம, ஆர்க்குமளவாலும்— பூாணமாய உச்சரிககபபட்ட மாத்ரததாலும, அமைதலாலும்—(பலன் கொடுககப்) போதுமாகையாலும, துணிவு அரிதாய் — மஹாவிசவாஸமென்னும ப்ரபததியின அஙகம (அநுஷ்டிக்கக)கடினமாயினும, துணை துறக்கும் — (அதினும் கடினமான ஜ்ஞாநயோகம காமயோகம முதலிய) அஙகங்களை விட்டுவிடுகையாகிய, சுகரத்தாலும் — ஸௌகாயத்தாலும, கல்லார்க்கும்— ஜ்ஞாநமில்லாத ஸாதாரண அதிகாரிகளுக்கும, கற்றார் சொல்—விசேஷ ஜ்ஞாநமுள்ள ஆசார்யாகள் அநுஸநதிககும ப்ரபத்திவாக்கியம, கவர்தலா

லும் — பலனைக் கொண்டிருந்ததலாலும், கண்ணன் உரை — கண்ணனுடைய திவ்யஸூக்தி (யாகிய கீதை) யின், முடி சூடி — சிகர(மாய் விளங்கும் சரம சுலோக) த்தில் விவரிக்கப்பெற்று, முடிந்தலாலும் — (ஸ்ரீகீதையைத்) தலைக் கட்டியபடியாலும், நல்லார்க்கும் — புண்யசாலிகளுக்கும், தீயார்க்கும் — பாபிகளுக்கும், இதுவே — இந்த ப்ரபத்தியே, நன்று ஆம் — சிறந்த உபாய மாகும், (ஆதலின்) நாரணற்கே — ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே, அடைக்கலமாய்— ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாகவிருந்து, நணுகுவீர் — (அவனைச் சரண மாக) அடையுங்கள்

ப்ரபத்தி ஸகலசேதநர்க்கும் மிகச் சுலபமாய் அநுஷ்டிக்கக்கூடி யது, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட பின்பு மற்ற அஸ்த்ரத்தை அது பொறுக்காததுபோல ஒருகால் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தபின்பு அதே பல னுக்காக மறுபடியும் செய்யவேண்டாதபடி எம்பெருமானுக்குக் கருணையை உண்டாக்குகின்றது, இதன் அங்கங்களில் தெளிவான ஜ்ஞானமில்லாவிடி னும் ஆசார்யன் உபதேசித்த ப்ரபத்திவாக்யத்தை உச்சரித்தாலே பலன் கொடுக்கின்றது, சிறிய உபாயமாகிய இதனால் பெரிய பலனைப்பெறுவ தில் நிச்சயமாகிய மஹாவிச்வாஸமென்னும் அங்கம் ஸித்திப்பது அரிதா யிருப்பினும் பக்தியோகத்தைப்போல ஜ்ஞாநயோகம் கர்மயோகம் முத லிய அங்கங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டிய அளவு சிரமம் இதில் இல்லை மேலும் ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்கும் ஆசார்யன் செய்த ப்ரபத்தியே போதியதாய்ப் பலனைத் தருகின்றது இதுவன்றி, பகவத்கீதையின் முடிவில சரமசுலோகத்தில் ப்ரபத்தியே பேசித் தலைக்கட்டப்பெற்றதாகும் இங் ஙனம் புண்யசாலி பாபி என்ற பேதமின்றி அனைவருக்கும் செய்யக் கூடியதாய்ப் பக்தியோகத்தைக் காட்டிலும் மிகப் பெருமைபெற்று விளங் கும் ப்ரபத்தியின் மேன்மையையறிந்து நீங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே சரணமாக அடையுங்கள்—என்றவாறு. 47

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் பிறமதத்தினர் கூறும் பலனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கண்டித்து நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தின்படி பலனை விளக்குகிறார்—

கட்டளைக்கலித்துறை

201 பண்டை மறைக்குப் பகையென நின்ற பரமதங்கள்
கொண்டவர் கொள்ளும் பயனென் றிலதெனுங் கூர்மதியால்
வண்டுவ ரைக்கா சானநம் மாயனை வானுலகிற்
கண்டு களிப்ப தெனுங்காத லொன்றைக் கருதுவமே. 48

[பாசுரம் 48, 49— பரோக்தபரயோஜநபங்காதிகாரம்]

உரை:— நாறு துழாய முடியான் — *மணங்கமழுகின்ற திருத்துழாயை முடியிலணிந்த ஸ்ரீமந்நாராயணன்*, வேறு ஓர் அணங்கு — *வேறு ஒரு தெய்வத்தை*, தொழும் வினை தீர்த்து — *வணங்குதலாகிய செய்கையை நீக்கி*, எமை ஆண்டிடுவான் — *எம்மை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு*, ஆறும் — *உபாயத்தையும்*, அதன் பயனும் — *அதன் பலனையும்*, தந்து அளிக்கும் — *கொடுத்துக் காக்கவல்ல*, அருளுடையான்— *கருணையுடையனாகி*, மாறு இலதாய்—*அழிவு இல்லாததாய*, இலகும்— *ப்ரகாசிக்கின்ற*, மது — *அமருதத்தைப பெருக்குகின்ற*, மெல் அடிப்போது இரண்டால் — *மெலலிய இரண்டு திருவடித் தாமரைகளால்*, நமக்குச சரண் ஆயினன் — *நமக்கு உபாயமாக ஆயினன்.*

இலகுமமது— விரித்தல, செயயுளவிகாரம்

என்றும மணம மாறாத திருத்துழாயை அணிந்த எமபெருமான், வேறு தெயவங்களைத தொழுமபடியுள்ள நம தீவினையைக கழித்து நமமை ஆடகொள்ளத திருவுளங்கொண்டு, அடைந்தவர்களைக கைவிடாது காக்கும் தன திருவடிகளைக காட்டிககொடுத்து நமக்கு உபாயமாயினான்— என்றவாறு இங்ஙன ஸர்வேசுவரன உபாயமாயநிறபதே ஶரணசபதத்தினபொருள 6

'ப்ர' என்னும் உபஸர்க்கத்துடன் கூடிய 'பத்' என்னும் வினைப்பகுதியின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

309 பெறுவது நாம்பெரி யோர்பெறும் பேறென நின்றவெமை
வேறுமை யுணர்த்தி விலக்காத நன்னிலை யாதரிப்பித்
துறுமதி யாற்றனை யொண்சர ணென்ற வுணர்வுதந்த
மறவுடை மாரபனுக கேமன் னடைககல மாயினமே.

உரை:— நாம் பெறுவது — (*நீசரான*) *நாம் பெறக்கூடியது*, பெரியோர் பெறும் பேறு என — *பெரியோர்கள் அடையக்கூடிய பலன் என்று*, நின்ற எமை — *எதிர்பார்த்திருந்த எமமை*, வேறுமை — (*வேறு உபாயத்தில அதிகாரம*) *இலலாத தன்மையை*, உணர்த்தி — *அறிவித்து*, விலக்காத — *விலக்கத்தகாத*, நல் நிலை ஆதரிப்பித்து — *நல்ல நிஷ்டையை விருமபசசெய்து*, உறு மதியால் — *மிகவும திடமான நமபிக்கையால்*, தனை ஒண் சரண் என்ற — *தன்னைச் சிறந்த அடைக்கலம என்று கொள்ளலாம்படியான*, உணர்வு தந்த — *ஜ்ஞானத்தை அருளிய*, மறவுடை மாரபனுக்கே — (*ஸ்ரீவத்ஸமென்ற*) *மறு*

விளங்கும் மார்பையுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே, மன் அடைக்கலம் ஆயினம்—மிகவும் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஆனேம்.

'ப்ரபத்யே' என்னும்போது 'பத' என்னும் வினைப்பகுதி ஜ்ஞாநம் என்னும் பொருளைத் தரும் இங்கு அவசியமான ஜ்ஞாநம் 'ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் காப்பான்' என்ற நம்பிக்கையேயாகும் 'ப்ர' என்னும் உபஸர்க்கம் அத்தகைய நம்பிக்கையின் மிகுதியைக் காட்டும் ஆக அந்த வினைப்பகுதி மஹாவிச்வாஸத்தைக் கூறியதாயிற்று மஹாவிச்வாஸமாவது— நம்மிடம் எத்தகைய குற்றம் இருப்பினும் நாம் அநுஷ்டிக்கும் ப்ரபத்தியால் வசப்பட்ட எம்பெருமான் நம்மை அவசியம் காத்தருள்வான் என்ற ஒரு நம்பிக்கை இதுவே ப்ரபத்திக்கு மிக முக்கியமான ஓர் அங்கமாகும் இவ்வங்கத்தைக் கூறவே இதை முன்னிட்டுக்கொண்டு செய்யும் ப்ரபத்தியோகமே இங்குக் கூறப்பட்டதாகின்றது இந்த மஹாவிச்வாஸத்தாலே, நாம் நீசராயிருந்தும் பக்தியோகத்தை அநுஷ்டித்த மஹர்ஷிகள் முதலிய பெரியோர் பெறும் பலனாகிய மோக்ஷாநந்தத்தைப் பெற உரிமையுண்டு என்று உறுதியுண்டாகி அதில் ஆவலும் உண்டாகின்றது இத்தகைய நம்மிடம் பக்தியோகம் முதலிய கைம்முதலில்லாத நிலைமையை நாம் அறியுமாறு ஈச்வரன் அறிவைக் கொடுக்கின்றான் மேலும் நம்முடைய தாழ்நிலையையும் எம்பெருமானுடைய மேன்மையையும் கண்டு அவனை அணுக அஞ்சி நாமே விலகிவிடாமல் அவனுடைய எளிமையை (ஸௌலப்யத்தை) க் கண்டு அவனை நெருங்கிச் சரணமடையும்படி நல்ல நிலைமையையும் அவனே கொடுக்கின்றான் பின் மஹாவிச்வாஸத்தையும் அருளித் தன்னைச் சரணமடையுமாறு செய்கின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணனால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஆனேம்—என்றவாறு ஆக மஹாவிச்வாஸத்துடன் கூடிய ப்ரபத்தியைச் செய்தலே 'ப்ரபத' என்ற வினைப்பகுதியின் பொருள் 7

ப்ரபத்யே என்ற வினைமுற்றில் தன்மையொருமைவிகுதியின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

310 அருமறை யாதுந் துறவோ மெனவறிந் தாரகவருங்
கருமமு ஞானமுங் காதலுங் கண்டு முயலகிலோம்
வருவது மிந்நிலை யாய்மய லுற்ற வெமக்குள்தோ
திருமக ளாரபிரி யாத்திரு மாலன்றி நற்சரணே. 8

உரை:— அரு மறை யாதும் – அருமையான வேதங்க (களுள விதித்த விதி) களில் எதையும், துறவோம் என — கைவிடமாட்டோம் என்று (நினைத்து), அறிந்தார் கவரும் — அறிவாளர்கள் கைக்கொள்

கின்ற, கருமமும் — காமயோகமும, ஞானமும் — ஜ்ஞாநயோகமும, காதலும — பகதியோகமும (ஆகிய உபாயஙகளை), கணடு — (அநுஷ டிககக கடினமாயிருபபதை) அறிநது, முயலகிலோம் — (அவற்றில) பரவாததிககச சகதியறறிருககிறோம வருவதும் — இனி வருஙகால மும, இநநிலையாய — (மறற உபாயஙகளை அநுஷடிகக முடியாமை யாகிய) இதே நிலைமையாய, மயல உறற — (செயயவேணடியதை அறியாது) மயககததை அடைநத, எமககு — எஙகளுககு, திருமக ளாா பிரியா — பெரியபிராடடியாா விடடுநீஙகாத, திருமால அனறி — எமபெருமானைத தவிர, நல் சரண — சிறநத உபாயம, உளதோ — இருககினறதோ ? (இலலை)

பரபதயே எனற வினைமுறறில (கரியாபதததில) தனமையொருமை விகுதியால (உததம புருஷனால) உபாயததை அநுஷடிககும அதிகாரியின ஆகிஞசநயம தோறறுகிறது ஆகிஞசநயமாவது— பகதியோகம முதலிய மறற உபாயஙகளைச செயயச சகதியிலலாமை பகதியோகம முதலிய உபா யஙகள, வேதாநதஙகளைச செவவனே அறிநது, வேதததில விதிககபபடட காமஙகளை வழுவாது நடததத திறனுளளவாகளால மாததிரம அநுஷடிககத தககனவாகும இததகைய சகதி நமமிடம இலலாமையால அததகைய உபாயஙகளைச செயய இதுகாறும முயலாதிருநதோம இனி வருஙகாலத திலும அவறறை அநுஷடிககப போதிய அதிகாரததை நாம புதிதாயப பெறபபோவதிலலை இதனால திகைததுநிறகும நமககு ஸ்ரீமநநாராயணன திருவடிகளில பரநயாஸம செயவதைததவிர வேறு சிறநத உபாயமிலலை— எனறவாறு 8

இங்ஙனம் த்வயத்தின் முற்பகுதியின் பொருள் விளக்கப் பட்டது இனிவரும் பாசுரங்களால் பிற்பகுதியின் பொருள் கூறப் படுகின்றது முதலில் பிற்பகுதியில் ஸ்ரீ என்ற பதத்துடன் கூடிய நாராயணசப்தத்தால் தோற்றும் தாத்பர்யம் விளக்கப்படுகின்றது—

311 சுருஙகா வகில மேலாநதுளங காவமு தககடலாய
நெருஙகா தணைநதுட னேநின்ற நநதிரு நாரணனு
ரிரஙகாத காலஙக ளேலலா மிழநத பயன்பெறவோா
பெருஙகாத லுறறினி மேறபிரி யாமை யுகநதனமே. 9

உரை:— சுருஙகா அகிலம் எலாம்—குறைவுபடாத பிரபஞசம முழுவதுடனும, துளஙகா அமுதக கடலாய — அசையாத (அதாவது

அலையெறியாத) அமருதமயமான ஸமுதாமபோனறு (அநுபவிககத் தககவனுைய) நெருங்காது — (அநதப பிரபஞசததின தோஷம தனனை) அடையாதபடி, அணாநது — (அநதப பிரபஞசததோடு) சோநது, உடனே நின்ற— (அநதாயாமியாய எககாலததும) விடடுப பிரியாது நினற, நம் திருநாரணனுா — நம (ஸவாமியான) ஸ்ரீமநநாராயணனை, இரங்காத காலங்கள எலலாம் — (நமமீது) இரககமவைககாது கழிநத காலஙகளில எலலாம, இழந்த பயன பெற — இழநதிருநத (கைஙகாய மாகிய) பலனை (யெலலாம இபபொழுது) பெறுவதறகு, பெருங் காதல் உற்று — ஒபபறற மிகக ஆவல பூணடு, இனிமேல் பிரி யாமை — இனி (அவனைவிடடு)ப பிரியாததனமையை, உகநதனம் — விருமபினேம

இஙகுள்ள ஸ்ரீசபதம (304-வது பாசுரததினபடி) பலபொருளகளைக கொணடிருபபினும, இஙகு ஸேவிததல எனற பொருளகொணட 'சரி' எனு ஹும வினைபபகுதியிலிருநது தேறி, நாம செயயும கைஙகாயததை ஏறறுக கொளள நிறகும பிராடடியின நிலையைக கூறும இதுவே பலனுந தனமைககு உரியதாம இவவமசம 'திரு' எனறதால புலனுகினறது

ஸ்ரீசபதததினமீதுளள மதுபவிகுதி, உபாயமாகும நிலைமையில பிராடடி எமபெருமானை விடடுப பிரியாதுநினறு அவனும் உபாயமாவது போல, பலததையிலும அதாவது நாம பரமபதததில செயயும கைஙகா யததை ஏறறுககொளளுமபோதும பிராடடி எமபெருமானைவிடடுப பிரியா திருககும தனமையைக காடடுகினறது

இஙகுளள நாராயணசபதமும பல பொருளகொணடதேயாயினும, பலனுநதனமைககு வேணடிய குணஙகளைக கூறுவதிலேயே முககிய நோக குடையதாம அவையாவன:— ஸகல ஆதமாவுககும ஸவாமியாய நிறகையும, எலலையறற குணஙகள—விபூதி—திவயமஙகளவிகரஹம முதலியவறறுடன கூடிநிறகும எமபெருமான எலலாவகையாலும் தெவிட்டாத நிகரறற அமுத மாயிருககுநதனமையும 'அகிலம்' 'எலாம்' எனும சொறகள ஸவரூபம திரு மேனி குணம விபூதி ஆகியவறறையும, 'அமுதககடலாய' எனும தொடா அவறறின இனிமையையும, 'நம திருநாரணனுா' எனற தொடா ஸாவ ஸவாமியாய நிறபதையும காடடுவன

ஸகலவஸதுககளிலும அநதாயாமியாயிருநதும அவறறிலுளள தோஷம ஒனறும தனனிடததுத தடடாது விளஙகும எமபெருமான இது காறும நமககு அருளபுரியாதிருநத கைஙகாயஙகளையெலலாம இபபொழுது

சோதத்துப்பெறவேண்டுமென்ற ஆசைபெற்று, இனி ஒருபோதும் அவனை விட்டுப்பிரியாத பாக்யத்தையும் விரும்பிநிற்கின்றோம் — என்றவாறு 9

நாராயணசப்தத்தின் மேலுள்ள நான்காம்வேற்றுமையுருபின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

312

கடிசூடு மூன்றுங் கழல்பணிந் தார்க்குக் கடிந்திடவே
முடிசூடி நின்ற முகில்வண்ண னார்முன் னுலகளந்த
வடிசூடு நாமவ ராதரத் தாலுடுத் துக்களையும்
படிசூடி யன்புட னேபணி செய்யப் பணிந்தனமே. 10

உரை:— கழல் பணிந்தார்க்கு — (*தம்முடைய*) *திருவடிகளைச் சரணமடைந்தவர்க்கு,* கடி சூடு மூன்றும் — *வெறுக்கத்தக்க தாபங்களை மூன்றையும்,* கடிந்திடவே — *ஒழித்திடுவதற்கே,* முடி சூடி நின்ற — *பட்டாபிஷேகம்செய்துகொண்டு நின்ற,* முகில் வண்ணனார் — *மேகம் போன்ற நிறமுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய,* முன் உலகு அளந்த — *முன்பு (த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) உலகத்தை அளந்திட்ட,* அடி சூடும் நாம் — *திருவடிகளை முடியிற்சூடிய நாம்,* ஆதரத்தால் — *அன்பினால்,* அவர் உடுத்துக் களையும் படி சூடி — *அவவெம்பெருமான் சாத்திக் களைந்த (ஆடைமுதலிய) சாத்துப்படிகளை (ப்ரஸாதமாக) முடியில் தரித்து,* அன்புடனே பணி செய்ய — *அன்புடன் கைங்கர்யத்தைச் செய்ய,* பணிந்தனம் — *வணங்கினோம்*

உலகத்தில் ஜநங்களுக்கு வரும் துன்பங்கள் **ஆத்யாத்மிகம்**(*—சரீரத்தைப்பற்றி வரும் தலைநோய் ஜ்வரதோஷம் முதலியனவும், மனத்தைப்பற்றி வரும் காமம் கோபம் பயம் முதலியனவும்*), **ஆதிபௌதிகம்**(*— மிருகம், பக்ஷி, மனிதவர்க்கம் முதலிய பூதங்களால் வருவன*), **ஆதிதைவிகம்**(*—குளிர், சூடு, காற்று, மழை முதலியவற்றால் தெய்விகமாக வருவன*) *என மூவகைப்படும் எம்பெருமான் தன் திருவடி பணிந்தவர்க்கு இந்தத் தாபங்களை ஒழிக்கவே முடிசூடிநிற்கின்றான் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் உலகமுழுதையும் அளந்தருளின அவன் திருவடிகளைப் பணிந்த நாம் அவவெம்பெருமான் சாத்திக்கொண்டு களைந்த ஆடை சாத்துப்படி முதலியவற்றைப் பிரஸாதமாகப்பெற்றுத் தலையினால் தாங்கி, பரமபக்தியுடன் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய ஆவல்பூண்டோம் — என்றவாறு*

இங்ஙனம் 'கைங்கர்யம்' என்ற பொருள் நாராயணசப்தத்தின் மேலுள்ள நான்காம்வேற்றுமையுருபினால் பெற்றதாம் எவ்வாறெனில்— நான்காம்வேற்றுமையுருபுக்கு 'அடிமை' பொருளாகும் இவ்வடிமை சேதநனுக்கு எப்பொழுதும் உள்ளதாதலின் இங்குப் பலனாக அதை வேண்ட வேண்டிய அவசியமில்லை ஆதலின் அடிமையின் பலனான கைங்கர்யத்தையே இந்த விகுதி காட்டுகின்றது 'நாராயணாய' என்ற பதத்திற்குப் பின் 'ஆவேன்' என்ற அர்த்தமுள்ள 'பவேயம்' என்ற ஒரு பதத்தை வருவித்துக்கொண்டு "ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குக் கைங்கர்யஞ்செய்பவனாக ஆவேன்" என்று பொருள் கூறவேண்டும் 10

நமஃசப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

313

தனதன் றிவையெனத் தானன் றெனமறை சொன்னவெலா
மெனதென்றும் யானென்று மெண்ணுத லாலவரு மீனமெலா
மனதொன்றி யின்று நமவென்ற தேகொண்டு மாற்றுதலாற்
றனதன்றி யொன்று மிலாததனித் தாதை சதாத்தனனே. 11

உரை— மறை — *வேதமானது*, இவை—*இந்த வஸ்துக்கள்*, தான் அன்று என — *தானும் அன்று என்றும்*, தனது அன்று என — *(சேதநனின்) தனக்கு உரியனவுமன்று என்றும்*, சொன்ன எலாம் — *கூறிய வஸ்துக்களையெல்லாம்*, யான் என்றும் — *நான் என்றும்*, எனது என்றும் — *தனக்கு உரியன என்றும்*, எண்ணுதலால் வரும் — *நினைப்பதால் உண்டாகின்ற*, ஈனம் எலாம் — *தாழ்வையெல்லாம்*, தனது அன்றி — *தனக்குச் சேஷமாயில்லாமல்*, ஒன்றும் இலா — *ஒரு வஸ்துவும் இருக்கப்பெறாத*, தனித் தாதை — *ஒப்பற்ற தந்தை (யான எம்பெருமான்)*, இன்று — *இப்பொழுது*, மனது ஒன்றி — *மனத்திலே பொருந்தியிருக்கும்படி*, நம என்றதே கொண்டு — *'நமஃ' என்ற பதத்தைக்கொண்டே*, மாற்றுதலால் — *ஒழித்துவிடுவதால்*, சதாத்தனன் — *பெருமைபெற்றான்*

'தனது' 'எனது' பன்மையொருமைமயக்கம்

அசேதநமான வஸ்துவைக் கண்டு நான் என்று நினைப்பது அஹங்காரம். இந்த வஸ்து என்னுடையது என்று நினைப்பது மமகாரம் இந்த அஹங்கார மமகாரங்கள் சேதநனை ஸம்ஸாரமாகிய படுகுழியில் வீழ்த்திப் பல துன்பங்களை விளைவிக்கின்றன 'நமஃ' என்ற சொல்லின் அர்த்தத்தை

நனகு உணாநது அநுஸநதாநததிறகுக் கொணடுவநதால அவை கழிநது போம எமபெருமான அதன ஆததததை நம மனததுப பதியுமபடி அருளி நமமுடைய அஹஙகார மமகாரஙகளை ஒழிததுத தானும மேனமைபெறறுன—எனறவாறு

நமஃ எனனுமபோது ந, மஃ எனறு இரணடு பதமாகபபிரிதது, தனனேடு பொதுவாக ஸமபநதமுடையனவாயததோறறும வஸதுககளி லெலலாம தனககு ஸமபநதமே இலலையெனறு பொருளகொளளவேணடும ஆகவே தன ஸவரூபததையும தன குணம சரீரம முதலியவறறையும பறறி வரும அஹஙகார மமகாரஙகள கழிவதே நமஃ சபதததின பொருளை அறிவதன பலனுகும 11

கீழ்ப்பாசுரங்களில் அருளிச்செய்த பத்து அர்த்தங்களும் ஒன்று சேர்த்து அநுஸநதிக்கப்படுகின்றன —

314

சோக்குந திருமகள சோததியின மன்னுதல சீாபபெரியோற
கேறகுங் குணஙக ளிலக்காம் வடிவி லிணையடிகள்
பாாகதுஞ் சரணதிற பறறுத ணநநிலை நாம்பெறும்பே
றேற்கின்ற வெல்லைக ளேல்லாக களையற வெண்ணினமே 12

உரை — சோககும் — (எமபெருமானுடைய திருவடிகளில நமமைச) சோககினற, திருமகள் — பிராட்டியும, சோத்தியின் மன்னுதல —(அவளேடு)சோநதிருபபதின் ஸதிரமாநதனமையும, சீாப்பெரியோறகு — சீாமையால பெரியனுன எமபெருமானுககு, ஏறகும் குணஙகள — தககனவாகிய குணஙகளும, இலககாம் வடிவில — (ஆசரிதாகள தயானிகக) இலககான திருமேனியில (ஒருபாகமாகிய), இணை அடிகள — இரணடு திருவடிகளும, பாாகதும் சரண் — (சேதநாகளால பரதாநமாயக) கருதபபடுகினற உபாயமான ஸ்ரீமந்நாராயணனும, அதில பறறுதல — (உபாயமாகிய) எமபெருமானிடம மஹாவிசுவாஸ (ததுடன கூடிய பரநயாஸ) மும, நம் நிலை — (வேறு உபாயததில அதிகாரமறற) நமமுடைய நிலைமையும, நாம் பெறும் பேறு — நாம அடைகினற பரதாநபலனுகிய ஸ்ரீமநநாராயணனும, ஏறகின்ற — (சேதநன) கைககொளகினற, எல்லைகள் — எலலைகளாகிய பகவதபாகவதகைஙகாயம முதலியனவும, எலலாக களை அறவு — (அஹஙகார மமகாரஙகள முதலிய) எல்லாக களைகளும நீஙகபபெறு

தலும் (ஆகிய பத்து அர்த்தங்களையும்), எண்ணினம் — அநுஸந்தித்தோம்.

(1) 'சேர்க்கும் திருமகள்' என்றதால (த்வயத்தின் முற்பாதியில்) ஸ்ரீசப்தத்தின் அர்த்தமும், (2) 'சேர்த்தியின் மன்னுதல்' என்றதால 'மதுப்' விகுதியின் அர்த்தமும், (3) 'ஏற்கும் குணங்கள்' என்றதால 'நாராயண' சப்தத்தின் அர்த்தமும், (4) 'இணையடிகள்' என்றதால 'சரண'சப்தத்தின் அர்த்தமும், (5) 'பார்க்கும் சரண்' என்றதால 'ஶரண' சப்தத்தின் அர்த்தமும், (6) 'அதில் பற்றுதல்' என்றதால 'ப்ர' என்னும் உபஸர்க்கத்துடன் கூடிய 'பத' தாதுவின் அர்த்தமும், (7) 'நம் நிலை' என்றதால 'உத்தம புருஷ'னென்னப்படும் தன்மைவிகுதியின் அர்த்தமும், (8) 'நாம் பெறும் பேறு' என்றதால பிற்பகுதியில 'ஸ்ரீமந்நாராயண' சப்தத்தின் அர்த்தமும் (9) 'எல்லைகள்' என்றதால மேலுள்ள நான்காம் வேற்றுமையுருபின் அர்த்தமும், (10) 'களையறவு' என்றதால 'நம:' சப்தத்தின் அர்த்தமும் கூறப்பட்டன 12

த்வயத்தின் திரண்ட பொருள்

எல்லோருக்கும் தலைவனாய், எவ்வாற்றானும் அநுபவிக்கத் தெவிட்டாத அமுதமாயப் பெரியபிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத ஸ்ரீமந்நாராயணன திருவடிகளில் எல்லாவிடங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா நிலைமைகளிலும் எல்லாவகைக் கைங்கர்யங்களையும் செய்ய விரோதியாயிருந்த கர்மங்கள் அனைத்தும் கழியப்பெற்றுப் பரிபூர்ணகைங்கர்யம் செய்யப் பெறுகைக்கு வேறு உபாயங்களில் சக்தியற்ற அடியேன், ஆத்மாவிலும் அடியேனுக்காக்கும் பொறுப்பிலும் அதன் பலனிலும் சிறிதும் ஸம்பந்தம் கொள்ளாதவாறு ஸ்ரீமந்நாராயணன திருவடிகளில ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய ப்ரபத்தியைச் செய்கின்றேன்—என்றவாறு

த்வயச்சுருக்கு — உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

ஸ்ரீ:

சீராாதூபபுல திருவேஙகடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

சரமசுலோகச்சுருக்கு - உரை

தனியன

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ... தேசிகம் ||

சீரொன்று ... வாழவு

[விஷயச்சுருக்கம்]

பாரதயுததததில போாககளததில அாஜுநன தன பநதுககளும ஆசாாயாகளும தனககுப பகையாயநிறபதைக கணடான, அவாகளுடன போாசெயதால அவாகள இறபபது உறுதியெனக கணடான அதனுல வரும பாபததிறகு அஞசி கலஙகிநதான, தன தேரில பாகனுய நினற கணணனைச சரணமடைநது தனககு ஹிததததை உபதேசிககுமாறு வேணடி னுன கணணனும அவனமீது கருணைகொணடு ஸ்ரீபகவதகீதையின வாயி லாக நிதயமான ஆதமஸவரூபததையும காமயோக ஜஞாநயோகஙகளையும மோக்ஷம பெற நேரக காரணமான பகதியோகததையும அவவவறறின அங கஙகளுடன உபதேசிததருளினுன அதைக கேடட அாஜுநனும பகதி யோகம, அநுஷடிககக கடினமாயும விளமபிததுப பலன தருவதாயுமிருப பதைக கணடு மறுபடி கலஙகினுன இதைக கணட கணணனும ஸுலப மாய விரைவில பலனைத தருவதாயுளள பரபததியை உபதேசிதது ஸ்ரீபகவதகீதையைத தலைககடடியருளினுன இநத பரபததியை விதிதத ஸ்ரீஸூகதியே சரமசுலோகமெனப பெயாபெறறு விளஙகுகினறது இது கீதையில முககியமாயநினறு பல விசேஷாாததஙகளைக கொணடுளளது ரஹஸயஙகளில் இது மூனமுவதாயத திகழகினறது இததகைய சரம சுலோகததின அாததததைச சுருககி வெளியிடுதலால இபபிரபநதம "சரமசுலோகச்சுருக்கு" எனபபெயாபூணடது

இதனுள முதறபாசுரததில சரமசுலோகததின முழுததாதபாயததை யும அருளிசசெயது, பிறகு 10-பாசுரஙகளால முறையே (1) ஸாவதாமாந பரிதயஜய (2) மாம (3) ஏகம (4) சரணம (5) வரஜ (6) அஹம (7) தவா (8) ஸாவபாபேபயஃ (9) மோக்ஷயிஷயாமி (10) மா சுசஃ எனனும பாகங களுககு வயாககியாநம செயதருளுகினறாா நம ஸ்ரீதேசிகன

சரமசுலோகத்தின் முழுத் தாத்பர்யம் கூறப்படுகின்றது—

இப்பிரபந்தம் முழுதும் கட்டளைக்கலித்துறையால் அமைந்ததாம்

315 கல்லா ரகலுங் கருமமு ஞானமுங் காதலுமற்
றெல்லா நிலைகளுக் கேற்ப விதித்த கிரிசைகளும்
வல்லார் முயலக் வலியிழந் தாரென் றனைத்தொழுகென
றெல்லாத் தருமமு முரைத்தவ னின்னடி சேர்ந்தனமே

உரை:— கல்லார் — (விசேஷமான) *அறிவில்லாதவர்கள்*, அகலும் — (*நம்மால் அநுஷ்டிக்கமுடியாதென்று*) *விலக்கக்கூடிய*, கரும மும் — *கர்மயோகத்தையும்*, ஞானமும் — *ஜ்ஞானயோகத்தையும்*, காத லும் — *பக்தியோகத்தையும்*, மற்று — *மேலும்*, எல்லா நிலைகளுக் கு(ம்) — *எல்லா நிஷ்டைகளுக்கும்*, ஏற்ப — *பொருந்துமபடி*, விதித்த— (*கீதையில்*) *விதிக்கப்பட்ட*, கிரிசைகளும்— *கர்மங்களையும்*, வல்லார்— (*அநுஷ்டிக்கச்*) *சக்தியுள்ளவர்கள்*, முயலக — (*செய்ய*) *முயலக்கடவர்*, வலியிழந்தார் — (*அநுஷ்டிக்கச்*) *சக்தியற்றவர்கள்*, என்றனைத் தொழுக என்று — *என்னை* (*அந்த அந்த உபாயங்களின் ஸ்தானத்தில் கைக்கொ*) *வணங்கக் கடவர் என்று*(*கூறி*), எல்லாத் தருமமு(ம்)ம்—*ஸகலதர்மங்களை யும்*, உரைத்தவன் — (*கீதையினவாயிலாய்*) *உபதேசித்த கண்ண னுடைய*, இன் அடி— *இனிய திருவடிகளை*, சேர்ந்தனம்—*பற்றினோம்*.

சாஸ்த்ரங்களைக் கற்று விசேஷமான ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றவர்களே கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகம் பக்தியோகம் ஆகியவற்றைச் செவ்வனே அநுஷ் டிக்கமுடியும் மற்றவர்கள் 'இவற்றை நம்மால் அநுஷ்டிக்கமுடியாது' என்று நினைத்துத் தாம் விலக்கேரும் ஆதலின் சிறந்த அறிவு பெற்றுக் கைதேர்ந்தவர்கள் அவ்வுபாயங்களை அநுஷ்டிக்கக்கடவர் அதற்குச் சக்தி யற்றவர் என்னைச் சரணமடைந்தால் நான் அந்த அந்த அரிய உபாயங் களின் ஸ்தானத்தில் நின்று அவ்வவற்றின் பலனைக் கொடுப்பேன் என்று அருளிச்செய்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்தோம்-என்றவாறு

ஓர் உபாயம் எளிதில் அநுஷ்டிக்க முடியாததாய்க் கடினமாயிருக்க, அதனால் பலனை அடையமுடியாது வருந்துபவர்கள் என்னைச் சரண மடைந்தால் (ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தால்) நானே அந்த அந்த உபாயங் களின் ஸ்தானத்தில் நின்று அவை கொடுக்கும் பலனைக் கொடுப்பேன் என்னுமதே சரமசுலோகத்தின் முழுத் தாத்பர்யமாகும்

தொழுக + என்று = தொழுகென்று, தொகுத்தல்விகாரம் 'எல்லாநிலைகளுக்கும்' 'எல்லாத்தருமமும்' என்பவற்றுள் உம்மை செய்யுள்விகாரத்தால் தொக்கது 1

'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்னும் தொடருக்கு ஆறு அர்த்தங்கள் அருளிச்செய்யப்படுகின்றன—

316 வெறுமை யுணர்ந்து முன்னிட்டு வேறங்க மில்லையெனக்
குறியவ னின்னற வெட்டக் குறித்திடுங் கோணைதுறந்
துறுமய னத்திர மென்னப் பொருநிலை யோர்ந்திடவோ
ரறநெறி யன்றுரைத் தானழி யாவற மாயினனே 2

உரை — வெறுமை — (பலனைப் பெறுகைக்குத் தன் கையில் ஓர் உபாயமும்) இல்லாமையை, உணர்ந்து — அநுஸந்தித்து, அது முன்னிட்டு — அந்த இல்லாமையையே முன்னிட்டுக்கொண்டு, வேறு அங்கம் இல்லை என — (வகுத்த அங்கங்களைத் தவிர) வேறு அங்கம் இல்லை என்று கொண்டு, குறியவன் — குள்ளன், இன் நறவு எட்ட — இனிய (கொம்புத்) தேனை அடைய, குறித்திடும் கோணை துறந்து — இலக்குவைப்பதாகிய துன்பத்தைக் கைவிட்டு, உறும் அயன் அத்திரம் என்ன — (வலிமை) பொருந்திய ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் என்னும்படி, பொருநிலை — (வேறு சாதனத்தைப்) பொறுக்காத நிலைமையை, ஓர்ந்திட — நன்கு அறியும்படி, ஓர் அறநெறி — ஒரு தர்ம மார்க்கத்தை, அழியா அறமாயினன் — அழியாத் தர்மஸ்வரூபியான கண்ணன், அன்று உரைத்தான் — அன்று (போர்க்களத்தில்) உபதேசித்தான்.

'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்ற தொடருக்கு எல்லா உபாயங்களையும் கைவிட்டு என்று பொருள் தர்மமாவது— சாஸ்த்ரத்தையே கொண்டு அறியவேண்டியதாய்ப் பலனைத் தரவல்ல ஒரு ஸாதநம் 'தர்மாந்' என்னும் போது உள்ள பன்மையால் (பஹுவசநத்தால்) தர்மங்களின் பலவகையும் கூறியதாகும் இப்பொழுது 'ஸர்வ' என்னும் பதம், தர்மங்கள் அங்கங்களோடுகூடிய தன்மையைக் காட்டுவதாகும் தர்மபதம் பொதுவாக உபாயம் என்ற அர்த்தத்தைக் குறித்தபோதிலும், இங்கு ஸந்தர்ப்பத்தையொட்டி மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக விதிக்கப்பட்டனவாய் அங்கங்களுடன் கூடிய பக்தியோகத்தின் பிரிவுகள் எல்லாவற்றையும் காட்டும் இந்தத் தொடருக்கு ஆறு அர்த்தங்கள் கூறப்படுகின்றன அவையாவன—

(1) வெகுகாலமாக உயயும வழியையறியாமல எககாலததிலும எவவகையாலும பகதியோகம முதலிய உபாயஙகளை அநுஷடிகக யோகயதை யிலலாமையாலே ஒரு கைமமுதலுமிலலாத தன நிலையைக கணடு வேறு உபாயததை அநுஷடிகக ஆசையறறு நிறகினற நீ எனறு ஓர ஆததம இதனால பரபததிககு அசகதனை அதிகாரியாககொணட தனமை தோற றும இது 'வெறுமையுணாநது' எனற தொடரால காடடபபடடது

(2) ஸகலஉபாயஙகளும உனனைக கைவிடடனவாதலின ஓர உபாய மும உன கையில இலலாமையாகிய ஆகிஞசநயததின அநுஸநதாநததை முனனிட்டுககொணடு எனறு பொருளாம இவவாததததால வேறு உபா யததை அநுஷடியாதிருததலாகிய வெறுமையை அநுஸநதிததல் எனனும காரபபணயமாகிய அஙகம விதிககபபடடதாயிறறு இது 'அது முன னிடடு' எனனுநதொடரால காடடபபடடது

(3) பரபததிககு (க குறிபபிடட அஙகஙகளைத தவிர) வேறு ஓர அஙகமும இலலையாதலின, பரபததிககு அஙகமாக ஒரு தாமததையும அநுஷடிககாமல கைவிடடு எனறும ஒரு பொருளாம பகதியோகஙகளில வாணாசிரமதாமஙகள முதலியன அஙகமாயசிறபபுபபறறி பரபததியிலும அவை அஙகஙகளாய வரபபுக, பரபததி அவறறை அஙகமாகக கொளளா தெனறு விதிததது இதனால பரபததிககு வேறு அஙகஙகளை எதிர பாராததனமை கூறபபடடதாயிறறு இது 'வேறஙகமிலலையென' எனற தொடரால காடடபபட்டது

(4) குளளன கொமபுததேனைக குறிவைதது அதைப பெற வீண துனபபபடுவதுபோல உனனால செயயமுடியாத பகதியோகாதிகளைச செயய நீ படும வீண பரயாஸததைக கைவிடடு எனறும பொருளாம இதனால முடியாத காரயததில முயறசியைத தடுததல எனற ஆததம கூறபபடடது இது இரணடாமடியால காடடபபடடது

(5) உனனால செயயமுடியாத உபாயஙகளைச செயயத தொடஙகி மெலல மெலல இககாரயததை ஸாதிததுவிடுகிறேன எனற அறப ஆசையை யும கைவிடடு எனறும பொருளாம நீ இவவாறு செய்ய விருமபுவது கரை புரணடோடும ஆறறுவெளளததில அமிழநதவன கரையிலுளள சிறு நாணலைப பிடிததுககொளள முயலவதுபோலாம இதனால் முடியாத கார யததில ஆசையையும ஒழிததல எனற ஆததம கூறபபடடது இதையும இரணடாமடியாலேயே அறியலாம

(6) க்ஷணததிலேயே செயயககூடியதாயப பரமஸுலபமான பரபத தியை அநுஷடிககுமபோது இதில ஸநதேஹததால வேறு உபாயததையும

கலங்குசெய்வதை விட்டுவிட்டு என்றும் பொருளாம். இவ்வாறு பரபத்தி யில் நம்பிக்கை குன்றி வேறு உபாயத்தையும் அநுஷ்டிக்கப் புகுவது ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தின் சக்தியில் ஐயமுற்று வேறு கயிறுகளையும் சேர்த்து முடிவது போல வீறுகெட்ட தீமையையும் விளைக்கும் இதனால் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரந்யாயத்தை ஸூசிப்பதல் என்ற ஆகூதம் கூறப்பட்டது. இது மூன்றாமடியால் காட்டப் பட்டது 2

இனி 'மாம்' என்ற பதத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

317 வாரிதி விட்டு மலாமக ளோடு மதுரைவந்து
பாரத வெஞ்சமா பாரமகள் பாரஞ் சேகவுகந்து
சாரதி யாயமுன்பு தூதனு மாய்த்தள ரும்விசயன்
றேரதி னின்றவ னைததேறறி ஞன்றிற மாயினமே. 3

உரை —வாரிதி விட்டு – (திருப்பாற்) கடலை விட்டு, மலாமகளோடு மதுரை வந்து – மலரில் அவதரித்த பிராட்டியோடு வட மதுரையில் (கண்ணனாய்) அவதரித்து, பாரமகள் – பூமிதேவியி னுடைய, பாரம் சேக – சுமை ஒழிவதற்காக, வெம் பாரதச்சமா — கொடிய பாரதயுத்தத்தை, உகந்து – (நடத்த) மனமுவந்து, முன்பு தூதனாய – (போருக்கு) முன்பு (பாண்டவர்களுக்குத்) தூதனாய், சாரதியுமாய் – (போரில் அர்ஜுநனுக்குத்) தேரப்பாகனுமாகி, தளரும் விசயன் தேரதில் நின்று – மனந்தளர்ந்து நின்ற அர்ஜுநனுடைய தேரில் நின்று, அவனைத் தேற்றினான் திறம் – (தத்து வத்தை உபதேசித்து) அவனைத் தேற்றிய கண்ணன் விஷயத்தில், ஆயினம் – அடிமைபூண்டவரானோம்

கீதாசார்யனான ஸர்வேச்வரன் 'மாம்' என்று கூறித் தன்னுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைத் தொட்டுக்காட்டுகின்றான். இதனால் வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம், ஸௌலப்யம் ஆகிய நான்கு குணங்கள் முக்கியமாய் வெளியாகின்றன.

1. வாத்ஸல்யம்—தன்னையடைந்தவனுடைய குற்றத்தைப் புறக் கணித்து அவனை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு செய்கின்ற கருணை இக்குணம் போர்க்களத்தில் எதிரிகளைக் கண்டு முதலில் அவர்கள்பால் அன்பும் கருணையும் சுரந்து, க்ஷத்திரியர்களின் சிறந்த தர்மமான யுத்தத்தை அதர்மமென்று நினைத்துக் கலங்கின அர்ஜுநனைக் கண்ணன் ஆதரித்துத் தேற்றியதால் வெளியாகின்றது

2 **ஸ்வாமித்வம்**—ப்ரணவம் முதலியவற்றில் வெளியாகின்றபடி நம்மைப்பற்றி எம்பெருமானுக்கு உள்ள ஒரு ஸம்பந்தம் இக்குணம் 'என்னைக்காட்டிலும் வேறுயச் சிறந்தது ஒன்றுமில்லை' யெனக் கண்ணன் தானே பேசியதால் வெளியாகின்றது.

3 **ஸௌசீல்யம்**—மிகப் பெரியோர் மிக அற்பர்களோடும் ஒரு நீராகக் கலந்திருக்கை இக்குணம், அர்ஜுனன் வேண்டுமிடத்தில் 'தேரை நிறுத்து, குதிரையைக் கட்டு' என்னும்படி கண்ணன் தன்னைத் தாழ்த்திக்கொண்டு தேர்செலுத்தியதால் வெளிப்படுகின்றது.

4 **ஸௌலப்யம்**—ஸநகர் ஸநந்தனர் முதலிய மஹாயோகிகளுக்கும் கிட்ட இடமல்லாத தன்னை ஸகல ப்ராணிகளும் தம் ஊனக்கண்ணாலே காணும்படி செய்துகொள்ளல் இக்குணம், அர்ஜுனன் 'உன் விச்வரூபத்தைக் காட்டு' என்றவுடன் கண்ணன் அவ்வாறே காட்டியதாலும், 'உன் பழைய குளிர்ந்த வடிவத்தைக் காட்டு' என்றதும் அங்ஙனே செய்ததாலும் வெளியாகின்றது.

'மாம்' என்ற பதத்தில் எக்காலத்தும் தன்னைவிட்டுப் பிரியாத பிராட்டியின் சேர்த்தியும் கூறப்பட்டதென்று 'மலர்மகளோடு' என்னும் தொடரால் காட்டப்பட்டது.

இப்பாசுரத்தில் மூன்று அடிகளில் எம்பெருமானுடைய அவதார ரஹஸ்யமும் ஸூசிக்கப்பட்டதாகின்றது.

அவதாரரஹஸ்யம்—(1) எம்பெருமானுடைய அவதாரம் இந்த்ர ஜாலம்போலன்றி மெய்யாகவேயிருக்குந்தன்மை (2) தனக்கு இயற்கையாயுள்ள தன்மைகளை அவதாரகாலத்திலும் விடாதிருத்தல் (3) அவதார காலத்திலுமுள்ள திருமேனி, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களின் ஸம்பந்தமேயில்லாது சுத்தஸத்வமாகவேயிருத்தல் (4) தான் இக்காமபூமியில் அவதரிப்பதற்குக் கர்மம் முதலியனவன்றித் தன் ஸங்கல்பமே காரணமாயிருத்தல் (5) பூமியில் தர்மம் குறைந்து அதர்மம் தலையெடுக்கும்போது அவதரிக்கும் தன்மை (6) ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதே அவதாரத்தின் பலனென்னுந்தன்மை என்பன.

இப்பாசுரத்தில் 'வாரிதிவிட்டு மதுரை வந்து' என்னுந் தொடரால் அவதாரரஹஸ்யத்தின் முதல் 4 அம்சங்களும், 'பரமசெக' 5-வது அம்சமும், 'சாரதியாய் தூதனுமாய்' என்னுமதால் ஸூசிக்கப்பட்டன. இன்னும் திருமந்த்ரம், த்வயம் ரஹஸ்யங்களில் எம்பெருமானுக்குக் கூறப்பட்ட குணங்கள் 'மாம்' என்ற பதத்தில் அநுஸந்திக்கக்கடவன. 3

இனி 'ஏகம்' என்ற பதத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

318 தன்னரு ளாற்பெறுஞ் சாதனஞ் சாதக னென்றிவற்றைத்
தன்னுட னெண்ணுத னீங்கத் தனித்தொரு சாதனமாய்ப்
பொன்னரு ளோடுமப் பூமக ளோடும் புகழ்நின்ற
வின்னுரை யீசனை யேயேக மென்ன விசைந்தனமே 4

உரை:— தன் அருளால் — (ஸர்வேசுவரனாகிய) *தன் கடாக்ஷத்தால்*, பெறும் — (*சேதநன்*) *பெறுகின்ற*, சாதனம் — *உபாயம்*, சாதகன் — *உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கும் சேதநன்*, என்று இவற்றை — *என்று கூறப்படுகின்ற இவ்விரண்டையும்*, தன்னுடன் எண்ணுதல் நீங்க — (*எம்பெருமானாகிய*) *தன்னோடு* (*ஸமமாக*) *எண்ணுகை நீங்கும்படி*, தனித்து ஒரு சாதனமாய் — *தனியாகநிற்கின்ற ஓர் உபாயமாய்*, பொன் அருளோடும் — *பொன்போல் விரும்பத்தக்க கருணையோடும்*, அப்பூமகளோடும் — *பூவில் அவதரித்த அந்தப் பிராட்டியுடனும்*, புகழ நின்ற — (*வேதமும் வைதிகரும்*) *புகழும்படி நின்ற*, இன் உரை — *இனிய ஸூக்திகளையருளிச்செய்த*, ஈசனையே — *ஸ்ரீமந் நாராயணனையே*, ஏகம் என்ன — *ஏகம் என்னும் பதத்தின் பொருளாக அநுஸந்திக்க*, இசைந்தனம் — *அங்கீகரித்தோம்*

'ஏக' சப்தத்திற்கு ஆறு பொருள்கள் பூர்வாசார்யர்களால் கொள்ளப்பட்டுள்ளன அவையாவன —

(1) *'மாம்' என்ற சொல்லில் ஒருமையினாலேயே ஒருவன் என்று தோன்றும்போது பின்னும் ஏகசப்தம் ஒரு விசேஷார்த்தத்தைக் குறிக்கின்றது அதாவது—ஸர்வேசுவரன் என்னால் அநுபவிக்கப்படும் பலனாக உள்ளான், நான் அநுஷ்டிக்கும் உபாயம் அதற்கு ஸாதநம் என்று தன்னால் அநுஷ்டிக்கப்படும் உபாயத்தை ஈசுவரனோடு ஒரு கோவையில் எண்ணாமல் அவனையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் அநுஸந்தித்தலாம் ஆக உபாயம் பலன் ஆகிய இரண்டும் ஸர்வேசுவரனே என்று 'ஏக' சப்தத்தால் புலனாயிற்று இவ்வர்த்தம் 'சாதனம் — தன்னுடன் எண்ணுதல் நீங்க' என்னுந் தொடரால் கூறப்பட்டதாகும்*

(2) *'ஏக' சப்தத்தாலே சேதநனுடைய சுதந்திரம் கழிகை கூறப்படுகின்றது எவ்வாறெனில்—சேதநன் தான் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு வேண்டிய உபாயங்களை அநுஷ்டிப்பதால் "பலன் கொடுப்பவனாகிய ஈசுவரன் ஓர் உபாயமாவான், அதற்கு ஸாதநத்தை அநுஷ்டிப்பவனாகிய நானும் ஓர் உபாயமாவேன்" என்று ஈசுவரனோடு ஒரு கோவையில் தன்னையும் உபாயமென்று*

எண்ணப்புக, அங்ஙனே செய்யாது ‘ஏக’ சப்தம் தடுக்கின்றது அதாவது—சேதநன் செய்கையுடையவன் என்பது உண்மையே ஆயினும் அவன் செய்கை ஸர்வேச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்டதல்லவா? எல்லாவற்றையும் செய்யச் சக்தியற்றுச் சிலவற்றையே செய்யவல்லவன் ஜீவன் அவன் செய்கை தடைபட்டு நிற்கவும் உரியதாகும் ஆதலின் சேதநன் உபாயத்தை அநுஷ்டிப்பதற்கு ஸர்வேச்வரனுடைய கடாக்ஷம் வேண்டும் அவனால் தூண்டப்படவேண்டும் அவன் துணைசெய்யாதபோது சேதநன் நீட்டவும் முடக்கவும் மாட்டானாய் ஒரு காரியத்தையும் செய்யவல்லனாகான். ஸர்வேச்வரன் கொடுத்த சரீரம் இந்திரியம் முதலியவற்றைக்கொண்டு அவன் காட்டிய உபாயத்தை அவனுடைய உதவியால் அநுஷ்டித்து அவன் கொடுக்கப்போகும் பலனுக்கு ‘மழையை நோக்கிநிற்கும் சாதகப்பறவை’ போல அண்ணாந்துநிற்கிற சேதநனை, ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸகலவிஷயங்களிலும் தடையற்றுநிற்கும் ஸங்கல்பத்தையுடையனான ஸர்வேச்வரனோடு சேர்த்து இரண்டாவது ஸித்தோபாயமாக எண்ணுகை விவேகிக்கு முறையன்று என்று ‘ஏக’ சப்தத்தால் கூறலாயிற்று இவ்வர்த்தம் ‘சாதகன்—தன்னுடன் எண்ணுதல் நீங்க’ என்ற தொடரால் கூறப்பட்டதாகும்

(3) **உபாயம்**—ஸித்தோபாயம் ஸாத்யோபாயம் என இருவகைப்படும். சேதநனால் செய்யப்படாது முன்பேயுள்ள உபாயமாகிய ஈச்வரன் **ஸித்தோபாயம்** சேதநனால் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய பக்தி–ப்ரபத்திகள் **ஸாத்யோபாயம்** ஆக ‘ஏக’ சப்தம், இங்கு ஸாத்யோபாயமான ப்ரபத்தியை ஸித்தோபாயமான ஈச்வரனோடு ஒரு கோவையாகச் சேர்த்து எண்ணக் கூடாதென்பதைக் காட்டுகின்றது அதாவது—ப்ரபத்தியும் பக்தியைப்போல உபாயமாக விதிக்கப்பட்டிருப்பது உண்மையே ஆயினும் இயற்கையாய்க் கருணை சுரந்துநிற்கும் எம்பெருமானுக்குச் சேதநன்மீது உள்ள அதிருப்தியைப் போக்குவதுடன் பக்தி — ப்ரபத்திகளின் சக்தி ஓய்ந்துவிடுகின்றது பலனுக்கு நேரான காரணம் இயற்கைச் சக்தியும் கருணையும் நிறைந்துநிற்பவனான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸங்கல்பமே வேறு உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியற்று ப்ரபத்தியையநுஷ்டித்த சேதநனுக்கு அவனது பொறுப்பை ஸர்வேச்வரன் தானே ஏற்றுக்கொண்டு பக்தியோகம் முதலிய கடினமான உபாயங்களின் ஸ்தானத்தில் தானே நிற்கின்றான் வகுத்த அங்கங்களை மாத்திரம் உடைய ப்ரபத்தியை ஒரு வியாஜமாகக்கொண்டு பலனை அளிக்கின்றான். இந்த ப்ரபத்தியும் அவன் செய்விக்கச் செய்கின்றதே. இப்படி வ்யாஜமாத்ரமாய் நிற்கும் ப்ரபத்தியை ஸர்வேச்வரனோடு ஒரு கோவையாகச் சேர்த்து உபாயமாக நினைத்தல் உசிதமன்று என்று ‘ஏக’ சப்தத்தின்

தாதபாயம இவவாததம ‘ ஒரு சாதனமாய ’ எனனுந தொடராலே காடடப பட்டது

(4) சேதநன விருமபும பலனுககு ஸாதநமாக விதிககபபடட மறற உபாயஙகளை எதிர்பாரககவேணடாதபடி பரபததிககுப் பிறகு சேதநனுடைய பொறுப்பை ஏறறுககொணட சரணயன தனிததுநிறகும நிலையை ‘ ஏக ’ சபதம காடடுகினறது அதாவது— மறற உபாயஙகளை அநுஷ்டிககச சகதி யறறு விரைவில பலனைபபெற விருமபி பரபததியை அநுஷ்டிதத அதிகாரி யின விஷயததில எமபெருமான தனககும பரபததிககும நடுவில அவனுககு வேறெரு சுமை சுமததாமல அவன சுமையைத தானே ஏறறு மறற உபா யஙகளின ஸதாநததில தானே நினறு வேறோா உபாயததை அவனிடம எதிாபாராமல் நினறு பலனதருமதனமை ‘ ஏக ’ சபதததால வெளியாகின றது ‘ தனிதது ’ எனனும சொலலால இவவாததம் கூறபபடடதாகும்.

(5) எமபெருமானிடம பரபததியை அநுஷ்டிககுமபோது இதற்கு வகுதத அஙகஙகளைத தவிர வேறு அஙகஙகளைச செயயவேணடியனவாக அவன எதிாபாராத நிலையை ‘ ஏக ’ சபதம காடடுகினறது. அதாவது—ஸா வேசுவரனே ப்ரபததிககுப பலனைககொடுகக விததமாயிருககினறான ப்ர பததிககு வகுதத ஐநது அஙகஙகளைத தவிர வேறு எதுவும அஙகமாகச் செயயவேணடியதனறு அபபடிச செயதாலும அதறகாக அவன பலன கொடுபபவனலலன ஆதலின வகுதத அஙகஙகளுடனகூடிய பர பததியைத தவிர வேறு எதையும பரபததிககு அஙகமாககொணடு அவ னுககு உதவிககாரணமாகக கூடடவேணடாம அவனே வேறொனறை யும எதிாபாராது பலன தருமபடி தனிததுநிறகினறான எனறதாயிறறு. இவவாததமும ‘ தனிதது ’ எனற பதததாலேயே கூறபபடடதாம

(6) ஒவவொரு பலனைக குறிதது அவவவறறுககு ஸாதநமாகத தனித தனியே சாஸதிரஙகளில விதிககபபடட உபாயஙகளை அநுஷ்டிக்க அவசியமான ஜ்ஞாநமினறியோ, சகதியினறியோ, அவவிரணடும இருநதும் பலன பெறுவதறகு உளள விளமபததைப பொறுககாமலோ வருநதிநிறகும அதிகாரியைப பாாதது எமபெருமான ‘ நீ அவவுபாயஙகளில அலையவேண டாம அவை தனிததனியே கொடுககும பலனகளையெல்லாம நீ செய்த பரபததியின வசபபடட நான ஒருவனே கொடுககினறேன ’ எனறு கூறி அவன ஒரே உபாயமாய நிறகும நிலையும ஏகசபதததின பொருளாம இவவாததம ‘ ஒரு சாதனமாய ’ எனனும தொடரால கூறபபடடது

மேலும சிலா ‘ ஏக ’ சபதம ஸாவேசுவரன ஒருவனே உபாயமெனறு காடடுவதாகவும ஆதலால எமபெருமான உபாயமாகுமபோது பிராடடிககு

அதில் ஸம்பந்தமில்லையென்று ஏற்படுவதாகவும் கூறுகின்றனர் இதற்கு ஸமாதானம் — குணங்கள் திருமேனி இவற்றுடன் கூடியிருத்தலால் எம் பெருமானுடைய தனிமைக்குக் குறைவு வாராததுபோல பிராட்டி உபாய மாவதாலும் அவனது தனிமைக்கு ஒரு குறைவும் வராது ஆதலின் பிராட்டிக்கும் உபாயமாகும் நிலையிலும் ஸம்மான ஸம்பந்தம் உண்டு — என்பதாம் இவ்வர்த்தத்தைத் திருவுள்ளத்துக்கொண்டே 'பொன்னருளோடும்பபூமக ளோடும்' என்னலாயிற்று 4

இனி 'ஶரண' சப்தத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

319 ஊனி லிணைத்துழல் விக்கும் வினைக்கட லுள்விழுந்த
யானென் தான் குணங்க ளெனக்கிசை நல்வழியுந்
தானுத வித்தனைத் தந்திட நின்ற தனித்தரும
நானினி வேறோர் பரநணு காவகை நல்கியதே 5

உரை:— ஊனில் – மாம்ஸமயமான சரீரத்தில், இணைத்து – ஒன்றுசேர்த்து, உழல்விக்கும் – உழலச்செய்கின்ற, வினைக் கடலுள் – காமங்களாகிய கடலுள், விழுந்த – விழுந்துகிடக்கின்ற, யான் – என் ஸ்வரூபத்தையும், என்தான் குணங்கள் – என்னுடைய குணங்களையும், எனக்கு இசை நல் வழியும் – எனக்கு (அதிகாரத் திற்கு) ஏற்ற (பக்தி ப்ரபத்தி ஆகிய) நல்ல உபாயங்களையும், தான் உதவி – (எம்பெருமானாகிய) தான் கொடுத்து, தனைத் தந்திட நின்ற – தன்னையும் (நாம் அநுபவிக்குமாறு) கொடுக்கும்படி நின்ற, தனித் தருமம் – (எம்பெருமானாகிய) ஒப்பற்ற ஸித்தோபாயம், நான் இனி – நான் இனிமேல், வேறு ஓர் பரம் – வேறு ஒரு பொறுப்பையும், நணுகாவகை – அடையாதபடி, நல்கியது – அருள்புரிகின்றது

இந்தச் சரீரத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் அநாதியான காமங்களால் உண்டானதாகும் ஆக, காமத்தின் வசப்பட்டு ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தில் அழுந்திக்கிடக்கும் சேதநனுக்கு ஸ்வரூபத்தையும் ஜ்ஞாநம் முதலிய குணங்களையும் அளித்து, அவனது அதிகாரத்திற்குத் தக்க உபாயங்களை அநுஷ்டிக்கச்செய்து, தன்னையும் அநுபவிக்கப்படும் வஸ்துவாகக் கொடுக்கும் எம்பெருமான் சேதநனுக்கு ஒரு பொறுப்பும் வைக்காமல் தானே எல்லாப் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் காக்கின்றான்—என்றவாறு.

ஆக, ஶரணசபததஇறகு, மறற உபாயஙகளை அநுஷடிககச சகதி யறறு பரபததியை அநுஷடிககும சேதநனவிஷயததில மறற உபாயங களின ஸதாநததில எமபெருமான திறபதுவே பொருளாகும

'எனதான குணஙகள'—பனமையொருமைமயககம 5

இனி 'வ்ரஜ' என்ற சொல்லின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

320

கடுவினை நாமபெறும பேறறைத தகைநதமை கண்டுநம்மேற
ஞேடைவில காம லிசைநதோரு காலந துணிவுடனே
யுடைமை யடைககல மாக வடைககு முகபபதனு
லடையென வனறுரைத தானடை வித்தனன றனனடியே. 6

உரை:— கடு வினை — கொடிய காமமானது, நாம் பெறும் பேறறை — நாம அடையவேணடிய பலனை, தகைநதமை கண்டு — (பெருமல) தடுததுவிடடதை அறிநது, நமமேல — நமமிடதது, தோடை விலகாமல — சாஸதரம (கூறிய ஆசாரம) வழுவாமல, இசைநது — (எமபெருமானுககு உகபபான காரியஙகளை) ஏறறுக கொணடு, துணிவுடனே — (மஹாவிசுவாஸமாகிய) நமபிககை யுடன, உடைமை — (எமபெருமானது) உடைமையாகிய ஆதம ஸவருபததை, அடைககலமாக — ரக்ஷிககபபடவேணடிய வஸது வாக, ஒரு காலம — ஒரு முறை, அடைககும் உகபபதனல் — ஸமாபபிபபதில உளள மகிழசசியோடு, அடை என — (எனனைச சரணமாக) அடைவாயாக என்று, அனறு — அபபொழுது (பாரதப போரில), உரைததான் — (அரஜுநனுககு) உபதேசிதத கணணன, தன் அடி — தன திருவடிகளை, அடைவிததனன — (உபாயமாக) அடையசசெயதான

இதுகாறும நமமுடைய காமமானது நாம அடையவேணடிய புரு ஷாரததததைப பெறமுடியாது தடுததுவநதது இதை இபபொழுது நாம அறிநதோம இனி நாம சாஸதரம கூறும ஆசாரததிலிருநது விலகக கூடாது எமபெருமானுககுப பிரியமான காரியஙகளையே செயயவேணடும பலன பெறுவதில வலிய நமபிககை இருககவேணடும எமபெருமானுககு உடைமையான நம ஆதமாவை மகிழசசியுடன அவனிடம ஸமாபபிகக வேணடும இஙஙனம 'சரணமடை' என்று அரஜுநனுககு உபதேசிதத கணணன தன திருவடியை நாம அடையச செயதான—எனறவாறு

ஆக, 'வ்ரஜ' என்னும் பதத்தால் ஆத்மாவை எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப்பித்தலாகிய பொருள் கூறப்பட்டதாகும்.

'தொடை விலகாமல்' என்றதால் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும், 'இசைந்து' என்றதால் ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும், 'துணிவுடனே' என்றதால் மஹாவிச்வாஸமும், முதலடியால் கைம்முதல் இல்லாமையை நினைப்பதாகிய கார்ப்பண்யமும், 'அடைக்கலமாக' என்றதால் கோப்த்ருத்வவரணமும், 'அடை' என்றதால் அங்கியான ஆத்மஸமர்ப்பணமும், 'அடைவித்தனன்' என்றதால் ஸாத்விகத்யாகமும் கூறப்பட்டன (ப்ரபத்தியின் அங்கங்களின் விரிவை 241-வது பாசுரவுரையிற் காண்க).

இனி 'அஹம்' என்ற சப்தத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

321 கானென்ற வேதங்கள் காக்கும் பரனென்று காட்டநின்றோன்
றானென் றறிய கிலாக்கறி விக்குந் தனித்திறலோன்
வானொன்றி னோரொடு மானிட னென்ன வவதரிப்பா
னானென்ற நந்திரு மானமை நற்பதஞ் சேர்த்திடுமே. 7

உரை— **கான்** என்ற — *காடு என்று சொல்லப்படுகின்ற,* **வேதங்கள்** — *வேதங்கள்,* **காக்கும் பரன் என்று** — *ரக்ஷகனை பரம புருஷன் என்று,* **காட்ட நின்றோன்** — *காட்டும்படி நின்றவன்,* **தான் என்று** — *(எம்பெருமானாகிய) தான் என்று,* **அறியகிலாக்கு** — *அறிய முடியாதவர்க்கு,* **அறிவிக்கும் தனித் திறலோன்** — *(தன் பெருமையைத் தானே) அறிவிக்கின்ற ஒப்பற்ற பலத்தையுடையவனும்,* **வான் ஒன்றினோரொடு** — *பரமபதத்தில் வஸிக்கும் நித்யஸூரிகளோடு,* **மானிடன் என்ன** — *மநுஷ்யன் என்று கூறும்படி,* **அவதரிப்பான்** — *(பூமியில்) அவதரிப்பவனும்,* **நான் என்ற** — *அஹம் என்று (சரமச்லோகத்தில்) கூறிக்கொண்டவனுமான,* **நம் திருமால்** — *நம் ஸ்ரீமந்நாராயணன்,* **ந(ம்)மை நல் பதம் சேர்த்திடும்** — *நம்மை (ஸ்ரீவைகுண்டமென்னும்) திவ்ய ஸ்தாநத்தில் சேர்த்திடுவான்.*

ஆத்மதத்தை எளிதில் அறியமுடியாதபடியால் வனமென்னலாம்படியுள்ள வேதங்களால் ஸர்வரக்ஷகனைப் போற்றப்படுமவன் ஸர்வேச்வரனே என்று அறியாதார்க்கு எம்பெருமான் தானே தன் பெருமையைப் பேசி வெளியிடுகின்றான். அவன் இவ்வுலகிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளை வாழ்விக்க நித்யஸூரிகளை மானிடராக அவதரிப்பித்தது தானும் அங்ஙனம் அவதரிக்கின்றான். இத்தகைய எம்பெருமான் சரமச்லோகத்தில் 'அஹம்' என்ற பதத்தால்

நமககுத தன பெருமையைக காட்டித தன திருவடிகளில சோததுககொள்கினறுன—எனறவாறு

ஆகவே, 'அஹம' பதம ஸாவபாபஙகளினினறும ஆசரிதனே விடுவிககவேணடிய அபாரசகதியையுடைய தனமையைக காட்டுகினறது

பெருமபாதகம செயத ஒரு சேதநனே ஸமஸாரமாகிய சிறையில விலஙகிட்டுவைததிருநத நான அவன செயத உபாயததால கருணே சுரககப பெறறு அவனுடைய பிழைகளைப பொறுததுப பலனதருமபோது விலகக வலலார யாருமிலலை, வேறெருவனுலே இவனுககு முகதிகொடுககவும இயலாது எனற தன சகதியையும 'அஹம' பதம காட்டவலலதாகும். 7

இனி 'த்வா' என்ற சப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

322
தன்னிலே காட்டித தனிமை யுகநது தனிததகவா
லன்னிலே தீர வடைககலங கோணடடி சோத்திடவே
பன்னிலே மூல வெழுததிலும் பாணடவன் றோதனிலு
முன்னிலே கோண்ட பிரானேமை முன்னிலே கோணடனனே

உரை — தன் நிலே காட்டி — (ஈசுவரனுன) தன ஸ்வரூபததை வெளியிட்டு, தனிமை உகந்து — (வேறு உபாயஙகளை அநுஷ்டிகக முடியாமையாகிய நமமுடைய) தனிமையைத திருவுளளத்திற கொணடு, தனித தகவால்— ஒபபற்ற கருணையினுல, அல் நிலே தீர — (நமமுடைய அஜஞானமாகிய) இருள (நிறைநத) நிலைமை நீஙகுமபடி, அடைககலம் கோணடு — (நமமைக) காககபபட்டவேணடிய வஸது வாகக கொணடு, அடி சோத்திட — (தன்) திருவடியில் சோததுக கொளள (க கருதி), பல நிலே — பல ஸவபாவஙகளையுடைய, மூல எழுத்திலும் — (வேதததின) முதலக்ஷரமாகிய பரணவத்திலும, பாணடவன தோதனிலும் — அாஜுநனுடைய தேரிலும, மூன் நிலே கோண்ட — முனனே இருததலை (ஏறறு) க கொணட, பிரான் — உபகாரகனுன ஸாவேசுவரன, எ(ம்)மை முனனிலேகோணடனன் — எமமை முனனிலையாககிககொணடான்.

ஸாவேசுவரன, சேதநம அசேதநம இவறறைககாட்டிலும வேறு பட்டுகிறகும தன ஸவரூபததை நமககுக கீதையினவாயிலாக உபதேசித தான ; பின நாம ஐசுவாயம முதலிய பலனகளின அறபததனததையும்

அழியுந்தன்மையையும் கண்டறிந்து மோக்ஷத்தைப்பெற ஆசைமிகப்பெற்று அதற்கு உபாயமாக விதிக்கப்பட்ட மற்ற உபாயங்களில் சக்தியற்றுநிற்கின்ற நிலையைக்கண்டு 'இவன் தக்க அதிகாரி' யென மகிழ்கின்றான் அத்தகைய ஸர்வேச்வரன் நம் ஜந்மம் வீணே கழிந்த நிலை இனி நீங்கி, நம்மைத் தன் திருவடிகளில் சேர்க்கக்கருதி 'தவா' என்று நம்மை முன்னிலையாக்கி (உபதேசித்தருளி) ஞன —என்றவாறு

பரணவம் அஷ்டாக்ஷரத்தில் உள்ளபோது அங்கமாகவும் தனியே நின்றபோது அங்கியாகவும் இருப்பதுபற்றிப் 'பல நிலை' என்னலாயிற்று அல்லது—பரணவம் தனியே நிற்கும்போது ஒருமாத்திரை இரண்டுமாத்திரை மூன்றுமாத்திரை மூன்றரைமாத்திரை — உச்சரிக்கப்பெறுவதால் 'பல நிலை' எனக் கூறியதாகவும் கொள்வதுண்டு

பரணவத்தில் முதல் அக்ஷரமாகிய அகாரத்தால் எம்பெருமான் கூறப்படுவதாலும், ஆர்ஜுனனது தேரில் முன்பக்கத்தில் பாகனாய் வீற்றிருந்ததாலும் 'முன்னிலை கொண்டபிரான்' என்னலாயிற்று

ஆக, என்னுடைய உபதேசமொழிகளாலே தத்துவம் மூன்றிலும் விவேகம் பிறந்து, ஐச்வர்யம் முதலியவற்றின் அற்பத்தன்மை அழியுந்தன்மை முதலிய தோஷங்களை அறிந்து அவற்றை வெறுத்து, என்னை அநுபவித்தலாகிய பெரிய பலனை அடையவிரும்பி, இதற்காக விதிக்கப்பட்ட மற்ற உபாயங்களை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியற்று, உன்னாலே அடையத்தக்கவனாய ஸகல விரோதிகளையும் ஒழிக்கவல்லவனான என்னிடத்தில் உன் பொறுப்பை ஸமர்ப்பித்துச் செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் செய்துமுடித்து, அதே பலனுக்காக மறுபடியும் அவ்வுபாயத்தைச் செய்யவேண்டாதபடி நிற்கின்ற உன்னை என்று 'தவா' என்ற சொல்லின் தாத்பர்யம். 8

இனி 'ஸர்வபாபேப்ய. என்ற பதத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

323 காடுகளோடு கோகடி தாங்கர ளத்திரளோ
சூடு விடாவன லோதோலை யாநிலை நளளிருளோ
சாடு படச்சர ணாலன்று சாடிய சாரதியார்
வீடுசெய் வித்து நமைவிடு விக்கின்ற பாவங்களே. 9

உரை:— அன்று – (கண்ணனாக அவதரித்த) அந்நாள், சாடு பட – சகடாஸுரன் இறக்கும்படி, சரணால் சாடிய – திருவடிகளால் உதைத்தவனும், சாரதியார் – (ஆர்ஜுநனுடைய) தேர்ப்பாகனுமான கண்ணன், ந(ம்)மை வீடு செய்வித்து – நம்மை (நம் பொறுப்பை)

விடும்படி செய்து (பரந்யாஸம் செய்யும்படி செய்து), விடுவிக்கின்ற பாவங்கள் — (நம்மைவிட்டு) ஒழிக்கின்ற பாபங்கள், காடுகளோ — வனங்களோ! நரகோ — நரகமோ! கடிது ஆம் — கொடியதான, கரளத் திரளோ — விஷத்தின் கூட்டமோ! சூடு விடா அனலோ — உஷ்ணம் குறைவுபடாத அக்நியோ! தொலையா நிலை — நீங்காத நிலைமை யுடைய (ஸ்திரமான), நள இருளோ — அடர்ந்த இருளோ! (எவ்வாறு வாணிக்கலாம்?)

பாபமாவது—சாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு அறியவேண்டுமதாய தீங்கை விளைவிக்க ஸாதநமாயிருக்கும் ஒன்று இங்கு மோக்ஷத்தை விரும்பும் அதிகாரிக்கு ஸ்வர்க்கம் முதலிய ஸுகங்களைக் கொடுக்கும் புண்யங்களும் ஸம்ஸாரத்தை வருத்திசெய்யக்கூடியனவாதலின் அவையும் ஒழியவேண்டியது பற்றிப் பாபசப்தத்தால் கூறப்படுகின்றன அத்தகைய அதிகாரிக்கு ஸ்வர்க்கமும் நரகமும் ஒன்றேயாம் 'பாபேப்ய:' என்ற பன்மையால் பாபங்களின் எண்ணற்ற தன்மை கூறப்படுகின்றது

'ஸர்வ' என்னும் பதத்தால் பிறகூறப்படும் பாபங்களும் சோகப்படுகின்றன அவையாவன—(1) அவித்யையால் பகவானை அடைவதற்குத் தடையான காமம் உண்டாகின்றது காமத்தால் அவித்யை உண்டாகின்றது இவ்வாறு காமத்திற்குக் காரணமாயும் கார்யமாயும் வரும் அவித்யை (2) உலகஸுகங்களை இதுவரை அநுபவித்த வாஸனை (3) அவற்றில் விருப்பம் (4) ஸ்தூலமாயும் ஸூக்ஷ்மமாயுமுள்ள சரீரத்தை விடுமளவும் ஜீவனைப்பற்றிக்கொண்டு நிற்கும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் என்பனவாம். இன்னும் ப்ரபத்திக்கு முன்பு செய்தவை, பின்பு செய்பவை, ப்ரபத்திக்கு முன்பே ஆரம்பிக்கப்பட்டு ப்ரபத்திக்குப்பின் முடிக்கவேண்டியதாய உள்ள சில, ஆகிய ஸகலபாபங்களையும் ஸர்வபாபசப்தம் குறிக்கின்றது

கண்ணன் தொட்டிலில் கிடந்துறங்கும் இளம்பருவத்திலேயே, கம்ஸனுடைய ஏவுதலால் தன்னைக் கொல்லவந்த சகடாஸுரனை எளிதில் காலால் உதைத்துத் தொலைத்ததுபோல ப்ரபந்நனுடைய ஸகலபாபங்களையும் வேரறுத்துத் தீர்ப்பான்—என்றவாறு

அவன் ஒழிக்கும் பாபங்கள் நம்மால் கண்டறியமுடியாதமைபற்றிக் காடுகளாகவும், பொறுக்கமுடியாத துன்பத்தைத் தருவதுபற்றி நரகமாகவும், உள்ளே வளர்ந்து ஆத்மாவைக் கெடுத்துவிடுவதுபற்றி விஷமாகவும், ஸம்ஸார தாபத்தைத் தருவதுபற்றி அக்நியாகவும், சேதநனுக்கு ஸ்வரூபத்தை மறைப்பதுபற்றி நள்ளிருளாகவும் வாணிக்கப்பட்டன

இனி 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்னும் பதத்தின் அர்த்தம் கூறப் படுகின்றது—

324 சென்றுயா வானமாந் தவவடி யாருடன் சோந்திடவே
யினறெனி லின்றுநா ளையெனி ஞளை யினிச்செறிநது
நின்ற நிலேநின னனைதது வினையுநின் விடடகலக
கன்றி விடுபபனேன் ருன்கருத தானமைக காத்திடுமே 10

உரை.— சென்று — (அாசிராதிமாாககததால) சென்று, உயா வான அமாநது — உயாநதுநிறகும பரமபததில பொருநதி, அவவடியாருடன் — அநத நிதயஸூரிகளோடும முகதாக ளோடும, சோநதிட — ஒனறுககலநது கைஙகாயமசெயய, இன்று எனில இன்று — இனறே நீ விருமபினுல இனறைககு, நாளை எனில் நாளை — நாளைககு விருமபினுல நாளைககு (அதாவது நீ விருமபுவ தறகு ஏறப), செறிநது நினற நிலே — அடாநது நினற நிலையையுடைய, நின் அனைதது வினையும்— உன ஸகல காமஙகளையும, இனி நின் விட்டு அகல — இனிமேல உனனை விடடு விலகிபபோகுமபடி, கனறி — சினநது, விடுபபன் என்ருன — ஒழிததுவிடுவேன எனறுகூறிய எமபெருமான், கருத்தால் — (தன) ஸஙகலபததால, ந(ம்)மைக காத் திடும் — நமமைக காததருளவான

பரமபததில சென்று நிதயரோடும முகதரோடும கைஙகாயம செயய நீ விருமபும காலததிலேயே உனபால கருணை வைதது உன ஸகல காமஙகளையும ஒழிததுவிடுவேன—என்றவாறு.

ஆக, சேதநன விருமபுமபோதே முகதனுககசசெயவேன எனபதே 'மோக்ஷயிஷயாமி' என்றதன பொருளாம் 10

இனி 'மா சுசஃ' என்னும் தொடரின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

325 அறிவு மனைதது மிலாவடி யோமை யடைககலங்கோண்
டுறவென நின்ற வெலாமுற வேநின்ற தானெமககாய
மறுபிற விததுயா வாரா வகைமனங் கொணடகலா
விறையவ னின்னரு ளாலெங்கள் சோகந் தவிாத்தனனே.

உரை:— மனம் கொண்டு — (நம) மனததை இருபபிடமாகக கொணடு, அகலா இறையவன் — (அதைவிடடு) நீஙகாத ஸாவேசு வரன, அறிவும் அனைத்தும் இலா — ஜஞானமும வேறு எலலா

(ச் சாதநமு) மிலலாத, அடியோமை — தாஸர்களாகிய எஙகளை, அடைக்கலம்கோண்டு — காக்கபபடவேண்டிய வஸ்துவாகக் கொண்டு, உறவு என நின்ற எலாம் — பநது எனறுகூறும்படி நின்ற எல்லாம், உறவே நின்ற தான் — (தனனிடததில) பொருநதியிருக்கும்படி நின்ற எமபெருமாணுகிய தான, எமக்கு ஆய் — எமமை உஜ்ஜீவிபபிக்கக் கருதி, இன் அருளால் — (தனனுடைய) இனிய கிருபையால, மறு பிறவித் துயா — மறுபடியும ஜநமமாகிய துனபம, வாராவகை — நேரிடாதவாறு (செயது), எங்கள் சோகம் தவிாத்தனன் — எங்கள் துககததைப போககியருளினை.

ஸகலவஸதுககளுககும ஆதாரமாய் நம் மனததில் பொருந்திநிறகும் ஸாவேசுவரன வேறு உபாயஙகளில சகதியற்றுத் தனனைச சாணமடைந்த தாஸாகளாகிய நமமைக காககத திருவுள்ளங்கொணடு மறுபடியும் நமமை இககாமபூமியில் பிறவாதபடி செயது நம துககததைப் போககியருளினை— எனறவாறு

'மா சுசஃ' என்னுநதொடா 'நீ துக்கமடையாதே' என்ற பொருளைத் தருகினறது சேதநனுககுப பலபடிகளில துககம் ஸமபாவிதமாதலின் அததகைய துககஙகள அனைததையும் விட்டுவிடு எனறதாயிறறு. அதன் பொருளவிளககம பினவருமாறு :—

1 பகதியோகமாகிய உபாயம அநுவ்ஷ்டிக்கக் கடிநமாயிருபபதாலும் விரோதிகள் அதிகமாயிருபபதாலும பலனபெற மிகவும காலததாழ்வு ஏற்படுவதாலும உணடான சோகத்தை நீ அடையவேண்டா.

2 ப்ரபததியை நீ அநுஷ்டிததபினபு உன்னைக காககும பொறுப்பு எனனுடையதாகி, அதனல் வரும பலனை அடைபவனும் நானேயாகி, உனனைக காவாவிடில எனககுப பெரிய தீங்கு வரும் எனனலாமபடியான நிலைமையில் நான இருகக, என ஸ்வாதந்த்ரியததாலே உனனைக கைவிட்டு விடுவேன என்று எணணி நீ துக்கமடையவேண்டா.

3 பரபததி ஸகலஜாதியாருக்கும அநுவ்ஷ்டிககத தககதாயிருப்பதால், 'நான இதறகு அதிகாரியலலேன' எனறு சோகிக்கவேண்டா.

4. ப்ரபததி மிக எளிதாய் ஒரேமுறை ஒரேக்ஷணததில் அநுஷ்டிககக் கூடியதாய் வேறு உபாயஙகளையும் வகுத்த அஙகஙகளைத் தவிர வேறு அஙகஙகளையும் எதிாபாராததாய இருபபதால், 'வேறு பெரிய உபாயததை அநுஷ்டிககவேணடுமோ' என்று சோகிக்கவேண்டா.

5 சிறிய உபாயமாகிய பரபத்திக்கு வசப்பட்டுப் பலன்கொடுக்கிற ஸர்வேசுவரனாகிய நான் மிக எளியனாய், மிக நம்பத்தக்கவனாய், கருணை நிறைந்தவனாய், தடையற்ற சுதந்திரமுடையனாயிருப்பதால், வித்தோபாயமாய் நிற்கும் என்மீது ஸந்தேஹித்துச் சோகிக்கவேண்டா

6 பரபத்தியை அநுஷ்டித்தபிறகு என்னுடைய ப்ரீதியையே பலனாகக்கொண்டு வேறு பலனை விரும்பாமல் செய்யும் நித்யநைமித்திக காமங்கள் அனைத்தும் பரபத்திக்கு அங்கமல்லவாகையால், அவற்றை அநுஷ்டிக்கும்போது காலதேசாதிகளைப்பற்றி வரும் குறைகளை நினைந்து அங்கங்களில் குறைவு வருமோவென்று ஐயுற்றுச் சோகிக்கவேண்டா.

7 பரபத்திக்குப்பின் பாபம் நேரிடாதவாறு பரபத்திகாலத்தில் அதற்குக் காரணமான பாபத்திற்கும் சேர்த்து பரபத்திசெய்தோ, அல்லது பாபம் நேர்ந்தபின் ப்ராயச்சித்தமாக ஒரு பரபத்திசெய்தோ தீர்ந்தால், பின் பாகவதாபசாரம் முதலிய பாபங்கள் நேருமோவென்று சோகிக்கவேண்டா

8. அவ்வாறு முன்பே சேர்த்து பரபத்தி செய்யத்தவறி, பரபத்திக்குப் பிறகு தெரிந்தே பாபம் செய்வோருக்கும் ஒருவாறு பாபங்களை நான் போக்கிவிடுவதால், (64-வது பாசுரவுரையிற் காண்க) நரகம் முதலிய துன்பம் வருமோ என்று சோகிக்கவேண்டா

9 க்ஷணமுங்கூட விளம்பத்தைப் பொறுக்காது அப்போதே மோக்ஷம் வேண்டுமென்று ஆர்த்தப்ரபத்தி செய்வோருக்கு அப்போதே மோக்ஷத்தை நான் அளிப்பதால், நரகத்தைப்போன்ற இச்சரீரம் நெடுங்காலம் நிலை பெறுமோ என்று சோகிக்கவேண்டா

10 'சரணமடைந்தவனை ஒருபோதும் கைவிடேன்' என்று நான் உறுதிகொண்டிருப்பதால் ப்ரபந்நன் குறிப்பிட்ட காலம் வரையில் மோக்ஷம் கொடுக்க விளம்பித்தாலும் பலன் கொடுப்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லையாதலின், சில பாபங்களாலே பரபத்தியாகிய புண்யமும் ஒழிந்து பலன் பெறுமற்போக நேரிடுமோவென்று சோகிக்கவேண்டா.

11 இச்சரீரம் முடிந்தவுடன் மோக்ஷம் கொடுக்கவேண்டுமென்று நீ காலத்தைக் குறித்தபடியால், மறுபிறவிக்குக் காரணமான காமங்களாலே மறுபடியும் பிறக்க நேருமோவென்று சோகிக்கவேண்டா

12 வேறு பலனை நாடாது பரபத்தியைச் செய்தவனுக்கு மோக்ஷத்திற்குத் தடையாயிருந்த ஸகலகாமங்களும் கழிந்துவிடுகையால், கைவல்யம் (தனியான ஆத்மாவை அநுபவித்தல்) முதலிய இடையூறுகளால் மோக்ஷம் ...ற விளம்பமுண்டாகுமோவென்று சோகிக்கவேண்டா

இப்படி ஸகலசோகங்களும் கழியப்பெற்ற நீ இனி சோகிக்கை பர பத்தியின் பெருமைக்கும், உன் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட என் பெரு மைக்கும், ப்ரபத்தி செய்த உன் நிலைமைக்கும் தகுதியன்று ப்ரபத் திக்கு முன்பு சோகியாமையும் பின்பு சோகிக்கையும் அவிவேககசெயலாம்— என்றவாறு 11

சரமசுலோகத்தின் ஸாரார்த்தம்.

சேதநனே! உன்னுடைய ஜ்ஞானம் அற்பமானது சக்தியும் அத் தகையதே நீ உயிர்வாழ்வது சிறிதுகாலமே மோக்ஷம்பெற விளம்பத்தை நீ பொறுக்காதிருக்கிறாய் மற்ற உபாயங்கள் உன்னால் அறிந்து அநுஷ் டிக்கமுடியாதவை மேலும் அவை விளம்பித்துப் பலன் தருவன ஆதலால் அவற்றில் நீ அலையவேண்டாம் நான் எல்லோர்க்கும் எளியன், ஸகல லோகங்களுக்கும் சரணமாயிருப்பவன், அனைத்தையும் காப்பதற்கு வேண்டிய ஸகலகுணங்களையுமுடையன் நீ என்னை ஒருவனையே உபாயமாகக் கொள் என்னிடம் ஐந்து அங்கங்களுடன்கூடிய ப்ரபத்தியைச் செய். இப்படிச் செய்தவுடன் நீ கடமையைச் செய்தவனாவாய் என்னால் காக்கப் படவேண்டியவனாகிவிடுவாய் எனக்கு மிகவும் ப்ரியனாக ஆகிவிடுவாய் எனக்கு உன்னிடமுள்ள கருணை அளவிடற்பாலதன்று உன்மீது அருள் புரிய முற்பட்டேன் என் சுதந்திரத்திற்குத் தடையே கிடையாது என் னுடைய ப்ரபத்திக்குப் பலனை அடைபவனும் நானேயாவேன் நான் செய்யும் கார்யத்திற்கு என் ஸங்கல்பம் ஒன்றே துணையாகும் உனக்கு உள்ள விரோதிவர்க்கம் பலவகைப்பட்டது, அளவற்றது, உன்னால் ஒழிக்க முடியாதது அதையெல்லாம் வேரறுத்துவிடுவேன். இனி அது தொட ராது என்னையும் என்னுடையவற்றையும் உனக்கு அநுபவிக்கத் தந்து உன்னை எனக்குச் சமமான போகமுடையவனாக்குவேன் இவ்வாறு முழுதும் நீ என்னை அநுபவித்தால் அதற்குப் போகுவீடாக எங்கும் எப்போதும் எந் நிலையிலும் செய்யத்தக்க கைங்கர்யத்தை உனக்குக் கொடுப்பேன். நீ ஒன் றுக்கும் சோகிக்கவேண்டாம்—என்றவாறு

சரமசுலோகச்சுருக்கு — உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஸிகாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீதூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

கீதார்த்தசங்கிரகம் - உரை

பொதுத்தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் . . . . . தேசிகம் ||

சீரொன்று . வாழ்வு

[சிறப்புத்தனியன் – உரை]

நேரிசைவெண்பா

கட்டப் பொருள்விரித்த காசினியி னன்மறையி
னிட்டப் பொருளியம்பு மின்பொருளைச்—சிட்டர்தொழும்
வேதாந்த தேசிகனை மேவுவார் தங்கடிருப்
பாதாம் புயமடியேன் பற்று

உரை — காசினியில் – பூமியில், கட்டப் பொருள் விரித்த – (அறிவதற்குக்) கடினமான அர்த்தங்களை விரித்துக்கூறுகின்ற, நான் மறையின் – நான்கு வேதங்களின், இட்டப் பொருள் இயம்பும் – இஷ்டமான அர்த்தங்களை (த் தம் ஸூக்திகளால்) விளக்குகின்ற, இன் பொருளை – (அநுபவிக்க) இனிய வஸ்துவாயுள்ளவரும், சிட்டர் தொழும் – பெரியோர்களால் தொழப்படுமவருமான, வேதாந்ததேசிகனை – ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனை, மேவுவார்தங்கள் – (பக்தியுடன்) உபாஸிப்பவர்களுடைய, திருப்பாதாம்புயம் – திருவடிகளாகிய தாமரை, அடியேன் பற்று – அடியேனுக்கு அடைக்கலமாகும்.

குறள்வெண்பா

கீதை மொழிந்தருளும் வேதாந்த தேசிகனார்
பாதார விந்தமலர் பற்று

உரை — கீதை மொழிந்தருளும் – கீதையின் ஸாரார்த்தத்தை(த் தமது கீதார்த்தசங்கிரகமென்னும் நூலில்) அருளிச்செய்தவரான, வேதாந்த தேசிகனார் – ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய, பாதாரவிந்தமலர் – திருவடிக் கமலப்பூ, பற்று – (அனைவருக்கும்) தஞ்சமாகும்

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஸ்ரீ-பூமி-நீளாதேவியருடன் நித்யஸூரிகளாலும் முக்தராலும் சூழப்பட்டுத் திருமாமணிமண்டபத்தில் வீற்றிருந்து செங்கோல்செலுத்திவருகின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணன் இக்காமபூமியிலுள்ள ஸாதுக்களைக் காக்கவும், துஷ்டர்களை அழிக்கவும், தர்மத்தை நிலைநாட்டவும் திருவுள்ளங்கொண்டான், வடமதுரையில் கண்ணனாய்த் திருவவதரித்தான், தன்னைச் சரணமடைந்த பாண்டவர்க்குத் தூதுசெல்வதைப் பெருமையாகக் கொண்டான், போர்க்களத்தில் அர்ஜுனனைத் தலைவனாக்கித் தான் பாகனாகித் தேரில் தட்டுமாறித் தாழ்நின்றான், அர்ஜுனனைப் பெயரளவில் நிறுத்திவிட்டுத் தானே பகைவர்கூட்டத்தை ஒழிக்கக் கங்கணங் கட்டிநின்றான். இதைக் கண்ட அர்ஜுனன், பந்துக்கள் போரில் மடிவது உறுதியெனக் கண்டான், தகாத விஷயத்தில் அன்பும் இரக்கமும் அவனுள்ளத்துப் பெருகின; எதிரே நின்று உயிரிழக்கப்போகும் பந்துவர்க்கத்தையும் ஆசிரியர்கூட்டத்தையும் கண்டு மனமழிந்து நிலைகுலைந்தான்; க்ஷத்திரியர்களுக்குத் தர்மமாயுள்ள யுத்தத்தை அதர்மமென எண்ணிவிட்டான். இங்ஙனம் கலங்கிய அர்ஜுனன் கண்ணனைச் சரணமடைந்தான்; சிஷ்யனென்று தனக்கு நன்மையை உபதேசிக்குமாறு வேண்டினன்.

கண்ணன் அவன் துக்கத்தைப் போக்க மனங்கொண்டான், அவனைக் காரணமாகக்கொண்டு பகவத்கீதையாகிய அமுதத்தை உலகுக்குப் பொழியக் கருதினன், அர்ஜுனனுக்கு முதலில் சரீரத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமையாய் நித்யமாயுள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தான், பின் இத்தகைய ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்கு உணர்ந்தவன் மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்குப் பரம்பராகாரணமான கர்மயோக-ஜ்ஞானயோகங்களையும் நேர்காரணமாக விதிக்கப்பட்ட பக்தியோகத்தையும் அவ்வவற்றின் அங்கங்களுடன் உபதேசித்தான், அர்ஜுனனை நன்கு பரீக்ஷிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு, 'இன்னது மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனம், இதையே முக்கியமெனக்கொண்டு செய்' என்று நிச்சயமான வழியைக் காட்டாமல் 'இவ்வுபாயங்களில் நீ விரும்புவதைக் கைக்கொள்' என்று கூறி நிறுத்தினன். அர்ஜுனனும் கண்ணன் தனக்கு நிலையான வழியைக் காட்டாமல் தன்னை உபேக்ஷிப்பதாய் நினைத்து முகத்தில் துக்கம் ததும்ப நின்றான். அதைக்கண்ட கண்ணனும் மறுபடியும் அந்தப் பக்தியோகத்தையே உறுதியாக உபதேசித்துப்பார்ப்போமெனக் கருதினன்; முதலில் தான்

உபதேசித்த பக்தியோகத்தையே இது எல்லாவற்றிலும் மிக ரகசியம் என்று பீடிகைபோட்டுக்கொண்டு அவன் மிக்க கவனத்தோடு கேட்குமாறு மறுபடி உபதேசித்தான்

அதைக் கேட்ட பின்பு அர்ஜுனனுடைய சோகம் இரண்டு மடங்காயிற்று பக்தியோகத்தை அதன் அங்கங்களுடன் அநுஷ்டிப்பது மிக்ககடினம் ஜ்ஞானமும் சக்தியும் நிறைந்திருக்கவேண்டும் நெடுங்காலம் மிக்க கவனத்துடன் அநுஷ்டிக்கவேண்டும் பலன் விரைவில் கிட்டாது ஆதலின் அர்ஜுனன் மறுபடி கலங்கினன் அவனுடைய அகத்தைக் கண்ட கண்ணன் அவனைத் தக்க பாத்ரமாகக் கருதினன், அவனைக் காரணமாக வைத்துக் கொண்டு உலகை வாழ்விக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டான், உடனே மோக்ஷத் திற்கும் மற்ற பலன்களுக்கும் ஸாதநமாய், வருத்த அங்கங்களன்றி வேறோர் அங்கமில்லாததாய் மிகச் சுலபமாய் க்ஷணகாலத்தில் அநுஷ்டிக்கக் கூடியதாய்ப் பரமரஹஸ்யமான ப்ரபத்தியை உபதேசித்தருளினன் இதைக் கேட்ட அர்ஜுனனும் கலக்கம் நீங்கிக் கண்ணனது கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு நடந்து உஜ்ஜீவித்தான்

இந்த வரலாறே ஸ்ரீபகவத்கீதையாய்த் திருவவதரித்தது 18-அத்யாயம் கொண்ட இந்தக் கீதையை உபநிஷத்துக்களின் ஸாரமென்றும் மஹாபாரதத்தின் உயிர்நிலையென்றும் முன்னோர் கொண்டாடுவர் இதற்குக் கண்ணனது திருப்பவளச்செவ்வாயினின்று நேரில் தோன்றிய பெருமை உளது இதன் மேன்மையையும் அவசியத்தையும் கண்டு **ஆளவந்தார்** இதன் ஸாரத்தைப் பொதிந்து **கீதார்த்தஸங்க்ரஹ**மென்னும் ஒரு சிறிய திவ்யஸூக்தியை அருளிச்செய்தார் **ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும்,** இந்தக் கீதையின் அர்த்தத்தை விபரீதமாகக்காதபடி அனைவரும் உள்ளவாறு அறிந்து வாழ வேண்டுமென்ற குளிர்ந்த எண்ணங்கொண்டு ஒரு **பாஷ்ய**மிட்டருளினார் **ஸ்ரீதேசிகனும்** இந்தப் பாஷ்யத்திற்குத் **தாத்பர்யசந்த்ரிகை** என்ற விரிவான ஒரு வ்யாக்யானத்தை அருளிச்செய்து அதில் பிறமதத்தினரின் அர்த்தங்களைக் கண்டித்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் உரையே கண்ணன் கருத்துக்கும் வேதத்துக்கும் இசைந்ததென்று ஸ்தாபித்தருளினார் **கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்** திற்கும் **கீதார்த்தஸங்க்ரஹரக்ஷை**யென்ற ஓர் அழகிய உரையை ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்துள்ளார் இவ்வாறு முக்கியத்தன்மைவாய்ந்து விளங்கும் ஸ்ரீபகவத்கீதையின் ஸாரார்த்தத்தைத் தமிழ்ப்பற்றுள்ள ஆஸ்திகரும் அறிந்து உய்யும்படி ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியின் மொழிபெயர்ப்புவடிவத் தில் அமைந்துள்ள இப்பிரபந்தத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தார்.

முதற்பாசுரத்தில் கீதை முழுவதின் ஸாரார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

இப்பிரபந்தம் முழுதும் கட்டளைக்கலித்துறையால் அமைந்ததாம்

326 கருமமு ஞானமுங் கொண்டெழுங் காதலுக் கோரிலக்கென்
றருமறை யுச்சியு ளாதரித் தோது மரும்பிரமந்
திருமக ளோடு வருந்திரு மாலென்று தானுரைத்தான்
றரும முகந்த தனஞ்சய னுக்கவன் சாரதியே 1

உரை — தருமம் உகந்த — *தாமத்தில் விருப்பமுள்ள,* தனஞ்சயனுக்கு — *அர்ஜுநனுக்கு,* அவன் சாரதி — *அவனுடைய தேர்ப்பாகனாகிய கண்ணன்,* கருமமும் ஞானமும் கொண்டு — *கர்மயோகத்தையும் ஜ்ஞாநயோகத்தையும் (ஸாதநமாகக்) கொண்டு,* எழும் — *வருத்தியடைகின்ற,* காதலுக்கு — *பக்தியோகத்திற்கு,* ஓர் இலக்கு என்று — *ஒரே லக்ஷ்யம் என்று,* அரு மறை உச்சியுள் — *(அறிதற்கு) அருமையான வேதாந்தத்தில்,* ஆதரித்து ஓதும் — *கொண்டாடிக் கூறப்படுகின்ற,* அரும் பிரமம் — *(அடைதற்கு) அரிய பரஹ்மம்,* திருமகளோடு வரும் — *(எப்பொழுதும்) பெரியபிராட்டியாரோடு தோன்றுகின்ற,* திருமால் என்று — *ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்று,* தான் உரைத்தான் — *தானே அருளிச்செய்தான்*

முதலில் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்து மனத்தை வசப்படுத்திக் கொண்டபின் ஜ்ஞாநயோகத்தை அநுஷ்டித்து அதனால் ஆத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெற்றுப் பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டியதுபற்றிக் 'கருமமும் ஞானமும் கொண்டெழும் காதலுக்கு' என்னலாயிற்று

வேதாந்தங்கள் முழுதும் இத்தகைய பக்தியோகத்திற்கு இலக்காயிருப்பவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய பரப்ரஹ்மமே என்று கூறும் தாமத்தில் கருத்தூன்றிய அர்ஜுநனுக்குக் கண்ணன், தன்னையே அத்தகைய பரப்ரஹ்மமாகக் கூறி வெளியிட்டான்—என்றவாறு

ஸ்ரீபகவத்கீதையின் 18-அத்யாயங்களை ஆறு ஆறு அத்யாயங்களாகப் பிரித்து மூன்று ஷட்கமாகக் கொள்ளலாம் முதல் ஷட்கத்தில் கர்மயோகமும் ஜ்ஞாநயோகமும், இரண்டாவது ஷட்கத்தில் பக்தியோகமும், மூன்றாவது ஷட்கத்தின் முற்பாதியில் சேதநம், அசேதநம், அவற்றின் சேர்க்கையாகிய ப்ரபஞ்சம், பரப்ரஹ்மம் இவற்றின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களும், பிற்பாதியில் கர்மம் ஜ்ஞாநம் பக்தி ஆகிய இவற்றை அநுஷ்டிக்கும் முறை, சாஸ்த்ரத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட தன்மை முதலியனவும் ப்ரதாநமாய் விளக்கப்படுகின்றன

இபபாசுரததில 'கருமமுஞானமும' எனறதால முதல ஷட்கததின அாததமும, 'காதலுககு' எனறதால இரணடாம ஷட்கததின அாததமும, 'அருமபிரமம' எனறு சேதநாசேதநஙகளைக காட்டிலும வேறுபட்டிருககும ப்ரஹமததைச சொலலியதால மூனறுவது ஷட்கததின முறபாதியின அாததமும, 'தருமமுகநத' எனறு சாஸதரததிறகுக கட்டுபபட்ட தனமை சொனனதால பிறபகுதியின அாததமும கூறபபட்டன 1

*ஸ்வதர்மஜ்ஞாநவைராக்யஸாத்யபக்த்யேககோசர: ।
நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம கீதாசாஸ்த்ரே ஸமீரித: ॥

ஜ்ஞாநகர்மாத்மிகே நிஷ்டே யோகலக்ஷ்யே ஸுஸம்ஸ்க்ருதே ।
ஆத்மாநுபூதிஸித்த்யர்த்தே பூர்வஷட்கேந சோதிதே ॥

மத்யமே பகவத்தத்த்வயாதாத்ம்யாவாப்திஸித்தயே ।
ஜ்ஞாநகர்மாபிநிர்வர்த்யோ பக்தியோக: ப்ரகீர்த்தித: ॥

ப்ரதாநபுருஷவ்யக்தஸர்வேச்வரவிவேசநம் ।
கர்ம தீர்பக்திரித்யாதி: பூர்வசேஷோ(அ)ந்திமோதித: ॥

முதல் அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

327 உகவை யடைநத வுறவுடை யாாபோர வுறறவநநாட
டகவுட னன்பு கரைபுர ளாததரு மததளவின
மிகவுள மஞசி விழுநதடி சோநத விசயனுககோா
நகையுட னுணமை யுரைகக வமைநதன னாரணனே

உரை:— உகவை அடைநத — களிபபையுடையராயிருநத, உறவுடையாா — பநதுககள, போரலுறற அநநாள — போாசெயதலை மேறகொணடுவநதுநினற அககாலததில, தகவுடன் — கருணை யுடன, அன்பு கரைபுரள — அனபு கரைபுரணடோட, தருமதது அளவில — தாமததைபபறறிய ஜஞாநததில, உளம மிக அஞ்சி — மனம மிகப பயநது, விழுநது அடி சோநத — திருவடிகளில விழுநது சரண ... விசயனுககு — அாஜுநனுககு, நாரணன் — (கணண

*ஒவவொரு பாசுரததின உரைககுறிபபின முடிவிலும ...றகு மூலமான ஆளவநதாா அருளிய ஸ்தோததஸ... கொடுககபபடுகினறன

ளுக அவதரித்த) ஸ்ரீமந்நாராயணன், ஓர் நகையுடன் — ஒப்பற்ற புன்சிரிப்புடன், உண்மை உரைக்க — (ஆத்மாக்களின்) உண்மையை உபதேசிக்க — அமைந்தனன் — பொருந்தினன்.

பீஷ்மர்முதலிய பந்துக்களும் த்ரோணர்முதலிய ஆசார்யர்களும் தங்களிடம் மிக்க அன்புடையராயிருந்தனர் அவர்களே இப்பொழுது தங்களை எதிர்த்துப் போர்செய்யப் போர்க்களத்தே வந்துநின்றதை அர்ஜுநன் கண்டான் அர்ஜுநனுக்கு அவர்கள்மீது அன்பும் கருணையும் கரைபுரண் டோடின அதனால் க்ஷத்ரியர்களுக்குச் சிறந்த தர்மமாயுள்ள யுத்தத்தை அதர்மமெனக் கருதி அஞ்சினன் பகைவராயிருப்பவர்களை எதிர்க்கத் துணிய வில்லை வில்லையும் அம்பையும் கீழே போட்டுவிட்டுத் தேரினடியில் அயர்ந்து உட்கார்ந்தான் பின் கண்ணனைச் சரணமடைந்து தனக்கு நன் மையை உபதேசிக்கவேண்டினன் கண்ணனும் புன்சிரிப்புடன் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்களின் ஸ்வரூபம், பகவானை அடைய உபாயம் முதலிய ஸகலவேதாந்தங்களின் ரஹஸ்யார்த்தங்களை இனிமை மிக எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடியவகையில் அநாயாஸமாக அர்ஜுநனுக்கு உபதேசிக்கத் தொடங்கினன்—என்றவாறு 2

ஸ்தா நஸ்நேஹகாருண்யதர்மாதர்மதியாகுலம் ।
பார்த்தம் ப்ரபந்நமுத்திஸ்ய ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம் ॥

2-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

328 உடல் மழிந்திடு முள்ளுயி ரோன்றழி யாதெனைப்போல்
விடுமது பற்று விடாத தடைத்த கிரிசைகளே
கடுக வுனக்குயிர் காட்டு நினைவத னுள்ளதாம்
விடுமய லென்று விசயனைத் தேற்றினன் வித்தகனே 3

உரை·— வித்தகன் — அதிசயச்செய்கையுடைய கண்ணன், உடலம் —சரீரம், அழிந்திடும் — அழிந்துபோகும், உள் உயிர் ஒன்று — சரீரத்திற்குள் இருக்கும் ஜீவாத்மாவாகிய ஒரு வஸ்து, எ(ன்)னைப் போல — (பரமாத்மாவாகிய) என்னைப்போல், அழியாது — நாசமடை யாதிருக்கும், பற்று — (பலன் முதலியவற்றில்) பற்றுதல், விடுமது — விடத்தக்கதாகும், அடைத்த கிரிசைகள் — விதிக்கப்பட்ட காமங்கள், விடாதது — விடத்தகாதவையாகும், அதனால் — (பற்று இல்லாமல் செய்த) அந்தக் காமயோகத்தால், உயிர் காட்டும் நினைவு — ஆத்மஸ்வ

ரூபத்தைக் காட்டக்கூடிய ஜ்ஞாநயோகம், கடுக — விரைவில், உனக்கு உள்தாம்—உனக்கு ஏற்படும், மயல் — மோஹத்தை, விடு என்று — விட்டுவிடு என்று, விசயனை — அர்ஜுநனை, தேற்றினன் — தெளிவித்தான்

[உடலம் ' எனைப்போல்] அர்ஜுநனே! ஸர்வேச்வரனாகிய நான் அழிவற்று நித்யனாயிருப்பவன் இவ்விஷயத்தில் சிறிதும் ஸந்தேஹமில்லை இவ்வாறே ஜீவாத்மாக்களும் அழியாது நித்யமாயிருப்பவராகையென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை ஆனால் 'இறந்தான்' 'பிறந்தான்' என்று கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்? என்று கேட்கலாம் அதற்கும் இடமில்லை குழவிப்பருவம் இளம்பருவம் வாலிபம் முதுமை முதலிய பருவங்களில் ஒரு பருவத்தினின்று மற்றொன்றுக்குச் சரீரத்திலுள்ள ஜீவன் போகும்போது இறந்ததாக நினைத்து ஒருவரும் வருந்துவதில்லை இதற்குக் காரணம் ஆத்மா அழிவற்றவன் என்ற நிச்சயமேயாகும் இங்ஙனமே ஜீவன் ஒரு சரீரத்தைவிட்டு மற்றொன்றுக்குச் செல்வதே இறத்தல் எனக் கூறுவதுபற்றி இதற்கும் ஆத்மாவை நித்யனென்ன உணர்ந்தவன் வருந்தமாட்டான் ஆத்மாவை ஆயுதத்தால் வெட்டமுடியாது, தீயால் எரிக்கமுடியாது, நீரினால் நனைக்கமுடியாது, காற்றினால் உலர்த்தமுடியாது ஜீவன் அழிவற்றவன், எங்கும் ஊடுருவிச் செல்லுமாறு மிகச் சூக்ஷ்மமானவன் இத்தகைய ஆத்மாவைக் கொல்லமுடியாது ஆத்மாவைக் கொல்லுபவனாக ஒருவனை நினைப்பதும் ஆத்மாவைக் கொல்லப்பட்டதாகக் கருதுவதும் அறிவற்ற செயலாம் உலகத்தில் 'இறத்தல்' என்பது நித்யமான ஆத்மா ஒரு சரீரத்தைவிட்டுப் பிரிவதேயாகும் இப்பொழுது போரில் உன்னால் கொல்லப்படும் பகைவர்களின் அந்த அந்த ஆத்மா ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் சென்று, இழந்த சரீரத்திற்காட்டிலும் சிறந்த சரீரத்தையே பெற்று உயர்ந்த ஸுகத்தை அநுபவிக்கப்போவதால் நீ மகிழ்ச்சிகொள்வதே முறையாகும் கந்தலாடைகளைக் கழற்றியெறிந்து புதிய ஆடையை அணிவதற்கு ஒருவனும் வருந்தமாட்டானல்லவா?

ஜீவன் அழியாவிடினும் சரீரம் அழிந்துபோமேயென்று ஒருகால் வருந்துகின்றாயோ? அதுவும் முறையன்று இச்சரீரம் பஞ்சபூதங்களாலாகியது, நித்யனான ஜீவன் தான் செய்த கர்மங்களின் பலனை அநுபவிப்பதற்கு உரிய இடமாகவே அமைந்துள்ளது ஆதலின் கர்மம் கழிந்ததும் சரீரம் அழிந்துபோம் சரீரத்திற்கு மாறுபாட்டை அடைவதே இயற்கை போரில் நீ அடிக்காவிடினும் அவர்கள் சரீரம் எப்படியும் அழிந்தே தீரும் ஆதலால் சரீரம் அழிவதற்கும் வருந்த இடமில்லை

[விடுமது கிரிசைகளே] சாஸ்த்ரங்களால் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை நன்கு தெளிந்து, பின் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்கும்போது அதன் பலனில் பற்று வைக்காது பகவத்கைங்கர்யமென்றே அநுஸந்தித்துச் செய்யவேண்டும். பலனில் பற்றுதலைமட்டும் விடவேண்டுமேயன்றி விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை ஒருபோதும் விடக்கூடாது. யுத்தமென்பது க்ஷத்திரியனுக்குத் தன் கடமையாகும். ந்யாயமான யுத்தத்தைக் காட்டிலும் க்ஷத்திரியனுக்கு நன்மையைத் தருவது ஒன்றுமில்லை. ஆதலின் நீயும் பலனைக் கருதாது உன் கடமையெனக் கருதிப் பகவத்கைங்கர்யமெனக்கொண்டு ந்யாயமான யுத்தமென்ற கர்மயோகத்தைச் செய்தால் கடைசியில் மோக்ஷத்தையும் பெறுவாய்.

[கடுக உளதாம்] இத்தகைய கர்மயோகத்தாலே மனம் வசப்பட்டபின் ஸர்வேசுவரனுக்குச் சரீரமாயுள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை இடைவிடாது சிந்தித்தலாகிய ஜ்ஞாநயோகம் விதித்துப் பின் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும். ஆதலின் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், யுத்தமாகிய கர்மயோகம் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு ஸாதநமென்பதையும் அறிந்துகொண்டு 'சரீரமே ஆத்மா' என்ற அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கிக்கொள்.

இவ்விஷயங்களை இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு.

தேரில் பாகனாயின்றபோதே ஆசார்யனாகவும் நின்று உபதேசித்த அதிசயச்செய்கையை நினைந்து 'வித்தகன்' என்னலாயிற்று.

விடாத்து கிரிசைகள்—பன்மையொருமைமயக்கம். 3

நித்யாத்மாஸங்ககர்மேஹாகோசரா ஸாங்க்யயோகதீ: ।
த்விதீயே ஸ்திததீலக்ஷா ப்ரோக்தா தந்மோஹஶாந்தயே ॥

3-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

329 சங்கந் தவிர்ந்து சகஞ்சதிர் பெற்ற தனஞ்சயனே
போங்குங் குணங்கள் புணர்ப்பனைத் தும்புக விட்டவற்று
ணங்கண் ணுரைத்த கிரிசை யெலாமென வுந்நினைவு
ரேங்கும் மறிவாக ளேயென்று நாத னியம்பினனே. 4

உரை — நாதன் – ஸர்வேசுவரனாகிய கண்ணன், சகம் – உலகத்தில், சதிர் பெற்ற – பெருமை பெற்ற, தனஞ்சயனே – அர்ஜுநனே! சங்கம் தவிர்ந்து – (கர்மபலன்களில்) பற்று விட்டு,

போங்கும் குணங்கள் — (மாறிமாறி) வருத்தியடைகின்ற (ஸத்துவம், ரஜஸ, தமஸ ஆகிய மூன்று) குணங்களால் நிகழும், புணாபபு அனைத்தும் — காரியங்கள் எல்லாவற்றையும், அவற்றுள் புகவிட்டு — அந்தக் குணங்களுக்குள் ஏற்றிவைத்து, உரைத்த கிரிசை எலாம் — (சாஸ்த்ரங்களில்) விதிக்கப்பட்ட காமங்கள் எல்லாவற்றையும், நங்கண் — (ஈசுவரனாகிய) நம்மிடத்தில் (ஸமாப்பிக்கவேண்டும்), எனவும் நவின்றோர — என்று அநுஸந்தித்த பெரியோர்கள், எங்கும் அறிவார்களே என்று — எல்லா விஷயங்களையும் அறிந்தவர்களே (ஆவர்) என்று, இயம்பினன் — உபதேசித்தான்

[சகம் தனஞ்சயனே] கீழ், காமயோகம் அநுஷ்டித்து மனத்தை வசப்படுத்திப் பின் ஜ்ஞாநயோகம் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று கூறப்பட்டது இங்கு ஜ்ஞாநயோகத்தை நேராகவே செய்ய அதிகாரமுள்ளவன் காமயோகத்தை ஏன் அநுஷ்டித்துத் துன்புறவேண்டும் என்று ஓர் ஆக்ஷேபம் வரக்கூடும் அதற்குப் பரிஹாரம்—காமயோகத்தைச் செய்யாவிடில் ஜ்ஞாநயோகமே வித்திக்காது பலனில் பற்றில்லாது காமயோகத்தைச் செய்து எம்பெருமானது அன்பைப் பெறவேண்டும் அதனால் பாபம் கழியும் பின் மனம் தெளிவடையும் அதனால் ஆசை, பகை முதலிய குற்றங்கள் மனத்தினின்று அகலும் பின் இந்த்ரியங்கள் வசப்பட்டுநிற்கும் அதனால் ஜ்ஞாநயோகம் வித்திக்கவேண்டும் இம்முறையன்றி நேராக ஜ்ஞாநயோகத்தையே தொடங்குபவன், ஏழு மாடங்களுள்ள ஒரு கோபுரத்தைக் கட்டவிரும்பியவன் முதலில் ஏழாவது மாடத்தைக் கட்டமுயல்வது போல பரிஹஸிக்கத்தற்கு உரியனாவான்.

மேலும் பாளயம் தவிர மற்றக் காலங்களில் யாதொரு வேலையும் செய்யாது க்ஷணகாலமும் எவனும் இருக்கமுடியாது ஜீவன் தன் வயமின்றி ஸத்துவம் முதலிய குணங்களால் எதையாவது செய்யும்படி தூண்டப்படுகிறான் காமயோகம், செய்வதற்கு எளிது இதில் தவறுகள் நேரா இதைச் செய்யாமலிருக்கமுடியாது காமயோகத்தைக் கைவிட்டால் சரீரவாழ்க்கையும் நடைபெறாது ஜ்ஞாநயோகத்திற்கு அதிகாரிகளான ஜநகர் முதலிய மஹான்களும் காமயோகத்தை அநுஷ்டித்துப்போந்தார்கள் மேலும் நீ உலகத்தில் மிகப் பெருமை பெற்று நாட்டார் உன்னைப் பார்த்து நடக்கும்படி பெரியோனாயிருப்பதால் நீ காமயோகத்தைக் கைவிடுவதைக் கண்டு ஜ்ஞாநயோகத்தில் அதிகாரமில்லாதாரும் ஜ்ஞாநயோகத்தையே தொடங்கி அழிந்துபோவர் அந்தப் பாபம் உன்னைச் சேருவதுடன் ஜ்ஞாநயோகத்தினின்று உன்னைத் தள்ளியும்விடும்.

[சங்கம்தவிர்ந்து] காமயோகம செயயுமபோதும பகவானுடைய மகிழசசியைத தவிர, ஸவாககம முதலிய ஒரு பலனையும விருமபககூடாது

[போங்கும் அவற்றுள் புகவிட்டு] ஸததுவம, ரஜஸ, தமஸ ஆகிய மூனறும பரகருதியின குணஙகளாம சேதநனுடைய சரீரததில் இவை மூனறும மிகுவதும குறைவதுமாயிருககினறன இநதக குணஙகள சில காரியஙகளைச செயகினறன (14-வது அதயாயததில விவரிககபபடும) ஜீவன இககாரியஙகளைச செயபவனாகத தனனை நினைததுககொளகினறான இதறகுக காரணம சரீரததையே ஆதமாவென நினைததிருபபதேயாகும இஙஙனனறி ஆதமஸவரூபததை உளளவாறு அறிநதவன, அததகைய காரியஙகளைச செயயுநதனமை ஆதமாவுககு இயறகையாய அமைநததலலவெனறும ஸததுவம முதலிய குணஙகளின ஸமபநதததால வநததேயெனறும அநுஸநதிபபான இதுவே குணஙகளில காதருதவததை அநுஸநதிததல எனபபடும

[நங்கள் அறிவர்களே] இததகைய காமஙகள அனைததும ஸாவேசுவரனால செயயபபடுகினறனவெனறும, ஸாவேசுவரன தனனுடைய அடியனாகிய ஜீவனைககொணடு தனனுடையவையான ஸாதநஙகளால தானே மகிழுமபொருடடுத தனனுடைய காரியஙகளைத தானே செயவிககினறான எனறும அநுஸநதிததுக காரியஙகளைச செயயவேணடும இததகைய அநுஸநதாநமுளளவா ஸகலசாஸதரஙகளின ஸாரததையும நனகு அறிநதவராவா

இவவகையில தன கடமையான யுததததைச செயயுமாறு மூனறும அதயாயததில் அாஜுநனுககுக கணணன உபதேசிததான—எனறவாறு

‘நஙகணணுரைதத’ ‘எஙகுமறிவா’ ‘எனவுநரவினறா’—ணகர—மகர—நகரஙகள் விரிநதது செயயுளவிகாரம

அஸக்த்யா லோகரக்ஷாயை குணேஷ்வாரோப்ய கர்த்ருதாம் । 4
ஸர்வேஶ்வரே வா ந்யஸ்யோக்தா த்ருதீயே கர்மகார்யதா ॥

4-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

330 பிறவாமை தந்திடத் தானே பிறக்கும் பெருமைகளுந்
துறவாக கிரிசைக ளேதி தன்ஞெற றுலங்குகையு
மிறவா வுயிர்தன் னிலைகண் டிடுமுல கின்னிலையு
மறைவாழு மாயவ னேயனுக கன்றறி விததனனே. 5

உரை:— மறை வாழும் — வேதத்தில் (போற்றப்பட்டு) வாழ் கின்ற, மாயவன் — (எம்பெருமானாகிய) கண்ணன், நேயனுக்கு — நண்ப (னாகிய அர்ஜுந) னுக்கு, பிறவாமை தந்திட — (தன்னை அடைந்தவருக்கு) மறுபிறவியில்லாமையை அருளுவதற்காக, தானே பிறக்கும் பெருமைகளும் — (ஸர்வேச்வரனாகிய) தானே (காமபூமி யில்) பிறத்தலால் உண்டாகும் பெருமைகளும், துறவாக கிரிசைகள் — விடமுடியாத காமங்கள், தூ மதிதன்னால் — பரிசுத்தமான (ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய) ஜ்ஞாந (த்தைத் தம்முள் அடக்கிக்கொண் டிருப்ப) தால், துலங்குகையும் — (ஜ்ஞாநயோகமாக) ப்ரகாசித்த லும், இறவா உயிர் — அழிவற்ற ஆத்மாவின், நல நிலை — நல்ல ஸ்வ பாவத்தை, கண்டிடும் — அறிந்த, உலகின் — அதிகாரியின், நிலை யும்— மேன்மையும் (ஆகிய இவற்றை), அன்று — பாரதப்போரன்று, அறிவித்தனன் — உபதேசித்தான்

[பிறவாமை பெருமைகளும்] ஸாதுக்களான ஸம்ஸாரி களை இக்காம பூமியில் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து அலைறபடாதவாறு செய்ய நினைந்து ஸர்வேச்வரன் தானே பல அவதாரங்களைச் செய்து அவர் களை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்கின்றான் அவனுடைய அவதாரரஹஸ்யத்தை அறிப வர் மறுபிறவியின்றி மோக்ஷத்தைப் பெறுவர்

அவதாரரஹஸ்யம் — (1) எம்பெருமானுடைய அவதாரம் இந்த்ர ஜாலம்போல் பொய்யானதல்ல, உண்மையானதே (2) நம்முடைய ஜ்ஞாநம் இக்காமபூமியில் சுருங்கிக்கிடப்பதுபோல் எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞாநம் அவ தரித்திருக்குங்காலத்திலும் சுருங்குவதில்லை அவன் தனக்கு இயற்கையாயுள்ள பிறவாமை, அழியாமை, எல்லாவற்றுக்கும் தலைமை முதலிய தன்மைகளை விடாதபடியே அவதரிக்கின்றான் (3) இங்கு அவதரித்துள்ள அவனுடைய திருமேனி நம்முடைய சரீரத்தைப்போல் ஸத்த்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்களாலாகியதல்ல, சுத்தஸத்த்வமயமானது (4) அவனுடைய பிறப்பு நம்மைப்போல் கர்மத்தால் வருவதல்ல, தன் ஸங்கல்பத்தாலேயே ...கும் (5) அவனுடைய பிறப்பு நம்முடையதுபோல் காமம் பரி ... காலத்தில் வருவதல்ல, வர்ணாச்ரமதர்மங்கள் குறைந்து அதர ...காலத்தில் வருவதாம் (6) அவனுடைய அவதாரத்திற்குப் ...களை கலந்த பலனை அநுபவிப்பதல்ல அவனைக் காணு ...ல் அவனைப் பிரிந்த க்ஷணகாலத்தையும் ஆயிரம் கல்ப ...ங்கமங்குலைந்து அழிகின்ற சிறந்த பக்தருக்குத் தன் உரு

வததையும செயகையையும காடடுவது, பேசுவது முதலியவறறால அவாகள உயிாதரிககுமாறுசெயவதும, அவாகளுககு எதிரிகளாயுளள துஷடாகளை அழிபபதும, தாமததை ஸதாபிபபதுமே அவதாரததிறகுப பலனும

ஆக இநத 6 அமசஙகளே அவதாரரஹஸயமெனபபடும

[துறவாக் துலங்துகையும்] காமயோகததை ஒருவனும விடமுடியாதெனக கீழக கூறபபடடது இததகைய காமயோகததைப பலனில பறறுவைககாது செயயவேணடும பரகருதியின ஸமபநதம நீஙகிப பரிசுததமான ஆதமஸவருபததை அநுஸநதிபபவன ஸததுவமமுதலிய குணங களாலே செயயபபடும காாயஙகளில ஆதமாவாகிய தனனைக காரணமாக நினைககமாடடான, மேலும பரகருதியின குணமாகிய ஸததுவம முதலிய மூனறையும, இளைததல—பருததல, வெணமை—கருமை முதலிய சரீரததின தனமைகளையும ஆதமாவைப பறறியனவாகவும நினைககமாடடான இத தகைய அதிகாரி பரகருதிஸமபநதமறற ஆதமஸவருபததை அநுஸநதிததுக கொணடே காமஙகளை அநுஷடிபபான ஆக, காமயோகம ஆதம ஜஞானததைத தனனுள அடககிககொணடிருபபதால ஜஞானயோகமாகவும ஆகினறது மேலும மோக்ஷததை விருமபுமவன தான செயயும ஸகல காமஙகளையும பரபரஹமததின ஸவருபமாகவே நினைததுச செயயவேணடு மாதலாலும காமயோகம ஜஞானஸவருபமாகினறது

‘கிரியைகள’ எனற பனமையால தன அறிவுககும சகதிககும விருபபததிறகும ஏறறவாறு முககியமாயக கைககொளளபபடடனவாயக காமயோகததின பிரிவுகளான தேவதாராதநம, இநதரியஙகளை அடககுதல, பராணாயாமம, யாகம, தானம, ஹோமம, தவம, புணயதீாததஸநானம, புணயக்ஷேததரயாததிரை, வேதததை ஆவருததிசெயதல, வேதாநதபரிசயம செயதல முதலியன கூறபபடடன

[இறவா வுயிர் நிலேயும்] கீழக கூறியபடி ஜஞான யோகமாகவும ஆகினற காமயோகததில காமம எனற ஓா அமசமும ஜஞானம எனற ஓா அமசமும உளவெனத தீாநதது இவவிரணடு அமசஙகளில ஜஞானாமசமே பரதானமாகும ஏனெனில, இநத ஜஞானாமசம தினந தோறும பழககம செயயச்செயய உறுதிபபடடு ஆதமாவை ஸாக்ஷாத கரிககுமபடி செயகினறது இநத ஸாக்ஷாதகாரததைப பெறறவனுககு அஹஙகார—மமகாரஙகள கழிநதுவிடும, ஆதமஸவருபம அனைததும ஜஞான ஸவருபமாயிருபபதுபறறி ஸமமெனறும, அஙஙனமே பரமாதமஸவருபமும ஜீவாதமஸவருபமும ஸமமெனறும அறிவு உணடாகும இததகைய அதி காரி ஆதமஜஞானமாகிய தெபபததால, அநாதிகாலமாகச செயதுளள

அளவற்ற பாபங்களாகிய கட்டைகளைக் கட்டைவிடுவான பெரிய தீ விறகுகளை எரித்துவிடுவதுபோல ஆத்மஜ்ஞானம் இவனுடைய புண்யபாபங்களாகிய ஸகலகர்மங்களையும் ஒழித்துவிடுகின்றது இங்ஙனம் இவனுடைய பெருமை அளவிடற்பாலதன்று

இவ்வாத்தங்களை விசித்திரமான அவதாரங்களால மிக்க பெருமையுடையனாக வேதாந்தங்களால போற்றப்படும் கண்ணன் தன் நண்பனான அர்ஜுனனுக்கு நான்காவது அத்யாயத்தில் உபதேசித்தான—என்றவாறு

உலகின்னிலையும்— னகரமவிரிந்தது செய்யுள்விகாரம் 5

ப்ரஸங்காத் ஸ்வஸ்வபாவோக்தி: கர்மணோ(அ)கர்மதாஸ்ய ச |
பேதா ஜ்ஞாநஸ்ய மாஹாத்ம்யம் சதுர்த்தாத்யாய உச்யதே ||

5-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

331 கண்டெளி தாங்கரு மம்முயிர் காட்டக் கடுகுதலு
மண்டி யதன்படி யின்மனங் கொளளும் வரிசைகளுங்
கண்டறி யாவுயி ரைக்காண லுற்ற நினைவுகளும்
வண்டுவ ரேச னியம்பினன் வாசவன் மைந்தனுக்கே 6

உரை:— வண் துவரேசன் — *வளமமிக்க துவாரகைக்கு நாயகனான கண்ணன்*, வாசவன் மைந்தனுக்கு — *இந்திரனுடைய புத்திரனான அர்ஜுனனுக்கு*, கண்டு—(*சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு*) *அறிந்து*, எளிதாம் — (*அநுஷ்டிக்க*) *ஸுலபமான*, கருமம் — *கர்மயோகம்*, உயிர் காட்ட — *ஆத்மாவைக் காட்டுவதற்கு*, கடுகுதலும் — *விரைதலும்*, அதன் படியில — *அந்தக் கர்மயோகத்தின் ப்ரகாரங்களில்*, மண்டி — *ஈடுபட்டு*, மனம் கொளளும் வரிசைகளும் — *மனத்தில் நினைக்கவேண்டிய ப்ரகாரங்களும்*, கண்டு அறியா உயிரை — (*நேரில்*) *கண்டறியமுடியாத ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை*, காணலுற்ற — (*எங்கும் ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகப்*) *பார்க்கும்படியான*, நினைவுகளும் — (*பரிபக்வமடைந்த*) *ஜ்ஞானங்களும்* (*ஆகிய இவற்றை*), இயம்பினன் — *உபதேசித்தான*

[**கண்டெளிதாம் கடுகுதலும்**] *கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகத்தைப்போலன்றி அநுஷ்டிக்க மிகவும் எளிதாகும், பலனையும் விரைவில் தரும் எங்ஙனே எனனில், கர்மயோகத்திற்கு அதிகாரியான ஒருவன் சாஸ்த்ரங்களில விதிக்கப்பட்டு எம்பெருமானுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும் கர்மயோகத்தைச் செய்யமுயலகின்றான அதனால அவனுக்கு ரஜோகுணமும*

தமோகுணமும நீஙகி ஆசை துவேஷம முதலியனவும ஒழிகினறன அதனுல மனம தெளிவடைகினறது முன செயது பழகிய காமயோகததிலே மனத தைச செலுததுவதால மனம வசபபடுகினறது அதனுல மறற இநதரியங களும வசபபடுகினறன பின ஆதமாவின உணமையான ஸவரூபததை அறிநத இவனுககு ஜஞாநஸவரூபமான எலலா ஆதமாககளும ஒரேவித மானவை எனற நிசசயம உணடாகினறது இவவாறு அறிநது மிகச சுலப மான காமயோகததைச செயபவன விரைவிலே ஆதமஸாக்ஷாதகாரததைப பெறுகினறுன ஜஞாநயோகம, செயவதறகு மிகக கடினமாய வெகு காலம கழிததுப பலனைத தருகினறது

[மண்டி வரிசைகளும்] கண முதலிய ஜஞாநேநதரி யஙகளும, வாககு முதலிய காமேநதரியஙகளும, பராணவாயுககளும சரீரத தில நினறு தததம காரியஙகளைச செயயுமபோது ஜீவாதமாவாகிய தனனை அவவேலைகளைச செயபவனுக நினையாமல, காமததால வநத இநதரியஙகள பராணவாயுககள் இவறறின ஸமபநதததாலேயே ஜீவனுககு அவறறைச செயயும தனமை உளளதாகக கருதவேணடும ஜஞாநஸவரூபனுக உளள ஜீவனுககு இயறகையில அநதத தனமை இலலையென உணரவேணடும

[கண்டறியா நினைவுகளும்] ஜீவன ஆசாரயனுடைய உபதேசததாலே ஆதமஸவரூபததை உளளவாறு அறியவேணடும பின அதி லேயே பழகிவநதால சரீரததையே ஆதமாவெனக கருதுதலாகிய விபரீத ஜஞாநம ஒழியும, ஆதமஸாக்ஷாதகாரததைப பெற உறுதிபூணடு உலகத தில தனககு பரியமானதொனறைப பெறருல மகிழாமலும அபரியமான விஷயததிறகு வருநதாமலும இருககவேணடும இவவாறு இருககும அதி காரி கலவிகறறு வணககமுளளவனிடததும, ஸாதாரணபராஹமணனிடத தும, பசுவினிடததும, யானையினிடததும, நாயினிடததும, அதைத தின கினற சணடாளனிடததும ஆதமஸவரூபததைப பாாககுமபோது எலலா ஆதமாககளையும ஸமமாகப பாாககவேணடும அநத அநதச சரீரம வேறு பட்டிருபபினும பரிசுததமான ஆதமஸவரூபம அனைததும ஜஞாநஸவரூபமா யிருபபதுபறறி ஸமமாகும

இவவிஷயஙகளை ஐநதாம அதயாயததில கணணன அாஜுநனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு

கருமம்முயிா—மகரம விரிநதது செயயுள விகாரம 6

கமயோகஸ்ய ஸௌகயம் ஶைக்ர்யம் காஶ்சந தத்விதா: ।
ப்ரஹ்மஜ்ஞாநப்ரகாரஶ்ச பஞ்சமாத்யாய உச்யதே ॥

6-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

332 யோக முயற்சியும் யோகிற் சமநிலை நால்வகையும்
யோகி னுபாயமும் யோகுத் தலைவரும் பேறுகளும்
யோகு தனிற்றன் றிறமுடை யோகுதன் முக்கியமு
நாகணை யோகி நவின்றன னன்முடி வீரனுக்கே

உரை — நாக அணை யோகி – திருவனந்தாழ்வானாகிய திரு
பள்ளியில் யோகநித்திரைகொண்டருளுகின்ற எம்பெருமானாகி
கண்ணன், நன் முடி வீரனுக்கு – சிறந்த கிரீடத்தையுடைய வீ
னாகிய அர்ஜுநனுக்கு, யோக முயற்சியும் – (ஜீவாத்மாவைப்பற்றி
யோகாப்யாஸத்தின் முறையும், யோகில் – யோகத்தில், சமநிலை
நால்வகையும் – ஸமமாகப்பார்க்குந்தன்மையின் நான்குவகையும்
யோகின் உபாயமும் – யோகத்தின் ஸாதநங்களும், யோகுத்தலை
வரும் – யோகத்தால் உண்டாகின்ற, பேறுகளும் – பலன்களும்
யோகுதனில் – (கீழ்க்கூறிய நான்கு நிலையுள்ள) யோகத்தைக்காட்ட
லும், தன் திறமுடை – தன்னைப் பற்றியதான, யோகுதன் முக்கி
மும் – பக்தியோகத்தின் முக்கியத்தன்மையும் (ஆகிய இவற்றை)
நவின்றனன் – உபதேசித்தான்

[யோகமுயற்சியும்] கர்மயோகத்தைக் கைக்கொண்டவன் தின
தோறும் யோகம்செய்ய விதிக்கப்பட்ட காலத்தில் மனத்தை ஆத்மாவினிட
தில் செலுத்தி யோகத்தைத் தொடங்கவேண்டும் ஜனங்கள் இல்லாது நி
சப்தமான இடத்தில் தனியாக இருந்து கவலைகளையொழித்து ஆத்மாவை
யன்றி வேறொன்றையும் விரும்பாது நின்று யோகம்செய்யவேண்டும் ஒ
வஸ்துவையும் தன்னுடையதென்று உரிமைபாராட்டக் கூடாது பாஷண்
பதிதன் முதலிய அசுத்த மனிதர்களுக்குச் சொந்தமான இடத்திலோ, அவ
களுக்குச் செல்வாக்கு உள்ள இடத்திலோ யோகம் செய்யக்கூடாது இட
இயற்கையாகவே சுத்தமாயிருக்கவேண்டும் மரம் முதலியவற்றால் செய்ய
பட்டு அசையாதிருக்கும் ஆஸநத்தைத் திடமாகப் பூமியில் பதியும்பட
க்கவேண்டும் மெத்தென்றிருக்கும்படி அதன்மேல் ஒரு வஸ்த்ரத்தை
வேண்டும் அந்த வஸ்த்ரம் சுருங்காமலிருப்பதற்கும் பரிசுத்தமாவத
மீது மான்தோலை விரிக்கவேண்டும் பின்னும் பரிசுத்தமா
...ஸத்வகுணம் வளர்வதற்கும் எல்லாவற்றுக்கும் மேல் தருப்பையை
பரப்பவேண்டும். இத்தகைய ஆஸநத்தில் அமர்வதால் மனத்தெளிவு வரு

பினபுறததில ஒரு சாயமணை இருககவேணடும இலலாவிடின, பினபுறத தில தாஙகிநிறக முயலநேரிடடு அதனல யோகததிறகுத தடை நேரும

நினறால சிரமமும படுததால தூககமும வருமாதலின இரணடும கூடா மனததை ஒருமுகபபடுததி யோகததைச செயயவேணடும மனத தின விபரீதபபோககுகளையும இநதரியஙகளையும அடககிககொளளவேண டும சரீரததின நடுபபாகததையும தலையையும கழுததையும கோணலினறி நேராக வைததுககொளளவேணடும, அசைககககூடாது சாயமணை இருபபதால பினபுறததைத தான தாஙகி நிறக முயலவேணடியதிலலை ஆதலின அஙகம அசைவதறகு இடம இலலை இவவாறே வெகுநேரம இருககமுடியும

வெளியேயுளள ஒரு வஸதுவையும பாாககககூடாது கணணை மூடிககொளளவும கூடாது தூககம வாராதிருககுமாறு தன மூககின முனை யையே நோககவேணடும மனம மகிழவுறறிருககவேணடும பயமடையக கூடாது கொஙகையுடனகூடிய மாமஸபிணடம எனனுமபடியுளள மங கையரை விருபபததோடு நினைபபது, காணபது, பேசுவது முதலியன யாவும கூடா மிகக கவனம வேணடும பகவானிடம கருததைச செலுதத வேணடும இதனல மனம சுததமடைநது வேறெனறையும நாடாத நிலை யையடையும அதனல ஆதமாவைபபறறிய யோகம நனகு நடைபெறும

யோகம செயபவன அதிக உணவைக கொளளககூடாது படடினி கிடககவும கூடாது அதிகமாய நடககககூடாது நடககாமலிருககவும கூடாது அதிகத தூககம — முழுதும விழிததல, அதிக வேலை—வேலையே யிலலாமை இவை கூடா எலலாம குறிபபிடட அளவுககுக கைககொண டால யோகம அநுஷடிகக எளிதாகும இலலாவிடின தடை உணடாகும

காறறு இல்லாத இடததில வைதத தீபம அசையாது ஒளிகுனறா திருபபதுபோல, யோகததைச செயபவனுடைய ஆதமஸவரூபம மறற விஷ யஙகள அனைததினினறும மனம நீஙகபபெறறு ஒரே ஞானஸவரூபமாய பரகாசிககும அபபொழுது மனததிறகுப பெருமகிழசசி எறபடும, அளவறற ஸுகம உணடாகும அநத அநுபவததிலேயே யோகி வெகுநேரம இருப பான, யோகம ஓயநத பிறகும அவவநுபவததையே விருமபுவான யோகத தில இருககுமபோது நறகுணமுளள புததிரனுடைய மரணம முதலிய பெரிய துனபம வநதாலும அவனுககு உறசாகம குனறாது, யோகததிறகும தடை வாராது இததகைய யோகததின சிறபபை அறிநது முறகூறிய முறைபபடி யோகாபயாஸததைச செயயவேணடும

[யோகிற் சமநிலை நால்வகையும்] யோகாப்யாஸம் செய்பவனுக்கு அந்த யோகம் பக்குவமாவதற்குத் தக்கவாறு நான்கு நிலைகள் வருகின்றன அவற்றுள் முந்திய நிலைக்குப் பிந்திய நிலை பக்குவமானதாகும் அவையாவன—

(1) ஸகலமான ஜீவாத்மாக்களும் ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தமற்ற பரிசுத்தமான நிலைமையில் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாகத் தோற்றுகின்றன இந்த அநுஸந்தாநமுள்ள அதிகாரி, தன் ஆத்மாவை மற்ற ஆத்மாக்கள் போன்றதாகவும், மற்ற ஆத்மாக்களைத் தன் ஆத்மாவைப் போன்றனவாகவும் பார்ப்பான் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே தன்மையனவாகவிருப்பதுபற்றி ஓர் ஆத்மாவைக் கண்டால் எல்லா ஆத்மாக்களும் அதே தன்மையுள்ளனவாகப் பார்க்கப்பட்டனவாம் ஆக ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயிருப்பதில் ஆத்மாக்கள் ஒன்றுக்கொன்று ஸமமாயிருப்பதைக் காண்பதுவே ஸமதாசநத்தின் முதல்நிலையாகும்

(2) புண்யபாபங்கள் கழிந்து பரிசுத்தமான ஜீவன் ஈச்வரனைப் போன்றவனுவான் ஆகவே ஸகல ஆத்மாக்களும் ஈச்வரனும் ஸமமாயிருப்பதால் ஜீவாத்மா பரமாத்மா ஆகிய இரண்டினுள் ஒன்றைக் கண்டவன் மற்றொன்றையும் 'இதுபோன்றதே' என்று பார்ப்பான் ஆக, பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாக்களைப் பரமாத்மாவுக்குச் சமமாகப்பார்ப்பதுவே இரண்டாவது நிலையாகும் இது முந்திய நிலையைக் காட்டிலும் பரிபக்குவமான நிலையாகும்

(3) காமஸம்பந்தமில்லாமலும் சுருங்குதலில்லாத ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாகவும் நிற்கும் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவைப்போன்றவனுவான் இவ்வாறு யோகத்தையில் அநுஸந்திப்பவன் இதன் ஸம்ஸ்காரத்தை மிகப்பெற்று யோகம் கலைந்த காலத்திலும் இவ்வநுஸந்தாநம் தொடர்ந்து நிற்கப்பெறுவான் இவ்வாறு தன் ஆத்மாவையும் பிற ஆத்மாக்களையும் யோகம் கலைந்தகாலத்திலும் ஈச்வரனுக்குச் சமமாக அநுஸந்திப்பதுவே மூன்றும் நிலையாகும் இது முந்திய நிலையைக்காட்டிலும் பரிபக்குவமானதாகும்

(4) ஸகலஆத்மாக்களும் குறைவுபடாத ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயிருப்பதால் ஸுகதுக்கங்களை ஸமமாகப் பாவிக்கவேண்டும் அதாவது— உலகில் ஒருவனுக்குப் புத்திரன் பிறந்தால் மற்றொருவனுக்கு மகிழ்ச்சியும், ஒருவனுடைய புத்திரன் இறந்தால் மற்றொருவனுக்கு வருத்தமும் உண்டாவதில்லை ஆனால் யோகி இவ்வகையின்பமும் துன்பமும் தனக்கு வந்திடினும் முறையே மகிழ்ச்சியும் வருத்தமும் கொள்ளாதிருப்பான் இவ்வாறு ஸுக துக்கங்களை ஸமமாகப் பாவிப்பதே நான்காம் நிலையாகும் இதுவே ஜீவாத்மாவைப் பற்றிய யோகத்தின் உச்சநிலையாகும்

இவ்வாறு ஸமதாசனம் நால்வகைப்படும்

[யோகினுபாயமும்] சேதநனுடைய மனம நெடுஙகாலம அறப விஷயஙகளிலேயே ஒனறுபபடடுப பழகிவிடடபடியால அதை அடககி ஆதமா வினிடததில செலுததி யோகம செயவது மிகக கடினமே ஆயினும, ஆதமா இயறகையாக அழிவறறிருபபதையும, ஜஞாநம ஆநநதம இவறறின ஸவரூபமாயிருபபதையும, காமததிறகு வசபபடாதிருபபதையும, தோஷஙகள தடடாதிருபபதையும ஆராயநதுபாாததுப பழகினுல மனம ஆதமாவினிடத தில ஈடுபபடடு யோகததிறகு அநுகூலமாகிவிடும அவவாறே ஆதமாவைத தவிர மறற வஸதுககளில உளள தோஷஙகளைச சிநதிததால வைராககியம ஏறபடடு ஆதமாவைபபறறிய யோகததில மனம ஈடுபடடுவிடும. இதுவே யோகததின உபாயமாகும

[யோகத்தனுல் வரும் பேறுகளும்] சிரததையோடு யோகததைச செயயததொடஙகியவன, பிறகு அதில மிகதத திடமான பழககமிலலாமை யால தொடஙகுமபோதே யோகததிலிருநது தவறிவிடடாலும அவனுககுத தீஙகு ஒனறும வருவதிலலை எவவகையான போகஙகளை அநுபவிகக ஆசைப படடிருநது பின யோகததிலிருநது தவறினுனே, அவவகைப போகஙகளை மஹாபுணயசாலிகள அநுபவிககும புணயலோகஙகளில பல வாஷஙகள இருநது அவவாசை தீருமவரையில யோகததின மஹிமையால அநுபவிததுப பிறகு பெரியோாகளின குலததில வநது பிறநது அபபெரியோரின சோக கையால மறுபடியும யோகாபயாஸததைத தொடஙகுவான

யோகம பரிபககுவமான நிலையில விததி பெறுவதறகு முன தவறி னுனேயாகில யோகாபயாஸம செயதுகொணடிருபபவாகளும யோகததை உபதேசிகக வலலமையுடையவாகளுமான பெரியோாகளுககுப புததிர னுகவோ மறற உறவினனுகவோ பிறபபான அதனுல முநதிய தேஹததி லிருநதபடி யோகததைபபறறிய உணாசசியே உணடாகித தூஙகி விழிதத தலைபபோல மறுபடியும விததி பெற முயலவான, பின இடையூறு இலலாமல விததிபெறுவான இவையனைததும யோகததின மஹிமை யாலேயேயாம

யோகம ஆரமபிககாமல ஆரமபிகக விருமபியபொழுதே அநதவிருபபத திலிருநது நழுவிவிடடால யோகததின மஹிமையால மறுபடியும அவ விருபபம உணடாகபபெறறுப பின காமயோகம ஜஞாநயோகம இவறறைச செயது ஜஞாநாநநதஸவரூபனுன ஆதமாவை ஸாக்ஷாதகரிககப பெறுவான

இவவாறு யோகததின ஸமபநதமுளள ஒவவொருவனும எநத நிலையில வழுவினுலும இறுதியில விததியைப பெறறுவிடுவான.

[யோகத்தனில் முக்கியமும்] பக்தியோகத்தைச் செய்ப வன் அளவற்ற பக்தியோடு எம்பெருமானை க்ஷணம் பிரிந்தாலும் உயிர் தரிக்க மாட்டாத நிலையுடையனாய், பகவானை அடைந்து அநுபவிக்கப் பேராவல் கொண்டு மிக விரைபவனாய், எம்பெருமானையே நேரில் உபாஸிப்பவனாத லின் அவனே கீழ்க்கூறிய யோகிகளைக் காட்டிலும் மிகச் சிறந்தவனாவன். அவன் செய்யும் யோகமே முற்கூறிய யோகங்களினும் சிறந்ததாம்

ஸர்வேச்வரனைப்பற்றிய யோகம் சிறந்து நிற்பதிலும் வஸுதேவ புத்திரனாய் அவதரித்த கண்ணன் திருமேனியை இலக்காய்க்கொண்டு அநுஷ் டிக்கும் பக்தியோகமே மிகச் சிறந்ததாமென்று ஸூசிக்கப்பட்டதாகின்றது.

இவ்விஷயங்களை ஆறாவது அத்யாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுந னுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு

நாக + அணை = நாகணை—தொகுத்தல், செய்யுள்விகாரம் 7

யோகாப்யாஸவிதிர்யோகீ சதுர்தா யோகஸாதநம் ।
யோகஸித்தி: ஸ்வயோகஸ்ய பாரம்யம் ஷஷ்ட உச்யதே ॥

இனி 7-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

333

தானின்ற வுண்மையைத் தன்றனி மாயை மறைத்தமையுந்
தானன்றி மாயை தனைத்தவிரப் பான்விரகற்றமையு
மேனின்ற பத்தர்க ணால்வரின் ஞானிதன் மேன்மைகளுந்
தேனின்ற செங்கழ லானறெளி வித்தனன் பார்த்தனுக்கே. 8

உரை — தேன் நின்ற – தேன் தங்கியிருக்கின்ற, செம் கழ லான் – சிவந்த திருவடி (த் தாமரை) யையுடைய கண்ணன், பார்த்த னுக்கு, அர்ஜுநனுக்கு, தான் நின்ற உண்மையை – (ஈச்வரனாகிய) தான் (மற்ற வஸ்துவைக் காட்டிலும்) விலக்ஷணமாய் நின்ற தத் துவத்தை, தன் தனி மாயை – தனக்குச்சேஷமான ஒப்பற்ற ப்ர க்ருதி, மறைத்தமையும் – மறைத்து நிற்பதும், தான் அன்றி – தன்னைத் தவிர, மாயைதனைத் தவிர்ப்பான் – ப்ரக்ருதியின் ஸம் பந்தத்தை ஒழித்தற்கு, விரகு அற்றமையும் – உபாயம் ஒன்று மில்லாதிருத்தலும், மேல் நின்ற – (முன்னவருக்குப் பின்னவர்) உயர்ந்தவர் என்னும்படி நின்ற, பத்தர்கள் நால்வரில் (ஆர்த்தன்

ஆர்த்தார்த்தி, ஜிஜ்ஞாஸு, ஜ்ஞாநி என்ற) பக்தர்கள் நால்வரில், ஞானிதன் மேன்மைகளும் — ஜ்ஞாநியின் ஏற்றங்களும் (ஆகிய இவற்றை), தெளிவித்தனன் — தெளிவாக உபதேசித்தான்.

[**தானின்ற மறைத்தமையும்**] ஸர்வேச்வரன் சேதந-அசேதநங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன், அவற்றைத் தனக்குச் சேஷமாகக் கொண்டவன், அவற்றுக்குக் காரணமாயிருப்பவன், அவை அவனிடத்திலேயே லயத்தையடைகின்றன, அவனுக்குச் சரீரமாயிருக்கின்றன. அவன் ஜ்ஞாநம் முதலிய ஸகலமான திருக்கல்யாணகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமானவன், எவ்வகையாலும் அவனே மிகச் சிறந்தவன். அவனைக்காட்டிலும் சிறந்தவன் இல்லை. இத்தகைய அவனது பெருமையைச் சேதநர் அறியாதவாறு எம்பெருமானால் படைக்கப்பட்டு அவனுக்குச் சேஷமான மாயை மறைத்துவிடுகின்றது. இம்மாயையே ப்ரக்ருதியெனப்படும். இது ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களடங்கியது. இதுவே சரீரம் இந்த்ரியம் முதலியனவாக மாறுபாட்டை அடைகின்றது.

[**தானன்றி விரகற்றமையும்**] இவ்வாறு எம்பெருமானது பெருமையை மறைக்கும் மாயையைக் கடந்து அவனை உபாஸிப்பதற்கு உபாயம் அவனது திருவடியைச் சரணமடைவதேயாகும். இந்த மாயையை ஒழிக்க எம்பெருமானைச் சரணமடைவதைத் தவிர வேறு உபாயமில்லை.

[**மேனின்ற மேன்மைகளும்**] எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து உபாஸிக்கும் புண்யசாலிகள் நால்வர். அவர்களாவார்— ஆர்த்தன், ஆர்த்தார்த்தி, ஜிஜ்ஞாஸு, ஜ்ஞாநி என்பவர்.

(1) **ஆர்த்தன்**—ஐச்வர்யத்தை இழந்து பின் அதை அடைய விரும்புமவன். (2) **அர்த்தார்த்தி**—புதிதாக ஐச்வர்யத்தைப் பெற விரும்புமவன். (3) **ஜிஜ்ஞாஸு**—ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்ற பரிசுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைய விரும்புமவன். (4) **ஜ்ஞாநி**—பகவானுக்கு அடிமையாயிருத்தலையே இயல்பாகக்கொண்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்து, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்ற அதை அநுபவிப்பதுடன் ஓய்ந்துவிடாமல் பகவதநுபவத்தையே சிறந்த பலனாகக்கொள்பவன். இந்த நால்வகையினரும் வேறு தேவதையை உபாஸிக்காமல் எம்பெருமானையே உபாஸிப்பவர்கள். இவ்வுலகில் பெரும்பாலோர் பழைய வாஸனையால் அறிவுகெட்டு அற்ப பலனுக்காக இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளைப் பூஜிக்கின்றனர். இவ்வாறின்றி எம்பெருமானையே உபாஸிக்கும் இந்த நால்வகையினரை இவ்வுலகில் காண்பதுவும் அரிதேயாகும். இந்த நால்வருள்ளும் ஜ்ஞாநியின் மேன்மை சொல்லுந்தரமன்று. முதல் மூன்று வகையினரும் தாங்கள் விரும்பிய

பலனைப பெறுமவரை எமபெருமானிடம ஈடுபடடிருபபா, தாஙகள பலனை விருமபியதால அதறகுச சாதனமாகவுளள எமபெருமானிடமும அவாகள பகதியைக கொளளவேணடியதாயிறறு ஜஞானியோ எமபெருமானைத தவிர வேறு பலனைக கனவிலும கருதாதவனாதலின எபபொழுதும அவனிடமே ஈடுபடடிருபபன, அவனிடமே பகதியைக கொணடிருபபன மேலும ஜஞானிககு எமபெருமானமீது உளள காதலை அளவிடடுக கூறுவதறகு அனைததையும அறியவும செயயவும வலலமைகொணட எமபெருமானாலும முடியாது அனறியும பகவானைப பிரிநது அவன க்ஷணமகூட உயிாதரிககமாடடான அவன இநநிலையிலிருபபதுபறறி எமபெருமானும அவனைப பிரிநது க்ஷணமும உயிாதரிககமாடடாரெனனுமபடி ஜஞானியைத தனககு உயிராகக கொணடுளளான பகவானுககு அடிமையாயிருததலே ஆதமாவின ஸவரூபமெனபதை அறிநது பகவானைச சரணமடைவதெனபது முன பறபல புணயஜனமஙகளைத தொடாநது பெறறவனுககே வரக கூடியதாகும இததகைய மஹாபாகயம பெறற ஜஞானியை உலகில காணபது அரிதினும அரிதாகும

இவவாததஙகளை ஏழாம அதயாயததில கணணன ஆாஜுனனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு 8

ஸ்வயாதாத்ம்யம் ப்ரக்ருத்யாஸ்ய திரோதி: ஶரணாகதி: ।
பக்தபேத: ப்ரபுத்தஸ்ய ஶ்ரைஷ்ட்யம் ஸப்தம உச்யதே ॥

8-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

334 ஆராத செலவமு மாருயிா காணு மரும்பயனும
பேராது தன்கழற கீழம ரும்பெரு வாழ்சசிகளுஞ
சோரா துகந்தவா றுமதி கோளவதுஞ் செயவனவுந
தேரா விசயனுக் குததிரு நாரணன் செப்பினனே 9

உரை:—திருநாரணன் — ஸ்ரீமநநாராயணன ஆகிய கணணன, தேரா விசயனுககு — தெளிவுபெறாத ஆாஜுனனுககு, ஆராத — போதுமெனறு தோனறாத, செலவமும் — ஐசுவாயததையும, ஆா உயிா காணும் — அருமையான ஜீவனைக கணடு அநுபவிபபதாகிய, அரும் பயனும் — அருமையான பலனையும, தன் கழல கீழ் — (ஸாவேசுவ்ரனாகிய) தன் திருவடியின கீழ, பேராது அமரும் — பிரியாது தஙகுதலாகிய, பேரு வாழ்ச்சிகளும் — பெரிய வாழவுகளையும,

உரை — பண்டை மறைக்கு — அநாதியான வேதத்திற்கு, பகை என நின்ற — விரோதி என்னும்படி நின்ற, பரமதங்கள் — பிறமதங்களை, கொண்டவர் கொள்ளும் — கைக்கொண்டவரால் அடையப்படுகின்ற, பயன் ஒன்று இலது எனும் — பலன் ஒன்றும் இல்லை என்று அறிந்துகூறும்படியான, கூர் மதியால் — ஸூக்ஷ்மமான புத்தியோடு, வண் துவரைக்கு அரசான — அழகிய த்வாரகாநகரத்தின் நாயகனான, நம் மாயனை — அதிசயச்செய்கையுடைய நம் கண்ணனை, வானுலகில் — பரமபதத்தில், கண்டு களிப்பது எனும் — ஸேவித்து ஆநந்திப்பது என்ற, காதல் ஒன்றை — ஆவல் ஒன்றையே, கருதுவம் — எண்ணுவம்.

அநாதியான வேதத்திற்கு விரோதியாய் நிற்கும் பிறமதத்தைப் பற்றியவர்கள் இம்மை மறுமைப்பயன் யாதுமில்லாது வீண்பாடுபடுவதை யறிந்த நாம் எம்பெருமானைப் பரமபதத்தில் அநுபவித்தலாகிய மஹா புருஷார்த்தத்தைப் பெற ஆவலுடையோம் — என்றவாறு. 48

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

202 கலந்திகழும் போகங்கள் கண்டு வெள்கிக்
காரியமுங் காரணமுங் கடந்து நாம்போய்க்
குலந்திகழுங் குருக்களடி சூடி மன்னுங்
குற்றேவல் அடியவர்தங் குழாங்கள் கூடி
வலந்திகழுந் திருமகளு மற்றி டத்தே
மன்னியமண் மகளாரு நீளை யாரு
நலந்திகழ வீற்றிருந்த நாதன் பாத
நமக்கிதுவே முடிபென்ன நண்ணி னேமே 49

உரை — கலந்து இகழும் — (விஷம் கலந்த தேன்போல துக்கத்துடன்) கலந்திருந்து (அதனால்) இகழப்படுகின்ற, போகங்கள் கண்டு வெள்கி — லௌகிகபோகங்களைப் பார்த்து வெட்கமடைந்து (உபாயத்தை அநுஷ்டித்து), காரியமும் — (மஹான் அஹங்காரம் அல்லது சரீரம் இந்த்ரியம் முதலிய) காரியங்களையும், காரணமும் — மூலப்ரக்ருதியையும், கடந்து — தாண்டி, நாம் போய் — நாம் (ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்குச்) சென்று, குலம் திகழும் குருக் கள் — (அங்கே) கூட்டமாய் ப்ரகாசிக்கின்ற (நம்) ஆசார்யர்களின், அடி சூடி — திருவடியை (நம் தலையில்) சூடி, மன்னும் குற்றேவல் — நிலையான கைங்கர்யத்தைச் செய்கின்ற, அடியவர்தம் — (நித்யஸூரிகளும் முக்தர்களுமாகிய) பாகவதர்களின், குழாங்கள் கூடி — கோஷ்டிகளில் கூடியிருந்து, வலம் திகழும் திருமகளும் — வலப் பக்கத்தில் ப்ரகாசிக்கின்ற லக்ஷ்மியுட

சோராது – குறைவுபடாது (பெறவேண்டுமென்று), உகந்தவர் – விரும்பிய அதிகாரிகள், தூ மதி கோள்வதும் – பரிசுத்தமான (தம்) மனத்தால் அறியவேண்டியனவும், செய்வனவும் – அநுஷ்டிக்க வேண்டியனவும் (ஆகிய இவற்றை), செப்பினன் – உபதேசித்தான்.

[ஆராத செல்வமும்] இந்த்ரன், ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் இவர்களுடைய போகங்களைக்காட்டிலும் மிகச் சிறந்துள்ள போகம் ஐசுவர்யம் எனப்படும். இதை விரும்புமவர் ஐசுவர்யார்த்திகளென்னப்படுவர். இழந்த செல்வத்தை அடைய விரும்பும் ஆர்த்தரும், நூதனமான செல்வத்தை விரும்பும் அர்த்தார்த்திகளும் இங்கு ஐசுவர்யார்த்திகள் என்று ஒரு வகுப்பாக்கப் பட்டனர்.

[ஆருயிர்காணும் அரும்பயனும்] ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் நீங்கிப் பரிசுத்தமான ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிப்பது கைவல்யம் எனப்படும். இதை விரும்புமவர் கைவல்யார்த்திகள் எனப்படுவர்.

[போராது............வாழ்ச்சிகளும்] எம்பெருமானுடைய திரு

னும், இடத்தே மன்னிய — இடப்பக்கத்தில் நித்யவாஸம் செய்கின்ற, மலர் மகளாரும் நீளையாரும் — பூமிப்பிராட்டியுடனும் நீளாதேவியுடனும், மலர் திகழ — ஆநந்தம் மிகும்படி, வீற்றிருந்த நாதன் பாதம் — எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானுடைய திருவடியை, நமக்கு இது முடி போலவே — "நமக்கு இதுவே கிரீடமாகும்" என்னும்படி, நண்ணினேம் — பொருந்தினோம்.

மற்று — அசை

உலகசுகங்களை வெறுத்து, உபாயத்தை அநுஷ்டித்து, ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபட்டு, ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஆசார்யர்களை வணங்கி, பாகவத கோஷ்டியுள் கலந்து, ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளை முடியில் தரிக்கும் கைங்கர்யம் செய்வோம்—என்றவாறு 49

இனி மூன்று பாசுரங்களால் முன்னோர்கள் காட்டிய வழியே ஆஸ்திகர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதென்று அருளுகின்றார்—

கட்டளைக்கலித்துறை

203 மானங்க ளின்றி வகுத்துரைக் கின்ற மதங்களெலாந்
தானங்க ளன்று தரும நெறிக்கென்று சாற்றியபின்
வானங் கவர்ந்து மறைமுடி சூடிய மாதவத்தோர்
ஞானங்க ளொன்ற நடக்கின்ற நல்வழி நாடுவமே. 50

[பாசுரம் 50-முதல் முடிவுவரை—நிகமநாதிகாரம்]

உரை— மானங்கள் இன்றி — (வேதம் முதலிய) ப்ரமாணங்களைக் கொள்ளாமல், வகுத்து உரைக்கின்ற — (தோன்றியவாறு) பிரித்துச் சொல்லுகின்ற, மதங்கள் எலாம் — மதங்கள் அனைத்தும், தரும நெறிக்கு — தர்ம மார்க்கத்திற்கு, தானங்கள் அன்று — இடங்களாகமாட்டா, என்று சாற்றிய பின் — என்று ஸ்தாபித்த பின், வானம் கவர்ந்து — பரமபதத்தை ஆசைப்பட்டு, மறை முடி சூடிய — வேதாந்தத்தில் முடிசூடி நிற்பவரான, மா தவத்தோர் — பெரிய தவமாகிய ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தவர்களான நம் பூர்வாசார்யர்கள், ஞானங்கள் ஒன்ற நடக்கின்ற — சாஸ்த்ரங்கள் (ஒன்றோடொன்று விரோதமில்லாது) ஒருமுகமாய்ச் சேரும்படி நடக்கின்ற, நல் வழி நாடுவம் — சிறந்த மார்க்கத்தைப் பற்றுவோம்

வேதத்தைத் தழுவாத எந்த மதநூலும் தர்மத்தைப் போதிக்கமாட்டாது என்று ஸ்தாபித்து, பூர்வாசார்யர்கள் சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்றோடொன்று விரோதமில்லாதபடி ஒருமுகப்படுத்தி அதற்குத்தக்க அநுஷ்டித்த முறையைக் கைக்கொள்வோம்—என்றவாறு. 50

கட்டளைக்கலித்துறை

204 தன்னடிக் கீழுல கேழையும் வைத்த தனித்திருமால்
பொன்னடிக் கேற்கின்ற புண்ணியர் கேண்மின் புகலறிவார்
முன்னடி பார்த்து முயலுத லாலவர் சாயையெனப்
பின்னடி பார்த்து நடந்து பெரும்பத மேறுவமே 51

உரை:— தன் அடிக் கீழ் – தன் திருவடியின் கீழ், உலகு ஏழையும் வைத்த – ஏழுலகத்தையும் நிறுத்தியாளுகின்ற, தனித் திருமால் – ஒப்பற்ற எம்பெருமானுடைய, பொன் அடிக்கு–அழகிய திருவடிகளைப் பெற்று அநுபவிப்பதற்கு, ஏற்கின்ற–உரிமையுள்ள, புண்ணியர் – புண்யசாலிகளே! கேண்மின் ! – (நமக்கு நன்மையானதொன்றைக் கூறுகின்றேன்) கேட்பீராக. புகல் அறிவார் – உபாயங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்த நம் ஆசார்யர்கள், முன் அடி பார்த்து – தங்கள் பெரியோர் அடிச்சுவட்டைக் கவனித்து, முயலுதலால் – (அதன்படியே நடக்க) முயலுதலால், அவர் பின் சாயை என – (நாமும்) அவர்பின் நிழல் எனும்படி, அடி பார்த்து – (அவர்கள்) அடிச்சுவட்டையே கவனித்து, நடந்து – (அவ்வாறே) நடந்து, பெரும் பதம் ஏறுவம் – மிக உயர்ந்த ஸ்தான (மாகிய பரமபத) த்தை அடைவோம்.

சேதநர் அனைவருக்கும் மோக்ஷத்தைப் பெற உரிமையுண்டு ஆதலின் நம் பூர்வாசார்யர்கள் கைக்கொண்ட வழியையே பின்பற்றி நாமும் மோக்ஷானந்தத்தைப் பெறுவோம்—என்றவாறு. 51

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

205 வையமெலா மிருணீக்கு மணிவி ளக்காய்
மன்னியநான் மறைமௌலி மதியே கொண்டு
மெய்யலது விளம்பாத வியாசன் காட்டும்
விலக்கில்லா நல்வழியே விரைந்து செல்வீ
ரையமற வறுசமயக் குறும்ப றுத்தோ
மணியரங்க ரடியவர்க்கே யடிமை செய்தோ
மையகடல் வட்டத்துள் மற்றுந் தோற்றும்
வாதியர்தம் வாய்ப்பகட்டை மாற்றி னோமே. 52

உரை — ஐயம் அற – ஸந்தேஹமில்லாமல், அறு சமயக் குறும்பு – ஆறு மதங்களின் வலிமையை, அறுத்தோம் – ஒழித்துவிட்டோம், அணி அரங்கர் அடியவர்க்கே-அழகிய ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய தாஸர்களுக்கே,அடிமை செய்தோம் – கைங்கர்யம் செய்யப்பெற்றோம். மைய கடல் வட்டத்துள்–

கருமையான கடல் சூழ்ந்த பூமியுள், மற்றும் தோற்றும் — இன்னும் படுள்ள, வாதியர்தம் — வாதிகளுடைய, வாய்ப் பகட்டை — வாயால் பேசின ஆடம்பரத்தை, மாற்றினோம்—ஒழித்தோம், (ஞாலம் முழுவதும்) உலகம் எலாம்—உலகம் முழுதும்(உள்ள), இருள் நீக்கும்—(அஜ்ஞானமாகிய) இருளைப் போக்குகின்ற, மணிவிளக்காய் — ரத்னதீபமாய், மன்னிய — பொருந்திய, நான்மறை மௌலி — நான்குவேதங்களின் அந்தத்தின், ... — ஜ்ஞானத்தையே (ஸாதனமாகக்) கொண்டு, மெய் அலது விளம்பாத — ஸத்ய(மான விஷய)ம் தவிர வேறு பேசாத, வியாஸன் காட்டும் — வியாஸமஹாருஷி (ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தின் மூலமாயக்) காட்டிய, விலங்கு இல்லா — (வேத) விரோதம் இல்லாத, நல் வழியே — நல்ல மார்க்கத்திலேயே, விரைந்து செல்வீர் — வேகத்துடன் செல்லுவீர்களாக

அறுசமயம்— 90-வது பாசுரவுரையிற் காண்க

பரதிவாதிகளின் மதங்களைக் கண்டித்துத் தீர்த்துவிட்டபடியால் ... அவ்விஷயத்தில் ஸந்தேகம் ஏற்பட இடமில்லை வேதாந்தம் ... நின்று உலகிலுள்ள அஜ்ஞானமாகிய இருளைப் போக்குகின்ற ... வேதாந்தத்தின் ஸாரத்தைத் திரட்டி ப்ரஹ்மஸூத்ரமாக அருளிச்செய்த வியாஸ பகவான் அவர் காட்டிய வழியே செல்வதே சிறந்ததாம் — ...

இப்பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டிய வகை பேசியருளுகின்றார் —

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

206 கோதவமொன் றில்லாத தகவே கொண்ட
கொண்டலென வந்துலகி லைவர்க் கன்று
தூதுவனா யொருகோடி மறைக ளெல்லாந்
தொடர்ந்தோடத் தனியோடித் துயரந் தீர்த்த
மாதவனார் வடகொங்கில் வானி யாற்றின்
வண்ணிகைநன் னடங்கண்டு மகிழ்ந்து வாழும்
போகிவைநாம் பொன்னயிந்தை நகரின் முன்னம்
புணராத பரமதப்போர் பூரித் தோமே. 43

உரை — கோது அவம் ஒன்று(ம்) இல்லாத — குற்றம் கேடு ... இல்லாத, தகவே கொண்ட — கருணையையே (நீராகக்) கொண்ட, கொண்டல் என — மேகம் என்னும்படி, உலகில் வந்து — இவ்வுலகில் அவதரித்து, அன்று — அக்காலத்தில், ஐவர்க்கு—பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு, ஓர் தூதுவனாய் — நிகரற்ற தூதனாகி, ஒரு கோடி மறைகள் எல்லாம் — ஒப்பற்ற கோடி கணக்கான வேதங்களெல்லாம், தொடர்ந்து ஓட — (தன் பெருமையைப் புகழ்ந்து)தொடர்ந்து ஓடிவர, தனி ஓடி—(அதற்கு அகப்படாமல் தானே) தனி

யாகச்சென்று, துயரம் தீர்த்த—(உலகினுடைய)துக்கத்தைப்போக்கிய, மாதவனார்—எம்பெருமான், பொன் அயிந்தை நகரில்— அழகிய திருவயிந்திரபுரத்தில் (தெய்வநாயகனாக அவதரித்து), வடகொங்கில் — வடபுறத்தில், வானி ஆற்றின் — பெருகுகிற கருடநதியின், வண்ணிகை — புகழத்தகுந்த, நல் நடம் கண்டு — சிறந்த நடனத்தைக் கண்டு, மகிழ்ந்து வாழும்போது — ஸந்தோஷித்து எழுந்தருளியிருந்தபோது, முன்னாள் புணராத — முன்பு செய்யப்படாத, இவை பரமதப் போர் — இந்தப் பரமதபங்கஸூக்தியை, நாம் பூரித்தோம் — நாம் தலைக்கட்டினோம்

திருவயிந்திரபுரத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தெய்வநாயகனாக அவதரித்து வடபுறத்தில் பெருகுகிற கருடநதியின் அலைகள் அசைந்து நடனமாடுவதைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு மகிழ்ந்து எழுந்தருளியிருந்த ஸமயத்தில் அவனைக் கண்ணாரக் கண்டு களித்த நாம், பிறமதக் கொள்கைகளில் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய ஸ்ரீஸூக்திகளால் கண்டிக்கப்பட்ட அம்சங்களைத் தவிர, இன்னும் ஆக்ஷேபிக்கக்கூடிய பல அம்சங்களையும் கண்டித்துப் பரமதபங்கத்தைப் பூர்த்திசெய்தோம்— என்றவாறு

[இவ்வாறு பதவுரையும் கருத்துரையும் பழைய வ்யாக்யானத்தையே தழுவி இங்கு எழுதப்பட்டன இப்பாசுரத்தின் பிற்பகுதிக்குப் பொருள்கொள்வதில் சிற்சில இடர்கள் உள ‘கொங்கு’ எனுஞ்சொல் பக்கம் என்ற பொருளைத் தருவதாகத் தமிழ் நிகண்டுகளிலோ இலக்கிய நூல்களிலோ காணப்படவில்லை மேலும் ‘வானி’ எனுஞ் சொல் பவானி நதியையோ அமராவதிநதியையோ கூறுமேயன்றிப் ‘பெருகுகிற’ என்னும் பொருளைத்தருமாவென்பர் தமிழர். ‘வண்ணிகை’ யெனுஞ் சொல் ‘வாணிக்கத் தகுந்த’ என்ற பொருளைக் கொடுப்பதும் ஆராயவேண்டியதாகும். இங்ஙனம் இடர்கள் உளவாதலின் பிற்பகுதிக்குப் பின்வருமாறு பொருள்கொள்ளுதல் சிறக்குமென்பர் பலர்—

வடகொங்கில் — கொங்குநாட்டின் வடபுறத்தில், வானி ஆற்றின்— பவானிநதி(க்கரை)யின்கண், மாதவனார் — ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வண்ணிகை நல் நடம் கண்டு— வேஷம் பூண்டு ஆடுவதுபோன்ற சிறந்த நடனத்தை ஸேவித்துக்கொண்டு, நாம் மகிழ்ந்து வாழும்போது — நாம் மகிழ்ச்சியுடன் வசிக்குங்காலத்தில், பொன் அயிந்தை நகரில் — அழகிய திருவயிந்திரபுரமென்னும் நகரத்தில், முன் நாள் புணராத — முன்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டுக் கூடிவரப்பெறாத, பரமதப் போர் இவை—பரமதபங்கம் செய்கின்ற இந்த ஸூக்திகளை, பூரித்தோம் — பூர்த்திசெய்தோம்.

கொங்குநாடு என்பது கோயம்புத்தூர்—சேலம் ஜில்லாவைச் சார்ந்ததும், மைசூரிலுள்ள ஒரு பகுதியுமான தமிழ்நாடு [தமிழ் அகராதி.]

பரமதபஙகம, திருவயிநதிரபுரததிலேயே ஆரம்பிககப்பட்டிருநதும நடுவில கலாபம முதலிய இடையூறுகளால பூாததிசெய்யப்பெறுமலிருந்து, ஸ்ரீதேசிகன கொஙகுநாட்டில எழுநதருளியிருககநேரிட்டு அப்பொழுது பூாததிசெயயப்பட்டிருககுமென்றும சிலா கருதது உரைப்பர்.]

[இவவாறு பொருள கொளளுமிடததும, ஸ்ரீதேசிகன் பவானி நதிககரையில பரமதபஙகததைப் பூாததிசெய்வித்த ஸதலம இதுவென்று விளஙகாமலிருககின்றது மேலும அஙகே எமபெருமானுடைய ஸநநிதி இருநத வரலாறும புலனுகவில்லை. ஆதலின பினவருமாறு பொருள் கொளளததகுமாவெனப் பெரியோா ஆய்க—

வடகோங்கில் வான் யாற்றின் — வடககேயுளளதும் பரிமளம மிகுந்ததுமான சிறநத (யமுனா)நதி(ககரை)யினகண, மாதவனூர் — கண்ணன் (செய்தருளிய), வண்ணிகை நல் நடம் — வேஷம பூண்டு ஆடுவதுபோன்ற சிறநத நடனததை (ராஸகரீடை முதலிய திருவிளையாடல்களை), பொன் அயிந்தை நகரில் — அழகிய திருவயிநதிரபுரமென்னும நகரத்தில, நாம் கண்டு மகிழ்ந்து வாழும்போது — நாம் ஸேவிததுககொண்டு மகிழநது வஸிக்குஙகாலத்தில, முன்னுள் புணராத பரமதப்போர் இவை — இதறகு முனபு அமையாத பரமதபஙகமாகிய இநதக் கிரநததனை, பூரித்தோம் — முறறுவிததோம.

இதனுல, முன்பு கிருஷ்ணவதாரததில யமுனாநதிக்கரையில தான செய்தருளிய பல திவயசேஷ்டிதஙகளையெல்லாம தெய்வநாயகன் திருவயிநதிரபுரததிலேயே தமககுக காட்டியருள, அவ்வநுபவத்தால மிக மகிழ்நதிருநத நிலையில அபூாவமான இபபிரபநதம் முறறுவிக்கப்பெற்றது— என்றவாறு]

53

இங்ஙனே பிறமதங்கள் அனைத்தையும் கண்டிக்குமாறு அருள்புரிந்துதவிய திருவாழியாழ்வானுடைய பதினுறு திருக்கைகளின் வலிமையையும் பெருமையையும் பேசிப் பிரபந்தம் தலைக்கட்டப்படுகின்றது—

பதினுறுசீாசசந்தவிருத்தம

207 திகிரிமழ வுயர்குந்தந் தண்டங்கு சம்போறி
சிதறுசத முகவங்கி வாள்வேல மர்ந்ததுந்
தெழிபணில சிலைகண்ணி சீரங்க செவ்விடி
செழியகதை முசலந்தி சூலந்தி கழ்ந்தது

மகிலவுல தகள்கண்டை யாயோர லங்கலி
லடையவடை விலிலங்க வாசின்றி நின்றது
மடியுமரு கணையுமா வாமென்ன நின்றடி
யடையுமடி யரையன்பி னலஞ்ச லென்பது

மகிழமம ரர்கணங்கள் வானங்க வர்ந்திட
மலியுமசு ரர்புணர்த்த மாயந்து ரந்ததும்
வளருமணி மணிமின்ன வானந்தி கோலிட
மறைமுறைமு றைவணங்க மாறின்றி வென்றதுந்

திகிரிரவி மதியமமிழ் தேசுந்த வெண்டிசைத்
திணிமருள்செ கவுகந்து சேமங்கள் செய்ததுந்
திகழரவ ணையரங்கர் தேசென்ன மன்னிய
திரிகுதரி சனர்செய்ய வீரேன்பு யங்களே 54

உரை — திகிரி — சக்கரமும், மழு — மழுவும், உயர் தந்தம் — மனமைபொருந்திய ஈட்டியும், தண்டு — தண்டாயுதமும், அங்குசம் — ாவெட்டியும், பொறி சிதறு சுடர்முக அங்கி — தீப்பொறிகளைச் சிதறுகின்ற தமுகாக்கியும், வாள் — வாளும், வேல் — வேலும் (ஆகிய ஆயுதங்கள்), மர்ந்ததும் — பொருந்திய இடமும்,

தெழி பணிலம் — ஒலிக்கின்ற சங்கமும், சிலை — வில்லும், கண்ணி — ாசமும், சீரங்கம் — கலப்பையும், செவ்விடி — சிவந்த வஜ்ராயுதமும், ழிய கதை — செழுமையுள்ள கதையும், முசலம் — உலக்கையும், சூலம்—த்ரிசூலமும் (ஆகிய ஆயுதங்கள்), திகழ்ந்ததும்—ப்ரகாசிக்குமிடமும்,

அகில உலதுகள் — ஸகலலோகங்களும், ஓர் அலங்கலில் — ஒரு ாலையில், கண்டையாய் — மணிகளாய், அடைய — முழுவதும், அடை ில் — வரிசையாக, இலங்க — ப்ரகாசிக்கும்படி, ஆசு இன்றி — குற்றம் லலாது, நின்றதும் — நின்ற இடமும்,

அடியும் அருகணையும் ஆம் — திருவடிநிலை(பாதுகை)யும் பக்கத்தே ாய்ந்துகொள்ளும் அணையும் ஆகின்ற, அரவு என்ன நின்று—ஆதிசேஷன் 'பால கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டவர்) என்னும்படி நின்று, அடி அடையும் டியரை — திருவடிகளைச் சரணமடையும் பாகவதர்களை, அன்பினால் — துவர்களிடம் உள்ள) அன்பினாலே, அஞ்சல் என்பதும் — அஞ்சவேண்டா மன்று அபயப்ரதானம் செய்வனவும்,

மகிழும் அமரர் கணங்கள்—மகிழ்வுள்ள தேவாகூட்டஙகளின, வானம் கவர்ந்திட — ஸவாககலோகததைக கொளளையிடுவதறகாக, மலியும் அசுரர் புணர்த்த — ஒனறுகூடிததிரணட அஸுராகள செயத, மாயம் துரந்ததும்— மாயசசெயகைககளை ஒழிததனவும,

வளரும் அணி — நிறைநதுளள திருவாபரணஙகளிலுளள, மணி மின்ன — ரதநஙகள ப்ரகாசிகக, (அநத பரகாசததால) வான் அந்தி கொண் டிட — ஆகாசம செவவானம கொணடாறபோல ஆக, மறை — வேதம, முறை முறை வணங்க — வகைவகையாகப போறறி வணஙகிநிறக, மாறு இன்றி வென்றதும் — பகைவா மீதமினறி ஜயிததனவும,

சிகி — அக்நியையும, இரவி — ஸூாயனையும, மதியம் — சநதரனை யும, உமிழ் — கககுகின்ற, தேசு—தேஜஸ்ஸை, உந்த — வீசியெறிதலால, எண் திசை — எட்டுத திசையிலும, திணி மருள் சேக உகந்து — அடாநத அஜ்ஞாநம ஒழியுமபடி (செயய) மனஙகொணடு, சேமங்கள் செய்ததும் — உலகிறகு) க்ஷேமஙகளைச செயதனவும,

திகழ் அரவு அணை — பரகாசிககினற ஆதிசேஷனாகிய படுககையை யுடைய, அரங்கர் — ஸ்ரீரஙகநாதருடைய, தேசு என்ன மன்னிய — தேஜஸ (வடிவெடுத்துவநதது) எனனுமபடி ஸதிரமாயிருநத, திரி சுதரிசனர் — சுழலகினற திருவாழியாழவானுடைய, செய்ய ஈர் எண் புயங்கள் — சிவநத பதினாறு திருககைகளுமே ஆம

பரமதஙகளைக கணடிககுமபோது திருவாழியாழவானது அருள பெறுவதறகாக இப்பிரபநததின் முதல - கடைசிப்பாசுரஙகளிலும அவா பெருமையே பேசப்பட்டது.

திருவாழியாழவானுடைய திருககைகளில, மாலையில மணிகள்போல உலகமுழுவதும அடஙகியிருககினறது அததிருக்கைகள திருவநநதாழ வானைப்போல பகவதகைஙகாயததை விருமபிச சரணமடையும பாகவதா களுக்குக கருணையுடன அபயப்ரதாநம் செயகினறன, தேவாகளின செலவததைக் கொளளையிடும அஸுராகளை ஒழிககினறன, மறறப பகைவரையும அழிககினறன, தம தேஜஸஸால உலகில அஜ்ஞாநததைப போக்கி க்ஷேமததைக கொடுககினறன, ஆதலின அவறறின பெருமை பேசறபாலதன்று—எனறவாறு 54

'தரிசூலம' எனுஞசொல 'திசூலம' என மருவிநினறது.

பரமதபஙகம-உரை முறறிறறு

ஸ்ரீமதே நிகமாநதமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

மெய்விரத மான்மியம்-உரை

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் தேசிகம்

சீரொன்று • வாழ்வு

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸத்யவ்ரதமாஹாத்ம்யம் என்று ஒரு ரஹஸ்யம் ஸ்ரீதேசிகனால் மணிப்ரவாளநடையில் அருளிச்செய்யப்பட்டுளது அதிற் சேர்ந்த பாசுரங்கள் அடங்கப்பெற்றது இப் பிரபந்தம் மெய்விரதம்—ஸத்யவ்ரதம் இந்த க்ஷேத்ரம் காஞ்சீபுரம், ஹஸ்திகிரி, பெருமாள்கோயில் எனவும் வழங்கப்பெறும் இந்த க்ஷேத்ரத்தில் அநுஷ்டிக்கப்படும் வ்ரதங்கள் முதலிய புண்ய கர்மங்களுக்கு உடனே பலன்கிடைப்பது நிச்சயமாதலின் *'மெய்விரதம்'* எனப் பெயர் வந்தது. இந்தத் திவ்யதேசத்தில் பேரருளாளன் திருவவதாரம் செய்த வரலாற்றை இப் பிரபந்தத்தால் நாம் நன்கு அறியலாம்

முன்னொருகால் ப்ரஹ்மா நேரில் எம்பெருமானை ஸேவிக்க விரும்பி முயன்றான், ஜந்மாந்தரபாபத்தால் காரியம் கைகூடவில்லை, மிக வருந்திப் பாரத தேசத்திற்கு வந்து கடுந்தவம் புரிந்தான் அப்பொழுது ஆகாயத்தில் ஓர் அசரீரிவாக்குப் பிறந்தது ஸத்யவ்ரதமென்னும் க்ஷேத்ரம் சென்று அத்திகிரியை யாகவேதியாகக்கொண்டு அசுவமேதயாகம் புரியுமாறு அது கட்டளையிட்டது. உடனே ப்ரஹ்மா தேவசிற்பியான விசுவகர்மாவை அழைத்து யாகவேதியை அங்கு அமைக்கக் கட்டளையிட்டான். சிற்பியும் அவ்வாறே செய்துமுடித்தான் ப்ரஹ்மாவும் அந்நகருக்குக் காஞ்சியெனப் பெயரிட்டு அங்கு அசுவமேதயாகம் செய்யத்தொடங்கினான்

ப்ரஹ்மாவின் மனைவி ஸரஸ்வதி ப்ரணயகலஹத்தால் கணவனைப் பிரிந்து தனியே சென்று ஸரஸ்வதியெனும் நதியின் கரையில் தவம்புரிந்து

கொண்டிருந்தாள்.மனைவியைப் பிரிந்தவனுக்கு யாகம்செய்ய உரிமையில்லை யன்றோ? ஆதலால் அவளை அழைத்துவருமாறு ப்ரஹ்மா தன் புத்திரனை வஸிஷ்டனை அனுப்பினான் அவன் தன் தாயிடம் சென்று தந்தையின் கட்டளையைக் கூறித் தன்னுடன் வரும்படி அழைத்தான் அவள் வர மறுத்தாள். வஸிஷ்டன் திரும்பிவந்து, நிகழ்ந்ததைத் தந்தையிடம் கூறினான் ப்ரஹ்மா ஸாவித்ரி முதலிய மற்ற மனைவியரை வைத்துக்கொண்டு யாகத்தைத் தொடங்கினான்.

அஸுரர்கள், தேவர்களின் நன்மையைப் பொறுதவர்களன்றோ? அவர்கள் இந்த யாகத்தைக் கெடுக்க எண்ணி, ஸரஸ்வதியிடம் போய் "உன் கணவன் உன்னை அவமதித்து யாகம் நடத்துகின்றான்" என்று கூறினர். அவளும் கோபித்து ஒரு நதியாகப் பெருகி யாகசாலையை அழிக்க முற்பட்டாள். இதுகண்ட எம்பெருமான் ஓர் அணையாகத் தானே குறுக்கே பள்ளிகொண்டான். ஸரஸ்வதியும் கோபம் தணிந்து தன் கணவனிடம் வந்தாள். ப்ரஹ்மா அவளையும் சேர்த்துக்கொண்டு யாகத்தை நடத்தினான்.

முடிவில் ப்ரஹ்மா அக்நியில் வபையை ஹோமம்செய்தான். உடனே யாகவேதியின் மத்தியிலிருந்து ஒரு பெரிய தேஜஸ்ஸும், அதன் நடுவில் புண்யகோடி என்னும் விமானமும் தோன்றின. அவ்விமானத்தின் நடுவில் பேரருளாளனும் ஆவிர்பவித்தான். ப்ரஹ்மா ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கி அவனை நன்கு அநுபவித்துத் துதித்தான் பேரருளாளனும் வேண்டிய வரம் கேட்குமாறு ப்ரஹ்மாவைக் கட்டளையிட்டான். ப்ரஹ்மா அங்கேயே எழுந்தருளியிருக்கும்படி வரம் கேட்டான் பகவானும் இசைந்தான். பின் ப்ரஹ்மா யாகத்தை முடித்து எம்பெருமானிடம் விடைபெற்று ஸத்ய லோகம் சென்று பகவத்தியானத்திலேயே மூழ்கிக்கிடந்தான்.

[இவ்வரலாற்றை ஸ்ரீதேசிகன் அந்தந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ற பாக்களில் பாடியிருக்கும் அழகை நம்மால் வர்ணிக்கமுடியாது ஸரஸ்வதிதேவி ப்ரஹ்மாமீது கோபங்கொண்டு ஆவேசத்துடன் யாகத்தைக் கெடுக்கவரும் முறையைக் கூறும் பாசுரத்தைக் கவனிக்கும்போது அவளுடைய ஆவேசத்தையும் கோபத்தையும் நேரில் காண்பதுபோலிருக்கின்றது பேரருளாளனின் திருமேனியழகையும், அவன் இருபிராட்டிமாருடன் காட்சியளிப்பதையும் தக்க உதாஹரணங்களுடன் வர்ணித்திருக்கும் அழகு நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ளுகின்றது இதனுள் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பதினாறு பாதங்களின் ஸாரார்த்தங்களையும் ஒரே பாசுரத்தில் அமைத்து அருளிச்செய்திருக்கும் வல்லமைக்கு ஈரேழுலகையளித்தாலும் ஈடாமோ? அதிகம் கூறுவானேன்? இதன் பெருமை அநுபவித்தே அறியற்பாலது]

வெண்பா

208 வாழி யருளாளர் வாழியணி யத்திகிரி
வாழி யெதிராசன் வாசகத்தோர் — வாழி
சரணு கதியெனுஞ் சார்வுடன்மற் றொன்றை
யரணுகக் கொள்ளாதா ரன்பு. 1

உரை — அருளாளர் – *பேரருளாளர்*, வாழி – *வாழுக*, அணி த்திகிரி – (*பூமிக்கு*) *அலங்காரமான ஹஸ்திகிரி*, வாழி–*வாழுக*, எதிராசன் ாசகத்தோர் – *ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸூக்திகளில் ஈடுபட்டவா*, வாழி–ாழுக, சரணுகதி எ(ன்)னும் சார்வுடன் – *ப்ரபத்தியென்னும உபாயத் டன*, மற்று ஒன்றை – *வேறு ஒன்றை*, அரணுக – *உபாயமாக*, கொள் ாதார் அன்பு – *கொள்ளாதவாகளுடைய பக்தி*, வாழி – *வாழுக*

பேரருளாளனும, அவன எழுந்தருளியுள்ள ஹஸ்திகிரியும, ஸ்ரீபாஷ்ய ாரருடைய ஸம்ப்ரதாயஸ்தாகளும, ப்ரபத்தியையே உபாயமாகக் கொண்ட ாகளுக்குப பேரருளாளனிடமுள்ள ஈடுபாடும் நீடூழிவாழுக என்று கைளாசாஸநம செய்தவாறு 1

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

209 எண்டிசையுங் கடலேழு மலைக ளேழு
மீரேழு வையகமும் படைத்தி லங்கும்
புண்டரிகத் தயன்புணர்த்த பெரிய வேள்விப்
புனிதநறும் போக்கியத்தை யுவந்து வந்து
தொண்டையெனு மண்டலத்தி னடுவிற் பாரிற்
றூநிலமெய் விரதத்துத் தோன்றி நின்ற
கொண்டலருட் குணமேநாங் கூறு கின்றேங்
கூர்மதியீர் குறியாகக் கொண்மி னீரே. 2

உரை — கூர் மதியீர்! – *கூர்மையான அறிவுபெற்றவர்களே!* ண் திசையும் – *எட்டுத் திசைகளையும*, கடல் ஏழும் – *ஏழு ஸமுத்ரங்களை ம*, மலைகள் ஏழும் – *ஏழு குலபாவதங்களையும்*, ஈர் ஏழு வையகமும்– *பதி ாகு லோகங்களையும*, படைத்து – *ஸ்ருஷ்டித்து*, இலங்கும்–*ப்ரகாசிப்ப மும*, புண்டரிகத்து அயன் – (*எமபெருமானுடைய நாபிக*) *கமலத்து இருப ானுமான ப்ரஹ்மாவால*, புணர்த்த – *நடத்தப்பட்ட*, பெரிய வேள்வி – ரிய(*அசுவமேத*)*யாகத்தின*, புனித நறும் போக்கியத்தை – *பரிசுத்தமான ஸனையுள்ள ஹவிஸ்ஸை*(*ப் பெறுவதற்கு*), உவந்து வந்து – *மகிழ்ந்து*

வந்து, பாரில் — பூமியில், தொண்டையெனும் மண்டலத்தின் நடுவில் — தொண்டைமண்டலமென்னும் தேசத்தின் நடுவில், தூ நிலம் — பரிசுத்தமான ஸ்தலமாகிய, மெய்விரதத்து — ஸத்யவ்ரதமென்னும் க்ஷேத்திரத்தில், தோன்றி நின்ற — அவதரித்து நிலைபெற்ற, கொண்டல் — (பேரருளாளனென்னும்) மேகத்தின், அருள் குணமே — கருணையென்னும் குணத்தையே, நாம் கூறுகின்றோம்— நாம (இப்பிரபந்தத்தில்) பேசுகின்றோம், நீர் — நீங்கள், குறியாகக் கொண்மின்—(இதனை) கவனத்துடன் அறிந்துகொள்க

எம்பெருமானுடைய திருநாபிக்கமலத்தில் பிறந்து ஸகலலோகங்களையும் படைக்கவல்ல ப்ரஹ்மா எம்பெருமானைக் குறித்து ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்திரத்தில் செய்த பெரிய அசுவமேதயாகத்தில் ஹவிஸ்ஸைப் பெறுவதற்காக அங்கு அவதரித்த பேரருளாளனுடைய பெருமையை ரஸிகர்களும் பாகவதர்களும் கூரிய அறிவுள்ளவர்களுமான நீங்கள் அனைவரும் கேட்டு மகிழவேண்டும் இதற்காக மனத்தில் கருத்தும், வாக்கில் ராகமும், கையில் தாளமுமாகப் பொருந்தவேண்டுமென வகுத்த பரதசாஸ்த்ரத்தைத் தழுவிய பண்ணும் இசையும் அமையுமாறு பேரருளாளன்பெருமையைப் பாடுகின்றோம் நீங்கள்அனைவரும் கருத்துடன் கேட்பீராக — என்றவாறு.

எட்டுத்திசைகளை 84-வது பாசுரவுரையிலும், ஏழுகடல்களை 120-வது பாசுரவுரையிலும் காண்க

ஏழுமலைகள்— மஹேந்த்ரம், மலயம், ஸஹ்யம், சுக்திமான், ருக்ஷம், விந்த்யம், பாரியாத்ரம் என்பன

பதினான்கு உலகங்கள்— அதல,விதல, ஸுதல, தராதல, மஹாதல, ரஸாதல, பாதாலங்கள் என்பன கீழுலகம் பூ, புவ, ஸுவ. மஹ, ஜந, தப, ஸத்யம் என்பன மேலுலகம். 2

[வேதாந்தங்கள் ஸகலலோகத்திற்கும் மிக்க நன்மையையே உபதேசிப்பனவாகும் அவற்றின் பொருளைப் புராணங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. அவற்றுள் ப்ரஹ்மாண்டபுராணம் மிக முக்கியமாதலின் முற்பட எண்ணப்பட்டதாகும் அதில் ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்திரத்தின் மேன்மையை விளக்கும் வாயிலாகப் பேரருளாளன் பெருமை விவரித்துக்கூறப்பட்டுளது.]

210 செந்தொடை — வெண்டுறை

வம்மின் புலவீர் அருளாளப் பெருமா னென்று மருளாழி
யம்மா னென்றுந் திருமகளைப் பெற்றுமே னெஞ்சங் கோயில்கொண்ட
பேரரு ளாளரென் றும்பியப்பா விருதூ தும்படி கரைபுரண்ட
கருணைக் கடலை யிவ்வண்ணம் பேசுவீ ரீதென்ன பாங்கே. 3

உரை — புலவீர் – புலவர்களே! வம்மின் – வாருங்கள். ருளாளப் பெருமாள் என்றும் – அருளாளப் பெருமாள் என்றும், ருளாழியம்மான் என்றும் – அருளாழியம்மான் என்றும், திரு ளைப் பெற்றும் – பிராட்டியைத் தேவியாகக்கொண்டதுமன்றி, என் ஞ்சம்– என் மனத்தை, கோயில் கொண்ட – வாஸஸ்தலமாகக்கொண்ட, ாருளாளர் என்றும் – பேரருளாளர் என்றும், வியப்பா– ஆச்சரியமாய், ருது ஊதும்படி – விருதுகளைக் கூறிமுழங்கும்படி நின்ற, கரை புரண்ட ணைக் கடலை – கரை புரண்டுபெருகும் கருணைக் கடலான எம்பெரு னை, இவ்வண்ணம் – (நாம் பேசுகின்ற) இம்முறையிலேயே, பேசுவீர்— ங்களும்) பேசுவீர்களாக ஈது – (அங்ஙனன்றி அற்பவிஷயங்களைப் பேசு ிற) இத்தன்மை, என்ன பாங்கு – என்ன நேர்மை?

புலவர்களே! வாருங்கள். பேரருளாளனுடைய கருணையெனும் த்தைப் பற்றி ஆழ்வார் முதலிய பரமபாகவதர்கள் பல விருதுகளைக் ி முழங்குகின்றனர். அத்தகைய கருணைக்கடலான பேரருளாளன் பெரு மையை நாம் பேசுவதுபோல நீங்களும் பேசி உய்வீர்களாக இங்ஙனன்றி பமான விஷயங்களில் ஈடுபடுவது நேர்மையன்று—என்றவாறு.

'அருளாளப் பெருமாள்' 'அருளாழியம்மான்' 'பேரருளாளர்' ாபன கருணையெனும் குணத்தின் காரணமாக அத்திகிரியெம்பெருமா க்கு வந்த திருநாமங்கள். 3

கட்டளைக்கலித்துறை

1 ஒன்றே புகலென் றுணர்ந்தவர் காட்டத் திருவருளா
லன்றே யடைக்கலங் கொண்டநம் மத்தி கிரித்திருமா
லின்றே யிசையி னிணையடி சேர்ப்ப ரினிப்பிறவோ
நன்றே வருவ தெலாநமக் குப்பா மொன்றிலதே 4

இதன் உரையை 18-வது பாசுரத்தில் காண்க.

பேரருளாளன்திருவடிகளில் பரந்யாஸத்தைச் செய்து மோக்ஷத்தை ாபார்த்திருக்கும் நாம் இனிப் பலனைக் கருதி ஒன்றையும் செய்யவேண வாயினும், இங்கு இருக்கும் நாள் நற்பொழுது போக்கி மனமகிழப ாருளாளன் பெருமையைப் பேசுகின்றோம்—என்றவாறு 4

கட்டளைக்கலித்துறை

2 வம்பவிழ் போதமர் மாத ருகந்தவம் மாநிதியைத்
தன்பல மேகொண்டு காணக் கருதிய தாமரையோன்
முன்பல துற்றத்து வல்வினை மொய்க்க முகிழ்மதியா
யம்புலி வேண்டிய பாலனைப் போல வழுதனனே 5

உரை — வம்பு அவிழ் — வாஸனையுள்ள மலர்ந்த, போது அமர் — புஷ்பத்தில் வஸிக்கின்ற, மாதர் — பிராட்டியின், உகந்த — அன்புக்கு உரியனான, அம் மா நிதியை — பெரிய புதையல்போன்ற அவ்வெம்பெருமானை, தன் பலமே கொண்டு — தன்னுடைய யோகபலத்தையேகொண்டு, காணக் கருதிய தாமரையோன் — ஸாக்ஷாத்கரிக்க நினைத்த ப்ரஹ்மா, முன் பல குற்றத்து — முன்பு பல அபசாரங்களால் ஏற்பட்ட, வல் வினை மொய்க்க — வலிய கர்மங்கள் நெருக்க, முகிழ் மதியாய் — சுருங்கிய அறிவுடையனாய், அம்புலி வேண்டிய — (எட்ட முடியாத) சந்திரனைப் பிடிக்கத் தருமபடி விரும்பிய, பாலனைப்போல — குழந்தையைப்போல, அழுதனன்— (தன் எண்ணம் நிறைவேறாமையால்) அழுதான்.

ஸர்வேசுவரன், மஹான் அஹங்காரம் என்ற வரிசையில் ப்ரஹ்மாண்டம் வரையில் உள்ள வஸ்துக்களையும் பின் ப்ரஹ்மாவையும் படைத்து, ப்ரஹ்மாவாகிய சரீரத்தில் தானே அநுப்ரவேசித்து மற்ற ஸகலவஸ்துக்களையும் படைத்து, தன் வயிற்றுதித்த மகனாய்த் தனக்கு நேரே சிஷ்யனான ப்ரஹ்மாவைப் பதினான்கு உலகங்களுக்கும் தலைவனாக்கி யருளினன். இவ்வதிகாரம்பெற்ற ப்ரஹ்மா, தன்னுடைய உயர்பிறவியையும், ஒரேகாலத்தில் நான்குமுகங்களாலும் வேதங்களை ப்ரவசநம் செய்தலையும், ஸரஸ்வதிக்குக் கணவனாயிருத்தலையும், நான்கு வர்ணங்களையும் படைத்த பலவகைப்பட்ட ஸாமர்த்தியத்தையும் நினைந்து, தனக்கு நிகர் ஒருவரும் இல்லையெனக் கருதி, சுதந்திரச்செருக்குக் கொண்டான். இத்தகைய கர்வம்கொண்ட அவன், எல்லாப் பொருள்களிலும் அந்தர்யாமியாய் நிற்கும் ஸர்வேசுவரனைத் தன் சக்தியால் யோகம் செய்து ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாமென நினைத்து முயன்றான். அப்பொழுது எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு விரோதியாயுள்ள ஒரு ப்ரபலமான கர்மம் அவனை யோகத்தினின்று விலக்கிவிட்டது. பின் அவனது அறிவு மழுங்கி, வானத்திலுள்ள அம்புலியைப் பிடிக்க விரும்பி அது கூடாமையால் அழுதுநிற்கும் சிறுவனைப்போல அவன் புலம்பினன்.

நான்கு வருணம்— ப்ராஹ்மணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்பன.
5

கட்டளைக்கலித்துறை

213 அடங்காக் கரணங்க ளைந்துட னுற மடக்கிமுன
நெடுங்கால மீந்நில மேநிலை யாப்பூண்டு நீடுறைவான்
சடங்காற் பெரிய தவங்கள்செய் தேனென்ன தன்மையிதேன்
றிடங்காத் திருந்த திசைமுகன் றன்னை யிகழ்ந்தனனே. 6

உரை — இடம் காத்திருந்த – (தனனுடைய ப்ரஹ்ம)பதவியை (வழுவாது) ரக்ஷித்துககொணடிருநத, திசைமுகன் – ப்ரஹ்மா, நெடுங்காலம்–நீணடகாலம, இந்நிலமே – இநத ப்ரஹ்மலோகததையே, நிலையாப்பூண்டு – ஸதிரமாயிருப்பதாககொணடு, நீடு உறைவான் – நெடுநாள (அப்பதவியில்) வாழவிருமபி, முனம் – முனபே, அடங்காக் காணங்கள் – அடங்காத இநதரியஙகளாகிய, ஐந்துடன் ஆறும் அடக்கி– காமேநதரியஙகள ஐநதுடன் ஜ்ஞாநேநதரியஙகள ஆறையும அடககி, சடங்கால் பெரிய – வ்ரதஙகளால பெரிய, தவங்கள் செய்தேன் – தபஸஸுகளைச செய்தேன், இது என்ன தன்மை என்று – (நான் செய்த) இக்காரியம எததகையது? (எவ்வளவு இழிவானது?) எனறு, தன்னை இகழ்ந்தனன் – தனனையே வெறுததுககொணடான.

இப்படிக கலஙகின பரஹமா "எனனே !! எனனே !!! ஸாவாந்தாயாமியான ஸாவேசுவரனைபபறறி நான செயயும யோகம கூடிவராத காரணம் யாது?" எனறு ஆராய்நது, குரஙகுபோல சஞசலமான மனம தெளிவடையாதிருபபதே காரணமாமெனத துணிநது இநத மனக்கலககததிறகுக் காரணமான காமததைக கழிக்காமல இததனைநாளும் எனன காரியம செய்தேன ? இநதப் பதவியையே சாசுவதமெனக கருதி இந்த்ரியஙகளை அடககிப் பெரிய தவமபுரிநது வீணே சரீரததையும துனபுறுததிக கொணடேன எனறு நெஞசுருகிக கணணீா சொரிநது நெடுமூசசெறிந்து நிலத்தைப் பாாத்திருநது தனனையே வெறுததுககொணடான்–என்றவாறு.

எண்சீராசிரியவிருத்தம

214 விண்ணுலகில் வீற்றிருந்த மேன்மை யாலும்
வேதங்க ளீரிரண்டும் விரித்த லாலுங்
கண்ணனைநான் கருத்துறவே காண்ப னென்னக்
காணமல் விலக்கியதன் வினையைக் காணு
வெண்ணியநற் புவனங்க ளேழ மாறு
மிருமூன்று தீவமமேட் டிடமும் விட்டுப்
பண்ணியநல் விரதமெலாம் பலிக்க மென்று
பாரதத்திற் பங்கயத்தோன் படிந்திட் டானே. 7

உரை·— பங்கயத்தோன்– (பகவானுடைய நாபிக)கமலத்தில பிறநத ப்ரஹமா, விண்ணுலகில் – ப்ரஹமலோகத்தில, வீற்றிருந்த மேன்மையாலும்– பரஹமபதவி வஹித்த பெருமையாலும, வேதங்கள் ஈர் இரண்டும்– வேதஙகள் நானகையும், விரித்தலாலும்–(உலகுககு)வெளியிட்டமையாலும, கண்ணனை – எமபெருமானை, கருத்து உறவே – மனத்தில நிலைபெறறு

நிற்கும்படி, நான் காண்பன் என்ன — நான் நேரில ஸாக்ஷாத்கரிப்பேன் என்று நினைதது (யதநம செயது), காணுமல் விலக்கிய—அவ்வாறு ஸாக்ஷாத கரிககமுடியாமல தடைசெயத, தன் வினையைக் காணு — தன்னுடைய காமததைக் கணடு (அதைப் போகக நினைத்து), எண்ணிய நல் புவனங்கள் ஏழும் ஆறும் — (சாஸதரஙகளில) கூறபபடட சிறநத லோகஙகள பதின் மூனறையும, இரு மூன்று தீவமும் — ஆறு தீவுகளையும, எட்டு இடமும் விட்டு — எடடு வாஷஙகளையும விட்டு, பண்ணிய நல் விரதம் எலாம் — செயயப்படும சிறநத வரதஙகள எல்லாம, பலிக்கும் என்று — பலன் தருமென்று உறுதிகொணடு, பாரதத்தில் — பாரததேசததில, படிந்திட்டான் — வந்து தஙகினுன.

ஆயிரம் கோடி யுகஙகள் எமபெருமானை முன்பு ஆராதித்ததால தான் பெறற ப்ரஹ்மபதவியாகிய சேறறில அழுநதிநின்று அஃநதை கொண்டு செய்த யோகம வீணுகிப பகவானுடைய ஸாக்ஷாதகாரததைப பெருமல பச்சாததாபததையடைநத பரஹமா, எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷத்தை முன்னிட்டு மோக்ஷத்திறகுக் காரணமான தவததைச் செய்வதறகு உரிய இடம எது என்று ஆராய்நதான பூமியொழிய மறற லோகஙகள் பதின்மூன்றும, பூமியிலும ஜமபூதவீபம தவிர மறற தவீபஙகள் ஆறும, அதிலும் பாரதவாஷம நீஙக மறற வாஷஙகள எட்டும காம பலன்களையே அநுபவிககுமிடமாதலின் மிகப புண்ணியகாமமான இந்தத் தவததைச செயய உரியனவலலவெனறு புறக்கணிதது, எல்லாவறறுக கும தெறகேயுள்ளதாய் ஸகலதாமங்களையும அநுஷடிக்க ஏறறதான பாரதவர்ஷததில் வநது புகுநதான்—எனறவாறு.

பதினுன்கு உலகங்கள்— 209-வது பாசுரவுரையிற் காணக.

ஏழு த்வீபங்கள்— ஜம்பூ, ப்லக்ஷம, சாலமலி, குசம, க்ரௌஞசம, சாகம், புஷகரம — என்பன.

ஒன்பது வர்ஷங்கள்— பாரதம், கிம்புருஷம், ஹரி, இலாவ்ருதம, ரமயம், ஹிரணயகம், குரு, பத்ராசுவம, கேதுமாலம்—என்பன. 7

அறுசீராசிரியவிருத்தம்

215 எத்திசை நிலனு மெய்தி யருந்தவஞ் செய்த வந்நாள்
சத்திய விரதஞ் செல்வா யென்றவோ நுரையின் சார்வா
லத்திசைச் சென்ற னைத்தங் கமாரில் லெடுப்பான் றன்னை
யுத்தர வேதி செய்யென் றுரையணங் கிறையு ரைத்தான்.

உரை.— உரை அணங்கு இறை—வாக்கின்தேவதை(யான ஸரஸ்வதி)க்கு நாயகனாகிய ப்ரஹ்மா, எத்திசை — எல்லாத்திக்கிலுமுள்ள, நிலனும் எய்தி — ஸ்தானங்களுக்கும் சென்று, அருந் தவம் செய்த அந்நாள் — (ஒருவராலும்) செய்யமுடியாத தவத்தைச் செய்த அக்காலத்தில், சத்தியவிரதம் — ஸத்யவ்ரதம் என்னும் க்ஷேத்திரத்திற்கு, செல்வாய் என்ற — போ என்ற, ஓர் உரையின் சார்வால் — ஓர (அசரீரி)வார்த்தையின் ஆதாரத்தால், அத்திசைச் சென்று — அந்தத் திசைக்குச் சென்று, அங்கு — அந்த க்ஷேத்திரத்தில், அமரர் இல் எடுப்பான்தன்னை அழைத்து — தேவர்களுக்குரிய வீடு (முதலியவற்றை) அமைப்பவ (னாகிய விசுவகர்ம)னை அழைத்து, உத்தர வேதி செய் — (யாகம் செய்வதற்கு) உத்தரவேதியைச் செய்து முடிப்பாயாக, என்று உரைத்தான் — என்று கட்டளையிட்டான்.

இப்படி ப்ரஹ்மா பாரததேசத்தில் வந்து புகுந்து தான் முக்கியமாக நினைத்திருந்த பற்பல புண்யக்ஷேத்திரத்தில் ஒரு காலால் நின்றுகொண்டும், கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டும், மூச்சை அடக்கிக்கொண்டும், வேறு ஒருவராலும் செய்யமுடியாத தபஸ்ஸைச் செய்தான். இப்படிச் செய்தும் தன் மனம் அந்தர்யாமியான எம்பெருமானைக் காண வல்லமையற்றிருப்பதைக் கண்டு மிக வருந்திக் கிடந்தான். அப்பொழுது ஆகாயத்தில் " ப்ரஹ்மாவே! நீ வெறுக்கவேண்டாம், பகவானைப்பற்றிய யோகத்திற்கு விரோதியாய் இதுகாறும் உன்னிடம் உள்ள காமங்கள் கழிகைக்கு ஓர் உபாயத்தை உபதேசிக்கின்றேன். அதிகாரமென்னும் ஆநந்தாநுபவத்தில் அழுந்திக் கிடக்கின்ற நீ ஆயிரம் அசுவமேதயாகங்களைச் செய்தாலன்றி உன் மனம் தெளிவடையாது. ஆனால் இந்த யாகங்களைச் செய்வது மிக்க கடினமென்றும் வெகுகாலம் ஆகுமேயென்றும் நினைந்து நீ அஞ்சினையேயாகில் அதற்கும் ஒரு வழியுளது. ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்திரத்தில் செய்யப்படும் ஓர் அசுவமேதயாகம் ஆயிரம் அசுவமேதத்தின் பலனைத் தரும். இவ்வாறு அளவற்ற பெருமையையுடைய அந்த க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று அதன் நடுவில் ஸர்வேசுவரன் நித்தியமாய் எழுந்தருளியுள்ள ஹஸ்திகிரியை யாகவேதிகையாக்கி அங்கு ஸகலயாகங்களிலும் முக்கியமாயுள்ள அசுவமேதயாகத்தாலே, ஸகலயாகங்களின் பாகத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றுகின்ற ஸர்வேசுவரனை ஆராதிப்பாயாக " என்று ஓர் அசரீரிவாக்குப் பிறந்தது. இதைக் கேட்டு மிக மகிழ்ந்த ப்ரஹ்மா அப்பொழுதே ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரம் சென்று தேவசிற்பியான விசுவகர்மாவை அழைத்து " நாம் ஸகலபாபங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாய் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்டு ஸர்வேசுவரனைத் தேவதையாகக் கொண்டுள்ள அசுவமேதயாகத்தை இந்த க்ஷேத்திரத்தில் செய்யக் கருதியுள்ளோம். சிற்பவித்தையில் நிபுணனான நீ ஹஸ்திகிரியை நான்கு சதுரமாக வகுத்து அதையே யாகவேதியாக்கி யாகசாலையை

அமைப்பாயாக. மேலும நமமுடைய யாகததிற்கு வரும தேவா, அஸுரா, யக்ஷா, ராக்ஷஸா, கிநநரா, கிமபுருஷா, ஸித்தா, விதயாதரா, மநுஷயா முதலிய பல திறததினரும நெருக்கமின்றிச சுகமாய வஸிக்குமாறு நீண்டு அகனறு உயாநது மிகக அழகிய ஒரு ராஜதானியை விரைவில படைபபா யாக ” என்று மிக விரைநது கடடளையிடடான. 8

216 அறுசீாசசநதவிருத்தம

உத்தமவ மர்த்தலம மைத்ததொரே ழிற்றனுவி னுய்த்த கணையா
லத்திரவ ரக்கன்முடி பத்துமொரு கொத்தெனவு திர்த்த திறலோன்
மத்துறுமி குத்ததயிர் மொய்த்தவெணெய் வைத்ததுணு மத்த னிடமா
மத்திகிரி பத்தர்வினை தொத்தறவ றுக்குமணி யத்தி கிரியே 9

இதன உரையை 83-வது பாசுரததில காணக

இஙஙனம பரஹ்மா கடடளையிட, விசுவகாமன் ஸகலகுணஙகளா லும சிறநதுநிறகும ஹஸதிகிரியை யாகவேதிகையாகவும் இது ஸாவேசுவரன நிதயவாஸம செயதறகு உரிய இடமாகும எனறு நினைதது ஒரு நகரத்தையும படைததான். பரஹமா அநநகருககுக காஞசியெனப் பெய ரிடடான. 9

எணசீராசிரியவிருததம

217 திண்மணிகள் பொன்னுடனே சேர்த லாலுஞ்
சிதையாத நூல்வழியிற் சேர்த்தி யாலும்
வண்மையெழு மீரிரண்டு வருணத் தாலும்
வானவர்க்கும் வியப்பான வதுப்பி னாலு
மொண்மையுடை வாசிவிளி யோசை யாலு
மொருகாலு மழியாத வழகி னாலு
மண்மகளார்க் கலங்கார மென்ன மன்னு
மதிட்கச்சி நகர்கண்டு மகிழ்ந்திட் டானே. 10

உரை — திண் மணிகள் — திடமான ரதநஙகள, பொன்னுடனே — தஙகததோடு, சேர்தலாலும் — சோத்து இழைககபபெறறிருபபதாலும, சிதையாத நூல் வழியில்— அழியாத சிறபசாஸதரததின முறையில, சேர்த்தி யாலும்—அமைககபபடடிருப்பதாலும, வண்மை எழும்—கொடை நிறைநத, ஈர் இரண்டு வருணத்தாலும் — நானகு ஜாதியாரும நிறைநதிருப்பதாலும், வானவர்க்கும் வியப்பான — தேவாசடகும வியக்கததகக, வதுப்பினா லும்—அமைபபினாலும, ஒண்மையுடை—இயறகையழகமைநத, வாசி—குதிரை களின், விளி ஓசையாலும் — கனைககும குரல ஓசையினாலும, ஒருகாலும அழியாத அழகினாலும் — ஒருபோதும அழியாமல நிலைபெறற அழகினாலும,

மண்மகளார்க்கு — பூமிக்கு, அலங்காரம் என்ன — ஆபரணம் என்னும்படி, மன்னும் — பொருந்திய, மதிள் — மதிள்களையுடைய, கச்சி நகர் கண்டு — காஞ்சீபுரத்தைக் கண்டு, மகிழ்ந்திட்டான் — (ப்ரஹ்மா) மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

இவ்வண்ணம் ப்ரஹ்மாவின் கட்டளைப்படி விசுவகர்மனால் படைக்கப்பட்ட காஞ்சீநகரம், சிற்பசாஸ்த்ரத்தை முற்றும் தழுவியமைந்து நின்றது. பல இடங்களில் உயர்ந்த ரத்னங்கள் பொன்னில் இழைக்கப்பட்டு ஒளி வீசின. ப்ராஹ்மணர், க்ஷத்ரியர், வைசியர், சூத்ரர் என்ற நான்கு வருணத்தோரும் இந்நகரில் தமது கடமையை வழுவாது செய்துவந்தனர். மிக்க அழகு வாய்ந்த உயர்தரக்குதிரைகள் கணக்கற்ற குதிரைலாயங்களில் நிரம்பியிருந்தது, எக்காலத்தும் அழியாத அழகினால் தேவர்களும் வியப்புறும்படி பூலோகத்திற்கே ஓர் அலங்காரமாக அமைந்த இவ்வழகிய நகரை ப்ரஹ்மா கண்டு மகிழ்ந்தான்—என்றவாறு. 10

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

218 காமங்கள் பலகொண்ட வேதங் கொண்டு
கைதவமே செய்வார்க்குக் காண கில்லாப்
பூமங்கை கேள்வனைநான் கண்டு போற்றப்
புண்ணியத்தி னிகரில்லா விரதம் பூண்டேன்
சாமங்கள் கழிவதன்முன் சடக்கே னப்போய்த்
தன்னாற்றிற் றனியிருந்து தவஞ்செய் கின்ற
நாமங்கை வந்திடநீ யழைப்பா யென்று
நன்மகனை நான்முகன்ற னவின்றிட் டானே. 11

உரை — நான்முகன் — நான்கு முகங்களையுடைய ப்ரஹ்மா, நல் மகனை — (தன்னுடைய) நல்ல புத்திரனான வஸிஷ்டனை (அழைத்து), காமங்கள் பல கொண்ட — காம்யகர்மங்கள் பலவற்றை வெளியிடுகின்ற, வேதம் கொண்டு — வேதத்தைக் கொண்டு, கைதவமே செய்வார்க்கு — (பகவத்கைங்கர்யத்தைச் செய்யாது) கபடகார்யங்களையே செய்பவர்களுக்கு, காணகில்லா — ப்ரத்யக்ஷமாய்க்காணமுடியாத, பூமங்கை கேள்வனை — பூவில்வாழும் பிராட்டியின் நாதனான எம்பெருமானை, நான் கண்டு போற்ற — நான் நேரில் ஸேவித்து ஸ்தோத்ரம்செய்வதற்காக, புண்ணியத்தில் நிகர் இல்லா — புண்யங்களுக்குள் ஒப்பற்ற, விரதம் பூண்டேன் — (அச்வமேதயாகமாகிய) விரதத்தைத் தொடங்கியுள்ளேன், சாமங்கள் கழிவதன் முன் — யாமங்கள் கழிவதற்கு முன் (நேரம் தாழாது), சடக்கு எனப் போய் — விரைவாக (நீ) போய், தன் ஆற்றில் — தன் (பெயருள்ள

ஸரஸ்வதி) நதிக்கரையில், தனி இருந்து — தனியாக இருந்து, தவம் செய்கின்ற — தவம் செய்பவளான, நா மங்கை — வாக்கின் தேவதையான ஸரஸ்வதி, வந்திட — (இங்கு) வந்துசேரும்படி, நீ அழைப்பாய் என்று — நீ அழைத்துவருவாயாக என்று, நவின்றிட்டான் — கட்டளையிட்டான். தான் — அசை.

பின் அசுவமேதயாகத்தைச் செய்ய முயன்ற ப்ரஹ்மா, மரீசி முதலிய ப்ரஹ்மர்ஷிகளை ருத்விக்குகளாக்கிக்கொண்டான். அப்பொழுது அவன் மனைவியான ஸரஸ்வதி ப்ரணயகலஹத்தால் அவனைப் பிரிந்து ஸரஸ்வதீ நதிக்கரையில் தவம்புரிந்துகொண்டிருந்தாள். மனைவியில்லாமல் யாகம் செய்யக்கூடாதென்று சாஸ்த்ரம் கூறும். ஆதலின் ப்ரஹ்மா தன் புத்திரனான வஸிஷ்டனை அழைத்து “வேதத்தில் கூறப்படும் காம்ய கர்மங்களையே செய்பவர் எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிக்க முடியாது. ஆதலின் நான் வேறு பலனைக் கருதாது அசுவமேதயாகம் செய்து ஸர்வேசுவரனை ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரும்புகின்றேன். நீ ஸரஸ்வதீநதிக்கு விரைவிற்சென்று அங்குத் தனியாயிருந்து தவம்புரியும் என் ப்ரிய மனைவியாகிய ஸரஸ்வதியை அழைத்து வா” என்று கட்டளையிட்டான் — என்றவாறு.

ப்ரணயகலஹத்தின் காரணம்— ஒருகாலத்தில் ப்ரஹ்மாவின் ஸபையில் தேவர்களும் முனிவர்களும் நிறைந்திருக்கும்போது லக்ஷ்மீ, ஸரஸ்வதீ ஆகிய இருவருள் சிறந்தவள் யார் என்று விவாதம் வந்தது. அப்பொழுது ப்ரஹ்மா எம்பெருமானுடைய திருமார்பில் வஸிக்கும் பெருமை வாய்ந்த லக்ஷ்மியே சிறந்தவளெனக் கூறினன். அதைக்கேட்டு மிக வருந்திய ஸரஸ்வதி தன் அம்சமாகப் பூமியில் பெருகுகின்ற ஸரஸ்வதீநதியையாவது நதிகளில் சிறந்ததாகக் கொள்ளவேண்டுமென்றாள். அதற்கு ப்ரஹ்மா எம்பெருமானது திருவடியினின்று அவதரித்த கங்காநதியைக்காட்டிலும் சிறந்த நதி இல்லையென்றான். இதைக்கேட்டுத் தன் கணவன்மீது கோபம் கொண்ட ஸரஸ்வதீதேவி ஸரஸ்வதீநதிக்கரையில் தவம்புரிந்தாள். 11

[இங்ஙனம் ப்ரஹ்மாவினால் கட்டளையிடப்பட்ட ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் ஸரஸ்வதியிடம் சென்று நமஸ்காரம் அபிவாதனம் இவற்றைச் செய்து ப்ரஹ்மா யாகம்செய்வதையும் அவனுடைய கட்டளையையும் கூறி அழைத்தான். அவள் ப்ரணயகலஹம் (ஊடல்) நீங்காததால் வர மறுத்து விட்டாள். வஸிஷ்டன் இவ்விஷயத்தைத் தந்தையான ப்ரஹ்மாவிடம் தெரிவித்தான். ப்ரஹ்மா, ஸாவித்ரி முதலிய மற்ற மனைவியரை வைத்துக்கொண்டு யாகம்செய்யத் தொடங்கினன். யாகத்தில் தேவர்கள் மரியாதைசெய்யப்படுவதைக் கண்டு கோபங்கொண்ட அஸுரர்கள்

அந்த யாகத்தைக் கலைக்க நினைத்து ஸரஸ்வதிதேவியிடம் போய்க் கலகம் மூட்டினார். அவளும் மிகக் கோபங்கொண்டு ஸரஸ்வதிநதிக்குத் தென் திசையில் வேகவதியென்னும் வேறொரு பெரிய நதியாய்ப் பெருகி ப்ரஹ்மாவின் யாகசாலையை அழிக்க முற்பட்டாள்.]

219 பதின்மூன்றுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்

அன்னவடி வாளசையு மன்னநடை யாளுயரு மன்னவர சேறி வருவா
ளத்தனய னத்தனய னுத்திதனை யத்திதென வுத்தி புரியா
ணன்னடைவி டாநடமி தென்னநட வாநடுவு நன்னுதவ டேறி யிழிவா
ணற்பதிக ளற்பதிகள் கற்புரள வற்புதம நற்க தியினாற்
கன்னடைவி டாவிடமி லுன்னதிசி றவிகட மன்னுகிரி கூட மிடியக்
கட்டவிடை யிற்றுவிழ முற்றும்விழி யுற்றடைய விட்ட நதற
வன்னநய சீரயனி தென்னெனவி ழாவமரர் மன்னுபதி யேறி மகிழ
வச்சுதன னைத்தனுவி லத்திசைவ ரத்தகைய வற்ற னுகினள்.

உரை — அன்னவடிவாள் — ஹம்ஸம்போன்ற அழகையுடைய வளும், அசையும் அன்ன நடையாள் — அசைகின்ற ஹம்ஸம்போன்ற நடையையுடையவளும், உயரும் அன்ன அரசு ஏறி வருவாள்—உயர்ந்த ராஜ ஹம்ஸத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டுவருபவளுமான ஸரஸ்வதிதேவி,

அத்தன் அயன் — உயர்ந்தவனாகிய ப்ரஹ்மாவின், அத் தனயன் — அந்தப் புத்திரனை வஸிஷ்டனுடைய, உத்திதனை — வேண்டுகோளை, இது அத்து — இது அஸ்து (அப்படியேயாகுக), என உத்திபுரியாள் — என்று சொல்லாதவளாய்,

இது — இவ்வாறு ப்ரஹ்மா அழைத்தது, நல் நடை விடா — நல் லொழுக்கத்தினின்றும் வேறுபடாத(துபோல தோற்றுகின்ற) நடம் என்ன— நாடகம் என்று (நினைந்து), நடவா — நடந்து, நடுவு நன்னு தவடு — வழியிடையே எதிர்ப்படுகின்ற குன்றுமீது, ஏறி இழிவாள் — ஏறி இறங்குபவளாய்,

நல் பதிகள் — நல்ல (ஸமமான) இடங்களிலும், அல் பதிகள் — அப் படியல்லாத (மேடுபள்ளமான) இடங்களிலுமுள்ள, கல் புரள — கற்கள் புரளும்படி, அற்புத — ஆச்சர்யமான, மருற்கதியினால் — வாயுவேகத்தால்,

கல் நடை விடா — பாறைகள் அசைந்து உருளாத, இடம் இல் — இடமில்லாததும், உன்னதி சிற — உயரம் குறையாததும், விகடம் மன்னு — மேடுபள்ளம் பொருந்தியதுமான, கிரி கூடம் இடிய — மலையின் சிகரம் இடிந்துபோகவும்,

அவ் விடை — அங்கே, கட்டு — மலைப்பக்கம (தாழ்வரை), இற்று விழ — அடியற்று இடியவும், விழி மூற்றும் உற்று அடைய விட்டு — கண்களை நாலுதிசையும சென்று பொருந்துமபடி செலுத்தி, அந்த உற — (யாக வேதியின) ஸமீபத்திற்கு வர,

அன்ன — அபபடிப்பட்ட, நய சீர் அயன் — நன்மையையும் சிறப்பையுமுடைய ப்ரஹ்மதேவன், இது என் என — இது என்ன என்று (திகைத்துநிற்க), விழா அமரர்—(யாகமாகிய) உத்ஸவத்திற்குவந்த (மறைந்த) தேவர், மன்னு பதி ஏறி — ஸ்திரமான (தங்கள்) ஸ்தானத்திற்குச் சென்று, மகிழ — (தாம உயிர்பிழைத்து வந்ததற்கு) மகிழ்ந்துநிற்க,

அச்சுதன் — (பக்தர்களை) கைவிடாத எம்பெருமான், அணைந்தனு வில் — அணையுருவத்தில், அந்திசை தகைய வா — அங்கே தடுப்பதற்கு எழுந்தருள, அற்று — (வேகம) கெட்டு, அணுகினள் — நெருங்கினள்.

1 ஸரஸ்வதிதேவி, அன்னபபறவைபோன்ற அழகையும அதன் நடையையும உடையவள், அதையே வாஹநமாகவும உடையவள்

2 ப்ரஹ்மாவினால் அனுப்பப்பட்ட வஸிஷ்டன தன்னை யாகத்திற்கு வரும்படி வேண்டியும, 'அஙஙனமே யாகுக' என்று கூறாமல, இசைய மறுத்துவிட்டாள.

3 இஙஙனம தன்னை ப்ரஹ்மா அழைத்தது உளளன்பின்றி ஒரு கிரப்பந்தம் கருதி நடக்கும் வெளிவேஷமாகிய ஒரு நாடகமேயாம என்று நினைத்து மிக்க கோபத்துடன் யாகத்தைக் கெடுக்க நதியாயப பெருகி வருகின்றாள அப்போது நடுவில் எதிர்ப்படுகின்ற கற்குன்றுகளின்மீது ஏறியும் இறங்கியும வருகின்றாள.

4 வாயுவேகங்கொண்டு நதி வரும்போது ஸமமான இடங்களிலும மேடுபள்ளங்களிலும உள்ள கற்களெல்லாம் புரண்டோடுகின்றன

5 பெரும்பாறைகளும் அசைந்து உருளுகின்றன மிக்க உயரமாய் மேடுபள்ளமான மலைச்சிகரங்களெல்லாம இடிந்துவிழுகின்றன.

6 மலையின் அடிப்பாகங்களும் உடைந்து விழுகின்றன அவள் இவ்வாறு செய்துகொண்டு நாலுதிசைகளிலும கண்களைச் செலுத்தித் தான் கெடுக்கவேண்டிய யாகசாலையைத் தேடி யாகவேதியினருகே வந்தாள்.

7 யாகவேதியில் தீக்ஷை பெற்றுநிற்கும் ப்ரஹ்மாவும் இவ்வதிசயத்தைக் கண்டு திகைத்துநின்றான். யாகத்திற்கு வந்த மறைந்த தேவரும மிக்க அச்சங்கொண்டு தமது இருப்பிடம சென்று தாம் உயிர்பிழைத்து வந்ததற்கு மகிழ்ந்தனர்.

8 இத்தருணத்தில் பக்தரைக் கைவிடாத எம்பெருமான் ஓர் அணையுருககொண்டு எழுந்தருள அதனால் வேகங்கெட்டு யாகசாலையை நெருங்கினாள். 12

நேரிசைவெண்பா

220 அன்று நயந்த வயமேத மாவேள்வி
போன்ற வுரையணங்கு பூம்புனலாய்க்—கன்றிவா
வாதி யயனுக் கருள்செய் தணையானான்
றதை யரவணையான் றன். 13

உரை — அன்று – அப்பொழுது, நயந்த–(ப்ரஹ்மாவினால்)விரும்பிச் செய்யப்பட்ட, அயமேதம் – அசுவமேதமெனனும, மா வேள்வி – பெரிய யாகம, போன்ற – அழிந்துபோகுமபடி, உரை அணங்கு – வாக்கின தேவதையான ஸரஸ்வதி, பூம் புனலாய் – அழகிய நதியாக ஆகி, கன்றி வா – கோபித்துக்கொண்டு தோனற, தாதை – (உலகுககே) தநதையும, அரவு அணையான்–ஆதிசேஷனைபபள்ளியாகக்கொண்டவனுமான எமபெருமான், ஆதி அயனுக்கு அருள் செய்து – ஸ்ருஷ்டிகாரணனான ப்ரஹ்மாவினமீது கருணையை வைத்து, தான் – தானே, அணை ஆனான் – (குறுக்கே) அணையாகப பள்ளிகொணடான்.

இஙஙனம் ஸரஸ்வதி மிக்க கோபஙகொண்டு அசுவமேதயாகத்தைக் கெடுகக வேகவதிநதியாய்ப் பெருகிவர, ஸாவேசுவரன் ப்ரஹ்மாமீது கருணைகொண்டு அநத வெள்ளததின நடுவில பாம்பணையோடு தானும் ஓர் அணையாகி இடந்தான்—என்றவாறு. 13

இங்ஙனம் அணையாக எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானை மூவுலகத் தோரும் ஸேவித்துத் தம் கண்ணும் மனமும் களித்து இவ்வண்ணம் பேசினர்—

கட்டளைக்கலித்துறை

221 தரணியின் மன்னி யயனார் தனித்தவங் காத்தபிரான்
கருணை யெனுங்கட லாடித் திருவணை கண்டதற்பின்
றிரணா கெண்ணிய சித்திர குத்தன் றெரித்துவைத்த
சுருணையி லேறிய சூழ்வினை முற்றுந் துறந்தனமே. 14

உரை — தரணியில் மன்னி – பூமியில ஸ்திரமாயிருநது, அயனார் – ப்ரஹ்மாவினுடைய, தனித் தவம் – ஒப்பற்ற தபஸ்ஸாகிய அசுவமேதத்தை, காத்த பிரான் – காப்பாற்றி மஹோபகாரமசெய்தருளிய எமபெருமானுடைய, கருணை எனும் கடல் ஆடி – க்ருபையென்னும கடலில நீராடி, திரு அணை கண்டதற்பின் – அழகிய (அநத)அணையை ஸேவித்தபிறகு, நாகுத்

திரள் – நரகங்களின் கூட்டத்தை, எண்ணிய – கணக்கிட்டுப்பார்ப்பவனை, சித்திரகுத்தன் – (யமனுடைய கணக்கனை) சித்ரகுப்தனால், தெரிந்து வைத்த – கணக்குப்பார்த்து எழுதிவைக்கப்பட்ட, சுருணையில் ஏறிய – கணக்கோலையில் குறித்துவைக்கப்பட்ட, சூழ் வினை முற்றும் – (நம்மைச்) சூழ்ந்துநிற்கின்ற பாபங்களை முழுதும், துறந்தனம் – நீங்கப்பெற்றோம்.

இப் பூவுலகில் ஸ்திரமாய் எழுந்தருளி ப்ரஹ்மாவின் அசுவமேத யாகத்தைக் காத்தருளிய ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையாகிய கடலில் நாம் நீராடி அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவணையைக்கண்ணாரக்காணப்பெற்றோம். ஆதலின், சித்ரகுப்தன் நரகானுபவத்தைக் கொடுப்பதற்காகக் கணக்கில் எழுதிவைத்திருந்த ஸகலபாபங்களும் இப்பொழுது நீங்கப்பெற்றோம்— என்றவாறு 14

[இப்படி வேகவதிநதியாய் வந்த ஸரஸ்வதிதேவியின் கோபவேகம் அடங்குமாறு திருவெஃகா என்னும் திவ்யதேசத்தில் பள்ளிகொண்ட எம்பெருமான் கடாக்ஷிக்க, அதனால் அவளும் மனக்கலக்கம் தெளிந்து வர, அவளையும் கூட்டிக்கொண்டு ப்ரஹ்மா அசுவமேதயாகத்தை நடத்தினான் முடிவில் பசுவின் வபையை அக்நியில் ஹோமஞ்செய்தான்]

கட்டளைக்கலித்துறை

222 சுகலேச மெண்ணிய சூழ்வினை தீர்க்கத் துணிந்தயனு
ரகலாத வன்புடன் கொண்ட வயமேத வேதியின்மேற்
புகலோங்கு பொன்மலை யன்னவோர் புண்ணிய கோடியுடன்
பகலோன் பகல்விளக் காகப் பரஞ்சுடர் தோன்றியதே. 15

உரை — அயனூர் – ப்ரஹ்மா, சுகலேசம் – அற்பமான (லோக) ஸுகத்தை, எண்ணிய – (பெரிதாக) எண்ணுவதற்குக் காரணமாயுள்ள, சூழ் வினை – சூழ்ந்துநிற்கும் (தம) பாபங்களை, தீர்க்கத் துணிந்து – ஒழிக்க உறுதிகொண்டு, அகலாத அன்புடன் – நீங்காத பக்தியுடன், கொண்ட – அநுஷ்டித்த, அயமேத வேதியின் மேல் – அசுவமேத யாகவேதியின்மீது, புகல் ஓங்கு – புகழ் நிறைந்துள்ள, பொன் மலை அன்ன – ஸ்வர்ண பர்வதம்போன்ற, ஓர் புண்ணிய கோடியுடன் – ஒப்பற்ற புண்யகோடி என்னும் விமானத்துடன், பகலோன் பகல் விளக்காக – ஸூர்யனும் பகலில்வைத்த விளக்கு என்னலாம்படி, பரஞ்சுடர் – உத்தமமான (பேரருளாளனாகிய) தேஜஸ், தோன்றியது – ஆவிர்ப்பவித்தது.

இங்ஙனம் பரஹ்மா அற்பமான லோகஸௌகத்தைப் பெரிதாகக் கருதும் தன் காமங்களை அழிவதற்காக எம்பெருமானிடம் அளவற்ற பக்தியுடன் அசுவமேதயாகத்தின் வேதியின்மேல் அக்நியில் பசுவின் வபையை ஹோமம் செய்தவுடன், சித்திரைமாதத்தில் சுக்லபக்ஷத்தில் சதுர்த்தசி திதியில், ஞாயிற்றுக்கிழமையுடன் கூடிய ஹஸ்தநக்ஷத்திரத்தில் காலைநேரத்தில், யாகவேதிகையின் நடுவிலிருந்து ஆயிரம் கோடி ஸூர்யர்கள் உதித்தாற்போன்று ஒரு மஹா தேஜஸ்ஸமூஹம் அதன் நடுவில் பொன்னாலாகிய மலைபோன்ற புண்யகோடி என்ற ஒரு விமானமும் தோன்றின. அந்த விமானத்தின் நடுவில் ஸூர்யனைப் பகல்விளக்கு என்னலாம்படி தேஜோமயனாய பேரருளாளன் காட்சிதந்தான். 15

இப்படிப் பேரருளாளன் திருவவதரித்தபடியைக் கண்டு நித்ய ஸூரிகள், காளம் வலம்புரி என்ற வாத்யங்களைத் தம் வாயினால் ஊதி அவன் பெருமையைப் பின்வருமாறு வெளியிட்டனர்—

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

223 பெருமையுடை யத்திகிரிப் பெருமாள் வந்தார்
போகாத வருள்பொழியும் பெருமாள் வந்தா
ரருமறையி னுச்சிதனி னின்றார் வந்தா
ரங்கமுட னவையாகு மரியோர் வந்தார்
திருவுரையாய்த் தாம்பொருளாய் நிற்பார் வந்தார்
திருவருளாற் செழுங்கலைக டந்தார் வந்தார்
மருவலர்க்கு மயக்குரைக்கு மாயோர் வந்தார்
வானேற வழிதந்தார் வந்தார் தாமே. 16

உரை.— பெருமையுடை — (மிகப்) பெருமையுடையரான, அத்திகிரிப் பெருமாள் — ஹஸ்திகிரிநாதர், வந்தார் — எழுந்தருளினார்; போகாத அருள் பொழியும் — நீங்காத கருணையைப் பொழியும், பெருமாள் வந்தார்; அரு மறையின் உச்சிதனில்—அருமையான வேதத்தின் சிரத்தில் (வேதாந்தத்தில்), நின்றார் — போற்றப்பட்டுநின்றவர், வந்தார்; அங்கமுடன் — அங்கங்களுடன், அவையாகும் — அந்த வேதஸ்வரூபமான, அரியோர்—அருமையான ஸ்வாமி, வந்தார், திரு உரையாய் — பிராட்டி சப்தஸ்வரூபமாய்நிற்க, தாம் பொருளாய்—தாம் அர்த்த ஸ்வரூபமாய், நிற்பார் — நிற்பவர், வந்தார்; திரு அருளால் — (தம) சிறந்த க்ருபையினால், செழும் கலைகள்—உயர்ந்த சாஸ்த்ரங்களை, தந்தார் — (உலகுக்குத்) தந்தவர், வந்தார்; மருவலர்க்கு — (தம்மிடம்) அன்பற்ற நாஸ்திகருக்கு, மயக்கு உரைக்கும் — மோஹநசாஸ்த்ரங்களை வெளியிடுகின்ற, மாயோர் — வஞ்சகர், வந்தார்; வான் ஏற — பரமபதத்திற்குச் செல்ல, வழி தந்தார் — உபாயத்தை உபதேசித்தவர், வந்தார். தாம் — அசை. 16

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

224 அத்திகிரி யருளாளப் பெருமாள் வந்தா
ரானைபரி தேரின்மே லழகர் வந்தார்
கச்சிதனிற் கண்கொடுக்கும் பெருமாள் வந்தார்
கருதவரந் தருதெய்வப் பெருமாள் வந்தார்
முத்திமழை பொழியுமுகில் வண்ணர் வந்தார்
மூலமென வோலமிட வல்லார் வந்தார்
உத்தரவே திக்குள்ளே யுதித்தார் வந்தா
ரும்பர்தொழுங் கழலுடையார் வந்தார் தாமே. 17

உரை — அத்திகிரி — ஹஸ்திகிரியிலெழுந்தருளிய, அருளாளப் பெருமாள் — பேரருளாளரென்னும் பெருமான், வந்தார்; ஆனை பரி தேரின் மேல் — யானை குதிரை தேர் ஆகிய வாஹனங்கள் மீது (எழுந்தருளும்), அழகர் வந்தார், கச்சிதனில் — காஞ்சீபுரத்தில், கண் கொடுக்கும் — (ஜ்ஞாநக) கண்ணைக் கொடுக்கும், பெருமாள் வந்தார், கருத வரம் தரு — மனஸ்ஸினால் அநுஸந்தித்தால் வேண்டிய வரத்தைக் கொடுக்கும், தெய்வப் பெருமாள் — தேவசஸ்ரேஷ்டர், வந்தார், முத்தி மழை பொழியும் — மோக்ஷமாகிய மழையைப் பொழிகின்றவரும், முகில் வண்ணர் — மேகம்போன்ற நிறமுடையவருமான எம்பெருமான், வந்தார், மூலம் என ஓலம் இட — (முதலையால் பிடிக்கப்பட்ட கஜேந்திரன்) ஆதிமூலமே என்று கூக்குரலிட, வல்லார் — (அந்த யானையைக் காக்கச்) சக்தியுடையவர், வந்தார்; உத்தரவேதிக்குள்ளே — (ப்ரஹ்மா ஏற்படுத்திய) உத்தரவேதிக்குள்ளே, உதித்தார் — ஆவிர்ப்பவித்தவர், வந்தார், உம்பர் தொழும் — நித்யஸூரிகளால் தொழப்படுகின்ற, கழலுடையார்—திருவடிகளையுடைய எம்பெருமான், வந்தார். தாம் — அசை. 17

'கண்கொடுக்கும்' என்னும் தொடர் குருடரான ஹரிதவாரணப்ருத்யர் என்பவருக்குப் பேரருளாளன் கண்ணைக் கொடுத்தருளிய வரலாற்றினைக் குறிப்பதாகவுங் கொள்ளலாம் கூரத்தாழ்வானுடைய ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்தில் 126-வது சுலோகத்திற் காண்க.

[இப்படித் திருவவதரித்தருளின பேரருளாளனுடைய பெரிய தேஜஸ்ஸில் மதிமயங்கி ஓடிய ப்ரஹ்மாவும் தேவர்களும் முனிவர்களும் மிக்க சிரமத்துடன் ஊன்றி நோக்கியபின் அந்தப் பெரிய தேஜஸ்ஸுக்குள் புண்யகோடிவிமானத்தையும், அதன் நடுவில் பேரருளாளன் யாகத்தின் ஹவிர்ப்பாகத்தை உட்கொண்டதால் அதன் நறுமணம் வீசும் திருப்பவளச் செவ்வாயுடன் ஒளியைப் பொழியும் ஒரு காளமேகம்போல் நின்றருளிய படியையும் கண்டு மகிழ்ச்சி ஆச்சர்யம் இவற்றால் பரவசமாயினர்].

இவ்வாறு பரவசரான அவர்கள் இங்ஙனம் போற்றினார்கள்—

225 பன்னிருசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்

இருபரிதி யேய்ந்த மகுடமு மெழின்மதிதி கழ்ந்த வதனமு
மிருவகையி லங்கு குழைகளி லெதிர்பொரவு கந்த மகரமு
மொருதகவு யர்ந்த திருமக ளொளிமறுவின் மன்னு மகலமு
முருவருவு மிழ்ந்த வுதரமு முலகடைய நின்ற கழல்களு
மருவினிடை யோங்கு புனலென மலைதுனிய நின்ற மலையென
மருளறவி ளங்கு மொளியென மலரயனு கந்த பயனென
வருவிலுறை கின்ற வுயிரென வடியவரு கந்த வமுதென
வருமறைக ளொன்றி யடிதொழ வருள்வரதர் நின்ற பெருமையே

உரை — இரு பரிதி — (கிரணங்களால்) பெரிய ஸூர்யனை, ஏய்ந்த மகுடமும் — ஒத்த கிரீடமும், எழில் மதி — பரகாசிக்கும் சந்திரன் போல, திகழ்ந்த வதனமும் — விளங்குகின்ற திருமுகமண்டலமும், இருவகை இலங்கு குழைகளில் — இரண்டுவகையாக பரகாசிக்கின்ற குண்டலங்களில், எதிர் பொர — எதிரேநின்று சண்டையிடுவதற்கு, உகந்த மகரமும் —விரும்பிய (னபோன்ற) மீனகளும், ஒரு தகவு — ஒப்பற்ற கருணையில், உயர்ந்த திருமகள்— உயர்ந்துநிற்கும் பிராட்டி, ஒளி மறுவின்—பரகாசிக்கின்ற(ஸ்ரீவத்ஸமென்னும்)மறுவோடு, மன்னும் அகலமும்—நித்யவாஸம் செய்யும் திருமார்பும், உரு அரு — அசேதநத்தையும் சேதநத்தையும், உமிழ்ந்த உதரமும் — ஸ்ருஷ்டித்த திருவயிறும், உலகு அடைய — உலகத்திலுள்ளவா வந்துசரணமடையும்படி, நின்ற கழல்களும்—நிற்கின்ற திருவடிகளும் ஆகிய இவற்றுடன், அரு மறைகள்— அருமையான வேதங்கள், ஒன்றி அடி தொழ— ஒரேமுகமாய்நின்று திருவடிகளைத் தொழு(து பேசு)மபடி, அருள் வரதர் நின்ற பெருமை — அருளை வடிவெடுத்த பேரருளாளர் நின்ற பெருமை (எவ்வாறு இருந்ததென்னில்), மருவின் இடை — பாலைவனத்தின் நடுவில், ஓங்கு புனல் என — எழும்பிய ஜலம் என்னும்படியாகவும், மலை துனிய — (அத்திகிரியென்னும்) மலை விளையும்படி, நின்ற மலை என — நின்ற மலை என்னும்படியாகவும், மருள் அற — அஜ்ஞானம நீங்கும்படி, விளங்கும் ஒளி என— பரகாசிக்கின்ற தேஜஸ் என்னும்படியாகவும், மலர் அயன்— (பகவானுடைய நாபிக) கமலத்தில் உதித்த பரஹ்மா, உகந்த பயன் என — விரும்பிய பலன் என்னும்படியாகவும், அருவில் உறைகின்ற — சேதநபொருள்களுக்குள் வஸிக்கின்ற, உயிர் என — உயிர் என்னும்படியாகவும், அடியவர் உகந்த—பாகவதர்கள் விரும்புகின்ற, அமுது என — அமருதம் என்னும்படியாகவும்(இருந்தது).

பேரருளாளன், தன் கிரீடம் ஸூர்யனைப்போல் ஒளியை வீசவும், திருமுகமண்டலம் சந்த்ரபிம்பத்தைப்போல் குளிர்ந்து நிற்கவும், திருக்காதுகளில் அணிந்த இரண்டு குண்டலங்களிலும் அமைந்துள்ள மீனுருவங்கள் இரண்டும் போரிட முயல்பவன்போல் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்முகமாய் நிற்கவும், தன் திருமார்பில் ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மறுவும் பெரிய பிராட்டியும் நித்யவாஸம் செய்து விளங்கவும், சேதநாசேதநங்களை ப்ரளயகாலத்தில் வைத்துக் காத்துப் பின் படைக்கும் திருவயிற்றுடனும் உலகிலுள்ளோர் யாவரும் வந்து சரணமடையுமாறு நிற்கின்ற திருவடிகளுடனும், வேதங்களெல்லாம் அந்தத் திருவடிகளைத் தொழுது பேசுமாறு நின்ற பெருமையை ஆய்ந்து பார்க்கின், அவ்வெம்பெருமானை ஸம்ஸாரமாகிய பாலைவனத்தில் தோன்றிய தெய்விகமான ஒரு நீர்நிலையென்றும், ஹஸ்திகிரியென்னும் மலையும் வளர்ந்துபோகும்படி அதன்மீது அமர்ந்து நிற்கின்ற ஒரு மலையென்றும், உலகத்துள்ள அஜ்ஞானம் நீங்குமாறு விளங்கும் ஒரு தேஜஸ் என்றும், ப்ரஹ்மா அடைய விரும்பிய பெரும்பயன் என்றும், ஸகல வஸ்துக்களிலும் நிற்கின்ற அந்தர்யாமியென்றும், பாகவதர்களால் விரும்பப்படும் திவ்யாம்ருதமென்றும் கூறலாகும்—என்றவாறு.

[இவ்வாறு ப்ரஹ்மாவும் மற்றைத் தேவர்களும் மஹர்ஷிகளும் ஆச்சர்யத்தாலும் பக்திப்பெருக்கினாலும் ஏவப்பட்டு வணங்குவதும் எழுவதுமாயிருந்து 'பேரருளாளனுக்கு அடியராகப் பெற்றோமே' என்று தம் பாக்கியத்தை நினைந்து நினைந்து மகிழ்ந்துநின்றார்கள்.]

வேதாந்தார்த்தங்களை வெளியிடுகின்ற ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களின் பதினாறு பாதங்களில் புகழப்படுகின்ற குணங்களைப்புகழ்ந்து அவர்கள் பேசுகின்றனர்—

226 இருபத்தெண்சீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்

* சித்த சித்தெனவி ரித்து ரைத்தனவ னைத்த மைத்துறையு மிறைவனார்
சிறிய பெரியவுரு வுடைய வுடலமென நடல மிலதிலது நிலையினார்
சித்தி ரத்தெழிலை யொத்த பத்தரொடு முத்தர் பித்தியெனு முணர்வினார் [னார்
சிதைவின் மறைநெறியி லெறிய வருமுறைகள் முறிய சிறையரிய நிறைவி

* [illegible] ॥

— அதிகரணஸாராவளி

சுத்து விக்கவல கத்து வித்தைவழி கற்ற வர்க்கசைவின் மாயனார்
கபிலர் கணசரனை சுகதர் சமணாரர் வழிக ளழியுமரு ளமொழியினார்
கத்தி லக்கிலும நுக்த லந்திலும சித்தி லோக்குமோர முதல்வனார்
கரண யிடுகடிய பதினெ ரிருடிகழ மடைய முடியுமடி யிருடியா
ரோத்த னைந்துலகு மோற்றி யோற்றிவரு மிப்ப வத்திரையி னிசைவினு
நுருவ மருவமெனு முலகின் முடுகிலதி லுவமை யிலநிலது தலைவனு
நுத்த மப்படிவ துத்த வித்தைகளி லுத்த ரிக்கவுணர் துணைவனு
நுரிய கிரிசைகளி லரிய தொருவிரத நெரிய விரையுமவர் பரிவினார்
சத்த சந்தெனும னைத்த ணைத்தவினை தொத்த றுக்கவல துணிவினார்
சரியு மளவிலுரி யவரை யறிவரிய தமனி நெறிசேருது விரகினார்
தந்து வத்திரனு நைந்து நைத்தடைவு தத்து விக்குமவர் தலைவனார்
தருனை யுனருமவர் சரண மணுகவிட லரிய வருள்வாத ரடியமே 19

உரை — [முதல் அத்யாயத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—] சித்து அசித்து என— சேதநம் அசேதநம் என்று, விரிந்து உரைத்தன — (சாஸ்த்ரங்களில்) விளக்கிக் கூறப்பட்ட, அனைத்தும் அமைத்து — ஸகலவஸ்துக்களையும் படைத்து, உறையும் இறைவனார் — (அவற்றுள் அந்தர்யாமியாய்) வசிக்கின்ற தலைவராயிருப்பவரும்,

அனைத்தும் + அமைத்து = அனைத்தமைத்து, தொகுத்தல்

இதனால், உலகத்தைப் படைக்கும் தன்மையாகிய முதற்பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது

சிறிய பெரிய — ஸூக்ஷ்மமும் ஸ்தூலமுமான, உரு அடைய — உருவமுள்ள (சேதநம் அசேதநமெனனும்) வஸ்துக்கள் முழுதும், உடலம் என — (தமக்குச்) சரீரமெனனும்படி நின்று, நடலம் இலது — (அவற்றிலுள்ள) தோஷம் தட்டாது, இலகும் நிலையினார் — பரகாசிக்கும் ஸ்வபாவமுடையவரும்,

‘இலகிலகும’ எனனும் தொடரில இலாது என்பது குறுகி ‘இலது’ என்று நின்றது அன்றி, இலதாக இல்லாததாக என்றும் பொருள் கூறலாம்.

இதனால் ஸகலவஸ்துக்களையும் சரீரமாகக் கொண்ட தன்மையாகிய இரண்டாவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது

எழில் சித்திரத்தை ஒத்த — *அழகிய சித்திரத்தைப்போன்ற,* பத்தரோடு முத்தர் — *பத்தருக்கும் முக்தருக்கும் (நித்யஸூரிகளுக்கும்),* சித்தி எனும் — *ஆதாரமான சுவர் என்று கூறப்படுகின்ற,* உணர்வினார் — *ஸங்கல்பத்தையுடையவரும்,*

சித்திரத்தைச் சுவர் தாங்குவதுபோல் தன் ஸங்கல்பத்தால் ஸர்வேச்வரன் உலகத்தைத் தாங்குகின்றான் என்று பொருள்.

இதனால் வேறொன்றையும் தமக்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளாமையாகிய மூன்றாவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் வெளியிடப்பட்டது.

சிதைவு இல் — அழிவு இல்லாத, மறை நெறியில் — வேதமார்க்கத்தில், ஏறி — ஓதப்பட்ட, அது ஊரு புரைகள் — அந்த அசேதநத்தின் ப்ரகாரங்கள், மறிய — தொலைந்துபோக, சிறை அறிய நிறைவிருந் — வரம்பு இல்லாத பெருமையையுடையவரும்,

பிறமதத்தினர் அசேதநமே உலகத்துக்குக் காரணமென்று வேதவிருத்தமாய் வழக்கிட, வித்வான்கள் பல ந்யாயங்களின் உதவியால் வேதாந்த வாக்யங்களை ஆராய்ந்து, அசேதநம் ஜகத்காரணம் ஆகாதென்றும், எல்லையற்ற பெருமையையுடைய பகவானே ஜகத்காரணம் என்றும் ஸ்தாபித்தனர்.

இதனால் எல்லையற்ற பெருமையுடைமையாகிய நான்காவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் வெளியிடப்பட்டது.

[இனி இரண்டாம் அத்யாயத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—]

கத்துவிக்க வல்ல— (எடுத்த இடமெல்லாம் ஹேதுவை) ஆரவாரத்தோடு கலபிக்கும்படி செய்யவல்ல, கத்துவித்தை வழி — ஜல்பமென்னும் வித்யாமார்க்கத்தை, கற்றவர்க்கு — பரிசயம் செய்தவரால், அசைவு இல் — அசைக்க முடியாத, மாயனார் — விசித்திரமான சக்தியையுடையவரும்,

பராஹ்மத்தை ஜகத்துக்குக் காரணமாகக் கொள்வதில் பிறமதத்தினர் ஜல்பத்தைக் கொண்டு வெளியிட்ட பல தோஷங்களை பராஹ்மம் விசித்திரமான சக்தியைக் கொண்டிருப்பதைக் கொண்டு போக்கியபடியால் பராஹ்மம் ஜகத்காரணமென்பது அசைக்க முடியாததாயிற்று.

இதனால் ஜகத்காரணத்வத்தில் பிறமதத்தினர் ஸ்ம்ருதிகளுடனும் யுக்திகளுடனும் கல்பித்த விரோதங்கள் நீங்கிய தன்மையாகிய முதற் பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் வெளியிடப்பட்டது.

கபிலர் — கபிலரும், கணசாரர் — கணாதரும், சுகதர் — புத்தரும், சமணர் — ஜைநரும், அரர்—பாசுபதரும் (சைவரும்) ஆகிய இவர்களுடைய, வழிகள் அழியும் — மதங்கள் தொலைவதற்குக் காரணமான, அருள் மொழியினார் — (ஆசார்யரிடம்) அருளாலே (வந்த ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம் என்னும்) ஸ்ரீஸூக்தியை வெளியிட்டவரும்,

இதனால் ஆசிரியர்க்கு அநுகூலமாயிருக்கும் தலைமையாகிய இரண்டாவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது.

கந்து இலகியிலும் — (கம — இந்திரியம்) இந்திரியங்களுக்கு இலக்கான ஐந்து பூதங்களிலும், அருந்தலந்திலும் — ஜீவாத்மாவிடத்தும், அப்பிந்தில் ஒக்கும் — (மற்றான அஹங்காரம் என்னும்) தத்துவங்களின் விஷயத்திற் போல, ஒரு முதல்வரர் — ஒரே காரணமாயிருப்பவரும்,

இதனால் பஞ்சபூதங்களையும் ஜீவாத்மாவையும் சகலதத்துவங்களுக்கும் தலைமையாகிய மூன்றாவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது,

காரணம் ஈரு — கூத்தாடுகிற, காய — தோடய, பதினொரு இருடிகம் — (ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கர்மேந்திரியம் ஐந்து, மனம் ஆகிய) பதினொரு இந்திரியங்களும், அடைய — முழுதும், முடியும் அது — தோன்றுவதற்குக் காரணமான, இருடியார் — நேர்மை விளங்கும் கணக்கல முனிவர்போன்றவர்களும்,

இதனால் இந்திரியம் முதலியவற்றுக்குக் காரணமாகத் தலைமையாகிய நான்காவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது

[இனி மூன்றும் அந்யாயத்தின் ஸாரார்த்தம் வெளியிடப்படுகின்றது—]

ஒந்து — எப்பொழுதும் ஒரே தன்மையதாயிருந்து, அனைத்து உலதும் — (ஸ்வர்க்கம் நரகம் இவற்றுக்குச் செல்லும்) சகலஜீவாத்மாக்களையும், ஒற்றி ஒற்றி நும் — தழுவித் தழுவி வருகின்ற, ஒப்பவந்து — இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கடத்தற்கு, ஒரையும் — ஏற்ற, இரைவினர் — ஸங்கல்பத்தையுடையவரும்,

இதனால் சேதநருக்கு விழிப்பு, ஸ்வப்நம், நித்திரை முதலிய எல்லா நிலைமைகளிலும் நிர்வாஹகராயிருந்து ஸம்ஸாரத்தை நடத்திவைத்தலாகிய முதற்பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் வெளியிடப்பட்டது

உருவம் அருவம் எனும் உலகின் — அசேதநம் சேதநம் என்னப்படும் லோகத்தின், புருந்து இலதில் — தோஷம் இல்லையென்னும் நிலை, உவமை இலது — ஸமமில்லாமல், இலந்த தலைவர் — பிரகாசிக்கின்ற ஸ்வாமியாயிருப்பவரும்,

இதனால் சேதநாசேதநங்களில் கலந்து அந்தர்யாமியாயிருக்கும் போதும் அவற்றிலுள்ள தோஷம் தம்மிடத்துத் தட்டாதிருத்தல் என்ற இரண்டாவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் வெளியிடப்பட்டது.

உத்தமப் படி — உயர்ந்த ப்ரகாரங்களில், வகுத்த வித்தைகளில் — (பலவகையாயப்) பிரிக்கப்பட்ட பக்தியோகங்களில், உத்தரிக்க வுளர் துணைவர் — (வேறு உபநிஷத்துக்களிலிருந்து) எடுத்துக்கொள்ளத்தகுந்த பட்ட குணங்களையுடையவரும்,

மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமான பக்தியோகம—ஸத்வித்யை, சாண்டில்யவித்யை, பரவித்யை முதலிய பல வித்யைகளாகப் பிரிகின்றது. ஓர் உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட வித்யையை அநுஷ்டிக்கும்போது வேறு உபநிஷத்திலும் கூறப்பட்டுள்ள அதே வித்யையைச் சேர்ந்த குணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அவற்றுடன் கூடியதாகவும் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்க வேண்டும்

இப்படிப் பலவகைப்பட்ட பக்தியோகத்தால் உபாஸிக்கப்படும் தன்மையாகிய மூன்றாவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் இதனால் வெளியிடப்பட்டது

உரிய கிரிசைகளில் —(பக்தியோகத்திற்கு அங்கமாயத் தங்களுக்குத்) தக்கனவான காமங்களில், அரியது ஒரு விரது — எளிதில்செய்யமுடியாத ஓர் உபாயத்தை, தெரிய விழையுமவர் — அறிய விரைபவரிடம், பரிவினர்— அன்பு (டன் தலைக்கட்டி) வைப்பவரும்,

பக்தியோகத்திற்கு அங்கமான நித்தியநைமித்திககாமங்களாகிய வர்ணாச்ரமதர்மங்களைச், செய்வதற்கு அரிதான ஸாத்துவிகத்யாகத்துடன் செய்ய முற்படுவோருக்கு அந்தப் பக்தியோகத்தை எம்பெருமான் தலைக்கட்டிவைக்கின்றான்

ஸாத்துவிகத்யாகம் —செய்யும் காமமும், அதன் பலனும், செய்யும் தன்மையும் தன்னுடையனவென்று நினையாமல் அவற்றை எம்பெருமானிடமே ஸமர்ப்பித்தல்.

இதனால் சேதநர் செய்யும் உரிய காமங்களால் மகிழ்ந்து அருள் புரியுந்தன்மையாகிய நான்காம் பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது.

[இனி நான்காம் அத்யாயத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—]

சத்து அசத்து எனும்—புண்யம் பாபம் எனப்படுகின்ற, அணைந்த — (உபாஸிக்கும் ஜீவனைச்) சேர்ந்துள்ள, அனைத்துவினை — ஸகலகாமங்களும், தோத்து — தொடாதலை, அறுக்க வ (ல்) ல — ஒழிக்கவல்ல, துணிவினர்— உறுதியையுடையவரும்,

இதனால் உபாஸிப்பவர்களுடைய காமங்களை ஒழிக்கும் தன்மையாகிய முதற்பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் வெளியிடப்பட்டது

சரியுமளவில் — சரீரத்தை விடுங்காலத்து, உரியவரை — (பரமபதம் செல்லத்) தக்க ஜீவாக்களை, அறிவு அரிய— அறிவதற்கு முடியாத, தமனி நெறி — ப்ரஹ்மநாடி வழியில், சேர்ந்து விரகினர் — ப்ரவேசிக்கச்செய்யும் வல்லமையுடையவரும்,

இதனால் மோக்ஷத்திற்குச் செல்லத்தக்கவரை ப்ரஹ்மநாடி வழியில் புகச்செய்தலாகிய இரண்டாவது பாதத்தின் ஸாராரத்தம் கூறப்பட்டது.

தத்துவத் திரள்— (பரசுருவிமயச சோரந ஸகல அரசேதந) தத்துவங்களின் கூட்டத்தை, உதைந்து உதைந்து — (காலால்) உதைத்து உதைத்து தள்ளி), அடைவு — வரிசையாக, தத்துவிக்குமவர் — (சேதநரை ஸம்ஸாரத்தை விட்டுத்) தாண்டுவிப்பவ (ராண ஆதிவாஹிக) ருக்கு, தலைவனர்— ஸ்வாமியாயிருப்பவரும்,

இதனால் ஆதிவாஹிகரைக் கொண்டு சேதநரை ஸம்ஸாரமண்டலத்தைத் தாண்டுவித்துப் பரமபதம் சேர்த்தலாகிய மூன்றும் பாதத்தின் ஸாராரத்தம் கூறப்பட்டது

தருகை — (எம்பெருமான் பலன்) கொடுப்பதை, உன்னுமவர் — (நினைந்து உபாஸநம் செய்)யும் ஜீவா, சரணம் அணுக — (தம) திருவடிகளை (அணுகுகின்றன), விடல் அரிய — (அவரை) விடாதவருமான, அருள்வரதர் — கருணையே வடிவெடுத்த பேரருளாளருக்கு, அடியம் — (நாம்) தாஸர்களாயிருக்கின்றோம்.

இதனால், திரும்புகையில்லாது தம அநுபவத்தைத் தந்து தம்மைப் பாலாக்குகையாகிய நான்காம்பாதத்தின் ஸாராரத்தம் கூறப்பட்டது. 19

ப்ரஹ்மா அப்போழுது பரபரப்பு, மகிழ்ச்சி, பயம் ஆகிய இவற்றையுடையனாய்க்கிட்டிச் சென்று நித்யஸூரிகள் அநுபவித்தற்குரிய எம்பெருமான் திருமேனியை அநுபவித்துத் தான் பெற்ற பலனை இவ்வாறு பேசுகிறான்—

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

227 திருமகள் மண்மகள் நீளை முதலா வெல்லாத்
தேவியருந் தன்னுடனே திகழ்ந்து நிற்கத்
தருமமிரு மூன்றுமுத லனைத்துந் தோன்றத்
தன்னனைய சூரியர்தன் னடிக்கீழ் வாழ
வருமறைசே ரளவில்லா வவனி யீன்க
ணாவணைமேல் வீற்றிருப்பா லனைத்துங் காக்குங்
கருமணியைக் கரிகிரிமேற் கண்டே னென்றன்
கடுவினைக ளனைத்துந்நான் கண்டி லேனே 20

உரை — திருமகள் – லக்ஷ்மி, மண்மகள் – பூமிப்பிராட்டி, நீளை – நீளாதேவி, முதலா எல்லாத் தேவியரும் – முதலிய எல்லாத் தேவிமாரும், தன்னுடனே திகழ்ந்து நிற்க – தன்னுடனே ப்ரகாசித்துக்கொண்டு நிற்க, செறு மூன்று இரண்டும் முதல் – (ஜ்ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் என்னும்) ஆறு குணங்களை முதலிய, அனைத்தும் நேர்ந்து – எல்லாக் குணங்களும் ப்ரகாசிக்க, நன் அனைய சூரியர் – தன்னைப் போன்ற நித்யஸூரி யர், தன் அடிக் கீழ் வாழ – தன் திருவடிகளின் கீழ் கைங்கர்யம் செய்ய, அரு மறை சேர் – அருமையான வேதத்தால் புகழப்படுகின்ற, அளவு இல்லா அவியின் கல் – அளவிடமுடியாத தேசயாகிய பரமபதத்தில், அரவு அணை மேல் – ஆதிசேஷனாகிய திருப்பள்ளியின்மேல், வீற்றிருப்பால் – வீற்றிருப்பதாலேயே, அனைத்தும் காத்திடும் – ஸகலத்தையும் ரக்ஷிப்பவனை, கருமணியை – நீலரத்னம்போன்ற பேரருளாளனை, கரிகிரி மேல் கண்டேன் – ஹஸ்திகிரியின்மீது ஸேவித்தேன் என்றும் கொடிய வினைகள் அனைத்தும் – என்னுடைய கொடிய கர்மங்களை முழுவதையும், நான் கண்டிலேன் – நான் காணவில்லை (கர்மங்கள் தொலைந்தன)

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஸ்ரீபூமிநீளாதேவியர் முதலிய தேவிமார் சூழ்ந்து நிற்க, நித்யஸூரிகளும் முக்தர்களும் தன் திருவடிகளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து நிற்க, திருக்கல்யாணகுணங்களனைத்தும் ப்ரகாசிக்கும்படி திரு வனந்தாழ்வானாகிய திருப்பள்ளியில் வீற்றிருந்தே [illegible] ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷித்தருளுகின்ற எம்பெருமானை இன்று இந்த ஹஸ்திகிரியில் கண்ணாரக் கண்டு களித்து என் பாபங்கள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்றேன் என்று பரமமாக அநுஸந்தித்தார்.

'அனைத்தும் நான்' என்னும் தொடரில் நகரம் செய்யுள் விகாரத்தால் விரிந்திருக்கிறது

20

[இப்படிக் கண்களால் காண அரியவைய மனோரதத்திற்கு மாத்திரம் புலனாயிருக்கும் எம்பெருமானை அன்று யாகவேதியில் தன் கண்ணெதிரே காயாம்பூநிறத்தனாய்க் காட்சியளிப்பதைக் கண்ணாரக்கண்ட பரமமான ஆனந்தத்திலேயே பொங்கிய ஆநந்தக்கடலில் மூழ்கிச் செய்யவேண்டியதை அறியாத பித்தனானான், பின் பேரருளாளனை ப்ரதக்ஷிணம் செய்தான், அபரதக்ஷிணமாக வந்தான், தூரத்தில் ஓடினான், ஸமீபத்தில் ஓடிவந்தான்; தன் கையினால் அவன் திருமேனியைத் தொட்டுப்பார்த்தான், தடவிப்பார்த் தான், அன்பின் பெருக்கினால் சிறிதுகாலம் இறுகத் தழுவிக்கொண்டான் இப்படி பரமமான மகிழ்ச்சியால் கார்யங்களை முறைதவறிச் செய்து, சிறிது நேரம் ஓடிக் கூடிப் பின் ஸ்வஸ்தியை அடைந்தான்.]

பின்பு ப்ரஹ்மா, பெரிய பெருமாளாகிய பேருளாளன் உபயநாச்சிமாருடன் எழுந்தருளியிருக்கிற நிலையைப் பல படியாக அநுபவிக்கிறன்—

228 பதினறுசீராசிரியசசநதவிருததம

பெடையி ரண்டையோ ரனம டைந்துபி ரிந்தி டாவகை பேசலாம்
பெருகு மருவிக ளருகு மருவிய பெரிய மணிவரை பயிலலாம்
பிடியி ரண்டொடு களவ மொன்றுபி ணைந்த பேரழ கோதலாம்
பிரிவி லொளியொடு நிழலு மருகுறு மிரவி யிலகுதல் பாவலாங்
கொடியி ரண்டொடு விடவி யொன்றுகு ளிர்ந்த வாறுகு லாவலாங்
குறைவில் சுருதியு நினைவு மிலகிய தரும வருநிலை யென்னலா
அடியி ரண்டையு மடையு மன்பர றிந்த பேரரு ளாளனு
ரணுகு மலர்மக ளவனி மகளொடு கரடி கிரியினி லவிர்தலே 21

உரை — அடி இரண்டையும் – (தம) திருவடிகள் இரணடையும், அடையும் அன்பர் – அடையவாகளான பாகவதாகளால, அறிந்த – அநுஸந்திக்கப்பட்ட, பேருளாளனுர் – பேரருளாளா, அணுகும் – நெருஙகியுள்ள, மலர்மகள் அவனிமகளொடு – பெரியபிராட்டியுடனும பூமிப்பிராட்டியுடனும, கரடிகிரியினில் – ஹஸதிகிரியில, அவிர்தல் – ப்ரகாசிததல, ஒரு அனம் – ஓா ஆணஹமஸம, பெடை இரண்டை – இரணடு பெண்ஹமஸஙகளை, அடைந்து – சோநது, பிரிந்திடாவகை – பிரியாமலிருககும் ப்ரகாரததை, பேசலாம் – (போதுமென்று) சொலலலாம, பெருகும் அருவிகள் – பெருகுகிற அருவிகளை, அருகு மருவிய – பககததே பெறறுளள, பெரியமணிவரை–பெரிய ரதநபாவததததை, பயிலலாம்–(ஒககுமெனறு)அநுஸந்திககலாம, ஒன்று களவம்– ஓா ஆணயானை, பிடி இரண்டொடு–இரணடு பெணயானைகளுடன, பிணைந்து–சோநதிருநத, பேர் அழகு–பெரிய அழகை, ஓதலாம் – (போதுமெனறு) கூறலாம, பிரிவு இல் ஒளியொடு – (தனனை விட்டு) பிரியாத ப்ரகாசததோடு, நிழலும் – சாயையும, அருகு உறும் – பககததே பொருநதப்பெறற, இரவி–ஸூாயன, இலகுதல்– பரகாசிபபதை, பாவலாம் – (ஒககுமெனறு) புகழலாம, ஒன்று விடவி – ஒரு மரம, கொடி இரண்டொடு–கொடிகள இரணடுடன, குளிர்ந்தவாறு – குளிாநதுநிறபதை, குலாவலாம் – (போதுமெனறு) கொணடாடலாம, குறைவு இல் – குறறமில்லாத, சுருதியும் நினைவும் – வேதததோடும ஸமருதியோடும, இலகிய–(முடிப்) பிரகாசிககினற, தரும அருநிலை – தாமததின ஸூக்ஷமம, என்னலாம் – (போதும) எனறு கூறலாம

ஹஸதிகிரியில பேரருளாளன பெரியபிராடடியுடனும பூமிதேவியுடனும ஸதிரமாக பரகாசிககும நிலைககு, ஓா ஆண அனனம

இரண்டு பெடைகளுடன் கூடியிருப்பதையும், ஒரு பெரிய மரத்திலே நெரு டகசாதம பருவிகள் பெருகியோட நிற்பதையும், ஆண் யானை யொன்று இரண்டு பெண்யானைகளுடன் கூடிக் குலாவுதலையும், ஸூர்யன் சாயம் போதும் ஒளியோடும் திகழுவதையும், ஒரு மரம் இரண்டு கொடிகளை பரசிப்பதையும், தாம் லக்ஷ்மம் வேதமயரோடும் ஸமருதிகளோடும் விளங்குகிறதையும் உவமானமாகக் கூறலாம் — என்றவாறு. 21

ப்ரஹ்மா அளவற்ற திருக்கல்யாண குணங்களுக்குக் கூறுமதிற் பேரருளாளனுடைய திவ்யகுணங்களை அநுபவிக்கிறார்—

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

229 வேரொப்பார் விசும்புமுதலாங் காவுக் கெல்லாம்
விழியொப்பார் வேதமெனுங் க ட மக்குக்
காரொப்பார் கருணைமழை பொழியு நீராற்
கடலொப்பார் கட்டிடுவார் காணுக் கூர்ந்தா
னீரொப்பார் நிலமளிக்குந் தன்மை தன்னா
னிலமொப்பார் நெடும்பிழைகள் பொறுக்கு நோவா
லாரொப்பா ரிவர்குணங்க ளனைத்துங் கண்டா
லருளாளர் தாமெனினுந் தமக்கொவ்வாரே. 22

உரை — அருளாளர் – பேரருளாளர், விசும்புமுதலாம் – ஆகாசம் முதலிய (உலகமாகிய), காவுக்கு எல்லாம் – சோலைகளை அனைத்துக்கும், வேர் ஒப்பார் – வேரைப்போல (ஆதாரமாக) ஆவார், வேதம் எனும் கண்டனக்கு – வேதம் என்றுசொல்லப்படும் (உலகின்) கண்ணுக்கு, விழி ஒப்பார் – கண்ணிலுள்ள கருவிழியைப்போன்றவராவார், கருணை மழை பொழியும் நீரால் – கருணையாகிய மழையைப் பெய்யும் தன்மையால், கார் ஒப்பார் – மேகத்தைப்போன்றவராவார், கண்டிடுவார் – யோகிகள், காணும் கூர்ந்தால் – (ஸ்வரூபத்தை) முழுதும் காணமுடியாமையாகிய அதிசயத்தால், கடல் ஒப்பார் – கடலைப்போன்றவராவார், நிலம் அளிக்கும் தன்மைதன்னால் – பூமியைக் காப்பாற்றுகின்ற ஸ்வபாவத்தால், நீர் ஒப்பார் – ஜலத்தை ஒத்திருப்பார், நெடும் பிழைகள் – (மிக முடைய) பெரிய அபராதங்களை, பொறுக்கும் நோவால் – பொறுத்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தால், நிலம் ஒப்பார் – பூமிதேவியைப் போன்றிருப்பார். இவர் குணங்கள் அனைத்தும் கண்டால் – இவருடைய குணங்களை முழுவதையும் ஆலோசித்தால், ஒப்பார் ஆர் – இவரை ஒத்தவர் யார்?, (ஒருவருமில்லை). தாம் எனினும் – தாமே என்றாலும், தமக்கு ஒவ்வார் – தமக்கு ஒத்தவராகமாட்டார்.

[வேரொப்பார் .] இப்பிரபஞ்சம் முழுவதும் எம்பெருமா னுக்கு லீலார்த்தமாக ஏற்பட்ட நந்தவனம் போன்றதாகும். நந்தனவனத்தி லுள்ள மரங்களை வேர் தாங்கி நிற்பதுபோல இப்பிரபஞ்சம் முழு வதையும் பேருளாளன் தரித்துக்கொண்டிருப்பதால் வேர்போன்றவ னானான்.

[விழியொப்பார்] கண்ணிலுள்ள கருவிழி முக்கியமானதாகும். வேதத்தைக்கொண்டே கண்ணிற்படாத பொருள்களையும் அறிவதால் நமக்கு வேதம் ஒரு சிறந்த கண்போன்றதாகும். அதனால் போற்றப்பட்டு இதன் நடுவில் பேருளாளன் ஸாரமாய் விளங்கு கிறபடியால் வேதமெனும் கண்ணுக்குக் கருவிழி போன்றவனானான்.

[காரொப்பார் .] மேகம் மேடு பள்ளம் என்று பேதம் பாராமல் மழையைப் பொழிந்து உபகாரம்செய்வதுபோல, பேரரு ளாளனும் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்று பேதம் பாராது அனைவரிடமும் கருணையாகிய மழையைப் பொழிவதால் மேகம் போன்றவனானான்.

[கடலொப்பார்] நாம் 'கடலைக் கண்டோம்' என்கிறோம் ஒழிய அதன் ஏகதேசத்தைக் கண்டோமேயன்றி முழுதும் கண்டோ மில்லோம். அவ்வாறு பேருளாளனை நாம் அனுபவிக்கின்றோமாயினும் அவனுடைய திருமேனி, குணம் முதலியவற்றின் ஏகதேசத்தையும் முழு காணவல்லோமல்லோம்.

[நீரொப்பார்] ஜலம் பூமிமுழுதும் வாடாது காக்கும். அவ்வண்ணமே பேருளாளன் உலகிலுள்ளோர் அன்புற்றபடி உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதுபற்றி ஜலம்போன்றவனானான்.

[நிலமொப்பார்] பூமிக்குப் பொறுமையே வடிவமென்பதற்கு அவள் பாபிகள் புண்யசாலிகள் அனைவரையும் பொறுமையோடு தாங்கி நிற்கின்றாள். ஜீவராசிகளுடைய அபராதங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வதால் பேருளாளன் பூமிதேவியைப்போன்றவனானான்.

இப்படி ஒவ்வோர் அம்சத்தில் பேருளாளனுக்கு ஒவ்வொரு உவமையானவைகளைத் தேடிப்பிடித்தாலும் எல்லாக் குணங்களுடனும் முழுநிலையில் அவனுக்கு ஓர் உவமானமும் காணமுடியாது. தனக்குத் தவிர நிகராகமாட்டான்—என்று பரமமாக அனுபவித்துப் பேசினார் 22

[இவ்வாறு ப்ரஹ்மா பேருளாளனுடைய குணங்களைத் தனித்தனி யும் சேரவும் அனுபவித்து, நான்கு திசையிலும் முகமுடையவனாதலின் மேற்றிசையிலுள்ள முகத்தாலே யாகசாலையின் மேற்புறத்தில் அணையாக்க

கிடக்கும் எம்பெருமானையும், கிழக்குத்திசையிலுள்ள முகத்தாலே யாக வேதியில் திருவவதரித்தருளிய பேருளாளனையும் சேர அநுபவிக்கும் 'பரஞ்சோதியாயுள்ள ஒரே வஸ்து வேகவதியின் நடுவில் நின்று யாகஸ்ஸாதகக் காத்ததால் உபாயமாகவும், ஹஸ்திகிரியில் யாகவேதியில் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பலனாக அவதரித்தபடியால் பலனாகவும் காணப்படுகின்றது' என்று அநுஸந்தித்தான்.

இங்ஙனம் ப்ரஹ்மா மிக்க மகிழ்ச்சியின் வயப்பட்டு மயிர்க்கூச்செறிந்த மேனியும் ஆநந்தக்கண்ணீர்பெருக்கிய கண்களும் தழுதழுத்த குரலும் தானாகத் நிலையுமாய்த் தன் அதிகாரசசுமையை மறந்து எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யத்திலேயே ஊன்றி நின்று தொடாது துதித்துக் கொண்டேயிருந்தான்.] 22

கட்டளைக்கலித்துறை

230 எந்நில முந்தாந் தாட்குறி செய்த வெழிற்பரிகொண்
டன்ன முயர்த்தசெய் யோனன்று வேள்விசெய் வேதியின்மேல்
முன்னிலை யாகிய மூர்த்திய னான்முக மற்றுமுனக்
கென்ன வரந்தரு வோமென்று நாத னியம்பினனே 23

உரை — அன்னம் உயர்த்த — ஹம்ஸத்தைக் கொடியாக உயர்த்தியவனும், செய்யோன் — செந்நிறமுடையவனுமான ப்ரஹ்மா, எந்நிலமும் — எல்லா நிலத்திலும், தாந்தால் — காற்குளம்பினால், குறி செய்த — அடையாளம் செய்த, எழில் பரிகொண்டு — அழகிய குதிரையைக்கொண்டு, அன்று — அந்நாளில், வேள்வி செய் வேதியின் மேல் — யாகம் செய்த வேதிகையின்மீது, நாதன் — ஸ்வாமியான பேருளாளன், முன்னிலையாகிய மூர்த்தியன் — எதிரே நின்ற திருமேனியுடையனாகி, நான்முக — "ப்ரஹ்மாவே! உனக்கு மற்றும் என்ன வரம் தருவோம் — உனக்கு வேறு எந்த வரத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்? (கேட்பாயாக"), என்று இயம்பினன் — என்று அருளிச்செய்தான்.

ப்ரஹ்மா செய்த இத்தகைய அச்வமேதயாகத்தில் யாகவேதிகையில் திருவவதரித்துள்ள பேருளாளன் ப்ரஹ்மாவுக்கு அருள்புரிய முற்பட்டு 'ப்ரஹ்மாவே! உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்னை நேரில் கண்டவர்கள் ஸகல பலன்களையும் பெற வல்லவராவர்' என்று அவனை நோக்கிக் கூறினன்.

23

[அப்பொழுது ப்ரஹ்மாவும் பேருளாளனைக் குறித்து "ஸ்வாமி! தேவரீருடைய திருமேனியை எப்பொழுதும் ஸேவிப்பதற்கு நித்யஸூரிகளே உரியவர். அத்தகைய திருமேனியை நான் கண்டு அநுபவிக்கப்

றேன். இந்தப் பாக்யம் தவிர எனக்கு வேறு ஒரு பேறும் வேண்டுமோ? ஆதலால் அடியேன் வேண்டுவது ஒன்றே உளது. அதாவது — ஸம்ஸாரிகள் [illegible]ரீதஜ்ஞானத்தையும் அதனால் வரும் விபரீதாசாரத்தையும் இந்தச் சரீரத்தையும் அடையாதபடி தேவரீர் எப்பொழுதும் இங்கே எழுந்தருளியிருந்து, வேண்டுவோர்க்கு வேண்டிய வரத்தைக் கொடுத்து வாழ்விக்கவேண்டும். தேவரீர் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் நித்யவாஸம் செய்தல்போல இந்த மெய்யிரதத்திலும் க்ஷேத்ரத்திலும் நித்யவாஸம் செய்தருளவேண்டும். ஸத்யதேவ நாமத்துடன் கொண்டாடப்படு விளங்கும் இத்திருமேனியின் [illegible] [illegible]மானத்தில் அடியேன் எப்பொழுதும் தேவரீரைக் கண்டு களிக்கவேண்டும்" என்று விண்ணப்பம் செய்தான்.

இவ்வண்ணம் ப்ரஹ்மாவின் விண்ணப்பத்தைச் செவிசாய்த்த பேரருளாளனும், "தேவ, வி[illegible], மனிதர் ஆகிய இவர்களின் கண்[illegible] [illegible]ய இங்கேயே நித்யவாஸம் செய்வோம் [illegible] ஸத்யம்" என்று அருளிச் செய்தான். இதனால் நான்முகன் கோரிய பலமாயும், யாகத்தின் கடைசியில் செய்யவேண்டிய முறைப்படி பேரருளைப் ப்ராப்யமாக ஆராதித்தான்.]

ப்ரஹ்மா அப்பொழுது அங்குள்ள பரமபாகவதரான மஹர்ஷிகளுக்கு மந்த்ர முதலிய ஐந்து காலத்திலும் பெருமானை ஆராதிக்கும் முறை உபதேசித்து நீங்களும் இங்ஙனம் செய்து வாழுங்கள் என்கிறான் —

கட்டளைக் கலித்துறை

சென்று மலர்பறித்துத் தென்னாதன் சேவடிப் போதுகந்து
நன்றென்று நீர்சுடர் நல்முக வாச மிலைகொடுத்துக்
கன்ன லிலட்டுவத் தோடன்னஞ் சீடை கறிபடைத்துப்
பின்னுஞ் சேவித்தவர் பாதம் பணிமின்க ளென்றனனே 24

உரை — சென்று — எம்பெருமானிடம் சென்று (ப்ரபத்தியைச் [illegible]), மலர் பறித்து — புஷ்பங்களைப் பறித்து, என் நாதன் — எம்முடைய பகவானுடைய, சே அடிப்போது — சிவந்த திருவடிமலர்களை, [illegible] — விரும்பி, நன்று எனும் — நல்லதென்று சொல்லப்படுகிற, நீர் — [illegible], சுடர் — தீபம், நல் முகவாசம் இலை — நல்லதாய திருமுகமண்டல வாஸனை தரும் பண்டம் வெற்றிலை ஆகியவற்றை, கொடுத்து — [illegible]த்து, கன்னல் இலட்டுவத்தோடு — சருக்கரைலட்டுடன், அன்னம் கறி படைத்து — அன்னம் சீடை கறி ஆகியவற்றை ஸமர்ப்பித்து

பின்னும் [illegible] – [illegible] பூஜை செய்து, அவர் பாதம் பணி மின்கள் – [illegible] திருவடிகளை தம் [illegible]கள், என்றனர் – என்று [illegible]

'[illegible]' என்றதால் [illegible], '[illegible]' என்றதால் [illegible], '[illegible] படைக்க' என்றதால் இஜ்ஜையும், 'பின் [illegible]' [illegible], 'அவன் பாதம் பணிமின்கள்' என்றதால் [illegible] திருவடிகளை ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் சரி [illegible] காணாக

[[illegible] ஸ்ரீ[illegible]] 24

கொச்சகக்கலிப்பா

232 [illegible] வேட்ட முடித்தபின்
[illegible] விடைகொடுக்க விண்ணேறி
[illegible] நான்முகன்று
[illegible] இருந்தானே 25

உரை — [illegible] – [illegible], வானவரை – இந்திராதி தேவர்களை, [illegible] – [illegible] தியமிப்பவனும், நான்முகன் – நான்கு முகங்களையுடையவனுமான ப்ரஹ்மா, அழி நிலை வினை – கடல் போன்ற [illegible], [illegible] – [illegible], அயமேதம் – அசுவமேத யாகத்தை, முடித்தபின் – செய்து முடித்த பிறகு, வேழமலை நாயகனார் – [illegible] பேருளாளர், விடை கொடுக்க – உத்தரவு கொடுக்க, விண் ஏறி – [illegible]லோகம் சென்று, ஊழியெலாம் அழியாத – கற்பகாலத் [illegible] அழியாததான, உயோகம் அடைந்து இருந்தான் – [illegible] [illegible] இருந்தான் [illegible].

பின்பு பேருளாளனும் மிக மகிழ்ந்து 'ப்ரஹ்மாவே! முன் உனக்கு நான் கொடுத்த ப்ரஹ்மபதவியாகிய அதிகாரத்தில் குறைந்திருப்படி [illegible] [illegible] உன் [illegible] உன் லோகத்திற்குச் சென்று [illegible] அதிகாரம் [illegible]' என்று அருளிச்செய்தான். இந்தக் [illegible] கேட்ட ப்ரஹ்மா [illegible] [illegible] லோகங்களுக்கெல்லாம் [illegible] [illegible]லோகம் சென்று [illegible] பெருமையையும் [illegible] [illegible] பேருளாளனுடைய திருவருளையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு கல்பகாலத்திலும் அழியாத [illegible] பூர்ணபகவத்[illegible]த்தில் மூழ்கிக்கிடந்து பாக்யசாலியாயிருந்தான். 25

கட்டளைக் கலித்துறை

233 ஆதி யுகந்தனில் [illegible] நின்று [illegible]
காதல் [illegible] கஜேந்திரனைத் [illegible]
வாதுயர் தேவ குருவுங் [illegible]
சோதி யனந்தன் [illegible] 26

உரை — ஆதியுகத்தில் — [illegible], அப்பன் [illegible] நின்று — பரமமான [illegible] வாதா — [illegible] வடிவுகொண்டருளின [illegible] — [illegible] கிரேதாயுகத்தில், காதல் உயர்ந்த — (மிகவும்) பக்தி மிகுந்திருந்த, [illegible] — கஜேந்திரனை, [illegible] காப்பாற்றி அருளபுரிந்து, [illegible], வாது உயர் — [illegible] சிறந்த, தேவ குருவும் — [illegible] குரு, [illegible] — கருணைபுரிந்து, [illegible], சோதி [illegible]தன் — தேஜஸை [illegible], [illegible] — ('அனந்தஸரஸ்' [illegible] புஷ்கரிணியின் ஸமீபத்தில், [illegible]) வணங்கி [illegible], நின்றனர் — ([illegible]) நின்றருளினார்

முதலடியால் பேருளாளன் [illegible] பரமபா[illegible] அநுக்ரஹம் செய்தகாலம் கிருதயுகமென்[illegible]

2-வது அடியில் [illegible] கஜேந்திரனை [illegible] கஜேந்திரன் [illegible] தேவ[illegible] [illegible] தானே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] — அப்பொழுது [illegible] [illegible] வெளிக்க விரும்பிச [illegible] [illegible] பெருமையைச் சொல்லிக்[illegible], [illegible] [illegible] கூறி அங்குள்ள அநந்தஸரஸில் [illegible] [illegible] ஸகலபாபங்களும் ஒழியுமென்று அதைக் கேட்ட யானையும்,

அவ்வாறே செய்தது. தினந்தோறும் 10000 தாமரைப்புஷ்பங்களைப் பறித்துப் பேரருளாளனைப் பூஜித்தது. திரேதாயுகத்தின் கடைசியில் மழையின்றிப் பெரிய பஞ்சம் வந்தது. குளங்கள் வறண்டன. தாமரைப்பூ கிடைக்கவில்லை. பகவானைப் பூஜிக்க இயலாது யானை மிகத் தவித்தது. அப்பொழுது சித்ரகூடமலையிலிருந்து தாமரைமணத்துடன் காற்று வீசியது. அவ்வழிச் சென்று புஷ்பங்கள் நிறைந்த மிகப் பெரியதொரு குளத்தைக் கண்டது. மிக மகிழ்ந்து நீரில் இறங்கிப் புஷ்பங்களைப் பறித்துக் கரையேறும்போது அங்கிருந்த ஒரு பெரிய முதலை யானையின் காலைப் பற்றிக்கொண்டு நீரில் இழுத்துச் சென்றது. உடனே பேரருளாளனைத் தியானித்துச் சரணமடைய அவ்வெம்பெருமானும் கருடன்மீது ஏறிக்கொண்டு வந்து முதலையைச் சக்ராயுதத்தால் கொன்று யானையைக் காத்தான். யானை தன் கையிலுள்ள புஷ்பங்களை அவன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்தது. முதலையும் கந்தர்வசரீரம்பெற்றுப் புண்யலோகம் சேர்ந்தது. யானை மனிதவடிவம் பெற்று நிற்க, எம்பெருமான் அவனையும் கருடன்மீது ஏற்றிக்கொண்டு பாகவதர்களின் பெருமையை வெளிப்படுத்தித் தன்னிடம் சேர்த்தான்.

6-வது அடியில் உள்ள வரலாறு— முன்னொருகால் தேவஸபைக்குப் பல முனிவர் வந்தனர். அவர்களை இந்திரன் உபசரித்து, அதிதிபூஜை முதலியவற்றைச் செய்துகொண்டு வீட்டில் இருத்தல், தீர்த்தயாத்திரை செய்தல் ஆகிய இவ்விரண்டில் எது சிறந்ததெனக் கேட்டான். முனிவர்கள் முதலாமதே சிறந்ததென்றனர். தேவகுருவான ப்ருஹஸ்பதி முனிவர்களை அவமதித்துப் பேசி இரண்டாமதே சிறந்ததாமென்றார். ப்ருஹஸ்பதி செருக்குடன் கூறிய இம்முடிவைச் சாஸ்த்ரவிரோதமெனக் கண்ட அம்முனிவர் சினந்து ப்ருஹஸ்பதியைப் பூமியில் பிறந்து துன்புறுமாறு சபித்தனர். அவரும் அவ்வாறே நர்மதாநதிக்கரையிலுள்ள ஓர் ஏழையந்தணன் வீட்டில் பிறந்தார். இளம்வயதிலேயே பெற்றோரை இழந்து வேற்றோர்களால் சிறிது காலம் வளர்க்கப்பட்டார். பின் உடைக்கும் உணவுக்கும் வருந்திப் பல நோய்களால் அல்லல்பட்டுத் தவம்புரியக் கருதிக் கங்கைக்கரையில் உள்ள பரத்வாஜமுனிவரை நெருங்கிச் சரணமடைந்தார். முனிவரும் தம் ஜ்ஞானதிருஷ்டியால் அவருடைய முந்திய வரலாற்றை அறிந்து ஹஸ்திகிரிக்குச் சென்று பேரருளாளனைக் குறித்துத் தவம்புரிந்தால் சாபம் நீங்குமென்றார். அந்தணரும் உடனே காஞ்சிக்குச் சென்று அவ்வாறே செய்ய, பேரருளாளன் ப்ரத்யக்ஷமாகி த்வாபரயுகத்தில் தன்னை ஆராதிக்குமாறு கட்டளையிட்டான். அவர் அங்ஙனே ஆராதித்துச் சாபம் நீங்கி உயர்பதத்தைப் பெற்றார்.

4-வது அடியில் உள்ள வரலாறு— முனனொருகால எமபெருமான வராஹாவதாரம செயது பாதாளததில இருநத அஸுராகளைக கொனறு பூமியைக கைதூககிவிடடான அபபொழுது எலலா லோகஙகளையும தன தலையால தாஙகிகிறகும ஆதிசேஷன வராஹவடிவஙகொணட எமபெருமானைச சேவிகக விருமபிப பூமியைப பிளநதுகொணடு பாதாளததிலிருநது கிளமபிவநதான அவன வநத இடததிலுளள தீாததே 'அநநதஸரஸ' எனப பெயாபெறறது பேரருளாளன தனனைக கலியுகததில ஆராதிககுமபடி ஆதிசேஷனுககுக கடடளையிடடதால அவன அநதக குளததிறகுச சமீபததிலுளள ஒரு புறறில வஸிததுககொணடு பேரருளாளனை இனனும ஆராதிததுவருகினறுன 26

எணசீராசிரியவிருததம

234 புண்ட ரீகமு யிர்த்தபு ராணனூர்
பொய்யின் மாமக வுத்தர வேதியிற்
கொண்ட லாரருண் மாரிபொ ழிந்திடக்
கொண்ட தோருயர் கூர்மதி யன்பினுற்
பண்டை நான்மறை மௌலிப டிந்தயான்
பாரின் மெய்விர தக்கவி பாடினேன்
றொண்டை மண்டல வேதியர் வாழவே
தூய தென்மறை வல்லவர் வாழவே 27

உரை'— பண்டை — அநாதியான, நான் மறை — நானகுவேதங்களின, மௌலி — அநததநில (வேதாநததநில), படிநத யான் — ஈடுபடடேன, புண்டரீகம் உயிர்த்த — நாபிததாமரை பிறபபிககபபெறற, புராணன் ஊர் — அநாதியான பரஹமாவினுடைய, பொய இல் மா மக உத்தர வேதியில் — கபடமிலலாது அநுஷடிககபபடட பெரிய யாகததின உததரவேதியில, கொண்டல் — பேரருளாளனுகிய மேகம, ஆர் அருள் மாரி பொழிந்திட — நிறைநத கருணையாகிய மழையைப பெயதிடடுநிறக, கொண்டது — (அதனுல) உணடான, ஓர் உயர் — ஒபபறற உயாநத, கூர்மதி அன்பினுல் — கூாமையுளள அறிவாலும பகதியாலும, தொண்டை மண்டல வேதியர் வாழ — தொணடை நாடடிலுளள அநதணாகளுமி வாழவும, தூய தென்மறை வல்லவர் வாழ — பரிசுததமான தமிழவேதம வலலாா வாழவும, பாரில் — இபபூமியில, மெய்விரதக் கவி — ஸதயவரதனனும க்ஷேததைதைபபறறிய பாசுரஙகளை, பாடினேன் — பாடியிடடேன

ப்ரஹ்மா செய்த யாகத்தின் வேதிகையில் அவதரித்த பேரருளாள னது அருளாலே கூரிய அறிவையும் பக்தியையும் பெற்று இந்த மெய்விரத மானமியத்தைப் பாடினேன் பேரருளாளனது ஸம்பந்தம் பெற்றுத் திகழும் தொண்டை மண்டலத்திலுள்ள பரம பாகவதர்களும், ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயலில் ஈடுபட்டிருக்கும் அடியார்களும் இப்பிரபந்தத்தை அநுஸந்திச்சு நீடூழி வாழ்க — என்றவாறு 27

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

235 உயவிரத மொன்றின்றி யடைந்தா ருய்ய
வொருவிரதந் தான்கொண்ட வுயர்ந்த மாலைச்
செயவிரத மொன்றலுந் தெளிய கில்லாச்
சிந்தையினற் றிசைபடைத்த திசைமு கன்றன்
பொயவிரத நிலமெல்லாம் போயே மீண்டு
புகலிதுவே புண்ணியத்துக் கென்று சேர்ந்த
மெயவிரத நன்னிலத்து மேன்மை யேத்தி
வேதாந்த வாசிரியன் விளங்கி னனே 28

உரை — திசை படைத்த — திக்குக்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனும், திசைமுகன் — (நான்கு) திக்குக்களிலும் முகத்தையுடையவனுமான ப்ரஹ்மா, உய விரதம் — (தாம்) உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உபாயம், ஒன்று இன்றி அடைந்தார் — (வேறு) ஒன்றுமின்றிச் சரணமடைந்தவர்கள், உய்ய — உஜ்ஜீவிப்பதற்காக, ஒரு விரதம் — ("சரணாகதரக்ஷணம்" என்னும்) ஒப்பற்ற வ்ரதத்தை, தான் கொண்ட — தானேகைக்கொண்டவனும், உயர்ந்த மாலை — (அதனால்) உயர்ந்திருப்பவனுமான எம்பெருமானை, செய விரதம் ஒன்றாலும் — (தன்னால்) செய்யப்பட்ட வேறு எந்த வ்ரதத்தாலும், தெளியகில்லாச் சிந்தையினால் — நேரில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கமுடியாத கவலையினால், பொய விரத நிலம் எல்லாம் — (பலன்கொடுக்கவில்லையாதலின்) வீணாகப் போகும் வ்ரதங்களையுடைய க்ஷேத்ரங்களுக்கெல்லாம், போய் மீண்டு — போய் (ப் பயனற்று)த் திரும்பி, இதுவே புண்ணியத்திற்குப் புகல்—இந்த க்ஷேத்ரமே புண்ணியத்தைப்பெற ஸாதனமாகும், என்று சேர்ந்த — என்று வந்தடைந்த, மெயவிரத நல் நிலத்து — ஸத்யவ்ரதமென்னும் சிறந்த க்ஷேத்ரத்தின், மேன்மை ஏத்தி — வைபவத்தை (இப்பிரபந்தத்தில்) புகழ்ந்து, வேதாந்த ஆசிரியன் — வேதாந்த தேசிகன், விளங்கினன் — சிறந்து விளங்கினான் தான் — அசை ஏ — இசைநிறை

தன்னைச் சரணமடைந்தவரை வாழ்விப்பதையே வ்ரதமாகக்கொண்ட பேரருளாளனை ஸாக்ஷாத்கரிக்க இயலாது பற்பல க்ஷேத்ரங்களில் அலைந்து

தவித்த பரஹ்மா இறுதியில் வந்து பலன்பெற்ற புண்யக்ஷேத்ரமாகிய மெய் விரதத்தின் மேன்மையை வேதாந்தாசார்யனான யான் இப்பிரபந்தத்தின் வாயிலாகப் பாடி வீறுபெற்றேன் — என்றவாறு

[வ்யாஸபகவான், வடமொழி வேதங்களை வகுத்து, பரஹ்மஸூத்ரங்களை இயற்றி, பாரதத்தைச்செய்து வேதாசார்யரானார் அங்ஙனமே நம் தேசிகன் (பரபந்தஸாரத்தில்) தமிழ்வேதத்தை வகுத்துக்காட்டி, ரஹஸ்ய ரத்னாவளி முதலிய ஸூத்ரங்களைச்செய்து, இப்பிரபந்தமாகிய இதிஹாஸத்தைச் செய்தருளி வேதாந்தாசார்யனாக விளங்கினார்—என்று பெரியோர் பணிப்பர்] 28

நேரிசைவெண்பா

236 சீரார்ந்த தூப்புற் றிருவேங் கடமுடையான்
றாரா ரருளாளர் தாணயந்து — சீரார்க
மெய்விரத நன்னிலத்து மேன்மை யிதுமொழிந்தான்
கையிற் கனிபோலக் கண்டு 29

உரை — சீர் ஆரும் – பெருமை நிறைந்த, தூப்புல் – தூப்புலில் அவதரித்த, திருவேங்கடமுடையான் – ஸ்ரீ வேங்கடநாதன் என்னும் தேசிகன், தார் ஆர் அருளாளர் – மாலை நிறைந்த பேரருளாளருடைய, தாள் நயந்து – திருவடிகளையே விரும்பி, மெய்விரத நல் நிலத்து மேன்மை – ஸத்யவ்ரதமென்னும் சிறந்த க்ஷேத்ரத்தின் பெருமையை, கையில் கனி போலக் கண்டு – உள்ளங்கையில் (உள்ள) நெல்லிக்கனியைப்போல அறிந்து, சீர்க – சிறப்புடன், இது – இந்த ப்ரபந்தத்தை, மொழிந்தான் – வெளியிட்டான்

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையானாகிய யான் பேரருளாளன் திருவடிகளையே விரும்பி மெய்விரதமென்னும் க்ஷேத்ரத்தின் பெருமையை உள்ளங்கைநெல்லிக்கனிபோலக் கண்டு இந்தப் பிரபந்தத்தை வெளியிட்டேன் — என்றவாறு 29

மெய்விரதமான்மியம் — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

அடைக்கலப்பத்து - உரை

சீராதூபபுல திருவேஙகடமுடையான திருவடிகளே சரணம

தனியன

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்ய

சீரொனறு வாழவு

[விஷயச் சுருக்கம்]

ஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன தாம பேரருளாளன திருவடிகளைச சரண மடையத திருவுளளஙகொணடார அஙஙனே தாம அவன திருவடிகளில அடைககலமபுகுநதமையைப பததுபபாசுரஙகளால வெளியிடடமையால இபபிரபநதம இபபெயர பெறறது

இதில முதலில ஸ்ரீதேசிகன, முன காகன விபீஷணன முதலிய பலர சரணமடைநது பயனபெறறதை விளககி, 1 ஸவநிஷடை 2 உகதி நிஷடை 3 ஆசாரயநிஷடை 4 பாகவதநிஷடை என்று சரணாகதி பாகுபாடு பெறறதைக கூறி, முடிவில தாம பேரருளாளனைச சரணமடைநது நிலைக கடடுகிறார வடமொழியிலும இதே விஷயததைக கொணட நயாஸதசகம் எனனும ஸ்ரீஸூகதி ஸவாமியால அருளிசசெயயபபடடிருககினறது.

இபபிரபநதம முழுவதும கொசசககலிபபாவினால அமைநததாம

237 பததிமுத லாமவற்றிற பதியெனககுக கூடாம
லெததிசையு முழன்றோடி யிளைததுவிழுங காகம்போன்
முத்திதரு நகரேழின் முககியமாங கசசிதனி
லததிகிரி யருளாளாக கடைக்கலநான் புகுநதேனே 1

உரை :— பத்தி முதலாமவற்றில—பக்தியோகம் முதலிய உபா ங்களால், பதி எனக்குக் கூடாமல — (ஸாவேசுவரனை) அடைவது னக்குக் கூடாமற்போக, எத்திசையும உழன்று ஓடி — எல்லாத் திசைகளிலும் சுற்றித்திரிந்து ஓடி, இளைத்துவிழும் காகமபோல — சோர்ந்து (ஸ்ரீ ராமன திருவடிகளிலே) விழுந்த காகாஸுரனைப்போல், முத்திதரும் நகா ஏழில — மோக்ஷத்தைத்தரும புண்யநகரம் ஏழினுள், முக்கியமாம கச்சிதனில — முக்கியமான காஞ்சீபுரத்தில, அத்திகிரி அருளாளாக்கு — ஹஸ்திகிரிநாதரான பேரருளாளரிடம, நான் அடைக்கலம புகுந்தேன — நான காக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாகச் சரணமடைந்தேன.

ஏழு முக்திக்ஷேத்ரம் — 1 அயோத்யை 2 மதுரை 3 மாயை 4 காசி 5 காஞ்சி 6 அவந்தி 7 துவாரகை என்பனவாம

பிராட்டியின திருவடிகளில பெருமபிழைசெய்து இராமபிரானுடைய அம்பிற்கு ஆளாகித தன்னைக் காத்துக்கொள்ள மூவுலகும திரிந்து வேறு புகலற்றுப் பின அவனையே சரணமடைந்த காகனைப்போல, பக்தி முதலிய கடின உபாயங்களால பலனபெறமுடியாத அடியேன பரபக்தியே உரிய உபாயமென நினைந்து பேரருளாளனைச் சரணமடைந்தேன— என்றவாறு 1

8 சடைமுடியன் சதுமுகனென்ன றிவாமுதலாந தரமெல்லா
மடையவினைப பயனுகி யழிந்துவிடும் படிகணடு
கடிமலராள பிரியாத கசசிநக ரத்திகிரி
யிடமுடைய வருளாள ரிணையடிக ளடைந்தேனே. 2

உரை :— சடைமுடியன என்று—சடைத்தலையனை சிவனும, சதுமுகன (என்று) — நான்கு முகங்களையுடைய பரஹமாவும (ஆகிய) இவா முதலாம தரம எல்லாம் — இவர்களை முதலாகக்கொண்ட தன்மை முழுதும, அடைய — சிறிதும ஒழிவின்றி, வினைப் பயன் — காமங்களின பலனுகி, அழிந்துவிடும படி கணடு — அழிந்து விடும தன்மையை ஆராய்ந்துபார்த்து, கடி மலராள பிரியாத — மணமுள்ள புஷ்பத்திலிருக்கும பிராட்டியால பிரியப்பெறாதவரும, கச்சி அத்திகிரி இடமுடைய — காஞ்சியிலுள்ள ஹஸ்திகிரியை உறைவிடமாகக்கொண்டவருமான, அருளாளா — பேரருளாளருடைய, இணையடிகள — இரண்டுதிருவடிகளையும, அடைந்தேன் — சரணமடைந்தேன.

பரஹமா, சிவன முதலிய தேவாகளின அதிகாரமெலலாம காமத்துக்கு பயனாகவேயிருநது காமம அழிநததும அழிவனவாயிருபபதைத்தெரிந்து அத்தகைய அறப ஸுகஙகளில ஆசைவைககாது பேரருளாளனையே சரணமடைந்தேன—எனறவாறு

239 தநதிரங்கள வேறினறித தமதுவழி யழியாது
மநதிரஙக டமமாலு மறறுமுள வுரையாலு
மநதரஙகண டடிபணிவா ரனைவாககு மருள்புரியுஞ்
சிநதுரவெற பிறையவனா சீலமல தறியேனே 3

உரை:— அநதரம் கணடு — (பகதிககும பரபததிககும உளள) வித்தியாஸததை அறிநது, வேறு தநதிரஙகள இனறி — (பகதி யோகமமுதலிய) வேறு உபாயஙகளைக கைககொளளாமல், தமது வழி அழியாது — (சாஸதரஙகளில) தமககு விதிககபபடட (வருணாசிரம தாமஙகளின) வழியிலிருநது வழுவாது, மநதிரஙகளதமமாலும் — வேதமநதிரஙகளைககொணடும, மறறும உள உரையாலும — மறறும உளள (பூாவாசாரயாகளின) வாகயஙகளைககொணடும, அடி பணிவாா அனைவாககும் — (தம) திருவடிகளைச சரணமடைபவா எலலோருககும, அருளபுரியும — அருளசெயகினற, சிநதுரவெறபு இறையவனா — ஹஸதிகிரிநாதரான பேரருளாளருடைய, சீலம அலது — பெருமையைத தவிர, அறியேன — (வேறொனறை) அநுஸநதிகக மாடடேன

பகதியோகததைச செயவதில உள்ள நிரபபநதஙகளையும பரபததியில எலலோாககும உளள அதிகாரததையும நினைநது, வேதமநதரம ஆசாரய வாகயம முதலியவறறைககொணடு, தனனைச சரணமடைநதவாககுப பேரருளாளன, விருமபிய பலனைத தருகினறான அவன பெருமையையே அநுஸநதிககினறேன—எனறவாறு

240 காகமிராக கதன்மன்னா காதலிகத திரபநது
நாகமர னயன்முதலா நாகநக ராாதமககும்
போகமுயா வீடுபெறப பொன்னருளசெய தமைகண்டு
நாகமலை நாயகனா நலலடிபபோ தடைந்தேனே 4

உரை:— நாகமலை நாயகனா — ஹஸதிகிரி நாதரான பேரருளாளா, காகம் — காகன, இராககதன் — (விபீஷணனெனனும) ராக்ஷஸன, மனனா காதலி — (பஞசபாணடவ) அரசாகளின்

மனைவியான தரௌபதி, கததிரபநது — க்ஷததரபநதுவெனனுமம அரசன, நாகம் — கஜேநதரன அலலது (காளியனெனனுமம) ஸாபபம், அரன — சிவன, அயன முதலா — பரஹமா முதலிய, நாகநகரார தமகக்கும — தேவலோகவாஸிகள ஆகிய அனைவருககும, போகம் — ஸமஸாரபோகததையும, உயர வீடு — உயாநத மோக்ஷததையும, பெற — பெறுமபடி, போன அருள செயதமை கணடு — சிறநத அருளைப் புரிநததை அறிநது, நல அடிப போது — (அவருடைய) சிறநத திருவடிமலரை, அடைநதேன — சரணமடைநதேன

பேரருளாளன, தனனைச சரணமடைநத காகாஸுரன, விபீஷணன, தரௌபதி, க்ஷததிரபநது எனனுமம அரசன, கஜேநதரன, காளியனெனனுமம ஸாபபம, சிவன பரஹமா முதலிய தேவர ஆகிய அனைவருககும அவரவர விருமபியவாறு ஸமஸாரபோகததையும மோக்ஷததையும அளிததலின அதை நினைநது அவனதிருவடிகளைச சரணமடைநதேன—எனறவாறு 4

241 உககுமவை யுகநதுகவா வனைததுமொழிந துறவுகுண
மிகததுணிவு பெறவுணாநது வியனகாவ லெனவரிததுச்
சகததிலொரு புகலிலலாத தவமறியேன மதிடகசசி
நகாககருணை நாதனைநல லடைககலமா யடைநதேனே 5

உரை - சகததில ஒரு புகல இலலா—உலகில வேறோர உபாயததையும செயயமுடியாதவனும், தவம் அறியேன — மறற உபாயததைப பறறிய அறிவறறவனுமான அடியேன, உககுமவை உகநது — (பேரருளாளன) உகநதவறறைச செயவதையே விருமபி, உகவா அனைததும ஒழிநது — (அவன) உகவாத அனைததையும செயயாது நீஙகி, மிகத துணிவு பெற — (பலன தருவதில) மிகக உறுதியாகிய மஹாவிசுவாஸததை அடைவதறகு (ஸாதநமாக), உறவு குணம் உணாநது — (பேரருளாளனுககும ஜீவாதமாவுககும் உளள) ஸமபநதததையும (அவனுடைய) குணஙகளையும அநுஸநதிதது, வியன் காவல என வரிதது — (அவனையே) அதிசயிககததகக ரக்ஷகனுகவேணடுமெனறு பராாததிதது, மதிள கசசி நகாக கருணை நாதனை — (அழகிய) மதிளகளசூழநத காஞசியின (கருணையே வடிவாகக் கொணட) ஸவாமியான பேரருளாளனை, நல அடைககலமாய அடைநதேன் — சிறநத கதியாகப பறறினேன.

புகலும + இலலா = புகலிலலா, தொகுததல

பரபததிககு ஐநது அஙகஙகள உள அவை பினவருவன .—

1 ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் — எமபெருமான திருவுளளத்திறகு உகநதவறறையே செயவதாய உறுதிகொளளல

2 ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம் — அவன திருவுளளததிறகு விபரீதமான வறறைச செயயாதிருகக உறுதிகொளளல, அலலது அவறறைச் செயய எணணஙகொளளாமை, அலலது அவறறைச செயயாது விடுதல

3 மஹாவிசுவாஸம்—அவன நமமை ரக்ஷிககவலலனென்று தேறிது, தவறாது நமமை ரக்ஷிபபானெனறு நமபுதல

4 கோப்த்ருத்வவரணம் — பகதியோகம முதலிய உபாயஙகளை அநுஷடிககச சகதியறற தம விஷயததில அருளபுரிநது அவவுபாயஙகளின ஸதானததில நினறு பலன கொடுககுமாறு அவனை வேணடுகை

5 கார்ப்பண்யம்—பகதியோகம முதலிய உபாயஙகளில தமககு அதி காரமிலலாமையையும எமபெருமானைததவிர வேறு தெயவததினிடமோ, மோக்ஷததைததவிர வேறு பலனிலோ பறறிலலாமையையும அநுஸநதிதது அலலது இவவநுஸநதானததால, தமககு இருநத காவம ஒழியபபெறுதல அலலது எமபெருமானது கருணை தமமீது வளாநதோஙகுமபடி தாழநது நினறு அஞஜலி நமஸகாரம முதலியவறறைச செயதல

இபபாசுரததில ‘உககுமவையுகநது’ எனறதால ஆநுகூலயஸஙகலப மும, ‘உகவாவனைததுமொழிநது’ எனறதால பராதிகூலயவாஜநமும, ‘மிகக துணிவுபெறவுணாநது’ எனறதால மஹாவிசுவாஸமும, ‘காவலெனவரிதது’ எனறதால கோபதருதவவரணமும, ‘புகலிலலாத தவமறியேன’ எனறதால காாபபணயமும, ‘அடைககலமாயடைநதேன’ எனறதால அஙகியான ஆதம ஸமாபபணமும கூறபபடடன ஆக, பேரருளாளன திருவடிகளில ஐநது அஙகஙகளுடன கூடிய பரபததியை அநுஷடிததேன—எனறவாறு 5

242 அளவுடையா ரடைநதாாககு மதனுரையே கோணடவாககுமம
வளவுரைதந தவனருளே மன்னியமா தவததோாககுந்
களவொழிவா ரெமரென்ன விசைநதவாககுங் காவலராந
துளவமுடி யருளவரதா துவககிலேனை வைததேனே 6

உரை :— அளவுடையாா — (பரபததிவிஷயததில தெளிநத) ஞானமுடையராய, அடைநதாாக்கும் — சரணமடைநத ஸ்வநிஷடா குமம், அதன் உரையே — அநத பரபததிவாகயததின் அநுஸநதா

நதைதயே, கோணடவாககும — (உபாயமாகக) கொணட உககி நிஷடருககும, வளவுரை தநதவன — பெருமையுளள (ரஹஸய) வாகயததை உபதேசிதத ஆசாரயனுடைய, அருளே மனனிய — கருணையிலேயே நிலைபெறறுநினற, மா தவததோககும — மிகக புணயசாலிகளான ஆசாரயநிஷடருககும, களவு ஒழிவாா — (எம பெருமானுககே உரிய ஆதமாவை ஸவதநதரனாக நினைததலாகிய) திருடடுககுறறம நீஙகபபெறற பாகவதாகள, எமா எனன — (சேத நாகளை) எமமைசசோநதவரென்று நினைதது எமபெருமானிடம ரபததியைச செயய, இசைநதவாககும — (அதை உபாயமாக) ற (று அதில நிலைபெற) று நினற பாகவதநிஷடருககும, காவலா ஆம — ரக்ஷகராக ஆகினறவருமம, துளவ முடி — திருததுழாயை முடியிற் சூடியவருமான, அருளவரதா — பேரருளாளருடைய, துவககில — மபநததில, எனை வைததேன — எனனை நிலைநிறுததினேன

ப்ரபத்தி நாலவகைபபடும அவையாவன .—

1 ஸ்வநிஷ்டை—பரபததியாகிய அஙகியையும அதன அஙகஙகளையும னகு அறிநது தாமே எமபெருமானைச சரணமடைதல

2 உக்திநிஷ்டை — ஆநுகூலயஸஙகலபம முதலிய அஙகஙகளில சேஷ ஜஞானமிலலாத அதிகாரிகள, எமபெருமானைததவிர வேறு பறறு லலாதவராய, நாம பிராாததிததால அவன ரக்ஷிபபானெனற நமபிககை னறு, பூாண பரபததியை வெளியிடுவதும ஆசாரயனால உபதேசிககப டடதுமான வாகயததாலே எனனைக காபபதை உன பொறுபபாககொளள வணடுமெனறுதல

3 ஆசார்யநிஷ்டை — ரஹஸயாாததஙகளை உபதேசிதத ஆசாரயன பெருமானிடம செயயும சரணாகதியில அடஙகியிருததல

4 பாகவதநிஷ்டை— பூாண அதிகாரியான ஒரு பாகவதா எமபெரு னிடம செயயும சரணாகதியில அடஙகியிருததல

இததகைய நானகுவகைபபடட பரபததியை அநுஷடிததவருககும நமபிய பலனை அருளகினற பேரருளாளனோடு எனனை நெருஙகிய ஸம நதமுடையவனாககிககொணடேன — எனறவாறு

[பரபததியின வகைகளில தாதம ஸமபரதாயததைதத தழுவிய விரிவு யெலலாம ஆசாரயாகளிடமிருநது அறிநதுகொளக] 6

243 உமதடிக ளடைகின்றே னென்றொருகா லுரைத்தவரை
யமையுமினி யென்பவாபோ லஞசலெனக கரம்வைததுந
தமதனைதது மவாதமகககு வழங்கியுநதா மிகவிளங்கு
மமைவுடைய வருளாள ரடியிணையை யடைநதேனே. 7

உரை:— உமது அடிகள் — உமமுடைய திருவடிகளை, அடைகின்றேன் எனறு — (சரணமாக) அடைகினறேனெனறு, ஒருகால் — உரைத்தவரை — ஒருமுறை உசசரித (து பரங்யாஸம செய) தவரை, இனி அமையும் — இனிப (பலனபெறுவதறகு இதுவே) போதும, என்பவாபோல் — எனறு கூறுபவாபோல, அஞசல் எனக் கரம் வைததும் — அஞசாதீா எனறு (கூறும) அபய முததிரையை வைததும, தமது அனைததும — தம செலவம முழுவதையும (தமமை யுளபட), அவாதமகககு — அநத பரபநநருககு, வழங்கியும் — அநு பவிககககொடுததும, தாம் மிக விளங்கும் அமைவு உடைய — தாம மிகவும பரகாசிககும பூாததியையுடைய, அருளாளா — பேரருளா ளருடைய, அடியிணையை அடைநதேன — திருவடிகளிரணடையும் (சரணமாக) அடைநதேன

பேரருளாளன, ஒருகால பரபததியை அநுஷடிதத அதிகாரியைக குளிர நோககி, ‘ நீ பலன பெற இதுவே போதும ’ எனறு தனதிருவுளளக கருததை வெளியிடுபவனபோல அபயமுததிரையுளள தன திருககையைக காட்டியும, தனனுடைய ஸகல வஸதுககளையும தனனையும அவன அநுபவிககுமாறு அபபோதே கொடுததும பரகாசிககினறுன இபபடி ப்ரபநந னுககு உபாயததைத தலைககட்டியும அபபோதே பலனைப பெறுவிததும அருளகினற அவன திருவடிகளைச சரணமடைநதேன — எனறவாறு 7

244 திணமைகுறை யாமைக்கு நிறைகைக்குந் தீவினையா
லுண்மைமற வாமைககு முளமதியி லுகக்கைககுந
தண்மைகழி யாமைககுந் தரிககைககுந தணிகைககும்
வண்மையுடை யருளாளா வாசகஙகண மறவேனே. 8

உரை — திண்மை குறையாமைககும் — மனவுறுதி (மஹா விசுவாஸம) குறையாமலிருபபதறகும, நிறைகைககும்—(ஜஞாநமும பகதியும) நிரமபிநிற்பதறகும, தீவினையால் — (முநதிய) பாபகர்மத் தால, உண்மை மறவாமைககும் — உணமையறிவு மறநதுபோகாம 'பததறகும, உள மதியில உககைக்கும் — (தனககு) உள்ள துவ) ஜஞாநததால மகிழவதற்கும, தண்மை கழியாமைககும் —

தாழ்வு (ஞானசக்தி தன்னைவிட்டு) நீங்காதிருப்பதற்கும், தரிக்கைக்கும் — (மோக்ஷம் பெறுமளவும்) உயிர் தரித்திருப்பதற்கும், தணிக்கைக்கும் — (ஸம்ஸாரதாபத்தை மறந்து) ஆறியிருப்பதற்கும், வண்மையுடை — பெருந்தன்மையையுடையரான, அருளாளர் — பேரருளாளருடைய, வாசகங்கள் — (சரம ச்லோகம் முதலிய) உபதேசங்களை, மறவேன் — மறவாதேயிருப்பேன்

பரபத்தியை அநுஷ்டித்தபின் சேதநனுக்குப் பலன் பெறுவதில் உறுதியான எண்ணம் குறைவுபடாதிருக்கவேண்டும் ஜ்ஞானமும் பக்தியும் மேன்மேலும் வளரப்பெறவேண்டும் எம்பெருமானுக்கு அடியனாய் வசப்பட்டிருக்குந்தன்மையைப் பழைய காமவாஸனையால் மறந்துவிடக்கூடாது ஸாரமான விஷயத்தைப்பற்றி உள்ள அறிவிலும் மகிழ்வு பெற்றிருக்கவேண்டும் தாழ்வுணர்ச்சியைக் கைவிடக்கூடாது மோக்ஷத்தைப்பெறப் பேராவல் கொண்டிருப்பினும் இச்சரீரங்கழியுமளவும் பதறாது தரித்திருக்கவேண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் நேரும் துன்பங்களை மறந்து ஆறியிருக்கவேண்டும் பேருளாளன் சரமச்லோகம் முதலிய ஸூக்திகளின் வாயிலாகக்கூறிய உறுதிமொழிகளை அநுஸந்திக்கதால் இத்தன்மைகளைப் பெறுவது எளிதாகும் ஆதலின், அந்த ஸூக்திகளை எப்போதும் அநுஸந்திக்கின்றேன்—என்றவாறு 8

215 சுருதிநினை விவையறியுந் துணிவுடையார் தூமொழிகள்
பரிதிமதி யாசிரியர் பாசுரஞ்சேர்ந் தருக்கணங்கள்
கருதியொரு தெளிவாளாற் கலக்கமறுத் தத்திகிரிப்
பரிதிமதி நயனமுடைப் பரமனடி பணிந்தேனே 9

உரை:— சுருதி — வேதத்தையும், நினைவு — ஸ்ம்ருதியையும், இவை அறியும் — இவற்றை (நன்கு) அறியக்கூடிய, துணிவு உடையார் — மனவுறுதி பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய தூ மொழிகள் — பரிசுத்தமான திவ்யஸூக்திகளையும், பரிதி மதி — ப்ரகாசிக்கின்ற ஜ்ஞானத்தையுடைய, ஆசிரியர் — (ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலிய) ஆசார்யர்களுடைய, பாசுரம் — ஸ்ரீஸூக்திகளையும், சேர்ந்து — ஆதாரமாகப்பற்றி, அருக்கணங்கள் கருதி — (அதிலுள்ள வேதார்த்த) ஸூக்ஷ்மார்த்தங்களையும் ஆராய்ந்தறிந்து, ஒருதெளிவாளால் — ஒப்பற்றதத்துவஜ்ஞானமாகியவாளினால் கலக்கம் அறுத்து — அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி, அத்திகிரி — ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், பரிதி மதி நயனம் உடை — ஸூர்யனையும் சந்திரனையும் கண்களாகவுடையவனுமான, பரமன் — ஒப்பற்ற பேரருளாளனுடைய, அடி பணிந்தேன் — திருவடிகளைத் தொழுதேன்

வேதம், ஸ்மருதி, ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி, ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி ஆகிய இவற்றில் பரிசயம் செய்து, அதனால் வேதாந்தத்தின் ஸூக்ஷ்மார்த்தங்களை யெல்லாம் நன்கு அறிந்து அந்த ஜ்ஞானத்தால் மனக்கலக்கத்தைப் போக்கிய பேரருளாளன் திருவடிகளை எப்போதும் தொழுகின்றேன்—என்றவாறு 9

246 திருமகளுந் திருவடிவுந் திருவருளுந் தெளளறிவு
மருமையிலா மையுமுறவு மளப்பரிய வடியரசுங்
கருமமழிப் பளிப்பமைப்புங் கலக்கமிலா வகைநின்ற
வருளவரதா நிலையிலக்கி லம்பெனநா னமிழ்ந்தேனே 10

உரை:— திருமகளும் — பிராட்டியும், திருவடிவும் — (தன்) திருமேனியும், திரு அருளும் — சிறந்த கருணையும், தெள அறிவும் — தெளிந்த ஜ்ஞானமும், அருமை இலாமையும் — (அடியவர்க்கு) அரிய ஞந்தன்மை இல்லாமையும், உறவும் — (சேதநாசேதநங்களுடன் உள்ள) ஸம்பந்தமும், அளப்பு அரிய — அளவிடமுடியாத, அடி அரசும்— பழமையான ஆட்சியும், அமைப்பு — படைத்தல், அளிப்பு — காத்தல், அழிப்பு — அழித்தல், கருமமும் — (ஆகிய) காரியங்களும் (ஆகிய இவை), கலக்கம் இலா வகை நின்ற — மாறுபாடு இல்லாத படி (எப்பொழுதும் ஸ்திரமாய்) நின்ற, அருள் வரதா நிலை இலக்கில — பேரருளாளராகிய ஸ்திரமான லக்ஷ்யத்தில், அம்பு என — பாணம் என்னும்படி, நான் அமிழ்ந்தேன் — நான் மூழ்கினேன்

பேரருளாளன் பிராட்டியை ஒருபோதும் பிரியாதவன், காண்பவர் மனத்தைக் கவரும் திருமேனியுடையவன், அடைந்தவர்மீது நிறைந்த கருணைகொண்டவன், அனைத்தையும் அறிபவன், பணியுமவர்க்கு எளியன், சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாகக்கொண்டவன், அநாதியாக உலகமுழுதும் ஆட்சிபுரிபவன், அனைத்தையும் படைத்துக் காத்து அழிப்பவன், இந்தத் தன்மைகள் பேரருளாளனைவிட்டு ஒருபோதும் விலகா இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த அவன்திருவடிகளில் பிரிக்கமுடியாதபடி கலந்தேன்—என்றவாறு

* உலகில் ஒரு வீரன் வில்லில் அம்பைப் பூட்டி மிக்க கவனத்துடன் குறியைப் பார்த்து எய்தவுடன் அவ்வம்பு அக்குறியின்மீது பாய்ந்து அதனுடன் ஒன்றுபட்டுப்போகின்றது வேதம் பரபத்திக்கு இந்த

* ப்ரணவோ தநு: ஶரோ ஹ்யாத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷ்யமுச்யதே ।
அப்ரமத்தேந வேத்தவ்யம் ஶரவத்தந்மயோ பவேத் ॥

உவமானத்தைக் காட்டுகின்றது ப்ரணவமென்னும் வில்லில் ஜீவனாகிய அம்பைப்பூட்டி பரஹ்மமாகிய குறியில் மனவொருமையுடன் ப்ரயோகித்தால் ஜீவனாகிய அம்பு பரஹ்மமாகிய குறியைச் சேர்ந்து கலந்துவிடுமென்றும், இதுவே ப்ரபத்தியென்றும் வெகு அழகாக விளக்கப்பட்டுள்ளது இவ்வர்த்தமே 'அம்பென நானமிழ்ந்தேனே' என்ற தொடரால் கூறப்பட்டது 10

247 ஆறுபயன் வேறில்லா வடியவர்க ளனைவர்க்கு
மாறுமதன் பயனுமிவை யொருகாலும் பலகாலு
மாறுபய னெனவேகண் டருளாள ரடியிணைமேற்
கூறியநற் குணவுரைக ளிவைபத்துங் கோதிலவே 11

உரை:— வேறு ஆறு பயன் இல்லா — (எம்பெருமானைத்தவிர) வேறு உபாயமும் பலனுமில்லாதவர்களான, அடியவர்கள் அனைவர்க்கும் — தாஸர்கள் எல்லோருக்கும், ஆறும் — (ப்ரபத்தியாகிய) உபாயமும், அதன் பயனும் — அவ்வுபாயத்தின் பலனும் ஆகிய, இவை — இவ்விரண்டும் (முறையே), ஒருகாலும் பலகாலும் —ஒருமுறையும் பலமுறையும் (செய்யவேண்டியதும் அநுபவிக்கவேண்டியதுமான), ஆறு பயன் — உபாயமும் பலனும் (ஆம்), எனவே கண்டு— என்று ஆராய்ந்தறிந்து, அருளாளர் அடியிணைமேல் — பேரருளாளருடைய திருவடிகள் இரண்டையும்பற்றி, கூறிய நல் குணஉரைகள் — பாடப்பட்ட சிறந்த குணமுடைய ஸூக்திகளாகிய, இவை பத்தும் — இந்தப் பத்துப்பாசுரங்களும், கோது இல — எவ்வகைக் குற்றமுமில்லாமல் ப்ரகாசிப்பன (ஆகும்)

பாகவதர்கள், பேரருளாளனையே ஸித்தோபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்டவர்கள் அவ்வெம்பெருமான் திருவடிகளில் அவர்கள் செய்யும் ப்ரபத்தி ஒருமுறையே அநுஷ்டிக்கவேண்டியதாகும் ஆனால் அதனால் கிடைக்கும் மோக்ஷமாகிய பலனோ காலத்தின் வரையறையின்றி எப்பொழுதும் அநுபவிக்க உரியதாகும் இவ்விஷயங்களை உணர்ந்து, பேரருளாளன் திருவடிகளைப்பற்றிப் பேசிய பெருமை கொண்ட இந்தப் பத்துப்பாசுரங்களும் குற்றமின்றி விளங்கக்கூடியனவாகும்—என்றவாறு. 11

அடைக்கலப்பத்து - உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீவேத ரிமாநுஜமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

அருத்தபஞ்சகம் - உரை

சீராரதூபபுல திருவேஙகடமுடையான திருவடிகளே சரணம

தனியன

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் . . ஜைமிகஷ்டி I

சீரொன்று வாழவு

[விஷயச் சுருக்கம்]

இநத பரபநதததிறகும பேரருளாளனே விஷயமாகிறான

முகதியைபபெற விருமபுமவன அாததபஞசகமெனபபடும ஐநது பொருளகளை முககியமாய உணரவேணடும அவையாவன — 1 நமமால அநுபவிககபபடவேணடிய எமபெருமானுடைய ஸவரூபம 2 அநுபவிககும ஜீவாதமாவாகிய நமமுடைய ஸவரூபம 3 எமபெருமானை அடையமுடியாமல இதுவரையில உளள இடையூறு 4 மோக்ஷததிறகாகச செயயும உபாயஙகள 5 முககியபலமாகிய பகவதநுபவம எனபனவாம இவை இபபிரபநதததில முறையே இரணடிரணடு பாசுரஙகளால விளககபபடுகினறன

இபபிரபநதம முழுதும கொசசககலிபபாவால அமைநதது

1, 2 பாசுரங்களால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் விளக்கப்படுகின்றது

248 அமலனவி யாதசுட ரளவிலலா வாரமுத
மமலவுருக குணங்களணி யாயுதங்க ளடியவாக
ளமலவழி யாதநக ரழிநதெழுஙகா வுடனெலலாங
கமலையுட னரசாளுங கரிகிரிமேற் காவலனே 1

உரை:— அமலன் — தோஷமறறவனும, அவியாத — (ஒரு காலும) மாறுபாடு இலலாதவனும, சுடா — ஜஞானஸவருபனும, அளவிலலா — அளவிடமுடியாதவனும, ஆா அமுதம் — நிறைநத அமுதமாய நிறபவனும, கரிகிரிமேல காவலன் — ஹஸதிகிரியினமே லிருநது காபபவனுமான பேரருளாளன, அமல உரு — (ரஜோகுண மும தமோகுணமுமாகிய) தோஷமிலலாத (சுதத ஸததுவமயமான) திருமேனியும, குணஙகள — (ஜஞானம சகதி முதலிய) திருககலயாண குணஙகளும, அணி — திருவாபரணஙகளும, ஆயுதஙகள — (சககரம் முதலிய) திவயாயுதஙகளும, அடியவாகள — (நிதயஸூரிகளும முக தருமாகிய) தாஸாகளும, அமல — (பரகருதிஸமபநதமாகிய) குறற மறறதும, அழியாத — (எபபொழுதும) அழியாததுமான, நகா — (ஸ்ரீவைகுணடமெனனும) திவயலோகமும, (ஆகிய இவறறை) அழிநது ஏழும — அழிநது (மறுபடி) உணடாகினற, காவுடன் — (பரகருதி மணடலமாகிய) சோலையுடன, எலலாம் — முழுவதையும, கமலை புடன் — பிராடடியுடன (கூடிநினறு), அரசாளும — அரசாளவான.

இநதக காமபூமியில ஜீவாதமாககளை அவவவறறின காமததிறகுத் தககவாறு பலனபெறச செயவதையே எமபெருமான பொழுதுபோககாகக் கொளவதால இநத ஸமஸாரமணடலததை அவன விளையாடுமிடமான சோலையாகக கூறுவதுணடு

எமபெருமானுடைய குணஙகளுககு அளவிலலை ஒரு பொருளுககு உள ளதாகக கூறும குணமானது தனனைப பெறறிருககும பொருளுககு மறறொரு பொருளைக காடடிலும ஒரு பேதததைக காடடுவதால அககுணம விசேஷண மெனனபபடும இததகைய விசேஷணம "ஸவரூபநிரூபகவிசேஷணம" எனறும "நிரூபிதஸவரூப விசேஷணம்" எனறும இருவகைபபடும ஒரு வஸது வின ஸவரூபததை எநதக குணததையுடையதாகக கூறியே விளககுலனறி அவவஸதுவினஸவரூபததை அறியமுடியாதோ, அநதககுணம ஸ்வரூபநிரூபக விசேஷணமெனபபடும ஒரு வஸதுவின ஸவரூபததை விளககியபின அதன பெருமை புலபபடுவதறகு எநதக குணஙகள வெளியிடபபடுகினறனவோ, அவை நிரூபிதஸ்வரூபவிசேஷணமெனபபடும

எமபெருமானுடைய ஸவரூபததை ஸதயதவம, ஜஞானதவம, அநநதத வம, ஆநநததவம, அமலதவம எனனும ஐநது குணஙகளையிடடே விளகக வேணடும ஆதலின இவவைநதும ஸவரூபநிரூபகமாகும இநதக குணங கள் இபபாசுரததின முதலடியிற கூறபபடடன

1 ஸதயதவம — எபபொழுதும மாறுபடாத தனமை இது 'அவியாத' எனும சொலலால கூறபபடடது

2 ஜஞாநதவம — எபபொழுதும குறைவுபடாத ஜஞாநஸவரூபனாந தனமை இது 'சுடா' எனற சொலலால கூறபபடடது

3 அநநததவம — 'இஙகுததான இருககினறான' எனறு தேசத தாலும, 'இபபொழுதுதான இருககினறான' எனறு காலததாலும, 'இநத வஸதுவின ஸவரூபமாக இருககினறான' எனறு வஸதுவினாலும அளவிட முடியாதபடி எவவிடததிலும எககாலததிலும எநத வஸதுஸவரூபனாகவும நிறகும தனமை இது 'அளவிலலா' எனறதால கூறபபடடது

4 ஆநநததவம— ஆநநதஸவரூபனாய நிறகை இது 'ஆரமுதம' எனறதால கூறபபடடது.

5 அமலதவம — தோஷஙகளிலலாத தனமை இது 'அமலன' எனறதால கூறபபடடது

இவவைநது குணஙகளால எமபெருமானது ஸவரூபததை ஒருவாறு அறிநதபின ஸௌசீலயம, காருணயம, வாதஸலயம முதலிய அளவறற திருககலயாணகுணஙகள அவன பெருமையைக காடடுகினறன இவை நிரூபிதஸவரூபவிசேஷணமாகும இததகைய ஸவரூபம, திருககலயாண குணம முதலியவறறைக கொணட பேரருளாளன பரகருதிமணடலமாகிய லீலாவிபூதியையும, ஸ்ரீவைகுணடமாகிய நிதயவிபூதியையும பெருநதேவிப பிராடடியுடன அரசாளகினறான—எனறவாறு 1

249 உளளபொரு ளனைததுககு முருவநிலை கருமஙக
டேளளிசைவின் வசமாககித திகழநதுயிரா யுறைகின்ற
னளளிருளாத தடியவாககு நலஙகொடுகதுந் திருவுடனே
வளளலரு ளாளரேனும வாரணவெற பிறையவனே. 2

உரை:— வளளல் — பெருங கொடையாளரான, அருளாளரே னும் — பேரருளாளரெனனும, வாரண வெறபு இறையவன— ஹஸதி கிரி நாயகனான திருமால, திருவுடன்—பிராடடியுடன, உளள பொருள அனைததுக்கும் — உளள வஸதுககள முழுவதிறகும, உருவம நிலை கருமஙகள — ஸவரூபம, ஸதிதி, பரவருததி ஆகியவறறை, தெள இசைவின் வசம் ஆககி — (தனனுடைய) தெளிவான ஸஙகலபத தில அடஙகியதாகச செயது, திகழநது — பரகாசிதது, உயிராய

டறைகின்றுன — (அவவஸதுககளுள) அநதாயாமியாய நிதயவாஸம செயபவனுய, அடியவாகத — தன தாஸாகளுககு, நள இருள தீாதது— நெருஙகிய (ஸமஸாரமாகிய) இருளைப போககி, நலம் கொடுககும் — மோக்ஷ) ஆநநதததைக கொடுபபான

ஸகலவஸதுககளிலும அநதாயாமியாய நினறு, அவறறின ஸவரூபம, திதி, பரவருததி இவறறைறத தன ஸஙகலபததிறகு அடஙகியனவாயக காணடுளள பேரருளாளன தன திருவடிகளைச சரணமடைபவாககு ஸம ாரபநதததை ஒழிதது மோக்ஷததைக கொடுககினறுன—எனறவாறு 2

2-பாசுரங்களால் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் கூறப்படுகின்றது—

30 பூதவுடல புலனகணமனம் புலலாவி புநதியெனும
யாதுமல ஞயிலகி யானெனுமின னுணணறிவாயச்
சேதனனு யடிமையுமா முயிாககெலலாந திணணுயிராயத
தீதலின்றித திகழுஞசீ ரததிகிரித திருமாலே. 3

உரை:— சீா அததிகிரித திருமால—சிறபபுப பொருநதிய ஹஸதி ரியில உளள பேரருளாளன, பூத உடல—(பூமி, ஜலம, அகநி, வாயு, காசம எனனும ஐநது) பூதஙகளால அமைநத சரீரம, புலனகள — நதரியஙகள, மனம—மனஸ, புல ஆவி—(அழிநதுபோவதால) அலப ன பராணவாயு, புநதி — புததி, எனும யாதும் அலனுய — எனறு ாலலபபடுகினற எபபொருளுமாகாது வேறுபடடவனுய, இலகி — ரகாசிதது, யான எனும — நான எனறு தோறறுபவனும, இன — நநதஸவரூபனும, நுண் அறிவு ஆய் — அணுவும ஜஞாநஸவரூபனும கியவனுய, சேதனனுய - ஜ்ஞாநததைத குணமாகவுடையனுய, அடி மயும ஆம—(எமபெருமானுககு) அடிமையும ஆகினற, உயிாககு எல் ம் — ஜீவாதமாவுககெலலாம, திண உயிராய — சாசுவதமான அநதா மியாய, தீதல இனறி — அழிவு இலலாமல திகழும—பரகாசிபபான.

"திருமால உயிாககு உயிராயத திகழும" எனறு அநவயிகக

சரீரம, இநதரியஙகள, மனம, பராணவாயுககள, ஜஞாநம ஆகிய இவற ககாட்டிலும ஜீவாதமா வேறுபடடவன, 'நான' எனறு தோனறிககொண யிருபபவன, தனககுததான தோறறுபவன, அணுவாய, ஜஞாந-ஆநநத ரூபனுய் நிறபவன, ஜஞாநததைக குணமாகவும கொணடவன, சரீரங றும வேறுபடடு நிறபவன, எமபெருமானுககு அடிமையாயநிறபதையே

ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன் இத்தகைய ஜீவாத்மாவுக்கும் அந்தர்யாமியாய் கின்று பேரருளாளன் ப்ரகாசிக்கின்றுன்—என்றவாறு 3

251 தானடைத்த குணங்கருவி தங்கிரிசை வழியொழுகி
ஊனெடுத்துண் டுமிழ்ந்துழலு முயிர்க்கெல்லா முயிராகிக்
கானடத்திக் கமலையுடன் கண்டுகந்து விளையாடுந்
தேனெடுத்த சோலைகள்சூழ் திருவத்தி யூரானே. 4

உரை:— தேன் எடுத்த — *தேனைத் தாங்குகின்ற*, சோலைகள் சூழ — *சோலைகளால் சூழப்பட்ட*, திரு அத்தியூரான் — *அழகிய ஹஸ்திகிரிநாதனுன பேரருளாளன்*, தான் அடைத்த — *தான் (இயற்கையாக ஆன்மாவுக்குக்)கொடுத்த*, குணம் கருவி — *குணங்களையும் இந்த்ரியங்களையும்*, தம் கிரிசை வழி — *தம் காமத்தை அநுஸரித்து*, ஒழுகி — *நடத்தி*, ஊன் எடுத்து— *சரீரத்தைப் பெற்று*, உண்டு—(*காமபலன்களை*) *அநுபவித்து*, உமிழ்ந்து— (*பின்*) *தள்ளி*, உழலும்— (*மறுபடியும் அதை ஏற்று*) *உழலுகின்ற*, உயிர்க்கு எல்லாம் — *ஆன்மாவுக்கெல்லாம்*, உயிர் ஆகி — *அந்தர்யாமியாயிருந்து*, கான் நடத்தி — (*அவற்றை இந்த ஸம்ஸாரமாகிய*) *காட்டில் நடக்கச்செய்து* (*அநுபவிக்கச்செய்து*), கமலையுடன் — *பெருந்தேவிப்பிராட்டியுடன்*, கண்டு உகந்து — (*அதைப்*) *பார்த்து மகிழ்ந்து*, விளையாடும் — *விளையாடுவான்*

அத்தியூரான், உயிராகி, நடத்தி, கண்டு, உகந்து, விளையாடும் என்று அந்வயிக்க

பேரருளாளன் தன் ஸங்கல்பத்தால் ஜீவாத்மாவுக்கு அருளிய குணங்கள் இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றை ஜீவாத்மா தன் காமத்திற்குத் தக்கவாறு உபயோகிக்கும்படி செய்கின்றுன் ஜீவாத்மா சரீரத்தைப் பெற்றுக் காமத்தின் பலன்களை அநுபவிப்பதும் பின் அவற்றை வெறுத்துத் தள்ளுவதும் பின்னும் அவற்றை விரும்புவதுமாய் இவ்வாறு ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தில் உழலகின்றுன். இத்தகைய ஜீவாத்மாவுக்குப் பேரருளாளன் அந்தர்யாமியாயிருந்து காமபலன்களை அநுபவிக்கச்செய்து பிராட்டியுடன் கண்டு லீலாரஸத்தை அநுபவிக்கின்றுன்—என்றவாறு 4

2-பாசுரங்களால் மோக்ஷவிரோதி விளக்கப்படுகின்றது—

252 உய்யுமுற விசையாதே யொத்தவாக்கே யடிமையுமாயப்
பொய்யுருவைத் தமக்கேற்றிப் புலன்சொன்ன பயனேகொண்
டையுறவு மாரிருளு மலவழியு மடைந்தவாக்கு
மெய்யருள்செய் திடுந்திருமால் வேழமலை மேயவனே. 5

உரை:- வேழமலை மேயவன் திருமால — ஹஸ்திகிரியில எழுந்தருளியுள்ள பேரருளாளன, உயயும உறவு—உஜ்ஜீவிபபதறகுக காரணமான (சேஷத்வம முதலிய) ஸமபநதததை, இசையாதே—(அறிநது) றறுககொளளாமல, ஒததவாககே — தமமைபபோனற (காமவசாக ரான ஜீ) வாகளுககே, அடிமையுமாய — அடியாாகவும இருநது, மககு— ஜீவாகளான தமககு, போய உருவை ஏறறி— அழியுநதனமை ளளசரீரததின தனமையை ஏறிடடுககொணடு(அதாவது-நிதயரான வாககும, அநிதயமான சரீரததிறகுமுளள வேறுபாடடை அறி ாது மயஙகி), புலன கோணட — இநதரியஙகளால (சிறநததாக) றறுககொளளபபடட, பயனே கொணடு— பலனையே (தாமும சிறநத ாய) அஙகீகரிதது, ஐயுறவும்—(ஸிததாநதவிஷயஙகளில) ஸநதேஹத தயும, ஆா இருளும்—பூரணமான அஜஞாநததையும (கொணடு), அல் ழியும — (அகனல) தகாத வழியையும, அடைநதவாககு —அடைநத வருககு, மெய அருளசெயதிடும் — (ஓா உபாயததின மூலம) ஸதய ான கருணைபைபசசெய (து மோக்ஷததைதத தந) திடுவான

ஜீவாதமா தனககும ஸாவேசுவரனுககும உளள ஸமபநதததை அறியாநநது தனனைபபோனற மறறொரு ஜீவாதமாவுககு அடியனுக மயஙகுனறுன, நிதயனுன தனககும அழிவுளள சரீரததிறகும உளள வேறு டடை அறியாது அறபமான இநதரியஸுகஙகளையே சிறநதனவாகக ாணடு அவறறில ஈடுபடுகினறுன, ஆசாாயகடாக்ஷம பெருமையால் ததாநதவிஷயஙகளில மனவுறுதியினறி அஜஞாநம நிரமபபபெறறுத தீய றியில புகுநது கெடடபபாககினறுன இததகைய ஜீவனையும பேரரு ளன நலவழிபபடுததிக காககினறுன—எனறவாறு 5

3 விதைமுளையி னியாயததா லடியிலலா வினையடைவே
சதையுடல நாலவகைககுஞ் சரணளிபபா னெனததிகழ்ந்து
பதவியறி யாதுபழம் பாழிலுழல கினறாககுந
சிதைவிலரு டருநதிருமா றிருவததி நகரானே. 6

உரை:— திரு அததிநகரான திருமால — ஸ்ரீஹஸதிகிரிநாதன பேரருளாளன, விதைமுளையின நியாயததால — பீஜாஙகுராயததால, அடி இலலா — அநாதியான, வினை அடைவே — கர்மஙா அநுஸரிதது, சதை— மாமஸமயமான, உடலம நாலவகைககும்— னகு வகை (சசரீரம பெறற ஜீவா) ககும, சரண அளிபபான் — ஷணததைச செயவான, எனத் திகழநது— என்று கூறும்படி

(நின்று) பரகாசித்தது, பதவி அறியாது — (ஸம்ஸாரபந்தத்தை நீக்கும்) உபாயத்தை அறியாமல், பழம் பாழில் — அநாதியான ஸம்ஸார மண்டலத்தில், உழல்கின்றாக்கும் — துன்பப்படுமவர்க்கும், சிதைவு இல — குறைவு இல்லாத, அருள் தரும் —கருணையைச் செய்(து ஸம்ஸாரபந்தத்தை நீக்கு) வான

பீஜாங்குரந்யாயம் — விதையினின்றும் முளை உண்டாகின்றது அவ்விதை, அதற்கு முன் முளையினின்றும் உண்டாகின்றது இம்முறையில் பார்க்கின் ஆதிகாரணம் விதையென்றோ முளையென்றோ முடிவுகட்ட முடியாது இம்முறைக்குத்தான் அப்பெயர் வந்தது இதேபோல—காமத்தால் சரீரம் உண்டாகின்றது அந்தக் காமம் முந்திய சரீரத்தினின்றும் ஏற்படுகின்றது இங்குக் காமத்தையாவது சரீரத்தையாவது முதற்காரணமாக முடிவுகட்ட முடியாதிருப்பதுபற்றி பீஜாங்குரந்யாயத்தை உவமானமாகக்காட்டி இரண்டையுமே அநாதியென்று முடித்தனர் பெரியோர்

நால்வகைச்சரீரம் — 1 தேவசரீரம் 2 மநுஷ்யசரீரம் 3 திர்யக்சரீரம் 4 ஸ்தாவரசரீரம் என்பன (திர்யக் = மிருகம் பறவை முதலியன ஸ்தாவரம் = அசையாத மரம், கல் முதலியன)

ஸகலஜீவராசிகளையும் காத்தருள்பவனும் பேரருளாளன் ஸம்ஸாரபந்தத்தை நீக்க உபாயத்தை அறியாது இக்காமபூமியில் உழன்று வருந்தும் ஜீவர்க்கு நல்வழிகாட்டிக் காத்தருள்கின்றான்—என்றவாறு 6

2-பாசுரங்களால் பக்திப்ரபத்திகளாகிய உபாயங்களில் பக்தியின் ஸ்வரூபம் விவரிக்கப்படுகின்றது—

254 எமநியம வாசனங்க ளியலாவி புலனடக்கந்
தமதறியுந் தாரணைக ளாரையறு நினைவொழுக்கஞ்
சமமுடைய சமாதிநலஞ் சாதிப்பார்க் கிலக்காகு
மமராதொழு மத்திகிரி யம்புயத்தா ளாரமுதே 7

உரை:— அமரர் தொழும் — தேவர்களால் வணங்கப்படுகின்ற, அத்திகிரி — ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியுள்ள, அம்புயத்தாள் — பிராட்டிக்கு, ஆர் அமுது — நிறைந்த அமுதமாயுள்ள பேரருளாளன், எம நியம ஆசனங்கள் — யமம், நியமம், ஆஸனம் ஆகியனவும், இயல் ஆவி அடக்கம் — ஸஞ்சரிக்கின்ற ப்ராணவாயுக்களை அடக்குவதாகிய ப்ராணாயாமமும், புலன் (அடக்கம்)— இந்த்ரியங்களை அடக்குவதாகிய ப்ரத்யாஹாரமும், தமது அறியும் — (ஜீவர்கள்) தம்முடைய மனத்தால் அறிகின்ற, தாரணைகள்— எம்பெருமானுடைய திருமேனியை நினைத்தலாகிய தாரணையும், தாரை அறு— இடைவிடாத, நினைவு ஒழுக்கம்—

திஇனவின தொடாசசியாகிய தயாநமுமட, சமம — மனததின அடகக முமட(ஆகிய இவறறை), உடைய — (அஙகமாக) உடையதான, சமாதி ,லம— பகதியோகமாகிய ஆநநததகதை,, சாதிபபாாககு — அநுஷடிபப பருககு, இலககு ஆகும் — குறிபபொருளா (கி மோக்ஷம கரு)வான.

'புலனடககம' எனனும தொடா வெளியேயுளள ஜஞாநேநதரி ,ஙகள காமேநதரியஙகள ஆகியவறறின அடககததையும, 'சமம' என வுஞ சொல உளளிநதரியமான மனததின அடககததையும புலபபடுததிய ால் இரணடாலும 'பரதயாஹாரம' எனனும அஙகம கூறபபடடது

இஙகுக கூறபபடட பகதியோகததின அஙகஙகளுடைய ஸவரூப ினககததை 84-வது பாசுரவுரையில காணக

பேரருளாளன, பகதியோகததை அஙகஙகளுடன அநுஷடிபபவாககு ம்ஸாரபநததததை நீககி மோக்ஷததை அளிககினறுன—எனறவாறு 7

ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபம் வெளியிடப்படுகின்றது—

5 புகலுலகி லிலலாது போன்னருளகண டுறறவாக்கு
மகலகிலா வனபாககு மன்றேதன் னருளகோடுததுப
பகலதனற பழஙகஙகுல விடிவிககும பஙகயததா
ளகலகிலே னென்றுறையு மததிகிரி யருணமுகிலே 8

உரை:— பஙகயததாள — திருமகள, அகலகிலேன என்று — க்ஷணமும)பிரியமாட்டேன எனறு, உறையும்—நிதயவாஸம செயயப பறறவனும, அததிகிரி அருள முகில— ஹஸதிகிரியிலநினறு கருணை கிய நீரைப பொழியும மேகமபோனறவனுமான பேரருளாளன, கில புகல இலலாது — லோகததில வேறு உபாயம அநுஷடிகக டியாமல, போன அருள் கணடு— பிராடடியின கருபையைப (புருஷ ாபரபததியால) பெறறு, உறறவாககும — (தனனைச சரணம) டைநதவருககும, அகலகிலா அனபாககும — (தனது அநு ரத்தை விடடு க்ஷணமும) பிரிநதிருககமுடியாத காதலுளள பாகவ களுக்கும, அன்றே — அவாகள வேணடிய காலததிலேயே, தன் ருள் கோடுதது — தன க்ருபையை வைததது, பகலதனுல— (மோக்ஷா பவமாகிய) பகலால, பழம் கஙகுல — அநாதியான ஸமஸாரமாகிய ாாதரியை (நீககி), விடிவிககும் — பொழுதுவிடியசசெயவான.

புருஷகாரப்ரபத்தி— எமபெருமானிடம பரபததியை அநுஷடிப ற்கு முன பிராடடியைப புருஷகாரமாககொணடு செயயும பரபததி.

புருஷகாரம்— பலன் தரவல்ல சேதநனை நெருங்குவதற்காகப், பலனை விரும்புமவனால் உபாயமாக வரிக்கப்பட்ட மற்றொரு சேதநன்

பேரருளாளன், த்ருப்தப்ரபத்தி ஆர்த்தப்ரபத்தி என்ற இருவகையில் தந்தம் விருப்பத்திற்கேற்றவாறு ஒன்றை அநுஷ்டித்த ப்ரபந்நருக்கு அவர்கள் வேண்டிய காலத்தில் ஸம்ஸாரமாகிய இராப்பொழுதைக் கழித்து மோக்ஷாநுபவமாகிய பலனைத் தந்தருளினான்—என்றவாறு

'புகல் கண்டு' என்னுந் தொடர் 'அன்பர்க்கும்' என்பதிலும் சேரும்.

த்ருப்தப்ரபத்தி— இச்சரீரம் உள்ளவரையில் காமபலன்களை அநுபவித்து, முடிவில் மோக்ஷத்தைப் பெற விரும்பிச்செய்யும் சரணாகதி

ஆர்த்தப்ரபத்தி— இச்சரீரம் உள்ளவரையிலுமகூடப் பொறுக்காது இந்த க்ஷணமே மோக்ஷம்பெறவேண்டுமென்று விரும்பிச்செய்யும் சரணாகதி

2-பாசுரங்களால் மோக்ஷஸ்வரூபம் வெளியிடப்படுகின்றது—

256 இருவிலங்கு விடுத்திருந்த சிறைவிடுத்தோர் நாடியினூற
கருநிலங்கள் கடக்குமவழி காவலரால் கடத்துவித்துப்
பெருநிலங்கண் டுயிருணர்ந்து பிரியாம லருள்செய்யு
முருநலங்கொண் டுறுந்திருவோ டுயரத்தி கிரியானே 9

உரை.— உரு நலம் கொண்டு —(தனக்கேற்ற) திருமேனியையும் ஆநந்தத்தையும் கொண்டு, உறும் திருவோடு — (தன்னிடம்) பொருந்திய பிராட்டியுடன், உயர் அத்திகிரியான் — உயர்ந்துநிற்கும் ஹஸ்திகிரிநாதனான பேரருளாளன், இரு விலங்கு விடுத்து — (உபாயத்தை அநுஷ்டித்த ஜீவனுக்குப் புண்யமும் பாபமுமாகிய) இரண்டு விலங்கை நீக்கி, ஓர் நாடியினால் — ஒப்பற்ற (மூர்த்தந்ய) நாடியினால், இருந்த சிறை விடுத்து—(ஜீவன் இதுவரை) இருந்த சரீரமாகிய சிறையினின்றும் விடுவித்து, கரு நிலங்கள் — கர்ப்பவாஸத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்தானங்களாகிய ஸம்ஸாரலோகங்களை, கடக்கும் வழி — தாண்டிச் செல்லும் வழியாகிய அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தை, காவலரால் — ஆதிவாஹிகர்களால், கடத்துவித்து — தாண்டுவித்து, பெரு நிலம் கண்டு — பெரிய ஸ்தானமாகிய பரமபதத்தைப் பார்த்து, உயிர் உணர்ந்து — (ஜீவன் தன்) ஸ்வரூபத்தை (உள்ளவாறே) அறிந்து, பிரியாமல் — (ஈச்வரனாகிய தன்னை விட்டுப்) பிரியாமல் (இருக்கும்படி), அருள் செய்யும் — அருள்புரிவான்

'விடுத்து' 'கடத்துவித்து' என்னுஞ் சொற்கள் பேரருளாளனையும், 'கண்டு' 'உணர்ந்து' என்பவை ஜீவனையும் சேருகின்றன

"பூர்த்தநயநாடி" "அர்ச்சிராதிமார்க்கம்" "ஆதிவாஹிகர்" என்ப
ிவை விரிவை 66, 67– வது பாசுரவுரையில் காண்க

பெருந்தேவித்தாயார் பேரருளாளனுக்கேற்ற திருமேனியையும்
தம் முதலிய திருக்கல்யாணகுணங்களையும் கொண்டு அவனோடு
ஈ்துகிறகின்றார் இத்தகைய பிராட்டியுடன் பெருமை பெற்று
ருகும் பேரருளாளன், பக்தி-ப்ரபத்திகளில் ஒன்றை அநுஷ்டித்த ஜீவ
ப புண்யபாபங்களாகிய காமங்களைப் போக்கி, அவனை பூர்த்தநயநாடி
ாயச் சரீரத்தினின்று புறப்படச் செய்து, ஆதிவாஹிகரைக்கொண்டு
ிராதிமார்க்கத்தைக் கடத்தி, பரமபதத்தை அடைவித்து, ஜீவனுகிய
ஸ்வரூபத்தை உள்ளவாறே அவன் அறியச்செய்து, பின் ஒருகாலும்
ாப் பிரியாது நித்யகைங்கர்யம் செய்யும்படி அருளுகின்றான் என்றவாறு

குற்றவாளி, விலங்கிட்டப் பெற்றுத் தண்டனையைச் சிறையில் இருந்து
வித்தல் உலகவழக்கு இங்கு ஸம்ஸாரியான ஜீவன் குற்றவாளியாகவும்,
ாக் கட்டுப்படுத்தும் புண்யபாபங்கள் விலங்குகளாகவும், காமபலனை
அநுபவிக்குமிடமாகிய சரீரம் சிறையாகவும் கொள்ளப்பட்டன 9

தந்திருமா துடனேதாந் தனியரசா யுறைகின்ற
வந்தமிலப் ரின்பத்தி லடியவரோ டெமைச்சேர்த்து
முந்தியிழந் தனவெல்லா முகிழ்க்கத்தந் தாட்கொள்ளு
மந்தமிலா வருளாழி யத்திகிரித் திருமாலே. 10

உரை:— அந்தம் இலா — அளவற்ற, அருள் ஆழி — கருணைக
கிய, அத்திகிரித் திருமால் — ஹஸ்திகிரித்திருமாலான பேரரு
ர், தம் திருமாதுடனே — தம்முடைய பிராட்டியுடனே, தாம் —
தனி அரசாய் — நிகரற்ற சக்கரவர்த்தியாய், உறைகின்ற —
ாஸம் செய்யுமிடமான, அந்தம் இல — அளவு இல்லாத, போ
த்தில் — பரமாநந்தமயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், அடியவ
(நித்யஸூரிகளும் முக்தர்களுமான)தொண்டர்களோடு, எமைச்
து — எங்களை ஒன்றுசேர்த்து, முந்தி இழந்தன எல்லாம் —
பந்தகாலத்தில்) யாம் முன்பு இழந்த கைங்கர்யங்களையெல்லாம்,
்கத் தந்து — தோன்றுமாறு கொடுத்து, ஆட்கொள்ளும் —
ம்) உஜ்ஜீவிக்கச்செய்வார்.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயாருடன் நித்யமாய் அரசாட்சி
பெற்றதாய ஆநந்தமே வடிவெடுத்தாற்போன்றதாயுள்ள
குண்டத்தில், உபாயத்தை அநுஷ்டித்த ஜீவனைத் தன் திருவடிகளில்
கைங்கர்யம் செய்துவரும் நித்ய-முக்தர்களுடன் ஒன்றுசேர்த்து, அது

காறும் ஜீவன் காமஸம்பந்தத்தால் இழந்திருந்த கைங்கர்யங்களையெல்லாம் அப்பொழுது ஒன்றுகூட்டிச் செய்யுமாறு அருள்புரிகின்றுன—என்றவாறு.

முடிவுரை கூறப்படுகின்றது—

258 அயனபணியு மததிகிரி யருளாள ரடியிணைமே
னயங்களசேறி கசசிநகா நான்மறையோா நலலருளாற்
பயன்களிவை யணைததுமெனப பணடுரைததா படியுரைதத
வியன்கலைக ளீரைநதும வேதியாகட கினியனவே. 11

உரை:— நயங்கள சேறி — நலல பயனகள பொருநதிய, கசசிநகா — காஞசீபுரததில எழுநதருளியுளள, நானமறையோா — நானகு வேதஙகளையறிநத பாகவதாகளின, நல அருளால — சிறநத அநுகர ஹததால, இவை அனைததும் — இநதப பாசுரஙகள முழுதும, பயன்கள் என — ஸகலபலனகளாயுமிருககவலலன எனறுமபடி, பணடு உரைததா படி — முனபு உபதேசிதத ஆசாரயாகளின (மொழி யின) படியே,அயன் பணியும் — பரஹமாவினுல வணஙகபபடட, அததிகிரி அருளாளா—ஹஸதிகிரியின (நாதரான) பேரருளாளருடைய, அடியிணைமேல — இரணடு திருவடிகளினமேல, உரைதத — கூறிய, வியன் கலைகள் — அதிசயமான கலைகளாகிய, ஈரைநதும் — இநதப பததுப பாசுரஙகளும, வேதியாகடகு — வேதாநதஙகளை அறிநத மஹானகளுககு, இனியன — மகிழசசியைத தருவனவாகும

அததிகிரியில நிதயவாஸம செயது பேரருளாளனைக கணணாரக கணடு களிககும பாககியமபெறற பரமபாகவதாகளின திவயாநுகரஹததால அவவெம பெருமானமீது இயறறபபடட இபபிரபநதம முழுதும பூாவாசாாயாகளின வழியையே பினபறறியதாகும இபபாசுரஙகளின கருததைத ஆராயநதால இவறறுல வேறு பலனை வேணடாதவாறு இபபாசுரஙகளே பலனுகும எனனுமபடி ஸாராாததததைக கொணடுளளமை விளஙகும வேதாநதஙகளை நனகுணாநத மஹானகளே இபபாசுரஙகளின இனிமையை அறியவலலா— எனறவாறு

இபபிரபநதததில ஒவவொரு பாசுரததிலும பிராடடியின ஸமபநதம கூறபபடடதால உபாயமாய நிறகுமபோதும பலனுய நிறகுமபோதும எம பெருமானேடு பிராடடிககும ஸமபநதம உணடெனறு உறுதிபபடடது 11

அருத்தபஞ்சகம் - உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ-வைஷ்ணவ தினசரி - உரை

ஸ்ரீமத் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ... தேசிகம் ||

சீரொன்று ... வாழ்வு

[விஷயச் சுருக்கம்]

ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய கார்யங்களை விளக்குவதால் இப்ப்ரபந்தத்திற்கு இப்பெயர் வந்தது. ஒருநாளை ஐந்து கூறாக்கி ஐந்து காலங்களிலும் ஐந்து கார்யங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவன் செய்ய வேண்டுமென்பது சாஸ்த்ரவழக்கு. அவையாவன —

(1) **அபிகமநம்** — அன்று முழுதும் நடக்கவேண்டிய கைங்கர்யங்கள் தடையின்றி நடந்தேறவேண்டுமென்று எம்பெருமானிடம் ப்ரார்த்தித்து ப்ரபத்திசெய்தல்.

(2) **உபாதாநம்**—பகவானுடைய ஆராதநத்திற்கு வேண்டிய திருத்துழாய் புஷ்பம் முதலிய ஸாதநங்களை சேகரித்தலும், பகவதாராதநத்திற்கு மனது முதலிய ஸாதநமாகையால் அது சுத்தமடைவதற்காக ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளின் காலக்ஷேபத்தில் ஈடுபடுதலும்.

(3) **இஜ்யை** — பஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரத்திலும் ஆஹ்நிகங்களிலும் சொல்லிய முறைப்படி பகவானுக்குத் திருவாராதநம்செய்தல்.

(4) **ஸ்வாத்யாயம்**-வேதாந்தபாகங்களைப் படித்துப் பரிசயஞ்செய்தல்.

(5) **யோகம்** — பகவானுடைய திருவடிகளை த்யாநம்செய்தலும், தன்னுடைய நித்ராகாலத்திலும் எம்பெருமான் திருவடிகளில் தன் தலையை வைத்திருப்பதாய் த்யாநம்செய்து சயனித்தலும்.

இவ்வாறு ஐந்து காலகார்யங்களையும், பேரருளாளன் விஷயமாக்கி முறைப்படி இரண்டிரண்டு பாசுரங்களால் வெளியிடுகிறார் ஸ்ரீதேசிகன்.

இப்ப்ரபந்தம் பேரருளாளனையே விஷயமாகக்கொண்டு அவதரித்த போதிலும் இதிற் சொல்லப்படும் கைங்கர்யங்களையெல்லாம் மற்ற எம்பெருமான் விஷயத்திலும் அந்வயித்துக்கொள்க.

இப்பிரபந்தம் முழுதும் கலிவிருத்தத்தால் அமைந்ததாம்

2-பாசுரங்களால் அபிகமநம் கூறப்படுகின்றது—

259 வரியிரு ளழிவழி மனம்வரு முணர்வொடு
கரிகிரி மருவிய கரியவ னடியிணை
பரிவொடு பரவுந லடியவர் பழவுரை
யரியரி யரியரி யரியரி யரியே 1

உரை:— வரி இருள் — மூடிக்கொண்டிருந்த (நித்திரையாகிய) இருள், அழி வழி — ஒழிந்த பின், மனம் வரும் — மனத்தில் உண்டாகின்ற, உணர்வொடு — நல்ல ஜ்ஞானத்துடன், கரி கிரி மருவிய — ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியுள்ள, கரியவன்—கரிய நிறங்கொண்ட பேரருளாளனுடைய, அடியிணை — திருவடி இரண்டையும், பரிவொடு பரவும் — அன்புடன் போற்றுகின்ற, நல் அடியவர் — சிறந்த பாகவதர்கள், பழ உரை — வெகுகாலமாய (அநுஸந்திக்கும்) ஸூக்தி, அரி அரி அரி அரி அரி அரி அரியே — ஹரி: ஹரி: ஹரி: ஹரி: ஹரி: ஹரி: ஹரி: என்பவையே

பேரருளாளன் திருவடிகளை அன்புடன் பணியும் பாகவதர்கள் அதிகாலையில் நித்திரை நீங்கியதும் மனத்தெளிவுபெற்று ஹரிர்ஹரிர் ஹரி: என்று எழுமுறை அநுஸந்திப்பர் இது தொன்றுதொட்டுவந்த முறையாகும் 1

260 வினைவகை யொழுகிய வெறிநிலை யடையவு
நினைவுடை நிகழ்வெதிர் நிலைநல மணுகிட
மனமுரை கிரிசைகண் மகிழ்மறை நெறிகொடு
தனிமுத லடியிணை யடைபவர் தமரே 2

உரை — தமர் — பாகவதர்கள், வினைவகை ஒழுகிய — (தம்முடைய) காமத்தை அநுஸரித்து (அதுவரை) நடந்த, வெறி நிலை அடையவும் — அஜ்ஞானத்தை முழுவதையும், நினைவுடை நிகழ்வு — நினைக்கும்படியான நிகழ்காலத்தில், எதிர் நிலை நலம் — வருங்காலத்தில் உண்டாகும் ஆநந்தாநுபவம், அணுகிட — நெருங்கும்படி, மகிழ் மறை நெறி கொடு — மகிழ்வைத் தருகின்ற வேதமார்க்கத்தைக் கொண்டு, மனம் உரை கிரிசைகள் — மனம் வாக்கு தேஹம் ஆகிய வற்றால், தனி முதல் — ஒரே காரணமான பேரருளாளனுடைய, அடியிணை—திருவடியிரண்டையும், அடைபவர்—சரணமடைபவராவர்.

பாகவதர்கள், தமமுடைய காமத்தின்படி இதுகாறும் வீணேகழிந்த நிலைமுழுதையும் நினைந்து மனமுருகி, தேறி, பின் அன்றுமுழுதும் செய்யும் கைங்கர்யம் தடைபடாது நடந்து ஆநந்தம் பெறுவதற்காக மனத்திற்கு மகிழ்வைத்தரும் வேதமார்க்கத்தை நகக்கொண்டு மனம், வாக்கு, தேகம் ஆகிய முக்கரணங்களாலும் பேரருளாளனைச் சரணமடைவர் இங்ஙனம் செய்தலே அபிகமநம் எனப்படும் 2

2-பாசுரங்களால் உபாதாநம் கூறப்படுகின்றது—

261 மலர்மகள் மருவிய மறுவுடை யிறையவன்
மலரடி கருதிய மனமுடை யடியவர்
மலர்புன லமுதுடன் வகையன வடையவு
மலர்மதி யெமதல வெனவறி பவரே. 3

உரை:— மலர் மகள் மருவிய — தாமரை மலரில் அவதரித்த பிராட்டியோடு கூடியவனும், மறு உடை — (ஸ்ரீவத்ஸமென்ற) மறுவையுடையவனுமான, இறையவன் — ஸர்வேச்வரனுடைய, மலர் அடி கருதிய — மலர்போன்ற திருவடிகளை தியானிக்கின்ற, மனமுடை அடியவர்— மனஸ்ஸையுடைய பாகவதர்கள், மலர் புனல் அமுதுடன்— புஷ்பம், தீர்த்தம், அமுது (சாஸ்த்ரப்படி நிவேதனம்செய்யத்தக்க வஸ்து) ஆகிய இவற்றுடன், வகையன அடையவும் — (மற்றும் இவற்றின்) வகைகளையச் சேர்ந்தபொருள்கள் முழுதும், மலர் மதி—மலர் போன்ற (தம்முடைய) ஜ்ஞாநத்தால், எமது அல — எமக்காக அல்ல, எம்பெருமானுக்கே தகும்), என அறிபவர் — என்று அறிபவராவர்

பாகவதர்கள், புஷ்பம் தீர்த்தம் பரஸாதம் முதலிய உலகிலுள்ள இனியவஸ்துக்களெல்லாம் பேரருளாளனுக்கு ஸமர்ப்பித்தற்குத் தம்மீது அவன் திருவுள்ளம் குளிர்வதற்காகவே இருப்பனவென்று துணிந்து அவ்வாறு செய்துமகிழ்வரேயன்றித் தம் உபயோகத்திற்காகவென்கருதமாட்டார் 3

262 நறையுடை மலர்மக ணலமுற மருவிய
விறையவ னினிதுற வினியவை யெணுமவ
ரறநெறி யிலனெவ ணணுகிலு மணுகிலர்
துறையல தெனுமொரு துறைபடு கிலரே. 4

உரை:— இனியவை — (உலகில்) இனிய பொருள்கள், நறை உடை மலர் மகள் — தேனை நிறைந்த மலரில் அவதரித்த பிராட்டியி னோடு, நலம் உற — ஆநந்தம் அடையும்படி, மருவிய இறையவன் —

அணையப்பட்ட ஸர்வேச்வரன், இனிது உற– மகிழ்வுறுவதற்காகவே (ஏற்பட்டன), என்னும் அவர் — என்று நினைவுகொண்ட பாகவதர்கள், அறநெறியிலன் — தாம்மாக்கத்தைத் தழுவாதவன், எவன் அணுகி லும் — எவ்வாறு (தம்மை) நெருங்கினாலும், அணுகிலர் — (தாம் அவனை) நெருங்கமாட்டார்கள், துறை அலது என்னும் — (நேர்மையான) வழியல்ல என்று சொல்லப்படும், ஒரு துறை — ஒரு வழியில், படு கிலர் — ஈடுபடவும்மாட்டார்கள்

பாகவதர்கள் பேரருளாளனுடைய திருவாராதநத்திற்கு உரிய வஸ் துக்களை ஸம்பாதிக்கும்போது தாம்மாக்கத்திலிருந்து பிறழ்ந்த ஒருவன் எவ்வாறு நெருங்கி வேண்டினாலும் அவனிடமிருந்து ஒரு வஸ்துவையும் பெறமாட்டார், நேர்மையற்ற வழியில் வஸ்துக்களை ஸம்பாதிக்கமாட்டார் ஆக, சாஸ்த்ரம் கூறிய வழியில் பகவதாராதநத்திற்குரிய வஸ்துக்களைச் சோத்தலே **உபாதாநம்** எனப்படும் 4

2-பாசுரங்களால் இஜ்யை கூறப்படுகின்றது—

263 ஒளிமதி யெனவொரு திருவுட னுயர்பவ
னளிமதி முகநகை நலநில வுகவுக
டெளிபுன லமுதன செழுமதி யடியவர்
குளிமுதல கிரிசைகள குறைகிலர் வலவே 5

உரை:— செழு மதி அடியவர் — செழுமையான ஜ்ஞாநத்தை யுடைய பாகவதர்கள், ஒளி மதி என — நிலவும் சந்த்ரனும் என்னும் படி, ஒரு திருவுடன் உயர்பவன் — ஒப்பற்ற பிராட்டியுடன் உயர்ந்து நிற்கும் எம்பெருமானுடைய, நளி மதி முகம் — குளிர்ந்த சந்த்ரனைப் போன்ற திருமுகமண்டலத்தின்கண், நகை நலம் நிலவு உகவு கள — புன்சிரிப்பாகிய அழகிய நிலவினால் (வெளியாகும்) ஸந்தோ ஷத்திற்கு (க்காரணமான), தெளி புனல அமுது அன — தெளிந்த தீர்த்தமும் அடிசிலும் அதுபோன்ற (நிவேதநம் செய்யப்படும்) பிறவஸ்துக்களும் ஆகியவற்றிலும், வல — தம் சக்திக்குத் தக்க, குளி முதல கிரிசைகள் — திருமஞ்சனம் முதலிய உபசாரங்களிலும், குறைகிலர் — குறைவுபடாது நடந்துகொள்வர்

பாகவதர்கள், பேரருளாளனுக்குத் திருமஞ்சனம் முதலிய ஸகல உபசாரங்களையும் தம் சக்திக்குத்தக்க வழுவறச்செய்து, போக்யமான உணவுப் பண்டங்களை அவன் திருவுள்ளம் உகக்கும்படி ஸமர்ப்பித்துத் தாமும் மகிழ்வர் 5

264 * வருவதோ ருறவென வளரிள வரசென
மருவுநன் மகனென வனமத கரியென
வருவிலை மணியென வடியவ ரடைபவ
ரருகணை யிறைவனை யருகணை யுடனே. 6

உரை:— அடியவர் — பாகவதர்கள், அருகு அணை இறைவனை — (தம்) ஸமீபத்திலேயே (ஸுலபனாய்) எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானை, வருவது ஓர் உறவு என — (தம் வீட்டிற்கு) வந்த ஒரு பந்து என்னும்படியும், வளர் இளவரசு என — வளர்ந்துவருகின்ற இளவரசன் என்னும்படியும், மருவு நல் மகன் என—அணைத்துக் கொள்ளப்படும் சிறந்த புத்திரன் என்னும்படியும், வன மத கரி என — வனத்திலுள்ள மதங்கொண்ட யானை என்னும்படியும், அரு விலை மணி என — அருமையான விலைமதிப்புடைய (பெறற்கரிய) ரத்னம் என்னும்படியும் (அநுஸந்தித்து), அருகணையுடன்— திருவாராதநத்திற்கு வேண்டிய வஸ்துக்களுடன், அடைபவர் — சரணமடைபவராவர்

பாகவதர்கள், பேரருளாளனைத் தம் வீட்டிற்கு அருமையாய் வந்த ஒரு பந்துவாக நினைத்து மகிழ்வர், நாடு முழுதையும் ஆளவல்ல இளவரசனை வந்திருப்பதாயக்கொண்டு அதற்குத்தக்க உபசரிப்பர், நெடுங்காலம் தவங்கிடந்து அருமையாயப்பெற்ற புத்திரனைப்போல நினைத்து அன்புகொள்வர், மதங்கொண்டு அழகியதாய் விளங்கும் ஒரு யானையைக்கண்டாற்போலக் கண்டுகளிப்பர், பெறுவதற்கரிய உயர்ந்த ஒரு ரத்னத்தைப் பெற்றாற்போலப் பெருமிதங்கொள்வர், இத்தகைய உணர்ச்சிகளுடன் சாஸ்த்ரீயமான வஸ்துக்களைக்கொண்டு பாகவதர்கள் பேரருளாளனுக்கு ஸகல உபசாரங்களுடனும் ப்ரஸாதம் முதலியவற்றை நிவேதநம் செய்வர் இங்ஙனம் செய்வதே இஜ்யை எனப்படும் 6

2-பாசுரங்களால் ஸ்வாத்யாயம் கூறப்படுகின்றது—

265 விரைகமழ் மலர்மகண மிகவுறு மிறையவன்
சுரைகழல் குறுகிய குளிர்மதி மதியொடு
வரைநிலை யடியவர் மறைகளின் மறையெனு
முரைநிரை பரவுவ ருளமமு துணவே 7

* " யதா யுவாநம் ராஜாநம் யதா வ ஊடஹஸ்திநம் ।
யதா விக்ர்யாதிகம் ரத்நம் ஸமவஞம் ததாவக்ஷ்யெஸ ॥"
" யதா வ புத்ரம் உயிதம் தவெஸெவாவஹரெஸவிழ ।"

உரை.— வரை நிலை அடியவர் — மலைபோன்ற (கலங்காத) நிலையுடைய பாகவதர்கள், விரை கமழ் மலர் மகள் — மணம் வீசுகின்ற மலரில் அவதரித்த பிராட்டி, மிக உறும் இறையவன் — மிகப் பொருந்தி வஸிக்கப்பெறுகின்ற ஸ்வாமியான பேரருளாளனுடைய, குரை கழல் குறுகிய — (சதங்கை) ஒலிக்கின்ற திருவடிகளை நெருங்கியதும், குளிர் மதி — குளிர்ந்த சந்த்ரனைப் போன்றதுமான, மதியோடு — மனத்துடன், உளம் அமுது உண — (அந்த) மனஸ் அமுருத்தை அநுபவிப்பதற்காக, மறைகளில் மறை எணும் — வேதங்களுள் சிறந்த ரஹஸ்யங்களாக எண்ணப்படுகின்ற, உரை நிரை — (திருமந்த்ரம், த்வயம் முதலிய) மந்த்ரங்களின் வரிசையை, பரவுவர் — அநுஸந்திப்பர்

பாகவதர்கள் பேரருளாளனுக்கு ஆராதநம்செய்து அந்த ப்ரஸாதத்தைத் தாமும் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டபின் பொழுதை இனிதாகக் கழித்து மனமகிழ்வுபெறுவதற்காக, திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகம் ஆகிய ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டிருப்பார்கள் 7

266 துதிகளு மறிவரு சுருதியி னிறுதியி
னிதயமி தெனமுனி யிறையவ ருரைகளு
மதுரம னுதவிய மறைகளு மடியவர்
விதிவகை பரவுவர் மிகவுள மெழவே 8

உரை:— அடியவர் — பாகவதர்கள், உளம் மிக எழ — (தம்) மனஸ் மிகவும் உத்ஸாஹமடைவதற்காக, துதிகளும் — (ஸஹஸ்ர நாமம் முதலிய) ஸ்தோத்ரங்களையும், அறிவு அரு சுருதியின் இறுதியின் — அறிவதற்கு அருமையான வேதத்தினுடைய அந்தத்தின், இதயம் இது என — தாத்பர்யம் இது என்னும்படி (உள்ள), முனி இறையவர் உரைகளும் —(வ்யாஸர் பராசரர் முதலிய) முநிச்ரேஷ்டர்களின் ஸூக்தி (களாகிய இதிஹாஸபுராணங்)களையும், மன் மதுரம் உதவிய மறைகளும் — (ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த) மிக இனிமையைத் தருகின்ற (தமிழ்) வேதங்களையும், விதிவகை — (சாஸ்த்ரங்களில்கூறிய)முறைப்படி, பரவுவர் — அநுஸந்தித்து பரவசமசெய்பவராவர்.

பாகவதாகள், பினனும ஸஹஸாநாமம முதலிய ஸதோதாஙகளையும இதிஹாஸ - புராணஙகளையும ஆழவாாகளின அருளிசசெயலகளையும அநு ஸநதிதது பிறருககும பரவசநமசெயதுகொணடிருபபா இதுவே ஸ்வாத்யாயம் எனபபடும 8

2-பாசுரங்களால் யோகம் கூறப்படுகின்றது—

267 அறிவிலா தலைமிசை யயனடி யெழுதிய
பொறிவகை யெழுவதோா பொறிநல முகவல
ருறுவது முடையது மிதுவென வருவது
நறுமலா மகளபதி நலமுறு நினைவே 9

உரை — அறிவு இலா தலைமிசை — ஜஞாநமிலலாத ஜீவாக ளின தலையில, அயன அடி எழுதிய — பரஹமா ஆதிகாலததில எழுதிய, பொறி வகை எழுவது — எழுததுககளைத தழுவி உணடா கினற, ஓா பொறி நலம் — ஓா இநதரியஙகளின ஸுகததை, உக வலா — விருமபாதவாகளான பாகவதாகள, உறுவதும் — (தம ஸவ ரூபததிறகுப) பொருநதியதாகக கொளவதும, உடையதும—(தமககு) உடைமையாகக கொளவதும, இது என — இநத யோகமே எனறு கூறுமபடி, வருவது — தானே வருவது, நறு மலா மகள பதி — மணமுளள மலரில அவதரிதத பிராடடியின நாதனை எமபெரு மானைபபறறியதும, நலம் உறும் — நனமைபொருநதியதுமான, நினைவே — தயானமே (ஆகும)

ஜீவனுடைய பிறகாலவாழவைபபறறி பரஹமா அவன தலையில் முனனமே எழுதிவிடுகினறுன அதனபடியே அநத ஜீவன போகஙகளை இககாமபூமியில அநுபவிககினறுன விவேகததால இததகைய போகஙகளை வெறுதது நலவழிபபடுபவன பரஹமா எழுதியதையும பொயயாககிவிடுகின றுன பேரருளாளன திருவடிசசுவையையறிநத பாகவதாகள இததகைய அறபஸுகஙகளைக கனவிலும கருதமாடடாாகள அவாகள பேரருளாளன திருவடிகளை இடைவிடாது சிநதிபபதையே பேரினபமாககொளவா, இதையே தம ஸவரூபததிறகு உரியதாயும தமது உடைமையாகவும கொணடு அததகைய யோகததில ஈடுபடுவா 9

268 பெருகிய நலநிலை பெருமையின் மிகுமய
லுருகிய நிலைமன முயாமுகி ழெழுமுடல
சொருகிய விழிதிகழ சுடாமதி புகுமிறை
கருகிய வுருதிகழ கரிகிரி யரியே. 10

உரை:— பெருகிய நல நிலை — (மேன்மேலும்) வளர்கின்ற (பகவத்தியானமாகிய) ஆநந்தநிலைமையில், பெருமையின் மிகு மயல் — பெருமையினால் மிகுந்து நிற்கும் (பகவத்) பக்தியினால், உருகிய நிலை மனம் — உருகிய தன்மையையுடைய மனமும், உயர் முகிழ் எழும் உடல் — (மேலே) அரும்பிய மயிர்க்கூச்செறிந்த தேஹமும், சொருகிய விழி — உள்ளே செருகிய விழிகளுமாய், திகழ் — விளங்குகின்ற, சுடர் மதி — ப்ரகாசமான ஜ்ஞானத்தில், புகும் இறை — புகுந்துநிற்கும் நாயகன் (யாவனெனில்), கருகிய உரு திகழ் — கறுத்த வடிவோடு ப்ரகாசிக்கின்ற, கரி கிரி அரியே — அத்திகிரிப் பெருமானாகிய பேரருளாளனே.

பாகவதர்கள், பேரருளாளனுடைய அழகிய திருமேனியை த்யானம் செய்யும்போது ஆநந்தம்பெருகி, மனமுருகி, மயிர்க்கூச்செறிந்து, கண் விழி உள்ளே செருகிநிற்கப்பெறுவர். இத்தகைய ஆநந்தநிலையில் பேரருளாளன் திருமேனியின் த்யானத்தில் மூழ்கிக்கிடப்பதே யோகம் எனப்படும்.

ஸ்ரீ-வைணவதினசரி — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

திருச்சின்னமாலை-உரை

ஸ்ராதாப்புல திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

தனியன்

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: . . .. கவிதார்கிககேஸரீ ।
ஸ்ரீரான் று வாழ்வு.

சிறப்புத்தனியன்—உரை

மன்னுதிரு மந்திரத்தின் வாழ்துவயத் தின்பொருளுந்
துன்னுபுகழ்க் கீதைதனிற் சொன்னவெண்ணான் கின்பொருளு
மன்னவயற் கச்சியரு ளாளர்திருச் சின்னவொலி
யின்னபடி யென்றுரைத்தா னெழில்வேதாந் தாரியனே

எழில் வேதாந்தாரியன் — அழகுபொருந்திய ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகன், அன்ன வயல் கச்சி — அன்னப்பறவைகள் உலாவும் வயல்களால்நிறைந்த காஞ்சீபுரத்தில் (எழுந்தருளியுள்ள), அருளாளர் திருச்சின்ன ஒலி — பேரருளாளர் (ஸந்நிதியில் ஸேவிக்கும்) திருச்சின்னத்தின் ஓசையில், மன்னு திருமந்திரத்தின் பொருளும் — நிலைபெற்றுநிற்கும் திருவஷ்டாக்ஷரத்தினுடைய அர்த்தவிசேஷங்களும், வாழ் துவயத்தின் பொருளும் — (சேதனரை) உஜ்ஜீவிக்கச்செய்கின்ற த்வயத்தினுடைய அர்த்தவிசேஷங்களும், துன்னு புகழ் — பொருந்திய புகழையுடைய, கீதைதனில் — பகவத்கீதையில், சொன்ன — (கண்ணன்) அருளிச்செய்த, எண்ணான்கின் — முப்பத்திரண்டு அக்ஷரங்களாலாகிய சரமச்லோகத்தின், பொருளும் — அர்த்தவிசேஷங்களும், இன்னபடி — இவ்வாறு (அமைந்துள்ளன) என்று உரைத்தான் — என்று அருளிச்செய்தான்

ஏகாந்த மூன்று மெழிலா லுரைசெய்து
மாகாந்தஞ் செய்தருளும் வள்ளலாய்—சாகாந்த
தேசிகனந் தூப்புற் றிருவேங்க டேசதந்த
வாசகமே யெங்களுக்கு வாழ்வு

ஏகாந்தம் மூன்றும் — *ரஹஸ்யங்களை மூன்றையும்*, **எழிலால்** — *அழகோடு*, **உரைசெய்து** — *வியாக்கியானம்செய்து*, **மாகாந்தம் செய்து** — *பெருமையுள்ள காந்தமென்னும் உலோகத்தைப்போல பிராமணஸ்தைகவர்ந்து*, **அருளும்** — *அவர் (உஜ்ஜீவிக்குமாறு) அருள்புரிகின்ற*, **வள்ளல் ஆய்** — *பெருங்கொடையாளராகி*, **சாகாந்த தேசிகனும்** — *வேதாந்ததேசிகன் என்று பிரசித்திபெற்ற*, **தூப்புல் திருவேங்கடேசதரு** — *தூப்புல் திருவேங்கடமுடையானுடைய*, **வாசகமே** — *ஸ்ரீஸூக்தியே*, **எங்களுக்கு வாழ்வு** — *எங்களை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்வதாகும்*

பரிச்சின்ன மான விருநா லெழுத்தின்பல் வண்மையெலாம்
விரிச்சு நலம்பெற வோதவல் லோர்க்கிந்த மேதினிக்கே
மரிச்சின்ன மீளப் பிறவாமல் வாழ்வித்து மால்வாதர்
திருச்சின்ன வோசை யினிமையுண் டோமற்றைத் தேவருக்கே

பரிச்சின்னமான — *அளவுபட்ட*, **இருநாலெழுத்தின்** — *அஷ்டாக்ஷரத்தின*, **பல் வண்மை யெலாம்** — *பலவகைப்பலனையும் அளிக்கவல்ல தன்மை முழுதையும்*, **நலம் பெற** — *(தாம்) நன்மையை அடையும்பொருட்டு*, **விரிச்சு ஓதவல்லோர்க்கு** — *விளக்கி அநுஸந்தானம்செய்யும் பாகவதர்களை*, **இந்த மேதினிக்கே** — *இந்தப் பூமியிலேயே*, **மரிச்சு இன்னம் மீளப் பிறவாமல்** — *இறந்து பின்னும் திரும்பிப் பிறக்காமல்*, **வாழ்விக்கும்** — *உஜ்ஜீவிக்கச்செய்பவரும்*, **மால் வாதர்** — *(பக்தர்களிடம்) அன்புடையவருமான பேரருளாளருடைய*, **திருச்சின்ன ஓசை இனிமை** — *திருச்சின்னத்தின் சப்தத்தின் இனிமை*, **மற்றைத் தேவருக்கு உண்டோ** — *மற்றைத் தேவர் பாற் பெறமுடியுமோ?*

"*விரிச்சு*" "*மரிச்சு*" *என்பன எதுகைநோக்கிவந்த போலிச்சொற்கள்*

[விஷயச் சுருக்கம்]

எம்பெருமானுடைய ஸந்நிதிகளில் 'திருச்சின்னம்' என்னும் ஒரு வாத்யவிசேஷம் ஸேவிக்கப்படுவதுண்டு அதன் ஓசையின் காம்பீர்யத்தையும் இனிமையையும் வர்ணிக்க இயலாது பேரருளாளன் ஸந்நிதியில் ஸேவிக்கப்படும் திருச்சின்னத்தின் ஓசை, ஸ்வாமி தேசிகன் திருவுள்ளத்தைக் கவர்ந்தது திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம் என்னும் ரஹஸ்யங்களில் கூறப்படுகிற குணவிசேஷமுள்ள பேரருளாளன் எழுந்தருளுவதைக் காட்டுகிறது அவ்வாத்யத்தின் ஒலி அந்த வாத்யத்தின் பெயரையே இட்டு இப்பிரபந்தத்தை யருளிச்செய்தார் ஸ்ரீதேசிகன்

[முன்னொருகால், பெருமாள்கோயிலில் திருவீதிகளில் திவ்யப்ரபந்தத்தை அநுஸந்திக்கக்கூடாதென்று மதாந்தரஸ்தர் ஆக்ஷேபித்தனர். ஸ்ரீதேசிகன் அவர்களை வாதத்தில் வென்று ப்ரபந்தத்தை வைதிகமென்று ஸ்தாபித்து அந்தக் கோஷ்டியுடன் பேரருளாளனைத் திருவீதிகளில் எழுந்தருளச்செய்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீதேசிகனிடமிருந்து இப்ப்ரபந்தம் அவதரித்ததாகும் — என்றும் பெரியோர் பணிப்பர்]

ஸ்ரீதேசிகன் இதில், முதலில் 6 பாசுரங்களில் திருமந்த்ரத்தின் ஸாரார்த்தத்தையும், 7-வது பாசுரத்தில் த்வயத்தின் விசேஷார்த்தத்தையும், 8, 9-வது பாசுரங்களில் சரமச்லோகத்தின் முக்கியார்த்தத்தையும் வெளியிட்டுப் பின்னும் ஒரு பாசுரத்தால் பொதுவாகப் பேரருளாளனுடைய பெருமையைப் பேசிக் கடைசியில் ஆசார்யோபதேசத்தின் ஸாரமடங்கிய இப்ப்ரபந்தத்தின் இனிமையைச் சிறப்பதில் பற்று இல்லாமல் எம்பெருமானிடம் ஈடுபடுமவரே அனுபவிக்கமுடியுமென்று கூறித் தலைக்கட்டுகிறார்.

இதில் ஒவ்வொரு தொடரும் ரஹஸ்யங்கள் மூன்றில் எந்த எந்தப் பாகத்தின் விளக்கமென்பதை ரஹஸ்யங்களில் மிக்க பரிசயத்தாலேயே அறியவேண்டும்

இப்ப்ரபந்தம் முழுதும் எண்சீராசிரிய விருத்தத்தால் அமைந்ததாம்.

2-பாசுரங்களால் ப்ரணவத்திலுள்ள அகாரத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

269 ஈருலகைப் படைக்கவெண்ணி யிருந்தார் வந்தார்
        ரேழின்மலரோன் றன்னையன்றே யீன்றார் வந்தார்
    மாருதமண் ணீராகு மாயோர் வந்தார்
        வானொடெரி தாமாகு மறையோர் வந்தார்
    சூரியர்தம் முடனறுலங்கு தூயோர் வந்தார்
        சுரர்களுக்கன் றமுதருள்சுந் தரனார் வந்தார்
    வாரிதிசூழ் வையகம்வாழ் வித்தார் வந்தார்
        வண்மையுடன் வரந்தருவார் வந்தார் தாமே. 1

உரை:— ஈர் உலகை — (*சேதநம் அசேதநம் என்னும்*) இரு *வகையான லோகத்தையும்*, படைக்க எண்ணி யிருந்தார் — *ஸ்ருஷ்டிக்க ஸங்கல்பித்துநின்றவரான பேரருளாளர்*, வந்தார் — *எழுந்தருளினார்*; எழில் மலரோன்தன்னை — *அழகிய நாபிக்கமலத்தை ஆஸந்*

மாககொண்ட பரஹமாவை, அன்றே யன்றா வந்தார் — ஆதிகாலத்திலேயே ஸ்ருஷ்டித்தவர் வந்தார்; மாருதம் மண் நீர் ஆகும் — வாயு பருதிவி ஜலம் என்னும் பூதங்களாக மாறுபாட்டை அடைகின்ற, மாயோர் வந்தார் — அதிசயச்செய்கையையுடையவர் வந்தார், மறை வானோடு எரி ஆகும் — ஆகாசத்துடன் அக்கினியாகவும் ஆகின்ற, மறையோர் வந்தார் — வேதத்தால் போற்றப்படுகின்றவர் வந்தார், சூரியர் தம்முடன் — நித்யஸூரிகளுடன், துலங்கு தூயோர் வந்தார் — ப்ரகாசிக்கின்ற பரிசுத்தர் வந்தார், சுரர்களுக்கு — தேவர்களுக்கு, அன்று — (கடல் கடைந்த) அக்காலத்தில், அமுது அருள — அமருதத்தைக் கொடுத்த, சுந்தரனார் வந்தார் — அழகர் வந்தார், வாரிதி சூழ — கடலால் சூழப்பட்ட, வையகம் வாழவித்தார் வந்தார் — லோகத்தை வாழச்செய்தவர் வந்தார், வண்மையுடன் — கொடைக்குணத்துடன், வரம் தருவார் வந்தார் — வேண்டிய வரத்தைக் கொடுத்தருள்வார் வந்தார். தாம - அசை 1

270 அருமறையை யூழிதனிற் காத்தார் வந்தா
ரதுதன்னை யன்றயனுக் களித்தார் வந்தார்
தருமவழி யழியாமற் காப்பார் வந்தார்
தாமரையா ளுடனிலங்குந் தாதை வந்தார்
திருவுரையாய்த் தாம்பொருளாய் நிற்பார் வந்தார்
திருவருளாற் செழுங்கலைக டந்தார் வந்தார்
மருவலார்க்கு மயக்குரைக்கு மாயோர் வந்தார்
வானேற வழிதந்தார் வந்தார் தாமே. 2

உரை:— அரு மறையை — அருமையான வேதத்தை, ஊழி தனில் — ப்ரளயகாலத்தில், காத்தார் வந்தார் — காப்பாற்றியவர் வந்தார், அதுதன்னை — அந்த வேதத்தை, அன்று — ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே, அயனுக்கு அளித்தார் வந்தார் — ப்ரஹ்மாவுக்கு உபதேசித்தவர் வந்தார், தரும வழி அழியாமல— (உலகில்) தர்மமார்க்கம் கெடாமல், காப்பார் வந்தார் — (பல அவதாரங்களைச் செய்து) காப்பவர் வந்தார்; தாமரையாளுடன் — பெரிய பிராட்டியுடன், இலங்கும் — ப்ரகாசிக்கின்ற, தாதை வந்தார் — (உலகுக்குத்) தந்தை வந்தார்; திரு உரையாய் — பிராட்டி சப்தஸ்வரூபையாய (நிற்க), தாம் பொருளாய்

நிற்பார் வந்தார் — தாம (அநத சபதத்தின) அர்த்தமாய நிற்குமவர் வந்தார், திரு அருளால — சிறநத கருணையினால, செழும கலைகள் — வருததியடைகின்ற விதயைகளை (மஹர்ஷிகளின வழியாக), தந்தார் வந்தார்—(உலகுக்கு) அருளியவர் வந்தார், மருவலாசகு —(தமமை) ஆசரயிககாதவாகளுககு, மயககு உரைககும — (பல) மோஹநசாஸதரஙகளை வெளியி (டடு அவாகளை நரகில விழசசெயது) நிமவரான, மாயோர் வந்தார்—வஞ்சகமுடையார் வந்தார், வான ஏற—பரமபததமதை அடைய, வழி தந்தார் வந்தார்—உபாயஙகளை உபதேசிததவர் வந்தார் 2

நான்காம் வேற்றுமையுருபு, உகாரம், மகாரம் ஆகியவற்றின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

271 அனைததுலகுங காககுமரு ளாளர் வந்தார்
ரனைததுககு மதிபதியாய நிற்பார் வந்தார்
தினைததனையுந திருமகளை விடாதார் வந்தார்
தேசோததார் மிககாரு மிலலார் வந்தார்
நினைககநமக கின்னறிவு தந்தார் வந்தார்
நிலைநின்ற வுயிர்தோன்ற நினைந்தார் வந்தார்
ரெனககிவாநா னிவாககென்ன வினியார் வந்தார்
ரெழுததோன்றிற றிகழநின்றார் வந்தார் தாமே 3

உரை:— அனைதது உலகும் காககும் — ஸகல லோகஙகளையும ரக்ஷிககின்ற, அருளாளர் வந்தார் — பேரருளாளர் வந்தார், அனைத்துககும் அதிபதியாய நிற்பார் வந்தார் — ஸகலவஸ்துககளுககும ஸ்வாமியாய நிற்பவர் வந்தார், தினைததனையும் — சிறிது (நேரமு)ம, திருமகளை — பிராட்டியை, விடாதார் வந்தார் — விட்டுப்பிரியாதவர் வந்தார், தேசு — தேஜஸ்ஸில, ஒத்தார் மிககாரும் இலலார் வந்தார் — ஒததவரும மிகுநதவரும (வேறொருவர்) இருககபபெறாதவர் வந்தார், நினைகக — (தமமை) நினைககுமபடி, நமககு — (தாஸராகிய) நமககு, இன் அறிவு — இனிய ஜ்ஞானததை, தந்தார் வந்தார் — அருளியவர் வந்தார், நிலைநின்ற — (அழிவற்று) நிதயனான, உயிர்—ஜீவன், தோன்ற — (தன்னை அறிய வேறு ஜ்ஞானம வேணடாதபடி தானே) ப்ரகாசிககுமபடி, நினைந்தார் வந்தார் — ஸஙகலபிததவர் வந்தார்; எனககு இவர் — எனககு இவர் (ஸ்வாமி). நான் இவாககு — நான் இவருககு (அடியன), என்ன — என்று அநுஸநதிகக, இனியார் வந்

தாா் — போகயமாயததோனறுமவா வநதாா், ஒன்று எழுததில — ஓா அக்ஷரமான பரணவததில, திகழநின்ரா வநதாா — (போறறப படடு) பரகாசிபபவா வநதாா தாம - அசை 3

நமச்சப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

272 நாம்வணஙகத தாமிணஙகா நிறபாா வநதாா
நம்மையடைக கலஙகோளளு நாதா வநதாா
நாமேமககாம் வழககேலலா மறுததாா வநதாா
நமககிதுவேன் றுரையாமல வைததாா வநதாா
சேமமேணணி யெம்மையன்பாக கடைததாா வநதாா
செழுநதகவாற றிண்சரணு மீசா வநதாா
தாமனைததுந தீவினையைத தவிாப்பாா வநதாா
தமககேயா யெமைககோள்வாா வநதாா தாமே 4

உரை:— நாம் வணஙக — நாம ஸேவிததால, தாம் இணஙகா நிற்பாா வநதாா — தாம (நமககுப பலன கொடுகக) உடனபடடு நிறபவர் வநதாா, நம்மை அடைககலம கோளளும — நமமைக காக்க வேணடிய வஸதுவாக ஏறறுககொளபவரான, நாதா வநதாா — ஸவாமி வநதாா, நாம் எமககு ஆம்—நாம எமககு எனனும நினைவினால ஆகினற, வழககு எலலாம் — விவாதஙகளையெலலாம, அறுததாா வநதாா—ஒழித தவா வநதாா, இது நமககு — இநத வஸது நமககு (உரியது), என்று உரையாமல் — எனறு கூறாமல, வைததாா வநதாா — (நலல அறிவைக கொடுதது) நிறுததியவா வநதாா, சேமம எணணி — (எமககு) க்ஷேமததைச்செயய எணணி, எம்மை — எஙகளை, அன்பாககு — பாகவதருககு, அடைததாா வநதாா — அடிமையாககியவா வநதாா, செழும் தகவால்—மிகக கருணையால, திண சரண ஆம் — வலிய சரணமாக ஆகினற, ஈசா வநதாா — ஸாவேசுவரன வநதாா, தீ வினையை அனைததும் — (நம) கொடிய காமஙகளை முழுதும, தாம தவிாபபாா வநதாா — தாமே ஒழிபபவா வநதாா, எ(ம்) மைத தமககேயாய — எஙகளைத தம பரயோஜநததிற்காகவே, கோளவாா வநதாா — ஏற்றுக கொளளுமவா வநதாா. தாம - அசை. 4

நாராயணசப்தார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

273 உலகெல்லா முள்ளேவைத் துமிழ்ந்தார் வந்தார்
உலகுடம்பாய்த் தாமுயிராய் நின்றார் வந்தார்
அலைகடலா யானந்த மடைந்தார் வந்தார்
அளவில்லா வருளாழிப் பெருமாள் வந்தார்
திலகமெனுந் திருமேனிச் செல்வர் வந்தார்
செழுங்குணங்க ளிருமூன்று முடையார் வந்தார்
இலகுசுடர் முழுநலமா மினியார் வந்தார்
எல்லார்க்குங் கதியானார் வந்தார் தாமே. 5

உரை — உலகு எல்லாம்—உலகங்கள் முழுவதையும், உள்ளே வைத்து — (ப்ரளயகாலத்தில் தம்) வயிற்றினுள் வைத்து, (ரக்ஷித்து) உமிழ்ந்தார் வந்தார் — (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் மறுபடி) படைத்தவர் வந்தார், உலகு உடம்பாய் — (சேதநாசேதநங்களாகிய) உலகம் (முழுதும் தமக்குச்சரீரமாய் நிற்க), தாம் உயிராய்நின்றார் வந்தார் — தாம் அந்தர்யாமியாயநின்றவர் வந்தார், அலைகடலாய — (குமிழி, நுரை, அலை முதலிய பல நிலைமையில் மாறுகின்ற) அலை (நிறைந்த) கடலைப்போல இருந்து (தாமும் பலவிதமான ப்ரபஞ்சமாகப் பரிணமித்து அதனால்), ஆனந்தம் அடைந்தார் வந்தார் — ஸந்தோஷம் அடைந்தவர் வந்தார், அளவு இல்லா அருள் ஆழிப் பெருமாள் வந்தார் — அளவற்ற கருணைக் கடலான பெருமாள் வந்தார்; திலகம் எனும் — திலகமென்று சொல்லப்படுகின்ற (சிறந்த), திருமேனிச் செல்வர் வந்தார் — திவ்யமங்களவிக்ரஹமாகிய செல்வத்தையுடையவர் வந்தார், செழும் குணங்கள் — சிறந்த குணங்கள், இரு மூன்றும் உடையார் வந்தார் — ஆறும் உடையவர் வந்தார்; இலகு — (மாறுபடாமல்) ப்ரகாசிக்கின்ற, சுடர் — ஜ்ஞாநஸ்வரூபரும், முழு நலம் ஆம் — பரிபூர்ணாநந்தஸ்வரூபருமாக ஆகின்ற, இனியார் வந்தார் — (அநுபவிக்க) இனியராயிருப்பவர் வந்தார் எல்லார்க்கும் கதி ஆனார் வந்தார் — ஸகலஜீவருக்கும் அநுபவிக்கப்படும் பலனாயிருப்பவர் வந்தார். தாம - அசை 5

ஆறு குணங்கள் — 1 ஜ்ஞாநம் 2 சக்தி 3 பலம் 4 ஐச்வர்யம் 5 வீர்யம் 6 தேஜஸ். என்பன. அல்லது — 1 காருந்தன்மை

2 அருள் 3 ஜ்ஞானம் 4 எளிமை 5 இந்திரியங்களின் அடக்கம் 6 மனத்தின் அடக்கம் என்பன

நாராயண சப்தத்தின்மீதுள்ள நான்காம் வேற்றுமையின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

274 அருளாலே விலங்கிரண்டு மழிப்பார் வந்தார்
ரஞ்சிறையைக் கழித்தருளு மன்பார் வந்தார்
மருள்வாரா வகைநம்மைக் காப்பார் வந்தார்
வானேற வழிநடத்தி வைப்பார் வந்தார்
தெருளாரு தெளிவிசும்பு தருவார் வந்தார்
திணகழற்கீழ் வாழநமக் கருள்வார் வந்தார்
பெருவானி லடிமைநம்மைக் கொள்வார் வந்தார்
பிரியாமற் காத்தளிப்பார் வந்தார் தாமே 6

உரை— அருளாலே – கருணையினால், விலங்கு இரண்டும் – விலங்கு (போன்ற புண்யபாபங்களாகிய கர்மங்களை) இரண்டையும், அழிப்பார் வந்தார் – ஒழிப்பவர் வந்தார், அம் – (ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காமவசத்தால்) அழகிய (தாயத் தோன்றுகின்ற), சிறையை – (ஸம்ஸாரமாகிய) சிறையை, கழித்தருளும் – போக்கியருள்கின்ற, அன்பார் வந்தார் – (பாகவதர்களிடம்) அன்புள்ளவர் வந்தார், மருள் வாரா வகை – (அநாதிகாலத்தில் தீயநினைவுகளைத் தருகின்ற) அஜ்ஞானம் வாராதபடி, நம்மைக் காப்பார் வந்தார் – நம்மைக் காத்தருள்பவர் வந்தார், வான் ஏற – பரமபதத்திற்குச் செல்லும்படி, வழி நடத்தி வைப்பார் வந்தார் – அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் நடத்திவைப்பவர் வந்தார், தெருள் ஆரும் – (அனைவரும்) ஜ்ஞானம் நிறைந்து ப்ரகாசிக்கும் இடமாகிய, தெளி விசும்பு – சுத்தஸத்துவமயமான பரமபதத்தை, தருவார் வந்தார் – கொடுத்தருள்பவர் வந்தார், திண் கழற்கீழ் – (தம்முடைய) வலிய திருவடிகளின்கீழ், வாழ – (கைங்கர்யம் செய்து) வாழும்படி, நமக்கு அருள்வார் வந்தார் – நமக்கு அருள் புரிவார் வந்தார், பெருவானில் அடிமை – ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் கைங்கர்யத்தை, ந(ம்)மைக் கொள்வார் வந்தார் – நம்மைக் (கொண்டு செய்வித்து ஏற்றுக்) கொள்பவர் வந்தார், பிரியாமல் – (நம்மை விட்டு நாம் ஒருபோதும்) பிரியாமல், காத்து அளிப்பார் வந்தார் – காத்தருள்பவர் வந்தார் தாம் - அசை

6

கீழ் ஆறு பாசுரங்களால் திருமந்த்ரார்த்தம் கூறப்பட்டது இனி த்வயத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

275 அகலகிலாத திருமகளா ரன்பா வந்தா
ரடியிரண்டு மாருகத தந்தாா வந்தாா
புகலில்லாா புகலாகும் புனிதா வந்தாா
போனனுலகிற றிருவுடனே திகழ்வாா வந்தா
ரகிலமெலா மானந்த மானா வந்தா
ரடியிணைககீழ வைததடிமை கோளவாா வந்தாா
பகனடுவே யிரவழைகக வலலாா வந்தாா
பகலோனரு யிரவழிததாா வந்தாா தாமே 7

உரை:— அகலகிலாத திருமகளாா — (க்ஷணமும) பிரியாத பிராட்டியாரிடம, அனபா வந்தார் — அனபுடையாா வந்தாா, அடி இரணடும — திருவடி இரணடையும, ஆருகத தந்தாா வந்தாா — உபாயமாகக கொடுததவா வந்தாா, புகல இலலாா — (வேறு) உபாயம (அநுஷ்டிககச சகதி) இலலாதவருககு, புகல ஆகும — அவவுபாயத தின ஸதாநததில நிறகினற, புனிதா வந்தாா — பரிசுததா வந்தாா; போன உலகில — பரமபததில, திருவுடனே திகழவாா வந்தாா — பிராட்டியுடன பரகாசிபபவா வந்தாா, அகிலம் எலாம — (லீலா விபூதி — நிதயவிபூதியாகிய) உலகஙகள, (அவன திருமேனி, குணங கள ஆகிய) அனைததும, ஆனநதம ஆனா வந்தாா — (நிதயருககும முகதருககும) ஆநநதமாயத தோனறுமாறு நிறகபபெறறவா வந்தாா, அடியிணைககீழ வைதது — (நமமைத) திருவடி இரணடின கீழும சோதது, அடிமை கோளவாா வந்தாா — (நாம செயயும) கைங காயததைத ஏறறுககொளளுமவா வந்தாா, பகல் நடுவே — பகலின நடுவிலேயே, இரவு அழைககவலலாா வந்தாா — (பாரதயுததததில) இரவைக கொணரும வலலமையுடையவா வந்தாா, பகல ஒன்றாய — (முகதியில) ஒரே பகலாய, இரவு அழிததாா வந்தாா — (ஸமஸார மாகிய) இரவைப போககியவா வந்தாா (தாம — அசை)

பகல்நடுவே இரவழைததது—127-வது பாசுரக குறிபபிலே காணக. 7

சரமசுலோகத்தின் அர்த்தம் 2-பாசுரங்களால் வெளியிடப்படுகின்றது—

276 தருமன்விடத் தாந்தூது போனார் வந்தார்
தரணிபொறுத் திணபாரந் தவிர்த்தார் வந்தார்
அருமறையின் பொருளனைத்தும் விரித்தார் வந்தார்
அஞ்சினநீ யென்னையடை யென்றார் வந்தார்
தருமமெலாந் தாமாகி நிற்பார் வந்தார்
தாமேநம் வினையனைத்துந் தவிர்ப்பார் வந்தார்
பரமெனது நீபுலம்ப லென்றார் வந்தார்
பார்த்தனுக்குத் தேரூர்ந்தார் வந்தார் தாமே 8

உரை:— தருமன் விட — தர்மபுத்திரன் அனுப்ப, தாம் தூது போனார் வந்தார் — (துர்யோதநனிடம்) தாமே தூது சென்றவர் வந்தார், தரணி பொறா — பூமியால் பொறுக்கமுடியாத, திண பாரம் — (ஆசரித விரோதிகளாகிய) வலிய சுமையை, தவிர்த்தார் வந்தார் — ஒழித்தவர் வந்தார், அரு மறையின் பொருள் அனைத்தும — அருமையான வேதத்தின் அர்த்தம் முழுவதையும், விரித்தார் வந்தார் — (ஸ்ரீ கீதையின்வாயிலாக) விளக்கியவர் வந்தார்; அஞ்சின நீ—(வேறு உபாயம் அநுஷ்டிக்கமுடியாது) அஞ்சின நீ, என்னை அடை என்றார் வந்தார் — என்னைச் சரணமடைவாயாக என்று கூறியவர் வந்தார்; தருமம் எலாம் — ஸகல உபாயங்களும், தாமாகி நிற்பார் வந்தார் — தாமேயாகி நிற்பவர் வந்தார், நம் வினை அனைத்தும் — நம் கர்மங்கள் முழுவதையும், தாமே தவிர்ப்பார் வந்தார் — தாமே தொலைப்பவர் வந்தார், பரம எனது — (உனக்குப் பலனைக் கொடுத்துக் காக்கவேண்டிய) பொறுப்பு என்னுடையது, நீ புலம்பல் — நீ வருந்தாதே, என்றார் வந்தார் — என்று உறுதிகூறியவர் வந்தார், பார்த்தனுக்கு — அர்ஜுநனுக்கு, தேரூர்ந்தார் வந்தார் — தேரை ஓட்டியவர் வந்தார். (தாம — அசை)
8

277 வஞ்சனைசெய் பூதனையை மாய்த்தார் வந்தார்
மல்லாமத் கரிமாள மலைந்தார் வந்தார்
கஞ்சனைப்போர் கடுஞ்சினத்தாற் கடிந்தார் வந்தார்
கணணுதன்முன் வாணன்றோள் கழித்தார் வந்தார்

வெஞசொறற வீடுகொடுத துகநதா வநதா
விலககிலலா வழிநடதத விரைந்தா வந்தா
பஞ்சவரைப பலவகையுங காததா வந்தா
பாஞசாலி குழனமுடிததா வநதா தாமே. 9

உரை — வஞ்சனை செய பூதனையை — (தமமைக கொலல) வஞசனைசெயதுவநத பூதனையை, மாயததா வநதா — கொன றவா வநதா ; மலலா — (முஷடிகன முதலிய) மலலரும, மதகரி — (குவலயாபீடமெனனும) மதயானையும, மாள — மாணடுபோகுமபடி, மலைநதா வநதா — போாசெயதவா வநதா, கஞசனை — கமஸனை, கடும சினததால — கொடிய கோபததால, போா — சணடையில, கடிநதா வநதா — கொனறவா வநதா, கணநுதலமுன் — நெறறிக கண படைதத சிவனுககுமுனனே, வாணன் தோள — பாணாஸுர னுடைய (ஆயிரம) தோளகளை, சழிததா வநதா — அறுததவர் வநதா, வெம சொல தர — (சிசுபாலன) கொடிய (நிநதைச) சொற களைக கூற, வீடு கொடுதது—(அவனுககு) மோக்ஷததைக கொடுதது, உகநதா வநதா — (அதனால) மகிழநதவா வநதா, விலககு இல்லா வழி — தடையிலலாத (அாசசிராதி) மாாககததாலே, நடதத விரைந தா வந்தா — (சேதநனை) நடதத விரைபவா வநதா, பஞசவரை — பஞசபாணடவாகளை, பலவகையும் — பல வழிகளிலும, காத்தா வநதா — ரகூஷிததவா வநதா, பாஞசாலி குழல முடித்தா வநதா — தெரௌபதியின, (சபததினபடி துாயோதனனைக கொலவிதது அவளுடைய) கூநதலை முடிககச்செயதவா வநதா (தாம - அசை) 9

278 அததிகிரி யருளாளப பெருமாள வந்தா
ரானைபரி தேரினமே லழகா வநதா
கசசிதனிற கண்கொடுககும் பெருமாள வநதா
கருதவரந தருதெயவப பெருமாள வநதா
முததிமழை பொழியுமுகில வணணா வநதா
மூலமென வோலமிட வல்லாா வந்தா
முததரவே திககுளளே யுதிததா வநதா
மும்பாதொழுங கழலுடையாா வநதா தாமே. 10

இதன உரையை 224-வது பாசுரததிலே காணக 10

279 மறைத்தலையி லிசையெழுத்தில வணங்கும் வாக்கின்
மந்திரத்தி னாலெழுத்தாந் திருநா மத்தி
னிறைத்திலகு வேற்றுமையி லிரண்டா மொன்றி
னெடுமாலன் கீதையெலா நிறைந்த சோலலி
லுறைத்தவர்கண் டுரைத்தபொரு ளான வெல்லா
முயாவிரத வருளாளப பெருமா டேசின
றிறத்திலியை திருச்சின்ன மாலை பத்துஞ்
செவிக்கினிதாஞ் சிற்றின்ப மிசையா தார்க்கே 11

உரை:— மறைத்தலையில இசை — வேதங்களின் (ஆரம்பத்திலும்) முடிவிலும் அமைந்த, எழுத்தில — எழுத்தாகிய பரணவத்திலும், வணங்கும் வாக்கில — வணக்கத்தைக் கூறும் சொல்லாகிய நமச்சப்தத்திலும், மந்திரத்தில நாலு எழுத்து ஆம் திருநாமத்தில — திருமந்த்ரத்திலுள்ள நான்கு அக்ஷரங்கள் அமைந்த நாராயணசப்தத்திலும், நிறைத்து இலகு — (அந்த நாராயணசப்தத்தைப்) பூர்த்திசெய்து பரகாசிக்கின்ற, வேற்றுமையில — நான்காமவேற்றுமையிலும், இரண்டு ஆம ஒன்றில — இரண்டு பாகமாயிருந்து ஒரு மந்த்ரமாயுள்ள த்வயத்திலும், நெடுமாலதன — எமபெருமானுடைய (ஸௌந்தியாகிய), கீதை — ஸ்ரீ பகவத்கீதையிலுள்ள, எலாம் நிறைந்த — ஸார்வார்த்தங்களும் தன்னுள் அடங்கப்பெற்ற, சோலலில — சரமசலோகத்திலும், உறைத்தவர் — நன்கு பரிசயம் செய்த ஆசார்யர்கள், கண்டு — (தாங்கள்) அறிந்து, உரைத்த — (நமக்கும்) உபதேசித்த, பொருளான எல்லாம் — அர்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும், உயா விரதம் — (சரணாகத ரக்ஷணமெனனும்) உயர்ந்த வரத்தைக்கொண்டுள்ள, அருளாளப பெருமாள — பேரருளாளப்பெருமாளுடைய, தேசின் திறத்தில இயை — பெருமையின விஷயத்திலே இயை (தத்துரைக்கின்ற) திருச்சின்னமாலை — திருச்சின்னமாலையாகிய, பத்தும் — பத்துப பாசுரங்களும், சிறு இன்பம் — அற்பமான (ஸம்ஸார) ஸுகத்தை, இசையார்தார்க்கு — (விரும்பி) அங்கீகரிக்காதவர்களுக்கு, செவிக்கு இனிது ஆம — காதுக்கு மதுரமாயிருக்கும்.

இப்பிரபந்தம பேரின்பமான பகவதநுபவத்தில கருத்துடையோர்க்கே ரஸிப்பதாகும

11

இப்பிரபந்தத்திலுள்ள விசேஷார்த்தங்களின் சுருக்கம்.

1-வது, 2-வது பாசுரங்கள் — இவை திருமந்த்ரத்தில உள்ள பரணவத்தின அகாரார்த்தத்தைக் கூறுவன முதற பாசுரத்தில் அனைத்தை

யும படைததல முதலிய தனமைகளால காரணதவமும, நிதயஸூரிகளால்
அநுபவிககபபடுதல முதலியவறறாலும இரணடாமபாசுரததில வேததைதக்
காததல முதலியவறறாலும ரக்ஷகதவமும விளககபபடடன

3-வது பாசுரம் — ‘அனைததுககும அதிபதியாய’ என்ற தொடர்,
எலலாம எமபெருமானுககுச சேஷம என்ற பொருளைக காடடி அகாரததின்
மீது ஏறியழிநத நானகாமவேறறுமையுருபின பொருளைககூறும ‘திரு
மகளை விடாதார’ எனனுமது உகாரததின அாததததைடம, ‘தேசொததார்
இலலார’ எனனுமது அவனுககே சேஷமெனற மறறோர உகாரததத்
தையும சொலலும ‘கினைகக தநதார’ ‘நலேசினற ினைநதார’
எனனும தொடாகள அவனளிதத ஜஞானததையடையனாய ஸவயமபரகாச
ஞய நிதயனான ஜீவனுடைய ஸவரூபததைக கூறும ‘எனககிடா .’
எனுநதொடரால பரணவததின அாததம முழுதும கூறபபடடதாம

4-வது பாசுரம் — இது நமசசபதாாததததைக கூறும ‘நாம்
வணஙக’ எனறதால நமஸகாரமெனற பொருளும, ‘அடைககலம .’
எனறதால பரஸமாபபணமெனற பொருளும, ‘நாம அறுததார’ என்ற
தால அஹஙகாரமமகாரஙகள ஒழிதல என்ற அாததமும, ‘நமககு வைத
தார’ எனறதால சேதநனுககு யாதையும பறறச சேஷிதவமிலலையென்ற
அாததமும, ‘அனபாககடைததார’ எனறதால அாததததால பெறும பாக
வத சேஷதவமும, ‘திணசரண’ எனறதால உபாயமாநதனமையம, ‘வினை
யனைததும ’ எனறதால அநிஷடம்கழிதல என்ற பொருளும,
‘தமககேயாய’ எனறதால சேதநாககுக கைஙகாயததிலும ஸவதநதர
ஞயச செயயுநதனமையும பலனைப பெறுநதனமையும இல என்ற
பொருளும கூறபபடடன

5-வது பாசுரம் — இது நாராயண சபதததின அாததததைக்
கூறும ‘உலகு உமிழநதார’ எனறதால அனைததுககும ஆதாரமாந்
தனமையும காரணமாநதனமையும, ‘உலகுடமபாய ’ எனறதால்
பரபஞசததிறகும ஈசுவரனுககும உளள சரீர ஆதமபாவமும, ‘அலைகடலாய்
’ எனறதால இரணடு விபூதிகளையுடைய தனமையும, ‘திலகமெனும்
’ ‘செழுஙகுணஙகள ’ எனறதால முறையே திவயமஙகளவிக்ர
ஹம திருககலயாணகுணஙகள ஆகிய பொருளகளும, ‘இலகு சுடா முழு
லம’ எனறதால ஜஞாந ஆநநதஸவரூபமாய ப்ரகாசிககினற திவ்
யாதமஸவரூபமும, ‘கதியானா’ எனறதால தானே உபாயமாகவும
பலனுகவும நிறறல என்ற அாததமும கூறபபடடன

6-வது பாசுரம் — இதில நாராயண சபதததின மீதுளள நானகாம
வேறறுமையுருபின பொருளான கைஙகாயம கூறபபடுகினறது உபாயததை
அநுஷடிதத சேதநனுககுக காமஙகளை ஒழிததல் முதல, பிரியாமற காததல்
வரை உளளனவெலலாம பலனுடைய வகுபபிலே சேருவனவாகும

7-வது பாசுரம் — இது தவயததின பொருளைககூறும ‘அகல
லா’ எனனுமது ஸ்ரீ சபதததினமேலுளள மதுபவிகுதிககும, ‘அடி
இரணடுமாறுக’ எனுநதொடா ‘சரணௌ சரணம’ எனனும பாகததிறகும
பொருளாகும ‘புகலிலலார’ எனபது ‘பரபதயே’ என்ற வினைமுறறி
லுளள தனமைவிகுதியின பொருளையும, ‘புகலாகும’ எனபது மறற

ஸ்ரீ:

பன்னிருநாமம் - உரை

ஸ்ரீமாந் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

பொதுத்தனியன்

ராமாநுஜ தயாபாத்ரம் . . . .செப்பிகழ் ॥

சீரொன்று . .. வாழ்வு

சிறப்புத்தனியன்—உரை

பன்னிரு நாமந திருவத்தி யூர்ப்பரன் பாதமென்று
நன்னிற நாமம் படைதிக்கி யாவையு நாமறியத்
தென்னந தமிழ்த்தொடைச் சீரார் கலித்துறை யோதியீந்தான்
மின்னுறு நூலமர் வேங்கட நாதனந தேசிகனே

மின் உறு — *ப்ரகாசம் பொருந்திய,* **நூல் அமர்** — *யஜ்ஞோபவீதம் பொருந்திய,* **வேங்கடநாதன்** — *தூப்புல் திருவேங்கடமுடையானாகிய,* **நம் தேசிகன்** — *நம் ஆசார்யன்,* **பன்னிரு நாமம்** — *பன்னிரண்டு ஊர்த்வ புண்ட்ரங்களும்,* **திருவத்தியூர்ப்பரன்** — *பெருமைபொருந்திய ஹஸ்திகிரிக்கு நாதனான பேரருளாளனுடைய,* **பாதம் என்று** — *திருவடி (வடிவங் கொண்டன) என்று (நினைத்து),* **நல் நிறம்** — *(அந்த அந்த புண்ட்ரங்களின் தேவதையாகிய எம்பெருமானுடைய) சிறந்த நிறம்,* **நாமம்** — *திருநாமம்,* **படை** — *ஆயுதம்,* **திக்கு** — *(வவிக்கும்) திசை (ஆகிய),* **யாவையும்** — *அனைத்தையும்,* **நாம் அறிய** — *நாம் அறியும்படி,* **தென்னந்தமிழ்** — *தெற்கே வழங்கும் அழகிய தமிழிலாகிய,* **தொடை**—*பாட்டுக்களுள்,* **சீர் ஆர்**—*சிறப்புப் பொருந்திய,* **கலித்துறை**— *கட்டளைக்கலித்துறையென்னும் பாவினத்தால்,* **ஓதி ஈந்தான்** — *அருளிச்செய்து (நாம் அநுஸந்திக்கத்) தந்தருளினான்*

கார்கொண்ட மேனியன் பாதாம் புயத்தைக் கருத்திருத்தி
யேர்கொண்ட கீர்த்தி யிராமா னுசன்ற னிணையடிசேர்
சீர்கொண்ட தூப்புற் றிருவேங்க டாரியன் சீர்மொழியை
யார்கொண்டு போற்றினு மம்மால் பதத்தை யடைவிக்குமே.

ஸ்ரீ:

பன்னிருநாமம் - உரை

ஸ்ரீமாந் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

பொதுத்தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் . ஜ்ஞாநவைராக்ய பூஷணம் ।
ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்ததேசிகம் ॥

ஸ்ரீமான் ... வாழ்வு

சிறப்புத்தனியன்—உரை

பன்னிரு நாமந் திருவத்தி யூர்ப்பரன் பாதமென்று
நன்னிற நாமம் படைதிக்கி யாவையு நாமறியத்
தென்னந் தமிழ்த்தொடைச் சீரார் கலித்துறை யோதியீந்தான்
மின்னுறு நூலமர் வேங்கட நாதனந் தேசிகனே

மின் உறு – ப்ரகாசம் பொருந்திய, நூல் அமர் – யஜ்ஞோபவீதம் பொருந்திய, வேங்கடநாதன் – தூப்புல் திருவேங்கடமுடையானாகிய, நம் தேசிகன் – நம் ஆசார்யன், பன்னிரு நாமம் – பன்னிரண்டு ஊர்த்வ புண்ட்ரங்களும், திருவத்தியூர்ப்பரன் – பெருமைபொருந்திய ஹஸ்திகிரிக்கு நாதனான பேரருளாளனுடைய, பாதம் என்று – திருவடி (வடிவங் கொண்டன) என்று (நினைத்து), நல் நிறம் – (அந்த அந்தப் புண்ட்ரங்களின் தேவதையாகிய எம்பெருமானுடைய) சிறந்த நிறம், நாமம் – திருநாமம், படை – ஆயுதம், திக்கு – (வலிக்கும்) திசை (ஆகிய), யாவையும் – அனைத்தையும், நாம் அறிய – நாம் அறியும்படி, தென்னந்தமிழ் – தெற்கே வழங்கும் அழகிய தமிழினாலாகிய, தொடை–பாட்டுக்களுள், சீர் ஆர்–சிறப்புப் பொருந்திய, கலித்துறை– கட்டளைக்கலித்துறையென்னும் பாவினத்தால், ஓதி ஈந்தான் – அருளிச்செய்து (நாம் அநுஸந்திக்கத்) தந்தருளினான்

கார்கொண்ட மேனியன் பாதாம் புயத்தைக் கருத்திருத்தி
யேர்கொண்ட கீர்த்தி யிராமா னுசன்ற னிணையடிசேர்
சீர்கொண்ட தூப்புற் றிருவேங்க டாரியன் சீர்மொழியை
யார்கொண்டு போற்றினு மம்மால் பதத்தை யடைவிக்குமே

கார் கொண்ட மேனியன் — *மேகத்தை ஒத்த திருமேனியை யுடைய பேரருளாளனுடைய,* பாதாம்புயத்தை — *திருவடித்தாமரைகளை,* கருத்து இருத்தி — *மனத்தில் உறுதியாகத் தியானித்து,* ஏர்கொண்ட — *அழகிய,* சீர்த்தி — *புகழையுடைய,* இராமானுசன்றன் — *ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய,* இணையடிசேர் — *இரண்டு திருவடிகளையும் சேர்ந்த,* சீர்கொண்ட — *பெருமைபெற்ற,* தூப்புல் திருவேங்கடாரியன் — *தூப்புல் திருவேங்கட முடையானுடைய,* சீர் மொழியை — *சிறந்த ஸ்ரீஸூக்தியை,* கொண்டு — *மனத்திற்கொண்டு,* ஆர் போற்றினும் — *யார் துதித்தாலும்,* அம் மால் பதத்தை — *அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளை,* அடைவிக்கும் — (*அந்த ஸ்ரீஸூக்தி*) *பெறுவிக்கும்*

[விஷயச்சுருக்கம்]

இப்பிரபந்தமும் பேரருளாளன் விஷயமே

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தம் சரீரத்தில் தினந்தோறும் பன்னிரண்டு திருமண் காப்புக்களைத் தரித்துக்கொள்ளல் மிகவும் அவசியமாகும் கேசவன் முதல் தாமோதரன்வரையில் உள்ள 12 திருநாமங்களைச்சொல்லி அந்தந்தத் திருமண் காப்புக்களில் அவ்வவ்வெம்பெருமான்களை ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும் இப்பிரபந்தத்தில் அவ்வெம்பெருமான்களின் திருமேனிநிறம், அவர்கள் அணிந்திருக்கும் ஆயுதங்கள், அவர்கள் தலைவராயிருக்கும் திசை, நம் சரீரத்தில் புண்டரரூபமாய் அவர்கள் வசிக்கும் பாகம் இவற்றை ஸ்ரீதேசிகன் வெளியிட்டிருக்கிறார் புண்ட்ரம் தரிக்கும்போது இப்பிரபந்தம் அவசியம் அனுஸந்திக்கவேண்டியதாகும்

இப்பிரபந்தம் முழுவதும் கட்டளைக்கலித்துறையால் அமைந்ததாம்

280 கேசவ னயநின்று கீழைத் திசையிலு நேர்நுதலும்
தேசுடை யாழிக ளனகுடன் செம்பசும் பொன்மலைபோல்
வாசி மிகுத்ததனை மங்காமற் காக்கு மறையதனா
லாசை மிகுத்த வயனமக வேதியி லற்புதனே. 1

உரை:— மறையதனால — *வேத* (*ராத்ர நிசசய*) *த்தால்,* ஆசை மிகுத்த அயன — (*பேரருளாளனே பரன் என்று தேறி அவனிடம்*) *அன்பு மிகுதியாகப்பெற்ற பரஹ்மாவினுடைய,* மக வேதியில்—*யாகவேதியில* (*அவதரித்த*), அற்புதன்—*அதிசயச்செயல்களையுடைய பேரருளாளன்;* கேசவனய — *கேசவனென்னும் திரு*

நாமத்தையுடையனுய, கீழைத் திசையிலும் நெற்றியிலும் — கிழக்குத் திசையிலும் (பாகவதர்களின்) நெற்றியிலும், தேசு உடை ஆழிகள் நான்குடன் — பரகாசமுள்ள சக்கராயுதம் நான்குடன், செம் பசும் பொன் மலைபோல — சிவந்த மாற்றுயர்ந்த பொன்னினுலமைந்த மலை போல, நின்று—நிலைபெற்றுநின்று, வாசி மிகுத்து — சிறப்பு மிகுந்து, என்னை மங்காமல் காக்கும் — என்னைக் கெட்டுப்போகாமல் காப்பான்.

தேவதை — கேசவன், நிறம் — பொன், ஆயுதம் — நான்கு சக்கரம், திசை — கிழக்கு, புண்டரஸ்தானம் —நெற்றி

வத்தாஸ்ஸ்ரூ ஈஶாரி கெஶவம் கனகஜ்ரூஹமு । 1

281 நாரணனுயநல் வலம்புரி நாலு முகந்தெடுத்து
மூரணி மேக மெனவே யுதரமு மேற்குநின்று
மாரண நூற்ந் தருளா லடைக்கலங் கொண்டருளும்
வாரண வெற்பின் மழைமுகில் போனின்ற மாயவனே.

உரை:— வாரணவெற்பில் — ஸ்ரீஹஸ்திகிரியில், மழை முகில் போல — குளிர்ந்த மேகம்போல, நின்ற மாயவன் — நிற்கின்ற அதிசயசெயல்களையுடைய பேரருளாளன், நாரணனுய — நாராயணனுயிருந்து, நல வலம்புரி நாலும் — சிறந்த வலம்புரிச்சங்கம் நான்கையும், உகந்து எடுத்தும்—மகிழ்ந்து(கையில்)ஏந்தியும், ஊர் அணி மேகம் என — (நிறத்தில்) சஞ்சரிக்கின்ற அழகிய மேகம் என்னும்படியாக, உதரமும் மேற்கும் நின்றும்— வயிற்றிலும் மேற்குத்திசையிலும் நின்றும், ஆரண நூல் தந்து — வேதமாகிய சாஸ்திரத்தைப் பிரவர்த்திப்பித்து, அருளால் — கருணையால், அடைக்கலம் கொண்டருளும் — (என்னைக்)காக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஏற்றுக்கொண்டருள்வான

தேவதை.— நாராயணன், நிறம் — நீலம், ஆயுதம் — நான்கு சங்கம், திசை — மேற்கு, புண்டரஸ்தானம் — வயிறு

நாராயணம் வநஶ்யாமம் வத்தாஸ்ஸ்ரூ ஈஶாரிஹஹமு ॥ 2

282 மாதவ நாமமும் வான்கதை நான்கு மணிநிறமு
மோது முறைப்படி யேந்தி யுரத்திலு மேலுமலகிப
போதலா மாதுடன் புந்தியி லன்பாற புகுந்தளிக்குந்
தூதனு நாதனு மாயதோல் லத்தி கிரிச்சுடரே. 3

உரை:— தூதனும் நாதனும் [illegible] தூதனுயும் (அனைவருக்கும்) [illegible] சுடா — அநாதியான ஸ்ரீ [illegible] ளானை, மாதவ நாமமும் — [illegible] கதை நான்கும் — வலிய கதை [illegible] நீல) [illegible] ஏந்தி [illegible] கூறுகிற முறைப்படி, ஏந்தி — [illegible] பிலும் மேல் (நோக்குப) திசையிலும் [illegible] (எனவிடம்) அனைவிருல, புந்தியில் [illegible] மாதுடன — தாமரைமலரில் [illegible], பரிவெசித்து, அளிக்கும் — காப்பான

தேவதை.— மாதவன், [illegible] கதை, திசை — ஊர்த்வதிசை, [illegible]

[illegible]

283 கோவிந்த னென்றுங் குளிர்மதி [illegible]
யேவுந் தனுக்க ளுடன்றெற [illegible]
மேவுந் திருவரு ளாலவினை தீர்க்கு [illegible]
பூவன றொழவந்தி மாமலை [illegible]

உரை:— பூவன் — (நாபிக்) கமலத்தில் [illegible] தொழ — ஸேவிக்க [illegible] ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியின்மேல் நிலைபெற்று [illegible] புண்யஸ்வரூபனுமான பேரருளாளன், கோவிந்தன் [illegible] வும், என்றும் குளிர் மதி — (நிறைந்த) [illegible] சந்திரனுக்கவும், ஆகி — இருந்து, கொடியவை [illegible] களைப் போக்குகின்ற, தனுக்களுடன் [illegible], தெற்கிலும் — தெற்குத்திசையிலும், [illegible] உடபுறத்திலும், நின்று — நிலைபெற்று, [illegible] பொருந்திய சிறந்த கருணையால், வினை தீர்த்து [illegible], எனை ஆண்டருளும் — என்னை அடிமைகொள்வான்.

தேவதை — கோவிந்தன்; [illegible] — சந்திரன்; [illegible] வில், திசை:— தெற்கு, புண்டரஸ்தானம், — [illegible]

[illegible]

284 விட்டு வலவயிற றின்கண் வடக்கும் விடாதுநின்று
மட்டவிழ் தாமரைத் தாது நிறங்கொண்ட மேனியனைத்
தொட்ட கலப்பைக ளீரிரண் டாலுந் துயரறுக்குங் 5
கட்டெழிற் சோலைக் கரிகிரி மேனின்ற கற்பகமே.

உரை:— கட்டு எழில் சோலை — *மிக்க அழகுள்ள சோலை சூழ்ந்த*, கரிகிரிமேல் நின்ற — *ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியின்மேல் எழுந்தருளியுள்ள*, கற்பகம் — *கல்பகவ்ருக்ஷம் போன்ற பேரருளாளன*, விட்டு — *விஷ்ணுவாக இருந்து*, வலவயிற்றின் கண் — *வயிற்றின் வலப்புறத்திலும்*, வடக்கும் — *வடதிசையிலும்*, விடாது நின்று — *நீங்காது தங்கி*, மட்டு அவிழ — *தேன் ஒழுகுகின்ற*, தாமரைத் தாது நிறம் கொண்ட மேனியனை — *தாமரையினது மகரந்தத்தின் நிறத்தைக் கொண்ட திருமேனியுடையனை*, தொட்ட கலப்பைகள் ஈர் இரண்டாலும் — *(கையில்) ஏந்திய கலப்பைகள் நான்கினாலும்*, துயர் அறுக்கும் — *(என்) துன்பத்தைப் போக்குவான்.*

தேவதை.— விஷ்ணு, *நிறம்* — தாமரைத்தாதின் நிறம் (பொன்னிறம்), *ஆயுதம்* — நான்கு கலப்பை, *திசை*.— வடக்கு; *புண்ட்ர ஸ்தாநம்* — வயிற்றின் வலப்புறம். 5

விஷ்ணும் உதரதக்ஷிணம் ஹலீ வஹந் வடக்கிலும் ஸம்நிஷேத் ।

285 மதுசூ தனனென வலபுயந் தென்கிழக் கென்றிவற்றிற்
பதியா யிருந்துபொன் மாதுறை பங்கய வண்ணனுமாய்
முதுமா வினைக ளறுக்கு முயலங்க ளீரிரண்டான்
மதுவா ரிளம்பொழில் வாரண வெற்பின் மழைமுகிலே.

உரை:— மது ஆர் — *தேன் நிறைந்த*, இளம் பொழில் — *இளஞ்சோலை சூழ்ந்த*, வாரண வெற்பில் — *ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியில் (எழுந்தருளியுள்ள)*, மழை முகில — *வர்ஷாகால மேகம்போன்ற பேரருளாளன*, மதுசூதனன் — *மதுஸூதநனாக (இருந்து)*, என் வலபுயம் என்று — *என் வலது புஜமும்*, தென் கிழக்கு (என்று)— *தென்கிழக்கும்* (*ஆகிய*), இவற்றில் — *இந்த ஸ்தாநங்களில்*, பதியாய் இருந்து — *லக்ஷ்மிப் பிராட்டி வஸிக்கும் ஸ்தாநமாய் இருந்து*, பொன் மாது உறை — *லக்ஷ்மிப் பிராட்டி வஸிக்கின்ற*, பங்கய வண்ணனுமாய் — *தாமரையின் நிறமுடையவனாய்*, முயலங்கள் ஈர் இரண்டால் — *உலக்கைகள் நான்கினால்*, முது மா வினைகள் — *(என்னுடைய) அநாதியான பெரிய கர்மங்களை*, அறுக்கும் — *ஒழிப்பான்.*

தேவதை — **மதுஸூதநன்**, *நிறம்*.— **தாமரை**, *ஆயுதம்* — **நான்கு கலப்பை**, *திசை* — **தென்கிழக்கு**, *புண்ட்ரஸ்தானம்* — **வலது புஜம்**

ஶ்ரீஹஸ்திஶைல ... (Sanskrit/Grantha verse line) ॥ 6

286 திரிவிக் கிரமன் றிகழத்தீ நிறத்தன் றெளிவுடைவா
ளுருவிக கரங்களி லீரிரண் டேந்தி வலககழுததுஞ
செருவிக கிரமத் தரக்காதிக ஞ்சிறந தாளுமிறை
மருவிக கரிகிரி மேல்வரந தந்திடு மன்னவனே. 7

உரை .— கரிகிரிமேல மருவி — *ஸ்ரீஹஸ்திகிரியின்மீது பொருந்தி*, வரம் தந்திடும — (*வேண்டிய*) *வரத்தைக் கொடுத்தருள்கின்ற*, மன்னவன் இறை — *சக்கரவர்த்தியாகிய பேரருளாளன்*, திரிவிக்கிரமன் — *திரிவிக்ரமனாக இருந்து*, திகழ தீ நிறத்தன — *ஜ்வலிக்கின்ற அக்நிபோன்ற நிறமுடையனாய*, கரங்களில — *திருக்கைகளில*, தெளிவு உடை — *பரிசுத்தம் பொருந்திய*, வாள ஈரிரண்டு — *வாள நான்கையும*, உருவி ஏந்தி — *உருவித் தாங்கி*, வலககழுத்தும் — *கழுத்தின வலப்புறத்திலும*, செரு விககிரமத்து — *போரில வலிமையைக் காட்டுகின்ற*, அரககா திககும் — *ராக்ஷஸர்களுடைய திசையாகிய நைருதிதிக்கிலும*, சிறநது ஆளும் — *சிறந்து (நின்று) ரக்ஷிப்பவன*.

தேவதை — **த்ரிவிக்ரமன்**, *நிறம்* — **அக்நி**, *ஆயுதம்* — **நான்கு வாள்**, *திசை*.— **தென்மேற்கு**, *புண்ட்ரஸ்தானம்* — **கழுத்தின் வலப்புறம்**

(Sanskrit/Grantha verse line) । 7

287 வாமன னென்றன்வா மோதர மும்வாயு வின்றிசையுந
தாம மடைநது தருண வருககு னிறததனுமாய்ச்
சேம மரககலஞ் செம்பவி யீரிரண் டாறறிகழு
நாமங்கை மேவிய நான்முகன் வேதியி னம்பரனே. 8

உரை:— நாமங்கை மேவிய — *ஸரஸ்வதியோடு பொருந்திய*, நான்முகன் வேதியில — *ப்ரஹ்மாவின யாகவேதியில* (*அவதரித்த*), நம் பரன் — *நம ஸர்வேச்வரனான பேரருளாளன*, வாமனன்—*வாமநனாய*, என்றன் வாமோதரமும் — *என இடவயிற்றையும்*, வாயுவின் ... *புவின திசையான வடமேற்கையும*, தாமம் அடைந்து— ... *காண்டு*, தருண அருககன் நிறத்தனுமாய — *இளம ... நிறமுடையவனாய*, சேமமரககலம் — (*அடியார்களை ... ததிலிருநது கரை சேர்த்து*) *க்ஷேமத்தைக்*

கொடுக்கும் ஓடமாக (இருந்து), செம் பவி ஈர இரண்டால் — சிவந்த வஜ்ராயுதம் நான்கினோடு, திகழும் — ப்ரகாசிப்பான.

தேவதை.— வாமநன்; நிறம்.— இளம் ஸூர்யன், ஆயுதம்:— நான்கு வஜ்ரம், திசை:— வடமேற்கு, புண்ட்ரஸ்தாநம்:— வயிற்றின் இடது புறம்.

வாமநம் வாமபார்ஸ்வேது வஜ்ரம் விஷ்ணுவே ॥ 8

288 சீரார சிரீதர ஞயச்சிவன் றிக்கு மிடப்புயமு
மேரா ரிடங்கோண டிலங்குவெண் டாமரை மேனியனைப்
பாராய பட்டய மீரிரண் டாலும் பயமறுக்கு
மாரா வமுததி மாமலை மேனின்ற வச்சுதனே. 9

உரை:— ஆரா அமுது — (எவ்வளவு அனுபவிக்கதாலும்) தெவிட்டாத அமுதமாகவுள்ளவனும், அத்திமாமலைமேல்—ஸ்ரீஹஸ்தி மஹாகிரியின் மேல், நின்ற — நிலைபெற்றவனும், அச்சுதன் — (அடியவர்களை) கைவிடாதவனுமான பேரருளாளன், சீர் ஆர சிரீதரனை — சிறப்பு நிறைந்த சிரீதரனை, சிவன் திக்கும் — சிவனுடைய திசையாகிய வடகிழக்கையும், இடப புயமும் — இடப புஜத்தையும், ஏர் ஆர இடம் கொண்டு — அழகு பொருந்திய ஸ்தானமாகக் கொண்டு, இலங்கு வெண் தாமரை மேனியனை — ப்ரகாசிக்கின்ற வெண்மையான தாமரையின் நிறமுடையவனைப், பார் ஆய — பருத்த, பட்டயம் ஈர் இரண்டாலும் — பட்டயம் (எனனும் ஒருவகை வாள்) நான்கினாலும், பயம் அறுக்கும் — (என) பயத்தைப் போக்குவான.

தேவதை— ஸ்ரீதரன்; நிறம்:— வெண்தாமரை; ஆயுதம்:— நான்கு பட்டாக்கத்தி; திசை:— வடகிழக்கு, புண்ட்ரஸ்தாநம்:— இடது புஜம்

ஸ்ரீதரம் வாமபாஹௌ து வஜ்ரம் ஷட்பூஷணாயவே । 9

289 என்னிடி கேச னிறைகீ ழிடக்கழுந் தென்றிவற்றி
னன்னிலை மின்னுரு வாய்நாலு முறகரங் கொண்டளிக்கும்
பொன்னகில் சோநதலைக் குமபுனல் வேகை வடகரையிற்
றென்ன னுகந்து தொழுநதேன வேதியர் தெய்வமொன்றே.

உரை:—பொன் அகில் சோந்து—பொன்னையும் அகிற்கட்டையையும் கொண்டு, அலைக்கும் புனல் — அலைமோதுகின்ற ஜலத்தையுடைய, வேகை வடகரையில் — வேகவதிநதியின் வடகரையில், தென்னன் உகந்து தொழும் — பாண்டியராஜன் மகிழ்ந்து வணங்குகின்ற, தென

வேதியா — *தெனமபாககததிலுள்ள வைதிகப பெரியோர்களிலை,* ஒன்று தெயவம — *ஒரே தெயவமாகிய பேரருளாளனை,* [illegible] என இறை — *ஹருஷீகேசனெனனும* *என* [illegible], கீழ இடககழுதது என்று — *கீழபபாகமும கழுததின* [illegible] (ஆகிய), இவற்றில — *இநத இடஙகளில,* நல நிலை மின் [illegible] *நனகு நிலைபெறற மினனைபபோனற நிறமுடையனும* ([illegible]), நாலு முறகரம் கொணடு — *நானகு சமமடடிகளை* [illegible] *கொணடு,* அளிககும் — *காபபான*

'இருடிகேசன' எனனுஞ சொல தனை நோககி '[illegible]' [illegible] *மருவியது*

தேவதை — **ஹ்ருஷீகேசன்**, *நிறம* — **மின்னல்**, [illegible] **நான்து சம்மட்டி**, இடம — **கீழ்ப்பாகம்**, *புண்டரவுநதரம* [illegible] **கழுத்தின் இடப்புறம்**

[illegible] ஹ்ருஷீகேசம் [illegible] ॥

[*பெருமாளகோயிலுககு மிகச சமீபததில 'தெனமபாககம்'* *என்று ஒரு ஸ்ரீகராமம இருககினறது அதைக காஞசீபுரத்தின* [illegible] *யாகக கொளளலாம அவவூரில பஞசராதர சாஸதரஙகளில* [illegible] *பரமவைதிகாகளான பாகவதாகள எழுநதருளியிருநது* [illegible] *பேரருளாளனைத தமது குலதெயவமாககொணடு பாஞசராதர* [illegible] *யில வழுவாது திருவாராதனமசெயதுவநதனாரெனறும,* [illegible] *சிறநத குணஙகளைககணட ஆஸதிக சிகாமணியான பாணடியராஜ* [illegible] *அவாகளுககு மிகக ஸமமானமளிததது அவாகளை* [illegible] *ஒரு வரலாறு இபபாசுரததாலும பெரியோாகளின* [illegible] *அறியக கிடககினறது*

மேலும பெருமாளகோயில பாணடியநாடடிலடஙகிய [illegible] *காலமிருநததாகவும, அபபொழுது பாணடியராஜன பேரருளாள* [illegible] *ளால பெருமைபெறறு வாழநதுவநததுபறறி அவவரசன பேரருளாளனை* [illegible] *தொழுதுவநததாகவும சிலாசாஸனமுளளதெனறும பெரியோா* [illegible]]

290 எம்பறப நாபனு மேன்பின் மனம்பற்றி மலரவிழி [illegible]
வெம்பொற கதிரவ ஞயிர மேவிய மெயயுருவா
யம்பொற கரஙகளி லைம்படை கொண்டஞச லென்றளிக்குந்
செம்பொற றிருமதிள சூழசிநது ராசலச் சேவகனே. 11

உரை — செம் பொன் திரு மதிள் சூழ் — சிவந்த பொன்னா லாகிய அழகிய மதிள் சூழ்ந்த, சிந்துராசலச் சேவகன் — ஹஸ்திகிரி யில் (உள்ள) மஹாவீரனை பேரருளாளன், எம் பற்பநாபனும் — எம்முடைய பத்மநாபனுமாகி, என் பின் — என்னுடைய பின்பாகத் தையும், மனம் — மனஸ்ஸையும், பற்றி மன்னி நின்று — பற்றிக் கொண்டு ஸ்திரமாய் நின்று, வெம் பொன் — உஷ்ணமான சிவந்த ஆயிரம் கதிரவன் — ஆயிரம் ஸூர்யனோடு, மேவிய மெய் உருவாய் — ஒப்பான திருமேனி நிறமுடையனாய், அம் பொன் கரங்களில் — அழகிய சிவந்த திருக்கைகளில், ஐம்படை கொண்டு — ஐந்து ஆயுதங் களை தரித்து, அஞ்சல் என்று — அஞ்சாதே என்று (கூறி), அளிக்கும் — காப்பான

தேவதை :— பத்மநாபன், நிறம் :— ஸூர்யன்; ஆயுதம் :— சக்கரம், சங்கம், வாள், வில், தண்டு என்னும் ஐந்து ஆயுதங்கள், ஸ்தானம்:- மநஸ்; புண்ட்ரஸ்தானம் — பின்புறம்

வஞாயாமும் வஜநாஸம் ஹுணரீஜூகூபொவிஷ்டு ॥ 11

291 தாமோ தரனென்றன் றுமங்க ளுலு கரங்களிற்கொண்
டாமோ தரமென வாகத்தி னுட்புறம் பிற்கழுத்துந்
தாமோ ரிளங்கதி ரோனென வென்னு ளிருளறுக்கு
மாமோக மாற்று மதிளத்தி யூரின் மரகதமே. 12

உரை :— மா மோகம் மாற்றும் — பெரிய அஜ்ஞானத்தைப் போக்குகின்ற, மதிள் அத்தியூரில் — மதிள்சூழ்ந்த ஹஸ்திகிரியில் (உள்ள), மரகதம் — மரகதரத்நம்போன்ற பேரருளாளன், என்றன் தாமோதரன் — என் தாமோதரனாகி, நாலு தாமங்கள் — நான்கு பாசங் களை, கரங்களில் கொண்டு — திருக்கைகளில் ஏந்தி, தரம் ஆமோ என — (இந்தப்) பெருமை (மற்றவருக்கு) உண்டோ என்னும்படி, ஆகத்தின் உள் புறம் — சரீரத்தின் உள்ளேயும் வெளியிலும், பின் கழுத்தும் — கழுத்தின் பின்புறத்தும் (நின்று), தாம் ஓர் இளம் கதிரோன் என — தான் ஓர் இளம் ஸூர்யனென்னும்படி (நிற முடையனாயிருந்து), என் உள் இருள் அறுக்கும் — எனது மனத்துள் (இருக்கும் அஜ்ஞானமாகிய) இருளைப் போக்குவான.

தேவதை — தாமோதரன், நிறம் — பாலஸூர்யன், ஆயுதம் — தான்து பாசம், இடம் — சரீரத்தின் உட்புறமும் வெளிப்புறமும்; புண்டரஸ்தானம் — கழுத்தின் பின்புறம்

ஓம் தாமோதராய நம: ... 12

292 கத்தித் திரியுங் கலைகளை வெல்லுங் கருத்திலவைத்துப
பத்திக் குறுதுணை பன்னிரு நாமம் பயில்பவர்க்கு
முத்திக்கு மூல மெனவே மொழிந்தவிம் மூன்றுநான்கு
தித்திக்கு மெங்க டிருவத்தி யூரரைச் சேர்பவர்க்கே. 13

உரை:— கத்தித் திரியும் — (ஸாரமில்லாத ஆடம்பரத்தோடு) கத்திக்கொண்டே திரிகின்ற, கலைகளை — (பயனற்ற) வித்யைகளை, வெல்லும் — (வாதத்தில்) ஜயிக்கக்கூடிய (உறுதியையுடைய), கருத்தில — மனதில், பத்திக்கு உறு துணை — (பகவத்) பக்திக்குத் தக்க ஸாதனமான, பன்னிரு நாமம் — (கேசவன் முதலிய) பன்னிரண்டு திருநாமங்களையும், வைத்து — ஊன்றி அநுஸந்தித்து, பயில்பவர்க்கு — பரிசயம்செய்பவருக்கு, முத்திக்கு மூலம் — மோக்ஷத்திற்குக் காரணம் (ஆகும்), என மொழிந்த — என்னும் படி கூறப்பட்ட, இம்மூன்று நான்கும் — இந்தப் பன்னிரண்டு பாசுரங்களும், எங்கள் திருவத்தியூரரைச் சேர்பவர்க்கே — எங்கள் பேரருளாளரை ஆச்ரயித்த பாகவதர்களுக்கே, தித்திக்கும் — (உள்ளத்திற்கு) இன்பம்கொடுப்பனவாகும்.

பேரருளாளன் திருவடிகளில் ஈடுபட்ட பாகவதர்க்குப் பரம போக்யமான இப்பிரபந்தத்தை அநுஸந்திப்பவர் பகவத்பக்தி பெருகப்பெற்று உபாயத்தை அநுஷ்டித்து மோக்ஷம் பெறுவர் — என்றவாறு. 13

பன்னிருநாமம் — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

திருமந்திரச்சுருக்கு - உரை

ஸ்ரீராாதுபபுல திருவேஙகடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

தனியன

ஶ்ரீராமாநுஜதயாபாத்ரம் | வேதாந்தகுரு ...
ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் | ... வாரிதிம

[விஷயச்சுருக்கம்]

சேதநன உஜ்ஜீவிபபதறகு ஸாதநமான ரஹஸயஙகள மூனறு. அவை—திருமநதரம, தவயம, சரமசலோகம எனபனவாம அவறறுள ஒவ வொனறும ஒவவொரு வகையில மிகப பெருமைபெறறு விளஙகும திரு மநதரம, ஸகலமநதரஙகளிலும சிறநது விளஙகுவது, ஸகலவேதஙகளின ஸாரமானது, தீஙகுகள அனைததையும போககவலலது, ஸகல பலனகளை யும அளிககவலலது, ஸகல உபாயஙகளையும தலைககட்டிவைககவலல ஒரு ஸாதநமாவது, ஸகலஜாதியினரும தததம அதிகாரததிறகுத தககவாறு வைதிகம தாநதரிகம எனறு ஸ்ரீபாஞசராததரததில கூறிய முறைப்படி அநுஸநதிகக உரியது, சேதநன அசேதநம ஈசவரன ஆகிய தததவஙகளை வெளியிடவலலது, வேறு மநதரஙகளின உதவியினறி ஸகலபலனகளையும அளிககவலலது, சிறசில மநதரஙகள சிறசில பகவதமூாததிககு உரியனவா யிருததலபோலனறி ஸகலபகவதமூாததிகளுககும பொதுவானது. ஆசாாயாகளும ஆழவாாகளும மஹாஷிகளும இநத மநதரததின பெருமையை அளவிலாது புகழநது பேசியுளளனா மிகக கூறுவ தென? எமபெருமானால நேரில இமமநதரததை உபதேசிககபபெறற திருமஙகை மனனனபோலவாரே இதன பெருமையை அறியவலலா

இஙஙனம பெருமைபெறறுவிளஙகும திருமநதரம எட்டு எழுததுக கள கொணடதாகும அதனால இது அஷடாக்ஷரமெனப பெயா பூணடது. உபநிஷத்துததானே இத திருமநதரததின அக்ஷரஙகளைக கணககிட்டு இவ வஷடாக்ஷரம ஸ்ரீமநநாராயணனைக காட்டககூடியதெனறு கூறி இதை ஓதுபவனது பெருமையைப பரககப பேசியது

இத்தகைய திருமந்த்ரத்தைப் பதம் பதமாகப் பிரித்துத் தனித் தனியே பொருளைச் சுருக்கி இந்தப் பிரபந்தத்தில் கூறுவதால் இது 'திரு மந்திரச்சுருக்கு' என்ப் பெயர்பூண்டது. இப்பிரபந்தம் முழுவதும் ஸம்ஸாரக் கடலில் அழுந்தித் தவிக்கும் சேதநர்பால் மனமிரங்கி அவர்களை விளித்துக் கூறும் உபதேசமாகும். இப்பிரபந்தத்தில் ஸ்ரீதேசிகன், (1) அகாரம் (2) அதன்மீது ஏறி அழிந்துகிடக்கின்ற நான்காம்வேற்றுமையுருபு (3) உகாரம் (4) மகாரம் (5) நமஃ எனும் பதம் (6) நாரபதம் (7) அயநபதம் (8) அதன் மீதுள்ள நான்காம்வேற்றுமையுருபு— ஆகியவற்றின் பொருளை முறையே கூறி, முடிவில் இவ்வார்த்தங்களெல்லாம் ஆசார்யர்கள் நிதியைப்போல பரம ரஹஸ்யமாகச் சேமித்துவைத்தவை என்று கூறித் தலைக்கட்டுகிறார்.

திருமந்த்ரத்தில் முதற்பதமாகிய ப்ரணவம் அகார உகார மகாரங்களாகிய மூன்றெழுத்துக்கள் கொண்டதாகும் அதில் அகாரத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

இப்பிரபந்தம் முழுவதும் அறுசீராசிரியவிருத்தத்தில் அமைந்ததாம்

293 நாவலர் மறைநா லொன்று நலந்திகழ் மறையோன் றோரா
தாவலிப் பலைக்கு மோகத் தழுந்திநின் றலமா கின்றீர்
தூவலம் புரியா மொன்றிற் றுவக்கமாம் வண்ண மொன்றுற
காவலென் றகரத் தவ்வாயக் கருத்துறக் காண்மி னீரே. 1

உரை:— நா அலர் – (உச்சரிப்பவர்களின்) நாவிலே மலர்ந்து நிற்கின்ற, நால் மறை ஒன்றும் நலம் திகழ் – நான்கு வேத(ங்களின் ஸார)மும் பொருந்திய பெருமையுடன் விளங்குகின்ற, ஒன்று மறை– ஒரு ரஹஸ்ய (மாகிய திருவஷ்டாக்ஷர) த்தை, ஓராது – அர்த்தத்துடன் ஆராய்ந்து அறியாமல், ஆவலிப்பு அலைக்கும் மோகத்து – கர்வத்தால் விளைந்த அஜ்ஞானத்தில், அழுந்தி நின்று – அழுந்திக் கிடந்து, அலமாகின்றீர் – (கரையேற வழியறியாது) தவிக்கும் சேதநர்களே!, தூ வலம்புரியாம் ஒன்றில் – பரிசுத்தமான வலம்புரிச் சங்கம்போன்ற உருவமுடைய ப்ரணவத்தில், துவக்கமாம் வண்ணம் ஒன்றுஉ – முதலிலுள்ள (அகாரமாகிய) ஓரெழுத்தினால் (உணர்த்தப்படும் பொருள்), காவல் என்று–ரக்ஷிக்கும் தன்மை என்று (அதனை), அகரத்து அவ்வாய – அகாரத்தில் அவ் என்றவினைப்பகுதி யடியாக, நீர் கருத்து உறக் காண்மின் – நீங்கள் (உங்கள்) மனத்தில் பதியுமாறு அறிந்துகொள்க.

பரணவம ஒனறுமே ஸகலவேதஙகளின ஸாரமாகும அதன ஆத தததை நனகு உணாநதால எமபெருமானுடைய ஸவரூபததையும ஜீவனுகிய தனனுடைய ஸவரூபததையும நனகு அறிநது அதனுல அஹஙகார மமகாரங கள ஒழியபபெறறு ஸமஸார ஸமுதரத்திலிருநது கரையேறப பெறலாம இநத பாககியததைப பெருத சேதநாகளே! பரணவததை ஓா ஆதாரததில எழுதினுல வலமபுரிசசஙகம போலிருககும இநத பரணவததில அகாரமே முதல அக்ஷரமாகும வடமொழியில 'அவ' எனனும தாது (வினைபபகுதி) 'காததல' எனனும பொருளைததரும வயாகரண சாஸதரததினபடி 'அவ்' எனனும வினைபபகுதியினமீது தகக விகுதி பெறறுத தேறிய அகாரம 'அனைததையும காககும எமபெருமானைக கூறும ஆகவே அகாரததால, அனைததையும காககவலல எமபெருமானை அநுஸநதாநம செயக—எனறவாறு

அகாரத்தின்மேல் ஏறி அழிநதுகிடக்கின்ற நான்காம்வேற்றுமை யுருபின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

294 இளககமின மயககந தனனு லெனக்கியா னுரிய னெனனுங
களககருத தொனறே கொணடு கடுநர கடைநது நினறீா
விளககுமவ் வெழுததி னுலாம் வேறறுமை யேறறி வாங்கித
துளககமி லடிமை பூணடு தூயராய வாழ்மி னீரே 2

உரை:— இளககம இல — *நெகிழசசியிலலாத, (அதாவது— திணணியதான)* மயககம் தன்னுல் — *அஜஞாநததால.* யான எனககு உரியன் என்னும — *நான ஸவதநதரன எனற,* களக கருதது ஒனறே கொணடு — *கள்ளததனமையுளள மதியையே கொண்டு,* கடு நரகு — *கொடிய நரகத (திறகு ஒபபான ஸமஸாரத) தைத,* அடைநது நினறீா — *அடைநது நினறவாகளே!,* விளககும் அவவெழுததில— *(பகவானுடைய ஸவபாவததை) விளககிககாட்டுகினற அநத அகாரத தினமேல,* நாலாம் வேறறுமை — *நானகாம வேறறுமையுருபை,* ஏறறி வாஙகி — *ஏறறி விலககி,* துளககம இல— *மாறுபாடு இலலாத,* அடிமை பூணடு — *சேஷத்வததைத ஏற்றுககொணடு,* தூயராய் — *பரிசுததராய,* நீா வாழ்மின் — *நீஙகள வாழவீாகளாக*

நெடுநாளாக வேரூனறிககிடநத அஜஞாநததாலே, எமபெருமானுககு அடிமையாயுளள ஆதமஸவரூபததை ஸவதநதரமாக நினைதது அதனுல ஸமஸார ஸமுதரததில அழுநதிக கிடககினற சேதநாகளே! எமபெருமானுடைய ஸவபாவததை வெளியிடுகினற அகாரததினமேல நானகாம

வேற்றுமையுருபு ஏறிப் பின் அழிந்திருக்கின்றது அதன் பொருள் சேஷியைப் பெருமைப்படுத்தும் தன்மையாகும் இதுவே சேஷத்வமென்னப்படும் ஆகவே, ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானுக்கு நான் அடியன் என்ற இவ்வர்த்தத்தை நீங்கள் அநுஸந்தித்துக்கொள்ளச் அதனால் இதுவரை அஹங்காரத்தால் நிலைகுலைந்துநின்ற நிலைமை நீங்கி உஜ்ஜீவிக்கப் பெறலாம்—என்றவாறு

உகாரத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

295 அப்பொரு ளிகந்து மற்று மழிந்தழிந் தெழுவார் தாளி
லிப்பொரு ளிகந்த வன்பா லிரங்கினீர் வணங்கி வீழ்ந்தீ
ருப்பொரு ளுள்ளி மற்றோ ருயிர்தனக் குரிமை மாற்றி
யெப்பொருட் பயனு மீதென் றெண்ணினீ ரெழுமி னீரே.

உரை:— அப் பொருள் — அகாரத்தின் அர்த்தமாகிய எம்பெருமானை, இகந்து — (சரணமடையாமல்) விட்டு, மற்றும் அழிந்து— (அவனையடைவதால் பெறும்) மற்றப் பலன்களையும் விலக்கி, இப்பொருள் — இந்தப் பலன்களையும், இகந்த வன்பால் — இழந்த மஹாபாபத்தால், இரங்கினீர் — மனந்தளர்ந்தவர்களாகி, அழிந்து எழுவார் தாளில் — அழிவதும் பிறப்பதுமே இயற்கையாக உள்ள பிற தேவதைகளின் பாதங்களில், வணங்கி வீழ்ந்தீர்— வணங்கி அதோகதியடைந்தவர்களே !, உப் பொருள் உள்ளி— உகாரத்தின் பொருளை ஆராய்ந்து, மற்று ஓர் உயிர்தனக்கு — (எம்பெருமானைத் தவிர) மற்ற எந்த ஜீவனுக்கும், உரிமை மாற்றி — அடியனாந்தன்மையை விட்டு, எப்பொருள் பயனும் — ஸகலவிஷயங்களின் பலனும், ஈது என்று — இந்த அநுஸந்தானமே என்று, எண்ணினீர் — (உறுதியாக) நினைந்தவர்களாய், நீர் எழுமின் — நீங்கள் உஜ்ஜீவியுங்கள்

அகாரத்தின் பொருளாய் நிற்கும் எம்பெருமானைச் சரணமடைதல் உங்களுக்கு முறைமையாகும் அதனால் கைங்கர்யம் முதலிய உயர்ந்த பலன்களைப் பெறலாம் அங்ஙனம் செய்யாத மஹாபாபத்தால் மனந்தளர்ந்து பிறப்பதும் இறப்பதுமே இயற்கையாயுள்ள அற்ப தேவதைகளின் காலில் வீழ்ந்து வணங்கிக் கெட்டீர்கள் இனி உங்களுக்குச் செய்ய அடுப்பதொன்றைக் கூறுகின்றேன் — ப்ரணவத்தில் இரண்டாவது அக்ஷரம் உகாரம் இதன் பொருள் மற்றொன்றினுடைய ஸம்பந்தத்தை மறுத்தலாகும் இங்கு எம்பெருமானைச் சொல்லும் அகாரத்துடன் உகாரத்தைச் சேர்த்துப்

பொருளபடுததுமபோது எமபெருமானையனறி மறறொருவனுககும அடிய னலலன எனறு பொருளபடும இநத அநுஸநதானமே ஸகல சாஸதரார்த தஙகளின ஸாரமெனறு அறிநது நீஙகள அவவுடைய ஸதானததைககொணடு உஜஜீவியுஙகள—எனறவாறு 3

உகாரத்தின் மற்றெரு பொருள் கூறப்படுகின்றது—

296

என்றுமோ ரேத மினறி யிரவியு மொளியும் போல
வொன்றிநின றுலக ளிககு முகமிகந தடிமை வைதத்தீ
ரொனறுமூன றெழுததா யொனறு மொனறிலொன் றுடைய முனனே
யொன்றிய விரணடை யுள்ளி யுளரென வுயம்மி னீரே 4

உரை:— எனறும் — எககாலததிலும, ஓா ஏதம இன்றி — ஒரு தீஙகும இலலாது, இரவியும் ஒளியுமபோல — ஸூாயனும (அவ னுடைய) பரகாசமுமபோல, ஒனறிநின்று — கூடியிருநது, உலகு அளிககும — உலகததைக காககினற, உகம் இகநது — (எமபெருமான பிராடடி எனற) இரு தததுவததையும் (பறறி அடியாரானதன மையை) விடடு, அடிமை வைததீா — (எமபெருமான ஒருவனுககே) அடிமையை இசைநதவாகளே!, ஒனறு மூனறு எழுததாய ஒனறும் — (உசசரிககுமபோது) ஒருபதமாய மூனறு அக்ஷரஙகளாயச சோநது நிறகினற, ஒன்றில— ஒபபறற பரணவததில, ஒனறுடைய முனனே ஒனறிய — (மகாரமெனனும) ஓா அக்ஷரததின முனபு சோநது நிறகினற, இரணடை உளளி — (அகார உகாரஙகளாகிய) இரணடு அக்ஷரஙகளை (ஆதரததுடன) ஆராயநது, உளா என — பிறநத பயனபெறறவா எனனுமபடி, நீா உயமமின—நீஙகள உஜஜீவியுஙகள

ஸூாயனும அவனது பரகாசமும பிரியாதிருபபது இயலபு அஙஙன மே எமபெருமானும பிராடடியும கணகோமும பிரியாது நினறு உலகத தைக காததுவருகினறனா இவவிருவருககுமே அடியராக அநுஸநதிததல உஙகளது கடமையாகும அஙஙனம செயயாது எமபெருமானுககுமாததிரம அடியராகக கருதுமவாகளே! நீஙகள இனி அநத இரணடு தததுவஙகளைப பிரிததுபபாராதீா பரணவம மூனறு எழுததுககள சோநத ஒரு சொலலா யிருககினறது அதில மூனறாவது அக்ஷரம மகாரம அதறகு முனபு அகாரம உகாரமாகிய இரணடு அக்ஷரஙகள உள உகாரததிறகுப பிராடடியெனறு ஒரு பொருள உணடு அகாரமோ எமபெருமானைக கூறும ஆக அநத

இரண்டு அக்ஷரங்களின் ஆத்தமாகிய திவ்யதம்பதிகளுக்கு அடியராக அநுஸந்தித்து நீங்கள் பிறந்த பயனைப் பெற்று உய்வீர்களாக—என்றவாறு 4

மகாரத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

297 தத்துவ மறுநான் கோடு தனியிறை யன்றி நின்ற
சித்தினை யுணரா தென்றுந் திரடோகை யாகி நின்றீர்
மத்தனைத் தனிவி டாதே மையிலா விளக்க மாககி
யுத்தம னடிமை யான வுயிர்நிலை யுணாமி னீரே 5

உரை:— தத்துவம் அறுநான்கோடு — இருபத்து நான்கு தத்துவங்களும், தனி இறை அன்றி நின்ற — ஒப்பற்ற ஸர்வேச்வரனும் ஆகிய இவற்றில் வேறுபட்டுநிற்கின்ற, சித்தினை — சேதநனாகிய ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை, உணராது — அறியாமல், என்றும் — எப்பொழுதும், திரள் தோகையாகி நின்றீர் — ஒன்றாகத் திரண்ட பல அறிவிலாப்பொருள்களின் கூட்டமாகநின்ற சேதநர்களே !, மத்தனை — மகாரத்தின் பொருளாகிய ஜீவனை, தனி விடாதே — பிரித்து விடாமல், மையிலா — குற்றமற்ற, விளக்கம் ஆக்கி — ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனாக உணர்ந்து, உத்தமன்— உயர்ந்து நிற்கும் எம்பெருமானுக்கு, அடிமையான — அடியனாந்தன்மையாகிய, உயிர் நிலை — ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை, நீர் உணர்மின் — நீங்கள் அறிவீர்களாக.

ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், இந்த்ரியங்கள் பதினொன்று, பூதங்கள் ஐந்து, தந்மாத்ரங்கள் ஐந்து-ஆகிய இருபத்துநான்கு அசேதநத்திற் காட்டிலும் ஜீவன் வேறுபட்டவன், அங்ஙனமே ஈச்வரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் இங்ஙனம் அசேதந—ஈச்வர தத்துவங்களிற் காட்டிலும் வேறுபட்டுநிற்கும் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை நன்கு அறியாமல் பூதங்கள் இந்த்ரியங்கள் இவற்றின் குவியலாய் நிற்கும் அசேதநமான சரீரத்தையே ஆத்மாவெனக்கொண்டு அறிவிழந்துகிடக்கும் சேதநர்களே ! மகாரத்தின் ஆத்தமாகிய ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரனென்று இனி நினையாதீர் ; ஜ்ஞாநஸ்வரூபனென்பதையுணர்ந்து எம்பெருமானுக்கு அடிமையாயிருப்பதே ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமென்பதைக் கண்டறிந்து உஜ்ஜீவியுங்கள்—என்றவாறு

மகாரம் ஜீவனைக்கூறும் எவ்வாறெனில்— தத்துவஸாகரஸம்ஹிதை முதலிய நூல்களில் மகாரம் ஜீவனைக் கூறுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது மேலும் 'மந' என்ற வினைப்பகுதியிலிருந்து மகாரம் தோன்றுகிறது அந்த வினைப்பகுதி, ஜ்ஞாநம் என்ற பொருள்கொண்டதாதலின் அந்தப் பகுதியிலிருந்து

தோன்றிய மகாரம ஜ்ஞானஸ்வரூபனாய நிற்பவன, ஜ்ஞானத்தைக் குணமாகக் கொண்டவன என்ற ஆத்தங்களைத் தந்து, அங்ஙனல்லாத அசேதனத்திற் காட்டிலும வேறுபட்டு நிற்கும ஜீவனைக கூறுகின்றது

மேலும 'மஸ' எனனும வினைபபகுதியிலிருந்தும் மகாரம தோன்றும். இந்த வினைபபகுதிககு அளவு என்று பொருள மற்ற பரமாணங்களால் அணு எனனும அளவில நின்று மகாரம அணுவான ஜீவனைக காட்டுகிறது. இதனால எங்கும நிறைந்துநிறபதுபற்றி விபு எனபபடும ஈசுவரனைககாட்டிலும அணுவான ஜீவன வேறுபட்டவன எனனலாயிற்று

ஆகவே பரணவத்தின அர்த்தத்தை அறிந்தால சரீரமே ஆத்மா என்ற மயக்கம நீங்கி, ஜீவாத்மா ஸ்வதந்தரன என்ற அவிவேகமும ஒழிந்து, எம்பெருமானுககுச சேஷமென்று அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிககலாம—என்றவாறு.

நமஃ எனும் பதத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

298 தனதிவை யனைத்து மாகத் தானிறை யாகு மாய
னுனதெனு முணாததி தாரா துமககுரி ருரிமை யுற்றீ
ரெனதிவை யனைத்தும் யானே யிறையெனு மிரண்டுந் தீர
மநவெனு மிரணடின் மாரு வலவினை மாற்று வீரே 6

உரை:— இவை அனைத்தும் — "இந்த ஸகலவஸ்துக்களும், தனது ஆக — தனககுச சேஷமாய் நிற்க, தான் இறையாகும் — தான் (எலலாவற்றையும ஆளகின்ற) ஈசுவரனாய் நிற்கின்ற, மாயன் — அதிசயச்செயலகையுடைய எமபெருமானே!, உனது எனும் — (எல்லாம்) உனககுச சேஷம" எனனும, உணாததி தாராது — நினைவைச செய்யாமல், உமககு உரிமை உற்றீர — உஙகளுககு நீஙகளே உரிமை பூண்டுநிற்கும சேதநாகளே!, நீர — நீஙகள், இவை அனைத்தும் எனது—இந்த ஸகலவஸ்துக்களும எனககுச் சேஷம், யானே இறை — நான் ஸ்வதந்தரன, எனும் இரண்டும் தீர — என்ற இரணடு மயக்கமும ஒழிந்திட, மந எனும் இரணடில் — நமஃ எனனும் இரணடு அக்ஷரத (தின அாத்தத்தை அநுஸந்திபப) தால, மாரு வல் வினை— (வேறொன்றினாலும) அழியாத வலிய கர்மஙகளை, மாற்றுவீா — ஒழிப்பீாகளாக.

சேதநாகளே! ஸகலவஸ்துக்களும எமபெருமானுககுச சேஷமாகும அவனொருவனே தனககொரு நாயகனிலலாத தனிநாயகன அவன்

திறத்து 'எல்லா வஸ்துக்களும் உனக்குச் சேஷமானவை' என்று நீங்கள் அநுஸந்திக்கவேண்டும் அவ்வாறு செய்யாது அஜ்ஞானம் தலையெடுத்து உங்களுக்கு நீங்களே உரியராகி ஸ்வதந்த்ரராய் மயங்கி அழிகின்றீர்கள். நீங்கள் உய்ய ஓர் உபாயம் உளது அதாவது—

திருமந்த்ரத்தில் இரண்டாவது பதமாக நம: என்ற ஒரு பதம் உளது அது ந, ம: என்ற இரு சிறு பதம் கொண்டதாகும் ம: என்கிற பதத்திற்கு மகாரத்தால் கூறப்படுகின்ற ஜீவனுகிய எனக்கு என்று பொருள் ந என்ற பதத்திற்கு இல்லையென்று பொருள் இத்துடன் 'ஒரு பொருளும்' என்ற ஆத்தமுடைய 'கிஞ்சித்' என்ற சொல்லை வருவித்துக்கொண்டு ஒரு பொருளும் எனக்குச் சேஷமல்ல என்று பொருள்படுத்தவேண்டும் இந்த அநுஸந்தானத்தால் எல்லாப் பொருளும் என்னுடையவை என்ற அஜ்ஞானம் ஒழிந்துவிடும் அங்ஙனமே 'ஸ்வாதந்த்ர்யம்' என்ற சொல்லை வருவித்துக் கொண்டால் எனக்குச் சுதந்திரம் இல்லையென்றும் பொருள்படும் இவ்வநுஸந்தானத்தைப் பெற்றால் நானே ஸ்வதந்த்ரன் என்ற அஜ்ஞானமும் கழியும் இவ்விரண்டு அநுஸந்தானமும் வந்தாலன்றி உங்களைக் கீழே வீழ்த்துகிற தீவினை கழியாது ஆதலால் அவ்வநுஸந்தானத்தைப் பெற முயல்வீராக— என்றவாறு　6

நாரசப்தத்தின் பொருள் விளக்கப்படுகின்றது—

299 அழிவிலா வுயிர்கட் கெல்லா மருக்கனு யழியா வீசன்
வழியலா வழிவி லக்கு மதியெழ மாய மூர்த்தி
வழுவிலா திவைய னைத்தும் வயிற்றில்வைத் துமிழ்ந்த மாலை
நழுவிலா நார வாகி ஞடிநீர் நணுகு வீரே　7

உரை:— அழிவு இலா — அழிவு இல்லாமல் நித்தியமாயுள்ள, உயிர்கட்கு எல்லாம் — ஜீவாத்மா எல்லாவற்றுக்கும், வழியலா வழி விலக்கும் — நல்வழியல்லாத (தீய) வழியில் புகாமல் விலக்குகின்ற, மதி எழ — விவேகம் வருத்தியாகும்படி (செய்யவல்ல), அருக்கனும்— ஸூர்யனும் (நிறபவனும்), அழியா ஈசன் — அழிவில்லாத ஈசனை வனும், மாய மூர்த்தி — அதிசயமான திருமேனியுடையனும், இவை அனைத்தும் — இவ்வுலகம் அனைத்தையும், வழுவு இலாது — குறைவுபடாது, வயிற்றில் வைத்து — (பிரளயகாலத்தில் தனது) திரு வயிற்றில் அடக்கி, உமிழ்ந்த மாலை — (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் மறுபடியும்) படைத்தவனுமான எம்பெருமானை, நழுவு இலா — (நாராயண

சபதததை விடடுப)பிரியாத, நாரவாககில்—நாரம எனனும பததால்,
நாடி—அநுஸநதிதது,நீா நணுகுவீா—நீஙகள(அவனை) அடைவீாகளாக.

ஜீவாகளுககு அழிவு கிடையாது, நிததியாகளாவா அவர்கள தியவழியிற் புகுநது கெடடுபபோகாதபடி நலலறிவைக கொடுதது காபபவன ஸாவேசுவரன அவனும அழிவறறவன, அதயாசசாயமான திருமேனியுடையவன்; இவவுலகம முழுவதையும பராளயகாலததில தன் திருவயிறறில வைதது காததுப பின ஸருஷடிகாலததில் அவறறை வெளிபபடுததுகினறுன இதததைய சிறபபுடைய எமபெருமானை நாராயணபதததில் ஒரு பாகமாயுளள நாரசபதததில (நரபதததால) அநுஸநதிதது அவனை அடைநது உயவீாகளாக—எனறவாறு

நார எனனும பதததில அடஙகியுள்ள 'நர' எனற சொல்லில் ந, ர எனறு இரணடு சிறு பதஙகள உளளன 'ர' எனற பதம 'ரீ' எனற வினைபபகுதியிலிருநது வநததாகும அநத வினைபபகுதிககு அழிதல எனறு பொருள 'ந' எனனும சொல இலலையெனற பொருளுடையதாதலின், அது 'ர' எனற பதததுடன சோநது 'நர' எனறுகி, அழியாத வஸது எனறு பொருள் தநதது ஆகவே 'நர' எனனும பதம ஜீவனையும பரமாதமாவையும சொலலாநினறது இவவிஷயமே முதலடியாற கூறபபடடது

'நரு' எனனும வினைபபகுதியிலிருநது 'நர' எனறு ஆகும் போது எலலா பிராணிகளையும் நலவழியிற செலுததுமவன எனறு பொருள கிடைககினறது இவவாததமே இரணடாமடியாற கூறபபடடது

நரனைச சோநதவை நாரஙகள எனனபபடும இபபொருளில் எமபெருமானுடைய திருமேனி, குணஙகள முதலியனவும நாரபதததால் கூறபபடடனவாம இவவாததம 'மாயமூாததி' எனனும தொடரால ஸூசிப்பிககபபடடதாகினறது

நரனிடமிருநது பிறநதவை நாரஙகள எனனபபடும. இதனுல் ஈசுவரன ஸகலவஸதுககளுககும காரணம எனற ஆததம விததிககும இவ்வாததம மூனறுமடியாற கூறபபடடது 7

அயநரப்பதத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

300 பயனமோன றறிந்து ரைபபாா வன்கழல் வணஙக வேள்கி
நயனமுள் ளின்றி நாளு நளளிரு ணண்ணி நின்றி
ரயனமில வனைததுக் குநதா னவைதனக் கயன மென்னப்
பயனுமாயப பதியு மான பரமனைப் பணிமி னீரே. 8

உரை.— ஒன்று வயனம் — ஒப்பற்ற வேதத்த (தின் அர்த்தத்)தை, அறிந்து உரைப்பார் — (தாம் நன்கு) அறிந்து (பிறருக்கு) உபதேசிப்பவர் (களான ஆசார்ய)களின், வன் கழல் — வலிய திருவடிகளை, வணங்க வெள்கி — வணங்குவதற்கு வெட்கமடைந்து, உள் நயனம் இன்றி — (அதனால்) உட்கண் (ணாகிய ஜ்ஞாநம்) இல்லாமல், நாளும் — எப்போதும், நள் இருள் — அடர்ந்த (அஜ்ஞாநமாகிய) இருளை, நண்ணிநின்றீர் — அடைந்திருந்தவர்களே!, தான் — (எம்பெருமானாகிய) தான், இவ்வனைத்துக்கும் — இந்த ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும், அயனம் — உபாயம், அவை — அந்த ஸகல சேதந — அசேதநங்களும், தனக்கு — (ஈச்வரனாகிய) தனக்கு, அயனம் — ப்ரவேசிக்கப்படும் வஸ்து, என்ன — என்றுகூறும்படி, பயனுமாய — பலனுமாய, பதியுமான — ஆதாரமுமான, பரமனை — ஸர்வேச்வரனை, நீர் பணிமின் — நீங்கள் வணங்குவீர்களாக

வேதார்த்தங்களை நன்கு அறிந்து உபதேசிப்பவர்களான ஆசார்யர்களின் திருவடிகளை வணங்கி அவர்கள் உபதேசத்தைக் கேட்க வெட்கமடைந்து, அங்ஙனம் செய்யாது ஜ்ஞாநமாகிய கண்ணையிழந்து, எம்பெருமான் அனைத்திலும் உட்புகுந்து அந்தர்யாமியாய் நிற்பதை உணராது மோஹாந்தகாரத்தில் விழுந்துகிடக்கும் சேதநர்களே! நாராயணசப்தத்தில் நார பதமும் அயநபதமும் சேர்ந்து பொருள் தரும் முறையை உணர்ந்து அவ்வநுஸந்தாநத்தால் எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து உய்வீர்களாக—என்றவாறு

நாராயணபதம், நார — அயநபதங்கள் சேர்ந்த ஒரு பதமாகும். இதை இவ்வாறு இரண்டுவிதமாய் ஒன்றுகூட்டலாம்—

(1) தத்புருஷஸமாஸம் [நாராணும் அயநம்] இது வேற்றுமைப் புணர்ச்சியெனப்படும் இது நாரங்களுக்கு அயநமாயிருப்பவன் என்ற பொருளைத்தரும் அயநம் எனும் சொல் உபாயம், பலன், ஆதாரம் என்ற மூன்று பொருள்களைக் கூறும் நரனாகிய ஜீவாத்மாவின் கூட்டம் 'நாரம்' எனப்படும் எம்பெருமான் சேதநர்களின் கூட்டத்திற்கு உபாயமாகவும் அநுபவிக்கப்படும் பலனாகவும், 'தன்னிடமிருந்து பிறந்த சேதநாசேதநங்களுக்கு ஆதாரமாகவும் ஆகின்றான்' என்று தத்புருஷஸமாஸத்தால் ஸித்தித்தது

(2) பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் [நாராঃ அயநம் யஸ்ய] இது அன்மொழித்தொகை யெனப்படும் இதனால் நாரங்களை அயநமாகவுடையவன் என்று அர்த்தம் கிடைக்கும் அயநபதம், ப்ரவேசிக்கப்படும் வஸ்து என்ற பொருளைத் தரும் ஆகவே ஸர்வேச்வரன் சேதநாசேதநங்களை ப்ரவேசிக்கப்படும் வஸ்துவாகக்கொண்டவன் என்று ஏற்பட்டது

மேலும் அயநம் என்றசொல் வசிக்குமிடம் எனவும் பொருள்பெறுவதால் முற்கூறியபடி முதல் ஸமாஸத்தால் சேதந-அசேதநங்களுக்கு இருப்பிடமானவன் என்றும், இரண்டாவது ஸமாஸத்தால் அவற்றைத் தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டவன் என்றும் பெரியோர் அநுஸந்திப்பதுண்டு. இவ்வாறாயின் முதற்பொருளில் சேதந அசேதநங்கள் இல்லாதவிடத்திலும் எங்கும் ஸர்வேச்வரன் உளனென்றும், இரண்டாம் பொருளில் சேதந-அசேதநங்கள் உள்ளவிடத்திலே தான் இல்லையென்னவொண்ணாதபடி ஸர்வேச்வரன் கலந்திருப்பவனென்றும் விதித்தது. 8

நாராயணபதத்தின்மேலுள்ள நான்காம்வேற்றுமையுருபின் பொருள் கூறப்படுகின்றது —

301 உய்ந்தவ ருணர்ந்த வாற்றா லுவந்ததற் றேவ லெல்லா
மயர்ந்துநீ ரைம்பு லன்கட் கடிமைபூண் டலமா கின்றீர்
பயந்திவை யனைத்து மேந்தும் பரமனார் நாம மொன்றில்
வியந்தபே ரடிமை தோற்றும் வேற்றுமை மேவு வீரே 9

உரை:— உய்ந்தவர் — (ஜ்ஞானம் முதலியவற்றால்) சிறந்திருக்கும் பெரியோர், உணர்ந்தவாற்றால் — (சாஸ்த்ரங்களை ஆராய்ந்து) நிச்சயித்த ப்ரகாரத்தால், உவந்த — (ஆசார்யர்கள்) திருவுள்ளம் உகந்த, குற்றேவல் எல்லாம் — கைங்கர்யங்களை எல்லாம், அயர்ந்து — மறந்து, ஐம்புலன்கட்கு — ஐந்து இந்த்ரியங்கட்கும், அடிமைபூண்டு — தொண்டுபட்டு, அலமாகின்றீர் — தடுமாறுகின்றவர்களே!, நீர் — நீங்கள், இவை அனைத்தும் — இந்த ஸகலவஸ்துக்களையும், பயந்து — ஸ்ருஷ்டித்து, ஏந்தும் — ரக்ஷிக்கின்ற, பரமனார் — ஸர்வேச்வரனுடைய, நாமம் ஒன்றில் — ஒப்பற்ற (நாராயணன் என்ற) திருநாமத்தினமீது (நின்று), வியந்த பேரடிமை — விலக்ஷணமான பெரிய கைங்கர்யத்தை, தோற்றும் — அறிவிக்கின்ற, வேற்றுமை — நான்காம் வேற்றுமையுருபை, மேவுவீர் — இசைவீர்களாக.

சேதநர்காள்! மஹர்ஷிகள் முதலியோர் சாஸ்த்ரங்களை நன்கு ஆராய்ந்து நிச்சயித்த முறையைத் தழுவி ஆசார்யர்களும் பகவத்கைங்கர்யத்தையே புருஷார்த்தமாகக்கொண்டனர். அத்தகைய கைங்கர்யத்தைச் செய்ய உங்கள் அனைவருக்கும் உரிமையுண்டு. தீவினையின் பயனாக அதை மறந்து இந்த்ரியஸுகத்தையே பெரிதாகக்கொண்டு நீங்கள் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில் அழுந்திக்கிடக்கின்றீர்கள். உங்களுக்கு ஓர் உபாயம் கூறு

கின்றேன — ஸகல வஸ்துக்களையும் படைத்துக் காப்பவனான ஸர்வேசு வரனுடைய திருநாமமான நாராயணபதத்தின் மேல் நான்காம் வேற்றுமை யுருபு உள்ளது இது கைங்கர்யத்தைக் காட்டும் ஆகவே இந்த வேற்றுமையுருபின் பொருளை ஆராய்ந்து இதை அநுபவிக்க முற்படுங்கள்— என்றவாறு 9

இவ்வர்த்தங்கள் ரஹஸ்யமாய்ச் சேமிக்கத்தக்கவை என்கின்றது —

302

எண்டிசை பரவுஞ் சீரோ ரெங்களுக் கீந்த வெட்டி
லுண்டவா றுரைப்பார் போல வொன்பது பொருளு ரைத்தோம்
மண்டுநான் மறையோர் காக்கு மாநிதி யிவைய னைத்துங்
கண்டவர் விள்ளார் விள்ளக் கருதுவார் காண்கி லாரே 10

உரை:— எண் திசை — எட்டுத் திசைகளிலும், பரவும் சீரோர் — புகழப்படுகின்ற பெருமையையுடைய நம் ஆசார்யர்கள், எங்களுக்கு ஈந்த — எங்களுக்கு உபதேசித்த, எட்டில் — திருவஷ்டாக்ஷரத்தில், உண்டவாறு உரைப்பார்போல — (தாம்) உண்டமுறையை (ப் பிறருக்கு) க் கூறுபவரைப்போல, ஒன்பது பொருள் — ஒன்பது அர்த்தங்களையும், உரைத்தோம் — (நாம் அநுஸந்தித்தபடியே) வெளியிட்டோம், மண்டு — (பெருமை) மிக்க, நான்மறையோர் — நான்கு வேதார்த்தங்களையும் கற்றுணர்ந்த நம் ஆசார்யர்களால், காக்கும் — ரக்ஷிக்கப்பட்ட, மா நிதி — பெரிய புதையல்போன்ற, இவை அனைத்தும் — இவ்வர்த்தங்கள் முழுவதை யும், கண்டவர் — (நன்கு) உணர்ந்தவர்கள், விள்ளார் — (ஸுலபமாய்) வெளியிடமாட்டார்கள், விள்ளக் கருதுவார் — (ஸுலபமாய்) வெளி யிடக் கருதுமவர், காண்கிலார் — (இவ்வர்த்தங்களை நன்கு) உணர்ந் தவராகமாட்டார்கள்

நம் ஆசார்யர்களின் பெருமையை உலகம் முழுதும் புகழ்ந்து பேசும் இத்தகைய ஆசார்யர்கள் பரமகிருபையுடன் நமக்குத் திருவஷ்டா க்ஷரத்தை அர்த்தத்தோடு உபதேசித்தனர் அவ்வர்த்தங்களை நன்கு அநு ஸந்தித்து மகிழ்ந்தோம் உலகில் தாம் உண்ட முறையைப் பிறருக்குக் கூறுவதுபோல நம்முடைய அநுஸந்தானத்தின்படியே அவ்வர்த்தங்களை இப்பிரபந்தத்தில் ஒன்பது பாசுரங்களால் விளக்கினோம் ஆசார்யர்கள் பெரிய புதையலாகச் சேமித்துவைத்த இந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களை நன்கு உணர்ந்து

அநுபவிததவாகள தகாதவாககு இவறறைக கூறத துணியமாட்டாாகள். இஙஙனனறி இவவாததஙகளைத தோனறியவாறு வெளியிட்டுக கடைதெருப புராணமாககுபவா இவவாததஙகளை உளளவாறு அறிநதவராகமாட்டாா — எனறவாறு

இப்பிரபநதத்தின்படியே திருமந்திரத்தின் தாற்பரியச் சுருக்கம் :—

ஸ்ரீமநநாராயணன அனைததையும காபபவன ; பிராட்டியை க்ஷணமும பிரியாதவன , அழிவறறவன , ஸகல பராணிகளுககும நல்லறிவளிதது நலவழிபபடுததுமவன , விலக்ஷணமான திருமேனியையும அளவறற திருக்கலயாண குணஙகளையும உடையவன , ஸகல வஸதுககளையும படைப்பவன , சேதநாககு உபாயமாகவும பலனாகவும நிறபவன , சேதநாசேதநங்களுககு ஆதாரமாயநினறு அவறறுள பிரவேசிதது அநதாயாமியாய நிறபவன.

ஜீவாதமா ஜஞாநஸவரூபன , ஜஞாநததையே குணமாகக் கொண்டவன , அணுவாயநிறபவன , ஈசுவரனிலும அசேதநஙகளிலும வேறுபட்டவன , இவன எமபெருமானுககும பிராட்டிககுமே அடியனவான. இவனுக்குச சேஷமானது ஒனறும இலலை ஸ்ரீமநநாராயணனுககே வசபபட்டு நிறபவன , இவனுககு எவவகைச சுதநதிரமும கிடையாது இததகைய ஜீவாதமாவாகிய அடியேன ஸ்ரீமநநாராயணனுக்கு நிதயகைஙகர்யம் செயவேன — எனறவாறு

திருமந்திரச்சுருக்கு — உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாநதமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

த்வயச்சுருக்கு — உரை

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் . தேஶிகம் ||

சீரொன்று வாழ்க

[விஷயச்சுருக்கம்]

முன்னொருகால் பிராட்டி, ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கித் தவிக்கும் சேதநர்களைக் கண்டு மனமுருகி, எம்பெருமானிடம் ஜீவர்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு ஸாதநமாயுள்ள ஒன்றைக் கூறியருளும்படி கேட்டாள். அவள் செவியுற எம்பெருமான் உபநிஷத்தில் தனித்துக்கிடந்த இரண்டு வாக்யங்களைச் சேர்த்து எல்லோரும் எக்காலத்திலும் அநுஸந்திக்கும்படி ஒரு மந்த்ரமாக்கி அருள்புரிந்தான். அதுவே த்வயமென்னப்படுகின்றது. த்வயம் = இரண்டு. இரண்டு பாகமாயிருந்து முதற்பாகம் உபாயத்தையும், இரண்டாம் பாகம் பலனையும் வெளியிடுவதால் அதற்கு இப்பெயர் வந்தது. (முதற் பாகம் எம்பெருமானைச் சரணமாக ஜீவன் வரித்தலையும், இரண்டாம் பாகம் ஜீவன் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் தன்னை ரக்ஷிக்கும் பொறுப்பையும் பலனையும் எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப்பிப்பதையும் வெளியிடுதலால் த்வயமெனப் பெயர்கொண்டது என்றும் பெரியோர் பணிப்பர்) இப்பிரபந்தம் அம்மந்த்ரத்தின் அர்த்தத்தைச் சுருக்கி வெளியிடுவதால் "த்வயச்சுருக்கு" எனப் பெயர்பூண்டது.

இதில் முதற் பாசுரத்தில் த்வயத்தின் பொருள் 10-என்று தொகுத்துக் கூறி மற்றப்பாசுரங்களில் முறையே அப்பதார்த்தங்களையும் காட்டும் உறுப்புகளான (1) ஸ்ரீசப்தம், (2) அதன்மீதுள்ள மதுப் என்னும் விகுதி, (3) நாராயண சப்தம், (4) சரண சப்தம், (5) ஶரணசப்தம், (6) ப்ர என்னும் உபஸர்க்கத்துடன் கூடிய பத என்னும் வினைப்பகுதி, (7) அதிலுள்ள தன்மை யுருபு, (8) பிற்பகுதியிலுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயண சப்தம், (9) அதன்மேலுள்ள நான்காம் வேற்றுமையுருபு, (10) நம: சப்தம் என்னும் இவற்றின் பொருளை அருளி, இங்ஙனே கூறிய பத்து அர்த்தங்களையும் இறுதியில் ஒரு பாசுரத்தில் சேர்த்துக் கூறி முடித்தருளுகிறார் ஸ்ரீதேசிகன்.

இப்பிரபந்தம் முழுதும் கட்டளைக்கலித்துறையால் அமைந்ததாம்

303 இன்னமு திறபிறந் தாளிதங் கேட்க வுரைத்தபிரான்
பொன்னரு ளான்மறை மௌலியிற் பூண்ட விரண்டிசைத்துத்
தன்னுரை மிக்க தனமி தெனத்தந்த வேதத்திற்
றுன்னு பொருள்களபத் துந்தொலை யாநிதி யாகின்றவே. 1

உரை :— இன அமுதில் — இனிய அம்ருதத்தில், பிறந்தாள்— அவதரித்த பிராட்டி, இதம் கேட்க — (ஸம்ஸாரிகளுக்கு) ஹித மானதை (உபதேசிக்கும்படி) கேட்க, உரைத்த — உபதேசித்த, பிரான் — உபகாரகனான எம்பெருமான், பொன் அருளால் — (தன்) சிறந்த கருணையால், மறை — வேதமானது, மௌலியில் பூண்ட — தன் முடியாகிய (கட) உபநிஷத்தில் தரித்த, இரண்டு — இரண்டு வாக்யங்களை, இசைத்து — ஒன்றுசேர்த்து, இது — "இந்த த்வயம், தன் உரை — தன்னுடைய ஸூக்திகளுள், மிக்க தனம் — சிறந்த தனம் போன்றதாகும்", என — என்றுகூறும்படி, தந்த — உப தேசித்த, வேதத்தில் — (சரணாகதியை) அறிவிக்குமதான த்வயத் தில், துன்னு பொருள்கள் பத்தும் — பொருந்திய அர்த்தங்கள் பத்தும், தொலையா நிதி — அழியாத புதையலாக, ஆகின்ற — ஆகின்றன. ஏ — ஈற்றசை

ஸம்ஸாரத்தில் வருந்துகின்ற சேதநர்களாகிய குழவிகளைக்கண்டு பெற்றதாயாயினின்று மனம்பொறாத பிராட்டி அவர்கள் உய்யும்வழி காட்டுமாறு எம்பெருமானை வேண்ட, அதற்கு இசைந்து அவன் கடவல்லியி லிருந்து ஒன்றுதிரட்டி மந்த்ரமாக்கி வெளியிட்டதால் த்வயம் மற்ற எல்லா ஸூக்திகளினும் சிறந்துநிற்கும் அதன் அர்த்தங்கள் பத்தும் பெரும் புதையலாகச் சேமித்துவைக்க உரியனவாம்—என்றவாறு 1

ஸ்ரீசப்தத்தின் ஆறு அர்த்தங்கள் விளக்கப்படுகின்றன.—

304 அருவுரு வானவை தன்னை யடைந்திடத் தானடைந்து
வெருவுரை கேட்டவை கேட்பித் தகற்றும் வினைவிலக்கி
யிருதலை யன்புத னலேமை யின்னடி சேர்த்தருளுந்
திருவுட னேதிகழ வாரசேறிந் தாரேங்கள் சிந்தையுளே. 2

உரை :— அரு உரு ஆனவை — சேதநம் அசேதநம் ஆகிய அனைத்தும், தன்னை அடைந்திட — தன்னை அடைந்திருக்க, தான அடைந்து — (பிராட்டியாகிய) தான் (ஸர்வேச்வரனை அல்லது ஸகல

வஸ்துக்களையும்) அடைந்து, வெருவுரை கேட்டு — (சேதநர்கள் பயத்தால் கூறும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அவை கேட்பித்து — அவ் வார்த்தைகளை (எம்பெருமானை)க் கேட்பித்து, அகற்றும் விலக்கி — (ஈசுவரனோடு சேரவொட்டாது சேதநர்களை) விலக்கும் வைக்கும் காமங்களைக் கழித்து, இருதலை அன்புதனாலே — (எம்பெருமான் சேதநர்கள் ஆகிய) இரண்டு பக்கங்களிலும் உள்ள அன்பினால், எமை — (ஸம்ஸாரிகளாகிய) எம்மை, இன் அடி — (எம்பெருமானுடைய) இனிய திருவடிகளில், சோத்தருளும் — சேர்த்தருளுபவளான, திருவுடனே — பிராட்டியுடனே, திகழ்வார் — ப்ரகாசிப்பவரான எம்பெருமான், எங்கள் சிந்தையுளே — எங்கள் மனத்துள், சேர்ந்தார் — நித்யவாஸம் செய்தருளினார்

ஸ்ரீ என்னும் பதம் பிராட்டியைக் கூறும் இப்பதம் வந்த வழியை ஆய்ந்தால் ஆறுவகையாய்ப் பலவகைப் பொருள்களை இப்பதம் கொடுப்பதாகும் அவையாவன— ஸ்ரீயதே, ஸ்ரயதே, ஶ்ருணோதி, ஸ்ராவயதி, ஶ்ருணாதி, ஸ்ரீணாதி—என்பனவாம்

(1) ஸ்ரீயதே— அடையப்படுகிறாள் உஜ்ஜீவிக்க விரும்புகின்ற ஸகலப்ராணிகளாலும் அடையப்படுகிறாள்

(2) ஸ்ரயதே— அடைகின்றாள் தன்னையடைந்தவர்களை உய்விக்க வேண்டி ஸர்வேசுவரனைத் தான் அடைகிறாள் எல்லோராலும் ஸேவிக்கப்பட்டுத் தானும் எம்பெருமானை ஸேவித்திருக்கிறாளென்றும் கூறலாம் அல்லது—ஸ்ரீயதே என்றதற்கு எல்லாவஸ்துக்களாலும் ஆதாரமாய் அடையப்படுகிறாளென்றும், ஸ்ரயதே என்றதற்கு எல்லாப் பொருள்களையும் ப்ரவேசிக்கப்படும் இடமாக அடைகிறாளென்றும் பொருள்கொண்டு ஸகல வஸ்துக்களிலும் எம்பெருமானைப்போல் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து நிற்கும் பெருமை கூறப்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம்

(3) ஶ்ருணோதி— கேட்கிறாள் சேதநர்கள் "அபராதிகளான எங்களை ஸர்வேசுவரன் திருவடிகளில் சேர்க்கவேணும்" என்று பயத்தோடு கூறும் வார்த்தையைக் கேட்கின்றாள்

(4) ஸ்ராவயதி— கேட்கச்செய்கின்றாள் சேதநர்களுடைய அத்தகைய ஈனக்குரலை ஸர்வேசுவரன் கேட்குமாறு அவனிடம் விண்ணப்பம் செய்கின்றாள் அல்லது— சேதநர்களுக்கு ஹிதமாக எம்பெருமான் கூறிய

ாததைகளைக கேடடு, அவறறைத் தகக ஸமயததில அவனுககு நினை
-டிச சேதநரைக காககினறுள அலலது-ஸாவேசுவரனிடம உலகததிற்கு
ாமைகளைக கேடடுப பின சதருககளும கேடகுமாறு உபதேசிககினறுள்.

(5) ஶ்ருணாதி— நீககுகினறுள தனனை அடைநதவாகளுக்கு
ாயததை அநுஷடிகக இடையூறுகவுளள காமஙகள முதலியவறறைப்
ாககுகினறுள

(6) ஸ்ரீணாதி— பரிபககுவநிலையை உணடாககுகினறுள தனனை
ைடநதவாகள கைஙகாயமசெயவதறகுத தககவாறு அவாகளுடைய
ஙஙகளைப பரிபககுவமாககுகினறுள

இததகைய பெருமைவாயநத பிராடடியுடன பாகாசிககும எம்
நமான நம மனததை விடடகலாது நிததியவாஸம செயதருளகினறுன—
றவாறு

2

ஸ்ரீசப்தத்தின்மேலுள்ள 'மதுப்' என்னும் விகுதிக்குப் பொருள்
ப்படுகின்றது—

ஓருயி ராயநின்ற வோணசுட ரினப வுருத்தனிலும்
பேருரு வததிலும் பினனதிற ரேறறு முருககளிலு
மோருரு வான வுலகிலு மேறகு முருககளினற
சேருதன மன்னுசெய யாளன்பா நம்மனஞ் சோநதனரே.

உரை — ஓா உயிராய நினற — (ஸகலவஸதுககளிலும) ஓரே
தாயாமியாய நினறதும, ஒண சுடா — விளககமுளள ஜஞாநஸவ
மானதும, இன்ப — ஆநநதஸவரூபமாயநிறபதுமான, உருத்
லும் — திவயாதமஸவரூபததிலும, போ உருவததிலும் — பெரிய
(பரவாஸுதேவனுடைய) திருமேனியிலும, அதில் பின் தோற்
— அதிலிருநது பிறகு தோனறுகினற, உருககளிலும் — (வயூ
முதலிய) உருவஙகளிலும, ஓா உருவான — (பகவா
தச) சரீரமாகவேயுளள, உலகிலும — இநத பரபஞசததிலும,
ம் உருககளினல — (அவவவறறுககுத தககபடி) ஏறறுககொள
உருவஙகளோடு, சேருதல மன்னு செயயாள — நிததியமாயச்
நதிநிறகும பிராடடியின, அன்பா — அனபிறகு உரிய ஸாவேசு
ா, நம் மனம் சோநதனா — நமமுடைய நெஞசில நிதய
ம்செயதனா

ஸ்ரீமத் என்ற பதத்தில் ஸ்ரீசப்தத்தின்மேலுள்ள 'மதுப்' என்னும் விகுதி, பிராட்டி எம்பெருமானை விட்டுக் கணநேரமும் பிரியாமல் இருக்கும் இருப்பைக் காட்டும் ஸகலவஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாய் ஜ்ஞானாநந்தஸ்வரூபனாய் நிற்கும் எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துடன் பிராட்டியின் அத்தகைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமும் சேர்ந்திருக்கின்றது. ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ப்ரகாசிக்கும் பரவாஸுதேவவிக்ரஹத்திலும், வாஸுதேவன் ஸங்கர்ஷணன் முதலிய வ்யூஹவிக்ரஹங்களிலும், ராமன் க்ருஷ்ணன் முதலிய விபவாவதாரங்களிலும், கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலிய திவ்யதேசங்களில் எழுந்தருளியுள்ள அர்ச்சாவிக்ரஹங்களிலும், ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் புகுந்து நிற்கும் அந்தர்யாமிரூபத்திலும் அவ்வவற்றுக்குத் தக்கவாறு பிராட்டி எம்பெருமானைப் பிரியாது நிற்கின்றாள். எம்பெருமானுக்குரிய, ஆண்பாலாகவுள்ள வஸ்துக்களுக்குத் தக்கவாறு பிராட்டியும் தனக்கு உரிய பெண்பாலாகவுள்ள வஸ்துக்களைக் கொண்டு கலந்து நிற்கின்றாள். இவ்வாறு எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், விபூதி ஆகிய இவற்றுள் பிராட்டியும் தன் ஸ்வரூபம், ரூபம், விபூதி இவற்றுடன் கலந்து பிரியாதிருப்பதே ஸ்ரீசப்தத்தின்மேலுள்ள 'மதுப்' விகுதியின் பொருளாகும். இத்தகைய பிராட்டியுடன் எம்பெருமான் நம் மனஸ்ஸில் நித்யவாஸம் செய்கின்றான்—என்றவாறு. 3

த்வயத்தின் முற்பகுதியிலுள்ள நாராயணசப்தத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

306 காரண மாயிறை யாய்க்கதி யாயம ரும்பதியா
யாரண மோது மனைத்துற வாயக லாவுயிராய்ச்
சீரணி யுஞ்சுட ராய்ச்சேர்ந் தெங்குந் திகழ்ந்துநின்ற
நாரண னாந்நமக் காய்நலகி நாந்தொழ நின்றனரே. 4

உரை — காரணமாய் — (உலகத்திற்குக்) காரணமாய், இறையாய் — ஆள்பவனாய், கதியாய் — உபாயமாய், பலனாய், அமரும் பதியாய் — (ஸர்வவஸ்துக்களும் தனக்குள்) பொருந்தும்படியான ஆதாரமாய், ஆரணம் ஓதும் — வேதங்களால் கூறப்படுகின்ற, அனைத்து உறவாய் — ஸகலவிதபந்துவுமாய், அகலா உயிராய் — விட்டுப்பிரியாத உயிராய், சீர் அணியும் சுடராய் — திருக்கல்யாணகுணங்களுக்கும் அழகுசெய்யும் ஜ்ஞானஸ்வரூபனாய், எங்கும் சேர்ந்து — எங்கும் வியாபித்து, திகழ்ந்துநின்ற — ப்ரகாசிக்கின்ற, நாரணனார் — ஸ்ரீமந் நாராயணனார், நமக்காய்— நம்பொருட்டு, நலகி — க்ருபைசெய்து, நாம் தொழ — நாம் சரணமடையும்படி, நின்றனர் — நிலையாய்நின்றனர்.

நாராயணசபதததில— நரனிடமிருநது பிறநத வஸதுககள நாரஙகள எனனுமபோது எமபெருமான அனைததுககும காரணமெனறு ஏறபடடது 'நரு' எனனும வினைபபகுதியிலிருநது 'நரன' எனறு ஆகுமபோது 'ஆளபவன' (நியநதா) எனறு விததிததது. 'அயநம' எனனுஞசொல் உபாயம, பலன, ஆதாரம எனற அாததஙகளைக கூறுவதால எலலோருககும உபாயமாகவும பலனுகவும ஆகினறுனெனறும எலலா வஸதுககளும தனககுள அடஙகிககிடககுமபடியான ஆதாரமாகினறுனெனறும ஏறபடடது நரனுடையவை நாரஙகள எனனுமபோது, ஆறுமவேறறுமையுருபினுல ஸமபநதம தோறறுவதால உபநிஷதது முதலியவறறில—தாய, தநதை, ஸஹோதரன, ஆதாரம, சரணம, தோழன, கதி எனறு கூறபபடும ஸகலவித பநதுவும ஸ்ரீமநநாராயணனே எனறு முடிநதது

பஹுவரீஹி (அனமொழிததொகை) ஸமாஸததால நாரஙகளை பரவேசிககும இடமாகக கொணடவன எனற பொருள வநது சேதநாசேதநஙகளில உடபுகுநது அநதாயாமியாயிருககிறுனெனறு விததிததது

நரனுடையவை நாரஙகள எனனுமபோது நரனுகிய எமபெருமானுடைய குணஙகள முதலியன கூறபபடுவதால அவறறையுடையனுநதனமை கூறபபடடது

நாரஙகளுககு இருபபிடமாயுளளவன எனனுமபோது தன திருமேனியின ஏகதேசததில ஸகலவஸதுககளும அடஙகிககிடககுமபடி அவறறை வியாபிதது நிறபவன எனறு விததிததது

இனனும இதன விரிவெலலாம 299, 300-வது பாசுரவுரைககுறிபபிற காணக

தவயததின முறபகுதியிலுளள நாராயணசபதம திருமநதரததிற போல பொதுவான குணஙகள அனைததையும கூறினும, இபபகுதி ஸாவேசுவரன உபாயமாநதனமையையே காடடுவதால, இநத நாராயணசபதததிறகு அவன உபாயமாவதறகு அவசியமான வாதஸலயம முதலிய குணஙகளைக கூறுவதிலேயே முககிய நோககமெனத தெளிக இததகைய குணஙகளின விளககததை 317-வது பாசுரவுரைககுறிபபிற காணக 4

சரணசப்தத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

307 வானமா மன்னுரு வாயவகை யாலதி னுலுருவாய
மீனம தாமைகே ழன்முத லாம்விப வஙகளுமா
யூனம ருளளுரு வாயொளி யாத வருசசையுமாந
தேனமா செஙகழ லான்சோதத னன்கழ லேமமனததே.

உரை:— வான் அமர் — ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் அமர்ந்துள்ள, மன் உருவாய — நித்யமான ரூபத்தையுடைய (பரவாஸுதேவ) னுய், அதில — அந்த (ப பரவாஸுதேவ)ரூபத்திலிருந்து (உண்டான), நால் வகையால் உருவாய — நான்குவகையோடுகூடிய(வ்யூஹ)உருவத்தை யுடையனுய, மீனமது — மத்ஸ்யாவதாரம், ஆமை — கூர்மாவதாரம், கேழல் — வராஹாவதாரம், முதலாம் விபவங்களுமாய் — முதலிய விபவாவதாரங்களையுமுடையனுய், ஊன் அமா — சரீரத்தில் அடங்கி யுள்ள, உள்ளுருவாய — ஸூக்ஷ்மரூபத்தையுடைய அந்தர்யாமியாய், ஒளியாத — மறைவுபடா (து எல்லோரும் அநுபவிக்கத் தகுந்த) தா, அருச்சையும் ஆம் — அர்ச்சாரூபத்தையுமுடையனுகிற, தேன் அமா — தேன் நிறைந்துள்ள, செம் கழலான — சிவந்த திருவடித்தாமரையை யுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணன, கழல—(தன) திருவடிகளை, எம் மனத்து— எம்முடைய மநஸ்ஸில, சோத்தனன் — வைத்தருளினான்.

இம்மந்த்ரத்திலுள்ள சரணசப்தம் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நேராகக் கூறி அவ்வழியாக அவனுடைய திருமேனியைக் குறிக்கின்றது.

எம்பெருமானுடைய திருமேனி, பரம—வ்யூஹம—விபவம—அந் தர்யாமி—அர்ச்சை என ஐந்து வகைப்படும் (1) **பரரூபம்**— ஸ்ரீவைகுண் டத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பரவாஸுதேவனுடைய ரூபம் (2) **வ்யூஹம்**— வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன, அநிருத்தன என்பபடும் ரூபங் கள். (3) **விபவம்**— மத்ஸ்யம் கூர்மம் முதலிய அவதாரங்கள். (4) **அந் தர்யாமி**— எல்லோருடைய ஹ்ருதயத்திலும் ஸூக்ஷ்மமான உருவத் துடன் நிற்கும் நிலை (5) **அர்ச்சாவதாரம்**— கோயில், திருமலை, பெருமாள் கோயில் முதலிய திவ்யதேசங்களில் திருமேனிகொண்டு எழுந்தருளியுள்ள நிலையும், மற்றும் பக்தர்களின் வேண்டுகோளின்படி அவரவர்விருப்பத் திற்கேற்றவாறு திருமேனிகொண்டு நிற்கும் நிலையும்

இவ்வாறு நிற்கும் எம்பெருமான் தன் திருவடிகளை நமது நெஞ்சில் வைத்தருளினான்—என்றவாறு 5

ப்ராணசப்தத்தின் பொருள் விளக்கப்படுகின்றது—

308 வேறேரு ரணங்கு தொழும்வினை தீர்த்தெமை யாண்டிடுவா
றுறு மதன்பய னுந்தந் தளிக்கு மருளுடையான்
மாறில தாயில தும்மது மேலலடிப் போதிரண்டா
றுறு துழாயமுடி யானமக குசசர ணுயினனே. 6

மோக்ஷார்த்தி அறியவேண்டியன— ஒவ்வொரு கர்மத்தையும் அநுஷ்டிக்கும்போது இந்த்ரன் முதலிய தேவர் எம்பெருமானுக்குச் சரீரமாயிருப்பவர் என்பதும் அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நிற்கும் ஸர்வேச்வரனே அந்த அந்தக் கர்மத்தால் ஆராதிக்கப்படுகின்றான் என்பதும் ஆம் இத்தகைய எம்பெருமானே **அதியஜ்ஞன்** எனப்படுவான் இந்த அநுஸந்தானம் ஐச்வர்யார்த்தி, கைவல்யார்த்தி ஆகிய இவர்களுக்கும் பொதுவானதாகும்

மூவகையினரும் கைக்கொள்ளவேண்டிய அம்சங்களாவன—

ஐசுவர்யார்த்தி தன்னுடைய நித்ய-நைமித்திக கர்மங்களுக்கு விரோதமில்லாத எல்லாக் காலங்களிலும் பகவானை த்யானம் செய்தும், தினந்தோறும் யோகத்திற்காகக் குறித்த காலத்தில் பக்தியோகத்தைச் செய்தும் பழகிவரவேண்டும் அதனால் மனம் வேறு விஷயத்தில் செல்லாமலிருக்கும் பின் இறக்குங்காலத்தில் எம்பெருமானையே த்யானம் செய்ய வேண்டும் அவ்வாறு செய்வதால் பரமபுருஷனை எத்தகைய ப்ரகாரங்களுடன் கூடியவனாக மரணகாலத்தில் நினைக்கின்றானோ, அத்தகைய பரமபுருஷனுக்குச் சமமான ஐச்வர்யத்தைப் பெறலாம்

கைவல்யார்த்தி கண் காது முதலிய ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களை அற்ப விஷயங்களில் செல்லாதவாறு அடக்கி, ஹ்ருதயகமலத்தில் உள்ள எம்பெருமானிடம் செலுத்தி அசையாது நடுப்பட்டுநின்று, ப்ரணவத்தை அநுஸந்தித்துச் சிரஸ்ஸில் ப்ராணனை வைத்துப் பின் இறக்கவேண்டும் இங்ஙனம் மரிப்பவன் ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தமற்றுப் பகவானைப்போன்ற ஆத்மாவை அநுபவிக்கப்பெறுவான்

மோக்ஷார்த்தி எப்பொழுதும் பகவானைத் தவிர வேறொன்றிலும் மனத்தைச் செலுத்தமாட்டான், எம்பெருமானை க்ஷணம் பிரிந்தாலும் உயிர் தரிக்கமாட்டான் அவனைப் பிரிய எம்பெருமானாலும் முடியாது இத்தகைய அதிகாரிக்குப் பக்தியோகத்திற்குத் தடையை நீக்கித் தலைக்கட்டிவைத்துப் பரமபதம் சேர்த்துத் தன் கைங்கர்யத்தை அருளுதலவரையில் உள்ள பலனையெல்லாம் எம்பெருமான் தன் பொறுப்பாகக்கொண்டு கொடுத்தருள்வான்

இறக்கும்போது பகவானை த்யானிப்பதே **அந்திமஸ்ம்ருதி**யெனப்படும்

அர்ச்சிராதிகதியை நினைத்தலும் (67-வது பாசுரவுரையில் காண்க) பிந்திய இருவகை அதிகாரிகளுக்கும் கைக்கொள்ளத்தக்கதாகும்

இவ்விஷயங்களை எட்டாம் அத்யாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு

யாகாவாதலின் நீயே எங்களுக்குத் தக்க புருஷார்த்தமாகின்றாய்; நாங்கள் அநுஷ்டிக்கும் உபாயத்தால் எங்கள்மீது அருள்புரிந்து பலனைத் தருவதால் நீயே முக்கியமான உபாயமாய்நிற்கின்றாய்; எங்கள் பாபங்கள் முழுவதை யும் ஒழிப்பதால் நீயே தர்மஸ்வரூபியாய் நிற்கின்றாய்; உனக்குச் சமமான வேறொருவன் இல்லாமையால் நீயே எங்களுக்கு ஏற்ற ஸஹாயமாய்நிற்கின் றாய்; எங்கள்மீது உனக்கு உண்டாகும் மனக்கலக்கத்தை நீக்கவல்ல பெரிய பிராட்டி உன் திருமார்பில் நித்யவாஸம்செய்வதால் மனக்கலக்கம் நீங்கிப் பரி சுத்தனாகின்றாய்; நாராயணசப்தத்தால் கூறப்படுவதால் நீயே ஜகத்துக்குக் காரணமாகின்றாய்; உயர்ந்த ஸ்தாநமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் அளிப்ப தால் நீயே நினைத்ததைத் தரும் கற்பகவிருக்ஷமாகின்றாய்; ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி ஆகியவற்றில் ஒன்றிலும் ஓர் அம்சத்திலும் குறைவில்லாதவ னாதலின் நீயே ஸர்வேசுவரனாகப் பிரகாசிக்கின்றாய்; எங்களுக்கு வரும் துன்பத்தை உடனே நீக்கிக் காப்பதால் நாங்கள் உன்னைப் பரமபோக்யமாக அநுபவிக்கும்படி ஆநந்தஸ்வரூபமாய்நிற்கின்றாய்; 'கறந்த பாலுள் நெய்' போல் எங்களுட்புகுந்து அந்தர்யாமியாய்நிற்பதால் எங்களைக் காட்டும் சப்தங்

𑌸𑍍𑌵𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑍍 ।
𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋 𑌨𑌵𑌮𑍇 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃 ॥

9-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

335 தன்மேன்மை யுந்தன் பிறப்பிற் றளராத தனிநிலையும்
பன்மேனி நண்ணினன் பாற்பிரி யாவன்ப ராசைகளும்
புன்மேனி விண்ணவர் பாற்புரி யாத்தன் பத்திமையு
நன்மேனி நாரணன் றானர னுக்கு நவின்றனனே 10

உரை:— நல் மேனி – *சிறந்த திருமேனியையுடைய,* நாரணன் – *ஸ்ரீமந்நாராயணன் (கண்ணன்),* நரனுக்கு – *அர்ஜுநனுக்கு,* தன் மேன்மையும் – *(ஈசுவரனான) தன்னுடைய மேம்பட்ட தன்மையும்,* தன் பிறப்பில் – *தன் அவதாரங்களில்,* தளராத தனிநிலையும் – *குறையாத பரத்வமும்,* பல மேனி – *(தேவர், மநுஷ்யர் முதலிய) பலவகைச் சரீரங்களில்,* நண்ணினன்பால் – *அந்தர்யாமியாயுள்ள தன்மீது,* பிரியா அன்பர் ஆசைகளும் – *பிரியாத அன்பையுடைய மஹாத்மாக்கள் ஆசை (யோடு செய்யும் கைங்கர்யங்) களும்,* புல் மேனி – *அற்பமா (ய் அழிந்துபோவதா)ன சரீரத்தையுடைய,* விண்ணவர்பால் – *தேவர்மீது,* புரியாத – *செலுத்தாத,* தன் பத்திமையும் – *தன்னைப் பற்றிய பக்தியோகமும் (ஆகிய இவற்றை),* நவின்றனன் – *உபதேசித்தான்.* தான் – *அசை.*

[**தன் மேன்மையும்**] *எம்பெருமான் இந்தச் சேதநாசேதநங்களுக்குள் தன் ஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு அந்தர்யாமியாயிருந்து இவற்றைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றான் இவற்றின் ஸ்வரூபமும் ரக்ஷணமும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தால் ஏற்பட்டவை தன் ஸங்கல்பத்தால் ஸகலவஸ்துக்களையும் உண்டாக்கிக் காத்து அவற்றைக் காரியங்களில் ஏவுகின்றான், அவை அடையும் பயன்களைத் தன்னுடையனவாகக் கொண்டுள்ளான், ஸகலவஸ்துக்களையும் சரீரமாகக்கொண்டு நிற்கின்றான்; அனைத்தையும் ப்ரளயகாலத்தில் தன் ஸங்கல்பத்தால் அழித்துப் பின் படைக்கின்றான், சேதநருக்கு அவரவர் செய்த கர்மத்திற்குத் தக்கவாறு பலன் கொடுப்பவனாதலின் கருணையின்மை பக்ஷபாதம் முதலிய தோஷங்களற்றவனாவான் சேதநரின் கர்மத்தை அநுஸரித்து அவன் கொள்ளும் ஸங்கல்பத்தால் உலகமுழுதும் நடைபெறுகின்றது இவையனைத்தும் எம்பெருமானுடைய பெருமையேயாகும்.*

[**தன் பிறப்பில் தளராத் தனிநிலையும்**] எமபெருமான இககாம பூமியிலுளளோா அனைவரும தனனை அடைவதறகுத தான மநுஷயனுக அவதரிததும தன குணஙகளையும பெருமையையும சறறும குறைததுக கொளளாதவாறு விளஙகுகினறுன அவனுடைய எளிமையைக கணடு அவனை ஒரு ஸாதாரண மநுஷயனுககக கருதககூடாது

[**பன்மேனி ஆசைகளும்**] எமபெருமானமீது அளவறற பகதியையுடைய பாகவதாகள தமககுளள பகதியினுல பறபல கைஙகாயஙகளைச செயவாாகள அவையாவன—எமபெருமானுடைய திருநாமதனதை அநுஸநதிததல, உடல முழுதும சிலிாததல், குரல தழுதழுததல, ஸ்ரீமநநாராயணன முதலிய விசேஷமான திருநாமஙகளைக கூறல, ஆசசிததல, கோயில திருநநதநவநம முதலியவறறை அமைததல, பூமியில மணல கல சேறு முதலியவறறைக கவனியாது ஸாஷடாஙக பரணுமம செயதல, எபபொழுதும பகவதநுபவததை விருமபுதல ஆவனவாம

ஸவாககம முதலிய அறபபலனை விருமபுமவா ஸமாபபிககும வஸதுககள எமபெருமானுடைய திருவடிகளைச சேரும வேறு பலனைக கருதாது பரமைகாநதியான அதிகாரி ஓா இதழையோ, புஷபததையோ, பழததையோ, சுததஜலததையோ ஸமாபபிததாலும எமபெருமான தன முடியால ஏறறு, அவனது உளளததின சுததியைக கணடு மகிழநது, கிடைகக அரிய வஸதுவைப பெறறுறபோல உவநது அநுபவிபபான

[**புன்மேனி . பத்திமையும்**] பகதன சரீரததைப போஷிககவேணடிய காமஙகளையும வாணசிரமதாமஙகளையும எமபெருமானுடைய உவபபுககாக அவனுலே செயவிககபபடடனவென நினைநது அநுஷடிததுககொணடு கீழககூறிய கீாததநம ஆசசிததல முதலிய கைஙகாயஙகளை மகிழவுடன் செயவான, மேலும உலகம முழுதும எமபெருமானுககு அடிமைபபடடதென அநுஸநதிததுககொணடு, அவனுடைய திருககலயாண குணஙகளையும உளளதது நினைததுககொணடிருபபான, வேறு தெயவததை மனததாலும நினையான, இததகைய பகதியோகததை உயிா உடலினினறு நீஙகுமவரை உளளபடி அநுஷடிததுப பின பலனைப பெறுவான.

இவவிஷயஙகளை ஒனபதாவது அதயாயததில கணணன அாஜுநனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு 10

ஸாேதாஹாத்யம் உந்ஷ்யேவ ஸுகவம் ச ஜாதநாம் ।
விஶேஷா நவஷே யோஜா ஸக்திர்வேஃ ப்ரகீர்திதஃ ॥

10-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

336 எல்லை யிலாதத்தன் சீலமா மின்னமுத் தக்கடலு
மெல்லை யிலாத விபூதி யெலாந்தன் தானமையு
மெல்லையில் பத்தி தனையெழு விக்கத் திருவருளா
லெல்லையி லீச னியம்பினன் னிந்திரன் மைந்தனுக்கே. 11

உரை:-எல்லையில் ஈசன்—*அளவற்ற(பெருமையுள்ள)ஸர்வேசு வரன்*, இந்திரன் மைந்தனுக்கு—*இந்த்ரனுடைய புத்திரனான அர்ஜுந னுக்கு*, எல்லையில் பத்திதனை எழுவிக்க — *அளவற்ற பக்தியையுண் டாக்கி வருத்திசெய்வதற்காக*, எல்லையிலாத — *அளவற்ற*, தன் சீல மாம் — *தன் திருக்கல்யாணகுணங்களாகிய*, இன் அமுதக் கடலும் — *இனிய அம்ருதமயமான ஸமுத்ரமும்*, எல்லையிலாத விபூதி எலாம்— *அளவிட்டுக் கூறமுடியாத ப்ரபஞ்சம் முழுவதும்*, தனது ஆன மையும் — *தன் நியமனத்துக்குட்பட்டனவாயிருத்தலும* (ஆகிய இவற்றை), திரு அருளால் — *சிறந்த கருணையோடு*, இயம்பினன் — *உபதேசித்தான்*.

[எல்லையிலாத கடலும்] *தேவர்களும மஹர்ஷிகளும இந்த்ரி யங்களுக்குப புலப்படாத விஷயங்களையும அறிபவர்கள, மற்றவர்களைக் காட் டிலும அறிவில் மேம்பட்டவர்கள இத்தகைய அவர்களுடைய ஸ்வரூபமும் ஜ்ஞாநமும சக்தியும எம்பெருமானால் கொடுக்கப்பட்டனவேயாகும அந்த ஜ்ஞாநமும அவர்களின புண்யத்திற்கேற்றவாறு கொடுக்கப்பட்டதாதலின அளவிடற்குரியதேயாம ஆதலின அவர்கள எம்பெருமானுடைய திருநாமம், செய்கை, ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம முதலியவற்றை உள்ளவாறு அறியமுடியாது உலகத்தில அரசன மற்ற மானிடனைப்போல இருந்தே ஒரு காமவசத்தால அப்பதவியை அடைகின்றான இந்த்ரன ப்ரஹ்மா முதலியவர்களும மற்ற ஸம்ஸாரிகளைப்போலவிருந்தே காமவசத்தால் அப்பதவியை அடைந்துள்ளனர். எம்பெருமானே சேதநாசேதநங்களில உள புகுந்து உயிராய்நின்று ஆள்பவ னாய, தோஷங்கள அற்றவனாய, ஸகலகல்யாண குணங்களுக்கும இருப்பிடமா யிருக்கின்றான ஆதலின சேதநாசேதநங்களைக் காட்டிலும வேறுபட்ட வனாகின்றான எம்பெருமானுடைய இத்தகைய ஸ்வரூபத்தையும ஸ்வபாவத் தையும அறிபவன தனக்குப பக்தி உண்டாவதற்குத் தடையாயிருந்த பாபங்கள நீங்கப்பெற்றுப பக்தி உண்டாகப் பெறுவான்*

[எல்லையிலாத ஆண்மையும்] ஸகலபராணிகளுககும ஒரு காாயததைச செயயவோ அதிலிருநது விலகவோ உரியனவான மனநிலைகள எமபெருமானுடைய ஸஙகலபததாலேயே ஏறபடுகினறன கடநத மனவநதர காலததில உலகததைப படைபபதறகாக பரஹமாவின மனததிலிருநது பிறநத பருகு முதலிய ஏழு மஹாருஷிகளும, காபபதறகாக ஏறபடட ஸாவா ணிகாகளெனனும நானகு மநுககளும அவன ஸஙகலபபபடி நடககக கட மைபபடடுளளனா எலலா நிலைமைகளிலுமுளள எலலா வஸதுககளுககும அநத அநத நிலைமையைக கொடுககவலலனவாய நமககுப புலபபடடோ புலப படாமலோ இருககககூடியவை அனைததும பகவானே அவனை அநதாயாமி யாகக கொளளாத வஸதுவே உலகில இலலை சேதநாசேதநஙகளாகிய இவ வுலகம காாயம எனற நிலைமையிலோ காரணம எனற நிலைமையிலோ, ஸதூல மான தனமையிலோ ஸூககுமமான தனமையிலோ, உறபததியிலோ, ரகூணத திலோ, செயகையிலோ எமபெருமானுடைய ஸஙகலபததைச சிறிதும மீறி நடககமுடியாது ஸாவேஸவரன தனககு உளள அடககியாளும சகதியில கோடி கோடியில ஒரு பாகததை வைததுககொணடு அவவஸதுககளில வியாபிததுநிறகினறுன

[எல்லையில் எழுவிக்க] ஆக ஸாவேஸவரன ஸகலகல்யாணகுணஙக ளுடன விளஙகுவதையும அவனே பரபஞசததிறகுக காரணமாயிருநது அனைததையும நடததுவதையுமஅறிநதவாகள எமபெருமானமீதேமனததைச செலுததுவாாகள, அவனுடைய அநுபவமிலலாது க்ஷணமகூட உயிாதரிகக மாடடாாகள, தஙகள் தஙகளால அநுபவிககபபடட திருககலயாணகுணங களை ஒருவருககொருவா தெளிய அறிவிததுககொளவாாகள, அதிமாநுஷ மாய அறபுதமாய இனியனவான அவனுடைய சரிதஙகளையே பிறருககுச சொலலிககொணடும பிறரிடம கேடடுககொணடும இரணடு நிலைகளிலும மகிழவுறறிருபபாாகள இவவாறு உணடான பகதி மேனமேலும வளாநது வருகினறது

இவவிஷயஙகளைப பததாவது அதயாயததில கணணன அாஜுந னுககு உபதேசிததான—எனறவாறு

எமபெருமானுடைய திருககலயாணகுணஙகள அநுஸநதிகக இனி யனவாய அளவறறிருபபதுபறறி 'இனனமுதககடல' எனனலாயிறறு தனை வழுவுமாதலின 'எலலையிலாத பததி' எனற பாடம தகாது 11

ஸ்ருஷ்ட்யாணயே தீர்த்தம் ... (Grantha script verse)

11-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

337

எலலாந் தனக்குரு வாயிலங கும்வகை தானுரைததுச்
சொலலா லறிநதது சோராமற கணடிட வேணடுமென்ற
விலலாள னுககன்று மெயககண் கொடுத்தித வேறுமுணடோ
நலலாாகள காணபரென றுநநவின் றுனஙக ளுயகனே 12

உரை:— நங்கள் நாயகன—நமமுடைய நாயகனுன கணணன, எலலாம் — ஸகலவஸதுககளும, தனககு உருவாய — (எமபெருமா ளுகிய) தனககுசசரீரமாய, இலங்கும் வகை—பரகாசிககும விததததை, தான உரைத்து — தான உபதேசிதது, சொலலால அறிநதது — (தனனுடைய) உபதேசததால அறிநதுகொணட (ஐசுவாயத) ததை, சோராமல — குறைவுபடாமல (முழுவதையும), கணடிட வேண்டும் என்ற — பரதயக்ஷமாகக காணவேணடும எனறு ஆசைகொணட, விலலாளனுககு — (சிறநத) விலலாளியான அாஜுநனுககு, அனறு — அபபொழுதே, மெயக கண் கொடுதது — (தன ஸவரூபததை) உளள வாறு காணுமபடியான (தெயவிகக) கணணைக கொடுதது, இது — இவவாறு (தனனைக காணபதறகு) ஸாதநம, வேறும உணடோ — (பகதியைத தவிர) வேறு ஏதாவது உணடோ? (ஒனறுமிலலை), நலலாாகள — (பகதிமானகளான) ஸாதுககள, காணபா என்று — ஸாக்ஷாதகரிககபபெறுவாாகள எனறு, நவின்றுன்—உபதேசிததான்

[எல்லாம் தனக்து உரைத்து] கீழ 10-அதயாயஙகள வரை உபதேசிககபபெறற அாஜுநன கணணனை நோககிப பினவருமாறு விணணபபம செயதுகொணடான— "தாமரைககணணு! சரீரததையே ஆதமாவாக நினைதது மயஙகிககிடநத எனமீது நீ கருணைகொணடு ஆதமா வைபபறறிய உணமையை உபதேசிதது என கலககததைப போககியருளி ஞய மறற வஸதுககள அனைததும பரமாதமாவாகிய உனனிடமிருநது பிறவியையும நாசததையும அடைகினறனவெனபதையும கேடடறிநதேன சேதநாசேதநஙகளாகிய ஸகல வஸதுககளுககும நீயே தலைவனெனறும ஜஞாநம பலம முதலிய திருககலயாணகுணஙகளால நீயே எலலோரினும மேமபடடவனெனறும, எலலாப பொருளகளையும சரீரமாககொணடு அவற றுககு ஆதாரமாயிருபபவனெனறும, உலகில நிலைததல இமைததல முதலிய ஸகலமான செயகையும உன ஸஙகலபததால ஏறபடடனவெனறும அறிநத துடன இனனும உன பலவகைப பெருமையையும கேடடறிநதேன அவை முழுதும உணமையேயெனறு உறுதிகொணடேன

[சொல்லால் வில்லாளனுக்கு] இஙஙனம உன பெருமையை உன வாயினலேயே பேசிக கேடகும பாகயம பெறற நான அததகைய பெருமைககு ஏறற உன திருமேனியை ஸேவிகக விருமபுகிறேன அததகைய விசுவரூபமாகிய உன திருமேனியை நான ஸேவிககமுடியும என்று நீ கருதினல, உன திருமேனி முழுவதையும எனககுக காடடியருள வேணடும ”

[அன்று மெய்க்கண் கொடுத்து] இஙஙனம உதஸாஹததுடன மகிழசசிப பெருககினல குரல தழுதழுததுக கேடட ஆரஜுநனைக குறிததுக கணணன பினவருமாறு அருளிசசெயதான— “ ஆரஜுந ! நூறறுக கணககாகவும ஆயிரககணககாகவும உளளனவாயப பலவிதமாயத தெயவிக மாயப பல நிறஙகளைக கொணட என திருமேனிகளைப பார இவவுலகில நீயும பிறரும நேரில கணடனவும சாஸதரஙகளால அறிநதனவுமான வஸதுக களையும, ஸகலலோகஙகளிலும ஸகலசாஸதரஙகளிலும அறியபபடாத ஆசசா யஙகளையும என திருமேனியில பார எனனுடைய இநதச சரீரததின ஒரு பாகததிலேயே ஸகல வஸதுககளையும காணபாய இனனும பாணடவாகள கௌரவாகளை ஜயிததல முதலியவறறையும என சரீரததின ஏகதேசததில பார உனனுடைய கண மாமஸமயமாயிருததலால குறிபபிடட சில வஸதுக களையே காணவலலது இககணணல என விசுவரூபததைப பாககமுடியாது தெயவிகமான கணணைத தருகினறேன அதைககொணடு நீ நனகு காணமுடியும” இஙஙனம கூறிக கணணன தெயவிகக கணணைக கொடுததுத தனனுடைய விசுவரூபததை ஆரஜுநனுககுக காடடியருளினன

அவவுருவம மிகக பரகாசததுடன பலவகைபபடட பல முகஙகளையும கணகளையும உடையதாய ஆசசாயமயமாயக காணபபடடது, தெயவிகமான பல ஆபரணஙகளையும உயாநத மாலைகளையும ஆடைகளையும அணிநது பலவகைபபடட திவயாயுதஙகளைக கையில தூககிப பிடிததுகினறது, எலலாத திசைகளிலும முகஙகளையுடையதாய உயாநத சநதனததைப பூசிக கொணடு ஆசசாயமான பல வஸதுககளுககும ஆதாரமாய விளஙகியது ஓரே ஸமயததில உதிதத ஆயிரககணககான ஸூாயாகளைபபோல ஜவலிககும அநத விசுவரூபததின ஏகதேசததில பலவகைபபடட உலகஙகளெலலாம ஒதுஙகிக கிடபபதைக கணட ஆரஜுநன ஆசசாயமுறறு மெயசிலிாததுத தணடமபோல விழுநது வணஙகிக கைகளைககூபபிப பலபடிகளால எமபெருமானைப புகழநதான, அவனது பெருமையை அறியாது தோழனெனக கொணடு தான செயத அபராதஙகளையெலலாம பொறுததருளுமாறு வேணடினன், பயஙகரமான அநத விசுவரூபததை மறைததுககொணடு குளிாநத

பழைய வடிவத்தையே காண்பிக்குமாறு ப்ரார்த்தித்தான் கண்ணனும் அவன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அவ்வாறே காட்சியளித்தான் அந்த விசுவரூபத்தைக் காண்பதற்குத் தேவர்களும் எப்பொழுதும் பேராவல் கொண்டுள்ளனர் ஆனால் அந்தப் பாக்கியம் அவர்களுக்குக் கிட்டவில்லை அத்தகைய பாக்கியத்தைப் பெற்றதற்கு அர்ஜுனனைக் கண்ணன் மிகப் புகழ்ந்தான்

[இது வேறுமுண்டோ] பக்தியில்லாமல் செய்கின்ற வேதாத்யயனம் முதலியன, யாகம், தானம், ஹோமம், தவம் ஆகிய இவற்றால் பகவானைக் காணமுடியாது வேறு பலனை நாடாது வேறு தெய்வத்தைப் பற்றாது பக்தியைக் கொண்டால் சாஸ்திரத்தின் உதவியால் அவனது உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அறியவும், அவனை உள்ளவாறு ஸாக்ஷாத்கரிக்கவும், அவனை அடைந்து உள்ளவாறு அநுபவிக்கவும் முடியும்

[நல்லார்கள் காண்பர்] வேதாத்யயனம் முதலிய ஸகலகாமங்களையும் பகவானுக்கு ஆராதனமாகக்கொண்டு அநுஷ்டிப்பவனும், ஸகல காமங்களுக்கும் அவனையே பலனாகக் கொண்டிருப்பவனும், பகவானிடம் உள்ள அன்பின் பெருக்கினால் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தாலன்றி உயிர் தரிக்கமாட்டாமல் எப்பொழுதும் கைங்கர்யங்களைச் செய்பவனும், பகவானிடமே அன்புடையனாதலின் மற்றொன்றில் பற்று இல்லாதவனும், ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள அற்பஸுகங்களைப் பொருட்படுத்தாது பகவானிடமே விருப்பமுடையனாதலாலும் தனக்கு வரும் துன்பத்திற்குத் தன் பாபமே காரணமென்று நினைத்தலாலும் ஸகல ப்ராணிகளும் எம்பெருமானுக்கு வசப்பட்டவை என்று கருதுவதாலும் ஸகல ப்ராணிகளிடமும் பகையற்றவனாயுமுள்ள அதிகாரி தன் அஜ்ஞானம், விபரீதஜ்ஞானம், இவற்றுக்குக் காரணமான காமம் முதலியன ஆகிய இவை அனைத்தும் வேருடன் அறுக்கப்பெற்றுப் பகவானையே அநுபவித்துக்கொண்டிருப்பான்.

இவ்விஷயங்களைப் பதினொன்றாவது அத்யாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு

என்று நவின்றான்—நகரம் விரிந்தது செய்யுள்விகாரம். 12

ஏகாதஶே ஸ்வயாதாத்ம்யஸாக்ஷாத்காராவலோகநம் ।
தத்தமுக்தம் விதிப்ராப்த்யோர்பக்த்யேகோபாயதா ததா ॥

12-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

338 தன்கழ லிற்பத்தி தாழா ததுமதன் காரணமா
மின்குண சிந்தையு மீதறி யாத்தவ வடிமைகளுந்
தன்கரு மங்க ளறியா தவர்க்கி லகுநிலையுந்
தன்கழ லன்பர்க்கு நல்லவன் சாற்றினன் பார்த்தனுக்கே

உரை — தன் கழல் அன்பர்க்கு— தன் திருவடிகளில் பக்தியை அநுஷ்டிப்பவருக்கு, நல்லவன் — அநுகூலனான கண்ணன், பார்த்தனுக்கு — அர்ஜுநனுக்கு, தன் கழலில் பத்தி — (ஈச்வரனான) தன் திருவடிகளிற் செய்யும் பக்தியோகம், தாழாததும்—(பலன் கொடுக்கத்) தாமதியாமையும், அதன் காரணமாம் — அந்தப் பக்தியோகத்திற்குக் காரணமாகின்ற, இன் குணசிந்தையும் — (எம்பெருமானுடைய) இனிய குண நினைவும் (அதாவது— இனிய குணங்களை நினைத்துப் பழகுதலும்), ஈது அறியாத்த — இதைச் (செய்ய) அறியாதவர்க்கு, அவ்வடிமைகளும் — அந்தக் கைங்கர்யங்களும், தன் கருமங்கள் — தனக்கு விதித்த பகவத்கைங்கர்யங்களை, அறியாதவர்க்கு — (செய்ய) அறியாதவருக்கு, இலகு நிலையும்—ஸுலபமான (ஆத்மத்யாநமாகிய) உபாயமும் (ஆகிய இவற்றை), சாற்றினன் — உபதேசித்தான்

[தன் கழலில் பத்தி தாழாததும்] சரீரயாத்ரை நடைபெறுவதற்கு வேண்டிய பயிரிடுதல் முதலிய தொழில்களையும், உயிர்வாழ முக்கிய ஸாதநமாயுள்ள உண்பது முதலிய செய்கைகளையும், யாகம் தானம் ஹோமம் தவம் முதலிய வைதிககர்மங்களையும் பகவானிடம் ஸமர்ப்பித்து அவனிடமே மனத்தைச் செலுத்தி வேறு பலனைக் கருதாது அவனையே பலனாகக் கொண்டு அவனுடைய த்யானம் அர்ச்சனம் நமஸ்காரம் ஸ்தோத்ரம் கீர்த்தனம் முதலியவற்றைச் செய்து உபாஸித்தலாகிய பக்தியோகத்தைச் செய்பவனை அதுவரை மோக்ஷம் பெறத் தடையாயிருந்த ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்ரத்திலிருந்து மிக விரைவில் கரையேற்றி ஸர்வேச்வரன் முக்தியையளிப்பான் ஜீவாத்மாவை உபாஸிப்பவனும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமில்லாத ஜீவாத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரமாகிய பலனைப் பெற்றபோதிலும் அவன் நெடுநாளாகச் சரீரத்தையே ஆத்மாவாக நினைத்திருந்தவனாதலின் அவன் ஸகலமான இந்த்ரியங்களின் வேலைகளையும் நிறுத்தி ஆத்மாவினிடம் மனத்தைச் செலுத்துவதென்பது மிகக் கடினமாகும் ஆதலால் பலன் பெறுவதற்குக் காலவிளம்பம் ஏற்படும் ஆக, அதினும் எளிதாய்ச் சிறந்த பலனை விரைவில் தருவதாயுள்ள பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும்

[அதன் காரணமாம் . சிநதையும்] உலகவிஷயஙகளிலேயே ஈடுபடடுப பழகிய மனததைப புதிதாக எமபெருமானிடம விரைவில ஒருமுகபபடுததுவது மிகக கடினமே ஆயினும, எமபெருமானுடைய திருககல்யாணகுணஙகளை மிகக அனபுடன நினைதது நினைததுப பழகினால மனம ஸதிரமாய ஸமாதானமடைநது அவனைப பெறலாம

[ஈதறியார்க்கு அவ்வடிமைகளும்] வெகுகாலமாகப பழகியனவும கணணுககுப புலபபடுவனவும விரைவில கிடைபபதுவுமான இனிய வஸதுககளில ஈடுபடட மனததை எமபெருமானமீது செலுததுவது முடியாது ஆதலின ஏதாவது வேறு காரியஙகளைச செயவதிலேயே பழைய வாஸனையால மனம ஈடுபடுமெனனில—திருககோயில கடடுதல, திருநநதவனம அமைததல, தீபம ஏறறுதல, திருவலகிடுதல, ஜலம தெளிததல, மெழுகுதல, புஷபம கொணடு வருதல, திருவாராதனம நடபபிததல, திருநாமததை அநுஸநதிததல, பரதக்ஷிணம செயதல, துதிததல, நமஸகரிததல முதலிய கைஙகரியஙகளைச செயய வேணடும அபபொழுது அநத அநதக கைஙகரியஙகள மிகப பரிசுததமானவையாதலாலும ஒவவொரு கைஙகரியததிலும எமபெருமானைபபறறி நினைததேயாகவேணடுமாதலாலும விரைவில அததகைய பழககம உணடாகி மனம ஊனறுபடடுப பின அதனவழியாக எமபெருமானை அடையலாம

[தன் கருமங்கள் நிலையும்] தனககு வேணடிய காரியஙகளிலேயே மனததைச செலுததிப பழகியவனுககுப பகதியோகததிறகு மூலமான பகவதகைஙகரியததில மனம செலலாதாகில— வேறு பலனைக கருதாது எமபெருமானது உகபபிறகாகவே காமயோகததை அநுஷடிததால அதனால பாபம நீஙகி மனததிலுளள ஆசை பகை முதலியனவும கழியும பின ஜீவாதமாவைபபறறிய தயாநம நடைபெறறு அவிதயை முதலியன கழிநது எமபெருமானுககு அடிமையாய நிறகும ஆதமஸவரூபததை எமபெருமானுககுச சமமான நிலைமையில ஸாக்ஷாதகரிககபபெறலாம பின பகதியோகம வேறு ஒனறையும வேணடாது தானே கைகூடிவரும

இஙகுக காமயோகததைச செயபவன கைககொளளவேணடிய தயை பொறுமை அடககம முதலிய நறகுணஙகளும கூறபபடடனவாககொளக

இபபடி மிகப பெருமைவாயநத பகதியோகம மோக்ஷததிறகு உபாயமாகவும, அநுஷடிககுமபோது மிகவும இனியதாயிருபபதால தானே பலனாகவும ஆகினறது இதை அநுஷடிககும அதிகாரிகள எமபெருமானுககுப பிரியமானவாகள எனற ஆததம ' **தன் கழல் அன்பர்க்கு நல்லவன்** ' எனற தொடரால கூறபபடடது

இவ்விஷயங்களைப் பன்னிரண்டாவது அத்யாயத்தில் க
ஆர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு

ஸக்தே: ஶ்ரைஷ்ட்யோபாயயோக்ரமஸக்தஸ்யாத்மநிஷ்டா
தத்காராஸ்த்விஹ்யதிஸஃக்தே ஆக்ஷஸ உக்தே ॥

13-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

339 ஊனின் படியு முயிரின் பிரிவு முயிர்பெறுவார்
ஞானம் பெறுவகை யுஞ்ஞான மீன்ற வுயிர்ப்பய
மூனின் றதற்கடி யும்முயிர் வேறிடு முளவிரதுந்
தேனின்ற பாதன் றெளிவித் தனன்சிலைப் பார்த்தனு

உரை — தேன் நின்ற பாதன்—தேன் தங்குகின்ற திரு
தாமரை) யையுடைய கண்ணன், சிலைப் பார்த்தனுக்கு—வில்லை,
கும் அர்ஜுநனுக்கு, ஊனின் படியும் — சரீரத்தினுடைய எ
மும், உயிரின் பிரிவும்—ஜீவாத்மா (சரீரத்தைக் காட்டிலும்) ட
நிற்குந்தன்மையும், உயிர் பெறுவார்—ஆத்மாவை அடைபவர், ஞ
பெறு வகையும்—அந்த ஆத்மஜ்ஞாநத்தைப் பெறுவதற்கு வே
உபாயங்களும், ஞானம் ஈன்ற — ஆத்மாவை அறியச் சாதன
குணங்களால் அடையப்படுகின்ற, உயிர்ப் பயனும் — ஆத்மா
பலனும், ஊன் நின்றதற்கு — சரீரம் நிற்பதாகிய ஸம்ஸாரத்
அடியும் — காரணமும், உயிர் வேறிடும் — ஆத்மாவை (ச சரீ
ரின்று) வேறுபடக் காண்பதற்கு வேண்டிய, உள விரதும் —
தால் செய்யவேண்டிய உபாயமும் (ஆகிய இவற்றை), தெளி
னன் — விளக்கியருளினன்

[ஊனின் படியும்] ஜீவன் ஓர் இடத்தில் இருந்துகொ
போகங்களை அநுபவிக்கவேண்டுமாதலின் அதற்கு உரிய இடமாகவிரு
சரீரம் க்ஷேத்ரமென வழங்கும் உலகத்தில் விதை விதைத்துப் பலன்
யும் நிலத்திற்கு க்ஷேத்ரமெனப் பெயர் உண்டு காமமாகிய விதை
பலனை ஜீவன் சரீரத்திலிருந்தே அநுபவிப்பதால் சரீரம் க்ஷேத்ரமெ
படுகின்றது இத்தகைய சரீரம்—பூமி, ஜலம், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம்
ஐந்து பூதங்களாலும் ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம் என்னும் தத்
களாலும் உண்டாக்கப்படுகின்றது ஜ்ஞாநேந்த்ரியம் ஐந்து, கர்மேந்த

ஐநது, மனம ஒனறு ஆகிய பதிஞெரு இநதரியஙகள, ரூபம, ரஸம, கநதம, சப தம, ஸபாசம ஆகிய ஐநது விஷயஙகள ஆகிய இவறறுககுச சரீரம இருபபிட மாயிருககினறது இசசை, தவேஷம, ஸுகம, துககம ஆகிய நானகும ஜீவ னுடைய தாமபூதஜஞாநததின விகாரமேயாயினும ஜீவாதமா சரீரததோடு சேருவதால உணடாவதால சரீரததின விகாரம (மாறுபாடு) எனனபபடும ஜீவன ஸுகதுககஙகளை அநுபவிபபதறகு உரிய இடமாயிருபபதுவே சரீரத தின பரயோஜநமாகும ஐநது பூதஙகள கூடிய கூடடமே சரீரமெனனபபடும

[உயிரின் பிரிவும்] சரீரததிலுளள அவயவஙகளில 'என தலை', 'என கை' எனற முறையில தனிததனி உறுபபினையும, 'என சரீரம' எனற முறையில் சரீரம முழுவதையுமபறறி ஜஞாநம உணடாகிப பின 'இதை நான அறிகிறேன' எனறு எணணமும உணடாகினறது இது எனபது அறியபபடும வஸது இநத அறியபபடும வஸதுவைககாடடிலும வேறுபடடுநினறு அறிபவனே ஜீவன க்ஷேததரஜஞன எனனபபடுவான

[உயிர் பெறுவார் ஞானம் பெறுவகையும்] சரீரததை விடடுப பரிசுததமாயநிறகும ஆதமாவின ஸவரூபததை அறிவதறகுச சில குணங கள அவசியமானவையாகும அவையாவன — 1 கலவி, குலம, செலவம முதலியன தனனிடம நிறைநதிருபபதுபறறிப பெரியோரை அவமதிககும படியான காவமிலலாமை 2 சாஸதரஙகளில விதிககபபடடுத தன னுடைய கடமையென எணணிச செயயவேணடிய தாமஙகளைத தனனைத தாமிஷடனெனனப பிறா புகழவேணடுமெனக கருதிச செயயாமை 3 மனம வாககு தேஹம ஆகிய முககரணஙகளாலும பிறருககும தனககும துனபம செயயாமை 4 பிறா தனனைத துனபுறுததினுலும அவாகளமீது மனம மாறு படாமை 5 பிறா விஷயததில மனததில ஒனறு, பேசசில வேறெுனறு, செயகையில மறறெுனறு எனற முறையிலலாமல முககரணஙகளாலும ஒரேவிதமாயிருததல 6 ஆதமஸவரூபததைபபறறிய ஜஞாநததை உபதேசிக கும ஆசாரயனிடததில வணஙகி வழிபடடு ஸநதேஹஙகளைக கேடடறிநது பகதியுடன நெடுஙகாலம பணிவிடை செயதல 7 (ஆசை முதலிய தோஷங களால மனம அசுததமாகினறது பொயபேசுவது முதலியவறறுல வாக குககு அசுததி உணடாகினறது சாஸதரஙகளில விலககபபடட பணடங களை உடகொளவது முதலியவறறுல தேஹம அசுததமாகினறது இநத) மூவகைக குறறமும அறறு ஆதமஜஞாநததைப பெறுவதறகும அதன ஸாதநஙகளை அநுஷடிககவும உரியனுயிருததல (இநத உரிய தனமை பாதயக்ஷம முதலியவறறுலனறிச சாஸதரததாலேயே அறியபபடவேணடும)

8 வேதாநதஙகளில கூறபபடட தததுவாாததஙகளில பிற மதததினரால கலககமுருதபடி ஸநதேஹமறறு இருததல 9 இயறகையாக வெளிவிஷயஙகளில படடிபபும மனததை ஆதமஸவருபததைத தவிர மறறவறறிலிருநது திருபபுதல 10 ஆதமாவைத தவிர மறற விஷயஙகள (துககததால ஸாதிககவேணடியிருததல துககமகலககபபெறுதல அழியுநதனமை முதலிய) தோஷமயமாயிருபபதை அடிககடி நினைநது அவறறில ஈடுபட அஞசுதல 11 சரீரததையே ஆதமாவாக நினைபபதாகிய சரீராதமபரமமும, தனனுடையதலலாததைத தனனுடையதெனக கருதுவதாகிய மமகாரமும இலலாதிருததல 12 சரீரததுடனிருககுமபோது பிறபபு, இறபபு, கிழபபருவம, நோய இவறறால உணடாகும துனபமாகிய தோஷம விலககமுடியாதிருபபதைப பலகாலும சிநதிததல 13 ஆதமாவைத தவிரத தனனுடையனவாகத தோறறும வஸதுககளில பறறு இலலாதிருததல 14 புததிரன மனைவி வீடு முதலியவறறில் சாஸதரஙகளில விதிககபபடட காமஙகளுககு வேணடிய வளவு மாததிரம பறறுககொணடு மறற வகையில அதிகப பறறிலலாதிருததல 15 தன ஸஙகலபததால வருகினற புததிரன மனைவி முதலிய விஷயஙகளில இஷடமான பலனகளால மகிழசசியும விருமபததகாத பலனகளால வருததமும இலலாது ஒரே மனபபாஙகுடனிருததல 16 மறறைத தேவதைகளை விடடு ஸாவேசுவரனை கணணனிடமே நிலையான பகதிகொளளுதல 17 ஜநஙகள இல்லாத ஏகாநதமான இடததில வஸிததல 18 ஸததுவ குணமிலலாத ஜநககூடடததில வெறுபபடைதல 19 ஆதமாவைப பறறிய ஜஞாநததை இடைவிடாது பெறறிருததல 20 தததுவஜஞாநததை உணடாககவலல சிநதனையில ஈடுபடடிருததல—எனபனவாம இததகைய குணஙகளே சேதநன ஆதமாவை ஸாக்ஷாதகரிபபதறகுச சாதநமாகும

[**ஞானமீன்ற உயிர்ப்பயனும்**] கீழக கூறிய ஸாதநஙகளால ஸாக்ஷாதகரிககவேணடிய ஜீவனுடைய ஸவருபம பலவகைகளில தெளிவுபடுததபபடுகினறது—ஜீவாதமாவுககுப பிறபபும இறபபும இல எமபெருமானுககுச சரீரமாதலின அவனுககு அடியனாநதனமையே ஆதமாவுககு இயறகையாகும சரீரததிறகாடடிலும வேறுபடட ஜீவன ஸமஸாரபநதம நீஙகிய நிலையில் சுருஙகாத ஜஞாநமுடையவனுவான ஜீவஸவருபம, சரீரம இநதரியம முதலியவறறைப பெறறுக காரியமாயநிறகும நிலைமையில ‘ஸத’ எனறும, இவறறைப பெறாது காரணமாயநிறகும நிலையில ‘அஸத’ எனறும கூறபபடும ஆனால ஸமஸாரபநதமினறிப பரிசுததமாய நிறகும நிலைமையில காமததால ஏறபடட அநத இரணடு நிலைமையுமிலலாதிருபபதுபறறி ஆதமஸவருபம ஸத எனறும அஸத எனறும கூறபபடாது மேலும பரிசுததமான நிலைமையில ஜஞாநமும சகதியும சுருஙகபபெறாது

எம்பெருமானுக்குச் சமமாயிருப்பதால் எங்கும் கை, கால், கண், தலை, முகம், காது ஆகிய இவற்றின் காரியங்களைச் செய்யவல்லது, தன் தாமபூதஜ்ஞானத்தால் எல்லா வஸ்துக்களையும் வியாபித்திருக்கும் பரிசுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு இந்திரியங்கள் இல்லாவிடினும், இந்திரியங்களின் தொழில்களைக் கொண்டு அது எல்லாவிஷயங்களையும் அறியத் தகுதியுடையது, இயற்கையாக இந்திரியங்களின் தொழில்களின்றியே எல்லாவற்றையும் அறியக்கூடியது, இயற்கையாய்த் தேவர் மனிதர் முதலிய சரீரத்தில் ஸம்பந்தமில்லாதிருப்பது, ஆனால் அத்தகைய சரீரத்தைத் தாங்கிநிற்கச் சக்தியுடையது, இது காமஸம்பந்தத்தால் ஸத்துவம் முதலிய குணங்களை அநுபவிக்கும், பரிசுத்தமான நிலைமையில் அநுபவிக்காது, ஆனால் அநுபவிக்கும் சக்தியை எப்போதும் பெற்றிருக்கும் பரிசுத்தனான ஆத்மாவுக்குச் சரீரம் கிடையாதாதலின் சரீரத்திற்கு வெளியே இருக்கின்றது, முக்தனான நிலைமையில் இஷ்டப்படி உருவத்தை எடுத்துக்கொள்ளும்போது சரீரத்திற்கு உள்ளும் இருக்கின்றது இயற்கையாகக் காலால் நடக்க வல்லமையற்றது, சரீரத்துடன் இருந்தால் காலால் நடக்கவல்லது ஜீவாத்மா சரீரத்திற்குள் இருந்தபோதிலும் மிகச் சூக்ஷ்மமாதலின் தேஹத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டதென ஸம்ஸாரிகளால் அறியமுடியாது ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்குச் சாதனமாகக் கீழ்க் கூறிய நற்குணங்களைப் பெறாது தீயகுணங்களுள்ளவருக்குத் தம் தேஹத்திலிருந்தாலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியமுடியாது அத்தகைய நற்குணங்களைப் பெற்றவருக்குச் சமீபத்திலேயே இருந்து ஸாக்ஷாத்கரிக்க உரியது ஜீவன் சரீரத்தைத் தாங்கிநிற்பதாலும் அந்நம் முதலியவற்றை உண்பதாலும் தாங்கப்படும் சரீரத்திற்காட்டிலும் உண்ணப்படும் அந்நத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக அறியலாம் அந்நம் முதலியவற்றை உண்டபிறகு அவை பலவகையாய் மாறுபாட்டை அடையும்போது ரேதஸ் காப்பம் முதலியனவாகவும் ஆவதற்கு ஜீவனே காரணமாவான் ஆதலின் மாறுபடும் வஸ்துவைக் காட்டிலும் மாறுபாட்டுக்குக் காரணமான ஜீவன் வேறுபட்டவனே தீபம் ஸூர்யன் ரத்நம் முதலிய தேஜஸ்ஸுக்களைக்கூட ஆத்மாவே தாமபூதஜ்ஞானமென்ற குணத்தைக் கொண்டு பரகாசிப்பிக்கின்றது, பரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறுபட்டு அதை அநுபவிக்கக்கூடியதாதலின் முக்கியமாய் நிற்கக்கூடியது, ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகவே அறியப்படுவது, எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஹ்ருதயத்திலும் தான் நேராகவும் மற்ற அவயவங்களில் தாமபூதஜ்ஞானத்தாலும் இருப்பது இத்தகைய ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் கீழ்க் கூறிய 20 குணங்களாகிய ஸாதநங்களால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம்

[**ஊன் நின்றதற்கடியும்**] தேவர் மனிதர் முதலிய சரீரங்கள் பரகிருதியின் மாறுபாடேயாகும் அந்தச் சரீரங்களில் ஜீவன் இருப்பதால்

அசசரீரததின ஸமபநதததால ஏறபடட ஸததுவம முதலிய குணஙகளால வரும ஸுகதுககஙகளில ஜீவனுககுப பறறு உணடாகினறது துககததி லும பறறு உணடாகக காரணம துககததை ஸுகமென மயஙகுவதேயாம அதன பின ஜீவன அதறகுச சாதனமாயுள்ள புணயபாபஙகளைச செய கினறுன பின அநதப புணயபாபஙகளின பலனை அநுபவிககச சிறநத அலலது தாழநத பிறவிகளில அவனது காமததிறகேறறவாறு பிறககினறுன, பின மறுபடியும காமததைச செயகினறுன, மறுபடி பிறககினறுன கீழக கூறிய 20 குணஙகளைப பெறறு அதனுல ஆதமஸாக்ஷாதகாரம பெறுமவரை ஜீவன இவவாறு ஸமஸாரககடலில சுழனறுகொணடேயிருபபான ஆகவே ஸததுவம முதலிய குணஙகளால ஏறபடுகினற ஸுகதுககாதிகளில பறறு வைபபதே ஸமஸாரபநதததிறகுக காரணமாகும.

[உயிர் வேறிடுமுள்விரதும்] உலகததிலுள்ள அசையாபபொருள அசையுமபொருள ஆகிய எலலாம, சரீரமும ஜீவனும ஒனறுசோநதே பிறநதவையாகும அவறறில ஜீவன தேவனுயிருததல மனிதனுயிருததல முதலிய சரீரததின தனமைகளைப பெறமாடடான, அநத அநதத தேஹம இநதரியம மனம ஆகிய இவறறுககுத தலைவனுயிருககினறுன இததகைய ஆதமாவை ஜஞானமுடையவனுயிருததல ஜஞானமாகவேயிருததல என்ற வகையில ஒரேவிதமாக இருபபவனுகவும, சரீரம அழிநதபோதிலும அழி யாதவனுகவும அறியவேணடும சேதநன நீடடி முடககிச செயயும செய கைகள அனைததையும பரகருதியால செயயபபடுவனவாகவே கருதவேணடும ஜஞானஸவரூபனுகவே இருககும ஆதமா, காமஙகளைச செயயும காததாவாக மாடடானெனறு அறியவேணடும ஜீவனுககு பரகருதியின ஸமபநதம, சரீரததில தலைவனுயநினறு அதை வேலையில ஏவுதல, அதனுல உணடாகும ஸுகதுககஙகளை அநுபவிததல ஆகியவையெலலாம காமததால ஏறபடடவை யெனறு உணரவேணடும தேவததனமை மனிததனமை, குறுமை நெடுமை முதலிய தனமைகள சரீரததைபபறறியனவெனறும ஆதமாவைபபறறியன வலலவெனறும உணரவேணடும சேதநனுககுப புததிரன பேரன முதலிய மாறுபாடுகள ஏறபடுவதெலலாம பரகருதியினுலேயேயனறி ஜீவனுககு அதில ஸமபநதமிலலை, ஜீவன மறறொனறுல உணடாககபபடாமையால அழி வறறவன, ஸததுவம முதலிய குணஙகள ஆதமாவில இலலையாதலின ஒரு காாயததிலும காததாவாக ஆகாமலும, சரீரததில இருககுமபோதும அதி லுள்ள தோஷஙகள தனனிடம சேரபபெறுமலும ஜீவன நிறகினறுன ஆகாயம எலலா வஸதுககளோடும சோநதிருநதபோதிலும மறற வஸதுக களைக காட்டிலும அது ஸூக்ஷமமாயிருபபதால அநத அநத வஸதுவின குணமோ தோஷமோ அதில சேருவதிலலை அவவாறே ஆதமஸவரூபம

தேவா—மனிதர் முதலிய எல்லாத தேஹஙகளிலும இருப்பினும் ஆகாயத்தைககாட்டிலும மிகச ஸூக்ஷ்மமானதாயிருததலால் சரீரத்தின் குண தோஷங்கள ஆதமாவில சேருவதிலலை ஒருவனுன ஸூர்யன தன ப்ரகாசததால் எலலாவுலகஙகளையும ப்ரகாசிககச்செயவதுபோல ஜீவன உள்ளும புறமும் காலமுதல தலைவரையிலும சரீரம முழுவதையுமே தனனுடைய ஜ்ஞானததாலே ப்ரகாசிககசசெயகினறுன. ஆகவே பல அவயவஙகளின கூட்டமாகிய சரீரத்திறகாட்டிலும, அதை முழுவதும ஒருவனுய்நினறு அறிபவனுகவிருககும் ஜீவாதமா வேறுபட்டவனெனறு விதிததது

இவவிஷயஙகளைப பதினமூனறுவது அதயாயததில் கண்ணன் அர்ஜுநனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு.

'வகையுஞ்ஞானம' 'அடியும்முயிர' — ஞகர-மகரங்கள் விரிந்தது செயயுளவிகாரம். 14

[illegible] ।
[illegible] ॥

14-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

340 முக்குண மேயுயிர் முற்றவுங் கட்டிட மூண்டமையு
முக்குண மேயனைத் தும்வினை கொள்ள முயன்றமையு
முக்குண மாயை கடத்தலு முக்கதி தந்தளிப்பு
முக்குண மற்ற பிரான்மொழிந் தான்முடி யோன்றனக்கே.

உரை:— முக்குணம் அற்ற பிரான்— மூன்று குணஙகளுமில்லாத எமபெருமான், முடியோன்தனக்கு — கிரீடமணிந்த அர்ஜுநனுககு, முக்குணமே — (ஸததுவம ரஜஸ தமஸ எனனும) மூன்று குணஙகளுமே, உயிர முற்றவும் — ஜீவாதமாககள் அனைததையும், கட்டிட — (ஸம்ஸாரததில) அகபபடசசெயவதற்கு, மூண்டமையும் — முயனறமையும, முக்குணமே — அநத மூனறுகுணஙகளுமே, வினை அனைத்தும் கொள்ள — செயகைமுழுவதையும் (தமமால செயயப் படுவனவாகக) கொள்ள, முயன்றமையும் — முயறசிகொணடமையும், முக்குண மாயை — மூனறு குணஙகளாலாகிய ப்ரகருதிஸம்பநததததை, கடத்தலும் — நீககிககொள்வதும, முக்கதி — (ஐசுவர்யம்

கைவலயம மோக்ஷம ஆகிய) மூனறு கதிகளையும, தாநது அளிபபும — கொடுததுக காககுமவிதமும (ஆகிய இவறறை), மொழிநதான — உபதேசிததான.

[முக்குணமே மூண்டமையும்]

ஸத்துவகுணம் வஸதுககளின உணமையை அறிவதறகும, ஸுகததை அநுபவிபபதறகும, ஆரோககியததைப பெறுவதறகும காரண மாகும இநத ஸததுவகுணம ஜீவனுககு ஜஞானததிலும ஸுகததிலும பறறுதலை உணடாககுகினறது அநதப பறறினால ஜீவன அவறறுககு ஸாதநமான லௌகிகவைதிககாமஙகளைச செயகினறான, பின அவறறின பலனை அநுபவிபபதறகு ஸாதநமான பிறவிகளில பிறககினறான ஆக, ஸததுவகுணம ஜீவனுககு ஸுகததிலும ஜஞானததிலும பறறை உணடாக குவதனமூலம ஜீவனை ஸமஸாரபநதததில அகபபடசசெயகினறது

ரஜோகுணம் ஆண பெண இருபாலருககும ஒருவருககொருவா காதலை உணடாககுகினறது, சபதம முதலிய ஸகலவிஷயஙகளிலும ஆசையையும, புததிரன நணபன முதலியவாகளிடம சேர விருபபததையும தருகின றது சேதநன காாயஙகளைசசெயய ஆவலகொணடு பின அவறறைசசெயகின றான அசசெயகைகள பாபமாகவோ புணயமாகவோ இருநது அவறறின பலனை அநுபவிபபதறகுச சாதநமான பிறவிகளில பிறககசசெயகினறன ஆகவே செயகையில பறறுதலை உணடாககி அதனமூலமாயப பிறவியைக கொடுதது ரஜோகுணம ஸமஸாரபநததததை ஜீவனுககுத தருகினறது

தமோகுணம் வஸதுககளின உணமையை அறியாது விபரீதமாய அறி வதால பாபம செயய நேரிடடு அதனால உணடாகினறது அககுணததால மறு படியும விபரீதஜஞாநம உணடாகினறது இநதத தமோகுணம, ஜீவனுககுச செயயவேணடிய கடமையை விடடு மறறைக காாயததில பராவாததிககக காரணமான அஜாககிரதையையும காாயம செயயாமலிருககுமபடியான சோமபலையும, இநதரியஙகளை விஷயஙகளிற செலுததிசசெலுததி அவை யனைததும களைபபடைநதபோது ஓயநதுநிறபதாகிய தூககததையும ஸவப நததையும கொடுதது அதன மூலமாய ஸமஸாரபநததததைத தருகினறது

[முக்குணமே முயன்றமையும்] ஜீவன இயறகையாகப பரிசுததனாயிருபபவன, செயபுநதனமை (காதருதவம) இலலாதவன, ஜஞாந ஸவரூபமாக இருபபவன, இததகைய ஆதமாவுககுப புணய பாபஙகள முத லிய காமஙகளில காதருதவம இயறகையில இலலை ஸததுவம முதலிய

குணங்களின் ஸம்பந்தத்தால் வருகின்றது. குணங்களின் ஸம்பந்தம் மூந்திய காமாவினால் ஏற்படுகின்றது. உண்மையில் ஸாத்த்வம் ஸத்த்வம் முதலிய மூன்று குணங்களுக்கே உள்ளது.

[முக்குண மாயை கடத்தலும்] வேறு தேவதையை மனத்தால் கூட நினைக்காமல் பக்தியோகத்தால் எம்பெருமானையே உறுதியாக உபாஸிப்பவன் இந்த ஸத்த்வம் முதலிய குணங்களின் ஸம்பந்தம் நீங்கப் பெறுவான்.

[முக்கதி தந்தளிப்பும்] எம்பெருமானிடம் பக்திக்கு அங்கமான ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்துப் பின் பக்தியோகத்தையும் அநுஷ்டிப்பவன், நெடுங்காலம் அநுபவிக்கப்படுவதும் இந்த்ரன் ப்ரஹ்மா முதலியவர்களின் போகத்திற்காட்டிலும் மிக மேம்பட்டதுமான ஐசுவர்யத்தையும், ஈசுவரனைப்போல பரிசுத்தமான ஆத்மாவை அநுபவிப்பதாகிய கைவல்யத்தையும், எம்பெருமானை இடைவிடாது அநுபவித்து நித்யகைங்கர்யம் செய்வதாகிய மோக்ஷத்தையும் எம்பெருமானிடமிருந்து பெறுவான்.

இவ்விஷயங்களைப் பதினான்காவது அத்யாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு.

'கிரீடி' என்று அர்ஜுநனுக்கு வடமொழியிலுள்ள பெயரை நினைத்து 'முடியோன்' என்னலாயிற்று. 15

ஸ்ரீணவைஷம்யாத் தேஷாம் கத்ருத்வம் தனிவர்த்தநம் ।
ஸதிந்ருயஸ்மோக்ஷம் ச தாநுமுக்த உச்யதே ॥

15-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

341 மூவெட் டினுமதின் மோக மடைந்த வுயிர்களினு
நாவெட் டெழுத்தோடு நலவீடு நண்ணின நம்பரினு
மேவெட்டு வன்குண விண்ணோர் களினும் விசயனுக்குத்
தாவிட் டுலகளந் தான்றனை வேறென்று சாற்றினனே.

உரை — தாவிட்டு உலகு அளந்தான் — (த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) தாவி உலகத்தை அளந்த எம்பெருமான், விசயனுக்கு — அர்ஜுநனுக்கு, மூவெட்டினும் — இருபத்துநான்கு தத்துவங்களாகிய ப்ரக்ருதியிற்காட்டிலும், அதில் மோகம் அடைந்த — அந்த ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தால் அஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றுள்ள, உயிர்களினும் —

(பதத) ஜீவாகளைககாட்டிலும, நா எட்டு எழுததோடு — நாவினுல உசசரிககபபடவேணடிய திருவஷடாக்ஷரத (தின அநுஸநதாநத) தால, நல வீடு நண்ணின—சிறநத மோக்ஷததைப பெறற, நம்பரினும்— உயாநதவா (களான முகதா) களைககாட்டிலும, மேவு எட்டு வன் குண விண்ணோர்களினும் — பொருநதிய எட்டு வலிய குணஙகளை யுடைய நிதயஸூரிகளிறகாட்டிலும, த (ன) னை வேறு என்று — தன்னை வேறுபட்டவன என்று, சாற்றினன் — உபதேசிததான

[மூவெட்டினும்] பரகருதி, மஹான, அஹஙகாரம, ஜ்ஞானேநதரி யஙகள ஐநது, கா்மேநதரியஙகள ஐநது, மனம, பூதஙகள ஐநது, தநமாத ரஙகள ஐநது ஆக இருபததுநானகு தததுவஙகளையும தனககுச சரீரமாகக கொணடுள்ள எமபெருமான அநதத தததுவஙகளின வேறுபட்டு நிறகினறுன

[அதில் மோகமடைநத உயிர்களினும்] பரகருதியின ஸமபநதம நீஙகாது ஸமஸாரமணடலததிலேயே உழனறு காமபலனகளை அநுபவித துககொணடிருபபவா பததரெனபபடுவா

[நாவெட்டெழுத்தோடு நம்பரினும்] ஸமஸாரததிலே முதலில அலலலபபட்டுப பின நலவழிபபடுதத திருவஷடாக்ஷரம முதலிய ரஹஸயாாத தஙகளையறிநது உபாயததை அநுஷ்டிதது முகதியையடைநதவா முகத ரெனபபடுவா.

[மேவெட்டு விண்ணோர்களினும்] ஒருகாலும ஸமஸார பநதமினறி எமபெருமானைபபோலவே பிறபபு இறபபு இலலாது எபபொழு தும எட்டுக குணஙகள விளஙகபபெறறு ஜ்ஞானம சுருஙகாதுநிறபவா நிதய ரெனபபடுவா (எட்டுக குணஙகளின விளககததை 84-வது பாசுரததின உரையிற காணக) எமபெருமான கீழககூறிய அசேதநபபொருளகளினும இஙஙனே மூவகைச சேதநபபொருளகளினும வேறுபட்டு அவறறுள அநதாயாமியாயிருநது அவறறைத தாஙகிநினறு அவவனைததுககும ஈசுவரனுய விளஙகுகினறுன இவவமசஙகளால சுருதி—ஸமருதிகளில புருஷோததமன என்று புகழபபடுகினறுன

இவவமசஙகளைப பதினைநதாவது அதயாயததில கணணன அாஜுந னுககு உபதேசிததான—எனறவாறு 16

க்ஷித்ர்நிஶாவிஸாஜ்ஞாத் வேதநாத்மவிஷயாத்மக: |
வ்யாவநாதீரணாக்ஷ ஶாஸ்த்ராஹந்ய: வஸுதேவாத்மஜ: ||

16-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

342 ஆணை மறுதவா தேவரல லாவழக கோரசுரா
கோணை மராத குணசசெலவ நீகுறிக கோண்மறையைப
பேணிய தததுவ முமபிணி யறற கிரிசைகளுங்
காணித ஞலவிச யாவெனறு கணண னியம்பினனே 17

உரை — கண்ணன் – *கணணன*, விசயா – *அாஜுநனே !*, ஆணை – (*எனனுடைய*) *ஆஜ்ஞையை*, மறுதவா – *மறுககாதவா*, தேவா – *தேவாகள* (*ஆவா*), அலலா வழககோா – *அபபடியலலாத* (*எனனுடைய கடடளையை மீறுகினற*) *நடையுடையவா*, அசுரா – *அஸுராாவா*. கோணை மராத – *வகாததனமை கலவாத*, குணச செலவ – *குணமாகிய செலவததையுடையவனே !*. நீ மறையைக குறிககோள – *நீ வேதததையே ஆதாரமாககொளவாயாக*, பேணிய– *கொணடாடபபடுகினற*, தததுவமும– *பாதத்துவமும*, பிணி அறற– (*பலனில பறறு வைபபதாகிய*) *தீஙகு இலலாத*, கிரிசைகளும– *காமஙகளும* (*ஆகிய இவறறை*), இதனல– *இநத வேதததால*, காண என்று– *அறிநதுகொள எனறு*, இயம்பினன – *உபதேசிததான*

கீழ மூனறு அதயாயஙகளால சேதநம அசேதநம ஈசுவரன எனனும மூனறு தததுவஙகளின தனமை முதலியன விளககபபடடன இனி மூனறு அதயாயஙகளால அநுஷடாநததைபபறறிய விஷயஙகள முதலியன விளககப படுகினறன இவவனைததிலும உறுதி சாஸதரஙகளாலேயே ஏறபடவேணடும மனிதா இததகைய சாஸதரஙகளுககுக கடடுபபடடுநடககவேணடும ஆகவே இவவதயாயததில தேவா அஸுரா எனற பிரிவுகூறிச சாஸதரததிறகுக கடடுபபடுநதனமை கூறபபடுகினறது—

[**ஆணைமறுதவர் தேவர்**] *எமபெருமானுடைய கடடளையாகியசாஸத ரஙகளைத தழுவிநடபபவா தேவா எனபபடுவா அவா அவவாறு நடபபதே தெயவீகமான செலவமெனபபடும அததகைய செலவமுளளவருககுச சில குணஙகள உணடாகும அவையாவன– 1 பினவரும துனபததிறகு முனவரும காரணததைக கணடதனல உணடாகும உணாசசி பயமெனபபடும அது இலலாதிருததல 2 ரஜஸ தமஸ எனனும குணஙகளோடு மனம கலவாது சுததமாயிருததல 3 ஸமஸாரஸமபநதமினறிநிறகும பரிசுததமான ஆதம*

ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய விவேகத்தில் நிலைபெற்றிருத்தல் 4 ந்யாயமானவழியில் ஸம்பாதித்தபொருளைத் தக்கபாத்ரத்தில் கொடுத்தல் 5சப்தம் முதலியவிஷயங் களில் மனம் செல்லாதிருக்குமாறு பழக்குதல் 6 பலனைக் கருதாமல் பக வானுக்கு ஆராதநரூபமாய் நித்ய—நைமித்திக காமங்களைச் செய்தல் 7 ஸா்வேச்வரனை எம்பெருமானையும் அவனை ஆராதிக்கும் முறைகளையும் வேதம் முழுதும் விளக்குகின்றதென்று நினைத்து வேதாப்யாஸம் செய்தல் 8 பக வானை மகிழ்விக்கச் செய்யும் காமங்களை அநுஷ்டிப்பதற்குத் தமக்கு அதி காரத்தைத் தரும் க்ருச்சிரம் சாந்த்ராயணம் ஏகாதசியுபவாஸம் முதலிய வ்ரதங்களை அநுஷ்டித்தல் 9 பிறாவிஷயத்தில் மனம் வாக்கு தேஹம் ஆகிய முக்கரணங்களின் செய்கையும் ஒரேவிதமாயிருத்தல் 10 தம்மையும் பிறரையும் துன்பப்படுத்தாதிருத்தல் 11 ப்ராணிகளுக்கு நன்மை யாயுள்ள, தாம் கண்ட விஷயங்களை உள்ளபடி உரைத்தல் 12 பிறருக்குத் துன்பம் விளைவிக்கும்படியான மனமாற்றமில்லாதிருத்தல் 13 தம்முடைய நன்மைக்கு எதிரான வஸ்துக்களைக் கைவிடுதல் 14 வெளியிந்த்ரியங்களை அற்ப விஷயங்களில் செல்லாதபடி தடுத்துப் பழக்கம் செய்தல் 15 பிறருக்குத் தீங்கு விளைக்கும் வார்த்தைகளைப் பிறரிடம் தெரிவியாதிருத்தல் 16 பகை வன் நண்பன் என்ற பாகுபாடின்றி ஸகல ப்ராணிகளுடைய துக்கத்தையும் பொறுக்காது அதைப்போக்க விரும்புதல் 17 தகாத சப்தம் முதலிய விஷயங் களில் ஆசையற்றிருத்தல் 18 ஸாதுஜநங்களோடு சேர்ந்திருக்க உரியரா யிருத்தல் 19 செய்யத் தகாத காரியங்களைச் செய்வதில் வெட்கமடைதல் 20 ஆசைப்படுத்தற்குரிய விஷயங்களைக் கண்டும் மனம் சலியாமை (விளையாட்டு பரிஹாஸம், வேட்டை, சூதாட்டம் முதலியவற்றில் ஈடுபடாமையும் இதனுள் அடங்கும்) 21 துஷ்டர்களால் அவமதிக்கப்படும்படி கோழையாயில்லாதிருத் தல் 22 பிறரால் துன்பமடைந்தாலும் அவர் விஷயத்தில் மனம் மாறுபடா திருத்தல் 23 பெரிய ஆபத்து வந்திடினும் சாஸ்த்ரீயங்களான காமங்களைச் செய்வதில் உறுதி குலையாதிருத்தல் 24 சரீரம் வாக்கு மனம் இவற்றுக்கு அசுத்தமான புருஷனுடைய ஸம்பந்தம் அசுத்தமான வஸ்துக்களை உப யோகிப்பது முதலியவற்றால் அசுத்தம் ஏற்படுவதால் காமங்களைச்செய்ய உரிமையில்லாது போம் அங்ஙன் வராது பாதுகாத்தல் இவ்வுரிமை சாஸ்த்ரத் தாலேயே அறியப்படும். 25 பிறர் தம் தம் இஷ்டப்படி நடப்பதைத் தடுக்கா தல் 26 தகாத விஷயத்தில் காவம் கொள்ளாதிருத்தல் : என்பனவாம்.

ஙா வழக்கோர் அசுரர்] எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞை ள மீறிநடக்கும் தன்மையுடையார் அஸுரர் எனப்படுவர் டப்பதில் மிக ருசியுடையராவதுபற்றி அங்ஙனம் நடப்பது

செலவமெனபபடுகினறது அவாகள எததனமையராயிருபபவரெனபது விளககபபடுகினறது — அவாகள எமபெருமானுடைய கடடளைபபடி நடபபதெனற எணணமிலலாமல தமமைத தாமிஷடரெனறு பிறா புகழ வேணடுமென விருமபித தாமஙகளைச செயவாாகள, உலகஸுகஙகளை அள வுககு மீறி அநுபவிதது மகிழநது, செயயததககது தகாதது எனற விவே கததை இழபபா அவாகளுககு ஆசாாயனையும பகவானையும ஸேவிபபது முதலியவறறால மகிழசசி உணடாவதறகு இடமேயிலலை, தம கலவிககும குலபபிறபபுககும வீாயததிறகும ஏறறவாறினறி அளவுககு மீறிக காவமடை வா, பிறருககுத துனபம விளைககககூடிய மனபபாஙகையுடையராய, ஸாதுக களும சாஸதரஙகளும விலககுமபடியான ஸவபாவமுடையராயிருபபா, பிற ஆகமஙகளில பரததததுவததையும தாழநத தததுவததையும மாறுபடச சொலலியிருபபதை நமபியதாலும வேதததிறகு விபரீதமான ஆசாரஙகளைக கைககொணடதாலும மேமபடட தததுவம கீழபபடட தததுவம, செயயத தககது தகாதது ஆகியவறறில விவேகமிலலாதிருபபா, ஸவாககம முதலிய பலனுககும மோக்ஷததிறகும ஸாதநமாய வேதஙகளில விதிககபபடட தா மஙகளைப பலகாலும அவாகளுககு எடுததுப போதிததாலும தமோகுணத தின மிகுதியால அவாகள அறியமாடடாாகள வைதிககாமஙகளைச செயயச சாஸதரஙகளால ஏறபடுகினற அதிகாரம பாஹயம எனறும ஆநதரம எனறும இருவகைபபடும அவாகளிடம அசுததப பழககததாலும அவசி யம செயயவேணடிய காமஙகளைச செயயாததாலும பாஹயமான சுததியிலலை, ஆதமகுணமிலலாமையால ஆநதரமான சுததியும அவாக ளிடம இலலை அவவதிகாரததைத தரககூடிய ஸநதயாவநதநம முதலிய ஆசாரமும அவாகளிடம கிடையா வஞசனையையும ஹிமஸையையும இயறகையாகக கொணடவாகளாதலின தாம கணடபடி பராணிகளுககு நனமையைக கூறுவதாகிய ஸதயம அவாகளிடம இலது இவவுலகம பரஹ் மததினிடமிருநது உணடாவதால பரஹமஸவரூபமாகுமெனறு அவாகொளவ திலலை இவவுலக முழுதும பரஹமததால தாஙகபபடுகினறதெனபதையும அவாகள ஏறபதிலலை இவவுலகமுழுவதும ஸாவேசுவரனுககு அடஙகியதெனறும அவாகள கூறுவதிலலை, பரஹமா சிவன முதலியவாகளை ஸாவேசுவரனுககக கறபிததுக கூறுவா ஆணும பெணணும கூடுவதால மநுஷயன பசு முதலிய பிறவி ஏறபடுகினறதெனறும இஙஙனமிலலாத பிறவியே இலலையெனறும, ஆகையால உலகமுழுதும காமததையே காரணமாககக கொணடதெனறும நினைபபா இஙஙனம விபரீத ஜஞாநததைக கொணடவாகளாய, அறியபபடுகினற சரீரத திறகாடடிலும அறிபவனை ஆதமா வேறு எனறு அறியமாடடாா, தம

கொள்கைகளால் தம்மையும் தம்முடன் சேரும் பிறரையும் கெடுப்பர், பெறமுடியாத வஸ்துவைப் பலனுக்குக்கருதிப் பெற விரும்பி அதற்காகக் களவு முதலிய அநியாயமான வழியில் பொருள் ஸம்பாதிப்பர், இன்றோ நாளையோ மரிக்கப்போகும் அவர்கள் ப்ரளயகாலம்வரை செய்துமுடிக்க வேண்டிய கார்யங்களைப்பற்றிக் கவலைகொள்வர், காமபோகத்தையன்றி வேறு பரமபுருஷார்த்தம் இல்லையென்று துணிவுகொண்டிருப்பர், ஆசையாகிய நூற்றுக்கணக்கான பாசங்களால் பிணைக்கப்பட்டுக் காமம் கோபம் இவற்றுக்கு வசப்பட்டு, அநியாயமான வழியால் பொருளைச் சம்பாதிக்க விரும்புவர் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமான பரமபுருஷனுடைய ஆராதநத்தில் கொள்ள வேண்டிய சிரத்தை அவர்களுக்கு அநாதத்தத்தைத் தருவதும் மிக அற்பமாயுள்ளதும் க்ஷணகாலமே நிற்பதுமான ஒரு ஸுகாபாஸவிஷயத்தில் ஏற்படும் தம்முடைய ஜ்ஞானம், சக்தி, பொருள், குலம் முதலியவற்றைப்பற்றிப் பெருமிதம் கொள்வர் ஈச்வரன் அத்ருஷ்டம் இவற்றின் உதவியின்றிக் கார்யம் செய்யக் கருதுவர், தங்களைத் தாங்களே கொண்டாடிக்கொள்வர், எல்லாவற்றையும் தாமே செய்வதாகக் கருதிக் கடைசியில் ஒன்றும் செய்யாதிருப்பர் இத்தகைய அஸுரத்தன்மையுடையவர்களைப் பகவான் எப்பொழுதும் நரகத்தில் தள்ளுகிறான்

[**கோணை மராத குணச் செல்வ**] கண்ணன் இவ்வாறு தேவர் அஸுரர் என்பப் பிரித்து அவர்களின் தன்மைகளை விளக்கியதும் அர்ஜுநன் தான் எவ்வகையில் சேர்ந்தவனோவென்று நிச்சயமில்லாது, மறுபடியும், அபாரமான ஸம்ஸாரக் கடலுள் மூழ்கவேண்டுமோவென மிக அஞ்சினன் கண்ணன் அதைக் கண்டு 'நற்குணமாகிய தெய்வீகச் செல்வமுடைய பாண்டுபுத்திரனே!' என்று விளித்து, 'தார்மிகர்களுள் தலைசிறந்த பாண்டுவின் புத்திரனான நீ அஸுரத்தன்மையுடையனாகமாட்டாய்' என்று உணர்த்தி அவனது அச்சத்தைப் போக்கி மேலும் பேசுகின்றான்.

[**மறையை நீ குறிக்கோள், பேணிய. . இதனால் காண்**] ஆகவே, கைக்கொள்ளத்தக்கவை விலக்கத்தக்கவையென்று பிரித்தறிவதற்குச் சாஸ்த்ரமே கைவிளக்காகவேண்டும் தர்மசாஸ்த்ரம் இதிஹாஸம் புராணம் ஸாரம் ஆகிய இவற்றின் உதவியால் அர்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்ட வேதங்களைக் கொண்டு, எம்பெருமானாகிய தத்துவத்தையும் அவனை மகிழச்செய்வனவற்றைப் பெறச் சாதநமாயப் பலனில் பற்று இல்லாமல் செய்ய காமங்களையும் அறிந்துகொண்டு பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்க

இவ்விஷயங்களைப் பதினாறுவது அத்யாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுன னுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு 17

தேவாஸுரவிபாகோக்திபூர்விகா ஶாஸ்த்ரவஶ்யதா ।
தத்த்வாநுஷ்டாநவிஜ்ஞாநஸ்தேம்நே ஷோடஶ உச்யதே ॥

17-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

343
மறைபொருந் தாதவை வல்லசு ராகக் வகுத்ததமையு
மறைபொருந் துநிலை யின்வன் குணப்படி மூவகையு
மறைநிலை தன்னை வகுக்குங் குறிமூன்றின மேன்மையுமம்
மறையுமிழ்ந் தானுரைத் தான்வாச வன்றன் சிறுவனுக்கே 18

உரை — அம் மறை உமிழ்ந்தான் – *அந்த வேதத்தை வெளியிட்டவனான கண்ணன்*, வாசவன்றன் சிறுவனுக்கு– *இந்திரனுடைய புத்திரனான அர்ஜுனனுக்கு*, மறை பொருந்தாதவை – *வேத (மாகிய சாஸ்திர) த்திற்கு விபரீதமான காமங்கள்*, வல் அசுராகக் – *வலிய அஸுரஸ்வபாவமுடையவாகக்*, வகுத்தமையும் – *பிரித்துக்கூறப்பட்டமையும்*, வன் குணப்படி – *வலிய (ஸத்துவம் முதலிய) குணத்தின்படி*, மறை பொருந்தும் நிலையின் – *சாஸ்திரங்களைத் தழுவிய காமாநுஷ்டானத்தின்*, மூவகையும் – *மூன்றுவகைப்பட்ட தன்மையும்*, மறை நிலைதன்னை – *வேதத்தில்விதிக்கப்பட்ட காமாநுஷ்டானத்தை*, வகுக்கும் – *(மற்றவற்றினின்று) வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்ற*, குறி மூன்றின – *(ஓம், தத், ஸத் என்ற) மூன்று லக்ஷணங்களின*, மேன்மையும் – *உயர்வும் (ஆகிய இவற்றை)*, உரைத்தான் – *உபதேசித்தான்.*

[**மறைபொருந்தாதவை வகுத்தமையும்**] *வேதத்திற்கு விபரீதமாகச் சில ஆகமங்கள் உள அவற்றில் விதிக்கப்பட்ட காமங்கள் மறைபொருந்தாதவையாகும் வேதத்தில் கூறப்பட்ட காமங்களிலும், அதிகாரமில்லாதவர்களால் இடம், காலம், த்ரவ்யம், செய்யுமமுறை இவற்றில் தழுவ வேண்டிய நிர்ப்பந்தங்களைப் புறக்கணித்துத் தோன்றியவாறு செய்யப்படும் காமங்களும் மறைபொருந்தாதவையெனப்படும் இத்தகைய காமங்கள் ஆஸுரக்கொள்கையருக்கே ஏற்றனவாம் மிக்க சிரமத்துடன் டம்பம் அஹங்காரம் காமம் ராகம் பலம் இவற்றுடன் தம் தேஹத்தையும் பரமாத்மாவின*

அமசமான ஆதமாவையும மிகுநத தனபததிறகுளளாககி யாகம முதலிய காமஙகளைசசெயபவா ஆஸுகக கொளகையுடையராவா அவாகளுககு ஸுக லேசமும கிடையாது, நரகததில வீழநது தவிபபா

[மறை போநதும் மூவகையும்] சாஸதரஙகளில விதிககபபடட யாகம தவம தானம ஆகிய மூனறு காமஙகளில ஒவவொனறும அதை அநுஷடிபபவருககு ஸததுவம முதலிய மூனறு குணஙகளில ஒவவொனறு மிகுநதுநிறபதுபறறி மூனறுவகைபபடும அககுணஙகளில ஒவவொனறு மிகுநது நிறபதன காரணம ஆஹாரஙகளில உளள வேறுபாடேயாகும ஆஹாரமும ஸாததுவிகம ராஜஸம தாமஸம என மூவகைபபடும

ஸத்துவகுணமுளளவருககு இனிபபுடன பசையுளளதாய, பலம முதலியவறறுடன சரீரததை நலல நிலைமையில வைககககூடியதாய, பாாககுமபோதே மகிழவிககககூடியதாய உளள ஸாத்துவிகஆஹாரமே பரியமாம இததகைய உணவை உடகொளளுவதால ஆயுஸ ஸததுவகுணம ஜஞானம பலம ஆரோககியம ஸுகம மகிழசசி ஆகிய இவை வருததியடையும

ரஜோகுணமுளளவருககுக காரம புளிபபு அதிகஉபபு மிககஉஷணம உடையதும, மிகக குளிாசசி மிகக கொடியதனமை இவறறைக கொணடிருபபதால உபயோகிககமுடியாததும, பசையிலலாது மிகககடினமானதும, பிததததை மிகத தரவலலதுமான ராஜஸ ஆஹாரமே பரியமானதாம இதனால துககம பசசாததாபம நோய ஆகியவை உணடாகும

தமோகுணமுளளவருககு, மிகக காலம சென்றதும, இயறகைசசுவையை இழநததும, துாககநதம வீசியதும, காலம கடநததால வேறு சுவையைக கொணடதும, தநதை ஆசாாயன முதலததமையன இவாகளுடைய தலலாத எசசிலாகியதும, எமபெருமானுககு நிவேதநம செயயபபடாமலும வைசுவதேவம முதலியவறறில உபயோகிககபபடாமலும உளளதுமான தாமஸ ஆஹாரமே பரியமானதாகும இதனால தமோகுணமே வருததியாகும

இததகைய உணவிறகேறறவாறு ஸததுவம முதலிய குணஙகள மிகுநது, அவறறுககேறறவாறு அநுஷடிககபபடும யாகம் தவம் தானம் ஆகிய காமஙகளும மூவகைபபடும

ஸாத்துவிகயாகம்— எமபெருமானது உகபபைத தவிர வேறு பலனை விருமபாத பெரியோாகளால மனததை ஒருமுகபபடுததிச சாஸதரம கூறியபடி மநதரம தரவயம செயகை முதலியவறறை உபயோகிதது எமபெருமானுடைய பரீதியையே பலனாககொணடு செயயபபடும யாகம

ராஜஸயாகம்— பலனைக கருதியும தமககுப புகழ வரவேணடுமென நினைததும டமபததிறகாகச செயயும யாகம

தாமஸயாகம்-நலலொழுககமுளள விதவானகளான அநதணாகளின அநுமதியைப பெறுமல தாழநத வகுபபினாரிடமிருநது பொருள முதலியன பெறறுத தக்ஷிணைகொடுககாமலும சிரததையிலலாமலும செயயபபடும யாகம

தவம், சரீரம வாககு மனம ஆகிய முககரணஙகளால செயயபபடுவதுபறறி மூவகைபபடும

சரீரத்தால் செய்யும் தவம்— தெயவம அநதணா குரு அறிவாளா இவாகளுககு மரியாதை செயவது, புணயதீாததஸநானம முதலியன, முககரணஙகளும ஒருவகைபபடடிருததல, ஸதரீகளைக காதலோடு பாராதிருததல முதலியன, பிராணிகளைத துனபுறுததாமை—எனபன

வாக்கினல் செய்யும் தவம்— பிறா மனம அஞசாத வகையில ஸதயமாயும பரியமாயும நனமையைத தருவதாயுமுளள வாாததையைப பேசுவதும ஜபம செயவதும

மனத்தால் செய்யும் தவம்— பிறருககுத தீஙகு நினையாமை, நனமைசெயயக கருதுதல, மனததால வாக்கினை முயறசியை அடககுதல, தயானமசெயயவேணடிய வஸதுவினிடதது மனததை நிறுததல, ஆதமாவைத தவிர வேறொனறையும சிநதியாதிருததல—எனபனவாம

இஙஙனம முககரணஙகளால மூனறுவகைபபடட **தவம்**, ஸததுவம முதலிய முககுணஙகளாலும மூவகைபபடும.

ஸாத்துவிகமான தவம்— பலனை விருமபாது, எமபெருமானுடைய ஆராதநம இது எனறு நினைதது, மிகக சிரததையுடன சரீரம முதலிய முககரணஙகளாலும செயயபபடும தவம

ராஜஸமான தவம்— பிறா தமமை மனததால போறறுதலையும வாயால புகழதலையும சரீரததால வணஙகுதலையும கருதியும, பலனை விருமபியும டமபததிறகாகவும செயயும தவம இததவம, அழிநதுபோககககூடிய ஸவாககம முதலிய பலனைத தரும, பலனை அநுபவிககுமபோது காமம முடிநததும கீழே விழுநதுவிடுவோமெனற அசசததையும தரும

தாமஸமான தவம்— அவிவேகிகள பிடிவாதததுடன தம சகதி அதிகாரம இவறறைக கவனிககாமலும பிறரைத துனபுறுததுவது கருதியும செயயும தவம

தானமும் மேறகூறியவகையில மூவகைபபடும

ஸாத்துவிகதானம்— ஸவாககம முதலிய பலனை விருமபாமல எமபெருமானது முகமலாசசியையே பயனுககொணடு, குலம கலவி ஒழுக கம இவறறால சிறநத ஒருவனுககு, அவன தமககு உதவிசெயவதைக கரு தாமல புணயமான இடததில புணயமான காலததில செயயும தானம

ராஜஸதானம்— பிரதியுபகாரததைக கருதியும, பலனை விருமபியும, சிறநத பாகததைப பிறருககுக கொடுகக மனமிலலாது தமககு வைததுக கொணடு தாழநத பாகததைத தானமசெயவது

தாமஸதானம்—கலிஙகம கீகடம முதலிய தகாத தேசததில, ராததிரி முதலிய அகாலஙகளில, பநதியைககெடுபபவன முடடாள திருடன சூதாடி துதிபாடகன முதலிய அபாததரஙகளுககுப பாதமகழுவிவிடுதல முதலிய மரி யாதையினறியும, உபசாரவாரததைகளினறியும, சாஸததரஙகளில நமபிககை யினறிப பரலோக விஷயததில ஸநதேஹததோடும, வாஙகிககொளபவனைக காடடிலும தமமை உயாநதவராகக கருதிககொணடும செயயும தானம

[**மறைநிலை மேன்மையும்**] வேதஙகளில விதிககபபடட யாகம தவம தானம ஆகிய காமஙகள **ஓம், தத், ஸத்** எனனும மூனறு சபதங களை உசசரிததுப பின அநுஷடிககபபடவேணடும

'ஓம்' என்ற பதத்தின் ஸம்பநதம்— வேதததை ஆரமபிககும போது ஓஙகாரததை அநுஸநதிககவேணடும ஸவாககம முதலிய பலனையா வது மோக்ஷததையாவது கருதிச செயயபபடுகினற ஸகல காமஙகளின தொடககததிலும ஓஙகாரததை அநுஸநதிககவேணடும இஙஙனம வேதமும அதில விதிககபபடும காமஙகளும ஓஙகாரததின ஸமபநததைப பெறற படியால அததகைய வேதததை உசசரிபபவாகளும அககாமஙகளை அநுஷ டிபபவாகளுமான தரைவாணிகா (பராஹமணா க்ஷததிரியா வைசியா) களும ஓஙகாரததின ஸமபநததைப பெறுகினறனா

தத் எனும் பதத்தின் ஸம்பநதம்— தத எனனும பதம பரஹமத தைக கூறும வேறு பலனை விருமபாது மோக்ஷததையே விருமபுகினற அதி காரிகள வேதாதயயநம யாகம தவம தாநம ஆகிய இவறறைச செயகினற னா 'தத' எனும சொலலுககுப பொருளான பரஹமததை அடைவதறகு அககாமஙகள ஸாதநமாயிருபபதுபறறி அககாமஙகளும 'தத' எனும பததால கூறபபடுவனவாகும மூனறு வருணததாரும அததகைய காமஙகளை அநுஷ டிபபதுபறறி அவாகளும 'தத' சபதததின ஸமபநதமுடையராகினறனா

‘ஸத்’ எனும் பதத்தின் ஸம்பந்தம்— உலகவழக்கிலும் வேத வழக்கிலும் ஸத் எனும் பதம், ‘இருக்கிற’ தென்ற பொருளையும் ‘மங்கள மான’ (சிறந்த) என்ற பொருளையும் தரும் மூவருணத்தாரும் வேதம் யாகம் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டுச் சிறந்திருப்பதுபற்றி அவர்களுக்கும் அத்தகைய காமங்களுக்கும் ‘ஸத்’ எனனும் பதத்தின் ஸம்பந்தம் வருகிறது

இவ்வம்சங்களைப் பதினேழாவது அத்யாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுந னுக்கு உபதேசித்தான—என்றவாறு

‘பொருந்துநிலையின’ — நகரம் விரிந்தது செய்யுளவிகாரம் 18

ஆஸ்த்ரோவஸ்ரம் க்ருத்ஸ்நம் ஸாஸ்த்ரீயம் த்ரிகுணம் வ்யக்தம் ।
லக்ஷணம் ஸாஸ்த்ரஸித்தஸ்ய த்ரியா ஸப்தஸ்யோதிதம் ॥

18-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

344 சத்துவ வீடுடை நற்கரு மந்தா னுகந்தமையுஞ்
சத்துவ முள்ளது தான்குறிக் கொள்வகை செய்தத்துவுஞ்
சத்துவ நற்கிரி சைப்பய னுஞ்சர ணாகதியுஞ்
சத்துவ மேதரு வானுரைத் தான்றனிப் பார்த்தனுக்கே 19

உரை:— சத்துவமே தருவான — ஸத்துவகுணத்தை அருள பவனான கண்ணன், தனிப் பார்த்தனுக்கு — ஒப்பற்ற அர்ஜுநனுக்கு, சத்துவ வீடு உடை — ஸாத்துவிக தயாகத்தோடு கூடிய, நல கருமம்— சிறந்த (சாஸ்த்ரீயமான) காமங்களை, தான உகந்தமையும்— (ஈசுவர னாகிய) தான விரும்பிய தன்மையும், சத்துவமுள்ளது — ஸாத்துவிக மான காமத்தை, தான குறிக்கொள் வகைசெய்தத்துவும — தான கைக்கொள்வதற்குத்தக்கவாறு (காமங்களை மூவகையாகப்) பிரித் தத்துவும், சத்துவ நல கிரிசைப் பயனும் — ஸாத்துவிகமான சிறந்த காமங்களின் பலனாகிய முக்தியும், சரணாகதியும் — பரபக்தியும (ஆகிய இவற்றை), உரைத்தான — உபதேசித்தான

[**சத்துவவீடு** **உகந்தமையும்**] காமங்களைச் சேதநன அநுஷ்டிக்கும்போது காத்ருத்வத்தையும் மமதையையும் பலனில் ஸம்பந்தத் தையும் விட்டுவிடவேண்டும் இந்த விடுகையின் விளக்கம் பினவருமாறு—

கர்த்ருத்வத்தை விடுகை— ஸர்வேசுவரன தானே தனக்கு அடிய னான ஜீவனைக்கொண்டு, தனக்கு அடங்கியிருக்கும் இந்திரியம் சரீரம் பிராணன

இவற்றால் தன் விளையாட்டையே பலனாகக் கருதிக் காமங்களைச் செய்கின்றா னென்று அநுஸந்தித்துச் செய்கையில் தன் உரிமையை விட்டுவிடுதல்

மமதையை விடுகை— சேதநன் தான் பெறவேண்டிய பலனுக்குச் சாதநமாகச் செய்யும் காமத்தைத் தன்னுடையதென்று கருதாமல் ஸர்வேச்வரன் தன் உகப்புக்காகத் தானே இக்காமத்தைச் செய்விக்கின்றா னென்று கருதுகை

பலனில் ஸம்பந்தத்தை விடுகை— காமத்தால் வரும் ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலனைத் தான் வேண்டாமல் பலனில் தன் ஸம்பந்தத்தை ஒழித்தல் [பலனுக்கு நேர்காரணம் எம்பெருமானது அருளேயாதலின் காமத்தைப் பலனுக்கு உபாயமாகக் கொள்ளாமையாகிய பலோபாயத்வத்யாகமும் இதனுள் அடங்கும்]

ஆக இங்ஙனம் மூன்று த்யாகங்களோடுகூடிய யாகம் தானம் தவம்முதலிய வைதிகமான வர்ணாச்ரமதர்மங்களை ஒருபோதும் விடக்கூடாது இக்காமங்களைப் பகவதாராதநமெனக் கருதி இறக்குமவரை விதிக்கப்பட்ட காலங்களில் செய்தே தீரவேண்டும் இவற்றைச் செய்யாது விட்டால் சரீர வாழ்க்கையே தக்க முறையில் நடைபெறாது ஏனெனில், யாகம் முதலிய வைதிககாமங்களைச் செய்து அவற்றில் மீதியாயுள்ள சுத்தமான அந்நத்தை உண்டால் மனம் தெளியப்பெற்று எம்பெருமானை இடைவிடாது சிந்தித்துப் பின் முக்தியையடையலாம். இங்ஙனேயன்றித் தன் வயிறுநிறைவதையே முக்கியமாகக்கொண்டு சமைத்துப் பகவதாராதநம் முதலியன செய்யாமல் உணவுகொள்பவர் பாபத்தையே உண்பவராதலின் விபரீதஜ்ஞானம் உண்டாகிக் கெட்டழிந்துபோவர்

ஸாத்த்விகத்யாகம்— ஸத்த்வகுணம் மேலிட்டதனால் சாஸ்த்ரங்களின் ஆர்த்தம் தெரிந்து நித்யம் நைமித்திகம் முதலிய வர்ணாச்ரம தர்மங்களைப் பகவதாராதநமெனக் கருதிக் கீழ்க்கூறியபடி கர்த்ருத்வம், மமதை, பலனுடைய ஸம்பந்தம், காமத்தைப் பலனுக்கு உபாயமாகக் கொள்ளுகை ஆகியவற்றைவிட்டு அநுஷ்டித்தல்

இத்தகைய ஸாத்த்விகத்யாகத்துடன் கீழ்க்கூறியவாறு அநுஷ்டிக்கப்படுகிற காமங்களே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பானவையாகும்

ராஜஸத்யாகம்— காமங்கள் படிப்படியாக மோக்ஷத்தைத் தரவல்லன என்று அறிந்திருந்தும், கர்மங்கள் அதர்மமாகுமென்ற மயக்கம் இல்லாதிருந்தும், அவை துன்பப்பட்டுப் பொருளைச் சம்பாதித்துச் செய்யவேண்டி

யனவாயிருப்பதாலும் சரீரத்தைச் சிரமப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டுமேயென்ற அச்சத்தாலும் ஜ்ஞானயோகம் எளிதென நினைந்து வாஞ்சசிரமதாமங்களை விடுதல் இந்த த்யாகம் ரஜோகுணத்தால் வருவதாகும்.

தாமஸத்யாகம்— தமோகுணத்தால் அஜ்ஞானம் தலையெடுத்து நித்யம் நைமித்திகம் முதலிய பகவதாராதனரூபமான காமங்களை ஸம்ஸார பாசத்தைத் தருவனவாக மயங்கி அக்காமங்களையே விடுவது.

இந்த இரண்டு த்யாகங்களும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு முரண்பட்டனவாம்.

[**சத்துவமுள்ளது** . **செய்ததுவும்**]

கர்மம் குணங்களின் வகைபற்றி மூவகைப்படும்—

ஸாத்துவிககர்மம்—வாஞ்சசிரமங்களுக்குத் தக்கவாறும், கீழ்க்கூறிய கர்த்ருத்வம் முதலியவற்றை விட்டும், டம்பத்திற்காகவல்லாமலும், பலனில் பற்று இல்லாமலும், கடமையென்று செய்யப்படும் காமம்.

ராஜஸகர்மம்—பலனை விரும்பி, அதிக சிரமத்தோடு செய்யவேண்டிய இக்காமம் என்னாலேயே செய்யப்படுகிறதென்ற அஹங்காரத்தோடு செய்யப்படும்.

தாமஸகர்மம்—காமங்களைச் செய்யும்போது நடுவில் நிகழும் துன்பத்தையும், பணச்செலவையும், தனக்கும் பிறருக்கும் உண்டாகும் ஹிம்ஸையையும், காமத்தைச் செய்துமுடிக்கத் தனக்கு வல்லமை உளதாவென்பதையும் யுக்திகளைக்கொண்டும் சாஸ்த்ரங்களாலும் ஆராய்ந்து பாராக்காமலும், ஸர்வேச்வரனே செய்பவன் என்று நினையாமலும் செய்யப்படும் காமம்.

ஆதலின் மோக்ஷத்தை விரும்புமவனால் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் விட்டுவிட்டு ஸத்துவகுணமே கைக்கொள்ளத்தக்கது என்று கூறப்பட்டதாகின்றது.

[**சத்துவநற் பயனும்**] இவ்வாறு ஸாத்துவிகத்யாகத்துடன் வாஞ்சசிரமதாமங்களை அநுஷ்டிக்கும்போது நடுவில் வருகிற இந்த்ரன் முதலிய சப்தங்களால் இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளைப் பூஜித்ததாகாது, இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளுக்கும் அந்தர்யாமியாய்ப் பிரகாசிக்கும் எம்பெருமானையே பூஜித்ததாகும். இப்படி எம்பெருமானை ஆராதித்ததால் அவனுடைய அநுக்ரஹம் ஏற்படுகின்றது. அதனால் எம்பெருமானை அடைய வழி உண்டாகின்றது. ஒவ்வொருபொழுதும் சாஸ்த்ரங்களின்படி அநுஷ்டிக்கப்படும் காமயோகத்தால் மனம்தெளிந்து ஆத்மதத்துவத்தைப்பற்றிய தெளிவான அறிவு பெற்றவன் உலகவிஷயங்களிலிருந்து மனத்தைத் திருப்பி யோகத்திற்குத்

தககபடி நிறுததிககொளளவேணடும, பின இநதரியஙகளை ஜயிததவனையும கலஙகசசெய்யும உலகவிஷயஙகளினினறு ஒதுஙகிவிடவேணடும அபபடிச செயவதால அவறறில ஆசையும, அவை கிடைககாத தடைபடுவதால வரும பகைமையும தாமே ஒழியும பின தயாநமசெயவதறகு விரோதமிலலாத ஏகாநதமான இடததில இருககவேணடும அதிகமாக உணணுமலும பட்டினி கிடககாமலும மிதமான உணவை உணணவேணடும நிலையான ஆஸநததில அமரவேணடும பரணவம முதலிய மநதரஙகளைததவிர மறறவறறை அநுஸநதிககககூடாது எமபெருமானுடைய திருமேனியையே உளளததுக கொளளவேணடும். சரீரம கழியுமவரை தயானததிலேயே எபபொழுதும ஈடுபடவேணடும தயாநமசெயயபபடும வஸதுவைததவிர மறறைபபொருள களிலுளள தோஷஙகளை ஆராயநது அவறறில ஆசையை வேரோடறுகக வேணடும அசேதநததில சேதநமெனற எணணமாகிய அஹஙகாரததையும, அது வளாவதறகுக காரணமான பழையவாஸனையையும, அவறறால ஏறபடும கொழுபபு காமம கோபம இவறறையும விடவேணடும தனனுடையதலலாத பொருளில தனனது எனற எணணமாகிய மமகாரததையும விடவேண டும இவவாறு இருநது ஆதமாநுபவததையே மஹாஸுகமாககொணடு தயாநயோகததிலேயே மூழகிககிடபபவன, ஸமஸாரபநதமறறுப பரிசுதத மான ஆதமஸவரூபததைக காணபபெறுவான இபபடி ஜஞாநஸவரூபனுயப பகவானது அடிமையையே ஸவபாவமாககொணட ஜீவாதமாவை ஸாக்ஷாத கரிககபபெறறவன, பகவானைததவிரத துருமபுமுதல பரஹமாவரையி லுளள ஸகலவஸதுககளையும திருணமாக நினைததுப புறககணிதது அவனை யே இடைவிடாது அநுபவிததலாகிய பரபகதியைப பெறுவான. இநதப பரபகதியாகிய பகதியோகததால ஸாவேசுவரனை ஸாக்ஷாதகரிகக வேணடுமெனறு பேரவா உணடாக, அதனுல் அவன இவனமீது அருள புரிநது அககாலததில பரிபூாணஸாக்ஷாதகாரததைக கொடுபபான இநத ஸாக்ஷாதகாரம பரஜஞாநமெனனபபடும இநதப பரஜஞாநம வநததும 'பெரு விடாயபபடடவன அமருதமயமான தடாகததைக கணடாற' போல இவ னுககு ஸாவேசுவரனை இடைவிடாது முழுதும அநுபவிததாலலலது உயிா தரிககமாடடாத நிலைமை வநது எமபெருமானைக கதறிககதறியழைபபான இநத நிலைமையே பரமபகதியெனபபடும இநத நிலைமையிலுளள இவனு டைய ஆாததியைக கணட ஸாவேசுவரன மிக விரைநது மோக்ஷாநநததை அருளவான இதுவே ஸாததுவிகதயாகததோடு செயயும காமயோகம பலன கொடுககும முறையாகும

ரணகதியும] சரமசுலோகததில சரணகதி விதிககபபட்டிருக யச சரமசுலோகசசுருககு—உரையில் தெளிவாயக காணக

இவவிஷயஙகளைப பதினெட்டாவது அதயாயததில கணணன அா ஜுநனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு 19

ஈஶ்வரே கர்த்ருதாபுத்தி: ஸத்த்வோபாதேயதாந்திமே ।
ஸ்வகர்மபரிணாமஶ்ச ஶாஸ்த்ரஸாரார்த உச்யதே ॥

பலன் கூறப்படுகின்றது—

345 வனபற றறுககு மருநதெனறு மாயவன் றனுரைதத
வினபக கடலமு தாமென நின்றவிக கீதைதனை
யன்பாக குரைபபவா கேடபவ ராதரித தோதுமவா
துனபக கடலுட டுளஙகுகை நீஙகித துலங்குவரே 20

உரை — வன் பறறு — *திடமான ஸமஸாரபநதததை*, அறுககும — *ஒழிககககூடிய*, மருநது என்று — *மருநது எனறு*, மாயவன் தான உரைதத — *அதிசயசசெயகையுடைய கணணன தானே அருளிசசெயததும*, இனபககடல — (*மஹாபாரதமாகிய*) *ஆநநத ஸமுதரததின*, அமுது ஆம என நினற— *அமருதமாகும எனனுமபடி நிலைபெறறதுமான*, இக கீதைதனை — *இநதக கீதையை*, அன்பாககு உரைபபவா — (*தமமை*) *அனபுடன அடைநதவாககு உபதேசிபபவாகளான ஆசாரயாகளும*, கேடபவா — (*ஆசாரயாகளிடம*) *கேடபவாகளும*, ஆதரித்து ஓதுமவா — *ஆதரமவைதது அதயயநமசெயபவாகளும*, துன்பக கடலுள — (*ஸமஸாரமாகிய*) *துககஸமுதரததிறகுள*, துளங்குகை நீங்கி—*உழலுகை நீஙகி*, துலஙகுவா— *பரகாசிபபா*.

ஸமஸாரததில உழலும சேதநாகளை அநத ஸமஸாரபநதததிலிருநது விடுவிககும மருநதாகுமெனறு எமபெருமான தானே உரைககும பெருமைவாயநதது இககீதை ஸகல தாமஸுக்ஷமஙகளும தனனுள அடஙகபபெறறுப படிபபவாகளுககுப பரமாநநததததை விளைவிககும மஹா பாரதம ஒரு கடலாகும இககீதை அககடலுள எழுநத ஓா அமுதமபோனறதாகும இததுணைப பெருமைவாயநத இநதக கீதையைத தமமை வநதடைநத சீடாககு உபதேசிககும ஆசாரயாகளும, ஆசாரயாகளிடமிருநது கேடடுத தெரிநதுகொளளும மாணவாகளும, மிகுநத பகதி சிரததையுடன இதை அதயயநம செயயும அனைவரும ஸமஸார ஸமுதரததினினறு நீஙகி பரகாசிபபா—எனறவாறு 20

ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டப்படுகின்றது—

346 தீதற்ற நற்குணப் பாற்கடற் றாமரைச் செம்மலர்மேன்
மாதுற்ற மார்பன் மருவவின் கீதையின் வண்பொருளைக்
கோதற்ற நான்மறை மௌலியி னாசிரி யன்குறித்தான்
காதற் றுணிவுடை யார்கற்கும் வண்ணங் கருத்துடனே.

உரை:— தீது அற்ற — குற்றம் அற்ற, நல் குண — சிறந்த குணத்தையுடைய (வளரும்), பாற்கடல் — திருப்பாற்கடலில் (உண்டான), செம் தாமரைமலர்மேல்—சிவந்த தாமரைப்பூவின்மேல் (வீற்றிருக்கின்றவளுமான), மாது உற்ற — பெரியபிராட்டி எழுந்தருளியுள்ள, மார்பன் — திருமார்பையுடைய கண்ணன், மருவ — ஏற்றுக்கொள்ளும்படி, இன் கீதையின் — இனிய பகவத்கீதையின், வண் பொருளை — அழகிய தாத்பர்யத்தை, காதல் துணிவு உடையார் — பக்தியையும் மஹாவிச்வாஸமாகிய அங்கத்தை (முக்கியமாகவுடைய ப்ரபத்தியை)யும் அநுஷ்டித்தவர்கள், கருத்துடன்— சிரத்தையுடன், கற்கும்வண்ணம் — கற்று அறியும்படி, கோது அற்ற — எவ்வகைக் குற்றமும் அற்ற, நான்மறைமௌலியின் ஆசிரியன் — நான்கு வேதாந்தங்களின் ஆசார்யனான வேதாந்தாசார்யன், குறித்தான் — கூறினான்

ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவுள்ளம் உகக்கும்படி ஸ்ரீ பகவத்கீதையின் தாத்பர்யத்தைப் பக்தர் ப்ரபந்நர் அனைவரும் சிரத்தையோடு கற்றுணருமாறு இப்பிரபந்தத்தில் வேதாந்தாசார்யனாகிய யான் வெளியிட்டேன்—என்றவாறு 21

ஸகாஷாத்ருஷ்காவெஸ்யகாதிஸ்த்வஷதோஸ்யாகஃ ।
தத்வ யாநத்ஷம் ஸாஹு ஜித்தி கீதாயஸ்ஸம்க்ரஹஃ ॥

கீதார்த்தசங்கிரகம் — உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நமஃ

ஸ்ரீ:

சீராமதூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

மும்மணிக்கோவை - உரை

தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ... . தேஶிகம் ||

சீரொன்று. . . .. வாழ்வு

[விஷயச்சுருக்கம்]

அகவல், வெண்பா, கட்டளைக்கலித்துறை என்ற மூவகைப் பாக்களால் இப்ப்ரபந்தம் அமைக்கப்பட்டு மூவகைமணிகளால் அமைந்த ஹாரம் போலிருத்தலின் இதற்கு ‘மும்மணிக்கோவை’ எனப் பெயர் வந்தது.

இப்ப்ரபந்தத்தில் முதலில் பிராட்டியின் பெருமையையும், ஸ்ரீசப்தத்தின் ஆறு பொருள்களையும் பேசி, தெய்வநாயகனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைப் புகழ்ந்து, எல்லாப் பொருள்களும் எல்லாப் பந்துவாயுமிருப்பவன் அவனே என்று காரணத்துடன் கூறி, அவனடிகளை உபாயமாகக் கொண்டவர் அவனுக்குச் சமமாகின்றாரென்று வெளியிடுகிறார் நம் தேசிகன்.

இதில் தெய்வநாயகன்மீது ஸ்வாமிகளுக்குள்ள அளவிலாக்காதலால் ஆழ்வார்களைப்போலத் தாமும் அவனை நாயகனாகவும், தம்மை நாயகியாகவும் கொண்டு தோழி, செவிலி ஆகிய இவர்கள் பேச்சாய்ப் பாடிய சில பாசுரங்கள் நம் மனத்தைக் கவர்கின்றன

ஸ்ரீதேசிகன் தெய்வநாயகனைச் சரணமடையத் திருவுள்ளங் கொண்டு முதலில் செங்கமலவல்லித்தாயாரிடம் செய்யும் புருஷகார ப்ரபத்தியை முதற்பாசுரத்தால் வெளியிடுகிறார்—

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா

347　அருட்டரு மடியார்பால் மெய்யை வைத்துத்
தெருட்டர நின்ற தெய்வ நாயகநின்
னருளெனுஞ் சீரோ ரரிவை யானதென
விருள்செக வெமக்கோ ரினனொளி விளக்காய
மணிவரை யன்ன நின்றிரு வுருவி
லணியம ராகத் தலங்கலா யிலங்கி
நின்படிக் கெல்லாந் தன்படி யேற்க
வன்புட னின்னோ டவதரித் தருளி
வேண்டுரை கேட்டு மீண்டவை கேட்பித்
தீண்டிய வினைகண் மாண்டிட முயன்று
தன்னடி சேர்ந்த தமருனை யணுக
நின்னுடன் சேர்ந்து நிறகுநின் றிருவே.　　1

உரை — அருள் தரும் அடியார்பால—(உன்னுடைய) அருள்புரியப் பட்ட பாகவதர்கள்மீது, மெய்யை வைத்து—மெய்யாக ஒழுகுந்தன் மையை இட்டு, தெருள் தர நின்ற — ஜ்ஞானத்தை அருள முறபட்டு நின்ற, தெய்வநாயக — தெய்வநாயகனே!, எமக்கு இருள் செக — எமக்கு (அஜ்ஞாநமாகிய) இருள் ஒழியும்படி, ஓர் இன ஒளி விளக்காய — ஒப்பற்ற இனிய பரகாசத்தையுடைய தீபம்போன்றவளாய், மணிவரை அன்ன—இந்தரநீலபர்வதம் போன்ற, நின் திரு உருவில— உன் அழகிய திருமேனியில், அணி அமர் ஆகத்து — திருவாபரணங் கள் அமர்ந்துநிற்கின்ற திருமார்பில, அலங்கலாய இலங்கி—மாலையாக பரகாசித்துக்கொண்டு, நின படிக்கு எல்லாம் — உன் பரகாரங்களுக் கெல்லாம, தன படி ஏற்க—தன் பரகாரங்கள் ஒத்திருக்குமாறு, அன் புடன — (உன்னைப் பிரியமாட்டாத) அன்புடன, நின்னோடு அவதரித் தருளி — உன்னோடு (தானும) அவதரித்தருளி, வேண்டுரை கேட்டு — (ஆசரிதர்கள்) பரார்த்திக்கும் உரைகளை (த தான முந்துற)க் கேட்டு, மீண்டு அவை கேட்பித்து — மறுபடியும் அவ்வுரைகளை (நீ) கேட்கு மாறுசெய்து, ஈண்டிய வினைகள் — திரண்ட காமங்கள், மாண்டிட முயன்று—ஒழிந்து போக(ச்செய்ய)முயன்று, தன் அடி சேர்ந்த தமர— தன திருவடிகளை அடைந்த பாகவதர்கள், உனை அணுக — உன்னை அடையும்படி, நின் அருள் எனும் சீர—உன கருணையெனும் குணமே,

ஓர் அரிவையானது என — ஒப்பற்ற பெண்வடிவு கொண்டது என்னும்படி, நின் திரு — உனக்கும் பெருமையைத் தருபவளான பிராட்டி, நின்னுடன் சேர்ந்துநிற்கும் — உன்னோடு சேர்ந்துநிற்பாள்.

அடியவர்களாகிய எங்களுக்கு அருள்புரிவதில் மெய்யனாய் ஒழுகுவதால் 'அடியவர்க்குமெய்யன்' எனப் பெயர்பெற்று எங்களுக்கு ஞானக்கண்ணை அருளுகின்ற தெய்வநாயகனே! திருவாபரணங்கள் அனைத்தும் தாம் நிறம்பெறுவதற்காக இந்திரநீலபர்வதம்போன்ற உன் திருமேனியின் ஒரு பாகமாகிய திருமார்பில் வந்து அமர்ந்து ஒளிபெறுகின்றன. இத்தகைய திருமார்பில் ஒரு திருமாலைபோலப் பிராட்டி க்ஷணமும் பிரியாது வாழ்கின்றாள். நீ இவ்வுலகில் அவதரிக்கும்போது அவளும் உன் ஸ்வரூபம் ரூபம் முதலியவற்றுக்குத் தக்க ஸ்வரூபம் ரூபம் முதலியவற்றுடன் அவதரித்தருள்கின்றாள்; தான் ஓர் இனிய ரத்னதீபமாய் நின்று எங்கள் அஜ்ஞானத்தைப் போக்குகின்றாள், அடியார்களின் வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாய்த்து உன்னிடம் விண்ணப்பம்செய்து அவர்களின் காமங்களை ஒழிக்கின்றாள், தன் திருவடிகளை அடைந்தவர்களை உன் திருவடிகளை அடையச்செய்து உன் கருணையே வடிவுகொண்டதென்னலாம்படி நின்று காக்கின்றாள். இங்ஙனம் உனக்கும் பெருமையைத் தருகின்ற பெரியபிராட்டி உன்னோடு க்ஷணமும் பிரியாது நிற்கின்றாள்—என்றவாறு.

"வேண்டுரை நின்னுடன் சேர்ந்து" என்னும் தொடரால் ஸ்ரீசப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்பட்டது. விளக்கம் 304-வது பாசுரவுரைக் குறிப்பிற் காண்க. 1

தம்முடைய இந்த ஸூக்தி தெய்வநாயகனுக்குப் பரமபோக்ய மென்னப்படுகின்றது—

நேரிசைவெண்பா

348 திருமா லடியவர்க்கு மெய்யனார் செய்ய
திருமா மகளென்றுஞ் சேரும்—திருமார்பி
லின்மணிக் கோவையுட னேற்கின்ற ரென்றனிம்
மும்மணிக் கோவை மொழி. 2

உரை:— திரு மால் — பிராட்டியிடம் மயக்கத்தையுடையவரும், அடியவர்க்கு மெய்யனார் — பாகவதர்களுக்கு மெய்யராயநடப்பவருமான தெய்வநாயகனார், செய்ய திருமாமகள்—சிவந்தநிறமுடைய

பெரியபிராட்டி, என்றும் சேரும் திருமார்பில்—எப்பொழுதும் வாஸம் செய்யும் (தம) திருமார்பில், இன் மணிக்கோவையுடன் — இனிய (கௌஸ்துபம் முதலிய) ரத்னஹாரத்துடன், என்றன் மொழி இம் மும்மணிக்கோவை — என் மொழியாகிய இந்த மும்மணிக்கோவை என்னும் நூலையும், ஏற்கின்றார் — சாத்திக்கொள்கின்றார்

அடியவர்க்குமெய்யன், பெரியபிராட்டி பிரியாது நித்யவாஸம் செய்யும் தம் திருமார்பில் கௌஸ்துபம் முதலிய ரத்நங்களாலாகிய ஹாரத்தை அணிந்திருப்பதுபோல இந்தப் பிரபந்தத்தையும் மிகக ஆதரத்துடன் தன் திருமார்பில் தரித்துக் கொண்டாடுகின்றான் [ஆகவே, எம்பெருமானும் அன்புடன் ஏற்கும் இப்பிரபந்தம் பாகவதர்களுக்கும் மிகப் போக்யமாம்]— என்றவாறு 2

ஸ்ரீதேசிகன் நாயகியின் தன்மையை அடைந்து தோழியின் வாயால் பேசி அநுபவிக்கிறார்—

கட்டளைக்கலித்துறை

349

மொழிவார் மொழிவன மும்மறை யாகு மயிந்தையில்வந்
திழிவா ரிழிகவேன் றின்னமு தக்கட லாகிநின்ற
விழிவா ரருண்மெய்யர் மெல்லடி வேண்டிய மெல்லியன்மேற்
பொழிவா ரனங்கர்தம் பூங்கரும் புந்திய பூமழையே 3

உரை:— மொழிவார் மொழிவன — பேசுபவர் பேசுசெல்லாம், மும்மறை ஆகும் — மூன்றுவேதங்களின் ஸாரமாகின்ற (பெருமை வாய்ந்த), அயிந்தையில் வந்து — திருவயிந்திரபுரத்தில் அவதரித்து, இழிவார் —(எம்மிடம்) ஈடுபடு (தற்கு விரும்பு) மவர், இழிக என்று— ஈடுபடுக என்று (நினைந்து), இன் அமுதக் கடலாகி நின்ற — இனிய அம்ருத ஸமுத்ரமாகி நின்றவரும், விழி வார் அருள் — கடாக்ஷத்தினின்று பொழியப்படுகின்ற கருணையையுடையவருமான, மெய்யர்— அடியவர்க்குமெய்யருடைய, மெல் அடி வேண்டிய — மெல்லிய ...களை விரும்பிய, மெல்லியல் மேல் — மென்மைத்தன்மை ...லியின்மேல், அனங்கர் — மன்மதனார், தம் பூம் கரும்பு ...முடைய அழகிய கரும்பாகிய வில்லினின்று எழுகின்ற, ...புஷ்பமாகிய (அம்பின்) மழையை, பொழிவார்—பெய்வார்.

ஸ்ரீதேசிகனுக்குத் தெய்வநாயகன்மீதுள்ள அளவிலாக் காதல் இங்ஙனே பெண்தன்மையைத் தந்தது. இத்தன்மை தாமாக ஏறிட்டுக்கொள்வ தன்றித் தானே பரவசமாய் வருவதாகும். புருஷோத்தமன்முன்பு சுதந்திர லேசமுமின்றிப் பரதந்த்ரமாய்க் கிடக்கும் உலகமுழுதும் பெண்தன்மைய தாகுமன்றோ! இங்ஙனம் ஸ்ரீதேசிகன் தலைமகளின் தன்மையை அடைந்தார். இந்தத் தலைவிக்குத் தெய்வநாயகன்திருமேனியோடு அப்பொழுதே கலந்து பரிமாற அளவிலாத வேட்கை கிளர்ந்தெழுந்தது. அது கிட்டப்பெறாமை யாலே ஆற்றாமை விஞ்சி அவள் மிகத் தளர்ந்தாள். இந்நிலையில் மன்மதனும் அவள்மீது தன் அம்புமாரியைப் பொழிந்து காதலை வளர்வித்தான். இங் ஙனம் தெய்வநாயகனை அடையப்பெறாது வருந்தும் தலைவியின் நிலைகண்ட தோழியின் பேச்சாய் எழுந்தது இந்தப் பாசுரம்.

இது தமிழர்களின் அகப்பொருள்துறைகளில் தோழிகூற்றில் 'இரங்கல்' என்னும் துறையாம். அதாவது தலைவியின் நிலைமைகண்டு தோழி இரங்கிக்கூறுதல் என்பதாம்.

பெண்டிர், சிறுவர், கிளி, குயில் முதலிய ஸகலஜீவராசிகளும் பேசு கின்ற வாக்யங்களெல்லாம் ஸகலவேதஸாரம் என்னலாம்படி மிகப் பெருமை வாய்ந்தது திருவயிந்திரபுரம். இதில் தெய்வநாயகன் அனைவரும் ஸேவித்து வாழும்படி வந்து அவதரித்து 'என்னை அநுபவித்து உஜ்ஜீவியுங்கள்' என்று தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்துக்கொண்டு, அநுபவிப்பவர்க்குத் தெவிட் டாத அமுதக்கடலாய்நின்று தன் கடாக்ஷத்தால் அனைவர்மீதும் அருள் மாரியைப் பொழிகின்றான். அவனிடம் அளவிலாக் காதல்கொண்டு அவனை அணையவிரும்பி அதுபெறாது வருந்திநிற்கும் தலைவியின்மீது மன்மதனும் தன் கரும்புவில்லினின்று பூமாரியைப் பெய்து இன்னும் வாட்டுகின்றானே, என்செய்வது?— என்று தோழி இரங்கிக்கூறியவாறு.

ஸ்வாபதேசப்பொருளில்—தெய்வநாயகனை அடைந்து அநுபவிக்கப் பேராவல்கொண்ட இப்பெரியோருக்கு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் உடனே அங்ஙன் செய்யாது தடை செய்கின்றதே என்று பாகவதர் இரங்கிக் கூறியதாய்க் கொள்ளலாம். 3

இங்ஙனம் தன்னை அநுபவிக்கப் பாரித்துநிற்கும் ஸ்ரீதேசிக னுக்குத் தெய்வநாயகன் தன் ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி ஆகியவற் றைக் காட்டிக்கொடுக்க அவனை அநுபவித்தபடியை இரண்டு பாசுரங் களால் பேசுகின்றார்—

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா

350 மழையி லெழுந்த மொக்குளபோல வைய
மழியவொன் றழியா வடியவா மெய்ய
வருமறை யினபொரு ளாய்ந்தெடுக் குங்காற
றிருவுட னமா்ந்த தெய்வ நாயக
நின்றிருத் தனக்கு நீதிரு வாகி
யிந்துதன் னிலவுட னிலங்குதன் மையினை
நந்துத லில்லா நலவிளக் காகி
யந்தமி லமுத வாழியாய நிறறி
பாறகட றன்னிற பன்மணி யன்ன
சீாக்கணு சோந்த சீலமெல லையிலை
யடியவா பிழைக ணின்கருத தடையா
தடையவாண் டருளு மரசனு நீயே
யுயாந்தநீ யுன்னை யெம்முடன் கலந்தனை
யயிநதைமா நகரி லமாந்தனை யெமக்காயச
சித்திர மணியெனத திகழுமன் னுருவி
லத்திர மணியென வனைத்துநீ யணுகி
விண்ணு ளமா்ந்த வியனுரு வதனு
லெணணிய வீரிரண் டுருக்களு மடைதி
பன்னிரு நாமம் பலபல வுருவா
யின்னுரு வெங்கு மெய்திநீ நிறறி
மீனே டாமை கேழலகோ ளரியாய
வானா குறளாய மழுபபடை முனியாயப
பினனு மிராம ரிருவராயப் பாரிற
றன்னிய பரந்தா துவரைமன் னனுமாயக
கலிதவிாத தருளுங் கற்கியாய மறறு
நலிவதற் கெணணும் வல்வினை மாறற
நானு வுருவங் கொணடுநல லடியோா
வானு ரின்ப மிங்குற வருதி
யோருயி ருலகுக் கென்னுநீ திருவொ
டேருயி ரெல்லா மெநதியின் புறுதி
யாவரு மறியா தெங்குநீ கரந்து
மேவுருச் சூழ்ந்து வியப்பினுன் மிகுதி

கோண்டிட வெம்மை யடைக்கல மூலகிற்
கணடிலங் கதியுனே யன்றிமற றேன்றும்
பலவகை நினற நின்படி யனேததினுந
தோலவகை காட்டுந துணிநதுதா மறையே 4

உரை — மழையில எழுநத மோககுளபோல — மழைநீரி னினறு உணடாகினற நீரககுமிழிபோல, வையம் அழிய — உலகம அழிய (அபபோதும), ஒன்று அழியா — ஒனறும (சிறிதும) அழி யபபெறுத, அடியவாமெயய — அடியவாககுமெயயனே!, அரு மறை யின் பொருள — அருமையான வேதஙகளின ஸாரததை, ஆய்ந்து எடுககுஙகால — ஆராயநது சீாதூககுமபோது, திருவுடன் அமாநத — பிராட்டியுடன (பிரியாது) நிறகினற, தேயவநாயக — தெயவ நாயகனே!, நின் திருத்தனககும் — உனககுப பெருமையைததரு கினற பிராட்டிககும, நீ திருவாகி — நீ பெருமையைததருபவனுகி, இநது — சநதிரன, தன நிலவுடன் — தன நிலவுடன, இலஙகு தனமையினே — பிரகாசிபபதுபோனற தனமையுடையனுயினே; நந்துதல் இலலா நல விளககாகி — அவிதல இலலாத சிறநத தீபமாய, அநதம் இல் — எலலேயிலலாத, அமுத ஆழியாய நிறறி — அமருத ஸமுததரமாய நிறகினருய, பாறகடல்தனனில — திருபபாறகடலில, பல் மணி அன்ன — பலவகை ரதனஙகள (விளஙகுவது) போல, சீாக கணம் சோநத — திருககலயாணகுணஙகளின கூட்டம சோநத, சீலம் — ஸௌசீலய (மெனனும முககிய குண) ததிறகு, எலலே இலே — எலலேயிலலாதுநினருய; அடியவா பிழைகள — பாகவதா களின அபராதஙகள, நின கருதது அடையாது — உன திருவுளளத தில இடமபெறுதிருகக, அடைய — அனேததையும, ஆண்டருளும் — காததருளுகினற, அரசனும் நீயே—மஹாராஜனும நீயே, உயாநத நீ— உயாநதுநிறகும நீ, உன்னே எம்முடன் கலநதனே — உனனே எம முடன (ஒரு நீராகக) கலநதுபரிமாறினே; எமககாய் — எஙகளுககு அருளபுரிவதறகாக, அயிநதைமாநகரில — திருவயிநதிரமஹாபுரத தில, அமாநதனே — நிதயவாஸமசெயதனே; சிததிர மணி என — விசிதரமான நீலரதனம எனனலாமபடி, திகழும் மன் உருவில — பிரகாசிககும நிதயமான (உன) திருமேனியில, அததிரம் அணி என — அஸதரம திருவாபரணம என்னுமபடியான, அனேத்தும் —

ஸகலத்தத்துவங்களையும், நீ அணுகி—நீ கிட்டி (த்தாங்கி), விண்ணுள அமர்ந்த — ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியுள்ள, வியன உருவத்துல — விலக்ஷணமான பரவாஸுதேவரூபத்திலிருந்து, எண்ணிய— (பக்தர்களால்) தயானிக்கப்படுகின்ற, ஈரிரண்டு உருக்களும்—நான்கு வ்யூஹரூபங்களையும், அடைதி — அடைந்துநிற்கின்றாய்; பன்னிரு நாமம் — பன்னிரண்டு திருநாமங்களையும், பலபல உருவாய — பற்பல திருமேனிகளையும் உடையவனாய், இன உரு எங்கும் — போக்யமான (பாகவதர்களின்) சரீரத்தின் எல்லாப் பாகங்களிலும், நீ எய்தி நிற்றி—நீ அடைந்து நிற்கின்றாய்; மீனோடு ஆமை — மத்ஸ்யமும் கூர்மமும், கேழல—வராஹமும், கோளரியாய—நரசிங்கமுமாகி, வான ஆர—(பின் த்ரிவிக்ரமனாகி) வானத்தை அளாவிய, குறளாய—வாமனனாய், மழுப் படை முனியாய — கோடரியென்னும் ஆயுதத்தையுடைய பரசுராமனாய், பின்னும் இராமர் இருவராய—பின்னும் சக்ரவர்த்தித்திருமகனும்பலராமனுமாகிய இருவராய், பாரில—பூமியில, துன்னிய—பொருந்திய, பரம் தீர — பாரத்தைப் போக்குகின்ற, துவரை மன்னனுமாய்—த்வாரகைக்கு நாதனான கண்ணனுமாய, கலி தவிர்த்தருளும் — கலியின் கோலாஹலத்தைப் போக்கியருளகின்ற, கற்கியாய-கல்கியுமாகி, மற்றும் — மேலும், நலிவதற்கு எண்ணும — துன்புறுத்துவதற்கு முற்பட்ட, வல் வினை மாற்ற — வலிய கர்மங்களைப் போக்க, நான உருவம் கொண்டு — பலவேறு திருமேனிகளைக் கொண்டு, நல அடியோர—ஸாதுக்களான (உன்) அடியார்கள், வான் ஆர இன்பம்—ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் (அடையக்கடவ) பரிபூர்ண ஆநந்தத்தை, இங்கு உற — இங்கு அடையும்படி (செய்ய), வருதி — முற்படுகின்றாய்; உலகுக்கு—ப்ரபஞ்சமுழுவதிற்கும், ஓர உயிர் என்னும் நீ — ஒரே ஆத்மா என்னப்படுகின்ற நீ, திருவோடு — பிராட்டியோடு, ஏர உயிர் எல்லாம் ஏந்தி — ஒத்துநிற்கும ஜீவாத்மாக்களை எல்லாம் தாங்கி, இன்புறுதி — ஆநந்தமடைகின்றாய்; யாவரும் அறியாது — ஒருவரும் அறியாதபடி, நீ எங்கும் கரந்து — நீ எங்கும் ஒளிந்திருந்து, மேவு உருச் சூழ்ந்து — பொருந்துகின்ற சரீரங்களைச் சூழ்ந்து, வியப்பினால் மிகுதி — ஆச்சர்யத்தால் மிகும்படிநின்றாய்; எம்மை அடைக்கலம் கொண்டிட — எம்மை ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஏற்றுக்கொள்ள, உலகில் உ (ன்) னை அன்றி — உலகில் உன்னைத் தவிர, மற்றொன்று கதியும் கண்டிலம் — வேறொரு கதியையும் (யாம்)

காணவிலலை; பல வகை நின்ற — பல வகையாய நிலைபெறறுநினற, நின் படி அனைததினும் — உன பரகாரஙகள அனைததிலும, தோல் வகை — அநாதியான பரகாரததை, தூ மறையே — பரிசுததமான வேதமே, துணிநது காட்டும் — துணிநது விளககமுறபடும.

அடியவாககுமெயயனே! மழைபெயயுமபோது தோனறி க்ஷணத திலேயே அழிகினற நீரககுமிழிபோல நிலையறற பரபஞசம முழுதும பரளய காலததில அழிநதபோதினும உன ஸவரூபம ரூபம குணம முதலியவறறில சிறிதும மாறுபாடினறி நீ பரகாசிககினறாய, ஸகல வேதாநதஙகளையும ஆயநதுபாாததால ஸரியஃபதியான நீயே பரததுவமெனறு நிசசயம செய யுமபடி நிறகினறாய, உனககுப பெருமையைத தருகினற பிராட்டிககும நீ பெருமையைத தநது, சநதிரன நிலவுடன பிரியாதுநிறபதுபோல நீயும அவளுடன கூடிநினறு பரகாசிககினறாய, ஒருகாலும அவியாத ரதநதீபமாய நினறு உலகிறகு அறிவுசசெலவததையளிதது, ஆசரிதாகள அநுபவிககத தெவிட்டாத அமருதஸமுதரமாய நிறகினறாய, கடலுள பலவகையான சிறநத ரதனஙகள விளஙகுவதுபோல உனனிடம திருககலயாணகுணஙகள அனைததும இடமபெறறுநிறக, அவறறுள நீசாகளுடனும கலநதுபரிமாறுத லாகிய ஸௌசீலயமெனனும குணம எலலையறறு நிறகபபெறுகினறாய, குடி களின பிழையைப பொறுததுக காககினற மஹாராஜனைபபோல அடியவா களின அபராதஙகளைத திருவுளளததிற.கொளளாது கருணையால க்ஷமிதது அவாகளைக காததருளகினறாய, ஸாவபரகாரஙகளாலும உயாநதுநிறகும நீ மிகத தாழநதுநிறகும எமபோனற நீசாகளுடன ஒருநீராகக கலநதுநிறக ஒருபபட்டு எஙகளுககு அருளபுரிவதறகாகத திருவயிநதிரபுரததில் அாசசை வடிவஙகொணடு நிதயவாஸம செயகினறனை, விசிதரமான நீலரதனமபோல பரகாசிககும உன திருமேனியில் ஸகலதததுவஙகளையும திருவாபரணஙகளாக வும திருவாயுதஙகளாகவும தாஙகிப பரவாஸுதேவனாக ஸ்ரீவைகுணடததில நிறகினறாய, பின, பகதாகள தயானிகக எளிதாயிருககுமாறு வாஸுதேவன ஸஙகாஷணன பரதயுமநன அநிருததன எனற நானகு வயூஹவடிவஙகளையும கொளவதுடன அவறறிலிருநது உணடாகிய கேசவன முதலிய பனனிரணடு வடிவஙகளுடன பாகவதாகளுடைய சரீரததின பாகஙகளில புணடரரூபமாய நிறகினறாய, பின ஸமஸாரிகளின காமஙகளைபபோககிக காகக நினைநது மதஸயம கூாமம முதலிய பதது விபவாவதாரஙகளையும எடுததுககொணடு நினறு, பாகவதாகள உன திருமேனியைககணடு ஸ்ரீவைகுணடததில அநு பவிககும பரமாநநதததை இககாமபூமியிலேயே அநுபவிககசசெயகினறாய, பரபஞசததிறகெலலாம ஒரே ஆதமாவாயப பிராட்டியோடு கிறகும நீ

சேதநாசேதநங்களெல்லாம் தன் திருமேனியின் ஏகதேசத்திலே ஒட்டிக் கிடக்கும்படி அவற்றைத் தாங்கி விராட்ஸ்வரூபனாய் நின்று மகிழ்கின்றாய், ஒருவரும் அறியாதபடி 'கறந்த பாலுள் நெய்' போல ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமிவடிவங்கொண்டு தங்கி, அதையறிந்தவர் அனைவரும் அதிசயிக்குமாறு நிற்கின்றாய், இத்தகைய பெருமைமிக்க உன்னையன்றி எமக்குக் காக்க வேறு கதி காண்கிலோம் உன் ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி ஆகியவற்றைப் பேச அபௌருஷேயமாய் அநாதியாய் நிற்கும் வேதம் ஒன்றே துணிந்து முற்படுமேயன்றி மற்றவரால் முடியுமோ? (முடியாது)— என்றவாறு

இப்பாசுரத்தில் ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்கள் ஐந்தும் கூறப்பட்டன அவை பின்வருமாறு — 'நந்துதலில்லா' என்னுமதால் ஸத்யத்வமும், 'நல' என்னுமதால் அமலத்வமும், 'விளக்கு' என்றதால் ஜ்ஞாநத்வமும், 'அந்தமில' என்றதால் அநந்தத்வமும், 'அமுதவாழி' என்றதால் ஆநந்தத்வமும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டன ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்களின் விளக்கம் 248-வது பாசுரவுரைக்குறிப்பிற் காண்க

தத்துவங்கள் அஸ்த்ரங்களாகவும் அணிகளாகவும் நிற்கும் முறையை 80-வது பாசுரவுரையிற் காண்க

இப்பாசுரத்தில் த்வயத்தின் முற்பகுதியின் பொருளும் குறிக்கப் படுகின்றது— 'நின் திருத்தனக்கு' என்றதால் 'ஸ்ரீமத்' சப்தத்தின் அர்த்தமும், 'சீக்கண்ணுஞ் சோந்த ' என்றதால் 'நாராயண' சப்தத்தின் அர்த்தமும், 'மன்னுருவில்' என்றதால் திருமேனியை ஸூசிப்பிக்கும் சரணசப்தத்தின் அர்த்தமும், 'அடைக்கலம்' என்றதால் 'சரண' சப்தம், 'ப்ரபத்' வினைப்பகுதி இவற்றின் அர்த்தமும், 'கண்டிலங்கதி' என்றதால் தன்மையொருமைவிகுதியின் அர்த்தமும் கூறப்பட்டன த்வயத்தின் அர்த்தவிளக்கம் த்வயச்சுருக்கு-உரையிற் காண்க

[ஸ்ரீதேசிகன் பெருமாள்கோயிலினின்று திருவயிந்திரபுரத்திற்கு எழுந்தருளிய பின் பேரருளாளனும் ஸ்வாமிக்காக அங்கு எழுந்தருளியதாகவும் இதைக்கருதியே 'அயிந்தைமாநகரிலமர்ந்தனையெமக்காய்' என்னப்பட்டதாகவும் பெரியோர் பணிப்பர்] 4

நேரிசைவெண்பா

351 தூமறையி னுள்ளந் துளங்காத துணிவுதரு
மாமறிவா லார்ந்தடிமை யாகின்றோம்—பூமறையோன்
பாரா யணத்திற பணியு மயிந்தைநகா
நாரா யணனுக்கே நாம்

உரை.— பூ மறையோன — நாபிககமலததில அவதரிதது வேதபரவசனமசெயயும பரஹமா, பாராயணததில பணியும—வேதங களின அநுஸநதாநததில வணஙகுகினற, அயிநதை நகா நாராயண ஞாககே — திருவயிநதிரபுரததில எழுநதருளியுளள ஸ்ரீமநநாரா யணனுககே, தூ மறையின் — பரிசுததமான வேதததின, உளளம— தாதபாயததில, துளஙகாத துணிவு தரும — கலஙகாத நிசசயாததத தைதத தருகினற, ஆம அறிவால நாம் ஆாநது — ஏறற ஜஞாநததால நாம நிறைநது, அடிமை ஆகின்றேம் — தாஸாகளாக ஆகினறேம

நாம அபௌருஷேயமான வேதாநதஙகளில மிகப பரிசயமசெயது ஒனறாலும கலககமுடியாத நிசசயஜஞாநததைப பெறறேம இதனல எக காலததிலும வேதஙகளை பரவசநம செயயும பரஹமாவிஞலும அநத வேதங களால போறறபபடுமவனெனக கொணடாடி அடிபணியபபடும தெயவ நாயகனுககு நிதயதாஸராயிநறகும பெருமைபெறறேம—எனறவாறு

இங்கு 'நாராயணனுககே நாம அடிமையாகினறேம' எனற தொட ரால தவயததில பிறபகுதியிலுளள 'ஸ்ரீமதே நாராயணய' எனற தொட ரின ஆததமும, 'துளஙகாத துணிவு' எனறதால 'நமஃ' எனற சபதததின ஆததமும கூறபபடடன 5

தலைவியின் நிலைமை கண்டு தோழி இரங்கிப்பேசுகின்றாள்—

352 *கடடளைககலிததுறை*

ஆாகதுங கருணை பொழிவா ணயிநதையில வநதமாநத
காாககோண டலைககணட காதற புனமயில கணபனியா
வோககு முகிழககும விதிாவிதிாக கும்வேள்கி வெவவுயிாகக்கும்
பாாககின றவாககித நாமெண்கோ லெனறு பயிலுவமே. 6

உரை — ஆாகதும் — யாவாககும, கருணை பொழிவான — கருணை(யாகிய நீரைப) பொழிவதறகாக, அயிநதையில—திருவயிநதிர புரததில, வநது அமாநத — எழுநதருளி நிதயவாஸமசெயகினற, காாக கொணடலைக கணட — (தெயவநாயகனெனனும) கரிய மேகத தைக கணட, காதல புனமயில — காதலையுடைய மயில (போனற சாயலையுடைய தலைவி), கண பனியா — கணணீாததுளியருமபி, வோககும — உடலவியாககும; முகிழககும — (அசசததால) மயிாக கூசசெறியும, விதிாவிதிாககும — நடுஙகும; வெளகி — வெடகமுறறு,

வெவ்வுயிர்க்கும்— வெய்யதாகப் பெருமூச்சு விடும், பார்க்கின்றவர்க்கு (இந்நிலைமையைப்) பார்க்கின்றவர்க்கு, நாம் இது என் என்று பய வம் — நாம் இது என்ன என்று கூறுவோம்? கொல — அசைநி

கீழே தலைவிக்குத் தெய்வநாயகன் தன் ஸ்வரூபம் ரூபம் முத வற்றைக் காட்டிக் கொடுக்க அவள் அவற்றை அநுபவித்து மகிழ்ந்த பின் அவன் தன் வடிவத்தைச் சட்டென மறைத்துக்கொள்ள, அதனு மனம் பொறாது மிகவும் வருந்தினின்ற அவளது மெய்வேறுபாடுகளை தோழி இரங்கிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்—

உயர்வு தாழ்வு கருதாது ஆசரிதரான அனைவர்மீதும் கருணையா நீரைப் பொழிந்து வாழ்விப்பதற்காகத் திருவயிந்திரபுரத்தில் வந்து எ தருளியுள்ள தெய்வநாயகனாகிய காளமேகத்தைக் கண்ட மயில்போன்றவ கிய தலைவி இப்பொழுது அந்த மேகத்தைப் பிரிந்து கண்ணீர்த்துளியரு உடல் வியர்க்க, அச்சத்தால் மயிர்க்கூச்செறிய, மேனி நடுங்க, வெ மூறறு வெய்யதாகப் பெருமூச்சுவிடுகின்ற இந்நிலைமையைப் பார்த் கேட்பவர்களுக்கு இது எதனால் விளைந்ததென்று கூறுவோம்?—என்றவா

ஸ்வாபதேசப் பொருளில் ஸ்ரீதேசிகனுக்குப் பகவதநுபவத்தில் உ ஆவத்தின் மிகுதியையும் அது கிடைக்கப்பெறாத நிலைமையில் படும் ப டையும் கண்டு பாகவதர்கள் வியந்து கூறிய தாயக் கொள்ளலாம்

பின்னும் தெய்வநாயகனுடைய குணங்கள் புகழப்படுகின்ற

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா

353 பயின்மதி நீயே பயின்மதி தருதலின்
வெளியு நீயே வெளியுற நிற்றலின
ருயு நீயே சாயைதந் துகத்தலின
றந்தையு நீயே முந்திநின் றளித்தலி
னுறவு நீயே துறவா தொழிதலி
னுற்றது நீயே சிற்றினப் மின்மையி
ஞெறு நீயே யாற்றுக் கருடலி
னறமு நீயே மறநிலை மாயத்தலின்
றுணைவனு நீயே யிணையிலை யாதலின்
றுயயனு நீயே செய்யா ளுறைதலின்
காரண நீயே நாரண ஞதலின
கற்பக நீயே நற்பதந் தருதலி

னிறைவனு நீயே குறையொன் றிலாமையி
னின்பமு நீயே துனபந துடைத்தலின்
யானு நீயே யெனனு ளுறைதலி
னெனது நீயே யுனதன்றி யினமையி
னல்லாய நீயே போலலாங் கிலாமையின்
வலலாய நீயே வையமுண் டுமிழதலி
னெங்ஙன மாகு மெயயநின் வியபபே
யங்ஙனே யோகக வறிவ தாரணமே 7

உரை:— பயில மதி— (உனனை) அநுபவிககவலல ஜஞாநததை, தருதலின் - அருளியபடியால, பயில — அநுபவிககககூடிய, மதி நீயே — சநதிரனும நீயே; வெளி உற நிறறலின் — (ஸகலவஸதுக களும உனனால) பரகாசம அடையுமபடி நிறபதால, வெளியும் நீயே— தேஜஸஸுமநீயே, சாயை தநது — (தன திருவடி) நிழலைத தநது, உகததலின் — மகிழசசியடைவதால, தாயும் நீயே — (பெறற) தாயும நீயே; முந்தி நின்று — (ஸருஷடிககு) முனபு (தனியனாய) நினறு, அளிததலின் — காததலின, தநதையும் நீயே — தகபபனும நீயே, துறவாது ஒழிதலின— எமமைக கைவிடாதிருததலால், உறவும் நீயே— ஸாவவிதபநதுவும நீயே, சிறறினபம் — (உலகிலுளள) அறபஸுகம, இன்மையின் — (என ஸவரூபததிறகுப பொருநதியதாக) இலலா மையால, உறறதும் நீயே — தகக பலனும நீயே, ஆறறுககு— உபாயத திறகு, அருளதலின் — (பலனை) அருளவதால, ஆறும் நீயே — உபாய முமநீயே; மற நிலை — பாபஙகளின நிலையை, மாயததலின் — ஒழித தலின, அறமும் நீயே — தாமஸவரூபியும நீயே, இணை — (உனககு) ஒபபு, இலையாதலின் — இலலையாதலால, துணைவனும் நீயே — (எனககுத தகக) ஸஹாயனும நீயே, செய்யாள் — பெரியபிராடடி, உறைதலின் — (திருமாபில) நிதயவாஸமசெயவதால, துயயனும் நீயே — பரிசுததனும நீயே, நாரணனாதலின் — ஸ்ரீமநநாராயணனா யிருபபதால, காரணம் நீயே — ஜகதகாரணமும நீயே; நல் பதம் — உயாநத ஸதாந (மாகிய ஸ்ரீவைகுணட) ததை, தருதலின்— கொடுபப தால, கறபகம் நீயே — கறபகவிருக்ஷமும நீயே; ஒன்று குறை — ஒரு குறையும, இலாமையின் — இலலாமையால, இறைவனும் நீயே — ஸாவேசுவரனும நீயே, துன்பம் — (ஆஸரிதாகளின) துனபததை, துடைததலின—போககுவதால, இன்பமும் நீயே — ஆநநதமும நீயே;

என்னுள் — எனக்குள், உறைதலின் — அந்தர்யாமியாயிருப்பதால், யானும் நீயே — யானும் நின்னில் வேறுபடாதவன், உனது அன்றி — உனக்குச் சேஷமாயன்றி, இன்மையின் — (ஒருவஸ்துவும்) இல்லை யாதலின், எனதும் நீயே — என்னுடைய வஸ்துவும் நீயே, பொல்லாங்கு — தோஷம், இலாமையின் — இல்லாமையால், நல்லாய நீயே— சிறந்துசிறப்பவனும் நீயே, வையம்உண்டு—(ப்ரளயத்தில்) உலகத்தை விழுங்கி, உமிழ்தலின் — (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) உமிழ்தலால், வல்லாய நீயே — ஸமர்த்தனும் நீயே, மெய்ய — அடியவர்க்குமெய்யனே!, நின் வியப்பு — உன் ஆச்சர்யஸ்வபாவம், எங்ஙனம் ஆகும் — எவ்வாறு இருக்கின்றதோ, அங்ஙனே ஒக்க — அவ்வாறே பொருந்துமாறுல், அறிவது — அறியவல்லது, ஆரணமே — வேதமே (ஆகும்)

கீழ்க் கூறியவாறு தெய்வநாயகன் ஸ்ரீதேசிகனுக்குத் தன் ஸ்வரூபம் முதலியவற்றைக் காட்டி மறைய, ஸ்வாமியும் மனந்தளர்ந்து தம்மை அவன் உபேக்ஷிப்பதற்குக் காரணம் அவனுக்குத் தம்மீது கருணையில்லாமையா, அவனை அநுபவிக்கத் தமக்கு அதிகாரம் இல்லாமையா என்று திகைத்து மனம்புண்ணுகின்றார் இதைக் கண்டு மனம்வருந்திய தெய்வநாயகனும் எதிரே வந்துநின்று "உம்மிடம் நான் கலவாது நிற்பதற்கு நீர் கருதும் இரண்டும் காரணமல்ல, மனுஷ்யாவதாரத்தில் மானிடமுறையைக் கடவாது நடந்தாற்போல் அர்ச்சாவதாரத்திலும் அம்முறை அழியாதிருப்பதற்காக உம்மோடு அணையாது வாளாவிருக்கின்றேன். சோகியாதீர்" என்று ஸமாதானம்செய்து முன் காட்டாத சில குணங்களைக் காட்டியருள, அவற்றை அநுபவித்துப் பின்வருமாறு பேசுகின்றார்—

அடியவர்க்குமெய்யனே! உன் ஸ்வரூபம் ரூபம் முதலியவற்றை அநுபவிக்கும்படி விசேஷஜ்ஞானத்தை நீ எமக்கு அருளுவதால் தன் நிலவி னால் உலகமுழுவதும் ப்ரகாசிக்கச்செய்யும் குளிர்ந்த சந்திரனைப் ப்ரகாசிக் கின்றாய்; உலகில் ப்ரகாசமுள்ள ஸகலவஸ்துக்களும் நீ கொடுத்த ப்ரகாசத் தின் திவலையை வைத்துக்கொண்டு ப்ரகாசிப்பதால் தேஜோமயன் எனப் படுகின்றாய், உன் திருவடிநிழலின்கீழ் அனைத்தையும் அடக்கி க்ஷேமமுறச்செய்வதால் அனைத்துக்கும் பெற்ற தாயாயிருக்கின்றாய்; ''காலத்தில் நீ தனியாய் நின்று அசேதநம்போலக் கிடக்கும் ஜீவ ''ருக்குச் சரீரம் இந்த்ரியம் இவற்றைக் கொடுத்துப் படைத்துக் அனைத்துக்கும் தந்தையாகின்றாய், ஒருபோதும் எம்மைக் கை காப்பதால் ஸகலவிதபந்துவும் நீயேயாகின்றாய், உலகிலுள்ள மோக்ஷத்தை விரும்பும் எங்கள் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றவை

சோகதர் — பௌத்தர்
சோதனை — வேதவிதி
சோதி — ப்ரகாசம்
சோர்தல் — குறைதல், மறத்தல்
சோராது — விடாது

ஞ

ஞாலம் — உலகம்

த

தகர்த்தல் — ஒழித்தல்
தகவு — கருணை, குணம்
தகைதல் — தடுத்தல்
தசமுகன் — பத்துமுகராவணன்
தண்டு — கதையென்னும் ஆயுதம்
தண்மை — குளிர்ச்சி, தாழ்வு
தத்துவித்தல் — தாண்டுவித்தல்
தத்தும்பல் — தவித்தல்
தந்திரம் — சேனை, உபாயம்
தமனிநெறி — ப்ரஹ்மநாடிவழி
தமிழ்மறை — திவ்யப்ரபந்தம்
தரணி — பூமி
தரணிசுரர் — ப்ராஹ்மணர்
தரம் — பெருமை
தரளம் — முத்து
தரித்தல் — தாங்குதல், உஜ்ஜீவித்தல்
தருக்கம் — யுக்திவாதம்
தருணஅருக்கன் — இளஞ்சூரியன்
தருமம் — உபாயம், குணம்
தலம் — பூமி
தலை — முடிவு
தலைவாசல் — முதல்வாசல்
தலைவைத்தல் — தலைவணங்குதல்
தவநெறி — யோகமார்க்கம்
தவறு — அபராதம்
தவிர்த்தல் — ஒழித்தல்
தவிர்தல் — விடுதல், இழத்தல்
தழல் — அக்கி
தழைத்தல் — வளர்தல்
தளம் — இதழ்
தனஞ்சயன் — அர்ஜுனன்
தனம் — செல்வம்
தனயன் — புத்திரன்
தனிமை — ஒப்பற்ற தன்மை
உதவியற்ற நிலைமை
தனிவான் — சுத்தஸத்துவம், ஸ்வர்க்கம்
தனு — உருவம், வில்
தாக்குதல் — மோதுதல், இடித்தல்

தாதை — தந்தை
தாமம் — பாசம், ஸ்தானம்
தாமரையாள் — பிராட்டி
தாமரையோன் — பிரமன்
தார் — மாலை
தாரகன் — கடத்துவோன், தரிப்பவன்
தாரகை — நக்ஷத்திரம்
தாரணி — பூமி
தாரணை — பக்தியோகத்தின் ஓர் அங்கம்
தாரம் — ப்ரணவம்
தாரு — கட்டை
தாரையறுதல் — இடைவிடுதல்
தாவளம் — வசிக்குமிடம்
தாவிடுதல் — தாவுதல்
தாவு — பற்றுக்கோடு
தாழ்தல் — தாமதித்தல், வணங்குதல்
தாள் — பாதம்
தானம் — ஸ்தானம், அவற்பொரி
திக்கு — வழி
திகழ்தல் — விளங்குதல், பெருகுதல், சிறத்தல்
திகிரி — சக்கரம்
திங்கள் — மாதம்
திசைமுகன் — பிரமன்
திடர் — மேடு
திண்ணம் — நிச்சயம், திடம், உறுதி
திண்மை — திடம், வலிமை, மனவுறுதி
திணி — அடர்ந்த
தியக்கு — சோர்வு
திரங்குதல் — சுருங்குதல்
திரள் — கூட்டம்
திரிதல் — சுழலுதல்
திரு — பிராட்டி, அழகு
திருத்தம் — சீர்திருத்தம்
திருமகள் — பிராட்டி
திரை — அலை
திவம் — பரமபதம்
திறம் — விஷயம், ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம்
திறம்புதல் — நீங்குதல்
திறல் — பலம்
தினைத்தனை — தினையளவு, சிறிது
தீங்கு — கெடுதி
தீண்டுதல் — தொடுதல்
தீதல் — அழிதல், தீய்ந்துபோதல்
தீது — குற்றம்
தீயவர் — கொடியவர்
தீக்கவல — [illegible]

தீர்தல், தீர்வு — நீங்குதல்
தீவம் — தீவு
தீவினை — கொடியகர்மம், பாபம்
துகள் — பொடி
துஞ்சல் — அஜ்ஞானம்
துணித்தல் — துண்டித்தல்
துணிதல் — நிச்சயித்தல், தெளிதல்
துணிவு — உறுதி, மஹாவிச்வாஸம், [ஜ்ஞானம்
துணுக்கு — பயம்
துய்யன் — பரிசுத்தன்
துயர், துயரம் — துக்கம்
துரத்தல் — ஒழித்தல்
துரிதம் — பாபம்
துலங்குதல் — ப்ரகாசித்தல்
துலாம் — ஐப்பசி
துலை — ஸமம்
துலையுறுதல் — உபமானமாதல்
துவக்கம் — தொடக்கம்
துவக்கு — ஸம்பந்தம்
துழாய்முடியான் — எம்பெருமான்
துளக்கம் — மாறுபாடு
துளங்குதல் — உழலுதல், அசைதல், [கலங்குதல்
துளவம் — துளஸி
துறத்தல் — விலக்கல், விடுதல், இழத் [தல்
துறவறத்தோர் — ஸந்யாஸிகள்
துறவறம் — நிவ்ருத்திதர்மம்
துறவி — வறுமை
துறை — உபாயம், வழி
துன்னுதல் — பொருந்துதல், மிகு [தல்
துனி — துர்த்தசை
தூமறை — பரிசுத்தமான வேதம்
தூயவர், தூயோர் — பரிசுத்தர்
தூலம் — பஞ்சு
தெங்கு — தென்னை
தெருள் — விவேகம்
தெழித்தல் — ஒலித்தல்
தெளிவிசும்பு — பரமபதம்
தென்னன் — பாண்டியராஜன்
தேசு — ப்ரகாசம், பெருமை
தேர்தல் — தெளிதல்
தேவகுரு — ப்ருஹஸ்பதி
தேவு — தெய்வம்
தேறுதல் — தெளிதல், நிச்சயித்தல்
தேனெறி — திருட்டுவழி
தேன்வேதியர் — தேனம்பாக்கத்து [அந்தணர்
தொகை — எண்

தொடி — கைவளை
தொடை — சாஸ்த்ரம், பாசுரம்
தொத்து — ஸம்பந்தம், தொடர்ச்சி
தொல் — அநாதி

ந

நகைசெய்தல் — பரிஹஸித்தல்
நச்சுதல் — விரும்புதல்
நடம் — நடனம், நாடகம்
நடலம் — தோஷம்
நடை — மார்க்கம், ப்ரகாரம்
நண்ணுதல் — நெருங்குதல், அடைதல், பொருந்துதல், எதிர்ப் [படுதல்
நண்ணுவித்தல் — சேர்த்தல்
நணுகுதல் — அடைதல், ஒன்றிக் கலத்தல்
நந்துதல் — அவிதல், அழிதல்
நம்பர் — உயர்ந்தவர்
நயத்தல் — விரும்புதல்
நயம் — நன்மை, பலன்
நயனம் — கண்
நல்குதல் — விரும்புதல், அருள்புரிதல்
நலம் — ஆநந்தம், நன்மை, பெருமை
நலிதல் — துன்புறுத்தல்
நலிவு — துன்பம்
நவிலுதல் — கூறுதல்
நழுவுதல் — பிரிதல்
நள்ளிருள் — அடர்ந்த இருள்
நளி — குளிர்ந்த
நறவு — தேன்
நறை — வாஸனை, தேன்
நன்றி — நன்மை
நாகணை — சேஷசயனம்
நாகநகர் — தேவலோகம்
நாகம் — பரமபதம், தேவலோகம், [யானை
நாகமலை — ஹஸ்திகிரி
நாடுதல் — தேடுதல், பற்றுதல், விரும்புதல், அநுஸந்தித்தல்
நாண் — அஹங்காரம்
நாணுதல் — வெட்குதல்
நாமங்கை — ஸரஸ்வதி
நாயனார் — நாயகர்
நாவணங்கு — ஸரஸ்வதி
நாறுதல் — மணத்தல்
நான்முகன் — பிரமன்
நானிலம் — பூமி
நிகமாந்தம் — வேதாந்தம்

நிகர் — ஒப்பு
நிதி — புதையல்
நியமம் — பக்தியோகத்தின் ஓரங்கம்
நிரை — வரிசை, பசுக்கூட்டம்
நிரைத்தல் — வரிசையாய் வீசுதல்
நிலை — நிஷ்டை, ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம், அநுஷ்டானம், உபாயம், கைங்கர்யம், உறுதி, ஸ்தானம், மார்க்கம், நிலைத்திருத்தல், குணம், பரகாரம், நிலைமை
நிலைபெறுதல் — உஜ்ஜீவித்தல்
நிறுத்தல் — வியவஸ்தைசெய்தல், [சீர்தூக்கல்
நிறை — பெருமை,
நிறைகை — நிரம்புதல்
நிறைத்தல் — பூர்த்திசெய்தல்
நிறைமதியோர் — பூர்ணஜ்ஞானமுடை [யவர்
நிறைவு — பூர்த்தி, பெருமை
நினைவு — ஸ்மருதி
நீசன் — அற்பன்
நீடுறைதல் — நெடுநாள் வாழ்தல்
நீதிநெறி — ஸந்மார்க்கம்
நீர் — ஜலம், தன்மை
நுகர்தல் — உண்ணுதல்
நுடங்குதல் — அசைதல், துவளுதல்
நுண்மை — கூர்மை
நூல் — சாஸ்த்ரம்
நெடியவர் — உயரமானவர்
நெடும்பயன் — பெரிய பலன், மோ [க்ஷம்
நெடுமால் — எம்பெருமான்
நெடுமை — உயர்வு, மிகுதி
நெறி — உபாயம், வழி
நேயன் — நண்பன்
நோமதி — ஸூக்ஷ்மபுத்தி

ப

பக்கணம் — வேடச்சேரி
பகட்டு — ஆடம்பரம்
பகட்டுதல் — மயக்குதல்
பகர்தல் — கூறுதல்
பகலோன் — சூரியன்
பகவர் — பாகவதர்கள்
பகை — விரோதி
பகைப்புலன் — போர்க்களம்
பங்கயத்தாள் — பிராட்டி
பங்கயத்தோன் — பிரமன்
பங்கயம் — தாமரை
பசும்பொன் — மாற்றுயர்ந்தபொன்,
பட்டர்நாதன் — பெரியாழ்வார்
பட்டயம் — ஒருவகை வாள்
படி — வகை, பூமி
படிதல் — பொருந்துதல், தங்குதல், ஈடுபடுதல், அழுந்துதல்
படிவித்தல் — ஈடுபடச்செய்தல்
படிவு — ஈடுபாடு
படுதல் — அழிதல்
படை — ஸேனை, ஆயுதம்
பண் — இசை
பண்டு — முன்பு
பண்டை — அநாதி
பண்ணுலகு — ஸங்கீதலோகம்
பண்பு — சிறப்பு, ஸ்வபாவம், முறை
பணி — கைங்கர்யம்
பணிதல் — சரணமடைதல்
பணிதி — வாதம்
பணிலம் — சங்கு
பத்தர் — பாகவதர்கள்
பத்தி — பக்தி, அன்பு
பதம் — ஸ்தானம்
பதவி — உபாயம்
பதி — ஆதாரம், க்ஷேத்ரம், இடம், [ஸ்திரம்
பந்தம் — காமபாசம்
பந்தனம் — பிணித்தல்
பயத்தல் — ஸ்ருஷ்டித்தல்
பயிலுதல் — பரிசயம்செய்தல், கூறுதல், ஈடுபடுதல், அநுஸந்தித்தல், அநுபவித்தல்
பரகாலன் — திருமங்கையாழ்வார்
பரஞ்சுடர் — உயர்ந்த தேஜஸ்
பரத்தல் — பரவுதல்
பரத்துவம் — மேம்பட்ட தன்மை
பரம் — பொறுப்பு, கடமை
பரமன் — எம்பெருமான்
பரவாதியர் — பரதிவாதிகள்
பரவுதல் — துதித்தல், சிறக்கப் பெறுதல், அநுஸந்தித்தல்
பரன் — உயர்ந்தவன்
பரி — குதிரை
பரிதல் — அன்புவைத்தல்
பரிதி — ஸூர்யன், பிரகாசம்
பரிமுகர் — ஹயக்ரீவர்
பரிவு — அன்பு
பவம் — ஸம்ஸாரம்
பவி — வஜ்ராயுதம்

பவிததிரம — பரிசுததம
பழுதாககுதல — வீணாககுதல
பழுது — குறறம
பளளி — படுககை
பறபு — தாமரை
பறறு — ஆசை, உரிமை, உபாயம, கைககொளளல, கதி
பறைதல — வெளியிடுதல
பனனுதல — சொலலல
பா — பாசுரம
பாககியம — அதிருஷடம
பாஙகு — நேரமை
பாசணடா — நாஸதிகர்
பாஞசாலி — தரௌபதி
பாதமிசைப பிறநதோா — பகவானுடைய பாததகதிற பிறநத நானகாம வருணததினர்
பாதாதிகேசம — திருவடிமுதல் திருமுடிவரை
பாா — பூமி, பருமை
பாாததன — அாஜுனன
பாரம — கரை
பாவிததல் — அநுஸநதிததல்
பாறகடலோன — எமபெருமான
பாறறுதல் — ஒழிததல
பாறுதல் — அழிதல
பிசசு — பரமம்
பிடி — பெணயானை
பிணககு — விரோதம
பிணி — நீஙகு, நோய, பநதம
பிணைததல் — ஒனறுசோததல
பிணைதல — சோதல்
பிதது — சுவா
பிரமபுரம — சரீரம
பிரான — ஸ்வாமி, உபகாரி
பிரிததல — வேறுககுதல்
பிருநதானம — பிருநதாவனம
பிழை — அபராதம, குறறம, பாபம
பிறவிததுயா — ஸமஸாரதுககம
பினனபாகம — தனிச்சமையல
புகல — உபாயம, இருபபிடம, புகழ
புகலுதல் — கூறுதல்
புடவை — ஆடை
புணடரீகம — தாமரை
புணாததல — படைததல, கலபிததல, செயதல, அடைவிததல்
புணாபபு — கார்யம
புநதி — மனம, புததி
புயம — கை
புரளுதல் — அகலுதல்
புராணம் — அநாதி
புராணன — அநாதிபுருஷன
புருடன — ஜீவன
புலமபல — வருநதாதே
புலன — இநதரியம, விஷயஙகள
புவனம — உலகம
புவியோா — உலகினா
புள — பக்ஷி
புறம — வேறு, அயல, வெளி, பிறமதம
புனமை — அறபததனமை
புனல — ஜலம, நதி
புனிதம — பரிசுததம
புனைதல — தரிததல
பூசுரா — அநதணா
பூதபதி — சிவன
பூமகள பூமஙகை — பிராட்டி
பூமறையோன — பிரமன
பூரிததல — பூாததிசெயதல
பூவன — பிரமன
பெடை — பெணபடசி
பெருஞ்சோதி — ஸவாதிநக்ஷததிரம
பெருவான — பரமபதம
பேணுதல — அனபுகொளளல, கொணடாடுதல
போ — புகழ
போதல — நீஙகுதல
பேரினபம — மோக்ஷம
பேறு — பலன, புருஷாாததம
பொஙகுதல — வளாதல, எழும்புதல்
பொதிதல — மூடுதல
பொயமமதி — அஜஞானம
பொரல் — சண்டையிடுதல
பொருஙகருவி — போாசெயயும ஸாதனம
பொருததம — தகுதி
பொருநல — தாமரபாணி
பொருள — செலவம, தததுவாாததம, விததாநதம், புருஷாாததம, ஸாரம
பொலலாஙகு — தோஷம
பொழிதல — பெயதல
பொழில — சோலை
பொறி — இநதரியம
பொறை — பொறுமை
பொனமாது — பிராட்டி

பொன்வெற்பு — மேருமலை
பொன்றுதல் — அழிதல்
பொன்னுலகு — ஸ்ரீவைகுண்டம்
போதம் — ஜ்ஞாநம்
போது — புஷ்பம்
போற்றுதல் — துதித்தல்
பௌவம் — கடல்

ம

மகம் — யாகம்
மகரம் — மீன்
மகுடம் — கிரீடம்
மங்குதல் — கெடுதல்
மஞ்சு — மேகம்
மட்டு — தேன், எல்லை
மடல் — காது
மடிகோலுதல் — துணியை வரிந்து
மண் — பூமி [கட்டுதல்
மண்டுதல் — ஈடுபடுதல், மிகுதல்
மணவாளர் — பூவுலகினர்
மண்ணுதல் — கழுவுதல்
மண்மகள் — பூமிதேவி
மணி — ரத்நம்
மணிவண்ணன் — எம்பெருமான்
மத்தன் — மகாராரத்தமாகிய ஜீவன்
மதகரி, மதகளிறு — மதயானை
மதம் — கொள்கை, கர்வம்
மதலை — குழந்தை, தூண்
மதன் — வளம்
மதி — சந்திரன், ஞானம், புத்தி
மதிகேடன் — அறிவுகெட்டவன்
மதியம் — சந்திரன்
மது — தேன், அமுதம்
மதுரம் — இனிமை
மயக்கம் — அஜ்ஞாநம்
மயாந்தமை — அறியாமை
மயல் — அஜ்ஞாநம், பக்தி, மயக்கம்
மரக்கலம் — ஓடம்
மரு — பாலைவனம்
மருத்து — வாயு, ப்ராணவாயு
மருவலர் — விரோதிகள்
மருவிடம் — வசிக்குமிடம்
மருவுதல் — அடைதல், நெருங்குதல், கலத்தல், பொருந்துதல்
மருள் — அஜ்ஞாநம்
மருற்கதி — வாயுவேகம்
மல் — பலம்
மலர்மகள், மலர் மாதர், மலராள் } — பிராட்டி
மலரோன் — பிரமன்
மலிதல் — மீறுதல், ஒன்றுகூடுதல், ஹிமவிதத்தல், மிகுதல், நிறை [தல்
மலைதல் — போர்செய்தல்
மழு — கோடரி
மழை — குளிர்ச்சி
மறநிலை — பாபநிலை
மறநெறி — பாபமார்க்கம்
மறம் — பாபம்
மறித்தல் — திருப்புதல்
மறிப்பு — வளைத்துவசப்படுத்தல்
மறு — குற்றம்
மறுமாற்றம் — எதிர்வாதம்
மறை — வேதம்
மறைமுடி, மறையந்தி — வேதாந்தம்
மறையவர் — வேதாந்திகள்
மறையுச்சி — வேதாந்தம்
மன் — மன்னன், திடம், மிகுதி,
மன்னுதல் — திடமாதல், நிலைபெறு தல், பெறுதல், பொருந்துதல்
மனு — மந்திரம்
மா — பெருமை, குதிரை
மாகம் — ஆகாசம்
மாசு — குற்றம்
மாடு — செல்வம்
மாதவம் — பெரிய தவம், சரணாகதி
மாந்தர் — மனிதர்
மாய்தல் — ஒழிதல்
மாயக்கூத்தன், மாயவன், மாயன் } — அதிசயச் செயலையுடையவன் [யுடையவர்
மாயாமதம் — அத்வைதமதம்
மாயை — மூலப்ரக்ருதி
மாயோர் — வஞ்சகர்
மாயோன் — அதிசயச்செயலை
மாரி — மழை
மாருதம் — காற்று
மால் — எம்பெருமான், பக்தி
மாளுதல் — அழிதல்
மாற்றுதல் — அழித்தல், கண்டித்தல், விலக்குதல்
மாறன் — நம்மாழ்வார்
மாறு — பகைவன்
மாறுதல் — அழிதல்
மான் — மஹான் என்னும் தத்துவம்

மானம் — பரிமாணம், அளவு
மானவர் — பணிகர்
மிக்கோர் — பெரியோர்
மிகை — அதிகம்
மிசைவித்தல் — ஊட்டுதல்
மிண்டர் — முரடர்
மிண்டு — விதண்டாவாதம்
மிறை — குற்றம்
மீளுதல் — திரும்புதல்
மீனவன் — மன்மதன்
முகங்கியம் — முகத்திலிருந்து [illegible]ரிக்கின்றது
முகம் — வகை
முகவாசம் — முகத்திற்கு மணம்
முகில் — மேகம் | கருவுற்
முகிழ்த்தல் — மயிர்க்கூச்செறிதல், தோன்றுதல், சுருங்குதல்
முசலம் — உலக்கை
முட்டு — முழக்கம்
முட்டர் — மூடர்
முடி — கிரீடம்
முடிதல் — அழிதல், தோன்றுதல்
முடியோன் — கிரீடி (அர்ஜுனன்)
முடிவாசிரமம் — சந்நியாசாசிரமம்
முடுகு — விரைவு, தீவிரம்
முத்தி — மோக்ஷம்
முதல் — காரணம்
முதலாசிரமம் — பிரமசரியம்
முதுமை, முன்மை — அநாதி
முயலம் — உலக்கை
முற்கரம் — [illegible]
முனிதல் — தொலைதல் | [illegible]
முன்னிலை — முதல் காரணம், எதிர்
முனிவு — கோபம், வெறுப்பு
மூடன் — [illegible]
மூட்டுதல் — அபிஷேகிக்கச்செய்தல்
மூலம் — வேர், காரணம்
மூலவெழுத்து — பிரணவம்
மூளுதல் — செய்யத்தொடங்குதல், விருத்தியடைதல், தீவிரமாய்க் கொள்ளல்
மெய் — உருவம், சத்தியம், சரீரம்
மெல்லியல் — மென்மையுடையவள்
மேதினி — பூமி
மேயம் — அறியப்படும்பொருள்
மேயவன் — வலிப்பவன்

மேவுதல் — சேர்தல், ஊற்றமடைதல், பொருந்துதல், அன்புடன் செய்தல், ஒப்பாதல், அங்கீகரித்தல்
மை — குற்றம், கருமை
மைந்தன் — புத்திரன்
மையல் — அஜ்ஞானம்
மொக்குள் — நீர்க்குமிழி
மொய்கழல் — வலிய பாதம்
மொய்த்தல் — நெருங்குதல்
மொழி — பாஷை, மந்திரம்
மௌலி — முடி

வ

வகுத்தல் — பிரித்தல்
வகுப்பு — அமைப்பு
வகை — உபாயம், வகுப்பு
வகைசெய்தல் — பிரித்துக்காட்டல்
வசுமதி — பூமி
வஞ்சியர்கோன் — குலசேகராழ்வார்
வடம் — ஹாரம்
வண்ணம் — அக்ஷரம்
வண்ணிக்கை — வர்ணித்தல்
வண்ணிகை — வேஷம்
வண்மை — கொடை, சிறப்பு, அழகு
வம்பு — வாசனை
வம்மின் — வாருங்கள்
வயனம் — வேதம்
வரிசை — பிரகாரம்
வரித்தல் — சரணமடைதல், வாங்கல், பிடித்தல், ஏற்றல், பற்றுதல்
வரிதல் — மூடுதல்
வர்ணம் — ஜாதி
வரை — மலை
வலம் — பலம், ஊர்வலம்
வலம்புரி — வலம்புரிச்சங்கு
வலி — பலம்
வழக்கு — விவாதம், செய்கை
வழங்கல் — கொடுத்தல்
வழி — உபாயம், மார்க்கம்
வழிப்படுத்தல் — பயன்படுத்தல்
வழிமொழிதல் — பின்மொழிதல்,
வழுவு — குற்றம் [தழுவிக்கூறல்
வள்ளல் — கொடையாளர்
வளம் — செழுமை, பெருமை
வளை — கைவளை, சங்கு
வன்பு — பாபம்

வன்மை — திடம்
வாங்குதல் — விலக்குதல்
வாசகம் — ஸூக்தி, உபதேசம்
வாசம் — வாஸனை
வாசவன் — இந்திரன்
வாசி — தாரதம்யம், சிறப்பு, குதிரை
வாசித்தல் — வாஸனைமிகுத்தல்
வாதநெறி — வாதமார்க்கம்
வாமோதரம் — இடவயிறு
வார்தல் — பொழிதல்
வாரணம் — யானை
வாரி — ஜலம்
வாரிதி — கடல்
வாழ்வு — செல்வம்
வான்—ஆகாயம், ஸ்வர்க்கம், பரமபதம்,
ப்ரக்ருதி, வலிமை, சிறப்பு
வானம் — ஸ்வர்க்கம், பரமபதம்
வானவர், வானோர் — தேவர், நித்ய
வானுலகு — பரமபதம் [ஸூரிகள்
விக்கிரமம் — வலிமை
விகடம் — மேடுபள்ளம்
விகற்பம் — பலவகை, முரண்பட்ட
விசயன் — அர்ஜுநன் [அம்சம்
விடம் — விஷம்
விடவி — மரம்
விடுத்தல் — ஒழித்தல்
விடை — காளை [பரமபதம்
விண் — ஆகாயம், ப்ரஹ்மலோகம்,
விண்ணவர் — நித்யஸூரிகள்
விண்ணுலகு — பரமபதம்
வித்தகன் — அதிசய செய்கையன்
விதி — கட்டளை, பாக்யம், ஸ்ருக்ரு
விதிர்விதிர்த்தல் — நடுங்குதல் [தம்
வியத்தல் — அதிசயித்தல்
வியப்பு, வியன் — ஆச்சரியம், விலக்ஷ
வியாகரித்தல் — விளக்குதல் [ணம்
விரகு — ஸாதகம், உபாயம், சாமர்த்
விரித்தல் — விளக்குதல் [தியம்
விருகம் — மிருகம்
விருத்தம் — விபரீதஜ்ஞாநம்
விரை — வாஸனை
விலக்கு — விரோதம், தடை
விலக்குதல் — கண்டித்தல்
விலங்கு — குறுக்கு வழி
விலை — தனிக்காரணம்
விழா — உத்ஸவம்
விழி — கடாக்ஷம்
விள்ளுதல் — வெளியிடுதல், விலகல்
விளக்கம் — ஜ்ஞாநம்
விளம்புதல் — சொல்லுதல்
விளித்தல் — கனைத்தல்
விளைத்தல் — உண்டாக்குதல்
விளைவு — பலன்
விறல் — வீரம்
வினதை சிறுவன் — கருடன்
வினை — செய்கை, கருமம்
வினையர் — காமவசர்
வினைவழி — பாபமார்க்கம்
வீடு — மோக்ஷம்
வீடுசெய்தல் — மோக்ஷமளித்தல்
வீணர் — பயனற்றவர்
வீதல் — அழிதல்
வீழ்வு — விருப்பம்
வீறு — பெருமை, சக்தி
வெஞ்சொல் — கொடிய சொல்
வெம்மை — உஷ்ணம், கொடுமை
வெருவுதல் — அஞ்சுதல்
வெருவுரை — பயவார்த்தை
வெவ்வுயிர்த்தல்— உஷ்ணமாக மூச்சு
விடுதல்
வெள்குதல்— கூசுதல், வெட்கப்பட
வெளி — தேஜஸ் [தல்
வெளிகாட்டல் — ப்ரகாசிக்கச்செய்
வெற்பு — மலை [தல்
வெறி — வாஸனை
வெறிநிலை — அஜ்ஞாநத்தை
வெறுமை — இல்லாத்தன்மை, தீன
வேணா — விருப்பம் [த்தன்மை
வேண்டுரை— ப்ரார்த்திக்கும் சொல்
வேதகம் — தவ்யம்
வேதி — யாகவேதி
வேதியர் — வேதாந்திகள், ஆசாரியர்
வேந்தன், வேந்து — அரசன் [கள்
வேயர் — வேயர்குலத்தோர்
வேலை — கடல்
வேழம் — யானை
வேள்வி — யாகம்
வைதிகம் — வேதவிசாரம்
வைப்பு — புதையல்
வையகம், வையம் — உலகம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகப்ரபந்தம் — பிரதிபேதங்கள்

[இதுகாறும் வெளிவந்த பதிப்புகளிலும் ஏட்டுப்புத்தகங்களிலும் உள்ள பிரதிபேதங்கள் கீழ்க் காட்டப்படுகின்றன. இவற்றில் தளைவழு, சீர்சிதைவு, எதுகை பிறழ்ச்சி, எழுத்துக் குறைவு, பொருட்பொருந்தாமை முதலிய பல குற்றங்கள் நிறைந்த பாடங்களும் உள்ளன]

[கீழ்வரும் எண்கள் முறையே பாசுரம், அடி, சீர் இவற்றின் எண்களைக் காட்டுவன]

1	3	3	[illegible]
	4	3	[illegible]
		4	[illegible]
2	2	3	[illegible]
	3	1	[illegible] }
		4	[illegible] }
		3, 4	[illegible]
6	2	5	[illegible]
	3	1	[illegible] }
		2	[illegible] }
		3	தாயமறை
		5	[illegible]
	4	1	[illegible]
		5	[illegible]
7	1	3	[illegible]
	3	4	[illegible]
8	1	1	[illegible]
		8	[illegible]
	2	8	[illegible]
	4	1, 2	[illegible]
		3	[illegible]
		6	[illegible]
10	1	5	[illegible]
	2	2	[illegible]
11	2	5	[illegible]
	3	6	[illegible]
12	3	1	[illegible]
	4	2	பதியிணைக்கா
			பதியிணைவா
13	3	5	[illegible]
	4	3	[illegible]
16	2	3	ரோதிலிக
	4	5	தரத்தனமே
			தரித்தனமே
18	3	3	விணையம
19	3	2, 3	குரைதந்தேனிங
		6	புகுராத [கிருந்த
	4	6	யாகவென
20	1	2	சமணாகள
	2	1	தாககிய
		2	நூலகளைச
	4	2, 3	மனததி விதனைத
21	3	2	வாதிகனை
22	1	4	றேவன }
		5	கருததுரைதத }
	2	2	யருடபொருள
	3	4	டொனறும
	4	4	காத
23	1	2	லாத, லாத
		5	தடைநத
		6	வளவே
	2	5	மணிசா
		7	சிராஙகை
		7, 8	சிராஙகைபோல
		8	மறைபோற
	3	4	றிதுவென
		8	யடையும
	4	3, 4	றுதத, ருடந
	3	4, 5	றுததருடநது
			றுததினருடநதுகநத
24	3	4	நாரண
		5	றருடமபாயச }
	4	3	யொனறுரைத }
25	1	2	பதுமனறி }
		3	யாலெனன }
		4	பதுமனறித }
		2	பதுமனறி }
		3	யாலெனனபா }
		4	னதனறித }
		2	பதுமயா

25	1	4	மனறி	44	3	4	டநதும
	2	2	தனறனமையுங	45	1	3	யெனனநற
26	3	2	யொனறுமில்	46	1	3	மெனறமமை
		5	ருஞசுருதிச			5	தாளகேளவல
	4	1	சொலவினே		2	3	குமவை
		5	சிறநதனரே		3	3	விளளமுயன்
27	1	3	மடிசூடி, மதிசூடி	47	3	5	விழுநதுழலா
28	1	5	கொடுநதுயர	48	1	2	திவையெனனு
	2	1	மூடனமிசை		4	1, 2	சமையா, சரிய
	3	1	கடனமிசை	49	2	2	றிலாவகை
		2	கணடவை		4		யோமெனறு
		3	தானத [ஞான	50	4	3	யெனமனந
		5	போாததபொன	53	4	3	வீடிடை, வீ(
29	2	3	பாடணடா	54	3	3, 4	விணமாயதது
	3	5	ரெணடிசையாற	56	3	3	வணடக
	4	4	மருநதுமத	57	1	5	மூபாயமெலலா
			மறிந்தவத		2	2	துணியிற [றிரு
30	4	2, 3	மனத்தரி, தாகிய		4	2-4	துயாசெகுவீ
			மறுதத, லரிதாய	59	1	4	ரிறையெனும
			மனததி, லரிதாகி		3	3	வெனறுநம
		4, 5	நினறன, நினகழலே	61	1	5	மடுமைமயலலா
31	1	1	ஓதுமுறை	62	2	3	வகைபெரு
		4	மூனறினுளளில		4	2	நிறுததி
	2	2	நெறிவழுவாமல	63	3	4	லிமமதி
32	2	2	வெனனுயிரை	64	2	3	வணசர
	3	1	தானநத		3	5	துறநதிடினு
	4	1	வானுநது	66	2	3-5	யாதாமரஙகரடிய
33	1	2	லடியிணையைத	67	1	2	வஙகிப [வா
		3	திணசரணு }		3	3	கோமானபிர
		4	ககொணடு }	68	3	2	கவாநது
	3	2	லுருளாத	70	1	2	நனபரன
34	2	1	சீாகருங			4	யெனனு
		5	விணையடியைப	71	2	2	தாஞசெயத
	3	4	னனனிலே		3	2	யறிநதன
	4	1, 2	றேறகினற லகைக			5	நெறிகொலேத
35	2	2, 3	ரணனசர ணேசர	72	3	2-4	கிடநதிடததாமல
36	1	1	மறறோ	73	1	1	உயாநதங [வென
	2	4	மறறும		3	1, 2	பயநதவந நாரண
	3	2, 3	விணணவ ரொனற			4	சோநத
37	3	1	கல்லாா [விரை	74	1	3	யிசைநதரு
	4	2	வினியொருக	75	3	1	பிறதத, பிறிநது
		3	காறசோதி	76	2	2	றிறையவ
38	3	3	மருநதமு			4	பூணடிட
39	1	5	லஙகு	77	3	5	பொஙகுபுகழச
	3	7	ரிநதமே		4	3	சததலல
44	3	3	வனறரு	78	1	3,4	மோகததுறகிலு

78	2	1	றனெபெறற
79	2	2	றவார ருக
	3	5	ழுமைறதகுரைதத
	4	5	பு பூகநிருமே
80	1	3	பொனறு
	2	1, 2	வாணை, மறைவாக
	3	1	ல்ருமகநக
81	1	6	ணயாதநிமனாக
	2	1	ரோநாத
83	1	4, 5	ழிறறுவுயாதத
	2	1	ததுறவ
84	4	3	டடெழுந
		6	லனவுமெ
85	2	4	வாககாய
		5	மனைவாகருத
	4	4, 5	நினறக கணபுதை
86	1	2	மறியதனின [யில
	3	5	நினறனிமைத
	4	3	பொறுபபே
87	1	6	மெனவசமா
	2	4	மககுர [விரைநது
88	1	6	தானவருநதி, தான
	2	1	னெனனினைவை
		7	றெனனே
	3	2	யானமுயனற
	4	5	நாளேயோ
89	2	5	வருநதுதலா
	4	4	காடடுமெ
90	1	4	றுணைாநதன
		6	மூடையவொரு
		8	றவிழநதன
		11	வுரடுற
		11	லோடொக
		12	ழநினறன
	2	2	முறியபிறி
		2, 3	முறியவிரு தாநத
	3	14	நகாமுருகா
		14, 15	நகாமுருக நாவாக
	4	12	தொடாநதன, துடா
		15	மாணமெயப [நதன
91	2	2	நினைவிலலாாக
		8	நமமை
	3	8	தோவாா, தோாவாா
92	3	4	பாலென
93	2	4	மெஙகண
94	1	2, 3	ளமாநத வாககுடம

94	1	5	வருமிநிலக
	3	5	யிகழநதிடலுந
95	3	2	துணியிலுங
		4	றிகழிலுங
	4	4, 5	மாதென னெழின
96	2	3	நினறவ [மதியே
	3	5	கணடடைவே
	4	4	தானமை
97	4	6	றோனேயச
98	2	5	யாடபடுததத
	4	3	வேனெனறு
99	3	5	யெனநினருன
100	2	2	நெறியிலலா
		6	லேறறியுயா
	3	6	வகைபூண ப
101	1	3	வொருவாக
	2	2	தாயமதியுந
		4	தீாபபுந
		5, 6	ஆயயவாகட காண
103	1	8	ஞளுந [மையு
	4	2	முடைககலமாங
104	1	1	எனனதுயான
		4, 5	தாாககுமினனடிமை
	4	1	யெனனேநய [ககுத
105	2	4, 5	வாககாய மனனவா
	4	4, 5	நினறககணபுதையில
106	1	1	தாய
		5	துணையிலியென
	3	3	காவனீ
107	2	7	குறிபபு
108	2	5	முருநதனிசைந
		7	வைநதா
	3	6, 7	முனனேதான ருமூ
109	4	2	சுரபிகள
110	1	5	சொலலுகினறேன
	2	3	மிராககதாக
	3	5	பேறியதோா, பேரி
111	1	4	ருாககு [யதோா
		8	ருாககு
	4	4	றெனறு
112	4	4, 5	மாறெனகொலசெய
113	1	2	திரளில [திடிலே
	3	5	னினறநிலே
114	1	2	தனபெழையைத
	4	2	னிரககமிகுக[ரிவாா
115	2, 3	4, 5	ளெனனநம, கதிய

116	1	4	ஙிறக
		5	விடாபிறபபொன
		8	யனபாற }
	2	1	றிடமபறரு }
		3	சரிநதான
		6	செறியுமபோ
	்3	2	ஞுபலமபோற
		6	ஙினைதஞுயாநத
	4	2	ஞுடலவாழ
117	2	5	திணணிருளாற
	4	5	போமடைவே
118	1	2	கொலையுமென
119	2	3	யமுனைத
120	1	5	பொனகழலா
121	1	6	திணியிருளாங
	2	1	பாாககடலோன
		8	கினரன }
	3	1	நீாகருமரக }
		2, 3	கலமனன விரைவ
		7	விகழநதொ
122	1	2	வரையனைதஞுங
			விரையனைதஞுங
		6	கெளதஞுவததின
	3	4	தெலலா
123	1	3, 4	மறிநத, போகரு
124	1	5	ரொளியிணைகருங
125	1	8	செயத[ரொளியனைய
	3	7	தலைமே
	4	8	ராரோ
126	3	3	யெமகருத
	4	2	லினியெமகோா
127	4	1, 2	தாவநதெமககரு
128	2	10	ஙாதன
	3	7	முணடரைச,
		8, 9	சருவிலாரெ, செரு
		13	வெதி [விலாரெ
	4	9	வால
129	2	3	கடககிலு
	4	3	கவடி
130	2	6	கருதஞுறநான
	3	5	குரவைபுணா
131	1	7	டவெனன
132	3	1	வீணபெரிய
	4	1	நாமபெரியோ
133	1	2	ளாசிலு
		4	மாடடிலு
133	2	2	தனனிலுங,
		4	யுளாரு
134	1	4	முயனறு
	2	5	நாடியதோ
135	1	4, 8	ரேலு, ரேலுங
	2	4, 8	ரேலுங, ரேலு
137	2	4	ழிககி
	3	7	றமூநது
	4	2	படியினறே
		7	றகக
138	3	5	கடடமெலாழு
139	2	6	வடமறறுக
		8	ஞரு
140	1	2	வே,துணி
	2	1	ருரமில
		3	ஞேலுயாங
	3	2	மாதிரியெம
		4	கீாநதவா
	4	5	கருததனமே
141	3	5	வெறிததுள
	4	6	பதமொனறே
142	2	2, 3	பெருகிய யோகிய
	3	2	லடியிணைத
143	1	5, 6	மறறுளள முதல
144	1	4	ருநறைறினர [
		5	யோகிகளை, யோகி
	2	1	நதுமட [தலை
		2	டெழிலுறற
		5	நாயகரோ }
	3	1	ஙிறைமட }
		5	ஙினைத புடலை
	4	5	செபபுவே
145	2	2	முயிரிறசோக [கு
146	1	4, 5	சோநதிட, வநதவா
	2	1	மிருளாா, மருளாா
	3	3	நடககவிம
	4	4	லாறறினறனை
		5	சூழசசியிலே
			சூழசசியிலலே
147	1	8	வாகரு
	4	4	மறற, மறறு
148	1	3	பூணடமற
	3	2	தநதுணி
	4	3	யாலேறு
149	2	5	வைசநதி
151	2	5	காடடுதறீ

151	3	3	மாகா
152	1	4	[illegible]
		6	[illegible]
	2	4	[illegible]
153	1	8	[illegible]
154	1	3, 4	[illegible]
155	2	3, 4	[illegible]
		5	[illegible]
		6	[illegible]
		8	[illegible]
	4	2	[illegible]
156	1	1	[illegible]
	2	5	[illegible]
	3	2	[illegible]
158	1	4	[illegible]
	4	3	[illegible]
		5	[illegible]
159	3	3	[illegible]
161	3	3	[illegible]
	4	4, 5	ரேமுனளே யெழு
162	2	3	யாமையயன [தமினே
	4	5	னியமபினயிர
164	3	5	பலவமைகயா
165	2	2	திலாத
		3	[illegible]
	3	3	காடடும
	4	4	யதரினறு
		4, 5	யதரெனறுறமுவ
166	3	6	பலசலலாத [தே
	4	5, 6	காணுதொனறிலெதெ
167	2	5	பௌததாகளி [னறு
	3	5	யிதனெறனறும
168	1	3	யெனறு
		6	யிலையெனறும
	2	8	யெனறும
170	4	6	றிரிநதிவனென
		7	கதது
171	4	2	பாழுநகினை
172	4	1,2	தலையிலலாககாலுருந
		6	கணடெனறு
173	2	1	னேணகொண
	3	3	யாரசோநது
		5	கிறகுமெனறு
174	3	2	யுடலகுறிதது
			யுடலகுறிது
	4	3	சிததி
174	4	5	சேவகபபத
		6	துடனேநாரு
		7	சிதைததிட
175	3	4	மபிச
176	1	1, 8	பிறிவிலலா; மெனற
177	1	3	தனசொலலே
178	4	7, 8	சிதைககினரேமே
179	1	1	ஐகார
180	2	4	தெலலா
	3	2	பசுவுமவ
	4	6	யறிநதிடநா
182	2	4	டனறு
	3	6	பகடழிககப
		8	பொயயாயச
	4	1	சிலகததுச, சிலகத
		4	கிலலா [துரு
183	1	4	லாறகணடு
	3	1	கெணடது
184	2	1	போகமறற
		2	புலமபோலக
		1	போகமறறு
		2	பலமபோலக
		3	கிடைககை
	3	1	மாகமுறற
	4	6	ரெனறலறல
			ரெனறலததல
185	3	2	மிகழநதொரு
186	3	5	துயரிலலாக
		8	தெலலாம
	4	2	மடிககோலும
		4	மெனனே
187	1	3	குமில
188	2	2	நிலததரும
		3	மிகழநது
	3	2	சைசமினையா
189	1	5	திககழியா
	2	1	ரககுண
	3	5	முததிமெனறும
190	2	1	பாசமெனறும
		4	லெனறும
	4	1	ஞசமில
191	4	4	பாரும
192	2	1	தாரணையில
	3	3	பயனுரு
	4	5	கோகனதத
		8	கூறே

193	1	4	யென்றுரு
194	2	5	கதுவியன்ற
		6	யதினபலததைக
	3	2	யணுகாத
195	2	6	போகமுத
	4	6	தவமுநீர
196	1	3	றுமயாவாக
			றுமமெவாக
	4	2, 3	பஞசரா தரமமுக
		3	திரமமுக
197	1	5	பொனனடிய
		6	ஏளநதிருவா
		8	கினறு
	2	6	நனணிதியா
	3	3	கிரைபோல
198	1	3	நானென
	4	4	ருநதரரு
199	3	8	மணண
200	4	5	நாரணாகனே
		7	நலஞ, நண ணு
207	1	9	தெளிபணில
		12	செவவிடிச
		14	முசலநதிரி
			முசலநதரி
	2	9	மணியுமரு
		10	கணையமல
		11	வாமெனற
			வாமனன
	3	6	ராகொணாநத
		8	றநதமும
		9	வளரணி
		10	மணிகணமினன
	4	2	மதியுமிழு
		13	திருசுதரி
208	3	3	சாவுடனே
		4	மறறொருனறை
209	2	7	யுகநது
	3	3	னடுவு
		6	விரததநில
	4	6	குறிபபாகக
210	2	3	திருமாமகளைப
	3	3	றுமவியபபாக
		4	விருதோதும
	4	3	யெவவணணம
			யவவணணம
211	3	3	விணையடி
213	2	4	யாயபபூணடு
214	2	3	காணபெ
	4	5	பாரததைப
215	2	4	யெனறதோ
	3	1	லததிசை
		4	கமரில
216	1	4, 5	ழிறறனுவு யாதத
	2	1	லததிறவ
217	1	3	சோதத
	2	3	வணணத
	3	1	முணமையுடை
		2	வாசியொளி
218	2	2	கேளவனோநாங
219	2	5, 6	ணணனுருட மீசர்
		12	ருகக
221	2	4	திருவனை
222	3	3	யெனறதோர
223	4	1	மருவிலாகரு
		3	மாயோர
224	2	6	தருநதெயவப
	3	7	வநதார
225	1	1, 2	திருபரிதி வசநத
			திருபரிதி யிசைநத
		9	குழலகளி
	2	4	ளொளிமருவி
	4	1	வுருவிலுறை
226	1	16	ரதொழுபில
	3	1	யொதத
		6, 7	வததிசையுமமாசிரும
			வததிசையுமமைசாலிரு
		11	முடகிலெனி
			முடகிலதி
			முடகிலெள
		12	வுவமை
	4	13	நெறிசொருகு
		22	தருக
		23	வுணருமவா
227	2	6	நூரிகடண
	4	6	ளனைததுநான
228	2	3	களப
	3	3	விடபி
	4	13	கிரிகிலே
		14	கவாதலே
229	2	3, 4	பொழிநகி டுவகாற
230	3	2, 3	யாகிமூாததியயுட
		3	சமாககியட

230	4	3, 4	வோமெனன வேத
231	2	1	நனறென
		2	ஙீாசுடாதுாய
		5	வெளளிலைகொடுத
			துக, விலைகொடுத
	3	4	சிடைக [துக
	4	2	செயிததவன
			செவிததவா
		2	செவிதசெம }
		3	பெருமாளபதம }
		5	னெனறுன
		3	பாத }
		4	மெணணுஙகணை }
		5	முனிகளெனறுனா }
232	1	1	ஆழஙிலை
		4	முடிநததறபின
	4	3	லோகமடைந
			யோகமடைந
233	2	2	இயாதத
234	1	3	யாததபு
	3	4	டிந்தநான
	4	4	வாழகவே
		8	வாழகவே
235	2	6	றிசைபடுதத
	4	3	மெயமமை
236	3	3	மெயமமை
	4	1	கையதனிற
		1	கைகொளகனி }
		2	போலகிலங }
		3	கணடு }
237	1	2	லாமவறறின }
		3	படியெனககுக }
238	1	2	சதுாமுகனென
239	3	3	ரெலலாாககு
240	1	2	கதாமனனா
241	1	3	தனைததுமொழிந
	3	3	தவமிலியேன
243	2	4	காழவைததுந
	3	2	மவாதமககுட
		3	வழஙகியுநதாண
		4	மிகவெளகு
244	2	4	லுககருகைககுந
	3	1	தணமைகுறை
245	1	2	விமையறியுந
		4	துாயமொழிகள
245	2	1	பருதிமதி
		3	பாசுரஞசோத
		4	அருககுணஙகள
	4	1	பருதிமதி
247	1	4	ளனைததககு
	2	1	மாதுமதின
	3	2	னெனவேகொண
		4	ரிணையடிமேற
249	2	1	டெளிசையின
250	2	2	ஞயுலகில
	3	3	யுயிாகெலலாந
	4	1	தீதலனறித
251	1	3	தனகிரிசை
	2	1	யீனெடுததுண
252	2	2	தனககேறறிப
		4	பயனகொண
		4	பயனகொணடு }
	3	1	மையுறவு }
			மயயுறவு
			டயயுறவு
		2	மாறிருஞ
	4	4	மெயயவனே
253	2	2	நாலவகையுஞ
		4	னெனததவழந்து
			னெனததவிழந்து
254	1	1	யமநியமோ }
		2	பாசனஙக }
255	3	3	விடுவிகரும
256	4	1	முருகிலஙகொண
257	1	1	தனறிருமா }
	,	2	துடனேதான }
	3	3	முழுககததன
258	2	1	னயஙகளசோ
259	1	2	ளழிவதின
			ளழிவதா
			ளழிவதன }
		3	முனமவரு }
	2	4	ரஷயிணை
260	2	2	நிகழெதிா
	3	1	வனமுறை
261	1	4	யிறையவா
	3	3	வகையென
	4	3	வெனவரு
262	1	1	நிறையுடை
	2	2	னனிதுற

262	2	4	யெனுமவா
	3	2	யதிலவ
			யதிலெவ
			யிலனவ
263	1	4	னுயாபவா
	2	1	நளிாமதி
	3	2	லமுதெனச
	4	4	வலதே
264	1	1	வருவதோ
	3	4	ரடைவாக
	4	1	ளருகணே
265	3	4	மறையெனு
266	2	1	ணிதையமி
	4	3	மிகவள
267	2	2	யெழுவதோா
	3	4	மருவது
268	1	4	மிகுமையி
	4	1	கருதிய
269	2	3	மாயோன
		6	தாஞகு
	3	1	சூரியாக
		2	டமமுடனே
		3	அலஙகுவாா
270	4	1	மருவிலாகரு
		3	மாயோன
271	2	7	மிலாதாா
	3	2	கினறறிவு
272	1	2	தாமவணஙகா
	2	3	மறுபபாா
	4	6	ளைமைககொளவாா
274	2	6, 7	வழிநடதத வைத
	3	6	வாழசசிநமக [தாா
	4	1	பொருளான
		2	வடிமைநமைக
		5	பொறியாமந்
275	2	7	புகழவாா
			பொலிவாா
	4	6	விரவழிததாா
276	1	2	தானறாது
	4	2, 3	நீபுலமபேலெனபாா
277	1	7	மலிநதாா
	2	1	கஞசனைபபோாக
278	2	6	தருநதெயவப
	3	7	வநதாா
279	3	4, 5	தெலலா முயாவிருத
	4	1	றிறததிலிவை

280	1	3	கீழத, கீழத
	3	1	வாச
281	1	2	ஞையநல
		5	முகநதெடுததுக
	2	1	காரணி
			காரமண
		5	மேறகுநின
	3	1	ருரணை
	2	5	மமறகுநினறே
	3	1	யாரண
282	2	2	முறைபபடி
		5	மேலுநலகிப
	4	3	மாசியதொல
283	1	2	னென ஞாய,னென று
	3	4	தீாதெதமமை
284	1	4	வடகரு
285	2	2	யிருநதுபண
286	1	1	திருவிசு
	3	5	தாடுமிறை
289	1	1	எனனிருடி
			எனனிருடி
		3	னிறைநகீ
	4	3	தொழுநதேனே
290	1	2, 3	நாப னெனபின
		5	மனனிநினறே
	2	1	யமபொற
291	2	5	பலகழுதது
	3	3	ேராவெனன
	4	5	மரதமமே
292	1	1	கறவுத
293	1	4, 5	நறநதிகழ மறை
		6	ரோராத [யென
		5, 6	மறையெனரோராத
			மறையெனரோர
	2	1	காவலைப், காவலுப
		5	றலமரு
	3	4	றுயககமா, றுடககமா
		4	றுலககமா
		5	மணிவணண
	4	3	தசவாயக
294	1	4, 5	லெனகருநா ஞரியே
	3	2, 3	வெழுததை நாலாம
	4	3	பூணடுத
295	1	2	ளிகழநது
		3, 4	மறறுங கழிநதழிந
		4	மிகழநதழிந

295	1	4	மபுிநகபுிந
		3, 4	மறாயா கபுிநதபுிந
	2	2	ளிகழுநக
		4	விரங்கிர
		6	வீழவீ
	3	4	ருயிாகுயக
	4	1	டுறாணாணிகீ
296	2	4	முகமிழந, முகமிகழந
297	1	5	யினெறி
298	1	6	மாயா }
	2	1	வுனறிதவு }
	3	5	பரசணடு
299	2	4	மஞ்செயழா
300	3	5, 6	கடயய டுமடிரப
	4	5	படிபமி
301	1	4	துகந சருற
	2	5	டலமரு
	4	3	தோரனறுய
302	3	1	பணெடுநாள
303	2	5	ளிரணெயுனைசந
	3	2	மிககத
	4	5	யாகினறனெவெ
304	1	3	பாரகிறந
305	2	4	சேருனனறு
306	3	3	ராயசகிறந
307	1	1	வானவா
	3	5	வருனசதமாயத
	4	5	வெலமனதகீக
308	2	2	மஞ்சரடயய
	3	3	ருமரு
309	3	4	டுனணனன
310	1	4	மெனரெறய நிந
		3, 4	துறவெமெனா, ரெறய
	3	3	யாயபலமய [றிந
311	1	2	வசவி
	2	2	தமேனா கதட
312	1	1	கடுருடு
		3	கழலயழந
		5	கழநிகிட டுைம
	3	1	வடிருபு
313	1	5	டுசானனடுகலாந }
	2	1	தனடுதவாறுந }
		2	தாடுனனறு }
	3	1, 2	மனடுதானற, வினறு
		,,	ினறு
314	1	2	இருவாளா

314	1	5	சாபபெரியோாக
	2	1	கோககுங
	3	2	சரணதகிற
			சரணதகின
		4	னயானிலை
	4	1	றோகநினற
		3	ளலலாங
315	2	3	கேறக
	3	5	றனைதமதாழுகவெனே
	4	4	ரியனடி
316	1	1	வறுமைம
	2	2	னினறைவ }
		3	டுயடடக }
		2	னினனைவ }
		3	டுயடடக }
		4	குதிதகிடு
		5	கோனைசகுறந
			கோனைதகுறந
	3	2	னதகிற
		3	டுமானறைப
318	1	2	ளாறபெருரு
	2	4	தமாகடுகாரு
			தனகடுகாரு
	3	2	ளோடும
		4	ளோடுந }
		5	திகழுநினற }
	4	1	வினைனுறை
319	1	5	லுளவிழுநது
	4	2	வேரோ
		3	பரமனு
		5	நவினறதே
320	1	5	டுகாணடுநமமே }
	2	1	னடைவில }
	4	2	வெளனுரைத
321	1	3	கறதம
		5	கட டநிசற }
	2	1	தாடுனன }
322	2	1	னனனிலை
	3	4	பாணடவ }
		5	தோதனிலு }
323	3	1	பாடு
324	2	5	யினிசசிறிது
	3	3	றனைதது
325	2	3	டுதலாமுற
327	1	5	வுறறவநநாட

327	1	4	யாருற
		5	வறறவநநாட
	2	1	டகவுடை
		2	யனபு
	4	4	வமைநதனா
		5	நாரணரே
328	1	4	ரெனறழி
329	1	3	சகஞசதிப
	2	5	விடடவைதது
	4	2	மறிவாாக
330	2	3	டேயமதி
	3	2, 3	வுயிாஙிலேகண
		2	வுயிாஙிலே
		3	யுஙகண
		5	இனிலேயு
	4	1	மறைவாழி
		3	னேயெனக
		4	இனறறி
331	1	3	மமுயிா
		4	காடடுங
	4	2	ரீச
332	2	5	பேரருளும
			பொருளும
	4	2	போகி
334	2	1	போாத
	3	3	தூயமதி
	4	1	தோரா
335	1	5	தனிமையையும
	3	5	பததியையு
336	1	3	சீலமு
	3	1	மெலலேயி
		2	லாதபத
		3	திெயமு
		3	தியெயமு
338	1	4	தது மதின
	2	1	மினகுணா
	3	4	தவாககு
339	2	3	யுஞான
	3	3	யுமுயிா
341	1	2	டிலுமதின
		5	வுயிாகளிலு
	2	5	நமபரிலு
	3	4	களிலும
342	2	1, 2	கோனே மருத
		4	னீகுறிக
343	2	3	யுமவன
	3	5	மேனமைமையயு
344	2	5	செயதனவுஞ
345	1	3	மருநதொனறு
	3	3	கேடடவ
	4	2, 3	கடலிற ருளஙகுகை
346	2	2	மாயன
347	1	2	மடியவாபான
	6	2, 3	ராக மலஙகலா
			ராக வலஙகலா
	8	2	ஞுனரே
348	3	1	விமமணிக
		4	ரெனறன
349	1	3	வுமமறை
		4, 5	யாக வயிநதையிலவந
			யாக மயிநதையிலவந
	3	5	மெலலியாமேல
350	2	1	மழியவன
	4	4	நாயகநீ
	5	1	ஙினறிரு
	9	1	பாாககட
	10	1	சீாகருணஞ
	16	2	வணிெயன
	17	1	விணணிறு
	20	1	யெனறுரு
	25	2	தளிகருங
	26	1	மலிவதற
		2	கெனறும
			கெனறும
		3	நலவினே
	28	2	ருருவ
	29	4	திருவோ
	30	1	டோருயி
	29	3	கெனனஙின
		4	றிருவுட
	30	1	னேருயி
	32	2	சூழநத
	35	4	யனேதநுந
			யனேதஙிற
	36	1	ஞுலவகை
		2	காடடத
		3	துணிநதது
352	2	5	கணபணியா
353	8	2	மாயதவின
	19	1	னெஙகளு
	20	3	வழிவ

354	1	4	வரத்து
	3	2	மிகவெனை
355	3	1, 2	பறவின மறாநதெய
			பறவி னமாநதெய
		5	பணைபுடையேம
356	1	4	தெலவாம
	4	1, 2	னின பொருட்டனறி
		3	யென
	8	4	காரணமே
358	2	5, 6	அமரா கடக
		12	பலவை
		17	றிசைமு
		16,17	யிசையி றிசைமு
		20,21	பதத யுததகள
	3	1	நகரந
		9	டியலும
	4	23	மருவ
359	1	4	கடகோர
360	1	4	நாயகா, நாயகா
	2	4	மனைவாளரை
	3	2	தொழுமன, தொழ
		3	மதமீன, மதறு [மன
		4	னைமனதபெருபயிர
			மணதோபயிர
	4	4	வருவிரே, வருவமோ
361	1	4, 5	யுலகேழுமுனை
	2	2	மழறு, மயறு
		6	யினியீனடே
			யினியீனடென
	3	4	ளருளா
362	1	6	மதககளிறறை
	4	1	மஞசலென
		2	வருமொழியும
363	4	4	றருளென
364	2	14	நாயகா
365	1	2	பொருநதிலும
		3	போகின
		4	றவதறுடன
	2	5	பேறினியென
	4	2	பெறுவரு
366	2	5	செநதமிழமும
	4	2	மொயயவழி
367	2	5	வகையாகத
	3	1	வீழவாத
368	1	1	அருணமிகுநத
	4	2	மெனவையந
368	4	4	தாருஞ
		5	செழுமபொருளே
		6	யெனககருளசெய
369	2	6	மூவருமே
	3	1	நடுவிலுமி
		2	லொருவருமன
371	4	1	வையகததின
372	1	5	முறையிலவரு
374	1	7, 8	களததிற றேனறி
	3	2	பெருஙகுழுஉக
375	2	5	றயககறமால
376	3	2	றிருபபாவை
	4	2	நூறறுநாற
377	3	2	மணவாளாக
	4	3	யெழுசசிப
378	1	2	மலிபுகழகாரத
		5	லுரோகணிநா
		6	ளுறைநதைவளம
			ளுறைநததவளம
		4—8	தததுரோகணி • நாளுறையூவரது
	3	4	னேகீ
	4	1	சொலலமல, சொலவ
379	3	6	மடறதணிநபாட [மல
	4	4	கைநா
		5	ளொழிறகுறையல
			ளொழிறகுறையில
		6	வருஙகலியா
381	4	1	பணணியநா
		2	னூறறெழு
		6	நூறறெழு
382	1	5	பாணாபுகழ
	4	2	வாழவிவை
		5	வெனபவைநா
		6	லாயிரமு
		7	மெஙகள
383	1	3	தனபே
		8	கவி
	2	1	பொயயிலபுகழ
384	1	2, 3	வாரணஙக ஞலாய
	3	2	சதுரமறையோன
385	1	3	னனறுந
	4	2	மிவைதவிாநதா
386	1	1	வாசலலலா
		2	வாசலால
	2	2	விழுமவைதான

387	1	2	முதலானா
	2	5	மீபுழுநான
	4	1	மனுசரெலி
388	1	6	நறுவிலிபூங
	2	2	குறிஞசிதான
		5	புனமுருஙகை
	3	2	கொமமடிகள
		4	தொயயால
		6	றேறளுவை
	4	5	சுரைபீாகருப
		6	படலதினனா
389	1	5	சிறுவசளைப
		6	பெருவசளை
	3	2	தினனெனகை
		3	கைபபுந
		4	துவாபபுங
	4	2, 3	திவையெனறு கடடு
390	2	5	கடையிலவருங
		6	கறிமுதலாக
	4	5	சலமலஙகள
391	1	4	தெலலாஞ
		5	சிவனமுதலாந
	2	4	தெலலா
		8	தெலலா
	3	4	தெலலா
		6	நமமுளள
		8	தெலலா
	4	2	ளொவவாத
392	1	1	கிளிஞசனமுதல
		2	சுடடசுண
	2	4	தெலலாம
		8	தெலலாங
	3	4	தெலலாங
		5	கடியமுத
		8	தெலலாந
393	1	3, 4	வாஙகித தெலலா
		7	தானை
	2	3, 4	கழுத தெலலா
		5	மெனறுதனி
		7, 8	தாபப ணஙக
	3	4	தெலலா
	4	5	நடுவிரவி
394	2	1	நளிமதிதீ
	3	5	கீழாரை
395	1	2	வாரகுநெய
	1	8	தெலலா
	3	2	பழுத தவைமண
396	2	8	மாமண
			மாகு
	3	8	தெலலா
	4	5	முளவனறு
397	2	2	நாயதாகு
		4	தெலலா
		8	தாகுஞ
	3	2	டேயவா
		6	கஙகையா
	4	5	வருமபுனலுங
		6	நாயதாகும
398	1	4	தெலலாந
		6	லொழிததிடவே
		8	தெலலாந
	3	5	யுரடடிமுத
		8	தேலுங
	4	4	தேலுங
		7, 8	குலைநத தாலே
399	3	3	கோநா
	4	4	வேலு
400	1	1	தயிாதனனிலை
		8	தாகு
	2	5	னுறககழுனி
	3	1	பயிாமறைநயப
		2	போலெடுதத
		1	பயினமறைநக
		2	ஞரையாத
402	1	7, 8	கலகக நீருந
	2	2	தாயகதியிற
	3	1	சஙகையுடைய
403	3	1	சுறறிலிலை
		2	யுஞசுணணமு
		3	பிலைபு
		1	சுறறிலையுஞ
		5	சோகஙகொணா
	4	5	விரைரெயனனவக
404	2	5	பிறநதுநல
		6	தீஙகதளைப
	3	5	பருகலா
405	2	3	டெரியச
	4	3	ளாளரவா

என்னுள் — எனககுள, உறைதலின் — அநதாயாமியாயிருபபதால, யானும நீயே — யானும நினனில வேறுபடாதவன, உனது அன்றி — உனககுச சேஷமாயனறி, இன்மையின் — (ஒருவஸதுவும) இலலை யாதலின, எனதும் நீயே — எனனுடைய வஸதுவும நீயே; போல லாங்கு — தோஷம, இலாமையின் — இலலாமையால, நல்லாய நீயே— சிறநதுநிறபவனும நீயே ; வையம்உண்டு—(பரளயததில) உலகததை விழுஙகி, உமிழ்தலின் — (ஸருஷடிகாலததில) உமிழதலால, வலலாய் நீயே —ஸமாததனும நீயே ; மெயய — அடியவாககுமெயயனே !, நின் வியப்பு — உன ஆசசாயஸவபாவம, எஙஙனம் ஆகும் — எவவாறு இருககினறதோ, அஙஙனே ஒக்க — அவவாறே பொருநதுமாறறால, அறிவது — அறியவலலது, ஆரணமே — வேதமே (ஆகும)

கீழக கூறியவாறு தெயவநாயகன ஸ்ரீதேசிகனுககுத தன ஸவரூபம முதலியவறறைக காட்டி மறைய, ஸவாமியும மனநதளாநது தமமை அவன உபேகஷிபபதறகுக காரணம அவனுககுத தமமீது கருணையிலலாமையா, அவனை அநுபவிககத தமககு அதிகாரம இலலாமையா எனறு திகைததுமனமபுணணுகினறார இதைக கணடு மனமவருநதிய தெயவநாயகனும எதிரே வநதுநினறு “உமமிடம நான கலவாது நிறபதறகு நீர கருதும இரணடும காரணமல்ல, மனுஷயாவதாரததில மானிடமுறையைக கடவாது நடநதாறபோல் அாசசாவதாரததிலும அமமுறை அழியாதிருபபதறகாக உமமோடு அணையாது வாளாவிருககினறேன. சோகியாதீர” எனறு ஸமாதானமசெய்து முன காட்டாத சில குணஙகளைக காட்டியருள, அவறறை அநுபவிததுப பினவருமாறு பேசுகினறார—

அடியவாககுமெயயனே ! உன ஸவரூபம ரூபம முதலியவறறை அநுபவிககுமபடி விசேஷஜஞானததை நீ எமககு அருளுவதால தன நிலவி லுல உலகமுழுவதும பரகாசிககசசெயயும குளிாநத சநதிரனைப பிரகாசிக கினறாய, உலகில பரகாசமுளள ஸகலவஸதுககளும நீ கொடுதத பரகாசத தின திவலையை வைததுககொணடு பரகாசிபபதால் தேஜோமயன எனப படுகினறாய, உன திருவடிநிழலினகீழ அனைததையும அடககி முறசெயவதால் அனைததுககும பெறற தாயாயிருககினறாய; காலததில் நீ தனியாய் கினறு அசேதநமபோலக கிடககும ஜீவ ச சரீரம இநதரியம இவறறைக கொடுததுப படைததுக ரககுககும தநதையாகினறாய; ஒருபோதும எமமைக கை ால ஸகலவிதபநதுவும நீயேயாகினறாய, உலகிலுளள ரகஷததை விருமபும எஙகள் ஸவரூபததிறகு எறறனை

யாகாவாதலின் நீயே எங்களுக்குத் தக்க புருஷார்த்தமாகின்றாய், நாங்கள் அநுஷ்டிக்கும் உபாயத்தால் எங்கள்மீது அருள்புரிந்து பலனைத் தருவதால் நீயே முக்கியமான உபாயமாயிருக்கின்றாய், எங்கள் பாபங்கள் முழுவதை யும் ஒழிப்பதால் நீயே தாமஸவரூபியாயிருக்கின்றாய், உனக்குச் சமமான வேறொருவன் இல்லாமையால் நீயே எங்களுக்கு ஏற்ற ஸஹாயமாயிருக்கின் றாய், எங்கள்மீது உனக்கு உண்டாகும் மனக்கலக்கத்தை நீக்கவல்ல பெரிய பிராட்டி உன் திருமார்பில் நித்யவாஸஞ்செய்வதால் மனக்கலக்கம் நீங்கிப் பரி சுத்தனாகின்றாய், நாராயணசப்தத்தால் கூறப்படுவதால் நீயே ஜகத்துக்குக் காரணமாகின்றாய், உயர்ந்த ஸ்தாநமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் அளிப்ப தால் நீயே நினைத்ததைத் தரும் கற்பகவிருக்ஷமாகின்றாய்; ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி ஆகியவற்றில் ஒன்றிலும் ஓர் அம்சத்திலும் குறைவில்லாதவ னாதலின் நீயே ஸர்வேசுவரனாகப் பிரகாசிக்கின்றாய், எங்களுக்கு வரும் துன்பத்தை உடனே நீக்கிக் காப்பதால் நாங்கள் உன்னைப் பரமபோக்யமாக அநுபவிக்கும்படி ஆநந்தஸ்வரூபமாயிருக்கின்றாய், 'கறந்த பாலுள் நெய்' போல எங்களுட் புகுந்து அந்தர்யாமியாயிருப்பதால் எங்களைக் காட்டும் சப்தங் களாலும் நீயே கூறப்படுகின்றாய், இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் உனக்கு உரியதல் லாத ஒரு வஸ்துவும் இல்லையாதலின் எம்முடையதாகக் கருதப்படும் வஸ்து வுக்கும் நீயே ஸ்வாமியாகின்றாய், பிரபஞ்சத்திலுள்ள தோஷம் உன்னிடம் தட்டாது நீ நிற்பதால் திருக்கல்யாணகுணங்களால் நீயே சிறந்து நிற்கின் றாய், பிரளயகாலத்தில் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் உன் திருவயிற்றில் வைத்துக் காத்துப் பின் படைப்பதால் நீயே ஸர்வவித்சக்தியையும் உடையவனாகின் றாய், இவ்வாறு அதிசயிக்கத்தக்க உன் பெருமையைப் பேச வேதங்களே ஒருவாறு முற்படும் எங்களால் இயலாது—என்றவாறு 7

அவன்பெருமையைப் பேச முற்பட்ட வேதங்களும் அங்ஙனம் செய்யமுடியாது கைவாங்குகின்றனவென்று கூறிப் பின்னும் அவன் பெருமை பேசப்படுகின்றது—

நேரிசைவெண்பா

354 ஆரணங்க டேட வயிந்தைநகர் வந்துதித்த
காரணராய் நின்ற கடல்வண்ணா—நாரணனு
ரிப்படிக்கு மிக்கன் றெடுத்தபா தங்கழுவ
மெய்ப்படிக்க மானதுபோன் வேறபு 8

உரை:— ஆரணங்கள் தேட — வேதங்கள் தேடிநிற்க, அயிந்தைநகர் வந்து உதித்த — திருவயிந்திரபுரத்தில் வந்து திருவவ தரித்தவரும், காரணராய் நின்ற — (ஸகலஜகத்துக்கும்) காரணமாய் நின்றவரும், கடல் வண்ணா—கடல்போன்ற நிறத்தையுடையருமான,

நாரணனார் — *ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய அடியவர்மெய்யர்,* அன்று — (*த்ரிவிக்ரமனாக ஆன*) *அன்று,* இப்படிக்கு மிக்கு — *இப்பூலோகத்திற் கண் மிகவுயர்ந்து,* எடுத்த — (*ப்ரஹ்மலோகம் வரையில்*) *தூக்கிய,* பாதம் கழுவ — *திருவடியை* (*ப்ரஹ்மா*) *திருமஞ்சனஞ்செய்ய,* போன வெற்பு — *தங்கமலையாகிய மேரு,* மெய்ப் படிக்கம் ஆனது — *உண்மையான* (*தீர்த்தத்தை*) *ஏந்தும்பாத்திரமாக ஆயிற்று*

அடியவர்க்குமெய்யன், த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் இந்தப் பூமி முழு வதையும் ஒரு திருவடியால் அளந்து மற்றொரு திருவடியை ப்ரஹ்மலோகத் தளவும் செல்லவிட்டபோது ப்ரஹ்மதேவன் அந்தத் திருவடிக்குத் திருமஞ் சனஞ் செய்ய அவ்வமயம் மஹாமேருபர்வதம் அந்தத் தீர்த்தத்தை ஏந்து கின்ற திருப்படிக்கமாயிற்று என்னே அவன்பெருமை !!! வேதங்கள் அனைத்தும் ஸகலஜகத்காரணமான அவனது பெருமையைக் காணமுடியாது தேடுகிறக, அவன் இக்காமபூமியிலுள்ள அடியார்களைக் காக்கின்றது திருவயிந்திரபுரத்தில் வந்து அவதரித்து அனைவர்க்கும் காட்சி தந்து நிற்கின் றான் என்னே அவன் ஸௌலப்யம் (எளிமை) !!!—என்றவாறு 8

இங்ஙனம் அடியவர்க்குமெய்யன் தன் வடிவத்தைக் காட்டுவ தும் மறைவதுமாயிருக்க, பூர்ணாநுபவம் கிடைக்கப்பெறாத தலைவி வருந் திப் பெரிய மயக்கத்தையடைய, தலைவியின் செவிலித்தாய் தலைவி படும்பாட்டைக் கண்டு நற்றாயக்குக் கூறுகின்றாள்—

355 *கட்டளைக்கலித்துறை*

வெற்புடன் ஒன்றி யயிந்தையில் வெவ்வினை தீர்மருந்தொன்
றற்புத மாக வமர்ந்தமை கேட்டருள் வேண்டிநிற்கப்
பற்பி லமர்ந்தசெய் யாள்படி காட்டிய பண்புடையெம்
விற்புரு வக்கொடிக் கோவிலங் காமயல் பெற்றனமே 9

உரை —அயிந்தையில் — *திருவயிந்திரபுரத்தில்,* வெவ் வினை தீர — *கொடிய கர்மங்களைப் போக்கவல்ல,* ஒன்று மருந்து — *ஒப்பற்ற* (*தெய்வநாயகனெனும்*) *மருந்து,* வெற்புடன் ஒன்றி — (*ஔஷதாத்ரி யெனும்*) *திருமலையோடு ஒன்றுபட்டு,* அற்புதமாக — *ஆச்சர்யமாக,* அமர்ந்தமை கேட்டு — *நித்யவாஸஞ்செய்வதைக் கேட்டு,* அருள் வேண்டி நிற்க — (*அதன்*) *கடாக்ஷத்தை வேண்டி நிற்க,* பற்பு இல் அமர்ந்த — *தாமரையாகிய ஸ்தானத்தில் எழுந்தருளியுள்ள,* செய்யாள் — *பெரியபிராட்டியுடைய,* படி காட்டிய - *ப்ரகாரங்களை*

நினைவுடைய, பண்புடை — ஸ்வபாவத்தையுடைய, எம் வில் புருவக் கொடிக்கு — வில்லையொத்த புருவத்தையுடைய கொடிபோன்ற எங்கள் பெண்ணுக்கு, விலங்கா ஓர் மயல் — நீங்காத ஒரு மயக்கம், பெற்றனம் — வரப்பெற்றோம்

உலகில், மலைகளில் காணப்படும் மருந்து மாந்தரின் நோய் தீர்க்க வல்லதாகும் திருவயிந்திரபுரத்தில் ஔஷதாத்ரியிலிருக்கும் அடியவர்க்கு மெய்யனென்னும் மருந்து காமங்களையும் தீர்க்கவல்லதாம் என்ற இதன் அற்புதசக்தியைக் கேட்டு அம்மருந்தை அடைய என் மகள் விரும்பினாள் தாமரையாகிய ஸ்தானத்தில் வஸிக்கும் பெரியபிராட்டியைப்போல என் மகளும் அடியவர்க்குமெய்யனைப் பிரிந்து தரியாதவள் வில்லைப் போன்ற அவள்புருவமும் தங்கக்கொடியைப்போன்ற அவள்மேனியும் கண்டோரைத் தோற்பித்து அடிமையாக்குவனவன்றோ? இத்தகைய என் மகள் தன் காதலனான அடியவர்மெய்யனது கலவியைப் பெறாமல் பெரிதும் மயங்கிக்கிடக்கின்றாள்—என்றவாறு

இது அகப்பொருளில் 'செவிலித்தாய் அறத்தொடுநிற்றல்' என்னும் துறையாகும் செவிலித்தாய் அறத்தொடுநிற்றலாவது—தலைவியை மணம் பேசி அயலார் வர, அதை அறிந்த செவிலித்தாய் தலைவியின் கற்புக்கு இழுக்கு நேராதவாறு தாயினிடம் தலைவியின் முன்நிகழ்ச்சி கூறி அயலார்க்கு உடம்படாது தடுத்தல்

ஸ்வாபதேசப்பொருளில் ஸ்ரீதேசிகன் அடியவர்மெய்யனது பரிபூர்ணாநுபவத்தைப் பெறப் பேராவல்கொண்டு பித்தராயிருக்கும் நிலையைப் பாகவதர் வியந்துபேசியதாயக் கொள்ளலாம் 9

அடியவர்க்குமெய்யன், தன் விஷயத்தில் இவ்வாறு அடங்காக் காதல்கொண்டுள்ள இவருக்கு இனியும் முகங்கொடாதொழிந்தால் ஸர்வ ரக்ஷகனான தன் பெருமைக்குக் குறைவு வந்து இவரையும் இழக்க நேரிடுமென்று அஞ்சித் தன்னை நன்கு அநுபவிக்கச்செய்தான் இங்ஙனம் செய்த அவன்பெருமை பேசப்படுகின்றது—

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா

356 பெற்றனை நீயே மற்றுள வெல்லாம்
பெறுவது நின்னை யுறுவது கொள்வார்
நினதொ லன்றி மன்னு ரினப
நின்ன் பொருட்டுநீ யென்ன பொருட்டிலை

நின்னுரு நின்று மின்னுருத் தோன்று
நின்றனக் குநிகா நின்னடி யடைவாா
நின்பா லன்றி யன்பா லுய்யாா
வாரண மழைக்க வந்த காரணனே

உரை.—வாரணம் அழைக்க — கஜேந்திரன் அழைக்க, வந்த காரணனே — (அப்போதே) வந்துகாத்த காரணவஸ்துவான தெய்வ நாயகனே!, மற்று உள எல்லாம் — மற்றும் உள்ள (சேதநாசேதநங்களை) எல்லாம், நீயே பெற்றனை — நீயே படைத்தாய்; உறுவது கொள்வார் — தக்க உபாயத்தையும் பலனையும் கொள்வார், பெறுவது நின்னை— உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொள்வது நின்னையே, நின்னால் அன்றி — உன்னால் அன்றி (வேறொருவராலும்), இன்பம் மன்னார் — ஸுகத்தைப் பெறமாட்டார்கள், நீ நின்பொருட்டு — நீ (செய்யும் காரியங்கள்) உனக்காகவே, என்பொருட்டு இ(ல்)லை — எனக்காக இல்லை. நின் உருநின்றும் — உன் திருமேனியிலிருந்து, மின் உரு—மின்போல நிலையற்ற தாவரஜங்கமங்கள் அனைத்தும், தோன்றும் — பிறக்கின்றன, நின் அடி அடைவார் — உன் திருவடிகளை அடைவார், நின் தனக்கு நிகர் — உனக்குச் சமமாவார், நின்பால் அன்பால் அன்றி — உன்னிடம் பக்தியால் அன்றி, உய்யார் — உஜ்ஜீவிக்கமாட்டார்கள்

முதலையின் வாய்ப்பட்டுத் துன்புற்ற கஜேந்திரன் 'ஆதிமூலமே' என்று அழைக்க அப்பொழுதே ஓடிவந்து அவனைக் காத்து ஜகத்காரணனென்னும் பெயரை ஸ்தாபித்துக்கொண்ட அடியவார்க்குமெய்யனே! சேதநாசேதநங்களையெல்லாம் படைத்த உன்னையே ஆசிரிதர்கள் தம் ஸ்வரூபத்திற்குத் தக்க உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொள்கின்றார்கள், பரமானந்தமாகிய மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவன் நீயே அன்றி, வேறு எவர்க்கும் அதைக் கொடுக்கச் சக்தியில்லை நீ மற்றவர்க்காக எதைச் செய்தியுனும் அதனால் வரும் பயனை முடிவில் அடைபவன் நீயே, ஸகல வஸ்துக்களும் உன் திருமேனியிலிருந்து பிறந்தவை, உன்னை வணங்கி வழிபடுமவர் உனக்குச் சமமாவர், உன்னிடம் பக்தியுள்ளவர்களன்றி மற்றவர் உஜ்ஜீவிக்க வழியில்லை—மன்றவாறு

இதற்குப் பின் உள்ள 20 பாசுரங்களும் மறைந்துவிட்டன

மும்மணிக்கோவை — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

நவமணிமாலை - உரை

தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் . . ... . தேசிகம் ||

சீரொன்று வாழ்வு

[விஷயச்சுருக்கம்]

இந்த ப்ரபந்தத்தை நவரத்தினமாலையென்றும் வழங்குவதுண்டு ஆனால் ஸ்வாமி தாமே பெயரிட்டுக்கொடுத்தபடி **நவமணிமாலை** என்ற பெயர் வழங்குவதே முறையாகும் வெவ்வேறு நிறமுடைய நவமணிகளால் இயன்ற ஹாரம்போல் வெவ்வேறு செய்யுள்கள் ஒன்பது அமையப்பெற்ற தாகையால் இதற்கு நவமணிமாலையெனப் பெயர் வந்தது

இப்பிரபந்தத்தில் முதலில் திருவயிந்திரபுரத்து எம்பெருமானுடைய திருவடிகளின் பெருமையைப் பேசி, பின் அவன் பத்து அவதாரங்களெடுத்த வரலாற்றையும், ப்ரஹ்மா கருடன் திருவநந்தாழ்வான் பூமிதேவி ஆகிய இவர்கள் படைத்த புண்யதீர்த்தங்களை அவன் உகந்து அவற்றின் கரையில் எழுந்தருளியிருப்பதையும் கூறி, மாசிமாதத்தில் தெய்வநாயகன் கடற்கரைக்கு எழுந்தருளித் திருமஞ்சனச்சேர்ப்பில் கண்டருளும் உத்ஸவத்தைப் புகழ்ந்து, அவ்வெம்பெருமானுடைய வடிவழகையும், அதில் ஈடுபட்டு அதை மறவாதவர்க்கு ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கும்வண்ணத்தையும் வெளியிட்டு, தம்முடைய அந்த்யகாலத்தில் தமக்கு அபயப்ரதாநம் செய்யுமாறு தெய்வநாயகனை வேண்டிக்கொண்டு, தெய்வநாயகன் தன்னைப் பாடும்படி தம்மை நியமித்ததற்கிணங்கத் தாம் அவன்மீது வடமொழியில் இரண்டும், தமிழில் ஏழுமாக ஒன்பது ப்ரபந்தங்களைப் பாடியதையும் மொழிந்து தலைக்கட்டுகிறார் ஸ்ரீதேசிகன்

தெய்வநாயகன் திருவடிகளின் பெருமை பேசப்படுகின்றது—

பதினறுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்

357 ஒருமதி யன்பரு ளங்க வர்ந்தன
வுலகம டங்கவ ளர்ந்த ளந்தன
வொருசடை யொன்றிய கங்கை தந்தன
வுரகப டங்கள ரங்கு கொண்டன
தருமமு யர்ந்ததி தென்ன நின்றன
தருமனி ரந்ததி சைந்து சென்றன
சகடமு டைந்துக லங்க வென்றன
தமர்கள ருந்தும ருந்தி தென்பன
திருமகள் செய்யக ரங்க ளொன்றின
திகழ்துள வுந்தும ணங்க மழ்ந்தன
செழுமணி கொண்டசி லம்பி லங்கின
சிலைதனி லன்றோர ணங்கு மிழ்ந்தன
வருமறை யந்தம மர்ந்த பணிபின
வயன்முடி தன்னில மர்ந்து யர்ந்தன
வருடர வெண்ணிய யிந்தை வந்தன
வடியவர் மெய்யர்ம லர்ப்ப தங்களே 1

உரை:— அடியவர்மெய்யர் — *அடியவர்க்குமெய்யருடைய*, மலர்ப் பதங்கள்— (*தாமரை*)*மலர்போன்ற திருவடிகள்*, ஒரு மதி அன்பர் — (*தம்மிடம்*) *ஒருமுகப்பட்ட பக்தியையுடைய பாகவதர்களின்*, உளம் கவர்ந்தன — *மனத்தை வசப்படுத்திக்கொண்டன*; உலகம் அடங்க — *ஸகலலோகங்களும் (தமக்குள்) அடங்குமாறு*, வளர்ந்து அளந்தன—(*பெரியனவாய்*) *வளர்ந்து அளந்தன*, ஒரு சடை ஒன்றிய — (*சிவனுடைய*) *நிகரற்ற ஜடையில் ஒன்றுபட்டுநிற்கின்ற*, கங்கை தந்தன — *கங்கையைப் பிறப்பித்தன*, உரக படங்கள்—(*காளிய னென்னும்*) *பாம்பின் படங்களை*, அரங்கு கொண்டன — *நடனஸ்தல மாகக் கொண்டன*, உயர்ந்தது தருமம் — *சிறந்ததாகிய உபாயம்*, இது என்ன நின்றன — *இந்தத் திருவடியிணையே என்று அறியும்படி நின்றன*; தருமன் இரந்தது — *தர்மபுத்திரன் (தூதுசெல்லும்படி) யாசித்ததை*, இசைந்து சென்றன—*ஏற்று நடந்தன*, சகடம் உடைந்து கலங்க — (*கண்ணனை நலியவந்த*) *சகடமாகிய அஸுரன் சிதைந்து*

கலங்குமாறு, வென்றன — வெற்றிகொண்டன, இது — இந்தத் திருவடியிணை, தமர்கள் அருந்தும் —பாகவதர்கள் (ஸம்ஸாரநோய்தீர) உண்ணக்கடவதான, மருந்து என்பன — அம்ருதம் என்று சொல்லப் படுவன, திருமகள் — பெரியபிராட்டியாருடைய, செய்ய கரங்கள் — சிவந்த திருக்கைகளோடு, ஒன்றின — ஒன்றுபட்டுநின்றன; திகழ் துளவு உந்தும் — பிரகாசிக்கின்ற திருத்துழாயினின்று எழுப்பப் பெற்ற, மணம் கமழ்ந்தன — நல்ல வாஸனை வீசப்பெற்றன; செழு மணி கொண்ட — செழுமையான ரத்னங்கள் உள்ளிட்ட, சிலம்பு இலங்கின — சிலம்புகளோடு விளங்கின; அன்று — ஸ்ரீராமாவதாரத் தில், சிலைதனில் — கல்லுருவில் (நின்ற), ஓர் அணங்கு — ஒரு பெண்ணை, உமிழ்ந்தன — வெளிவரச்செய்தன; அரு மறை அந்தம்— அருமையான வேதாந்தங்களில், அமர்ந்த — பொருந்திய, பண்பின— சிறப்புடையன; அயன் முடி தன்னில் — ப்ரஹ்மாவின் முடியில், அமர்ந்து — பொருந்தி, உயர்ந்தன — (இன்னும் மேலே சென்று) உயர்ந்துநின்றன; அருள் தர எண்ணி — அருள் புரியக் கருதி, அயிந்தை வந்தன — திருவயிந்திரபுரத்தில் வந்து அவதரித்தன.

அடியார்களிடம் மெய்யுறை ஒழுகும் தெய்வநாயகனுடைய இரண்டு திருவடிமலர்களும் அவற்றைத் தவிர வேறு உபாயத்தையும் பலனையும் கொள்ளாத பரமைகாந்திகளின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து எப்பொழுதும் தியானிக்கச்செய்யும் பெருமையுடையன, த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் ஸகல லோகங்களும் தமக்குள் அடங்கியிருக்குமாறு மிகப் பெரியனவாய் வளர்ந்து ஓங்கி நின்றன, சடையனென்று பேசப்படும் சிவன் தன் பெரிய சடைமுடியில் தாங்கிப் பரிசுத்தனும்படி கங்காநதியை அவதரிப்பித்தன, க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அஷ்டநிக்ரஹம் செய்யமுற்பட்டுக் காளியனென்னும் ஸர்பராஜனுடைய படங்களைத் தமக்கு நடனஸ்தலமாகக்கொண்டு நடனம்செய்தன, அடியார்களுக்கு முக்கியமான உபாயமாய்நின்று பலனை அளிக்கவல்லன, தாமபுத்திரன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கித் தூயோதனனிடம் தூதுசெல்லவும் துணிந்தன; கண்ணனை நலியத் துணிந்துவந்த அஸுரனுடைய சகடவடிவத்தைத் தூள்தூளாக உடைத்து வெற்றிபெற்றன, ஸம்ஸாரதாபத்தைப் போக்க அடியார்கள் அருந்தும் ஆராத அம்ருதமென்று சாஸ்த்ரங்களால் பேசப்பெற்றன, பெரியபிராட்டி தன் தளிர்க்கைகளால் வருடும்போது அவற்றோடு இணைந்துநின்றன; எப்பொழுதும் திருத்துழாய்மணம் வீசப் பெற்றன; சிறந்த ரத்னங்களைக்கொண்ட சிலம்புகளும் தம்முடன் ஸம்பந்தம் பெற்று அழகுபெறுமாறுசெய்து பிரகாசித்தன; ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்

கௌதமசாபத்தால் கல்லாயின்று மறைந்திருந்த அஹல்யையைப் பழைய வடிவுகொள்ளுமாறு அருள்புரிந்தன, ஸகலவேதாந்தங்களிலும் நித்திய மாயப் போற்றப்படுவன, த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் ப்ராஹ்மலோகம் சென்ற போது ப்ரஹ்மா திருவாராதனம்செய்து தன் தலையில் சூடிநிற்க அதற்கும் மேல் உயர்ந்துநின்றன, இத்தகைய திருவடிகள் தம்மை இக்காமபூமியிலுள்ள அனைவரும் எக்காலமும் அநுபவித்து உய்யுமாறுசெய்யத் திருவயிந்திர புரத்தில் வந்து அவதரித்தன என்னே அவற்றின்ஸௌலப்யம்!!!—என்றவாறு

தசாவதாரங்களின் சரித்திரமும் தேய்வநாயகன்விஷயத்தில் அநுஸந்திக்கப்படுகின்றது—

358 *இருபத்தெண்சீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்*

மகரம் வளரு மளவில பௌவ மடைய வுற்ற லைத்தனே
வடிவு கமட மெனவ மாந்து கிரித னைத்த ரித்தனே
மலியு மசுர னுரமி டந்து வசுதை போதத்தே டுத்தனே
வலிகொ ளவுண னுடலபி ளந்து மதலை மெய்கசு தித்தனே
பகரு முலக மடிய ளந்து தமர்க ளுக்க ளித்தனே
பரசு முனிவன வடிவு கொண்டு பகைவ ரைத்து ணித்தனே
பணிய விசைவி றசமு கன்றன் முடிகள் பத்து திர்த்தனே
படியு முருவில வருபி லம்ப வசுர னைத்த காத்தனே
நகரி துவரை யெனவு கந்து வரைக ரத்தெ டுத்தனே
நடமொ டியலு பரியில வந்து நலிவ றுக்க வுற்றனே
நலியும வினைகள் சேரும் ருந்தி னலமு றைந்த வெறபினே
நணுகு கருட நதிகி ளாந்த புனலு கபபில வைத்தனே
யகர முதல வுரைகொண மங்கை கணவ னுக்க ளித்தனே
யடையும் வினதை சிறுவ னுய்ய வருளகொ டுத்து யாத்தினே
யடியு மனையு மெனும மனந்த னடிதொ ழுகக ளித்தனே
யவனி மருவு திருவ யிந்தை யடிய வாகசு மெய்யனே 2

உரை — அவனி மருவு — *பூமிதேவியால் அடையப்பெற்ற*, திருவயிந்தை—*திருவயிந்திரபுரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள*, அடியவாகசு மெய்யனே — *அடியவாகசுமெய்யனே*[1], அளவில பௌவம் அடைய— *அளவில்லாத கடல் முழுவதும்*, வளரும் மகரம் உற்று — (*பருத்து*) *வளரும் மத்ஸ்யமாகப் பொருந்தி*, அலைத்தனே — *கலக்கினைய*, வடிவு கமடம் என — (*எடுத்துக்கொண்ட*) *வடிவம் ஆமையினது என்னும்*

படி, அமர்ந்து — நிலையாயநின்று, கிரிதன்னைத் தரித்தனே — மந்தரமலையைத் தாங்கினின்றாய, மலியும் அசுரன் — அதிக்கிரமித்த ஹிரண்யாக்ஷனென்னும் அஸுரனுடைய, உரம் இடந்து — மார்பைப் பிளந்து, வசுதை போதத் தெடுத்தனே — பூமியைப் பெயர்த்து எடுத்தருளினாய், வலிகொள் அவுணன் — பலசாலியான ஹிரண்யகசிபுவினுடைய, உடல் பிளந்து — சரீரத்தைப் பிளந்துகொண்டே, மதலை மெய்க்கு — (அவன்)புதல்வனான ப்ரஹ்லாதனுடைய ஸத்யத்தைக் காப்பதற்கு, (மதலை மெய்க்கு — தூணுருவினக்கண்), உதித்தனே — அவதரித்தாய், பகரும் உலகம்— (பலி தன்னுடையதெனக்)கூறிய ஸகலலோகங்களையும், அடி அளந்து— திருவடியால் அளந்து, தமர்களுக்கு அளித்தனே — அடியார்களான தேவர்களுக்கு (மீட்டு)க்கொடுத்தனே, பரசுமுனிவன் வடிவு கொண்டு — பரசுராமனாக அவதரித்து, பகைவரை — சத்ருக்க(ளான க்ஷத்திரியர்க)ளை, துணித்தனே—கொன்றனே, பணிய இசைவு இல — (ஸ்ரீராமனாக அவதரித்த உன்னுடைய) திருவடியில் பணியச் சம்மதி இல்லாத, தசமுகன்றன் — ராவணனுடைய, முடிகள் பத்து உதிர்த்தனே — தலைகள் பத்தையும் அறுத்துத்தள்ளினே, படியும் உருவில்வரு—(கோபாகளைப்போல)பொருந்திய வடிவத்தில் வந்த, பிலம்ப அசுரனை — ப்ரலம்பாஸுரனை, தகர்த்தனே — (பலராமனாயநின்று) ஒழித்தனே, நகரி துவரை என உகந்து — (தன் வாஸத்திற்கு உரிய) நகரம் த்வாரகையே என்று மகிழ்ந்து (கிருஷ்ணனாய்), வரை கரத்து எடுத்தனே — (கோவர்த்தன) மலையைக் கையில் எடுத்தனே, நடமொடு இயலு பரியில் — நடனத்தோடு பொருந்தியிருக்கும் குதிரையின்மீது, வந்து — (கல்கியாய்) அவதரித்து, நலிவு அறுக்க — (கலியிலுண்டாகும்) துன்பத்தை ஒழிக்க, உற்றனே — பொருந்தினே, நலியும் வினைகள்— (ஸம்ஸாரிகளைத்) துன்புறுத்துகின்ற கர்மங்களை, செகும் மருந்தின் — ஒழிக்கின்ற மருந்துபோல, நலம் உறைந்த வெற்பினே — நன்மை பொருந்திய ஔஷதகிரியை இடமாகக்கொண்டனே, நணுகு கருட நதி கிளர்ந்த — பக்கத்திலுள்ள கருடநதியினின்று எழும்பிய, புனல்—(திவ்ய) தீர்த்தத்தை, உகப்பில் வைத்தனே— மகிழ்ச்சிக்குஉரியதாகக் கொண்டனே, உரை கொள் மங்கை— வாக்கை (த் தனது வடிவமாக)க் கொண்ட ஸரஸ்வதிதேவியின், கணவனுக்கு — நாதனான ப்ரஹ்மாவுக்கு, அகரம் முதல—அகாரத்தை முதலாகக்கொண்ட ஸகலவேதங்களையும், அளித்தனே — உபதேசித்தனே, அடையும் — (தன்னை)

அடைந்த, வினதை சிறுவன் – விநதையின் புத்திரனான கருடன், உய்ய – உஜ்ஜீவிக்கும்படி, அருள்கொடுத்து – கருணைவைத்து, உயர்த்தினை – (அவனைக்) கொடியாகவும் எடுத்தனை, அடியும் அணையும் எனும் – ஸ்ரீபாதுகையும் பாயலும் (படுக்கை) என்னப்படுகின்ற, அனந்தன் – திருவனந்தாழ்வான், அடி தொழ– திருவடிகளைத் தொழ, களித்தனை – (அதனால்) மகிழ்ந்தனை

அடியவர்க்கு மெய்யனே! ப்ரளயகாலத்தில் ஹயக்ரீவனென்னும் அஸுரன் வேதங்களை அபஹரித்துக்கொண்டு கடலுள் மூழ்கியபோது நீ பெரிய மீன் வடிவங்கொண்டு கடலுள்புகுந்து அவனைக்கொன்று வேதங்களை மீட்டருளினாய், முன் தேவரும் அசுரரும் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது மத்தாக இருந்த மந்தரமலை கடலுள் அழுந்திவிடாதபடி பெரிய ஆமைவடிவங்கொண்டு கடலுட் புகுந்து அம்மலையைத் தன் முதுகினால் தாங்கினாய், ஹிரண்யாக்ஷன் என்னும் கொடிய அஸுரன் தன் வலிமையின் மிகுதியால் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டு கடலினுட் புகுந்தகாலை வராஹவடிவங்கொண்டு கடலினுள்ளே சென்று அவ்வசுரனைக் கொன்று பூமியைக் கோட்டுநுனியால் கொண்டுவந்து மறுபடியும் விரித்தருளினாய், உன்னுடைய பக்தசிகாமணியான ப்ரஹ்லாதன் 'எங்கும் உளன் கண்ணன்' என்று கூறியதை மெய்யாக்க அவன் தந்தையான ஹிரண்யகசிபுவின் மார்பைப் பிளந்துகொண்டே தூணினின்று நரஸிம்மனாய் அவதரித்தாய், தேவராஜ்யத்தை அபஹரித்துக்கொண்ட பலிச்சக்கரவர்த்தியின் யாகத்தில் வாமனனாய்த் தோன்றி அவனிடம் மூன்றடி மண் யாசித்து வாங்கி த்ரிவிக்ரமனாக மாறி ஸகலலோகங்களையும் அளந்து தேவராஜ்யத்தை மீட்டுத்தந்தருளினாய், பரசுராமாவதாரம் கொண்டு, பகைவராயநின்ற க்ஷத்திரியர்களை வேரறுத்தாய், சக்கரவர்த்தித் திருமகனாய் அவதரித்து, தன் அடியடையாத ராவணன் தலைகளை உதிர்த்தாய், பலராமனாயநின்று, ப்ருந்தாவனத்தில் இடையனுருக்கொண்டு தீங்கு செய்யவந்த ப்ரலம்பாஸுரனை ஒழித்தாய், கண்ணனாய் அவதரித்துக் கோவர்த்தனமலையைத் திருக்கரத்தால் தாங்கி ஸகலப்ராணிகளையும் காத்தருளினாய், இனி வெள்ளைக்குதிரையின்மீது கல்கியாய் அவதரித்துக் கலியால் வரும் துன்பத்தை நீக்கப்போகின்றாய், கொடிய வினைகளைத் தீர்க்கும் மருந்தாயநின்று ஔஷதகிரியை இடமாகக்கொண்டாய், பக்கத்தே பெருகும் கருடநதியின் தெளிந்த நீரைக் கண்டு மனமகிழ்கின்றாய், ப்ரஹ்மதேவனுக்கு அக்ஷராப்யாஸம் செய்வித்து ஸகலவேதங்களையும் உபதேசித்தருளினாய், தன் திருவடிகளில் வந்தடைந்த கருடனுக்கு அநுக்ரஹம் செய்து அவனைக் கொடியாகவும் உயர்த்தினாய், உனக்குப் பாதுகையும் பாயலுமாய்நின்று கைங்கர்யம் செய்யும் திருவனந்தாழ்வான் உன் திருவடி

களை வணஙகிநிறக, அதனுல மகிழநது அவனுககு அருளபுரிநதாய , பூமி தேவிககுப பாரமாகவுளள பாபிகளைக கொனறு சுமையைக குறைததற்காக அவள வணஙகிநிறகபபெறருய , இததகைய பெருமை வாயநத உனனை நாஙகள எவவாறு புகழநதுபேசவலலோம?—எனறவாறு

இபபாசுரததில நானகாம அடியில பரஹமா, கருடன, ஆதிசேஷன, பூமிதேவி ஆகிய நாலவரையும குறிததிருபபது இநத க்ஷேததரததைபபறறிய புராணவரலாறறை ஸூசிபபிககினறது அதன விளககம பினவருமாறு—

இநத க்ஷேததரததில நானகு புணயதீாததஙகள உள அவையாவன—

1 ப்ரஹ்மதீர்த்தம்— இநத ஸதலததில முன பரஹமா ஒரு புணய தீாததததை ஸருஷடிகக, தெயவநாயகனுடைய ஸமபநதததால அநதத தீாததம விரஜாநதியைபபோல பெருமைபெறறது அதன கரையில பகவா னைக குறிததுத தவமபுரிநத பிரமனுககு அவன வரம கொடுததருளினுன

2 கருடதீர்த்தம்— கருடன ஒருகால் தன அலகினுல பூமியைக கீற, அதிலிருநது பெருகிய மஹாநதியே கருடநதியெனப பெயாபெறறுப புணய நதியாயத திகழகினறது

3 சேஷதீர்த்தம்— ஆதிசேஷன முன ஒருகால தெயவநாயகனுககு எதிரில ஒரு புணயதீாததததைப படைததான அமுதமபோனற இதன நீரைக கணடு அடியவாககுமெயயனும மிக மகிழநதான இநதத தீாததம கிணறுவடிவுகொணடு இனறும சேஷதீாததமென வழஙகுகினறது

4 பூமிதீர்த்தம்— முன அசுராகளின பாரம தாஙகாது வருநதிய பூமிதேவி எமபெருமானைச சரணமடைய, அவனும அவளது வேணடுகோ ளுககிணஙகி அசுராகளை ஒழிததுப பூமியின பாரததைத தீாததருளினுன அவனைத துதிகக இநத க்ஷேததிரததிறகு வநத பூமிதேவி எமபெருமான அஸுராகளுடன போாசெயததால சறறுக களைபபுறறிருபபதாயக கணடு அவனது சிரமததைப போககப புஷபஙகள நிறைநத ஒரு தீாததததைப படைததாள பின எமபெருமானும அதன நீரால களைபபு நீஙகபபெறருன இதுவே பூமிதீாததமென வழஙகுகினறது

இநத நானகு தீாததஙகளிலும எமபெருமான நீராடிப பருகி மகிழநது அவாகள நாலவரையும நோககி ‘நீஙகள நாலவரும படைதத இநதத தீாததஙகளின கரையில தெயவநாயகன எனற பெயருடன எப பொழுதும வஸிககினறேன இநதத தீாததஙகளில ஒருகால் நீராடுபவன கஙகாஸநாநமசெயத பலனைப பெறுவான’ எனறு வரம கொடுததருளினுன

இவவரலாறே நானகாமடியால குறிககபபடடது

பின்னும் அவனுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்கள் பேசப்படுகின்றன—

359 *எழுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்*

புரமு யர்த்த வசுரர் கட்கோர் புறமு ரைத்த பொய்யினன்
வரையெ டுத்து மழைத டுத்த மழையொ டொத்த மெய்யினன்
றிரைநி ரைத்த கடலெ ரித்த சிலைவ ளைத்த கையினு
னருள்கொ டுத்து வினைத விர்க்கு மடிய வர்க்கு மெய்யனே

உரை — புரம் உயர்த்த — *நகரங்களை மேலே பறக்கும்படி கொண்ட*, அசுரர்கட்கு — *அஸுரர்களுக்கு*, ஓர் புறம் உரைத்த பொய்யினன் — *(வேதவிபரீதமான) ஒரு பிறமதக்கொள்கையை உபதேசித்த பொய்யினனும்*, வரை எடுத்து — *(கோவர்த்தன) மலையை (க் கைவிரலால்) எடுத்து*, மழை தடுத்த — *(இந்திரன் பெய்த கல்) மழையைத் தடுத்த*, மழையோடு ஒத்த மெய்யினன் — *மேகம்போன்ற (நிறமுள்ள) திருமேனியையுடையவனும்*, திரை நிரைத்த — *அலைகளை வரிசையாக வீசுகின்ற*, கடல் எரித்த — *கடலை எரித்த*, சிலை வளைத்த கையினன் — *வில்லை வளைத்த கையையுடையவனும்*, அருள் கொடுத்து — *கருணையைப் பொழிந்து*, வினை தவிர்க்கும் — *பாபங்களைப் போக்குகின்ற*, அடியவர்க்கு மெய்யனே — *அடியவர்க்கு மெய்யனே* (ஆவன்)

முன்னொருகால் சிவனைக் குறித்துத் தவம்புரிந்து வரம்பெற்ற மூன்று அஸுரர்கள் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் மூன்று பட்டினங்களைக்கொண்டு தாம் நினைத்த இடங்களிலெல்லாம் திரிந்து யாகம் முதலிய கர்மங்களைக் கெடுத்து அந்தணர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் யாவருக்கும் இன்னல் விளைத்துவந்தனர் பின் தேவர்கள் எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தனர் அவன் தேவர்களுக்கு அபயம் கொடுத்துத் தான் ஒரு பௌத்தனுடைய வேடம் பூண்டு அவ்வஸுரர் இருப்பிடம் சென்று தன்னைத் தார்மிகனென்று கண்டவர் கருதுமாறு தர்மங்களை உபதேசித்துக்கொண்டிருந்தான் அவ்வஸுரர்களும் அவனை நம்பி அவனது உபதேசத்தைக் கேட்க முற்பட்டுவிட்டுக, அவன் அவர்களுக்குத் தர்மத்தில் உள்ள சிரத்தையைக் குலைத்து அதனால் வலியழிந்து தொழிந்து நரகில் வீழச்செய்தான் இவ்வரலாறு முதலடியால் கூறப்பட்டது

கண்ணன், கோகுலத்தில் இடையர் வழக்கமாய் இந்த்ரனுக்குச் செய்யும் பூஜையைக் கோவர்த்தனமலைக்குச் செய்வித்ததனால் சினங்கொண்ட இந்திரன் கல்மழை பொழிந்தான் அதனால் அனைத்தும் படும் துன்பத்தைக் கண்டு கண்ணன் தன்கைச் சுண்டுவிரலால் அம்மலையைக் குடையாகப் பிடித்து அனைத்தையும் காத்தருளினன் இவ்வரலாறு இரண்டாமடியால் கூறப்பட்டது

ஸ்ரீராமாவதாரததில ஸ்ரீராமன கடலில அணைகட்ட இடம கொடுககுமாறு ஸமுதரராஜனைச சரணமடைநதான அறபஞன கடலரசன ஸ்ரீராமனது பெருமையை அறியாது அவனது வேணடுகோளுககுச செவிசாயககவிலலை அதனால சினஙகொணட ஸ்ரீராமன தன விலலை நாணேறறிக கடலை வறறசசெயய முறபடடான பின கடலரசன நடுநடுஙகிவநது அவன கட்டளைககுக கீழபபடிநதுநடநதான இவவரலாறு மூனறுமடியாற கூறபபடடது

இததகைய பெருமைவாயநத தெயவநாயகன நமமீது கருணை கொணடு நம பாபஙகளைப போககியருளவான—எனறவாறு 3

தெய்வநாயகனது மாசிமகஉத்ஸவம் பேசப்படுகின்றது—

கலிவிருததம

360 தேசோத்தா ரிலலை யெனுநதெயவ நாயகனா
வாசக குழன்மா மலராண மணவாளா
வாசித தெழுமன மதனா மணறசோபபின
மாசிக கடலாடி மகிழ்ந்து வருவாரே 4

உரை — வாசக குழல — *நறுமணமுளள கூநதலையுடைய*, மா மலராள — *பெரிய தாமரையில உதிதத பிராட்டியின*, மணவாளா — *நாயகராகிய*, தேசு ஒததாா இலலை எனும — *தேஜஸஸில (தமமை) ஒததவா இலலை எனறுசொலலததகக*, தெயவநாயகனா — *தெயவநாயகா*, மாசிக கடல் ஆடி — *மாசிமகததனறு கடலில நீராடி*, வாசித்து — *மணமமிகுநது*, எழும் — *எழுகினற*, மன் மதன ஆா — *மிகக வளம நிறைநத*, மணல தோபபில — *மணல (நிறைநத கடறகரைச) சோலையில*, மகிழநது வருவாா — (*உலாவி*) *மகிழநது எழுநதருளவாா*

திருமேனியின பரகாசததில நிகரிலலாதுய நறுமணம வீசும கூநதலையுடைய பெரியபிராட்டியின நாயகனாயிருககும தெயவநாயகன மாசி மாததது மகததிருநக்ஷததிரததனறு கடலுககெழுநதருளி நீராடித தீாததம பிரஸாதிததுக கடறகரையில மணமவீசும வளமநிறைநத சோலையில பததி யுலாவி எழுநதருளகிறான—எனறு அநுஸநதிததவாறு

'வாசிததொழு மனமதனா மணததோபபில' எனறு பாடஙகொணடு 'மனமதனா வாசிததொழு மணததோபபில' எனறு அநவயம கொணடு, மனமதனா வாசித தொழு—மனமதனுடைய குதிரைக(ளாகிய கிளிக)ளின்

உறைவிடமாகிய, மணத்தோப்பில்—மணம்வீசும் தோப்பில் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் இனியை மன்மதனுக்குக் குதிரையாகக்கூறுவது தமிழர் வழக்கு

'வாசித்தொழு மன்மதன்' என்று பாடங்கொண்டு, வாசித் தொழும்— குதிரைநம்பிரானில் தொழத்தக்க, மன்மதன் – மன்மதஸ்வரூபனாக என்று பொருள்கொண்டு இத்தொடர், முற்காலத்தில் நடந்துவந்த பரஹமோதஸ வத்தின் அவப்ருதத்தினமாகிய மாசிமகத்தில் தெய்வநாயகன் கடலில் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்துக் கடற்கரைச்சோலையில் பத்தியுலாவும்போது குதிரைநம்பிரா னில் எழுந்தருளியுள்ள அழகைக் குறிக்குமென்றும் பெரியோர் பணிப்பர்

'மன்மதனோ வாசித்தொழும்' என்று அந்வயங்கொண்டு, இத்தொட ரைத் தெய்வநாயகனுக்கு விசேஷணமாக்கி மன்மதனோ வாசித்தொழும் தெய்வநாயகனோ – மன்மதன் அழகில் தனக்கும் தெய்வநாயகனுக்கும் உள்ள தாரதம்யத்தைக் கண்டு தோற்றுத் தொழப்பெற்ற தெய்வநாயகனோ என்று பழையவுரை கூறும்

[இப்பொழுதும் இவ்வுத்ஸவம் சிறப்புடன் நடந்துவருகின்றது] 4

தெய்வநாயகன்விஷயமான அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டப்படுகின்றது-

அறுசீராசிரியவிருத்தம்

361 உருளுஞ் சகட மொன்றுதைத்தா
யுலக மேழுண் டுமிழ்ந்தளந்தாய
பொருளு மழலு மிறையாகப
பூண்டே னடிமை யினின்மீண்டே
னிருளு மருளுந் தருமந்நா
ளேழிலா ராழி சங்கேந்தி
யருளுந் தெருளுந் தரவேன்பா
லடியோர் மெய்ய வந்தருளே 5

உரை — உருளும் – (தன்னைக் கொல்ல) உருண்டுவந்த, ஒன்று சகடம் – (அஸுரனாகிய) ஒரு சகடத்தை, உதைத்தாய — உதைத்துக்கொன்றவனே!, ஏழுஉலகம்-ஏழுலோகங்களையும், உண்டு— வயிற்றிற்கொண்டு, உமிழ்ந்து – படைத்து, அளந்தாய – அளந்த வனே!, அடியோர்மெய்ய – அடியவர்க்குமெய்யனே!, பொருளும் – செல்வத்தையும், அழலும் – அக்னிபோல மனிதனை எரிக்கவல்ல காமத்தையும், மிறையாகப பூண்டேன் – குற்றமுள்ளனவாகக

கொண்டேன்; அடிமையினில மீண்டேன் — (உன) கைங்கர்யத்தில திரும்பினேன; இருளும் — (அஜ்ஞானமாகிய) இருளையும, மருளும — விபரீதஜ்ஞானத்தையும, தரும் — தருகின்ற, அந்நாள— அந்த (மரண) ஸமயத்தில, எழில ஆர — அழகு நிறைந்த, ஆழி சங்கு — திருவாழியையும திருச்சங்கையும, ஏந்தி — (திருக்கையால) தாங்கி, அருளும் — கிருபையையும, தெருளும்—ஜ்ஞானத்தையும, தர — (எனக்கு) அளிப்பதறகாக, எனபால் வந்தருள — என்பக்கத்தில வந்தருள்க

இளமபருவத்தே தொட்டிலிற பள்ளிகொண்டிருந்தகாலையில தன்னை நலியவந்த சகடாஸுரனைத திருவடியால உதைத்து ஒழித்தவனே! ஏழுலகங்களையும பரளயகாலத்தில் அழித்து ஸருஷ்டிகாலத்தில படைத்து தரிவிக்ரமாவதாரத்தில அளந்தவனே! அடியவர்க்குமெய்யனுடைய திருவயிந்திரபுரத்தில அவதரித்த தெய்வநாயகனே! ஆத்தத்தாலும காமத்தாலும வரும தீங்குகளை நினைத்து அவை எனக்கு ஏறபடலாகாதென்று கண்டு புறக்கணித்தேன, இப்பொழுது உனக்குப பணிசெய்வதையே சிறந்த பயனாகக் கொண்டேன, அஜ்ஞானமும விபரீதஜ்ஞானமும நிரமபியிருக்கப்பெறும என அந்திமகாலத்தில நான உன்னை நினையாவிடினும இப்பொழுது நான பராத்திபபதையேகொண்டு, அஜ்ஞானமாகிய எதிரியை அழிக்கவல்ல திருவாழியாழ்வானையும ஜ்ஞானத்தைத் தரவல்ல திருச்சங்கையும ஏந்திவந்து எனக்கு அருளபுரியவேண்டும—என்றவாறு

'அழல்' எனும சொல அகனியைக் கூறும இங்கு இது உவமவாகுபெயராயநின்று அகனியைபபோலத தீங்குதரும காமத்தைக் கூறியதாம 5

தெய்வநாயகன் வடிவழகை மறவாதார் முக்தராவர் என்கின்றது-

எண்சீராசிரியவிருத்தம

362 வஞ்சனைசெய பூதனையை மலியுஞ் சாட்டை
மலலரையோர மதகளிறறை வானோ ரஞ்சுங்
கஞ்சனைமுன் கடிந்தவனி பாரந் தீர்த்த
காவலனே கோவலனாய் நின்ற கோவே
யஞ்சனமுங் காயாவு மனைய மேனி
யடியவர்க்கு மெய்யனே யயிந்தை வாழு
மஞ்சனைய யருள்பொழியும் வள்ள லேநின்
வடிவழகு மறவாதார பிறவா தாரே. 6

உரை:— வஞ்சனை செய பூதனையை — (தாயவேடம்பூண்டு) வஞ்சனை செய்யமுற்பட்ட பூதனையையும், மலியும் சாட்டை — ஹிம்ஸித்தலில் மூண்டுவந்த சகடாஸுரனையும், மல்லரை — (கம்ஸன் ஏவிய) மல்லரையும், ஓர் மதகளிற்றை — நிகரற்ற மதயானையாகிய குவலயாபீடத்தையும், வானோர் அஞ்சும் கஞ்சனை — தேவர்களும் அஞ்சும் (வீரமுடைய) கம்ஸனையும், முன் கடிந்து — முன்(ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரத்தில்) கொன்று, அவனி பாரம் தீர்த்த—பூமியின் பாரத்தை ஒழித்த, காவலனே-(ஸாது)ரக்ஷகனே!, கோவலனாய் நின்ற கோவே-இடைச்சிறுவனாய் நின்ற ஸ்வாமியே!, அஞ்சனமும் காயாவும் அனைய மேனி — மையையும் காயாம்பூவையும்போன்ற (நிறமுடைய) திருமேனியையுடைய, அடியவர்க்குமெய்யனே—அடியவர்க்குமெய்யனே!, அயிந்தை வாழும் மஞ்சு எனவே — திருவயிந்திரபுரத்தில் நித்ய வாஸம்செய்யும் மேகம் என்னலாம்படி, அருள் பொழியும் வள்ளலே — கருணை (யாகிய நீரைப்) பொழியும் கொடையாளனே!, நின் வடிவு அழகு — உன் திருமேனியின் அழகை, மறவாதார் — மறவாத மஹான்கள், பிறவாதாரே — மறுபிறவியொழியப்பெறுவர்

அடியவர்க்குமெய்யனே! முன் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பூதனை, சகடாஸுரன், மல்லர், குவலயாபீடம், கம்ஸன் ஆகிய இவர்களைக் கொன்று பூமிக்கு இந்தப் பாபிகளால் நேர்ந்த பாரத்தை ஒழித்து ஸாதுக்களைக் காத்தருளினாய்; இத்தனைப் பெருமையுடையனாயிருந்தும் இடைச்சேரியில் கோபாலனாய்நின்று நின் எளிமையை உலகுக்குக் காட்டியருளினாய்; திருவயிந்திரபுரத்தில் நித்யவாஸம்செய்யும் ஒரு காளமேகம் என்று வியந்து பேசும்படி அடியார்மீது கருணையெனும் நீரைப் பொழிந்துநிற்கும் உன் வண்மைக்குணத்தை என்னென்று உரைப்பேன்!!! மைமலையையும் காயாம்பூவையும் போன்ற நிறமுடைய உன் திருமேனியழகை மறவாது அநுபவிப்பவர் காமபந்தம் நீங்கப்பெறுவர்—என்றவாறு 6

இனி 2-பாசுரங்களால் யமவாதனையில்லாது காத்தல் வேண்டப்படுகின்றது—

எழுசீராசிரியவிருத்தம்

363 மையுமா கடலு மயிலுமா மழையு
மணிகளுங் குவளையுங் கொண்ட
மெய்யனே யடியோர் மெய்யனே விண்ணோ
ரீசனே நீசனே னடைந்தேன்

கையுமா ழியுமாயக களிறுகாத் தவனே
காலனூ தமரேனைக கவரா
தையனே வநதன் றஞ்சலேன் றருடேன்
னயிநதைமா நகரமாந தானே. 7

உரை·— மையும்—(கணணுககு இடும)மையும, மா கடலும்—பெரிய கடலும, மயிலும்—(பலநிறஙகொணட)மயிலும, மா மழையும்—பெருமைபெறற மேகமும, மணிகளும்— நீலமணிகளும, குவளையும்—கருநெயதலும (ஆகிய இவறறின தனமையை), கொணட—உடைய, மெயயனே — திருமேனியையுடையவனே!, அடியோாமெயயனே — அடியவாககுமெயயனே!, விணணோா ஈசனே — நிதயஸூரிகளுககுத தலைவனே!, நீசனேன் — அறபனான அடியேன, அடைநதேன் — (உனனைச சரணமாக) அடைநதேன கையும் ஆழியுமாய — கையில ஏநதிய சககரததுடன், களிறு காததவனே — கஜேநதரனை ரக்ஷிதத வனே!, தேன் அயிநதைமாநகா அமாநதானே— அழகிய திருவயிநதை எனனும பெரிய நகரததில நிதயவாஸமசெயதருளுமவனே!, ஐயனே — ஸவாமியே!, காலனூ தமா — யமனுடைய படாகள, எ(ன)னைக கவராது—எனனைக கொணடுபோகாதவாறு, அனறு வநது—(நான மரிககும) அநநாள எழுநதருளி, அஞசல என்று அருள — அஞசாதே எனறு அருளவாயாக.

மைககுவியல, கமபீரமான கடல, பலநிறஙகலநத மேனியையுடைய மயில, நீரைப பொழியும மேகம, நீலரததினஙகள, கருநெயதறபூ ஆகிய இவையனைததினையும போனற திருமேனியையுடைய தெயவநாயகனே! உனனைச சரணமடைநதேன முன திருககையிலுளள திருவாழியால முதலைவாயபபட்ட கஜேநதரனைக காததததுபோல, என அநதிமகாலததில யமதூதாகள வநது எனனை இழுததுசசெனறு வேதனைசெயயாதபடி நீ எனககு அபயமகொடுதது காததருளவாயாக—எனறவாறு 7

364 பதினனகுசீாசசநதவிருததம

மஞசு லாவு சோலை சூழ யிந்தை மன்னு மன்னுசீா
வரையெ டுத்து நிரைய ளித்த மாசில வாசு தேவனே
செஞ்சொ லன்பா சிந்தை கொண்டு தீதி லாத தூதனுயத்
தேரு மூாநது தேசு யாநத செல்வ தெயவ நாயக

வெஞ்சொ லாளர் கால தூதர் வீசு பாசம் வந்தென்மேல்
விழுந்த ழுந்தி யான யர்ந்து வீழ்வ தற்கு முன்னநீ
யஞ்ச லஞ்ச லஞ்ச லென்ற ளிக்க வேண்டு மச்சுதா
வடிய வார்க்கு மருளி யக்கு மடிய வார்க்கு மெய்யனே

உரை — மஞ்சு உலாவு— மேகங்கள் ஸஞ்சரிக்கின்ற, சோலை சூழ — சோலைகள் சூழப்பெற்ற, அயிந்தை மன்னும் — திருவயிந்திர புரத்தில் நித்யவாஸம்செய்தருளுமவனும், மன்னு சீர் — நிலைபெற்ற திருக்கல்யாணகுணங்களையுடையவனும், வரை எடுத்து — (கோவர்த்தன) மலையை எடுத்து, நிரை அளித்த — பசுநிரையைக் காத்தவனும், மாசு இல் — குற்றம் அற்றவனும், வாசுதேவனே — வஸுதேவ குமாரனும் ஆனவனே!, செம் சொல் அன்பர் — செம்மையுள்ள வார்த்தைகளையுடைய அன்பர்களான பாண்டவர்களின், சிந்தை கொண்டு — எண்ணத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, தீது இலாத தூதனாய் — குற்றமற்ற தூதனாகி, தேரும் ஊர்ந்து — (அர்ஜுநனுக்குச் சாரதியாயநின்று) தேரையும் செலுத்தி, தேசு உயர்ந்த—(அதனால்) தேஜஸ் மிக்க, செல்வ — செல்வ (மாயநிற்பவ) னே!, தெய்வநாயக — தெய்வ நாயகனே!, அச்சுதா—(அடியவரைக்)கைவிடாதவனே!, அடியவர்க்கு — பாகவதர்களுக்கு, மருள் இயக்கும் — அஜ்ஞானத்தை ஓட்டுகின்ற, அடியவர்க்குமெய்யனே — அடியவர்மெய்யனே!, வெம் சொலாளர் — கொடிய சொற்களையுடைய, காலதூதர்—யமதூதர்களால், வீசு பாசம்— வீசப்படுகின்ற பாசம், என் மேல் வந்து விழுந்து அழுந்தி—என்மீது வந்து விழுந்து அழுந்திநிற்க, யான அயர்ந்து வீழ்வதற்கு முன்னம்— (அதனால்) நான் தளர்ந்து விழுவதற்கு முன்னமே, நீ — நீ, அஞ்சல் அஞ்சல் அஞ்சல் என்று — அஞ்சாதே அஞ்சாதே அஞ்சாதே என்று (முக்காலும் கூறி), அளிக்கவேண்டும் — காத்தருளவேண்டும்.

மேகங்கள் வந்து தங்கி உலாவும்படி மிக உயர்ந்துநிற்கும் சோலைகளாலே சூழப்பெற்ற திருவயிந்திரபுரத்தில் நித்யவாஸம்செய்து அடியார்களின் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கியருளும் அடியவர்க்குமெய்யனே! முன் இந்திரன் பெய்த கல்மாரியால் வருந்திய பசுக்களைக் காக்கக் கோவர்த்தன மலையைக் கையினால் தாங்கியருளினாய், உண்மையே பேசுகின்ற பாண்டவர்களின் விருப்பத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களுக்காகத் தூதுசென்று காத்தருளினாய், போர்க்களத்தில் அர்ஜுநன் போரை நடத்தமுடியாமல் தவித்து நிற்கும்போது அவன்தேரிலே பாகனாயிருந்து அவனை நல்வழிப்

படுததியதால் உன பெருமை மிகுதியாயசிறககபபெறறனே, இவவாறு உன அடியாாகளான பலரை ஆபததுக காலததில வநது காததருளினுய, இவறறை நினைநது உனனைச சரணமடைநத அடியேன யமதூதா வநது பாசததை வீச அதனல தளாநது வீழவதறகு முனனமே நீ வநது முககாலும அபய பரதானமசெயது அடியேனைக காததருளவேணடுமஎனறவாறு 8

ஸ்ரீதேசிகன் தம்மைத் திருவடிகளில் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு தெய்வநாயகனைப் பிரார்த்திக்கின்றர்—

365 கடடளைககலிததுறை

பொருததம் பொருந்தலும போகுந தவற்றுடன் பொயமமதிமேல்
விருததங கலிததுறை மேவு மழன்மதம் வேறினியேன்
றிருத்த மனததினிற சேரா வெமைததெய்வ நாயகநின்
வருத்தம பொறுவரு ளான்மன் னடைககலங் கொணடருளே

உரை:— தேயவநாயக – தெயவநாயகனே!, பொருத்தம் பொருநதலும் – (உன திருவுளளததோடு) பொருததம் (சேதநனிடதது) உணடானவளவில, தவறறுடன்–அபராதஙகளுடன, பொய்ம் மதி – அஜஞாநமும, மேல – மேலும, விருத்தம்–விபரீதஜஞாநமும, கலிதது உறை மேவும் – கிளாநது தஙகுதலைப பொருநதிய, அழல் – அகனிபோனற காமமும, மதம் – செருககும, போகும் – விலகிப் போகும. மனத்தினில திருத்தம் சேரா எ(ம்)மை – மனததில திருத் தம அடையாத எமமை, வருததம் பொறு– (பிறா) துககம (காணப) பொறுத, நின் அருளால் – உன கருணையால, மன் அடைககலம் கொண்டருள் – ஸதிரமாய ரக்ஷிககபபடவேணடிய வஸதுவாக ஏறறுககொணடருளவாயாக. இனி வேறு என் – இனி (இதினும) வேருக (யாம) வேணடககிடபபது என ?

தெயவநாயகனே! உன திருவுளளததிறகு ஏறற காரியத்தையே செயவதாய உறுதிகொணட சேதநனுககு அவன செயத அபராதஙகள, அஜஞாநம, விபரீதஜஞாநம, மேனமேலும அகனிபோல்வளாநதுவரும காமம, காவம ஆகிய அனைததும ஒழிநதுபோம என மனமோ அததகையபரிபககுவ நிலையைப பெறறிருககினறது ஆயினும பிறருடைய வருததம காணசகி யாத உன கருணையால எனனைக காககவேணடிய வஸதுவாககொணடு உன திருவடியில சோததுககொளளவேணடும இதுவனறி அடியேன வேணடு வதறகு வேறு யாது உளது? ஒனறுமிலலைஎனறு பிரார்ததிததவாறு

அழல் = அக்னி இங்கு உவமவாகுபெயராய்நின்று தீயைப்போலத் தீங்குதரும் காமத்தைச் சுட்டிநின்றது

[இப்பாசுரத்திற்குப் பல பெரியோரிடம் பணிந்துகேட்டும் ஏற்ற பொருள் காண இயலவில்லை, பழையவுரைகளும் பயன் தரவில்லை எனினும் ஒருவாறு பொருள் பொருந்துமவண்ணம் வரையப்பட்டுளது இதனினும் சிறந்த பொருள் கிடைப்பின் மறுபதிப்பிற் சேர்க்கப்பெறும்] 9

முடிவுரை கூறப்படுகின்றது—

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

366 அந்தமிலசீ ரயிந்தைநக ரமாந்த நாத
னடியிணைமே லடியுரையா லைம்ப தேத்திச்
சிந்தைகவா பிராகிருத நூறு கூறிச்
செழுந்தமிழமும் மணிக்கோவை செறியச் சோத்துப்
பந்துகழ லம்மானை யூச லேசல
பரவுநவ மணிமாலை யிவையுஞ் சொன்னேன்
முந்தைமறை மொழியவழி மொழிநீ யென்று
முகுந்தனரு டந்தபயன் பெற்றே னேனே 1

உரை.— அந்தம் இல சீர்—எல்லையற்ற பெருமையையுடைய அயிந்தைநகர் — திருவயிந்திரபுரத்தில், அமர்ந்த நாதன்— நித்யவாஸம் செய்கின்ற தெய்வநாயகனுடைய, அடியிணை மேல — இரண்டு திருவடிகளின்மீது, அடி உரையால — (எல்லாப் பாஷைகளுக்கும் மூலமாயுள்ள வடமொழியால, ஐம்பது ஏத்தி— (தேவநாயகபஞ்சாசத் எனனும) ஐம்பது சுலோகங்களை (இயற்றி)ப் புகழ்ந்து, சிந்தை கவர் — மனத்தைக் கவருகின்ற, பிராகிருதம் நூறு கூறி — பிராகருத பாஷையால(அச்யுதசதகம் எனனும) நூறு (சுலோகங்களைக்)கூறி, செழும தமிழ்— வளமமிக்க தமிழ்ப்பாஷையால, மும்மணிக்கோவை மும்மணிக்கோவை எனனும பிரபந்தத்தை, செறியச் சேர்த்து பொருள்பொருந்துமாறு சேர்த்து, பந்து கழல் அம்மானை ஊசல் ஏசல் பரவு நவமணிமாலை—பந்து கழல அம்மானை ஊசல ஏசல(அவைவரும) கொண்டாடும நவமணிமாலை ஆகிய, இவையும் சொன்னேன்—இந்தப் பிரபந்தங்களையும பாடினேன முந்தை மறை மொழிய — ப்ராசீனமான வேதங்கள கூற, நீ வழி மொழி என்று — நீ அவ்வாறு

களையே ப்ரபந்தங்களின் வாயிலாகக் கூறுக என்று, முகுந்தன் அருள் தந்த பயன் — அடியவர்க்குமெய்யன் அருளுடன் நியமித்ததன் பலனை, நான் பெற்றேன் — நான் அடைந்தேன்.

பெருமையில் நிகரற்றிருக்கும் திருவயிந்திரபுரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள தெய்வநாயகன் வேதங்கள் கூறும் அர்த்தங்களை ஸ்தோத்ரரூபமாகப் பாடும்படி அடியேனை நியமித்தான் அதைச் சிரமேற்கொண்டு அவன் திருவடிகளின்மீது எல்லாப் பாஷைகளுக்கும் தாய்ப்பாஷையாகிய ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் தேவநாயகபஞ்சாசத் என்னும் ஸ்தோத்ரத்தையும், ஸரஸ்வதிதேவியின் மழலைச்சொல்லாதலின் மனத்தைக் கவரக்கூடிய ப்ராக்ருதபாஷையில் அச்யுத சதகம் என்னும் ஸ்தோத்ரத்தையும், செழுமையுள்ள தமிழ்ப்பாஷையில் மும்மணிக்கோவை, பந்து, கழல், அம்மானை, ஊசல், ஏசல், நவமணிமாலை ஆகிய ப்ரபந்தங்களையும் பாடி அவனது கட்டளையைத் தலைக்கட்டப்பெற்றேன் [இவ்வாறு தெய்வநாயகன் பாடுவித்த இப்ப்ரபந்தங்கள் அனைத்தும் ஸாத்விகர்களுக்கு அநுஸந்திக்க உரியனவாகும்]—என்றவாறு

[முகுந்தன் என்ற திருநாமம் போகமோக்ஷங்களையளிப்பவன் என்னும் பொருளைத் தரும் மோக்ஷத்தில் பெறக்கடவ பரிபூர்ணாநுபவத்தை அடியவர்க்குமெய்யன் தமக்கு இவ்வுலகிலேயே அருளியதைக் கருதி ஸ்ரீதேசிகன் இத்திருநாமத்தை இங்கு அநுஸந்தித்ததாகப் பெரியோர் பணிப்பர்] 10

பந்து, கழல், அம்மானை, ஊசல், ஏசல் ஆகிய ப்ரபந்தங்கள் ஐந்தும் அகப்படவில்லை

நவமணிமாலை — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

ப்ரபந்தஸாரம் - உரை

பொதுத்தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் .. .. ஜெயஸிம்ஹமு||

ஸ்ரீரோனது .. .. வாழவு.

சிறப்புத்தனியன்—உரை

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

ஆரணநான் கின்பொருளை யாழ்வார்க ளாய்ந்தடைவே
யன்புடனே யம்புவியோ ரனைவருமீ டேறவென்று
நாரணனார் தாள்களிலே நாலாயி ரந்தமிழா
லெண்ணியுரை செய்தவற்றை நாடிவகை தொகைசெய்தாய்
பூரணமா ஞானியர்சேர் பொங்குபுகழ்த் தூப்புல்வரும்
புனிதனென்றும் பிள்ளையென்றும் புவியோர்புகழ் வேங்கடவா
தாரணியோ ரிங்குகக்கச் சாற்றியநற் ப்ரபந்தசாரந்
தனையுரைத்து வாழுமன்ந் தந்தருளா யென்றனக்கே 1

உரை.— அம் புவியோர் அனைவரும்—*அழகிய இவ்வுலகிலுள்ளவர் அனைவரும*, நாரணனார் தாள்களில் நண்ணி — *ஸ்ரீமந்நாராயணனின் திருவடிகளில் அடைந்து*, ஈடேற என்று — *உஜ்ஜீவிக்கவேண்டும் என்று*, ஆழ்வார்கள் — *ஆழ்வார்கள்*, அன்புடனே — *கிருபையுடனே*, ஆரணம்நான்கின் பொருளை—*நான்கு வேதங்களின் தாத்பர்யத்தை*, அடைவே ஆய்ந்து—*முறையாக ஆராய்ச்சிசெய்து*, நாலாயிரம் — *நாலாயிரம் பாசுரங்களையும்*, தமிழால் — *தமிழ்ப்பாஷையால்*, உரைசெய்தவற்றை நாடி—*அருளிச்செய்த வற்றை ஆராய்ந்து*, வகை தொகை செய்தாய் — *வகுப்பாகப்பிரித்து எண்ணிக்கை செய்தவனே!*, பூரண மா ஞானியர் சேர் — *பரிபூரணமான ஜ்ஞானமுடைய பெரியோர்கள் நித்யவாஸம்செய்யப்பெற்றதும*, பொங்கு புகழ் — *(மேன்மேலும்)வளர்கின்ற புகழையுடையதுமான*, தூப்புல் வரும்—*தூப்புலில் அவதரித்த*, புனிதன் என்றும் — *பரிசுத்தன் என்றும்*, பிள்ளை என்றும் — *பிள்ளை என்றும்*, புவியோர் புகழ் வேங்கடவா — *உலகிலுள்ளவரால் புகழப்படுகின்ற (தூப்புல்) திருவேங்கடமுடையானே!*, தாரணியோர் — *பூமியிலுள்ளோர்*, இங்கு உகக்க — *இவ்வுலகிலேயே மகிழ்ச்சிபெறும்படி*, சாற்றிய —

(நீ) *அருளிச்செய்த*, **நல் ப்ரபந்தசாரந்தனை** — *சிறந்த ப்ரபந்தஸாரத்தை*, **உரைத்து வாழும் மனம்**—*அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியுள்ள மனத்தை*, **என்றனக்குத் தந்தருளாய்** — *எனக்குக் கொடுத்தருள்வாயாக* 1

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

ஆதிமறை யோதிமகி ழயக்கிரிவர் தம்மருளா
லன்புடனே தூப்புனக ரவதரித்தே யிங்குவந்த
வாதியரை வென்றுவந்து வன்புவிமே லெதிராசர்
வாழ்வுறுநற் றெரிசனத்தை வண்மையுட னேவளர்த்து
நீதிநெறி தவறும னிறுத்தியிடும் வேங்கடவா
நேசமுட னாழ்வார்க ணிலைகளையெல் லாமுணர்ந்து
சாதுசனம் வாழவென்று சாற்றியநற் ப்ரபந்தசாரந்
தனையுரைத்து வாழமனந் தந்தருளா யென்றனக்கே 2

உரை.— **ஆதி மறை** — *பழமையான வேதத்தை*, **ஓதி மகிழ்** — (*ப்ரஹ்மாவுக்கு*) *உபதேசித்து மகிழ்ந்த*, **அயக்கிரிவர்தம் அருளால்**—*ஹயக்ரீவனுடைய கிருபையால்*, **அன்புடனே** — (*மானிடாமீது*) *அன்புடன்*, **தூப்புல் நகர் அவதரித்து**—*தூப்புல் நகரத்தில் அவதரித்து*, **இங்கு வந்த**—*இப்பூமியில் வந்த*, **வாதியரை வென்று உவந்து** — *வாதம்செய்த பிறமதத்தினரைக் கண்டித்து மகிழ்ந்து*, **வன் புவிமேல்** — *வலிமைவாய்ந்த பூமியின்மேல்*, **வாழ்வுறு** — *நிலைபெற்றுநிற்கின்ற*, **எதிராசர்** — *ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய*, **நல் தெரிசனத்தை** — *சிறந்த ஸித்தாந்தத்தை*, **வண்மையுடனே வளர்த்து** — (*அனைவரும் வாழவேண்டுமென்ற*) *கொடைக்குணத்தோடு வளர்த்து*, **நீதி நெறி தவறுமல்** — *வேதமார்க்கம் தவறாமல்*, **நிறுத்தியிடும் வேங்கடவா** — *ஸ்தாபித்த* (*தூப்புல்*) *திருவேங்கடமுடையானே*, **ஆழ்வார்கள் நிலைகளை எல்லாம் உணர்ந்து** — *ஆழ்வார்களின் தன்மைகளை எல்லாம் அறிந்து*, **சாது சனம் வாழ என்று** — *ஸாதுஜநங்கள் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டும் என்று கருதி*, **நேசமுடன் சாற்றிய**—*அன்புடன் அருளிச்செய்த*, **நல் ப்ரபந்தசாரந்தனை**—*சிறந்த ப்ரபந்தஸாரத்தை*, **உரைத்து வாழும் மனம்** — *அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியுள்ள மனத்தை*, **என்றனக்குத் தந்தருளாய்** — *எனக்கு அருள்புரிவாயாக* 2

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸ்ரீதேசிகன், நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்தத்தின்மீது தமக்குள்ள ஈடுபாட்டின் மிகுதியால் இப்பிரபந்தத்தில் ஆழ்வார்கள் அவதரித்த திவ்யஸ்தலம், மாஸம், திருநக்ஷத்திரம், அவர்கள் பெருமை, அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களின்

பெயர், அவற்றின் பாசுர எண், அப்பிரபந்தங்களின் உயிர்நிலையான ஸாரார்த்தம் ஆகிய இவற்றை வெளியிட்டுத் தம்முடைய அநுஸந்தானத்திற்காக அந்தப் பிரபந்தங்களைத் தமக்கு அருளிச்செய்யுமாறு அந்த அந்த ஆழ்வார்களைப் பிரார்த்தித்துக் கடைசியில் 2-பாசுரங்களில் ஆழ்வார்கள் திருநாமத்தையும் அவர்கள் அருளிச்செய்த பாசுர எண்களையும் கூறி, ஒரு பாசுரத்தில் ஒரே கோஷ்டியாக அவர்களை அநுபவித்து, அவர்களின் பிரபந்தமே தமக்கு உஜ்ஜீவிக்க ஸாதநமென்று மொழிந்து, திவ்யபிரபந்தத்தில் தமக்குள்ள பக்தியின் மிகுதியால் **தமிழ்மறையோன்** *என்று தம்மைப் பெருமையுடன் பேசிக் கொண்டு, இந்த ப்ரபந்தஸாரத்தை அநுஸந்திப்பவருக்கு எம்பெருமான் கருணையால் ஸகல க்ஷேமமுமுண்டாமென்று முடித்தருள்கிறார் ஆழ்வார்கள் அருளிய* **ப்ரபந்தங்களின் ஸாரமான பொருளை** *இதிலே (சிறிய வாக்யத்தில் அடக்கிக்) கூறியபடியால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது.*

[ஒரு வேண்டுகோள் — ஸந்நிதியிலும் திருமாளிகையிலும் திவ்ய ப்ரபந்தத்தை ஸேவிக்கும்போது அந்த அந்த ப்ரபந்தத்தின் தனியனை அநுஸந்தித்தவுடன் அந்த அந்த ஆழ்வார் விஷயமாய இப் பிரபந்தத்தில் தேசிகன் அருளிய பாசுரத்தையும் தனியனாக அநுஸந்திப்பது மிகவும் உசிதமாகும். புதியதாய ஒரு வழக்கத்தைக் கைக்கொள்ளச் சிலர் கூசக்கூடும் பல புதிய சிறந்த வழக்கங்கள் கைக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதையும் ஔசித்யத்தையும் கருதி இதையும் கொள்ளலாம். பெரியோர் ஆராய்ந்து நிர்ணயிக்க]

பிரபந்தம் இடையூறின்றி முடிவதற்காக ஆசார்யவந்தநம் செய்யப்படுகின்றது—

இப்பிரபந்தம் முழுவதும் எண்சீராசிரியவிருத்தத்தால் அமைந்தது.

367 ஆழ்வார்க ளவதரித்த நாளூர் திங்க
ளடைவுதிரு நாமங்க ளவர்தாஞ் செய்த
வாழ்வான திருமொழிக ளவற்றுட் பாட்டின்
வகையான தொகையிலக்க மற்று மெல்லாம்
வீழ்வாக மேதினிமேல் விளங்க நாளும்
விரித்துரைக்குங் கருத்துடனே மிக்கோர் தங்க
ணீள்பாத நிரந்தரமுந் தொழுது வாழ்த்து
நேசமுட னடியேன்றன் னெஞ்சு தானே. 1

உரை :—ஆழ்வார்கள் அவதரித்த – ஆழ்வார்கள் (இப்பூமியில்) அவதாரஞ்செய்தருளிய, நாள் – திருநக்ஷத்திரம், ஊர் – திவ்யதேசம், திங்கள் – மாஸம், அடைவு – (முன் பின் என்ற) க்ரமம், திருநாமங்கள் – (அவர்களின்) திருநாமங்கள், அவர்தாம் செய்த – அவர்கள் அருளிச்செய்த, வாழ்வான – (உலகிலுள்ளோர்) உஜ்ஜீவிக்கக்காரணமான, திருமொழிகள் – திவ்யப்ரபந்தங்கள், அவற்றுள் – அந்த ப்ரபந்தங்களுள், பாட்டின் வகையான தொகை– பாட்டின் வகுப்பின்படி எண்கள், இலக்கம் – (அவரவர் அருளிச்செய்த பாசுரத்தின்) கூட்டிய எண், மற்றும் எல்லாம் – (அந்த அந்த ப்ரபந்தங்களில் வெளியாகும் ஸாரார்த்தம் ஆகிய) பிற எல்லாம், வீழ்வாக – (அனைவரும்) விரும்புமாறு, நாளும் – எந்நாளும், மேதினி மேல் விளங்க – பூமியில் ப்ரகாசிக்கும்படி, விரித்து உரைக்கும் கருத்துடன் – விளக்கிக் கூறவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன், அடியேன்றன் நெஞ்சு – அடியேனுடைய மனம், மிக்கோர்தங்கள் – பெரியோர்களான ஆசார்யர்களுடைய, நீள் பாதம் – நீண்ட திருவடிகளை, நேசமுடன் – அன்புடன், நிரந்தரமும் – இடைவிடாது (எப்பொழுதும்), தொழுது வாழ்த்தும் – வணங்கி வாழ்த்தும்.

ஆழ்வார்கள் அவதரித்த மாஸம், திருநக்ஷத்திரம், திவ்யதேசம், திருநாமங்கள், ப்ரபந்தம், பாசுரம், இவற்றின் எண்முதலியவற்றை உலகிலுள்ளோர் எந்நாளும் அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்பதற்காக இயற்றப்படும் இப்பிரபந்தஸாரம் தடையின்றி முடிவுபெறுவதற்காகப் பூர்வாசாரியர்களின் திருவடிகளைத் தொழுகின்றேன்—என்று மங்களமிட்டவாறு 1

பொய்கையாழ்வார்

368 அருண்மிகுத்த தொருவடிவாய்க் கச்சி தன்னி
 லைப்பசிமா தத்திருவோ ணத்து நாளிற்
பொருண்மிகுத்த மறைவிளங்கப் புவியோ ருய்யப்
 பொய்கைதனில் வந்துதித்த புனிதா முன்னு
ளிருளதனிற் றணகோவ லிடைக ழிச்சென்
 றிருவருட னிற்கவுமா லிடைநே ருக்கத்
திருவிளக்கா மெனும்வையந் தகளி நூறுஞ்
 செழும்பொருளா வெனக்கருள்செய் திருந்த நீயே. 2

உரை.— பொருள் மிகுத்த – ஸாரார்த்தங்கள் மிகுந்துகிற கின்ற, மறை விளங்க – வேத (ாந்த)ம் (உலகில்) பரகாசிக்கவும், புவியோர் உய்ய – உலகிலுள்ளோர் உஜ்ஜீவிக்கவும், ஐப்பசிமாதத் திருவோணத்து நாளில் – ஐப்பசிமாதத்தில் திருவோணம் என்ற நாளில், கச்சிதன்னில் – காஞ்சீபுரத்தில், பொய்கைதனில் – திருத் தாமரைப்பொய்கையில், மிகுத்தது அருள் ஒரு வடிவாய் – (சேதநர் களமீது) மிகவளர்ந்த கருணையே ஒரு வடிவுகொண்டதெனனுமபடி, வந்து உதித்த – வந்து அவதாரம்செய்த, புனிதா – பரிசுத்த ஸ்வ ரூபனான பொய்கையாழ்வாரே !, முன்னாள் – முன் ஒருநாள், இரு ளதனில் – இருளில், தண் கோவல் – குளிர்ந்த திருக்கோவலூரில், இடைகழிச் சென்று – (ஒரு திருமாளிகையின்) இடைகழிக்குச் சென்று, இருவருடன் நிறகவும் – (நீ பூததத்தாழ்வார் பேயாழ்வார் ஆகிய) இருவருடன் நிற்கவும், மால் இடை நெருக்க – (அப்போது) எம்பெருமான் நடுவில் (புகுந்து) நெருக்க, திரு விளக்கு ஆம் எனும்— (இருளைப் போக்குகின்ற) சிறந்த விளக்காக ஆகும் என்று அருளிச் செய்த, வையம்தகளி – 'வையந்தகளி' என்று தொடங்குகின்ற, நூறும் — (முதல் திருவந்தாதியாகிய) நூறு பாசுரங்களையும், செழும் பொருளா – சிறந்த செல்வமாக, நீ எனக்குத் திருந்த அருள்செய் – நீ எனக்குக் குறைதீர அருள்புரியவேண்டும்

பொய்கையாழ்வார் ஐப்பசிமாதத்துத் திருவோணத்திருநக்ஷத்திரத் தில் பெருமாள்கோயிலில் விளக்கொளியெம்பெருமான்ஸந்நிதிக்கு வட புறத்தேயுள்ள ஓர் உயர்தரப் பொய்கையில் தெய்வீகமான ஒரு பொற் றாமரையின் நடுவே அயோநிஜராய் அவதரித்தருளினார் பொய்கையில் அவதரித்ததுபற்றிப் பொய்கையாழ்வார் என்ற திருநாமம் வந்தது இவ ருடைய அவதாரத்தால் வேதார்த்தங்கள் உலகில் நன்கு விளங்கவும் அதனால் அனைவரும் உஜ்ஜீவிக்கவும் வழி ஏற்பட்டது. இவ்வாழ்வார் ஒருகால் திருக் கோவலூருக்கு எழுந்தருளியிருந்தபோது அங்குள்ள மிருகண்டுமுனிவர் திருமாளிகையின் இடைகழியில் தங்கினார் பின் பூதத்தாழ்வாரும் பேயாழ் வாரும் அங்கு எழுந்தருள, மூவரும் அச்சிறிய இடைகழியில் ஒன்றுகூடி நின்றனர் இவர்களின் திருமேனிஸம்பந்தத்தையும் திருவந்தாதிகளின் திருவவதாரத்தையும் விரும்பிய எம்பெருமானும் அங்கு வந்து இவர்களின் நடுவே புகுந்து இவர்களை நெருக்கினன் இவர்களும் அறிவுச்சுடர்பெற்று அவனை நன்கு அநுபவித்து ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வோர் அந்தாதியைப் பாடி

யருளினா அவறறில உலகுககே வழிகாட்டும விளககாய அமைநத "வையநதகளியா" எனறு தொடஙகபபெறறு 100 பாசுரஙகள கொண டுள்ள முதறறிருவநதாதியைத தமது நெஞசிற பதியுமாறு அருளபுரிய வேணடுமெனறு ஸ்ரீதேசிகன பொயகையாழவாரைப பிராாததிததவாறு. 2

பூதத்தாழ்வார்

369 கடன்மலலைக காவலனே பூத வேந்தே
காசினிமே லைபபசியி லவிட்ட நாள்வந
திடாகடியுந தணகோவ லிடைக ழிசசென
றிணையிலலா மூவருமா யிசைநதே நிறக
நடுவிலிவ ரொருவருமென் றறியா வணண
நளளிருளின மாலனெருகக நநதா ஞானச்
சுடாவிளககேற றியவனபே தகளி யான
தொடைநூறு மெனககருளசெய துலங்க நீயே 3

உரை — கடனமல்லைக காவலனே — திருககடனமலலைககு நாதனே!, பூதவேநதே — பூததததாழவாா எனனும ஸவாமியே!, காசினிமேல — இபபூவுலகினகண, ஐபபசியில — ஐபபசிமாதததில, அவிட்டநாள வநது — அவிட்டமெனனும திருநக்ஷததிரததில அவ தரிதது, இடா கடியும —(வஸிபபவரின) துனபததைப போககவலல, தண—குளிாநத, கோவல— திருககோவலூாில, இடைகழிச சென்று— (ஒரு திருமாளிகையின) இடைகழியிற சென்று, இணையிலலா மூவருமாய — ஒபபறற (நீஙகள) மூவரும, இசைநதே நிறக — ஒனறு கூடிநிறகுமபோது, நளளிருளில — மிகக இருளில, நடுவில ஒருவ ரும இவா என்று — (இவாகளின) நடுவில ஒருவரும இனனாா எனறு, அறியாவணணம் — அறியாதவாறு, மால் நெருகக — எமபெருமான (வநதுகூடி) நெருகக (அவனைக காணுமபொருட்டு), நநதா ஞானச சுடா விளககு ஏறறிய — அழியாத ஜ்ஞாநமாகிய பரகாசம நிறைநத தீபததைத ஏறறிய, அன்பேதகளியான — 'அனபே தகளியா' எனறு தொடஙகிய, தொடை நூறும் — (இரணடாம திருவநதாதி யாகிய) நூறு பாசுரஙகளையும, நீ எனககுத துலங்க அருளசெய் — எனககு விளஙகுமாறு அநுகரஹிபபாயாக

பூததத்தாழ்வார், ஐப்பசிமாதத்து அவிட்டத்திருநக்ஷத்திரத்தில் திருக்கடன்மல்லையிலே குருக்கத்திப்பூவின் நடுவே அயோநிஜராய் அவதரித்தருளினார் அவர் 'அன்பேதகளியா' என்று தொடங்கி அருளிச்செய்த 100பாசுரங்கொண்ட இரண்டாந்திருவந்தாதியைத் தம்முடைய அநுஸந்தாநத்திற்கு உரியதாகுமாறு ஸ்ரீதேசிகன் பூததத்தாழ்வாரைப் பிரார்த்தித்தவாறு

(சரிதவிவரம் 368-வது பாசுரவுரையிற் காண்க) 3

பேயாழ்வார்

370 மாமயிலைப் பதியதனிற் றுலாமா தத்தில்
வருஞ்சதயத் தவதரித்துக் கோவ லூரிற்
றூமுனிவ ரிருவருடன் றுலங்க நின்று
துன்னியபே ரிருணீங்கச் சோதி தோன்றச்
சேமமுட னெடுமாலைக் காணப் புகுந்த
திருக்கண்டே னெனவுரைத்த தேவே யுன்றன்
பாமருவு தமிழ்மாலை நூறு பாட்டும்
பழவடியே னுக்கருள்செய் பரம நீயே. 4

உரை :—மா மயிலைப் பதியதனில் – பெருமைபெற்ற திருமயிலையென்னும் க்ஷேத்ரத்தில், துலாமாதத்தில் வரும் – ஐப்பசி மாதத்தில் வந்த, சதயத்து அவதரித்து – சதயநக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்து, கோவலூரில்– திருக்கோவலூரில், தூ முனிவர் இருவருடன்— பரிசுத்தர்களான (பொய்கையாழ்வார் பூததத்தாழ்வார் என்ற) இருமுனிவருடன், துலங்க நின்று—விளங்க நின்று, துன்னிய பேர் இருள் நீங்க— (உலகில்) பொருந்திய பெரிய (அஜ்ஞாநமாகிய) இருள் நீங்கும்படி, சோதி தோன்ற—(தெய்வீகமான) தேஜஸ் உண்டாக, சேமமுடன்— இன்பத்தோடு, நெடுமாலைக் காணப்புகுந்து – எம்பெருமானை (ப்ரத்யக்ஷத்தால்) காணத்தொடங்கி, திருக்கண்டேன்என உரைத்ததேவே— 'திருக்கண்டேன்' என்று(தொடங்கும் ப்ரபந்தத்தை) அருளிச்செய்த ஸ்வாமீ!, பரம – (எல்லோரினும்) சிறந்தவனே!, உன்தன் — உன்னுடைய, பா மருவு தமிழ்மாலை – பாக்கள் நிறைந்த தமிழ்மாலையாகிய (மூன்றும் திருவந்தாதியென்னும்), நூறு பாட்டும் – நூறு பாசுரங்களையும், பழவடியேனுக்கு – தலைமுறைதலைமுறையாக உன் தாஸனாகிய அடியேனுக்கு, நீ அருள்செய் – நீ அருள்புரிவாயாக.

பேயாழ்வார் ஐப்பசிமாதத்துச் சதயத்திருநக்ஷத்திரத்திலே திருமயிலையில் ஆதிகேசவப்பெருமாள்ஸந்நிதிக்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஒரு கிணற்றில் மலர்ந்த ஒரு செவ்வல்லிப்பூவில், அயோநிஜராய் அவதரித்தருளினார் அவர் பெரியபிராட்டியை முன்னிட்டே எம்பெருமானை அநுபவித்தபடியால் 'திருக்கண்டேன்' என்று தொடங்கி அருளிச்செய்த 100 பாசுரங்கொண்ட மூன்றாந்திருவந்தாதியைத் தமக்கு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன் பேயாழ்வாரைப் பிரார்த்தித்தவாறு

(சரித்விவரம் 368-வது பாசுரவுரையிற் காண்க)

இவ்வாழ்வார் காணப்புகுந்தது நெடுமாலை, ஆனால் (முதலில்) கண்டது திருவை என்று அருளிச்செய்த ஸ்வாரஸ்யம் காண்க 4

திருமழிசையாழ்வார்

371 தைம்மகத்தில் வருமழிசைப் பரனே மற்றைச்
சமயங்கள் பலதெரிந்து மாயோ னல்லாற்
றெய்வம்மற் றில்லையென வுரைத்த வேதச்
செழும்பொருணான் முகன்றொண்ணூற் றுறு பாட்டு
மெய்ம்மிகுத்த திருச்சந்த விருத்தப் பாடல்
விளங்கியநூற் றிருபதுந்தப் பாமன் மெய்யே
வையகத்து மறவாம லுரைத்து வாழும்
வகையடியே னுக்கருள்செய் மகிழ்ந்து நீயே 5

உரை — தை மகத்தில் வரும் — தைமாதத்து மகத்திருநக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்த, மழிசைப்பரனே — திருமழிசையாழ்வாரே!, மற்றைப் பல சமயங்கள் தெரிந்து — மற்றப் பல மதங்களையும் (நன்கு) அறிந்து, மாயோன் அல்லால் — ஆச்சர்யச்செய்கையையுடைய ஸர்வேச்வரனையன்றி, தெய்வம் மற்று இல்லை—(உபாஸிக்கத்தக்க) தெய்வம் வேறு இல்லை, என உரைத்த — என்று வெளியிட்ட, வேதச் செழும் பொருள் — வேதத்தின் சிறந்த ஸாரார்த்தமாகிய, நான்முகன் தொண்ணூற்றுறு பாட்டும் — நான்முகன்திருவந்தாதியாகிய தொண்ணூற்றாறு பாசுரங்களையும், மெய் மிகுத்த — தத்துவார்த்தங்கள் நிறைந்த, திருச்சந்தவிருத்தப் பாடல் — திருச்சந்த

விருததப பாடடுககளாக, விளஙகிய — பரகாசிககினற, நூறறிருப துமம — நூறறிருபதுபாசுரஙகளையும, தபபாமல — தவறுமல, மெயயே — உளளவாறே, வையகதது — உலகததில, மறவாமல — மறவாது, உரைதது வாழும்வகை — அநுஸநிதது உஜஜீவிககும வணணம, நீ மகிழநது — நீ மகிழசசிகொணடு, அடியேனுககு — தாஸனுகிய எனககு, அருளசெய — அருளபுரிவாயாக.

திருமழிசையாழவார தைமாததது மகததிருநக்ஷததிரததில மஹீஸாரக்ஷேததிரமாகிய திருமழிசையில அவதரிததருளினா இவா பிற மதஙகள பலவறறிலும புகுநது ஆராயநது அவறறின குறறஙகளை உணாநது 96-பாசுரஙகளகொணட நானமுகன திருவநதாதியின வாயிலாக 'ஸாவேசுவரனே உபாஸிககததகக தெயவம' எனறு வேதததின ஸாராரததததை ஸதாபிததருளினா மேலும திருசசநதவிருததம எனற 120-பாசுரஙகளகொணட பிரபநததால 'ஸகலவஸதுககளும எமபெருமானுககுச சரீரமாயகிறபவை' எனற உணமைபபொருளை விளககியருளினா இவவிரணடு பிரபநதஙகளையும தவறுது மறவாது உளளவாறே அநுஸநிதது உஜஜீவிககசசெயயுமாறு இபபாசுரததால ஸ்ரீதேசிகன திருமழிசையாழவாரைப பிராரததிததபடி 5

நம்மாழ்வார்

372 முன்னுரைத்த திருவிருதத நூறு பாட்டு
முறையின்வரு மாசிரிய மேழு பாட்டு
மன்னியநற பொருடபெரிய திருவந தாதி
மறவாத படியெணபத தேழு பாடடும்
பின்னுரைதத தோதிருவாய மொழியெப போதும்
பிழையறவா யிரத்தொருநூற் றிரணடு பாடடு
மிநநிலததில வைகாசி விசாகந தன்னி
லெழிறகுருகை வருமாறு விரஙகு நீயே. 6

உரை — வைகாசி விசாகநதன்னில்—வைகாசிமாதததுத திருவிசாகததிருநக்ஷததிரததில, இநநிலததில் — இவ்வுலகில, எழில் குருகை வரும் — அழகுபொருநதிய திருககுருகூரில அவதரிதத, மாறு—சடகோபனே!, முன் உரைதத—(நீ) முதலில அருளிசசெயத, திருவிருததம் நூறு பாடடும்—திருவிருததம எனனும பிரபநதததின நூறு பாசுரஙகளையும, முறையின் வரும்—முறையோடு அவதரிதத,

ஆசிரியம் ஏழுபாட்டும் — *திருவாசிரியம் என்னும் பிரபந்தத்தின் ஏழுபாசுரங்களையும்,* மறவாதபடி — *(எந்நாளும்) மறக்கமுடியாதவாறு,* நல பொருள மன்னிய — *சிறந்த ஸாரார்த்தம் பொருந்திய,* பெரியதிருவந்தாதி — *பெரியதிருவந்தாதியின்,* எண்பத்தேழு பாட்டும் — *எண்பத்தேழுபாசுரங்களையும்,* பின் உரைத்தது — *அதன்பின் அருளிச்செய்த,* ஓர் திருவாய்மொழி — (*எனக்கு*) *அநுஸந்திக்கத்தக்க திருவாய்மொழியின்,* ஆயிரத்தோரு நூற்றிரண்டுபாட்டும் — *ஆயிரத்து நூற்றிரண்டுபாசுரங்களையும்,* எப்போதும் பிழை அற — *எந்நாளும் பிழைநீங்க (அநுஸந்திக்கும்படி),* நீ இரங்கு — *நீ அருளபுரிவாயாக.*

நம்மாழ்வார், வைகாசித்திருவிசாகத்திருநக்ஷத்திரத்தில் பாண்டி நாட்டில் திருக்குருகூர் (ஆழ்வார்திருநகரி) என்னும் திவ்யதேசத்தில் திருவவதரித்தருளினார்

இவ்வாழ்வார் உலகவிஷயங்களிலே சிறிதும் நாட்டமின்றித் திருப்புளியாழ்வாரின் அடியிலேயே எழுந்தருளியிருந்து எம்பெருமானுடைய அநுபவத்திலேயே ஆழ்ந்துகிடந்த நிலைமையிலே பற்பல திவ்யதேசத்து எம்பெருமான்களும் இவர் முன்பே எழுந்தருளிக் காட்சிதந்தனர். அப்பொழுது வாய்த்த இவருடைய பகவதநுபவமே 100 பாசுரங்கொண்ட திருவிருத்தமாகவும், 7 பாசுரங்கொண்ட திருவாசிரியமாகவும், 87 பாசுரங்கொண்ட பெரியதிருவந்தாதியாகவும், 1102 பாசுரங்கொண்ட திருவாய்மொழியாகவும் அவதரித்தது. இந்தப் பிரபந்தங்கள் நான்கையும் தமக்கு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன் நம்மாழ்வாரைப் பிரார்த்தித்தவாறு

இவ்வாழ்வார் அருளிய பிரபந்தம் நான்கினுள் முதலாவதாகிய திருவிருத்தத்தில் ஆழ்வார் தம் ஞானக்கண்ணாலே எம்பெருமானைக் கண்டு அவனைப் பகல இந்த ஸம்ஸாரத்தின் இழிவையும் பொறுக்கமுடியாமையையும் விண்ணப்பித்து ஸம்ஸாரத்தை ஒழித்தருளும்படி பிரார்த்தித்தார். பகவதநுபவத்திற்கு முக்கியவிரோதியாயுள்ள ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் நீங்குகையே முதலில் வேண்டப்பட்டமைபற்றி ' முன்னுரைத்த ' *என்னலாயிற்று*

இரண்டாவதான திருவாசிரியத்தில்—இவர்வேண்டுகோளைச் செவி சாய்த்த எம்பெருமான் பரமபதத்தில் பெறக்கடவதான தன் அநுபவத்தை இங்கேயே பெறும்படி தன் ஸ்வரூபம் திருமேனி குணம் விபூதி ஆகிய அனைத்தையும் இவருக்குக் காட்டிக்கொடுக்க, இவரும் அவற்றை அநுபவித்து

அம்முறையை வெளியிட்டருளினார் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் அநுபவிக்கும் முறையையே கைக்கொண்டு இப்பிரபந்தத்தைப் பாடியபடியால் '**முறையின் வரும்**' என்னலாயிற்று.

மூன்றாவதாகிய பெரியதிருவந்தாதியில் கீழ்க்கூறியவாறு அநுபவித்த விஷயத்தில் மேன்மேலும் தமக்கு ஆசை கட்டுக்கடங்காது பெருகக் கெடுத்தோடுந்தன்மையை வெளியிட்டருளினார் ஸம்ஸாரிகளுக்கு இனி வரப்போகும் பகவதநுபவத்திற்கு இவ்வாறு பேராவாகக்கொண்டு துடிதுடித்து நிற்கும்நிலையே முக்கியமாய் வேண்டப்படுவதுபற்றி '**மன்னிய நற் பொருள்**' என்னலாயிற்று.

நான்காவதாகிய திருவாய்மொழியிலே தாம் விரும்பியபடி பரிபூர்ண மான பகவதநுபவத்தைப் பெற்று முக்தி பெற்றமையை வெளியிட்டருளினார் எல்லா நிலைகளையும் கடந்து பரமபலமாகிய மோக்ஷாநுபவத்தைப் பெற்றமையைக் கூறியதுபற்றிப் '**பின்னுரைத்த**' என்னலாயிற்று. 6

மதுரகவிகள்

373 தேறியமா ஞானமுடன் றிருக்கோ ளூரிற்
சித்திரையிற் சித்திரைநாள் வந்து தோன்றி
யாறியநல் லன்புடனே குருகூர் நம்பிக்
கனவரத மந்தரங்க வடிமை செய்து
மாறனையல் லாலென்று மறந்துந் தேவு
மற்றறியே னெனுமதுர கவியே நீமுன்
கூறியகண் ணிநுண்சிறுத்தாம் பதனிற் பாட்டுக்
குலவுபதி னொன்றுமெனக் குதவு நீயே 7

உரை :—திருக்கோளூரில் — திருக்கோளூர் என்னும் திவ்ய தேசத்தில், சித்திரையில் சித்திரைநாள் — சித்திரைமாதத்துச் சித்திரைத்திருநக்ஷத்திரத்தில், தேறிய மா ஞானமுடன் — தெளிந்த நிறைந்த அறிவுடன், வந்து தோன்றி — வந்து அவதரித்து, ஆறிய நல் அன்புடனே — பண்பட்ட சிறந்த பக்தியுடன், குருகூர் நம்பிக்கு — திருக்குருகூருக்கு ஸ்வாமியான நம்மாழ்வாருக்கு, அனவரதம் — இடைவிடாது, அந்தரங்க அடிமை செய்து — அந்தரங்க கைங்கர்யம் செய்து, மாறனை அல்லால் — நம்மாழ்வாரை அன்றி, என்றும் — எக்காலத்தும், மறந்தும் — தவறியும், மற்று தேவு அறியேன் எனும் — வேறு தெய்வத்தை அறியேன் என்றுகூறிய, மதுரகவியே — மதுர

கவியே!, நீ முன் கூறிய – நீ முன்பு அருளிச்செய்த, கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு அதனில் – கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு என்று தொடங்கும் பிரபந்தத்தில், குலவு பாட்டு பதினொன்றும்–விளங்குகின்ற பதினொருபாசுரங்களையும், நீ எனக்கு உதவு – நீ எனக்கு அருள்வாயாக.

ஸ்ரீமதுரகவிகள் சித்திரைமாதத்துச் சித்திரைத்திருநக்ஷத்திரத்தில் திருக்குருகூருக்கு அருகில் உள்ள திருக்கோளூரில் அவதரித்தருளினார் இவர் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் கண்ணனே இவ்வுலகில் எழுந்தருளியிருந்தும் அவனை நேரில் பற்ற மனங்கொள்ளாது புறக்கணித்துத் தக்க ஆசார்யனைப் பெறக் காத்துக்கிடந்தார் நம்மாழ்வார் அவதரித்தபின் அவர்திருவடிகளில் ஈடுபட்டு அவர்திவ்யஸூக்திகளையும் அவர்திருவடிகளையுமே தமக்குத் தாரக போஷக போக்யங்களாகக் கொண்டு அவருக்கு இடைவிடாது கைங்கர்யம் செய்து பகவத்பக்தியினும் ஆசார்யபக்தியே மிகச் சிறந்ததாமென்று உலகுக்கு நல்வழிகாட்டினார். இவர் நம்மாழ்வார்விஷயமாய் அருளிச்செய்த 11 பாசுரம் அடங்கிய 'கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு' என்னும் பிரபந்தத்தைத் தமக்கு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன் மதுரகவிகளைப் பிரார்த்தித்தவாறு

எம்பெருமான்விஷயத்தில் எத்துணை ஈடுபட்டவராயினும் ஆசார்யனை அடையாதவர் உஜ்ஜீவிக்கமுடியாதென்று ஸ்ரீமதுரகவிகள் தம் பிரபந்தத்தின்வாயிலாய் விளக்கி ஆசார்யபக்திக்கு உலகில் முதன்முதலாக வழிகாட்டியதால் 'நீ முன் கூறிய' என்னலாயிற்று.

ஆழ்வார் முதலில் எம்பெருமான்விஷயத்தில் ஈடுபட்டுப் பின்பு பாகவதவிஷயத்தில் ஈடுபட்டார். ஸ்ரீமதுரகவிகள் பகவான் விஷயத்தில் ஈடுபாடின்றி முதலிலேயே பாகவதவிஷயத்தில் ஈடுபட்டுப் பாடியபடியால் 'நீ முன் கூறிய' என்னலாயிற்று—என்றும் பெரியோர் பணிப்பர். 7

குலசேகராழ்வார்

374 பொன்புரையும் வேற்குலசே கரனே மாசிப்
புனர்பூசத் தேழில்வஞ்சிக் களத்துத் தோன்றி
யன்புடனே நம்பெருமாள் செம்பொற் கோயி
லனைத்துலகின் பெருவாழ்வு மடியார் தங்க
ளின்பமிகு பெருங்குழுவுங் காண மண்மே
லிருளிரிய வென்றெடுத்த விசையிற சொன்ன
நன்பொருள்சேர் திருமொழிநூற் றைந்து பாட்டு
நன்றாக வெனக்கருள்செய் நல்கி நீயே. 8

உரை — பொன்புரையும் வேல — பொன்னைப்போல (ஜ்வலிக்கும்)வேலையுடைய, குலசேகரனே — குலசேகராழ்வாரே!, மாசிப் புனர்பூசத்து — மாசிமாதத்துப் புனர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில், எழில் வஞ்சிக்களத்துத் தோன்றி—அழகிய திருவஞ்சிக்களமென்னும் க்ஷேத்ரத்தில் அவதரித்து, அன்புடனே — பக்தியுடன், நம்பெருமாள்—ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, செம் பொன் கோயில் — சிவந்த பொன்னினாலாகிய ஸ்ரீரங்கநகரத்தில் (வஸிக்கின்ற), அனைத்து உலகின் பெரு வாழ்வும் — ஸகலப்ராணிகளுடைய (ஸ்ரீரங்கத்தில் வாஸமாகிய) பெரிய செல்வத்தையும், அடியார்தங்கள் — பாகவதர்களுடைய, இன்பம் மிகு — ஆநந்தம் மிக்க, பெருங் குழுவும் — பெரிய கோஷ்டியையும், காண — ஸேவிக்க (விரும்பி), மண்மேல (இருள் இரிய) — இந்தப் பூமியில் (அஜ்ஞாநமாகிய இருள் அழிவதற்காக), இருளிரிய என்று — 'இருளிரிய' என்று தொடங்கி, எடுத்த இசையில் சொன்ன — உச்சஸ்வரத்தில் (நீ) அருளிச்செய்த, நன் பொருள் சேர் — சிறந்த ஸாரார்த்தம் பொருந்திய, திருமொழி நூற்றைந்து பாட்டும்— (பெருமாள்) திருமொழி நூற்றைந்து பாசுரங்களையும், நீ நலகி — நீ (என்மீது) அன்பு கொண்டு, நன்றாக எனக்கு அருள்செய—நன்கு (மனத்திற் பதியுமாறு) எனக்கு அருள்செய்வாயாக

குலசேகராழ்வார் மாசிமாதப் புனர்பூசத்திருநக்ஷத்திரத்தில் சேரநாட்டில் திருவஞ்சிக்களத்தில் அவதரித்தருளினார் இவர் சேரநாட்டில் தம் தந்தைக்குப் பின் அரசாண்டுவரும்போதும், 'ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்த்வம்' என்ற கொள்கையையும், ஸ்ரீராமன் கண்ணன் என்னும் விபவாவதாரங்களிலும், கோயில் திருமலை முதலிய திவ்யதேசத்து அர்ச்சைத் திருமேனிகளிலும் மிக்க ஈடுபாட்டையும் உடையவராயும் விசேஷமாய்ப் பாகவதர்களிடம் மிக்க பக்தியுடையவராயும் இருந்தார் இவர் திருவரங்கத்தெம்பெருமானது திருவடிநிழலில் வசிக்கும் பாக்கியம்பெற்ற பாகவதோத்தமர்களின் பெருமையையும், அவர்களின் கோஷ்டியையும் நேரில் ஸேவிக்கவிரும்பி அருளிச்செய்த 105 பாசுரம் அடங்கிய பெருமாள்திருமொழியென்னும் பிரபந்தத்தைத் தமக்கு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன் குலசேகராழ்வாரைப் பிரார்த்தித்தவாறு

இவ்வாழ்வாருடைய நகரத்தில் ஸ்ரீரங்கயாத்திரையே எப்பொழுதும் கோஷிக்கப்படும் வழக்குக்கேற்ப இங்கு 'எடுத்த இசை' என்று அருளிச்செய்த ஸ்வாரஸ்யம் காண்க. 8

பெரியாழ்வார்

375 பேரணிந்த விலலிபுததூ ராணி தன்னிற்
பெருஞ்சோதி தனிறறேன்றும் பெருமா னேமுன்
சீரணிந்த பாண்டியன்றன் னெஞசு தனனிற
றியககறமால பரத்துவததைத் திறமாச சேபபி
வாரணமேன் மதுரைவலம் வரவே வானின
மாலகருட வாகனனயத தோனற வாழ்த்து
மேரணிபல லாண்டுமுதற பாட்டு நானூற
றேழுபத்தோன் றிரண்டுமேனக குதவு நீயே. 9

உரை — பேர அணிந்த – *புகழ பெறற,* வில்லிபுத்தூர – *ஸ்ரீவிலலிபுததூரில,* ஆனிதன்னில் – *ஆனிமாததில,* பெருஞசோதி தனில – *ஸவாதிநக்ஷததிரததில,* தோன்றும் பெருமானே – *அவதரிதத (பெரியாழவாராகிய) பெரியோனே!,* நீ முன் – *நீ முன ஒரு கால,* சீர அணிந்த–*சிறபபுப பொருநதிய,* பாண்டியன்தன்–*பாணடிய ராஜனுடைய,* நெஞசுதனனில் – *மனததில,* தியககு அற – *சோரவு இனறி (ப பதியுமாறு),* மால் பரத்துவத்தை – *ஸ்ரீமநநாராயண னுடைய (அனைவரினும) மேமபடடதனமையை,* திறமாச சேபபி – *நனறுகப போதிதது,* வாரணம மேல்–*யானையினமீது,* மதுரை வலம் வர – *மதுரைபபடடணததில ஊாவலம வர (அபபோது),* வானில் – *ஆகாயததில,* மால – *எமபெருமான,* கருடவாகனனயத தோன்ற–*கருடனமீது ஏறி வநது வெளிபபட,* வாழததும்–*(நீ)மஙகளா சாஸனமசெயத,* ஏர அணி – *அழகு பொருநதிய,* பலலாணடு முதல் – *திருபபலலாணடு முதலாகிய,* பாட்டு நானூற்றெழுபத்து ஒன்று இரணடும் – *நானூறறெழுபததுமூனறு பாசுரஙகளையும,* எனககு உதவு – *(நீ) எனககு அருளவாயாக.*

பெரியாழவார ஆனிமாததது ஸவாதிததிருநக்ஷததிரததில ஸ்ரீவிலலி புததூரில அவதரிததருளினா பாணடியராஜனுன ஸ்ரீவலலபதேவன பொறகாசுகளைக கிழிச்சீரையில் கடடிப பணயமாக வைததுப பரதத துவததை நிசசயமசெயபவா அதை எடுததுககொளளலாமெனப பறை சாறறி, விததுவானகளின ஸபையைக கூடடினுன அஙகு எழுநதருளிய பெரியாழவார ஸ்ரீமநநாராயணனே பரததுவமெனறு பறபல ஆதாரங களைககொணடு ஸதாபிததாா அசசமயம பணயமாக வைதத கிழி இவா முனனே தாழ வளைநதுநிறக அதையும அறுததருளினா அரசன

ஸந்தேஹம் நீங்கப்பெற்று இவ்வாழ்வாரைப் பட்டத்துயானையின்மீது ஏற்று வித்து விருதுகளுடன் மதுரைமாநகரம் முழுதும் மஹோத்ஸவம் கொண்டாடி வலம்வரச்செய்தான் அவ்வாறு வலம்வரும்போது இவ்விபவத் தைக் கண்ணாரக் கண்டுகளிக்க எம்பெருமான் பிராட்டியுடன் கருடன்மீது ஏறி ஆகாயத்தில் எழுந்தருளினன் ஆழ்வார் அவனை ஸேவித்து அநுபவித்துப் 'பல்லாண்டு பல்லாண்டு' என்று மங்களாசாஸனம்செய்யத் தொடங்கி அருளிச்செய்த 473 பாசுரங்களடங்கிய பெரியாழ்வார்திருமொழியைத் தமக்கு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன் பெரியாழ்வாரைப் பிரார்த்தித்தவாறு 9

கோதைப்பிராட்டி

376 வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூ ராடிப் பூர
மேன்மேலு மிகவிளங்க விட்டு சித்தன்
றூயதிரு மகளாய்வந் தரங்கர்க் கோன்றன்
துழாயமாலை முடிசூடிக் கொடுத்த மாதே
நேயமுடன் றிருப்பாவைப் பாட்டா றைந்து
நீயுரைத்த தையொருதிங் கட்பா மாலை
யாயபுகழ் நூறுடனே பத்து மூன்று
மன்புடனே யடியேனுக் கருள்செய் நீயே 10

உரை:— வேயர் — வேயர்குலத்தினருக்கு உரியதும், புகழ் — புகழையுடையதுமான, வில்லிபுத்தூர் — ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில், ஆடிப் பூரம்— திருவாடிப்பூரத்திருநக்ஷத்திரம், மேன்மேலும் மிக விளங்க— (தன்னுடைய அவதாரத்தால்) மேன்மேலும் மிகப்பெருமைபெற்று விளங்கும்படி, விட்டுசித்தன் தூய திருமகளாய் வந்து — பெரியாழ்வா ருடைய பரிசுத்தையான புதல்வியாய் அவதரித்து, அரங்கர்க்கு — ஸ்ரீரங்கமன்னாருக்கு, துழாயமாலை — திருத்துழாயமாலையை, முடி சூடிக் கொடுத்த மாதே — (முதலில்) தன்முடியில் சூடி (ப் பிறகு) கொடுத்த கோதைப்பிராட்டியே!, நேயமுடன் — (அரங்கனிடம்) காதலுடன், நீ உரைத்த — நீ அருளிச்செய்த, திருப்பாவைப் பாட்டு ஆறைந்தும் — திருப்பாவைப் பாசுரங்கள் முப்பதையும், தையொரு திங்கள் பாமாலையாய — தையொருதிங்களும் என்று தொடங்கிய பாமாலையாகிய, புகழ் — புகழையுடைய, நூறுடன் நூற்பத்துமூன்றும் — நூற்றுநாற்பத்துமூன்று பாசுரங்களையும், அன்புடன்—அன்போடு, நீ அடியேனுக்கு அருள்செய் — நீ தாஸனான எனக்கு அருள்புரிவாயாக

ஆணடாள, திருவாடிபபூரத திருநக்ஷததிரததில ஸ்ரீவிலலிபுததூரில பெரியாழவார திருததுழாயபபாததியைக கொததுமபோது அஙகிலததி லிருநது அவதரிததருளினள. பெரியாழவாரும, ஜநகா வைதையைப புதலவி யாகக கொணடதுபோல ஆணடாளைத தமது செலவபபுதலவியாகவே பாவிதது ஞானபபாலையூடடி வளாததுவநதாா ஆணடாளும திருவரஙக னிடம அடஙகாககாதலகொணடு அவனையே கணவனுககக கொளளததுணிந தாள தன தநதை அரஙகமனனனுககாகத தொடுததுவைதத பூமாலையைத தன முடியிற சூடிக கணணடியில அவனுககேறற தன அழகைக கணடு மகிழநது களைநதுவைததாள அரஙகமனனனும அமமாலையைத தான சூடிக கொளவதையே பெருபபேறுககொணடு மகிழநதான பின அரஙகனும அவளை அழைததுவரசசெயய, அவள அவனோடு ஒனறிககலநதாள

இததகைய பெருமைவாயநத ஆணடாள எமபெருமானமீது தீராக காதல்கொணடு பாடிய 30 *பாசுரஙகொணட திருபபாவையையும,* 143 *பாசுரஙகொணட நாயசசியாா திருமொழியையும தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன ஆணடாளைப பிராாததிததவாறு* 10

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்

377 மன்னுமதிட் டிருமண்டங குடிதான் வாழ
மாாகழிமா தககேட்டை நாளில் வந்து
துன்னுபுகழத் தொணடரடிப பொடியே நீமுன
றுழாயமாலைப பணியடிமை செயது நாளுந
தெனனரஙக மணவாளற் கன்பு மிககுச
செபபியநற றிருமாலை நாறபத தைந்தும்
பன்னியநற றிருபபளளி யெழுசசி பத்தும்
பழவடியே னுககருளசெய பரிந்து நீயே. 11

உரை :— மன்னும் மதிள — *ஸதிரமான திருமதிளகளை யுடைய,* திருமண்டஙகுடி — *திருமணடஙகுடி எனனும திவயதேசம,* வாழ — *(பெருமைபெறறு) வாழுமபடி (அநத க்ஷேததரததில),* மாா கழிமாதக கேட்டைநாளில் — *மாாகழிமாததது கேடடைததிரு நக்ஷததிரததில,* வந்து — *அவதரிதது,* துன்னு புகழ் — *மிகக புகழை யுடைய,* தொணடரடிபபொடியே — *தொணடரடிபபொடியாழவாரே!,* நீ முன் — *நீ முறகாலததில,* தேன் அரஙக மணவாளறகு — *அழகிய*

ஸ்ரீரஙகததில எழுநதருளியுள்ள ஸ்ரீரஙகநாதனுககு, நாளும் — எ காலததும, துழாயமாலைப பணி அடிமைசெயது — திருததுழாயமாலை கட்டிச சாததும கைஙகாயததைசசெயது, அன்பு மிககு — (அதனை அவனமீது மேனமேலும) பகதி வளாநது, செப்பிய — அருளிச் செயத, நல திருமாலை — சிறநத திருமாலையெனனும பிரபநதததின நாறபததைநதும் — நாறபததைநதுபாசுரஙகளையும, பன்னிய நல திருப்பள்ளியெழுச்சி பததும — (சிறபபிததுச) சொலலப்பட்ட சிறந்த திருப்பள்ளியெழுச்சியின பததுப்பாசுரஙகளையும, பழவடியே னுககு — தொனறுதொட்டு உனககுத தாஸனான எனககு, பரிநது — அனபுகூாநது, நீ அருளசெய — நீ அருளபுரிவாயாக தான — அசை

தொண்டரடிபபொடியாழவாா மாாகழிமாதக கேட்டைத்திருநக்ஷத் திரததில சோழநாட்டில திருமண்டஙகுடியெனனும புண்யக்ஷேத்ரததில அவதரிததருளினா இயறகையிலேயே ஸததுவகுணம தலையெடுககபபெறற இவவாழவாா பகவதபகதி விஞசி அரஙகனை ஸேவிததுப பணிசெயயக கருதிக கோயிலுககுச சென்று திருநநதனவனம அமைதது அதினின்று புஷபஙகளை எடுதது அரஙகனுககுச சாததி அவவெமபெருமானை அநுபவிதது வநதாா அவவநுபவததின பயனாக அநத ஆழவாா அருளிசசெயத 45 பாசுரஙகள அடஙகிய திருமாலையையும, 10 பாசுரஙகள அடஙகிய திருப பள்ளியெழுச்சியையும தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன தொண்டரடிப பொடியாழவாரைப பிராாததிததவாறு 11

திருப்பாணாழ்வார்

378 உலகறிய மலிபுகழககாாத திகைமா தததி
லுரோகிணிநா ளுறநதைவளம பதியிற றேன்றித
தலமளநத தெனனரஙகா பாலு லோக
சாரங்க மாமுனிதோ டனிலே வநது
பலமறையின் பொருளாறபாண பெருமா ளேநீ
பாதாதி கேசமதாயப பாடித தநத
சொலவமல னாதிபிரான் பததுப பாட்டுஞ
சோராம லெனககருளசெய துலஙக நீயே. 12

உரை:— பாண்பெருமாளே — திருப்பாணாழவாரே!, உலகு அறிய — உலகிலுள்ளோா அறிவுபெறுவதறகாக, மலி புகழக்

காாத்திகைமாதத்தில்—நிறைநத புகழையுடைய காாததிகைமாதததில, உரோகிணி நாள்— ரோஹிணித திருநக்ஷததிரததில, உறந்தை வளம் பதியில் — உறையூா என்ற வளமமிக்க திவயதேசததில,தோன்றி — அவதரிததது, தலம் அளந்த — (தரிவிகரமாவதாரததில) பூமியை அளநத, தென் அரங்காபால் — அழகிய ஸ்ரீரஙகநாதனஸமீபததில, உலோகசாரங்கமாமுனி தோளதனிலே — லோகஸாரஙகமஹாஷி யின தோளமீது, வந்து — எழுநதருளி, பல மறையின் பொருளால்— பல வேதாநதஙகளின ஸாரமாக, பாதாதிகேசமதாய — (ஸ்ரீரஙகநாத னுடைய) திருவடிமுதல திருமுடிவரையில, நீ பாடித் தந்த — நீ பாடி (உலகுககு) அருளிய, சொலவு — பழமொழியாகிய, அமலனாதி பிரான் பததுப்பாடடும் — 'அமலனாதிபிரான' என்று தொடஙகும பததுபபாசுரஙகளையும, சோராமல துலஙக — மறவாமல விளஙகும படி, நீ எனககு அருளசெய் — நீ எனககு அருளபுரிவாயாக

திருபபாணாழவாா காாததிகைமாததது ரோஹிணி ததிருநக்ஷததிரததில சோழநாடடில உறையூர் என்னும க்ஷேததிரததில செநநெறபயிாககிரில் அவதரிததருளினாா இவா பாணாகுலததில வளாநதுவநதாா எமபெருமா னது திருவருளால் இயறகையிலேயே இவருககுப பகதி பெருகி அரஙக னுடைய திருககுணஙகளைப பாட வேடகை மிகுநதுநினறது தாம தாழநத குலததில வளாநததுபறறி அரஙகனகோயிலுள புக அஞசி வெளியிலிருநதே பாணருககு உரிய யாழைக கையில ஏநதி அரஙகனைப பாடிககொணடே அவனுடைநுபவததில ஆழநதுகிடந்தாா இவா இஙஙனம இருகக, அரஙக னுககுத தீாததமகொணடுசெலலும லோகஸாரஙகா என்ற ஓா அநதணர் மாாக் கததில நின்ற இவரைக குலததைக கருதி விலகிபபோமாறு கூறியும தமமை மறநது அரஙகனை அநுபவிததுநினற இவா அவவாறு செயயாமையால பலரால் அடிததுத துனபுறுததப்படடாா இதை நினைதது வருநதிய அரஙகன் அவ வநதணாிடம பாணரைத தோளில எழுநதருளபபணணிககொணடு தன ஸநநிதிககு வருமாறு கடடளையிடடான அமமுனிவரும அஞசி அவவாறே செயதாா திருபபாணாழவாா அரஙகனது திருவடிமுதல திருமுடிவரையில ஸேவிதது ஈடுபடடு "அமலனாதிபிரான" என்றுதொடஙகி 10 பாசுரங களை அருளிசசெயது அரஙகனதிருவடியில ஒனறிக கலநதாா அநதப பிரபநதததைத தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன திருபபாணாழவாரைப் பிராாததிததவாறு 12

திருமங்கையாழ்வார்

379 அறிவுதரும் பெரியதிரு மொழிதப பாம
லாயிரததோ டெணபதது நாலு பாட்டுங
குறியதொரு தாண்டகநா லைநதா றைநதுங
குலாநெடுந்தாண டகமெழுகூற றிருக்கை யொன்றுஞ
சிறியமடற பாட்டுமுப்பத தெட்டி ரண்டுஞ
சீாபெரிய மடறனிறபாட் டெழுபத் தெட்டு
மிறையவனே காாததிகையிற காாததி கைநநா
ளெழிற்குரையல் வருகலியா விரஙகு நீயே 13

உரை — காாத்திகையில் காாததிகைநாள் — *காாததிகை மாததது த திருககாா ததிகைநக்ஷததிர ததில,* எழில் குரையல் — *அழகிய திருககுரைய லூரில,* வரு கலியா — *அவதரிதத திருமஙகை யாழவாரே!,* இறையவனே — *ஸவாமி!,* அறிவு தரும்—*ஜஞாநததைத தருகினற,* பெரியதிருமொழி — *பெரியதிருமொழியாகிய,* ஆயிரததோடு எணபததுநாலுபாட்டும் — *ஆயிரதெதணபததுநானகுபாசுரஙகளையும்,* ஒரு குறியது தாணடகம — *ஒபபறற திருககுறுநதாணடகமெனனும பிரபநதமாகிய,* நாலைநது — *இருபதுபாசுரஙகளையும்,* குலா நெடுந தாண்டகம்— *விளஙகுகினற திருநெடுநதாணடகமாகிய,* ஆறைநதும்—*முபபதுபாசுரஙகளையும,* எழுகூறறிருக்கை ஒன்றும்—*திருவெழுகூற றிருக்கையெனனும ஒரு பாசுரததையும,* சிறிய மடல-*சிறிய திருமட லாகிய,* முபபததெட்டு இரணடு பாட்டும் — *நாறபதுபாசுரஙகளையும,* சீா பெரிய மடலதனில — *சிறபபுடைய பெரிய திருமடலில,* எழுபத தெட்டுப் பாட்டும்— *எழுபததெட்டுப பாசுரஙகளையும,* தபபாமல—*தவ றாது (அநுஸநதிககுமபடி),* நீ இரஙகு—*நீ (எனக்கு)அருளபுரிவாயாக.*

திருமஙகையாழவாா, காாததிகைமாததது த திருககாா ததிகைநக்ஷத திர ததில சோழநாட்டில திருககுரையலூா எனனும புணயக்ஷததிர ததில அவதரிததருளினாா. எமபெருமானிடம நேரில திருமநதரோபதேசமபெறற இவா உலகிலுளளோா உயயுமபடி அருளிசசெயத 1084 பாசுரஙகொணட பெரியதிருமொழியையும, 20 பாசுரஙகொணட திருககுறுநதாணடகததை யும, 30 பாசுரஙகொணட திருநெடுநதாணடகததையும, ஒரே பாசுரமான திருவெழுகூறறிருககையையும, 40 பாசுரஙகொணட சிறியதிருமடலையும, 78 பாசுரஙகொணட பெரியதிருமடலையும தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன திருமஙகையாழவாரைப பிராாததிததவாறு

ஆசசையின பெருமையை விளககுவதிலேயே முககிய நோககுளள பெரியதிருமொழி ஆசசையில மிக ஈடுபடுவதறகான ஜ்ஞானவிசேஷததைத தருவதுபறறி **'அறிவுதரும்'** *எனனலாயிறறு—எனறு பெரியோா பணிபபா.*

[சிறியதிருமடல பெரியதிருமடல ஆகிய இரணடுபிரபநதஙகளும கலி வெணபாவில அமைநததுபறறித தமிழா தமிழிலககணததினபடி ஒவவொரு பிரபநதததையும ஒவவொரு பாசுரமாகக கொளளவேணடுமெனபா ஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன முனனதை 40 பாசுரஙகொணடதாகவும, பினனதை 78 பாசுரஙகொணடதாகவும கணககிடடு உறுதிபபடுததிவிடடமையால ஆத ததிறகு ஏறபச சில அடிகளைச சோததுப பாசுரஙகளாகக கணககிடுதல முனனோகளின மரபென அறியககிடககினறது வடமொழியில நவீனவியா கரணததிறகு முரணபடட சில பதபபிரயோகஙகளையும சில வருததஙகளையும பிற வியாகரணததைத தழுவியனவெனறும ஆாஷமெனறும கொளவது போல வயாஸபராசராதிமஹாஷிகளினும மேமபடடுநிறகும ஆழவாாகளின ஸ்ரீஸூகதிவிஷயததிலும அமமுறையையேகொணடு வாளாவிருநது ஸூகதிரஸததைப பருகி உயவதே நலமனறி ஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன ஸதாபிதத விஷயததில சிறறறிவினரான நாம ஐயமுறறு ஆராயபபுகுவது அபசாரத திறகும பரிஹாஸததிறகும இடமாம.

இஙஙனமே இவவாழவாா அருளிய பரபநதஙகளின அவதாரகரமத திலும சறறு விவாதமுணடு இநதப பாசுரததில ஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன இவ வாழவாருடைய பரபநதஙகளின கரமததையும நிாணயிததருளியபடியால நாம இநத விவாதததிலும ஈடுபட உரியோமலலோம] 13

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் — (திருவரங்கத்தமுதனர்)

380 தேசமெலா முகநதிடவே பெரும்பூ தூரிற
சிததிரையி லாதிரைநாள வநது தோனறிக
காசினிமேல வாதியரை வென்ற ரங்கா
கதியாக வாழ்நதருளு மெதிரா சாமுன்
பூசுராகோன் றிருவரஙகத தமுத னருன்
பொன்னடிமே லந்தாதி யாகப் போறறிப
பேசியநற கலிததுறைநூற றெடடுப பாட்டும்
பிழையறவே யெனககருளசெய பேணி நீயே. **14**

உரை — தேசம் எலாம் – நாடு முழுவதும், உகந்திடவே – மகிழும்படி, பெரும்பூதூரில் – ஸ்ரீபெரும்பூதூரில், சித்திரையில் ஆதிரைநாள் – சித்திரைமாதத்துத் திருவாதிரைத்திருநக்ஷத்திரத்தில், வந்து தோன்றி – வந்து அவதரித்து, காசினிமேல் – பூமியில் (உள்ள), வாதியரை வென்று– வாதிகளை (வாதத்தில்) ஜயித்து, அரங்கர் கதியாக – ஸ்ரீரங்கநாதரையே கதியாக (க் கொண்டு), வாழ்ந்தருளும்— வாழ்ந்தருளிய, எதிராசா— எதிகளுக்கு அரசனாகிய ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே!, முன்— முற்காலத்தில், பூசுரர் கோன் – பிராஹ்மணர்களுக்குத் தலைவரான, திருவரங்கத்தமுதனார் – திருவரங்கத்தமுதனார் (என்ற பெரியோர்), உன் பொன் அடிமேல் – உன் அழகிய திருவடி மேல், அந்தாதியாகப் போற்றிப் பேசிய – அந்தாதியாகத் துதித்துப் பாடிய, நல கலித்துறை— சிறந்த கட்டளைக்கலித்துறையில் அமைந்த, நூற்றெட்டுப்பாட்டும்—(இராமாநுசநூற்றந்தாதி என்னும்) நூற்றெட்டுப் பாசுரங்களையும், பிழை அற – தவறாது (அநுஸந்திக்கும்படி), நீ பேணி – நீ (என்மீது) அன்புகொண்டு, எனக்கு அருள்செய் – எனக்கு அருள்புரிவாயாக

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்,சித்திரைமாதத்துத் திருவாதிரைத்திருநக்ஷத்திரத்தில், உலகத்தோர் உஜ்ஜீவிக்க, தொண்டைநாட்டில் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் அவதரித்தருளினார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளில் அளவற்ற பக்திகொண்டு அவருடைய நியமனத்தால் கூரத்தாழ்வான்திருவடிகளில் ஆசிரயித்து உஜ்ஜீவித்த திருவரங்கத்தமுதனார், ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய நியமனத்தின்மீது ஆழ்வார்களின் ஸம்பந்தத்தைக் குறிப்பிட்டு ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் மீதே கட்டளைக்கலித்துறையில் அந்தாதியாகப் பாடிய 108 பாசுரங்கொண்ட இராமாநுசநூற்றந்தாதியைத் தமக்கு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரைப் பிரார்த்தித்தவாறு

[இப்பிரபந்தம் திருவரங்கத்தமுதனாரால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்நியமனத்தின்பேரில் பாடப்பட்டதாதலாலும், இது அனைவரும் அநுஸந்திக்க உரியதென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரராலேயே அங்கீகரிக்கப்பட்டதாதலாலும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தாமே இந்தப் பிரபந்தமுள்பட நாலாயிரத்தையும் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானுக்கு உபதேசித்தருளியபடியாலும் ஸ்ரீதேசிகன், (பிரபந்தத்தை அருளிச்செய்த) அமுதனாரைப் பிரார்த்திக்காமல் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரையே நேரில் பிரார்த்தித்தருளினார்] 14

2-பாசுரங்களால் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த பாசுரங்களின் எண் தனித்தனி கூறப்படுகின்றது—

381 எணணின்முத லாழவாாகண மூன்று நூறு
மெழினமழிசைப பிரானிருநூற றேருபத தாறு
முணமைமிகு மாறனமறை யாயி ரததோ
டுறறவிரு நூறறுததோண ணூறு மாறும்
வணமையுடை மதுரகவி பதது மொனறும
வஞ்சியாகோ னூறறைநதும் பட்ட நாதன்
பண்ணியனு னூறறேழு பதது மூனறும்
பாாககோதை நூறறேழு பதது மூன்றே. 15

382 பததரடிப பொடிபாட லம்பத தைநதும்
பாணாபுகல் பததுடனே பரகா லன்சொ
லத்தனுயா வேஙகடமாற காயி ரததோ
டானவிரு நூறறேரைம் பத்து மூன்று
முததிதரு மெதிராசா பொன்ன டிககே
மொழிநதவமு தாபாட னூறு மெட்டு
மெததிசையும் வாழவிவா பாடி வைதத
விவைநாலா யிரமுமடி யோஙகள வாழவே 16

உரை:— எணணின—(*ஆழவாாகளின பாசுரததை*) *எணணத தொடஙகினுல*, முதலாழ்வாாகள மூன்று நூறும்— (*பொயகையாழவாா பூததததாழவாா பேயாழவாா ஆகிய*) *முதலாழவாாகள* (*மூவா*) *அருளிய* 300 *பாசுரஙகளும*, எழில மழிசைபபிரான் — *தேஜஸ மிகக திருமழிசையாழவாாின*, இருநூறறேருபத்தாறும் — 216 *பாசுரஙகளும*, உண்மை மிகு — *உணமைபபொருள நிரமபபபெறற*, மாறன் மறை — *நமமாழவாருடைய வேதஸாரமான*, ஆயிரத்தோடு உறற இருநூறறுததோண்ணூறும் ஆறும் — 1000 *பாசுரஙகளுடன கூடிய* 296 *பாசுரஙகளும*, வணமையுடை — (*உலகில ஆசார்யபகதிககு வழிகாடடிய*) *கொடைககுணமுளள*, மதுரகவி பததும் ஒன்றும் — *மதுரகவிகளின* 11 *பாசுரஙகளும*, வஞசியாகோன்—*வஞசிநாடடுககு அரசராகிய குலசேகராழவாாின*, நூறறைநதும் — 105 *பாசுரஙகளும*, படடநாதன் — *பெரியாழவாா* (*அருளிய*), பண இயல — இசைககு

அமைந்த இலக்கியமாகிய, நானூற்றேழு பத்தும் மூன்றும் — 473 பாசுரங்களும், பார்க் கோதை — பூமியின் அம்சமான ஆண்டாள் அருளிய, நூற்றேழு பத்து மூன்றும் — 173 பாசுரங்களும், 15

பத்தரடிப்பொடி பாடல்— தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பாட லாகிய, ஐம்பத்தைந்தும் — 55 பாசுரங்களும், பாணர் புகல் — திருப் பாணுழ்வார் அருளிய, பத்துடனே — 10 பாசுரங்களுடன், பரகாலன் சொல்— பகைவருக்கு யமனுயிருக்கும் திருமங்கையாழ்வார் அருளியன வும், அத்தன் உயர் வேங்கடமாற்கு — (உலகுக்குத்) தந்தையாய் உயர்ந்த திருமலையில் எழுந்தருளியுள்ள திருவேங்கடமுடையானைப் பற்றியனவுமான, ஆயிரத்தோடு ஆன இருநூற்றைம்பத்து மூன் றும் — 1253 பாசுரங்களும், முத்தி தரும் — (உலகுக்கு) மோக்ஷமாக் கத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த, எதிராசர் — எதிகளுக்குத் தலைவரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய, பொன் அடிக்கே மொழிந்த — அழகிய திரு வடிகளின் விஷயமாகவே அருளிச்செய்த, அமுதர் பாடல் நூறும் எட்டும் — திருவரங்கத்தமுதனருடைய பாடலாகிய 108 பாசுரங் களும் (ஆகிய), எத்திசையும் வாழ — எல்லாத் திசையினரும் வாழ் வதற்காக, இவர் பாடிவைத்த — (கீழ்க்கூறிய பதின்மூவராகிய) இவர் கள் அருளிச்செய்த, இவை நாலாயிரமும் — இந்த 4000 பாசுரங் களும், அடியோங்கள் வாழ்வு — அடியோங்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு ஸாதநமாகும்.

பதின்மூவர் அருளிச்செய்த 4000 பாசுரங்களும் நமக்கு உஜ்ஜீவிக்க ஸாதநமாகும்—என்றவாறு 16

ஆழ்வார்களின் கோஷ்டி அநுபவிக்கப்படுகின்றது—

383 வையகமேண் பொய்கைபூ தம்பே யாழ்வார்
மழிசையர்கோன் மகிழ்மாறன் மதுர கவிகள்
பொய்யில்புகழ்க் கோழியர்கோன் விட்டு சித்தன்
பூங்கோதை தொண்டரடிப் பொடிபா ணுழ்வார்
ரையனருட் கலியனெதி ராசர் தம்மோ
டாறிருவ ரோரோருவ ரவர்தாஞ் செய்த
துய்யதமி ழிருபத்து நான்கிற் பாட்டின்
றேகைநாலா யிரமுமடி யோங்கள் வாழ்வே. 17

உரை:— வையகம் எண் – *உலகினரால் அநுஸந்திக்கப்படுகின்ற,* பொய்கை – *பொய்கையாழ்வார்,* பூதம் — *பூதத்தாழ்வார்,* பேயாழ்வார் — *பேயாழ்வார்,* மழிசையாகோன் — *திருமழிசையாழ்வார்,* மகிழ் மாறன்— *மகிழ்மாலையணிந்த நம்மாழ்வார்,* மதுரகவிகள்— *மதுரகவிகள்,* பொய்யில் புகழ் — *அழியாத புகழையுடைய,* கோழியாகோன் — *குலசேகராழ்வார்,* விட்டுசித்தன் — *பெரியாழ்வார்,* பூங்கோதை — *ஆண்டாள்,* தொண்டரடிப்பொடி — *தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்,* பாணாழ்வார் — *திருப்பாணாழ்வார்,* ஐயன் அருள் கலியன்— *(நமக்கு) ஸ்வாமியாய அருள்நிறைந்துநிற்கும் திருமங்கையாழ்வார்,* எதிராசர்தம்மோடு — *ஸ்ரீபாஷ்யகார (ருடைய முக்கியதாஸரான திருவரங்கத்தமுதனா)* ரோடு, ஆறிருவா ஓரோருவா — *பதின்மூவராகிய,* அவர்தாம் செய்த — *அவர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்ட,* தூய்ய தமிழ் — *பரிசுத்தமான தமிழினாலாகிய,* இருபத்துநான்கின் — 24 *பிரபந்தங்களின்,* பாட்டின் தொகை நாலாயிரமும்—*பாசுரங்களின் எண் நாலாயிரமும்,* அடியோங்கள வாழ்வு — *அடியோங்கள உஜ்ஜீவிப்பதற்கு ஸாதநமாகும்.*

ஆழ்வார்கள் பதின்மூவரும அருளிச்செய்த 24 பிரபந்தங்களின 4000 பாசுரங்களும் எம்பெருமானுக்கு நித்யதாஸராகிய நாம உஜ்ஜீவிக்கச் சிறந்த ஸாதநமாகும்—என்றவாறு.

[*இப் பாசுரத்தின் முதலடியில் 7, 8 சீர்களில் ஓசை குறைகின்றது. சுத்த பாடம் அகப்படவில்லை.*] 17

பலச்ருதி கூறப்படுகிறது—

384 அந்தமிலா வாரணநா லாகி நின்ற
வதன்கருத்தை யாழ்வார்க ளாய்ந்தெ டுத்துச்
சேந்தமிழா லருள்செய்த வகைதொ கையுஞ்
சிந்தாம லுலகங்கள் வாழ வென்று
சந்தமிகு தமிழ்மறையோன் றூப்புற் றேன்றும்
வேதாந்த குருமொழிந்த பரபந்த சாரஞ்
சிந்தையினா லனுதினமுஞ் சிந்திப் போர்க்குச்
சேமமதாந் திருமாறன் கருணை யாலே. 18

உரை:— நாலாகிநின்ற – (ரிக, யஜுஸ, ஸாமம, அதர்வணம என்று) நானகாயநிறகின்ற, அந்தமிலா—அளவிலலாத, ஆரணம்அதன்—வேததநின, கருத்தை – ஸாரததை, ஆழ்வாரகள் ஆயநதெடுதது – ஆழவாரகள (பதினமூவருடம) ஆராயநது திரட்டி, செநதமிழால அருள் செய்த – செமமைபெறற தமிழில அருளிசசெயத, வகை தொகையும் – (பிரபநதஙகளின) வகையும (பாசுரஙகளின) எணணும, சிந தாமல – (விபரீதமாய வகுபபதால) கெடாமல, உலகங்கள் வாழ என்று— உலகிலுளளோா வாழவேணடுமெனறு (கருதி), சநதம் மிகு— அழகு மிகுநதுநிறகினற, தமிழ் மறையோன் – தமிழ வேதமாகிய திவயபரபநததைதக கறறுணாநதவனும, தூபபுல தோன்றும் – தூபபுலில அவதரிததவனுமான, வேதாநதகுரு மொழிநத— வேதாநத தேசிகனால இயறறபபடட, பரபநதசாரம – (இநதப)பிரபநதஸாரத தை, சிநதையினால – (தம) உளளததினால, அனுதினமும் சிநதிப போாககு – தினநதோறும அநுஸநதிப்பவாககு, திருமால்தன் கருணையால் – ஸ்ரீமநநாராயணனது அருளால, சேமமதாம் – க்ஷேமமுணடாம.

வேதஙகள அளவறறவை அவை ரிக – யஜுஸ – ஸாம – அதாவ ணம என நானகாய வகுககபபடடுளளன அவறறின ஸாரததைத திரட்டி ஆழவாரகள திவயபபிரபநதமாய நமககு அருளினா இநதப பிரபந தஙகளின எணகளையும பாசுரஙகளின எணகளையும எவரும விபரீதமாய்க கொள்ளாதபடி இவறறைக கணககிடடு இபபிரபநதததில வேதாநததேசிக னாகிய யான வெளியிடடேன. இதை அநுஸநதிபபவா எமபெருமானின கருணையால க்ஷேமததைப பெறுவா—எனறவாறு.

[உலகில பிறரை வணஙகி அபிவாதநமசெயயுமபோது ரிக, யஜுஸ முதலிய தததம சாகையைக கூறிககொளவதுபோல இஙகு ஸ்வாமிககு அருளிசசெயலில உள்ள ஈடுபாட்டினமிகுதியால தமமைத 'தமிழமறை யோன' எனறு பெருமையோடு கூறிககொணட ஸவாரஸயம காணக] 18

பிரபந்தசாரம் — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஆஹாரவிஷயத்தில் நாம் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய முக்கியமான நியமங்களைக் கூறுவதால் இப்பிரபந்தம் இப்பெயர்படைத்தது. ஆஹாரம் சுத்தமாயில்லாவிட்டால் மனம் தெளிவடைவதில்லை. மனந்தெளியாதவன் எந்த நற்காரியத்தையும் செய்ய உரியனாகமாட்டான். இப்பிரபந்தத்தில் முதலில் முனிவர் சாஸ்த்ரங்களில் கூறிய முறையைத் தழுவி நம்மால் உண்ணத்தகாத பதார்த்தங்களை எடுத்துக்காட்டி, பிறகு உண்ணத்தக்க பதார்த்தங்களையும் வெளியிடுகிறார் ஸ்ரீதேசிகன்.

[இப்பிரபந்தம் அநுஷ்டானத்திற்குமாத்திரம் முக்கியமாயிருப்பது பற்றிப் பொழிப்புரைமாத்திரமே வரையப்படுகின்றது]

இப்பிரபந்தம் முழுதும் எண்சீராசிரியவிருத்தத்தால் அமைந்ததாம்.

இந்த ப்ரபந்தவரலாறு கூறப்படுகின்றது—

385 ஆகாரத் திருவகையா நன்றுந் தீது
மருமறைகொண் டேதிராச ரிவைமோ ழிந்தா
ராகாத வழிவிலக்கி யாகுங் கண்ண
னனைத்துலகும் வாழவிது சாற்றி வைத்தான்
போகாது போக்குவிக்கு முனிவர் சொன்ன
பொய்யாத மொழிகளையும் பொருந்தக் கேண்மி
ளுகாதேன் றவைதவிர்ந்தா மதுவே கொண்ட
வசகரனு மாகங்காத் தருளபெற் றுனே. 1

ஸகலஜீவராசிகளையும் தீயவழியிலிருந்து விலக்கி நல்வழிப்படுத்தி வாழ்வித்தருளும் கண்ணபிரான், ஸகலலோகத்திலுள்ளார்களும் சாஸ்த்ரம் விலக்கிய தாமஸமான உணவைத் தள்ளிப் பகவத்பக்தியை வளர்க்கக் கூடிய ஸாத்த்விகமான ஆஹாரத்தை ஏற்று வாழ்வதற்காக ஸ்ரீபகவத்கீதையில் இந்த ஆஹாரநியமத்தை அருளிச்செய்தான். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அந்த ஸூக்தியையும் வேதங்களையும் ஆராய்ந்து நல்லதென்றும் தீயதென்றும் இருவகையான உணவுகளை ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில் விளக்கியருளினார். எளிதில் நீங்காத பாபங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தம் முதலியனவற்றை விதித்துச் சேதநர்களின் பாபங்களைப் போக்குவிக்கும் கருணை வாய்ந்த மனு முதலிய முனிவர்கள் தங்கள் ஸ்ம்ருதிகளில் இந்த ஆஹாரநியமத்தைப் பற்றிக் கூறிய தவறாத விஷயங்களையும் மூலப்ரமாணமான வேதத்திற்கு ஏற்ற

வாறு பொருளபடுததி அறிவீரகளாக முன அஜகரன எனற அநதணன் தகாத பொருளகளை விலககி ஸாததுவிகமான ஆஹாரததாலே தன சரீரத தை ரக்ஷிததுப பின எமபெருமானது அருளபெறறு உயரநதான—எனறவாறு.

[அஜகரன எனற சொலலுககு மலைபபாமபு என்று பொருள மலைப் பாமபு, தாமாக வநது விழும உணவுபபொருளகளையே உட்கொணடு, பெற அரியனவான உணவுகளைப பெறமுயலாதிருககும விவேகியான சேதநன தன வாழககைககு இமமுறையையே கைககொளளவேணடுமெனச சாஸத ரஙகள கூறும இமமுறையில வாழநதுவநத ஓர அநதணனுககு 'அஜகரன' எனப பெயர வநதது] 1

இனி வரும் 10-பாசுரங்களால் விலக்கவேண்டிய அம்சங்கள் கூறப்படுகின்றன—

386 வாயிலல்லா வாயிலினுல் வநத சோறும்
வரகுமுத லாகாதேன் றுரைதத சோறும்
வாயினின்றும் விழுமவைதாம் பட்ட சோறும்
வாயக்கோணட கவளததின் மிகுந்த சோறுந்
தீயவாகண் படுஞ்சோறுந் தீதற சோறுஞ்
சீரையுரை தும்மலிவை பட்ட சோறு
நாயமுதலா னவைபாாகருந் தீண்டுஞ் சோறு
நாயேதல லாச்சோறு நணுசை சோறே. 2

பினவரும அநநததின வகைகள விலககபபட்டனவாம.—

உரிய வாசலாலினறிப புழைககடை முதலிய தகாத வழிகளால கொணடுவநதது, வரகு முதலிய தானயஙகளால் ஆககியது, வாயினினறு விழுநத வஸதுவுடன ஸமபநதபபடடது, வாயில போட்டுககொணட கவளததின மீதியாயுளளது, கொடியவாகணணால பாாததது, தீயநது போனது, வஸதரம எசசில் தும்மல இவை படடது, நாய முதலியவற்றால பாாககபபடடது, அவை தொடடது, ஏகாதசி முதலிய வரததினஙகளில் சமைததது— எனபன. 2

387 மனிசாபசு முதலானோ மோநத சோறு
மனிசாதமி லாகாதாா தீணடுஞ சோறு
மினிமையுட னுதரமில் லாதாா சோறு
மீபபுழுநூன் மயிருகிாக ளிருககுஞ் சோறு

முனிவரேனு துறவறததோ ரீநத சோறு
முனிவாதஙகள் பாததிரத்திற பட்ட சோறு
மனிசரேலி குககுடஙகள காகம் பூனை
வாயககொண்ட கறிசோறு மருவாச சோறே 3

பினவரும அநநதஇன வகைகளும விலககுதறகு உரியனவாம —

மனிதா பசு முதலியவறறால முகாநதுபாரககபபடடது, தொடத தகாத பதிதா ரோகிகள முதலியவாகளால ஸபாசிககபபடடது, ஆதரத தோடும இனிமையாகவும பேசாமல இடபபடடது, ஈ புழு நூல மயிா நகம ஆகிய இவை ஸமபநதிததது, ஸநயாஸி கொடுததது, ஸநயாஸியின பாததிரத தில் பட்டது, மனிதா எலி கோழி காககை பூனை இவறறின வாயபபடடது'—எனபன. 3

388 அததிகளபே ராாககிறலி வெணகத தாரி
யாலரசு நறுவிலிபுங காயி லாரை
புத்திகோல்லி குறிஞ்சிதான்றி குசும்பை வேளை
புனமுருங்கை முருங்கைசுக முளரி யுளளி
சிறறவரை கோம்மட்டி பண்ணை தோயயில
சீங்காடன் றேறலூவை பனைம யூரன்
சுத்தியிலா நிலத்திலவை கடம்பு காளான்
சுரைபீரகுச் சணநதின்றா சுருதி யோரே. 4

பினவரும கறிவகைகள பெரியோாகளால விலககபபடடனவாம .—

அததிவகைகள பேராரகு இறலி வெளளைககததரி ஆல அரசு நறுவிலி புஙகு ஆயில ஆரை திகைபபூணடு குறிஞசி தானறி குசுமபை வேளை சிவபபுமுருஙகை நாட்டுமுருஙகை சுகம தாமரைககிழஙகு உளளி சிறியஅவரை துமமட்டி பணணைககீரை தொய்யிறகீரை சிஙகாடன தேறற காய ஊவைககாய் பனை நாயுருவி கடமபு நாயககுடை சுரைககாய பீரகு சணறகீரை மறறும அசுததமான நிலததில பயிரானவை:— எனபன

[இஙகு ஸ்ரீதேசிகன வெணகததரியைக குறிபபிடடு விலககிய படியால் 'எவவகைக கததரியும உணணததககதலல' வெனறு சிலா கூறுவது ஆதாரமறறதாம பொதுவாகக கததரிககாயைச சில வசநஙகளில விலககி யிருபபினும ஸவாமியின திருவுளளததைத தழுவி அஙகும வெணகததரி யை அவவசநஙகள் குறிபபதாகக கொளவதே முறையாம.] 4

389 சிறுகீரை செவ்வகத்தி முருககி ரணடுஞ்
சிறுபசளை பெரும்பசளை யம்ம ணநதாள
பறிததோருவா கோடாதிருககத தானே சென்று
பாயநதெடுததுக கொளளுமவை பகிராக் கூறுங்
குறித்தாலுந தின்னவொண்ணுக கைபபு வாபபுங்
கூாககுமவை யழலுமவை கொடும்பு ளிபபுங்
கறிககாகா விவையென்று கண்டு ரைததாா
காாமேனி யருளாளா கடகத தாரே. 5

பின வருமவகைகளும விலககுதறகு உரியனவாம.—

சிறுகீரை, சிவநதஅகததி, முளமுருஙகை, புரசு, சிறுபசளை, பெருமபசளை, அமமணநதாள, பிறா தோட்டததினினறு உரியவா அநுமதி யினறிப பறிததவை, கோஷ்டிககுப பொதுவாய வைததுளள வஸதுவி னின்று செலவாவதறகு முன தனககெனறு எடுததுககொண்டவை, உண்ணமுடியாத கடுஙகசபபும உபபும உளளவை, மிகக காரமும மிகக புளிபபும உளளவை:—எனபன 5

390 மாலமுது செயயாமல் வந்த வெல்லாம்
வருவிருநதில வழங்காமல வைதத வெலலாங்
காலமிது வன்றென்று கழிதத வெலலாங்
கடையின்வருங் கறிமுதல கழுவா வெல்லா
நூலிசையா வழிகளினுல வநத வெலலா
நுகராத துடன்பாகளு செயத வெல்லாஞ்
சீலமிலாச சிறியோராக கினவு நல்லோா
செலமலஙகள் படடனவுந தின்னா தாமே. 6

பினவருவனவும விலககவேணடியன —

எமபெருமானுககு அமுதுசெயயிககாதவை, அதிதிகளுககு அளிக காமல தனககாக வைததவை, ‘இநதக காலததில இவை உணணததகா’ என்று கழிததவை, கடையினினறு வாஙகிவநது கழுவாது சமைதத கறி முதலியன, சாஸதரஙகளுககு மாறுன தீயவழியில ஸமபாதிததவை, உண ணததகாத வஸதுககளுடன சோததுச சமைததவை, ஆசாரமறற சிறுவர் சமைததவை, ஜலமலஙகளுடன ஸமபநதிததவை —எனபன 6

391 தேவாகளுக் கிவையென்று வைத்த வெலலாஞ்
சிவன்முதலாத தேவாகளுக் கிட்ட வெலலா
மாவிமுத லானவறறுக காகா வெலலா
மதுவிதுவென் றறியவரி தான வெல்லா
நாவிலிடு வதற்கரிதா யிருப்ப வெலலா
நனறென்று தம்முள்ள மிசையா வெல்லா
மோவியநா ளோவாத பூவுங் காயு
முத்தமாக ளட்டுப்பு முகவாா தாமே. 7

பினவருவனவும விலகக உரியன —

தேவதைகளுககு எனறு உததேசிததுவைததவை, சிவன முதலிய தேவதாநதரஙகளுககு நிவேதநமசெயதவை, பராணவாயு இநதரியம முதலியவறறுககு அநுகூலமினறித தீஙகுவிளைபபவை, 'இது இனன வஸது' எனறு அறியமுடியாதவை, நாவுககுப பொறுககமுடியாத சூடு காரம முதலியன உளளவை, மனததிறகு ருசிககாதவை, அகாலததில பூககும பூ— காயககும காய ஆகிய இவை, காயசசிய உபபில அழுககான உபபு·— என்பன 7

392 கிளிஞசின்முதல் சுட்டனசுண ணும்பு தானுங்
கிளாபுனலி லெழுங்குமிழி நுரைக டாமும்
விளைநததனின் முதன்மாலுக கீயா வெல்லாம்
விளைந்தநில மறுகாம்பேன் றெழுந்த வெல்லாங்
களைந்தமனத் தாாமறறுங கழித்த வெல்லாங
கடியமுதி னியமததாா கழித்த வெல்லாந்
தெளிந்தபுனற றிருவேங்க டத்து மாறன்
றிருவாணை கடவாதாா தினனாா தாமே 8

பினவருவனவும உபயோகிககத தகாதவையாம ·—

கிளிஞசில முதலியவறறைச சுடடு எடுக்கும சுணணமபு, நீரிலிருந்து எழுமபிய குமிழி, நுரைகள, நிலததில விளைநத பொருளகளில முதலில் எமபெருமானுககு ஸம ர்ப்பிககாதவை, பலன கொடுததபிறகு மறுபடியும் அதே காமபிலிருநது விளைநதவை, பரிசுததமனதஸையுடைய பெரியோர்களும ஆஹாரநியமததைத முககியமாககக்கொண்ட ஸாதுககளும் கழிததவை:— எனபன. 8

393 மோரலது சாரங்கள் வாங்கிற றெல்லா
முழுப்பகலில் விளங்கனியுந் தானந் தானு
மோரிரவி லெள்ளுடனே கூடிற் றெல்லா
மெள்ளதனி லெண்ணெய்தயிா தருபண் டங்க
ளோாதவத்தை மந்திரததை யொழிப்ப வெல்லா
முணஞ்த நாட்களிலூ ணந்திப் போதூ
ஞரணஞ ரடிபணியு நல்லோா நாளு
நள்ளிரவி லுணுமிவை யுண்ணா தாமே. 9

மோரைததவிர ஸாரம எடுதத மறற வஸ்துககளை உணணக கூடாது விளாமபழததையும பொரியையும பகலில உணணககூடாது. எளகலநத வஸதுவை இரவில விலககவேணடும இரவில நலலெணணெ யையும தயிரையும கலநது செயத வஸதுவை உணணககூடாது தவத தையும மநதரஜபததையும கெடுபபனவாகச சாஸதரஙகளிலே கூறபபட்ட வறறை உபயோகிககககூடாது ஏகாதசி முதலிய வரததினஙகளில் ஆஹாரம கொளளககூடாது அநதிநேரததிலும பாதிராததிரியிலும உணணககூடாது.

394 குளிமுதலா னவைசெயயா துணணு மூணுங்
கூடடலலாப் பந்தியிலூண பிறாகை யூணு
நளிமதித் விளககாக வுண்ணு மூணு
நள்ளிரவில விளககின்றி யுண்ணு மூணுங்
கிளிமொழியா ளுஞ்றிறகக கணவ னூணுங்
கீழோரை நோககூணு மிடக்கை யூணு
மோளிமறையோா மற்றுமுக வாத வூணு
மொளியரங்க ரடிபணிவா ருகவாா தாமே. 10

ஸநாநம ஸநதயை ஜபம முதலியன செயயாது உணணககூடாது பாகவதகோஷடியிலே சோந்து பிரஸாததததை ஸவீகரிககவேணடுமே யனறித தனியாக ஒரு பநதியை அமைதது அதில உணணககூடாது பிறாகையாலே பிசைநதுபோடுவதை உடகொளளககூடாது தீபமிலலாம லும, நிலவை அலலது நெருபபைத தீபததிறகுப பதிலாகக கொணடும உணவுகொளளககூடாது கணவனும மனைவியும ஒரேகாலததில உணணக கூடாது தாழநதவாகளைப பாாததுககொணடு உணணுதல முறையனறு இடககையால உணவை எடுதது உணணககூடாது மறறும வைதிகாகள ஏறகாத முறைகளையெல்லாம விலககவேணடும 10

395 எச்சிறனில் வாரகந்நேய யிருபா கங்க
ளிரும்பாலுங் கையாலு மிடட வெல்லாம்
பச்சையலாற கடிததகுறை பழைய வூசல்
பிறரகத்துப பாகஞ்செய தெடுத்த வன்ன
நச்சினவை பழிததவைமண் ணுறறந் தீது
நகத்தாலே விண்டவைதாங காணு முப்பும்
பிச்சுளதா மவைகாடி பின்ன பாகம்
பிசின்கடனிற சிவநததுவும் பிழையூ ணுமே. 11

உணணதடுதாடஙகியபின எசசிலிலையில பரிமாறிய நெயயையும், இரணடுமுறை பககுவம செயத வஸதுவையும, இருமபினுலும கையினுலும பரிமாறிய வஸதுககளையும உணணககூடாது பககுவமசெயயாத பசசையான வஸதுவை மாததிரம கையாலேயே இடவேணடும கடிதது மீதி வைதததையும ஊசிய பழைய வஸதுககளையும உபயோகிககககூடாது பிறா வீடடிலே சமைததுககொணடுவநத அனனம உணணததககதனறு பிறா தமககெனறு விருமபிய உணவையும, பிறா பழிததுப பேசிய உணவையும ஏறறுககொளளுதல முறையனறு மணணின நாறறம உளளவை, தீதா யுளளவை, நகததால விணடவை, நேரில காணும உபபு, பிததததைத தரு மவை, காடி, விருநதினருககு வேறு தனககு வேறு எனறு பிரிததுப பாகம செயதவை ஆகியவறறை உணணுதல கூடாது மரததிலிருநது பெருகும பாலிலே பெருஙகாயம தவிர மறறவறறை உபயோகிககககூடாது 11

இனிவரும் 5 பாசுரங்களால் கைக்கோள்ளத்தக்க அம்சங்கள் கூறப்படுகின்றன—

396 தாதைநல்லா சிரியன்முதற் றமைய னேசசி
றரணிசுரா சோமததி லருந்து மெச்சின்
மாதாகட்குக கணவனித மான வெச்சின்
மயிரபுழுநூல் விழுந்தாலும் புனித மணணின்
மாதவத்துக் கூவிளங்காய முகவா சதது
மாதுளங்காய மரணம்வரிற் கழிதத வெல்லா
மோதிவைத்த வுண்ணுநா ளுகந்த வெட்டு
முளவென்றுங் கழித்தவறறி னன்ரு மூணே. 12

தநதை ஆசாாயன முதல்தமையன ஆகிய இவாகளின எசசில உணணககூடியது ஸோமயாகததில அநதணன சாஸதரபபடி ஸோமபாத திரததில செயயும எசசிலுககுத தோஷமிலலை மனைவிககுக கணவனுடைய

எச்சில் ஏறக உரியது அந்த அந்நத்தில மயிர் புழு நூல் இவை விழுந்திருந்தா லும சுத்தம் செய்தால் தோஷம போம. தவமபுரிபவாகளே விலவககாயை உபயோகிக்கலாம மாதுளஙகாயை எமபெருமானுககு முகவாஸசூர்ணத் திறகே உபயோகிககலாமேயனறி மறறைககாலததில் அதுவிலககத்தககதாம பொதுவாய விலககபபட்ட வஸதுககளெலலாம ஆபததுககாலததில் சோக்க உரியன உபவாஸதிநஙகளில ஐலம, கிழஙகு, நெய், பால, யாகததின ஹவிஸ, நிமநதரணம, குருவின உபதேசம, மருநது ஆகிய இவை வரததததைக கெடுபபனவாகா 12

397 மாகரும்பின் சாறுதயிா பானெய பாக்கு
வளைமிளகு தேனேலம் பனிநீ ராதி
யாகரசந தூய்தாகு மறியா வெல்லா
மறியாதாாக் கறியளவுந தூய வாகுஞ்
சாகரங்க டேனவா முவாக்கள் கூடிற
சலமெல்லாங் கஙகையதா முபாரா கத்தின்
மாகரங்கள பிணமுதலா மனைத்துங் கொண்டு
வருபுனலுங் தூயதாகும் வேகத தாலே. 13

கருமபினசாறு, தயிா, பால, நெய, பாககு, சஙகம, மிளகு, தேன, ஏலம, பனிநீா ஆகிய இவையனைததும பரிசுததமாய் உபயோகிககத் தககனவே. எநத வஸதுவும அதன தோஷததை அறியும வரையில உப யோகிகக உரியதாம பௌாணமியிலும அமாவாஸையிலும ஸமுததரம ஸநாநம செயய உரியதாகும கிரஹணகாலததில எநத ஜலமும கங்காஜலம போனற பெருமையுடையதாம நதியின வெளளம, குதிரை கழுதை பிணம முதலிய அசுதத வஸதுககளைக கொணடுவநதாலும வேகததாலே பரிசுதத மாகிவிடுகினறது 13

398 தீயாலே நீரோழிய வெந்த வெல்லாந
தியிடுத லொழிந்திடவே பழுதத வெல்லாந்
தீயாலு நீராலும் வெநத வற்றிற
றேறவுலா நெலலுமுத லான வெல்லா
மூசாத மாவடக மபபஞ் சீடை
யுரோட்டிமுத லாமவற்றிற் பழைய தேனுங்
கூசாதே கோணடிடுமின் புதிய தேனுங்
கோள்ளேன்மின் றன்னிரதங் குலைந்தக் காலே. 14

ஜலத்தின் ஸம்பந்தமின்றித் தீயினால் வெந்த வஸ்துக்கள், அக்னியில் புடம் வைக்காது தாமாகப் பழுத்த பழங்கள், ஜலம்சேர்த்து தீயில் பாகம் செய்தெடுத்த புழுங்கலநெல் முதலியன, மா வடாம் அப்பம் சீடை ரொட்டி ஆகிய பொருள்கள் பழையனவாயிருந்தபோதிலும் சுவை குறையாதிருந்தால் கூசாது உபயோகிக்கத்தக்கனவாம் புதிதாயினும் சுவை குறைந்திட்டால் எந்த வஸ்துவும் உட்கொள்ளத்தகாததாம் 14

399 தலைப்பயனும் விகாரங்கள சாக டங்கள
சக்கரங்க டனக்கடைத்த மருந்து தானுங
கலக்கமிலா நன்னீரில வைத்த சோறுங
கறிமோர்நெய பாறயிர்கள கலந்த சோறும்
விலக்கமிலா மாக்கன்னற கோது மத்தால்
விளைவுறவாக கியநல்வி காரந தானு
மிலைக்கறிபோ லிவையனைத்தும் பழைய வேனு
மெந்நாளும் வைத்துண்ண விசைகின் றனரே. 15

பால் முதலியவற்றின் சிறந்த மாறுபாடுகளாகிய திரட்டுப்பால் முதலியனவும், சக்கரவடிவமுள்ள தேன்குழல் முறுக்கு முதலியனவும், வைத்யர்களால் குறிக்கப்பட்ட மருந்துகளும், மா வெல்லம் கோதுமை இவற்றால் செய்த பக்ஷ்யங்களும் ஆகிய இவை பழையனவாயினும் வைத்திருந்து உண்ணத்தக்கனவாம் சுத்தமான ஜலத்தில் போட்டுவைத்த அந்நத்தையும் வயஞ்ஜநம், மோர், நெய், பால், தயிர் ஆகிய இவை கலந்த அந்நத்தையும் பழையனவாயினும் உண்ணலாம் 15

400 தயிர்தன்னின் விகாரங்கள பூவிற் காயிற
பழத்தில்வருஞ் சாறுசற் றூசி வாகு
முயிரழியா மைக்குணமு மூசி லுண்ணி
லுறக்கழுவி நெய்தேனிட் டுண்ண லாகும்
பயின்மறைநூ லுரையாத பழைய வூசல
பழிப்பிலதா நெய்யாலென் றுரைத்தான் சங்கன்
மயிர்முதலா னவைபின்னும் பட்ட தாகின்
மண்ணீர்மற் றுரைத்தவற்றால் வரங்க் ளாமே. 16

தயிரால் செய்யப்படும் தின்பண்டங்கள், பூ காய் பழம் இவற்றின் சாறு ஆகிய இவை சற்று ஊசினாலும் பரிசுத்தமே ஒருகாலும் உண்ணக் கூடாத ஊசிய பதார்த்தங்களை ஆபத்துக்காலத்தில் உண்ணநேர்ந்தால் நன்றாய்க் கழுவி அவற்றோடு தேனையாவது நெய்யையாவது கலந்து உண்ணலாம்

சாஸதரஙகளில விலககபபடட ஊசறபணடஙகளும செய கலநதால உணணததககனவாமெனறு சஙகஸமிருதியில கூறபபடடுளளது அவறறி லும மயிர முதலிய அசுததவஸது படடால மண ஜலம முதலியவறறால பரிசுததமாகிவிடும 16

இனி வரும் 3- பாசுரங்களால் விலக்கவேண்டிய பால் ஜலம் வெற்றிலை இவற்றின் வகைகள் முறையே கூறப்படுகின்றன—

401 ஒருகுளம்பி யிருகன்றி யொட்ட கபபா
லுபபுடன்பான் மோருடன்பான மாதா தம்பால்
கருவுடைய வறறின்பால கன்றி லாபபான்
மறுகனறுற கறநதிடுமபா றிரிநதி டும்பா
றிருமகளாா சணவனலாத தெய்வத தின்போ
சின்னமுடை யவற்றின்பால செம்ம றிபபால்
பரிவதிலந தணாவிலைபபால் செம்பி னிறபா
றீதாம்பா லிவையனைததும் பருகாப பாலே 17

பினவரும பாலின வகைகள பருகததகாதவை :—

ஒறறைககுளமபையுடைய குதிரை கழுதை இவறறின பால, இரட் டைக கனறுளள பசுவின பால, ஒடடகததின பால, உபபுககலநத பால், மோாகலநத பால, ஸதரீகளின ஸதநயம, கருவுறற பசு முதலியவறறின பால, கனறையிழநத பசுவின பால், வேறொரு பசுவின கனறால கறநத பால, திரிநத பால, தேவதாநதரஙகளின பெயரையும சினனததையும தரிககும பசுவின பால, செமமறியாடடின பால, அநதணாகளிடம விலைககு வாஙகும பால, செபபுபபாததிரததில வைதத பால், காயசசுமபோது தீயநதுபோனபால : எனபனவாம 17

402 கங்கையலல திரண்டாநாள வைத்த நீருங
காலகழுவி மிகுநீருங் கலங்க னீருந
தெங்கினுள தாயததீயாற காயநத நீருஞ்
சிறுகுழிநீா வழிததண்ணீாப பநத னீருஞ
சங்கையுடை நீாவணணுன் றுறையி னீருந
தாரையினு லெசசிலிது வென்ற நீருஞ்
சஙகுகல மாககொணடு பருகு நீருந
தரையிலவிழா மழைநீருந தவிரு நீரே. 18

பின்வரும் நீரின் வகைகள் பருகக்கூடாதன —

கங்காஜலம் தவிர மறுநாளைவைத்த மற்ற ஜலம், கால்கழுவியபின் மீதியாயுள்ள ஜலம், கலங்கிய ஜலம், தீயில் காய்ச்சிய இளநீர், சிறுகுழியில் தேங்கிய ஜலம், வழியிலுள்ள ஜலம், தண்ணீர்ப்பந்தலில் தரும் ஜலம், ஸ்நானத்திற்கு இடமான ஜலம், வண்ணான் துறையின் ஜலம், தாரையாக விழும்போது எச்சில் கலந்த ஜலம், சங்கைப் பாத்திரமாகக்கொண்டு குடிக்கும் ஜலம், தரையில் விழுவதற்கு முன்புள்ள மழைஜலம் என்பனவாம் 18

403 வெற்றிலைமுன் றின்றுதே தின்னும் பாக்கும்
வெற்றிலையி னடிநுனியு நடுவி லீக்கும்
வெற்றிலையும் பாக்குமுடன் கூட்டித் தின்னும்
விதவைக்கு முதன்முடிவாச் சிரமத் தார்க்கும்
வெற்றிலையுஞ் சுண்ணம்பி னிலையு மற்றும்
விரதங்கோண் டிடுநாள்வெற் றிலையும் பாக்கும்
வெற்றிலைதின் றுநிற்கப் பருகு நீரும்
விதையெனவைத் ததுதின்னலும் விலக்கி னாரே 19

வெற்றிலை விஷயமான விலக்கு வருமாறு —

வெற்றிலையைத் தின்றுமல் முதலிலே பாக்கைத் தின்னக்கூடாது. வெற்றிலையின் அடி, நுனி, நரம்பு இவற்றைத் தின்னக்கூடாது ஒரே காலத்தில் வெற்றிலை பாக்கு இரண்டையும் மெல்லக்கூடாது விதவை, பிரும்மசாரி, ஸந்யாஸி இவர்கள் வெற்றிலையை உபயோகிக்கக்கூடாது சுண்ணம்பு வைத்திருந்த வெற்றிலையை உபயோகிக்கக்கூடாது ஏகாதசி முதலிய வ்ரததினங்களில் வெற்றிலை மிக நிஷித்தமாம் வெற்றிலை போட்டுக்கொள்ளும்போது ஜலத்தைப் பருகக்கூடாது விதைக்காக வைத்திருக்கும் வெற்றிலைக்கொடியையும் உபயோகிக்கக்கூடாது 19

இப்பிரபந்தத்திலே கூறாத அம்சங்களையும் பெரியோரிடம் கேட்டு அறியவேண்டுமென்கிறது—

404 சாதிகுண மாச்சிரமந் தேசங் காலந்
தருமங்க ணிமித்தங்கண் முதலா வோதும்
பேதமுத லாகவொரு திரவி யந்தான்
பிரிந்துநலந் தீங்கினையும் பெற்று நிற்கும்
பாதமிசைப் பிறந்தோர்க்குக் கபிலை யின்பால்
பருகிடலா காதென்று மறையோர் சொன்ன
ராதலின்று லோதியுணர்ந் தவர்பா லெல்லா
மடிக்கடியுங் கேட்டியாவு தீர்மி னீரே 20

பிராமணன முதலிய ஜாதிகள், ஜ்ஞாநம அஜ்ஞாநம முதலிய குணங கள, பிரமமசாயம முதலிய ஆசசிரமஙகள, தெனனடு வடநாடு முதலிய பிரிவுபெற்ற தேசஙகள, காஹணம பாவம் முதலிய காலஙகள, அவரவாககுத தகக தாமஙகள், பாபம புணயம முதலிய கிமித்தஙகள் ஆகிய இபபிரிவுகளுககேறறவாறு ஒரே வஸது கொளளவும விலககவும உரியதாகும உதாஹரணமாய — அநதணாககு விலககவேண்டாத கபிலைபபசுவின பால (பகவானுடைய திருவடிகளிற பிறநத) நானகாம வருணததோருககுப பருக உரியதனறு எனறு வேதாநதிகள கூறுவார்கள ஆதலின இததகைய உடபிரிவுகளுகுத தகக முறைகளையெலலாம சாஸதரஙகளைக கறறுணாநத பெரியோரபால் அடிககடி கேட்டு ஸநதேஹஙகளை ஒழிததுககொளக 20

முடிவுரை கூறப்படுகின்றது—

405 கங்கிருளால் விடியாத வுலகுக கேல்லாங்
கைவிளக்கா மிவையென்று கண்ணன காட்டும்
பொங்குபுக ழாகமங்க டேளியச் சொன்ன
பொருளிவைநாம் புண்ணியாபாற் கேட்டுச் சொன்னோ
மங்குடலும் பொருளுமல்ல தறியா மாந்தா
வலையுளகப் பட்டுவரம் பழியா தென்றும்
பங்கயமா துற்றவரு ளாளா தம்பாற
பத்திமிகு பவித்திரங்கள பயின்மி னீரே. 21

அஜஞாநமே மிகுநதிறகும இககாமபூமியில் உள்ளவாகளுககுக கைவிளககுபபோல் தததுவாததஙகளைத தெரிவிககக கணணனல் காட்டப பட்ட சாஸதரஙகளில உள்ள இவவாததஙகளை ஆசாரயாகளிடம கேட்டறிநது இபபிரபநததில் வெளியிட்டோம அநிதயமான இநதச சரீரத்தையும பொருளையுமே முககியமாககொணடுதிரியும நாஸதிகாகளின சொலலை நமபி அவாகளின வலையுள அகபபட்டு மனமபோனவாறு உணவைககொணடு நரகில விழுநது அழிநதுபோகாமல பேரருளாளன திருவடிகளில் பக்தியை மேனமேலும வளாக்கவலல ஸாததவிகமான வஸதுககளையே உபயோகிதது உஜ்ஜீவிபபீாகளாக 21

ஆகாரநியமம்—உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம் - உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

அநுபந்தம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

[அமிருதாஞ்சனி முதல் பரமபதசோபானம் வரையிலுள்ள நான்கு பிரபந்தங்களுக்கும் ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் பதவுரைக்குக் கீழ் விளக்கமான கருத்துரை அச்சிடப்படவில்லை. அந்த நான்கு பிரபந்தங்களுக்கும் பாட்டின் தொடர்ச்சியெண் கொடுத்துக் கருத்துரை வரையப்படுகின்றது. அந்த அந்தப் பாசுரத்தின் பதவுரையின் கீழ் இக்கருத்துரையை அமைத்துக்கொள்க]

அமிருதரஞ்சனி—கருத்துரை.

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸம்பிரதாயத்தில் பிறரால் சில கலக்கங்கள் வந்ததைக்கண்டு ஸ்ரீதேசிகன் அவற்றை நீக்கக்கருதி முதலில் ஸம்பிரதாயபரிசுத்தி என்ற ரஹஸ்யத்தை அருளிச்செய்து, தத்துவங்களையும் ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் நன்கு அறிந்து உலகம் வாழப் பின்னும் ஸாரதீபம் வரையிலுள்ள 16 ரஹஸ்யங்களையும் அருளிச்செய்தார். இங்ஙனம் மணிப்ரவாளநடையில் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த 17 ரஹஸ்யங்களே சில்லறை ரஹஸ்யங்களின் முதற்பாகமாக வழங்குகின்றன.

ஸ்ரீதேசிகன் பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு ரஹஸ்யத்தின் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் அந்த அந்த ரஹஸ்யத்தின் விஷயத்தைச் சுருக்கிச் சில பாசுரங்களை அருளிச்செய்திருக்கிறார். இவ்வாறு 17- ரஹஸ்யங்களிலும் அருளிச்செய்யப்பட்ட 39-பாசுரங்களும் ஒரு பிரபந்தமாகத் தொகுக்கப்பட்டு "அமிருதாஞ்சனி" என்று வழங்குகின்றது.

அமிருதத்தைப்போல் அல்லது அமிருதத்தைக்காட்டிலும் இப்பிரபந்தம் அநுஸந்திப்பவரின் உள்ளத்தை மகிழ்விப்பதால் இது இப்பெயர் பூண்டிருக்கலாம். இதில் ஸ்ரீதேசிகன் ஆசார்யனது அருள்பெற்றுத் தாம் உஜ்ஜீவித்ததைக் கூறி, சேதனம் அசேதனம் ஈச்வரன் என்னும் மூன்று தத்துவங்களின் ஸ்வரூபத்தைப் பிரித்துக் காட்டி, திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகம் என்னும் மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தத்தைச் சுருக்கி வெளியிடுகிறார்.

---

1 மிகுந்த ஜ்ஞானத்தையும் நம்மீது அளவற்ற கருணையையுமுடைய ஆசார்யர்கள் நம்மை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதைத் தம் பொறுப்பாகக் கொண்டனர், நமக்குத் தத்துவார்த்தங்களை உபதேசித்து, நம் மனம் ஒன்றிலும் கலங்காதவாறு செய்தனர், எம்பெருமான் மகிழ்வுடன் ஏற்கும் ப்ரபத்தியென்னும் உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கச்செய்து நம் பிறவியையொழித்தனர். இத்தகைய ஆசார்யர்களுடைய ஸம்பிரதாயத்தில் நாம் ஈடுபட்டு மோக்ஷாநந்தத்தைப் பெறும் பாக்கியமடைந்தோம்.

2 முன்பு கடலைக் கடைந்து தேவர்களுக்கு அமுதை அளித்தான் எம்பெருமான். அந்த அமுதத்தைக் காட்டிலும் மிகப் போக்யமாயுள்ள அவன் திருவடிகளை உபாயமாக ஆசார்யர்கள் நமக்குக் காட்டிக்கொடுத்தனர். அவர்களுடைய அநுஷ்டானத்தை மிகச் சிறந்ததாகப் பற்றி அதில் ஈடுபட்டோம். 2

3 சேதநனே! மோக்ஷத்திற்கு நேர்காரணம் எம்பெருமானது அருளேயாம். அதைப் பெறுவதற்கு முதலில் தத்துவம் மூன்றையும் நன்கு அறிந்து அதன்மூலம் உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும். 3

4 திருமந்திரம் த்வயம் சரமச்லோகம் ஆகிய மூன்று ரஹஸ்யங்களையும் அர்த்தத்துடன் அறிந்தால் உபாயத்தை அநுஷ்டித்து ஸம்ஸார துக்கத்தைப் போக்கிக்கொள்ளலாம். 4

5 எம்பெருமானுக்கு இந்தச் சேதநமும் அசேதநமும் சரீரமாகும். அவன் அவற்றுள் அந்தர்யாமியாய் நிற்கின்றான். அவன் கண்ணனாய்ப் பிறந்து தயிரையும் வெண்ணெயையும் உண்டதுபோல ப்ரளயகாலத்தில் ப்ரபஞ்சம் முழுவதையும் தன் வயிற்றில் கொள்கின்றான். மேலும் பயிர்களுக்குக் களைபோல ஸாதுக்களைத் துன்புறுத்தும் துஷ்டர்களைக் கொன்று துன்பத்தை நீக்குகின்றான். இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த எம்பெருமானுடைய திருக்கையில் அணியும் வளைபோல அல்லது சங்கம்போல நம் ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் அமைந்துள்ளன. அந்த ஸூக்திகள் ப்ரமத்தினை வெல்வதற்குக் கருவியாயமைந்தமையால் எம்பெருமான் கையில் வெற்றிச் சின்னமாய் அணியும் வளையாகவும், ஜ்ஞாநத்தை வளர்க்கவல்லனவாதலின் ஜ்ஞாநத்தைத் தரவல்ல சங்கமாகவும் வருணிக்கப்பட்டன. 5

6 ஒருவராலும் இயற்றப்படாது அபௌருஷேயமாய் விளங்கும் வேதாந்தங்களால் போற்றப்படுகின்ற எம்பெருமானுக்கு உபமானமாக அலையில்லாத அமுதக்கடல், கடல்நீரை முழுதும் பருகிய மேகம், விலை மதிக்கமுடியாத இந்த்ரநீலபர்வதம், வெயிலும் நிலவும் சேர்ந்து ப்ரகாசிக்கும் பகல் என்னும் அஸம்பாவிதமான பொருள்களைக் கற்பித்துக் கவிகள் கூறுவர். ஆனால் அவன் திருவடிகளை அடைந்த பாகவதர்களுக்கு உபமானமான பொருள்கள் மனத்தால் நினைப்பதற்கும் இல. ஆக பாகவதர்கள் எம்பெருமானிலும் சிறந்தவர் என்னலாயிற்று. 6

7 மோக்ஷத்தைத் தருபவனாக வேதாந்தங்களால் பேசப்படுகின்ற எம்பெருமானது பெருமையை நன்கறிந்த ஆசார்யர்கள், அனைத்தினும் சிறந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களிலுள்ள ஒன்பது அர்த்தங்களையும் நமக்கு உபதேசித்தனர் (ஒன்பது அர்த்தங்களைப் பதவுரையின்கீழ்க் காண்க). 7

8. "நானே எனக்கு ஸ்வாமி, என்னைக் காக்கும் கடமையும் என்னதே, அதன் பலனும் என்னுடையதே" என்ற விபரீதஜ்ஞாநங்கள் நீங்கப் பெற்று அவையனைத்தையும் எம்பெருமானிடமே ஸமர்ப்பித்தோம். அவன் திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்டோம். கண்ணன்

அாஜுநனுககு உபதேசிதத பரபததியையே நமககும எறற உபாயமெனக கருதி அதை அநுஷ்டிததோம இனனும சரணயன செயத உபகாரஙகள அனைததையும பெறறோம பின நமககு வரபபோகும ஆரசிராதி மாாககம பகவதநுபவம முதலிய ஆநநதஙகளை நினைநது மனககவலை நீஙகப பெறறோம இததகைய சிறபபுடன நாம இனி இககாமபூமியில இருககும வாழவும நிதயஸூரிகளுடைய வாழவை ஒததததேயாம 8

9 நம ஆசாரயாகள நமககுச செயத உபதேசததின ஸாரமாவது—ததவஙகளின ஸவரூபஸவபாவஙகளை உபதேசிதது மோக்ஷோபாயததைக காட்டிககொடுதத ஆசாரயாகளின திருவடிகளே இவவுலகில உபாயமாகவும ஸ்ரீவைகுணடததில அநுபவிககும பலனுகவும ஆவன—எனபதாம 9

10 சேதநம அசேதநம ஈசவரன எனனும ததவஙகளின ஸவரூபஸவபாவஙகளை வேதாநதஙகள கூறுகிறபடியே ஆசாரயாகளிடம தம பாககியம பரிபககுவமான நாளில கேட்டறிநது திருவஷ்டாக்ஷரததின பொருளையும நனகு உணாநத விவேகிகள வேறெனறையும நாடாது தாம உஜஜீவிககும வழியிலேயே ஊறறஙகொளவா 10

11 அனைததுககும காரணமாயும அநதாயாமியாயும நினறு காககும ஸாவேசுவரன கருணையாகிய நீரைப பொழியும காளமேகமாயப பிராட்டியுடன பிரகாசிககினறுன அவனுககுச சரீரமாயுளள ஜீவாகள "நாம முன, நாம முன" எனறு போட்டியிட்டு ஸ்ரீவைகுணடததில எமபெருமானுககு இடைவிடாது கைஙகாயம செயய உரிமையுடையவாகள பரகருதி காலம சுததஸததுவம ஆகிய அசேதநஙகள ஸதூலமான உருவமுடையனவாயநிறகினறன இநத மூனறு ததவஙகளின ஸவரூபததையும ஸவபாவததையும ஸூக்ஷமாாததததையறிநத ஆசாரயாகள நமககு உபதேசிததபடியே இநத ரஹஸயததில வெளியிட்டோம 11

12 உலகில சநதிரன தன நிலவினுல இருளைப போககுகினறுன அதுபோல நம ஆசாரயாகள வேதாநதோபதேசததால நம அஜ்ஞாநததை ஒழிககினறனா அவாகள நமமால அறியமுடியாத பகவானுடைய பரகாரஙகளை நமககு உபதேசிததபடியே இநத ரஹஸயததில வெளியிட்டோம 12

13 சிவநத பொனபோனற திருவடிகளையுடைய பெரியபிராட்டியாாநிதயவாஸஞ்செயயும திருமாாபினையுடைய திருவரஙகனுடைய அடியவாகளுககு அடியவராயநினறு அநதப பாகவதாகளின திருவடிகளை முடியிறசூடி நிறகினறேம இநதப பாககியம பெறற நாம ஆநநததததின வடிவமெனனலாமபடியுளள மூனறு ரஹஸயஙகளின 51 அாததவிசேஷஙகளை இநத ரஹஸயததில விளககினேம இவை சரீரததைமட்டும காககும அமுதமபோலனறி உயிரையும காககும அமுதமாகும [51-அாததஙகளை ரஹஸயததிலே காணக]

14 ஜீவாதமாவாகிய நான மறறைப பொருளகளை அறிபவனுகவும ஜஞாநஸவரூபனுகவும நிறகினறேன, அசேதநஙகளைககாட்டிலும வேறுபட்டவன, ஸ்ரீமநநாராயணனுககே எபபோதும அடியன வேறு ஒரு வஸதுவிலும எனககு உரிமையிலலை ஸ்ரீவைகுணடததிறகுச செனறு எமபெருமானுககு இடைவிடாது கைஙகாயமசெயயவேணடுமெனறு

அவா மிகுநது, தெவிட்டாத அமுதமாயகிறகும எமபெருமானுடைய திருவடிகளைச சரணமடைநதேன 14

15 நம ஆசாாயாகள நறகுணமும நலலொழுககமும நிரமபப பெறறவாகள அவாகள அநுஷடிதத பரபததியின பெருமையால நம முடைய எணணிறநத பாபஙகள அனலிலிட்ட பஞசுபபொதிபோல ஒழிநது விட்டன அஜஞானததை மேனமேலும வளாதது அழியும இநதக காம சரீரம நீஙகிப பரமபதம சென்று எமபெருமானுககுக கைஙகாயமசெயய அவன ஸஙகலபிதத காலததை எதிாபாாததுநிறகினறோம. இனி எவவகை யாலும நமககு மறுபிறவியிலலை 15

16 ஸாவேசுவரன அடியாாகளுககு வேணடிய பலனை அளவுககு அதிகமாக அளிககவலல கருணை நிரமபியவன அவன ஸவரூபததையும ஸவபாவததையும நனகு உணாநத ஆசாாயாகளின உபதேசததால நாம அஜஞானம ஒழியபபெறறோம இதுகாறும இருநத தாழவுநீஙகித தததுவங களை அறியவலல பெருமைபெறறோம 16

17 "ஸ்ரீமநநாராயணனே எலலோரினும மேமபட்டவன, சேத நாகளாகிய நாம அவனுககு எநநாளும அடியா, சேதநம அசேதநமாகிய பரபஞசம முழுதும அவனுககுச சரீரம" என்று வேதாநதஙகளமுழுதும ஒருமுகமாயப பேசுகினறன இவவாததஙகளைக கருணைமிகக நம ஆசாாயா கள உபதேசிதது நமமை நலவழிபபடுததியதால அஜஞானததை நீககவலல விசேஷஜஞானததைப பெறறோம 17

18. ஆததபஞசகததையும சரீராதமபாவஸமபநதததையும நனகு அறிநத நம ஆசாாயாகள ஸ்ரீமநநாராயணனே உபாயம என்று தாம அறிநது நமககும உபதேசிதது அவனதிருவடிகளில நமமை ஸமாபபிதத னா ஸாவேசுவரனாகிய பேரருளாளன இயறகையாக நமமீது உளள அருளாலும பிராட்டியின புருஷகாரததாலும நமமைக காககவேணடிய வஸதுவாக உடனே ஏறறுககொணடான நாம இனறைககே மோக்ஷததைப பெற இசைநதாலும அவன அளிகக முறபட்டுநிறகினறான இனி நமககு மறுபிறவி ஒருகாலுமிலலை இககாமபூமியில இருககும நாள வரும இனப மும துனபமும நமககு அநுகூலமேயாம நாம உஜஜீவிபபதறகாக இனிச செயயவேணடியது நமககு ஒனறுமிலலை 18

19 மனமே! நம ஆசாாயாகள அறபபலனை நாடாதவாகள, பிறா துககம காணச சகியாது அதைப போககமுறபடுமவாகள இவாகள நமமை எமபெருமானதிருவடிகளில ஸமாபபிததனா அவனும நமமை ஏறறுககொணடான இனி நாம மறுபடியும இககாமபூமியில பிறவாது செயது ஒருகாலும அழியாத ஸ்ரீவைகுணடததில நமமைச சோபபான இபபடியிருகக, நீ ஏன மகிழசசியடையாதிருககினறாய? நீ இவவுலகில இருககுமவரை உனககு ஏறறதொனறைக கூறுகினறேன கேட்பாயாக இஙகு இருககுமநாள எமபெருமானுககுச செயயும கைஙகாயததை வீணென்று நினையாதிருநதால பரமபதததிறகுப போயச செயயவேணடிய கைஙகாயஙகளையெலலாம இககாமபூமியிலேயே பெறறுவாழலாம இவவாறு இருபபின பகவதபசாரம முதலிய ஒருதோஷமும நமமை அணுகாது,

விசேஷஜஞாநமும உணடாம [இபபாசுரம தம திருவுளளததைககுறிததுத தேறறுவதாகும] 19

20 முபபது வாககியம அடஙகிய இநத ரஹஸயததில ஸகலவேதாநதாாததஙகளையும பொதிநது கூறினேம இனிப பௌததா, ஜைநா, சாாவாகா, ஸாஙகயா, சைவா, தாாககிகா முதலிய பிறமதததினாின மதநூலகள தலைக காடடமுடியாது இததகைய ரஹஸயததை மனததில பதியவைதது உஙகள அஜஞாநததைப போககிககொளக 20

21 உலகில புததிரன தன தாயிடம வெறுபபுககொணடாலும தாய அவனைப புறககணியாது அவனது நனமையையே நாடுவாள அஙஙனமே நாம எமபெருமானை வெறுததுத தளளினலும அவன இயறகைக கருணையால நமமைக கைவிடாது நம உளளததிலேயே குடிபுகுநது நமமைக காககினறன இததகைய ஸாவேசுவரனுடைய ஸவரூபஸவபாவஙகளை ஆசாரயாபால கேடடுணாநதபடி இதில வெளியிடடோம நம ஸிததாநதததிறகு முளளைபபோல இருநது தீஙகுவிளைவிககபபாாககும வாதிகள நம ஆசாாயாகளோடு வாதமபுரிய வநதால பெரிய வெளளததின நடுவே அகபபடட நாியைபபோல கதியினறித தோறறொழிவாாகள 21

22 பாகவதாகளின விரோதிகளை ஒழிபபதறகாகத தானே திருககையில ஏறிவீறறிருககும திருவாழியைக கொணட பகவான தன அடியாாகளைக காககும பொறுபபை ஏறறுளளான அவன கருணை ததுமபக கீதை முகமாயப பாபததைச செயயககூடாதெனறு வெளியிடடான இநத நலலுபதேசததை ஏறறுககொணட மனம அநுகூலமாய நடபபதுபறறிப பாகவதாககு மனைவியைபபோல பிரியமானதாகும அடியாாகள தம சீரமாகிய போாககளததிலினறு மூனறு ரஹஸயஙகளின ஜஞாநமாகிய ஆயுதததால இநதிரியஙகளாகிய எதிரிகளை அடககி வசபபடுததி வெனறுவிடுவாாகள 22

23 ஸாவேசுவரன பரளயகாலததில அழிததுப பின படைதத கடலநீாமுழுவதையும அகஸதயமுனிவா தம உளளஙகையில அடககிக குடிததுவிடடாா அதுபோல ஸகல வேதாநதஙகளின ஸாராாததம முழுவதையும நம ஆசாாயாகள தம மனததில பதிததுககொணடனா அவாகள நாம காமபாசம நீஙகி உஜஜீவிககவேணடுமெனறு அருளகொணடு ஸாராாததததை நமககு உபதேசிததனா அதை நாம இநத ரஹஸயததில வெளியிடடோம 23

24 பரகருதி காலம சுததஸததுவம ஆகிய அசேதநஙகள மூனறினுள ஸததுவம ரஜஸ தமஸஎனனும முககுணஙகளைககொணட மூலபரகருதி பரகருதி, விகருதி, பரகருதிவிகருதி எனறு மூனறு வகையாயப பின இருபததுநானகுவகையாயப பிரிகினறது காலததிறகு மூனறு குணஙகளும கிடையா அதுவும பலவிதமாயப பிரிகினறது சுததஸததுவததின மாறுபாடுதான ஸ்ரீவைகுணடமும அதிலுளள பொருளகளும ஆக இநத மூனறு அசேதநஙகளும எமபெருமானுககுச சரீரமாயிருபபவை, அறிவெனனும குணமிலலாதவை இவவமசஙகளை நம ஆசாாயாகள உபதேசிததனா

25 இநத வஸது எனனுடையது எனறு நினைபபது மமகாரம சரீரததையே ஆதமாவாக நினைபபது அஹஙகாரம தனனை ஸவதநதரனுகக கருதுவது ஸவதநதராதமபாமம இவை மூனறும ஒழியபபெறறுத தன ஸவரூபம, தனனைக காககும பொறுபபு, அதனுல வரும பலன ஆகிய எலலா வறறையும எமபெருமானபொறுபபென நினைநது அவை அனைததிலும தன ஸமபநதததை அடியோடறுதது எமபெருமானிடம ஸமாபபிபபவனே உஜஜீவிககமுடியும 25

26 காமபாசததால கடடுணடு ஸமஸாரததில உழலபவா பதத ராவா உபாயததை அநுஷடிதது மோக்ஷததை அடைநதவா முகதா ஒரு போதும காமஸமபநதம இனறி எமபெருமானைபபோலநினறு அவனை அநுபவிபபவா நிதயஸூரிகள இஙஙனம மூவகைபபடட ஜீவரையும வேதாநதஙகளை நனகறிநத நம ஆசாரியாகள நமககு விளககிக காடடினா. 26

27 வேதஙகள அனைததும ஸாவேசுவரன திருவடிகளையே போறறு கினறன அவன எலலோரினும மேமபடடவன, அனைததுககும காரணமாய நிறபவன ஆயினும, காரியபபொருளகளிலுளள தோஷம ஒனறும அவ னிடம தடடா மேனமேலும வளாநதுகொணடேவருகினற நமமுடைய காமஙகளை ஒழிகக எமபெருமானதிருவடிகளில பரபததியைச செயது விடடால நமமால அநுஷடிககமுடியாத பகதியோகம முதலிய கடின உபா யஙகளின ஸதாநததில அவன தானே நினறு மோக்ஷததைக கொடுபபான

28 பரகருதியெனனும அசேதநம சரீரததோடு ஒனறுபடடுநினறு ஸமஸாரதுககததைத தருகினறது இநதச சரீரததில ஜீவாதமா புகுநது நடததுகினருன இநத ஜீவனுககும அநதாயாமியாய ஸாவேசுவரன நிற கினருன இநத மூனறு தததுவஙகளுள பரகருதி கடலபோனறது ஜீவாத மாககள கடலிற கணட முததுககளபோனறவை, இவறறைத தரிததுநிற கும ஸாவேஸவரன முததுககளைக கோபபதறகேறற தஙகததாலாகிய நூல் போனறவன இநத ஸாராாததஙகளை ஆசாரியாகள நமககு உபதேசிகக, நாம இநத ரஹஸயததில விளககினேம 28

29 மஹாபரிசுததாகளான நம ஆசாரியாகளின பெருமையை உலகி லுளளோா அனைவரும புகழகினறனா அநத ஆசாரியாகள உபதேசிதத விஷயஙகளையே அமைதது இநதத தததுவதரயசுளகம எனனும ரஹஸயத தை இயறறினேம இதை நனகு அறிநதவா சேதநன ஈசுவரன இவா களின ஸவரூபததையும ஸவபாவததையும அறியாது பிதறறும பாஷணடிக ளான பிறமததததினா வீசும வலையுள அகபபடமாடடாாகள (சுளகம எனுஞசொல ஆசமநமுததிரையிலுளள நீரைக குறிபபதுபறறி 'அருநதிய' எனுஞசொல பிரயோகிககபபடடது) 29

30 எமபெருமான நம ஹருதயததில நிதயவாஸம செயது காம பநதததை நீககும மருநதாகவும அநுபவிககத தெவிடடாத அமுதமாகவும் விளஙகுகினருன இவனுடைய திருவடிகளின பெருமையைப பாாததால இவை நம மனததால நினைககவும முடியாதவை இவறறின இனிமையைப பாாததால் விடவும முடியாதவையாம இநதத திருவடிகளின நிழல்

ஸம்ஸாரதாபத்தைப் போக்கவல்லதாகும் ஆசார்யர்களின் உபதேசத்தால் ஸாரார்த்தங்களை அறிந்த நாம் இத்தகைய திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் பற்றினோம் 30

31 அருமையான அர்த்தவிசேஷங்களைக்கொண்டு நம்மால் அநுஸந்திக்கப்பெறும் ஸஹஸ்ரநாமம் முழுதும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய புகழையே பேசுகின்றது. இத்தகைய சிறப்புக்கொண்ட எம்பெருமான் தாமரையில் அமர்ந்த பிராட்டியுடன் பிரியாதுநின்று நமக்கு அருள்புரிகின்றான். இவ்வருளால், வேதங்களில் சிறந்துநிற்கும் மூன்று ரஹஸ்யங்களில் கூறப்பட்ட நல்ல நிஷ்டையைப் பெற்றோம். 31

32 எம்பெருமான் ஜீவர்களுக்குச் செய்யும் உதவி அளவிடற்பாலதன்று. முதலில் சரீரத்தைக் கொடுத்து அழியாத ஜீவனையும் கொடுத்து அந்தச் சரீரத்திலும் ஜீவனுக்குள்ளும் பிராட்டியுடன்புகுந்து அந்தர்யாமியாய் நிற்கின்றான். ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரனென்று நினையாமல் எம்பெருமானுக்குச் சேஷமென்ற சிறந்த ஜ்ஞானத்தையும் ஆநந்தத்தையும் அளிக்கின்றான். பின் ப்ரபத்தியென்னும் உபாயத்தைக் காட்டி அதை அநுஷ்டிக்கச்செய்து அவன் பொறுப்பைத் தானே ஏற்றுக்கொண்டான். சரீரம் கழிந்ததும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைவித்துத் தன் திருவடிகளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து நித்யஸூரிகளோடொக்க வாழுமாறுசெய்ய ஸங்கல்பித்துவிட்டான். என்னே அவன் செய்யும் உபகாரம்!!! 32

33 ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்ட ஆசார்யர்கள் இதுகாறும் நமக்கு எம்பெருமான் அருளாத மோக்ஷானந்தத்தை நாம் பெறுவதற்கு ஏற்ற வழியைத் தேடிக் காட்டித்தந்தனர். 33

34 இதன் கருத்துரையை 314 வது பாசுரத்திற் காண்க. மூன்றாமடியில் 'சரணத்தில்' என்றும், நான்காமடியில் 'ஏற்கின்ற வெல்லைகளெல்லாகக் களையறவு' என்றும் பாடங்கொள்க 34

35 ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்ட நம் ஆசார்யர்கள் நமக்கு த்வயத்தை உபதேசிக்க, அதனால் இனி வருங்காலத்தில் அஹங்காரமமகாரங்கள் நீங்கி வாழும்வகையைப் பெற்றோம்

36 மனமே! வேறு கதியின்றி வந்து சரணமடைந்தவர் எத்தகைய குற்றம் செய்திருப்பினும் அதை எம்பெருமான் பொருட்படுத்தமாட்டான். இத்தகைய ஸர்வேச்வரன் இப்பொழுது நம் காமங்கள் முழுவதையும் வேரறுத்து நித்யஸூரிகளின் கோஷ்டியில் நம்மைச் சேர்க்கவிரைகின்றான். இதை நினைந்து இனி நீ கவலையற்றிரு 36

37 பக்தியோகம் முதலிய மற்ற உபாயங்களை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியற்ற என்னை அவ்வுபாயங்கள் கைவிட்டு நீங்கின. என் ப்ரபத்தியால் மகிழ்ந்த ஸர்வேச்வரன் தானே அந்த அந்த உபாயங்களின் ஸ்தானத்தில் நின்று பலனை அருள முற்பட்டான். இவ்வெம்பெருமான் சரமச்லோகத்தில் எல்லாப் பாபங்களையும் ஒழித்துவிடுவதாய்க் கூறிய உறுதியை நினைந்து இனி ஒருக்காலும் வருந்தாதவாறு தைரியத்தையடைந்தோம் 37

38. 30-வது பாசுரவுரையிற் காண்க 38

39 நம ஆசாாயாகள ரஹஸயஙகள மூனறிலும உபாயமே முககிய மாயக கூறபபடடிருபபதாக உபதேசிககினறனா அவாகள நமமால செயய முடியாதெனறுவிடட பகதியோகததையும, கைககொளளும பாபததியையும, அதன பலனுன மோக்ஷததையும நனகு அறிநதவாகள ஜஞாநம அநுஷ டாநம வைராகயம ஆகிய இவறறால பெருமைபெறறு விளஙகும இததகைய ஆசாாயாகளுடைய அருளை நாம பெறறதால எமபெருமானுடைய கருணை யும நம மீது மிக ஓஙகி ஸமஸாரபநததகதை வேரறுததுவிடடது 39

அமிருதரஞசனி - கருதது முறறிறறு

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:

அதிகாரசங்கிரகம—கருததுரை.

[விஷயச்சுருக்கம்]

நம ஸமபரதாயததில காலக்ஷேபததில பரதானமாய விளஙகுவது "ஸ்ரீமதரஹஸயதரயஸாரம" எனனும தேசிகஸ்ரீஸூகதி இது 32-அதிகாரங கள கொணடது, மணிபரவாளநடையில அமைநதது இநத அதிகாரஙகளின ஆததததைச சுருககிக கூறுவதால இபபிரபநதம இபபெயா பெறறது.

ஸ்ரீதேசிகன இதில பதது ஆழவாாகள, மதுரகவிகள, எடடு ஆசாா யாகள, இவாகளைப புகழநது பேசி, ஆசாாயபகதியின அவசியததை வெளி யிடடு, தனியே எமபெருமானா, ஆளவநதாா, நாதமுனிகள எனனும ஆசாாயாகள நம விததாநதததிறகுச செயத உபகாரததைக கூறி, பின ஒவவோா அதிகாரததின ஆததததையும சுருககி அநதாதிதொடையி லமைநத பாசுரஙகளால வெளியிடடு, கோயில - திருமலை - பெருமாள் கோயில ஆகிய திவயதேசஙகளுககு ஒவவொரு பாசுரமிடடு, திவயப்ர பநதததைப பாடியருளிய ஆழவாாகளுள முதலவரான முதலாழவாாகள் காடடிய விளககைககொணடு இபபிரபநதம அருளிசசெயததாககொண்டு அமமூவரையும விசேஷிததுப புகழநது, பகதாகளால விடவொணணுத ஸ்ரீரஙகநாதனதிருவடிகளின பெருமையை ஒரு பாசுரததால விளககி, இநதப் பிரபநதததிறகு அதிகாரிகளை ஒரு பாசுரததால காடடி, ஆசாாயாகளின உபகாரததை அநுஸநதிதது முடிககிறுா

---

40 பொயகையாழவாா, பூதததாழவாா, பேயாழவாா, நமமாழ வாா, பெரியாழவாா, குலசேகராழவாா, திருபபாணுழவாா, தொணடரடிப பொடியாழவாா, திருமழிசையாழவாா, திருமஙகையாழவாா ஆகிய பதின் மரும பகவானை நனகு அநுபவிதது மகிழநது அதறகுப போககுவீடாகப

பாடியருளிய திவயபரபநதஙகளை நாம ஆரததததுடன குருமுகமாய அதயயநமசெயது இதுவரை நமககு நனகு விளஙகாதிருநத வேதபாகஙகளின ஆரததஙகளையெலலாம நனகு அறியபபெறறோம

'தணபொருநல்' என்று குளிரநத தாமரபாணியைக கூறியதால, நமமாழவாரின எணணம அனைவரும வாழவேணடுமென்று குளிரநது நினறமை ஸூசிககபபடடது

'துயய குலசேகரன்' எனறதால, பாகவதாகளிடம இவாககு உளள ஈடுபாடடைக குறைககக கருதிய மநதிரிகள, பாகவதாகள ரதந ஹாரததைத அபஹரிததாகளென்று கூறியும அவாகளுககாகத தாம குடம பாமபிற கையிடுமபடி பரிசுததமான எணணமுடைமை காடடபபடடது

'மழிசைவநத சோதி' எனறதால, பெருமபுலியூரில யாகஸபைககு இவவாழவாா எழுநதருளியபோது அஙகுளள அநதணாகள இவருடைய தேஜஸைக கணடு கூசி, மேலே உசசரிககவேணடிய வேதமநதரததையும மறககுமபடி நோநதமை காடடபபடடது

'வையமெலாம மஙகையர்கோன்' எனறதால, இவா வாளையும வேலையும ஏநதி ஸாவேசுவரனபககல ஆடையாபரணஙகளைக கவரப புக, அசசமயததில அவன உபதேசிதத திருமநதரததால இவா ஞானசசுடா பெறறு ஸகலலோகஙகளிலும வேதாாததஙகள பரகாசமாமபடி பரபநதஙகளை அருளிசசெயதமை கூறபபடடது 1

41 எமபெருமானுககும ஜீவனுககும பததுவிதஸமபநதஙகள உள அவையாவன — 1 ஆநநதரூபமான பகவானுடைய அநுபவம 2 அவனைச சரணமாக அடைதல 3 அவனையே தன ஸவரூபததிறகுத தகக பலனுககொளளுதல 4 அவனோடு பலவகை உறவையுடைமை 5 தகாத விஷயஙகளில ஆசையை அவனால ஒழிககபபெறுதல 6 அவனவிஷயமான பறறு உணடாகபபெறுதல 7 பாபஙகளை ஒழிககபபெறுதல 8 அவனுடைய கருணைககு இலககாயிருததல. 9 அவனால தததுவஜஞானம உணடாகபபெறுதல 10 அவன தனனைபபோலாககபபெறுதல எனபனவாம மதுரகவிகள தம வாழநாளில கணணன இவவுலகில எழுநதருளியிருநதபோதிலும அவனிடம ஈடுபடாமல ஆழவாரையே பறறி இநதப பததுவகையான ஸமபநதததையும ஆழவாாவிஷயததிலேயே கொணடாா இஙஙனம மதுரகவிகள காடடிய (ஆசாாயனை அடைதல எனற) வழியே அறபஸூககஙகளை விலககும தாயமுடைய ஆஸதிகாககுச சிறநததாம 2

42 எனககு நலலுபதேசஙகளைச செயது என ஆதமாவைப பரம புருஷனுககு அடியனெனறு காடடிககொடுதத என ஆசாாயனையும, அவருககு ஆசாாயன, அவருககு ஆசாாயன எனற முறையில ஸ்ரீபாஷயகாரா வரையில உளள ஆசாாயபரமபரையையும வணஙகிப பின ஸ்ரீபாஷயகாரா, பெரியநமபி, ஆளவநதாா, மணககாலநமபி, உயயககொணடாா, நாதமுனி, நமமாழவாா, விஷவகஸேநா, பெரிய பிராடடி ஆகிய இவாகளை முனனிடடுககொணடு எலலாாககும பரமாசாாயனான ஸ்ரீமநநாராயணன திருவடிகளைச சரணமடைகினறேன 3

43 வேதாநதஙகளுககுத தம மனமபோனவாறு ஆததததைக கறபிததுக கெடுககப்பாாககும ஹைதுகாகளுககு ஸ்ரீபாஷயகாரா ஒரு மத யாளையாயநினறு அவாகளுடைய வாதமெனனும வாழையை முறிததுத தளளினா. அவருடைய ஸ்ரீஸூகதிகளிலேயே ஈடுபடட நாம இனித தகாதசெயகைகளை மனததாலும கருதோம 4

44 நெடுஙகாலமாக இககாமபூமியில நாம உழலகினறோம இநத ஜநமததில பாகயவிசேஷததால (ஆதமா தேஹததிறகாடடிலும வேறுபட டிருததல முதலிய) ஸாராாததஙகளை அறிநத நமமை மறுபடியும இவவுல கிலே பிறவாது செயயும கருணையுடன ஆளவதறகு வநதாா எனனுமபடி யுளள ஆளவநதாருககு நாம தாஸாகளானோம இனித தகாதவிஷயங களைப போதிககும பிறமததநினரின நூலகளில் ஈடுபடமாடடோம 5

45 ஸ்ரீமநநாதமுனிகள தமமிடம அளவறற பகதியையுடைய கீழையகததாழவான மேலையகததாழவான எனனும இரணடு மருகருககுத தாளவிதயையாகிய கநதாவவேததததையும அதில அமைததுப பாடுவதறகுத திவயபரபநதததையும உபதேசிததருளி, யோகமாாககததையும இவவுல கிறகுக காட்டிககொடுததருளினா. இததகைய பெருமை வாயநத அவா திருவடிகளையே தினநதோறும வணஙகி உஜஜீவிபபோம இநதப பாககியம பெறற நமககு நிகா இவவுலகில யாவா உளா ? 6

46 நம ஆசாாயாகள 'ஸ்ரீமநநாராயணனை திருவடிகளைச சரண மடைநதால அவன நம பொறுபபை ஏறறுககொணடு காபபான' எனறு துணிவுகொணடு அவன திருவடிகளைப பறறி அவறறையே நமககும சிறநத உபாயமாகக காடடிககொடுததனா, மேனமேலும நமமிடதது வளரும அஜஞாநமாகிய இருளை ஒழிககவேணடுமெனறு நமபால கருணைகொணடு நமககு மூனறு ரஹஸயஙகளின அாததததையும உபதேசிததருளினா. அவவாாததததை இககாமபூமியில எநநாளும அநுஸநதிதது மகிழபபெற றோம. எனனே நம பாககியவிசேஷம !!! 7

47. கடலில அவதரிதத பிராட்டி எமபெருமானுடைய திருமாாபை உறைவிடமாககொணடாள அஙஙனமே அவளோடு கடலில தோனறிய கௌஸதுபரதனமும அவனதிருமாாபில அணியபபெறறது அததகைய கௌஸதுபரதநததைச சரீரமாககொணட நிதயஸூரியையே தமககு அபிமாநிதேவதையாககொணட ஜீவாகளாகிய நாம் அவனதிருவடிகளில நிதயகைஙகாயம செயய உரிமையுடையோம. ஆயினும காமபரவாஹததில் அகபபடடு அதைப பெறுகிறோம. ஸூக்ஷமாாததஙகளையும அாததபஞ சகததையும அறிந்த நம ஆசாாயாகள நமமீது கருணைகொணடு வேணடிய அாததஙகளை உபதேசிதது உஜஜீவிபபிககமுறபட்டனா இனிக கவலை என ?

48 'எவவளவு கறறாலும போதா இனனும கறகவேணடும' எனறு அவா மிகுததுப பதினெடடு விதயாஸதாநஙகள முழுவதையுமே கறறாலும அவையெலலாம வீணசுமையாய எணணளவில நிறகுமேயனறி வாழவிப பதறகு ஏறறவையாகா எனறு நம ஆசாாயாகள நிசசயிதது நிதயஸூரிகளும

போறறும பெருமைவாயநத மூனறு ரஹஸயஙகளே உஜஜீவிகக மிகவும ஸாரமான ஸாதநமெனக கணடு அவறறைத தாமும அநுஸநதிதது நாமும அநத ஸாரததையே ஏறகுமாறுசெயதனா 9

49 அனைததையும தரிபபவனுய பரவாததிககசசெயபவனுய எல லாவறறின பரயோஜநததையும பெறுபவனுய நிகரறறு விளஙகும ஸாவேசு வரனுககுச சரீரமான நாம, ஒரு தனிககாரணமுமினறி அவனுககு நிதய தாஸராவோம எனபதே வேதாநதிகளின ஸதயமான ஸிததாநதமாகும 10

50 (1) பரமபுருஷாாததமாயநிறகும ஸ்ரீமநநாராயணன (2) அவன திருவடிகளில நிதயகைஙகாயம செயய உரிமையுளள ஜீவன (3) அநத ஜீவன தனககு ஏறறதாயக கைககொணட பகதி—பரபததிகளில ஓா உபாயம (4) தன ஸவரூபததிறகு ஏறற மோக்ஷாநநதமாகிய பலன (5) அதறகு இடையூறுயநிறகும காமமாகிய விலஙகு ஆகிய இநத ஆாததபஞசகததை அறிநத நம ஆசாாயாகள நம அஜஞாநம நீஙகுமாறு நமககும ஆாதத பஞசகததை உபதேசிததருளினா 11

51 வேதாநதசாஸதரததை உபதேசிதத ஆளவநதாா ஸ்ரீபாஷய காரா முதலிய பூாவாசாாயாகள சேதநராகிய நமககுச சரீராதமபரமமும ஸவதநதராதமபரமமும ஒழிநது நாம வாழவேணடுமெனத திருவுளளங கொணடு ஒவவொனறும வெவவேறு ஸவபாவஙகளைப பெறறு விசிதரமாய நிறகும சேதநம அசேதநம ஈசுவரன எனனும மூனறு தததுவஙகளைப பிரிதது ஸிததிதரயம ஸ்ரீபாஷயம முதலிய ஸூகதிகளில விளககி யருளினா. 12

52 தாவாதிகள தஙகளுககுத தாககததிலுளள அறிவின காவததால, வேதஙகள சிதைநது ஸாதுககள நடுஙகுமபடி பரஹமா இநதிரன முதலிய தேவருள தததமககுத தோறறியவாறு ஒவவொருவரை ஜகததகாரணமெனறு பிதறறினா வேதாநதததின உணமைபபொருளையறிநத நம ஆசாாயாகள அநதப பிதறறலகளைக கணடிதது பரமாணஙகளைககொணடு ஸ்ரீமநநாரா யணனையே ஜகததகாரணமாக ஸதாபிததனா 13

53 பிராடடியைப பிரியாதுநிறகும அநாதிபுருஷனுகிய எம பெருமானுடைய திருவடிகளைத தலையிறசூடிக கைஙகாயம செயவதாகிய மஹாபுருஷாாததமே மோக்ஷமெனபபடும இது ஒருநாளும அழிவிலலாது நடநதுகொணடேயிருககும மேனமேலும வளாநதுகொணடே வரும ஸம ஸாரஸமுதரமோ அழிநதுபோவதே இயறகையாயுளள பலனைககொணடது இவவிரணடையும ஆசாாயாகள ஆராயநதுபாாதது முனனதே சேதநனுககு ஏறறதெனறும பினனது ஏறறதனறெனறும உபதேசிததனா பிறரை வாழவிபபதையே பலனுககொணட அவாகளின அருளால தததுவஜஞாநம பெறற சேதநன தன இநதரியஙகளை அறபவிஷயஙகளிலிருநது விலககி மோக்ஷததையே பெற விருமபுவான 14

54. இபபாசுரததிறகுப பதவுரையின கீழேயே குறிபபுரை வரையப படடுளளது 15

55 மனததை வசப்படுததுவதறகு ஸாதநமாய, பகதியோகததில புகுவதறகு இனறியமையாததாய விளஙகும காமயோகததையும, ஆதம ஸாக்ஷாதகாரததிறகு ஸாதநமாயுள்ள ஜஞாநயோகததையும, ஆதமஸாக்ஷாத காரம பெறறபின கைககொளளவேணடிய பகதியோகததையும, இவறறில ஒனறிலும சகதியறறவாகளாய மோக்ஷததைப பெறுவதறகுமடடும விரை பவாகளுககு அனறே பலனதரும உபாயமாகிய பரபததியையும தெளிவாய அறிபவா வேதமறிநத பராஹமணராவா 16

56 ஸாவேசுவரன அழிவறறவன, ஜகததகாரணமாயிருபபவன அவ னுககு நமமீது உளள அருள நாம எததகைய குறறம செயதிடினும குறைவு படாது. நமமிடம தறசெயலாய ஏறபடட புணயம முதலிய அறப வியா ஜததையே கொணடு அவன நமமை உஜஜீவிபபிகக வழிதேடுகின்றான இததகைய எமபெருமானதிருவடிகளில் பிராமணாமுதல பஞசமாவரையி லுளள ஸகலஜாதியினரும பரபததியை அநுஷடிககலாம இதறகு ஜாதி முதலிய நியமம கிடையாது ஸமஸாரதாபததால வருநதி வேறு உபாயத தையும வேறு பலனையும வேறு தெயவததையும நாடாத யாவரும் இநத பரபததிககு அதிகாரிகளாவா இவவிஷயஙகளை அறிநது ஆசாரயாகள நமககு உபதேசிததனா. 17

57 பகதியோகமமுதலிய உபாயஙகள நமமாலஅநுஷடிககமுடியுமோ முடியாதோ எனற ஸநதேஹததைத தருவன அவறறில சகதியில்லாது பலனைப பெறுவதறகுமட்டும பேரவாககொணடு நிறகும நமககு எமபெருமா னது பெருமையைக கணடு அஞசி விலகாது, எளிமையைக கணடு நெருஙகி வருதத அஙகஙகளுடன கூடிய பரபததியை அநுஷடிககுமவகையை நம ஆசாரயாகள உபதேசிததனா. அவாகள இஙஙனம அருளாவிடில மனந தெளியாத நாம நமககுச சமமாயிருககும பரஹமா ருதரன முதலிய தேவாக ளிடம போய ஸமஸாரதுககததைப போககுமபடி யாசிகக நேரிடடிருக கும. அவவாறு செயயாது நம ஆசாரயாகள காததனா 18

58 எமபெருமான நமககும அவனுககும உளள நிதயமான ஸமபந தததாலேயே நமமைக காககக கடமைப்படடுளளான அநாதிகாலமாக நமமைப பெறககருதி நமமீது கருணையைப பொழிகினறான இததகைய ஸாவேசுவரன திருவடிகளில காககபபடவேணடிய வஸதுவாக நம ஆசா யாகள நமமை ஸமாபபிததனா 19

59 தன பகதாகளுககு, (அவாகளைச சாாநதவாககுஙகூட) மோக்ஷமவரையிலுளள பலனைக கொடுததும திருபதியடையாது இனனும என்ன வரததைக கொடுககலாமெனறு சிநதைகொளபவன நம பேரருளா ளன அவனதிருவடிகளைச சரணமடைநத பரபநநாகள நமககு அரசாக ளாகவும நிதயஸூரிகளாகவும பரமபதததிலேயே கருததைச செலுததுப பவாகளாகவும பரமஹமஸாகளாகவும ஹமஸமபோல் ஸாரததையே கொளப வாகளாகவும ஸகல யாகஙகளையும செயதுமுடிததவாகளாகவும ஆவா 20

60 திருமநதிரததில கூறபபடும மூனறு நிஷடைகளையுடையவா தமக்கு உசிதமான நிதயநைமிததிக காமஙகளையனறித தகாத காமஙகளைச

செயயத துணியமாட்டாாகள. ஸவநிஷடைகளின அடையாளஙகளைத
தமமிடததது நிசசயமாயக கணட பரபநநாகள பூமியிலுள்ள நிதயஸூரிக
ளெனக கொளளபபடுவா. 21

61 எமபெருமான பரபநநாகளின பொறுபபை ஏறறுககொணட
பின தேவா முதலியோரிடம அவாகள பட்ட கடன நீஙகிவிடும இநத
துணைப பெருமையுடன தமிழவேதமாகிய திவயபரபநததததைக கறறறிநத
பாகவதோததமாகள, ஸ்ரீவைகுணடததில நிதயஸூரிகள பாராததிததுப
பெறவேணடிய கைஙகாயஙகள முழுவதையும இமமணணுலகிலேயே
அடைநதுவிடுகினறனா 22

62 வேதாநதஙகளை நனகு உணாநத பாகவதாகள எமபெருமா
னுடைய திருககலயாணகுணஙகளை நினைநது நினைநது ஆசசாயமுறுவா
அவவெமபெருமானுடைய அடியாாகளான நாம அவனடியாாகளான
மஹானகளுககு அனபுடன கைஙகாயததைச செயய முறபடடுச சாஸதரம
கூறிய வழி பிறழாது நடநதோம 23

63 இநத ஸமஸாரததையாகிய இரவில நமககு மேனமேலும
வளாநதுவருகிற அஜஞாநமாகிய இருளைபபோகக வேதமாகிய சநதிர
னுடைய நிலவுபோனறிருககும ஸமருதி முதலிய பரமாணஙகளைத தவிர
வேறு ஸாதநம ஒனறுமிலலை ஆதலின எலலாத தேவரினும மேமபடடு
நிறகும எமபெருமான வேதமாகிய மூலததைககொணடு சாஸதரஙகளால
நனமை தீமைகளை விளககி வழிகாடடுகினறுன அநதச சாஸதரஙகளில
கூறிய முறைவழுவாது பகவதகைஙகாயததை அநுஷடிதது நிதயஸூரி
களைப போனறவராானேம 24

64 தனனிடம உளள பாபஙகளுககு அஞசி எமபெருமானதிரு
வடிகளில பரபததியை அநுஷடிதத சேதநன இஙகுளள நாள பகவதகைங
காயம முதலிய பலனுககு இடையூருயநிறககககடவ பாபஙகளைப புததி
பூாவமாக ஒருகாலும செயயமாடடான அவவாறு பாபமசெயயக காரண
மான அவிவேகம ஒருகால அவனிடம இருநதிடினும அநதப பாபததிறகுக
காரணமாயுளள பாபமும ஒழியவேணடுமெனறு பரபததியைசசெயதுவிடின
அவனிடம உளள அவிவேகமும ஒழிநது பாபமசெயய வழியிலலாதுபோம்

65 வேறு பலன ஒனறையும நாடாது மோக்ஷததையே விருமபி
பரபததியை அநுஷடிதத பரமைகாநதிகள வஸிககும இடமே இமயமலையி
லுளள திவயதேசம, கஙகாதீரம, காவேரிதீரம, கடறகரையிலுளள சுவேதத
வீபம, அயோததிமுதலிய புணயக்ஷேததரம, ஸ்ரீவைகுணடம ஆகிய இவை
யனைததும கூடிய புணயக்ஷேததரமாம பாகவதாகள நிறைநத பகவதக்ஷேத
ரம கிடைககபபெறுதபொழுது பாகவதாகள வஸிககும க்ஷேததரமே பரபந
னுககு வாஸததிறகு உரியதாம 26

66 பரபநநனுகிய ஜீவன பரஹமநாடியாகிய தனிநாடியின வழிக
குச செலல இசசரீரததை விடடுப புறபபடுவதறகு க்ஷேததரம காலம நிமித
தம ஆகிய இவை சிறநதிருககவேணடுமெனற நிாபபநதமிலலை அவை
எததகையனவாயினும சிறநதனவேயாம 27

67 மோக்ஷத்தையடையும் சேதனன் இச்சரீரத்தைவிட்டு வெளியேறி ஸூக்ஷ்மசரீரத்துடன் செல்லும்போது அக்நிதேவதை, பகலின் தேவதை, சுக்லபக்ஷதேவதை, உத்தராயணதேவதை, வர்ஷதேவதை, வாயுதேவதை, ஸூர்யன், சந்திரன், மின்னலின் தேவதை, வருணன், இந்திரன், ப்ரஹ்மா ஆகிய ஆதிவாஹிகர்கள் வழிகாட்டி உபசாரம் செய்ய, காமத்தின் பலமாகவின்றி இவன் அநுஷ்டித்த உபாயத்தின் மஹிமையால் கிடைக்கும் போகங்களைப் பெற்றுக் கடைசியில் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைவான் 28

68 ஸர்வேச்வரன் எல்லா ஜீவர்களிடமும் அவர்கள் செய்யும் சிறிய உபாயத்தாலே மனமகிழ்ந்து பலனை அளிக்க முற்படுகின்றான் அவன் திருவடிகளில் நம் ஆசார்யர்கள் நித்யகைங்கர்யம் செய்துவருகின்றனர். அவர்கள் நமக்கும் அந்தக் கைங்கர்யம் கிட்டவேண்டுமென்று விரும்பினர் அதன்படியே நாம் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை அடைந்து நம் ஆசார்யர்களின் திருவடிகளின்கீழ் அடங்கி நின்று பகவதநுபவத்தை இடைவிடாதுபெற்று அதிலேயே மண்டிக்கிடப்போம் 29

69 ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸர்வவித்பந்து; நம் அஜ்ஞானத்தை ஒழிக்கக்கூடிய கருணைக்கடல், தன் ஸங்கல்பத்தாலே அனைத்தையும் தரித்து நிகரற்றுநிற்பவன், பெரியபிராட்டி நமக்குப் புருஷகாரமாய்நின்று பரிந்து பேச நம்மிடம் பின்னும் கருணை வளரப்பெற்றவன். இத்தகைய ஸ்ரீமந்நாராயணனே வேறு உபாயம் அநுஷ்டிக்கச் சக்தியில்லாது ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு மற்ற உபாயத்தின் ஸ்தானத்தில்நின்று பலன் கொடுக்கும் ஸித்தோபாயமாகின்றான் 30

70 சேதனன் பக்தி—ப்ரபத்திகளுள் ஒன்றை அநுஷ்டித்தபின்பே ஸர்வேச்வரன் அவனை ஏற்றுக்கொண்டு பலன் தருகின்றான் என்று உபநிஷத்துக் காட்டுகின்றது ஆகவே அவ்வுபாயங்கள் எம்பெருமானுக்கு நம் மீது உள்ள மனக்கலக்கத்தைப் போக்கி நமக்கு மோக்ஷம் தரக் காரணமான அருளை உண்டாக்குவதற்குமட்டும் உதவுவனவென்றும் அவனே ப்ரதானமான ஸித்தோபாயமென்றும் தெளிந்து நம் சக்திக்கு ஏற்ற உபாயத்தை அநுஷ்டித்து எம்பெருமானால் உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றோம் 31

71. எம்பெருமான் தனது அருளால் தன்னைச் சரணமடைந்த ப்ரபந்நர்களுக்குத்தன்னைப்போன்ற குணங்களைக்கொடுத்து அவர்களை முக்தராக்க மிக்க ஆவலுடையனாயிருக்கின்றான் இப்படிக் கருணை சுரந்து நிற்கும் அவன் கண்ணனாய் நின்று உபதேசித்த சரமச்லோகத்தின் தாத்பர்யத்தை நன்கு அறிந்த வியாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகள் ப்ரபந்நனுடைய பெருமையைச் சாஸ்த்ரங்களுக்கு முரண்பாடாக அளவுக்கு மீறி இசையமாட்டார்கள் இந்தத் தத்துவார்த்தத்தை நம் ஆசார்யர்கள் உபதேசித்தனர். 32

72 உண்மையேபேசும்தன்மையுடைய வேதாந்தங்கள் எம்பெருமானது பெருமையை அளவிடமுடியாதென்று புகழ்கின்றன இந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சரணமடைந்த ப்ரபந்நர்கள் ஜாதி முதலியவற்றால் தாழ்ந்தவராயினும் அவர்களுக்குப் ப்ரதாநபலனாகிய மோக்ஷத்திலும் பகவானுடைய அபிமானத்திலும் குறையில்லை ஆதலின் அவர்களின்

பெருமை அளவுபடுததிக கூறவியலாததாம இநதத தததுவாாததததை யும நம ஆசாாயாகள பக்ஷபாதமினறி உபதேசிததனா 33

73. எமபெருமான ஸகலஜகததுககும காரணமாய எலலோரினும மேமபடடுகிறபவன, அனைததையும காபபவன அசேதனததைக காடடிலும வேறுபடடுகிறதும ஜீவராகிய நாம அவனுககே அடியராய நிறகினறோம அஹஙகாரமமகாரஙகள கழியபபெறற நாம வேறு உபாயததை அநுஷடியா மல, உலகஙகளைப படைதத ஸ்ரீமநநாராயணன திருவடிகளையே உபாயமாகப பறறி நம பொறுபபை ஸமாபபிதது ஸ்ரீவைகுணடததில நிதயஸூரிகள பரமபரீதியுடன செயயும கைஙகாயததைப பிராாததிககினறோம இவவாத தஙகளைக கூறுகினற திருமநதிரததை ஆசாாயாபால அதயயநம செயதோம

74 ஸ்ரீமநநாராயணன கடவலலியில பிரிதது அநுஸநதிககபபடு கினற இரணடு வாகயஙகளை ஒனறுசோதது தவயமாககி நமககு அருள புரிநதான பெரியபிராடடியாரோடு கூடிய அவனுடைய திருவடிகளையே உபாயமாகபபறறி ஸ்ரீவைகுணடததிறகுச சென்று அவனையே நெருஙகி அஹஙகாரமமகாரஙகளினறிக கைஙகாயம செயவோம எனகிற அாததததை தவயததில அநுஸநதிததோம 35

75 கணணபிரான, மிகக கவனததோடு சிரமபபடடு அநுஷடிகக வேணடிய பகதியோகம முதலிய உபாயஙகளைக கைககொளளமுடியாது தன திருவடிகளைச சரணமடைநத பரபநநாகளுடைய பாபககூடடஙகள அனைததையும மறுபடியம தொடராதபடி ஒழிததுவிடுவதாகத திடமான அருளால சரமசுலோகததில வெளியிடடான. அதன அநுஸநதாநததால நமது அஜஞாநம நீஙகிச சோகமொழிநது பலனில ஐயம நீஙகி நமமைக காககும பொறுபபுத தீாநது எபபொழுதும மகிழவுறறிருககினறோம 36

76 அஜஞாநலேசமுமிலலாத நம ஆசாாயாகள ரஹஸயாாததங களை அபாதரததில உபதேசிககாது சேமிதது வைததிருநதனா தாஙகள பரமபதமசெலலவிருமபியபோது இநத ஸமஸாரிகள அனைவரும அஜஞாநம நீஙகி எமபெருமானதிருவடிகளில பரபததியை அநுஷடிதது உஜஜீவிகக வேணடுமெனறு குளிாநத எணணஙகொணடனா விவேகததைபபெறறுப பகவதகைஙகாயததில சிரததையுளள சிறநத சிஷயாகளிடம, ஒருகாலும அழியாத ஸமபரதாயமெனனும தீபததை எறறிவைதது உலகமெஙகும பரவுமபடிசெய்தருளினா 37

77 ஆசாாயன சிஷயாகளுககுத தததுவம உபாயம புருஷாாததம ஆகிய இவறறை உபதேசிதது ஜஞாநமாகிய தீபததை எறறி அஜஞாநததை ஒழிததுவிடுகினறுன இததகைய ஆசாாயனவிஷயததில செயயககடவ பிரதியுபகாரததைக காணபதறகு ஸாவஜஞனுய அதிசயச்செயகையுடைய னை ஸாவேசுவரனுலும முடியாது மறறவாகளால எவவாறு முடியும? ஆயினும உலகில சிஷயாகள ஆசாாயனைப புகழநது மகிழகினறனா, மனத தால தியானிககினறனா, அவனுடைய கீாததியைப பேசிப பேசி வளாக கினறனா இவையனைததும அவனிடம உளள அனபிறகுப போககுவீ டாகச செயவதனறி அவனிடம பெறற மஹோபகாரததிறகுச சிறிதளவும ஈடாகமாடடா 38

78 பரபக்தியின் பெருமையை உபதேசிக்கும் ஆசாரியன் பக்கல் விவேகத்தைப் பெறவேண்டுமென்று விரும்பும் ஆஸ்திகர்களான சிஷ்யர்களுக்கு மிகப் பயன்படுமாறு இந்த ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரமென்னும் நூலை இயற்றினோம் இதில் முதலில் தத்துவம் உபாயம் புருஷார்த்தம் ஆகிய இவற்றின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை ஆசாரியனிடமிருந்து பெற்றவாறே நன்கு விளக்கினோம் பின் அவற்றில் வரும் ஆக்ஷேபங்களுக்கெல்லாம் ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு ஸமாதானம் கூறி அவற்றை ஸ்தாபித்தோம் அதன் பின் ரஹஸ்யங்கள் மூன்றிலும் ஆத்மகொள்ளும் முறைகளை விளக்கி அவற்றில் முக்கியமாய ஜீவன் எம்பெருமானுக்கே சேஷமென்றும் சுதந்திரமில்லாதவன் என்றும் கூறப்படுவதாகவும் வெளியிட்டோம் அதற்கும் பின் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பெறவிரும்பிவந்து அடிபணியும் சிஷ்யர்களாகிய நல்ல பாத்ரத்தில் உபதேசிக்குமாறு கருணைசுரந்துநிற்கும் ஆசாரியனுடைய பெருமை முதலியவற்றை விரித்தோம் இத்தகைய ஸாரார்த்தங்களை அடக்கிக்கொண்டிருக்கும் இப்பிரபந்தத்தை அநுபவியாது அற்பவிஷயங்களில் ஈடுபடுவதால் பயன் யாதுமில்லை 39

79 பகவானும் பாகவதர்களும் நற்குணங்களில் வழுவாத அதிகாரிகளிடம் மகிழ்ந்து அருள்புரிகின்றனர் அவர்களின் அருளைத் துணைகொண்டு வேதாந்தத்தில் நன்கு பரிசயஞ்செய்து இப்பாசுரங்களை இயற்றினோம் இவை ஆத்தமறியாமல் அநுஸந்திப்பினும் செவிக்கு இனிய அமுதம்போன்றவையாம் அந்தாதியாய் அமைந்த இந்த முப்பத்திரண்டு பாசுரங்களும் இயல் இசை நாடகம் என மூவகைப்பட்ட தமிழ்ப்பாஷைக்கே அலங்காரமாய் விளங்குவனவாம்

இங்கு 'முத்தமிழ் சேர்ந்த' என்னும் தொடருக்குக் கவியின் சிறப்பு, விஷயத்தின் பெருமை, வாக்யங்களின் அழகு ஆகிய மூன்று அம்சங்கள் நிறைந்த என்றும், சொற்சுவை, பொருட்சுவை, இசைக்கு ஏற்றமை ஆகிய மூன்றும் அமைந்த என்றும், ஆசுகவி, சித்ரகவி, இனிமை ஆகிய மூன்றும் பெற்ற என்றும் பழையவுரைகள் பொருள்கூறும்

இந்தப் பாசுரத்தோடு அந்தாதித்தொடை முடிவுற்றது. 40

80 பேரருளாளன், சேதநம் அசேதநம் என்னும் தத்துவங்கள் அனைத்தையும் தனக்கு ஆபரணமாகவும் ஆயுதமாகவும் கொண்டு 'குன்றின் மேலிட்ட விளக்கு' என்னலாம்படி ஹஸ்திகிரியின்மேல் அனைவரும் கண்டு களிக்குமாறு நின்று உலகத்தைக் காத்தருளுகின்றான் 41

81 திருவரங்கமென்னும் திவ்யதேசம், எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் தெவிட்டாத அமுதமாயக் கருணையே வடிவுகொண்டாற்போன்ற ஸ்ரீரங்கநாதன் நித்யவாஸம் செய்யப்பெற்றது, ப்ரஹ்மாவினால் இக்ஷ்வாகு என்னும் அரசனுக்கு அளிக்கப்பட்டது, ஸ்ரீராமபிரானும் வணங்கி ஆராதித்த பெருமையுடையது, அவனுக்குத் துணையாய்நின்று உதவிய விபீஷணாழ்வானுக்குத் துணையாயது, வேறெங்கும் பெறமுடியாத பலன்களையெல்லாம் அளிக்கவல்லது, ப்ரணவவடிவங்கொண்ட விமானத்தோடு சோந்துநிற்பது, ஸகலபாபங்களையும் போக்கவல்லது இத்தகைய ஸ்தானம் திவ்யதேசங்களுள் தலைசிறந்துநிற்கப்பெற்றதாம் 42

82 திருவேங்கடமென்னும் திருமலை எம்பெருமானுடைய திரு வடிகளை அடியார்களுக்குக் காட்டித்தரவல்லது, எத்தகைய கொடிய பாபம் செய்தவராயினும் தன் ஸமீபஸ்தலங்களில் வஸித்ததாலேயே ஸகலகாமங் களையும் ஒழிக்கக்கூடியது, இதுவே பரமபதமென்று சொல்லும்படி பெருமை பெற்றது, கோனேரி பாபநாசம் முதலிய பல புண்யதீர்த்தங்கள் நிறை ந்தது, புண்யத்தின் உறைவிடமென்னும்படியுள்ளது, பரமபதத்தில் சென்று அடையக்கடவ பகவதநுபவங்களையெல்லாம் இங்கேயே அளிக்கவல்லது ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளும் பூமியிலுள்ள பாகவதர்களும் விரும்பி ஈடுபடுவது, வேதத்தில் புகழப்படுவது இத்தகைய பெருமையுடைய திருமலை பாகவதர்கள் வஸிக்க உரியதாம் 4

83 உலகிலேயே பெரிய ஒரு போர்க்களத்தில் நிகரற்ற வில்லினை எய்த அம்பினால் ராவணனுடைய பத்துத்தலைகளையும் ஒரே கொத்தாக உதிர் த்துத் தள்ளித் தன் பெருமையைக் காட்டியருளிய சக்ரவர்த்தித்திருமகனும் யசோதை கடைந்துவைத்த தயிரையும் வெண்ணெயையும் வாரியுண்டு தன் எளிமையைக் காட்டியருளிய கண்ணபிரானும் பேரருளாளனாய்நின்று அனை வரும் கண்டு களிக்குமாறு உறையுமிடமாகிய ஹஸ்திகிரியென்னும் திவ்ய தேசமே அடியார்களின் பாபங்களைப் போக்கவல்ல திருவாழியாழ்வான் போன்றதாகும் எம்பெருமான் கையில் தரித்திருப்பது அழகிற்கும்மட்டுமே யாம் 4

84 இதன் விளக்கத்தைப் பதவுரையின்கீழ்க் காண்க 4

85 ஸர்வேச்வரன் மஹாபுண்யக்ஷேத்ரமாகிய த்வாரகையிலுள்ள வர்கள் தன்னைக் கண்டு உய்யுமாறு வஸுதேவனுக்குத் தவப்புதல்வனாய் அவதரித்தான், அர்ஜுநனுக்குத் தேர்ப்பாகனாய் அமர்ந்து தன் எளிமை யின் உச்சநிலையை வெளியிட்டருளினான் இத்தகைய கண்ணன் முன் தானும் பிராட்டியுமாய் நின்று ஒருமுகமான ஸங்கல்பத்தால் படைத்த ஜீவாத்மாக்கள் அனைத்தும் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண் அர்ஜுநனை வ்யாஜமாய்க்கொண்டு சரமச்லோகத்தை உலகுக்கு உபதேசி, தான், அதிலே கூறப்பட்ட ஸித்தோபாயமாகவும் தானே நின்று நம்மை காக்கும் பொறுப்பைத் தானே ஏற்றுக்கொண்டான். இனி, இங்ஙனம் மோக்ஷத்தைப் பெற்று அவன் திருவடிகளுக்கு இடைவிடாது கைங்கர்ய செய்வதற்கு இடையூறாக ப்ரக்ருதியைக்கொண்டு நமக்குத் தத்த்வத்தை மறைத்துச் செய்த கண்புதையல்விளையாட்டைக் கைவிட முற்பட்டுநி கின்றான் இனி விரைவில் மோக்ஷம் பெறலாம் 4

86, 87 இவற்றின் விளக்கத்தை முறையே 316, 318-பாசுர களின் உரையிற் காண்க 47, 4

88 ஸர்வேச்வரன் ஸங்கல்பித்த விஷயத்தை ஒருவரும் தடை செய்யமுடியாது அவன், தன்னையடையாத நாஸ்திகர்களுக்கு எல்லாவ ஆசைகளையும் உண்டாக்கி அவர்கள் அந்தப் போகங்களை அடையமுடியாம தானே தடைசெய்கின்றான் இத்தகைய எம்பெருமான் நம்மீது அரு புரிந்து நமக்கு ஸம்ஸாரத்திலுள்ள நசையைத் தீர்த்தான், தன் திருவடிகளி

கீழே நம்மைக காககவேணடிய வஸதுவாககொணடான, முனபு அஹங கார மமகாரஙகளால் நமககு எறபடட காமஙகளால் தனககு உண்டான கோபம தீரநதான; நமககு மோக்ஷததையளிக்க முறபடடுப பல அவதாரங களையும செய்து நமமோடு கலநது பரிமாறினை இபபடியிருநதும இநத அருமையையறியாத நாம ஸமஸாரததைவிட மனஙகொளளாது 'இனறைககு நாளைககு' எனறு காலம தாழததுவதைக கணடு அவன பரிஹஸிககினறான எனனே நம அறியாமை !!! 49

89 ஸர்வேசுவரன முதலாழவாரகளைககொணடு மூனறுதிருவநதாதி களைப பாடுவிததது உலகிலுள்ள அஜஞாநததைப் போககிப பகதிப்ரபததிக ளாகிய உபாயஙகளை வெளியிடடு உலகததை உஜஜீவிபபிததருளினை. அஙஙனமே அடியேனமூலமாய் அவவெமபெருமான பரவாததிபபிதத இநத ஸ்ரீமதரஹஸயதரயஸாரமெனனும ஸூகதியும தததுவம உபாயம புரு ஷாரததம ஆகிய இவறறை விளககி உலகை உஜஜீவிககசசெய்யும 50

90 பகதாகளால விடமுடியாது எபபொழுதும் அநுபவிக்கத தெவிட்டாத அமுதமாயஙிறகும ஸ்ரீரஙகநாதனுடைய திருவடிகளே முன கிருஷ்ணவதாரததில் சகடாஸுரன தொலையுமபடி உதைததனவும், இரணடு மருதமரஙகள் ஒடிநதுபோகுமாறு தவழநதனவும, வெணணெ யைத திருடியதறகாக உரலிலே கட்டபபடடனவும, தாமனுடைய வேணடு கோளுககிரஙகித துரியோதனனபால தூதுசெல்ல மகிழநது உடனபடடன வும, பல துஷடர்களை அழிககப பிருநதாவனததில ஸஞ்சரிததனவும, பெரியபிராடடி தன தளிரககையால வருடுவதைககூடப பொறுக்காது புஷபஙகளைககாடடிலும சிவநதிநினறனவும, முமுக்ஷுக்களான மஹாஷி களின பகதிககு இலககாயநினறனவும, ஸ்ரீரஙகவிமாநததில நிதயவாஸம செயதனவும, அரஜுநனுடைய தேரில பாகனுயநினறனவும, காளிய னுடைய படம நசுஙகுமாறு நடனமாடினவும், பிறமததிதினருககுக கிட்டக் கருதவும் முடியாத பரமபதததில அமாநதனவும், நமமாழவார தம ஸூகதி களினவாயிலாகச சுவைபபதறகுத தககனவும, திருததுழாயைச சூடி அழகு பெற உரியனவும, உததரையின காபபததிலிருநத கரிக்கடடையைப பரீ க்ஷிதது எனனும இளஙகுமாரனாககினவும, மிகக வீரமுள்ள அஸுரஸேனையை முழுதும அழிததனவும ஆம இததகைய திருவடிகளையே உபாயமாகவும பலனுகவும கொணடு அடியாரகள் உஜஜீவிபபாரகளாக

[இபபாசுரததில 'பெரியபெருமாள' எனுநதொடா, ஸதயவரத மாஹாதமயமெனற ரஹஸயததில 'பெடையிரணடை' எனும பாசுரத தின அவதாரிகையில பேரருளாளனையே பெரியபெருமாளாக ஸ்வாமி தாமே அருளிசசெயததைத தழுவிப பேரருளாளனைக குறிபபதாகவும, 'மனுமுறையில . ..உறைநதன' எனுநதொடா ஸ்ரீபடடா அருளிய ஸ்ரீரஙகராஜஸதவம 78-வது சுலோகததை அடியொறறிப பேரரு ளாளனே திருவரஙகததில பளளிகொணடதைக காட்டுவதாகவும பேரரு ளாளனிடம மிக ஈடுபடட பெரியோா ரஸோகதியாகப பணிபபர்] 51

91 வேதாந்தங்களில் மிக்க நம்பிக்கையுள்ள ஆஸ்திகர்களும், ஸூக்ஷ்மபுத்தியையுடையவர்களும், பிறர்பால் அஸூயைகொள்ளாதவர்களும், ஆசார்யர்களிடம் ஸம்ப்ரதாயத்தை உபதேசிக்கப்பெற்றவர்களும், ஸாரமான விஷயங்களையே கைக்கொள்ளுமவர்களும், ஸம்ஸாரத்தில் ஈடுபட்டுநிற்கும் பாமரரின் கட்டுப்பாட்டுக்கு வசப்படாதவர்களும், அற்ப பலனில் பற்றில்லாதவர்களுமான அதிகாரிகள் பரமஸாத்துவிகர்களான நம் ஆசார்யர்களால் காட்டப்பட்ட இந்த நல்வழியில் நடந்து உஜ்ஜீவிக்கப் பெறுவர் ஆக, எவ்வழியாலும் நம் ஸம்ப்ரதாயம் இடையீடின்றிச் சாச்வதமாய்விளங்கும் 52

92 நம் ஆசார்யர்கள் உலகத்தோரால் போக்யமாகக்கொள்ளப்படும் அற்பபலன்களைத் தம் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்பனவல்லவென்று விலக்கி, உபாயத்தை அநுஷ்டிப்பதாலே உண்டாகும் எம்பெருமானது அருளே மோக்ஷத்திற்கு முக்கிய உபாயமென்றும் மற்றது அன்றென்றும் உறுதிகொண்டு நாம் இப்பொழுது இப்பிரபந்தத்தில் விளக்கிக்கூறிய ப்ரபத்திமார்க்கம் சாச்வதமாக நடந்திடவேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு, நம்மை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதில் உள்ள பேராவலால் நம்மிடம் உள்ள குற்றங்களைப் பொறுத்தருளி, நமக்கு இந்த ப்ரபத்திமார்க்கத்தையே இனிய அமுதமென உபதேசித்தனர் நாம் இந்த ப்ரபத்திமார்க்கத்தையே கைக்கொண்டோம் 53

93 ரஹஸ்யார்த்தங்களை அறியப்பெற்ற நாம் எட்டும் இரண்டும் கூடினால் பத்தாம் என்று கூறவும் முடியாத நிலைமையில் பகவத்பக்தியின் பெருமையை அறியாது இருக்கிறோம் ஸ்ரீமந்நாராயணன் நமக்கு ஆசார்யனுமாய் ரஹஸ்யார்த்தத்தை உபதேசித்து ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தர முன்வந்துள்ளான் அவன் முன்பு சரமச்லோகத்தில் உங்கள் காமம் முழுதும் நீங்குவதற்கு ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்துப் பயமற்று இருப்பீர்களாக என்று உபதேசித்ததை நினைந்து கவலையற்றிருக்கிறோம்.

[எட்டும் + இரண்டும் = பத்து பத்து என்ற சொல் பக்தியைக் குறிக்கும் ஆகவே, பக்தியை அறியாத என்றும் பொருள் கூறுவதுண்டு] 54

94 இந்தப் பிரபந்தத்திலே கூறிய நிஷ்டைகள் இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் எளிதில் பெறக்கூடாதனவாம் ஆசார்ய கடாக்ஷத்தால் இந்த நிஷ்டைகள் நமக்கு வரவும் இவையுடையாரைக்கண்டு மகிழவும் இக்கர்மபூமியில் நமக்கு வாய்த்ததே என்னே நம் பாக்கியம் !!! இனி வக்ரபுத்தியுடைய சிலர் இப்பிரபந்தத்திலும் இதை இயற்றிய நம்மிடத்தும் தோஷமிருப்பதாய்க் கருதி வெறுத்தபோதிலும் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கு இப்பிரபந்தம் மிகப் போக்கியமாகவே அமையும் 55

95 ஸ்ரீஹயக்ரீவனே நமக்கு ஆசார்யனுடைய வடிவுகொண்டு நம் உள்ளத்தில் எழுந்தருளிய இவ்விஷயங்களை அனைவரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிப்பதற்காக ஓலையில் எழுதினோம் ஆகவே, ஸ்ரீஹயக்ரீவனே நேரில் அருளிய இந்த ஸூக்திக்குத் தோஷம் ஏதும் சொல்ல வழியில்லை அறிவாளிகளே! இந்த ஸூக்தியின் அருமையைக்கண்டு நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டாலும்

அதனால் என் மனம் எள்ளளவும் மகிழாது; அஸூயையால் குற்றமுள்ள தென்று வெறுத்திட்டாலும் என் மனம் உங்களை எள்ளளவும் வெறுக்காது ஸ்ரீ ஹயக்ரீவனையே முக்கிய கர்த்தாவாகக்கொண்டு அவதரித்த இந்நூலைக் கைக்கொள்வதில் மகிழ்வதும், வெறுத்திடுவதில் நிக்ரஹிப்பதும் அவனேயாம்

அதிகாரசங்கிரகம் — கருத்து முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

அமிருதாசுவாதினி—கருத்து

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸாரஸாரமுதல் முனிவாஹனபோகம்வரையில் மணிப்ரவாளநடையி லமைந்த ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ரஹஸ்யங்கள் சில்லறைரஹஸ்யத்தின் மற்றொரு பாகமாகவும் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் பிரதியரஹஸ்யங்களாகவும் வழங்கு கின்றன இவற்றின் விஷயம் அடங்கியமைந்த பாசுரங்களைத் தொகுத்து ஒரு ப்ரபந்தமாக்கி "அம்ருதாஸ்வாதினி" எனப் பெயரிட்டனர் பெரியோர் அமுதம்போன்ற விஷயங்கள் தன்னுள் அடங்கப்பெற்று, நம்மை அநு பவிக்கச்செய்வதால் இது இப்பெயர்பெற்றிருக்கும்.

இதிலும் திருமந்த்ரம் முதலிய மூன்று ரஹஸ்யங்களின் தாத்பர்யம் கூறப்படுகின்றது மேலும் ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தின் முக்கிய ஸாரமான காகசரணாகதி, விபீஷணசரணாகதி முதலியனவும் பிரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றன வராஹப்பிரானுக்கும் பூமிப்பிராட்டிக்கும் இடையே நடந்த ஸம்பாஷணை யால் அவதரித்த வராஹசரமசுலோகத்தின் பொருள், அஞ்ஜலியின்பெருமை முதலியனவும் இதில் கூறப்படுவதுடன் மற்ற ரஹஸ்யங்களின் விஷயங் களும் சுருக்கியருளப்பட்டும், அத்யற்புதமான ஸம்பாஷணையாக அமைந்த ஒரு பாசுரத்தால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் கீர்த்தி வெளியிடப்பட்டும், அமலனாதி பிரானின் ஸாரார்த்தத்துடன் இது முடிவடைகின்றது

---

96 நம் ஆசார்யர்கள் ரஹஸ்யங்கள் மூன்றையும் அவற்றின் தாத்பர்யத்தோடு நம் வாழ்நாட்களுள் நாம் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு செய்தனர்.

திருமந்திரத்தால் ஸ்வரூபம் முதலியவற்றை நன்கு அறிந்த பின் த்வயத்தால் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்கவேண்டியதுபற்றி அவை முறையே வேராகவும் கிளையாகவும் கூறப்பட்டன சரமசுலோகம் வேறொன்றைத் தேடவேண்டாதபடி உபாயத்தை விளக்கிவிதிப்பதால் நிகரற்றதென்ன லாயிற்று

97 ஸாவேசுவரன எலலாவறறுககும முதறகாரணமாயிருபபவன, அனைததையும காபபவன, பிராடடியை ஒருபோதும பிரியாதவன, சேதநனாகிய ஜீவன ஜஞாநஸவரூபமாயிருபபவன, ஜஞாநததைக குணமாகவும கொணடவன, அசேதநததிறகாடடிலும வேறுபடடிருபபவன இததகைய ஜீவனாகிய யான எமபெருமானுககு அடியன, அவனுடைய தாஸாகளாகிய பாகவதாகளுககும தாஸன, வேறொருவனுககும அடியனலலன இதுவே ஆஜநனதோபோனற பரணவததின ஸாராாததமாம 2

98 ஸ்ரீமநநாராயணன 'உனககு ஸமஸாரபநதததைப போககி முகதியைககொடுபபே'னெனறு சரமசுலோகததில உறுதிகூறினான அவன எனனிடமுளள அனபினால எனனைப பாகவதாகளுககும அடியனாககினான, தன அருளால பரபததியில மூடடி அநுஷடிககசசெயதான, எனனுடைய அஹங காா மமகாரஙகளைப போககி 'நான' 'எனனுடையது' எனறு கூறுவதறகிலலாது செயதான அவவெமபெருமானுககுப பரதநதரனான அடியேன அவனருளனறி எனசெயயவலலேன ? 3

99 இதன பொழிபபுரையைப பதவுரையினகீழக காணக 4

100 ஸ்ரீமநநாராயணன உபாயததை அநுஷடிதத ஜீவனுடைய புணயபாபஙகளாகிய காமஙகளை ஒழிககினறான, பின, முகதிககுத தடையாகவிருநத இசசரீரததினினறு பரஹமநாடியால ஜீவாதமாவை எடுதது ஆசசிராதிமாாககததால பரமபதததை அடைவிககினறான. காமஸமபநதததால மறைநதுகிடநத குணஙகளைத தருகினறான, ஜீவன மறுததாலும வலிநது பிடிதது இழுதது நனமைசெயயக கடவதான தன கிருபையால இநத ஜீவனை நிதயஸூரிகோஷடியில ஒனறுசோதது தன பரிபூாணாநுபவததைத தருகினறான இவவாததமே நாராயணசபதததினமேலுளள நானகாமவேறறுமையுருபின பொருளாகும 5

101 பரணவததால, ஜஞாநஸவரூபமாயிருககும நமககு எமபெருமானோடு எனறைககும உளள சேஷதவம எனற ஒரு ஸமபநதததை அறிநது பெருமைபெறறோம நமஸஸபதததால அஹஙகாா–மமகாரஙகள ஒழியபபெறுதலும, சரணாகதியும, தனனை ஸவதநதரனாயநினைததல நீஙகுதலும, பாகவதாகளுககு அடிமையாநதனமையுமாகிய ஆததஙகளை அநுஸநதிததோம நாராயணசபதததால, ஸகலவிதபநதுவாய ஸகலவஸதுககளையும ரக்ஷிபபவனுமான ஸ்ரீமநநாராயணனுடைய குணஙகள முதலியவறறை அறியபபெறறோம. மேலுளள நானகாமவேறறுமையுருபால, ஸமஸாரம ஒழிநது எமபெருமானதிருவடிகளைத தலையிற சூடி நிதயஸூரிகளோடு சோநது இடைவிடாது கைஙகாயமசெயதலாகிய ஆததததை உணாநதோம

102 வேதஙகளிற கூறபபடட காமயோகம ஜஞாநயோகம பகதியோகம ஆகிய கடினமான உபாயஙகளை அடியேன செயயததொடஙகி வீணதுனபமுறாதபடி செயயவேணடுமெனறு ஆசாாயாகள திருவுளளங கொணடு மிக எளிய பரபததியை அடியேனுககு உபதேசிததருளினா அதையறிநத அடியேன ஸ்ரீமநநாராயணனுடைய திருவடிகளே ஸமஸாரத திறகுத தகக அணையாகுமெனத துணிநது அவறறை உபாயமாகப பறறினேன. 7

103 பிராடடியைவிடடு க்ஷணமும பிரியாதுநிறகும ஸ்ரீமந நாராயணனை சேதநாகளை உஜஜீவிககச செயதாலேயே தன திருககலயாண குணஙகள நிலைபெறுமெனக கணடான, ஜீவாகளை பரபததியிலே மூடடித தன திருவடிகளினகீழக காககபபடவேணடியவாகளாகக கொணடு 'ரக்ஷகன' எனற தன பெயரை நிலைநாடடிககொளகினறுன இபபாசுரத தில முறபாதியிற கூறிய ஸ்ரீசபதததின பொருளவிளககததை 304-வது பாசுரவுரையிற காணக. 8

104 ஸ்ரீவைகுணடததில நிதயஸூரிகளால இடைவிடாது கைங காயம செயயபபெறற ஸ்ரீமநநாராயணன, அஹஙகார—மமகாரஙகளினறித தனனையடைநதவாககுத தன கைஙகாயததைச செயயும பாகயததை அளிககவிளைநது ஸ்ரீரஙகததில திருமேனிகொணடு நிதயவாஸம செயதருள கினறுன, அவனுககுச சேதநாபால இயறகையாகவுளள கருணை தனதிரு மாாபில கருணைருபிணியாய விளஙகும பிராடடியின ஸமபநதததால மேன மேலும வளாகினறது அததகைய கருணையுடைய அவன எனககுப பெறற தாயபோலநினறு, காபபதைத தன கடமையாககொணடு அபயமளிதது, என ஸமஸாரதாபமெலலாம தீருமபடி தன திருவடிநிழலைத தநதருள கினறுன 9

105 இதன கருததை 85-வது பாசுரததிற காணக 10

106 திருககையில திருவாழியைககொணடு ரக்ஷகனுயநிறபவனே! விசேஷஜஞாநததையும சகதியையும பெறற அதிகாரிகளுககுரிய பகதி யோகம முதலியவறறைச செயயும ஆறறலும உனனைததவிர வேறு கதியும இலலாத அடியேனுககுப பலனபெறுவதிலுளள ஸநதேஹததைப போககி இனி உனனிடம அபராதபபடாதவாறு செயதருளினுய உலகமுழுதையும தன நிழலில ஒதுஙகுமாறு அளநதருளின உன திருவடியினகீழ, உபா யததை அநுஷடிதத எனனையும காககவேணடிய ஒரு வஸதுவாகக கொளளவேணடும 11

107 விசேஷஜஞாநம இல்லாத இடைபபெணகளும தன பெரு மையை அறிநது ஈடுபடுமாறு பிராடடியோடு முனபு அவதரிதது அதனுல குறைவிலலாது பரிபூரணனுய பரகாசிபபவனே! உன திருவடிகளைச சரண மடைவதறகேறற நலல எணணததை எனககுக கொடுததருளினுய ஸ்ரீ வைகுணடததில நிதயஸூரிகளும முகதாகளும இடைவிடாது செயயும கைஙகாயததைப பிராடடியுடன ஏறறுநிறகும உனககு அதே நிலையில, நானும காமஙகள நீஙகபபெறறு அததகைய கைஙகாயம செயயுமாறு ஒரு நலலகாலததை விரைவில கிடடுமபடிசெயதருளவாயாக 12

108 எடடு அக்ஷரஙகொணட திருமநதரம தததுவததையும உபா யததையும புருஷாாததததையும காடடும வேதததில தனிததுக கிடநத இரணடு மநதிரஙகளை எமபெருமான தானே ஒனறுககி அருள புரிநத இருபததைநது அக்ஷரஙகொணட தவயம பரபததியை நாம அநுஷ டிககவேணடும முறையைக காடடும கணணன தானே அருளிச்செயத முபபததிரணடு அக்ஷரஙகொணட சரமசுலோகம பகதியோகததில சகதி

யறற பரபநாகள சுமததிய பாரததைக கணணன ஏறறுககொணடு அநத அநத உபாயஙகளின ஸதாநததில நிறகும நிலையைக கூறும இநத ரஹஸ யஙகளின ஆரததததை ஆசாரயாகள நனகு உணாநது நமககும உபதேசித தருளினா 13

109 ஆசாரயாகள ரஹஸயாரததஙகளை அபாததிரததில உபதே சிககாமல சேமிததுவைததிருககினறனா, மிகக ஆசாரயபகதியுடன வநது பிராாததிககும நமபோனற சிஷயாகளுககு அவவாததஙகளை உபதேசிக கினறனா இவவாறு அவாகள உபதேசிபபது தன கனறுககுப பாலைச சுரககும காமதேனுவைபபோல அருளாலமட்டுமேயனறி, தம புகழ நாட்டில பரவுவதையோ, செலவம சேருவதையோ, புணயம வருவதையோ கருதியனறு 14

110 மிகக அஹநதைகொணடு பிராட்டியின திருவடிகளில பெருமபிழை செயத காகனுககும உயிரைபபோககாது ஒரு கணணமாததி ரம அழிததுக காததருளிய ஸ்ரீராமனே ப்ரபநநாகளான கஜேநதராழவான விபீஷணுழவானபோலவாாககும நமபோனற சேதநருககும உபாயமாவான இதுவே ஸகல துககஙகளையும போககவலல வேததின ஸாராாததம 15

111 ஸ்ரீராமபிரான முன தன கருததைப பினவருமாறு வெளி யிட்டான—‘ஒருகால எனனைச சரணமடைநதவனுககும உனககுத தாஸ ஞக ஆகினறேன எனறவனுககும ஒரு பிராணிககும ஒரு பிராணியாலும பயம உணடாகாதபடி அபயம கொடுப்பேன இதுவே வேதம, ஸமருதி, ஸதா சாரம, என உளளககருதது ஆகிய இவவனைததையும தழுவிய பெரிய வரத மாகும’ எனறு இஙஙனம சரணுகதியின பெருமையை வெளியிட்ட எம பெருமானுடைய உறுதியை நினைநது உஜஜீவிததோம 16

112. உலகில மிருகஙகள பொனனைக கணடால அதை ஒதுககித தளளிவிட்டுத தம உணவுககேறற புலலையே விருமபி ஏறறுககொளளும ஆனுல அரசாகள அபபொனனையே மிக விருமபிக கைககொளவாாகள. அதுபோல பகவானுடைய திருவடிகளின பெருமையை அறியாத அறபாகள அவறறை நாடாது வேறு அறபபலனகளையே கொளவாாகள. அதனுல நமககு எனன நஷடம? நாம தனனைச சரணமடைநத அனைவருககும அருளபுரிய முறபட்டுநிறகும பகவானுடைய திருவடிகளையே தஞசமாகப பறறினேம 17

113 ஸகல வேதாநதஙகளின தாதபாயததையும நனகு அறிநத பூாவாசாரயாகள காமயோகம ஜஞாநயோகம பகதியோகம ஆகிய இவறறின ஸவரூபததை விளககி வெளியிட்டனா அவவுபாயஙகளை அநுஷடிககும போது ஆஙகாஙகு முடியாத அமசஙகளில பரபததியை அநுஷடிததால அவை நிறைவேறினவாகும இஙஙனம மறற உபாயஙகளையும ஸாதிததுத தரவலல பெருமைவாயநது ஸகலபலனகளையும கொடுககும பரபததியின நிலையை பரணவததால நனகு அறிவீாகளாக 18

114 பிராட்டியிடம மஹாபராதம செயத காகனமீது ஸ்ரீராமபிரான அஸதரததைப பிரயோகிததபோது காகன தான செயத பிழையைப பேசித

தன்னைக் காக்குமாறு உலகமுழுதும் சுற்றித்திரிந்து அனைவரையும் வேண்டி
ஞன் மஹாஷிகளும் தேவர்களும் அவன்மீது கோபங்கொண்டு துறந்து
விட்டனர் நாடெங்கும் சுற்றி வேறு புகலிடம் கிடைக்காது தளர்ந்து
ஸ்ரீராமன் திருவடிகளிலேயே வந்து விழுந்து உயிர்ப்பிச்சை கேட்டான்.
பரபந்நரான அனைவரையும் காத்தலையே தனது கடமையாகக்கொண்ட
சரண்யன் தன் அஸ்த்ரம் வீணாகாது அவனது ஒற்றைக்கண்ணைமாத்திரம்
அழித்து உயிரையளித்தான் இத்தகைய பெருங்கொடையாளனாகிய
இராமபிரானுடைய கைங்கர்யமே நமக்குப் புருஷார்த்தம் அதைப்பெற
முக்கியமான உபாயம் ப்ரபத்தியின் வசப்பட்ட அவனது அருளே. இவ்வர்த்
தங்களை ஆசார்யர்கள் உபதேசித்தனர் அவர்களின் திருவடிநிழலில் நின்று
மகிழ்வோமாக 19

115 இதன் தாத்பர்யத்தைப் பதவுரையின்கீழ்க் காண்க. 20

116 வராஹப்பிரான் பூமிதேவியிடம் வெளியிட்ட வராஹ சரம
சுலோகத்தின் தாத்பர்யம்— உலகம் முழுதும் எனக்குச் சரீரமாகும் எனக்
குப் பிறவியும் மரணமும் இல்லை என்னையே இடமான கதியாகக்கொண்டு
சரணமடைந்தவன் மரணகாலத்தில் தன் நினைவிழந்து கட்டைபோலும்
கல்லைப்போலும் தன் சரீரத்தில் கிடக்கும்போது அவனை ஆர்ச்சிராதிகதி
யால் பரமபதத்திற்கு அழைத்துச்சென்று எனக்கு ஸகல கைங்கர்யங்களையும்
செய்யுமாறு செய்வேன்— என்பதாம் இங்ஙனம் வராஹப்பிரான் கூறிய
உறுதியை நினைந்து நாம் கவலைநீங்கப்பெற்றோம் 21

117 வாக்குறுதி தவறாத வராஹப்பெருமாள் அருளிய சரம
சுலோகம் இரண்டின் பொருளையும் நன்கு அறிந்தோம் அவனது அருளால்
அவன் திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் பற்றினோம் இந்தக்
காமலோகத்தில் சுருங்கிக்கிடந்த நம் ஜ்ஞானம் முக்தியில் விகாஸத்தைப்
பெறுவதற்குமுன்பே வினைகள் அனைத்தும் நம்மை விட்டு நீங்கிச் சேரவேண்
டிய இடத்தைச் சேர முற்பட்டன என்ன ஆச்சர்யம் !!! 22

118 சேதநர்களே ! சாசுவதமென்று நாம் நினைக்கும் பெரிய
மலையும் ஒரு காலத்தில் உருத்தெரியாது சிதறிப்போகின்றதல்லவா? இதை
நீங்கள் அறிந்திருந்தும் உங்கள் சரீரத்தை ஸ்திரமென்று மயங்கி நிற்கின்றீர்
கள் உங்கள் சரீரத்தில் மடிப்புக்கள் விழுந்து தலை நரைத்தபின்னும் மர
ணத்தை வெறுக்கின்றீர்கள் உங்களுக்கு உள்ள அஜ்ஞானத்தைப் போக்கிக்
கொள்ள ஒரு வழி உளது— ப்ரளயகாலத்தில் கடலுள் அழுந்திய பூமியை
எடுத்துக் காத்தருளிய கருணைமூர்த்தியான ஸ்ரீ வராஹப்பெருமான் அரு
ளிய ப்ரபத்தியையே உபாயமாகக்கொண்டு உஜ்ஜீவிப்பீர்களாக 23

119 எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்குவதற்காகச் செய்
யும் அஞ்சலியின் பெருமை அளவிறந்ததென்று ஆளவந்தார் ஒரு சுலோகத்
தில் அருளிச்செய்தார் அதுவே உறுதியான ஸித்தாந்தமென்று நாம்
நிச்சயித்தறிந்துகொண்டோம் இவ்விஷயத்தில் முரண்பட்ட கொள்கையை
யுடைய பிறர் புரியும் வாதங்களையெல்லாம் கண்டித்தொழித்து இத்தகைய
அஞ்சலியை அநுஷ்டித்தோம் 24

120 உலகில நீா நிறைநது ஓடிவரும நதிகள பல இருபபினு
எமபெருமானுடைய திருவடியிலிருநது அவதரிதத கஙகையே சிறந
நிறகினறது கடல ஏழினுளளும பிராடடி அவதரிககபபெறற திருபபா
கடலே ஸாவேசுவரனுககுப பிரியமாயப பெருமைமிககு விளஙகுகினற
பலவகைபபடட சஙகஙகளுககுளளும அவன திருககையில ஏறியிறகும பா
யம பெறற வலமபுரிசசஙகமே பெருமை மிககதாம மணம மிகக புஷபமா
கள பலவறறினுளளும எமபெருமான மகிழவோடு தரிககும திருததுழா
மாலையின சிறபபு மறறவறறுககு வராது இஙஙனமே உலகில விளஙகு
சாஸதரஙகள பலவறறினுளளும பரபநநகுலததிறகுத தலைவரான நமமா
வாா முதலிய மஹாதமாககளுடைய ஸ்ரீஸூகதிகளே மேமபடடவை என
துணிநது ஏறறு அவறறினபடி நடககினறோம

121 ஸாவேசுவரனே கருணைமிகக ஆசாாயனாக அவதரிதது
முடைய அஜஞானமாகிய இருளைப போககித தானே ஸமஸாரமெனும
லுககு அணையாய நினறு நமமைத தாணடுவிககினறான ஆதலின பரஹ
முதலிய தேவாகளின போகமும நீாககுமிழிபோல அழியுநதனமையதெ
கணடு அவறறில ஆசையை ஒழிததோம பரபநநரான நாம இனி யாருக
கடமைபபடடவராவோம ? நமககும ஸாவேசுவரனைததவிர வேறு யா
கடமைபபடடவரலலா ஸாவேசுவரனும நாமுமே ஒருவருககொரு
கடமைபபடடிருககினறோம இவவிஷயஙகளை நமமிடம வநதடைநத
களுககும உபதேசிததோம

122 பூமியிலுளள உயாநத ரதநஙகள அனைததும பெருமையி
எமபெருமான கடலைக கடைநது அதினினறும எடுததுத தன திருமாா
தரிதத கௌஸதுபம எனனும ரதநததிறகு ஈடாகா காசி முதலிய பு
க்ஷேதரஙகள அனைததும பேரருளாளனாகிய மேகம கருணையாகிய நீ
பொழிநதுநிறகும இடமாகிய காஞசீக்ஷேதரததிறகுச சமமாகா. பரிசு
மான மனததோடு மஹாஷிகள வெளியிடட ஸமருதிகள புராணஙகள ஆ
அனைததும ஸாவேசுவரனால கொணடாடபபெறற நமமாழவாா முத
ஆசாாயாகளின ஒரு ஸ்ரீஸூகதிககு நிகராகா ஆஸதிகாகளே ! இவவ
வஸதுககளின தாரதமயததை அறிநது இநத ரஹஸயததில நாம கூ
பாதாநமான அாததஙகளையெலலாம ஒரு புதையலாககொணடு மகிழவீ
ளாக

123 எமபெருமானுடைய அடியாாகளாய அவனுககுப புத
ஸதாநததிலுளள நம அனைவருககும மோக்ஷாநநததைப பெற உரி
யுணடு ஸாவேசுவரன இததகைய நமககு ஸவரூபததையும தாமபூதஜஞா
தையும கொடுததுக காககினறான பழைய வாஸனையால மறு
காமஸமுதரததில மூழகாதவாறுசெயய நினைதது நமமைச சிற
ஆசாாயனபககல சோதது அவனிடம ரஹஸயாாததஙகளை உபதேசிக
பெறறு பரபததியை அநுஷடிககுமாறு செயகினறான பின நமககு
சரீரம கழிநததும பரமபதததிலே சோதது நாம செயயும பரிபூாணகைங
யததை ஏறறுககொளளப பேராவலகொணடுநிறகினறான "இஙங
மஹோபகாரம செயது தநதையாயநிறகும எமபெருமான திருவடிகள

நாம தலைவணஙகபபெறறோம இதறகுக காரணம அநதத திருவடிகளின பெருமையைத தம ஸூகதியினவாயிலாகக காட்டித்தநத நமமாழவாரின அருளேயாம 28

124 இதனை விளககவுரையைப் பதவுரையினகீழக காணக 29

125 பேரருளாளன, பாபசசெய்கைகளிலேயே ஈடுபடடுககிடக கும நமமைக காககககருதி நமமுடைய பாககியம பககுவமான ஸமயததில ஆசாரயனதிருவடிகளில நமமை ஆசரயிககசசெயகினறான, பின உபாயத தில நமமை மூட்டிக காமபாசஙகள முழுவதையும நீககி ஆதிவாஹிகாகளைக கொணடு அாசசிராதிகதியால பரமபதம சேரபபிதது மோக்ஷாநநததைதக கொடுககமுறபடுகினறான இததகைய ஸாவேசுவரன நமககுச செயயும உதவிகளை அளவிடடறிபவா யாா ? 30

126 எனககுத தலைவனை ஸாவேசுவரனே ! உன அருளைத தவிர அடியேனுககு வேறு கதியிலலை அநாதிகாலமாய உன திருவடிகளில அபராதமசெயதுவநத நிலை இபபொழுது நீஙகிவிடடது உன அருளைப பெறுவதறகு ஸாதநமாக உன திருவடிகளில பரபததியை அநுஷ்டிததேன, என அஜஞாநததை ஒழிதது நிதயஸூரிகளின வாழவை எனககுத தருமாறு உனனை வேணடிககொணடேன இனி எனககு ஒரு பொறுபபும வைககா மல எனனைக காககவேணடிய வஸதுவாக ஏறறுககொள்வாயாக

[இப பாசுரததில முதலவரியால காாபபணயமும, 2-வது வரியால பராதிகூல்யவாஜநமும, 3-வது வரியால ஆநுகூலயஸஙகலபமும, 4-வது வரியால மஹாவிசுவாஸமும, 5, 6-வது வரிகளால கோபதருதவவரணமும, 7, 8-வது வரிகளால ஆதமஸமாபபணமும் கூறபபடடனவெனறும, ஆக ஐநது அஙகஙகளுடன கூடிய பரபததியை இபபாசுரம விளககுகினறதெனறும பெரியோா பணிபபா அஙகஙகளின விளககம 241 வது பாசுரவுரைக குறிபபிற காணக] 31

127 வேதஙகள முழுதும எமபெருமானுடைய திருவடிகளைப போறறுகினறன அவவெமபெருமான பாரதபபோரில தன திருவாழியால பகலிலேயே இரவை வரவழைதத பெருமையுடையவன பெரியதிருவடி—திருவநநதாழவான முதலிய நிதயஸூரிகள அனைவரும அவன திருவடி களில பகதியோடு கைஙகாயமசெயகினறனா அததகைய திருவடிகளை நமககும அருளககருதி, அவறறுககுக கைஙகாயம செயயககூடிய மனவுறுதி யை நமககு அருளினன

[இப பாசுரததில 3-வது அடிககுச சேஷனும கருடனும தம வகுப பிறகு இயறகையான பகை சிறிதும இனறி ஒருவருககொருவா அனபோடு பகவதகைஙகாயம செயவதாயும ரஸமாயப பொருள கூறுவதுணடு] 32

128 பதவுரையிற காணக 33

129 உலகில சிலரிடமிருநது ஜஞாநததைப பெறலாம எனறு ஸாதாரண அதிகாரிகளுக்குச சாஸததரம கூறுகினறது அவவாறு சிலரை உபா ஸிததுச சில அதிகாரிகள எவவளவு ஜஞாநததைப பெறறாலும அவாகள அறியவேணடிய ஸாரார்த்தம அனைததையும அறிநதவராகார நாம எமபெருமானுடைய கடாக்ஷம பெறற சிறநத ஆசாரியாகளின உபதேசத தால ஸாராாததஙகள் முழுவதையும அறிநது பெருமைபெறறோம 34

130 திருபபாணாழவார அருளிய அமலனாதிபிரான எனனும பிரபநதம தமிழவேதமெனபபடும திவயபரபநதததின ஸாரம முழுதும தனனுள அடஙகபபெறறது எனனலாம இஙஙனம சிறபபுவாயநத இநத ஸ்ரீஸூக்தியால எமபெருமானையே ஸாவரக்ஷகனாகவும ஸாவேசுவரனாகவும ஸாவாநதாயாமியாகவும ஸாவகாரணமாகவும அறிநதோம. இனி முன கணணனிடம மடடறற காதலகொண்டு கூடிககலநத இடைபபெணகளின நிஷடையைப பெறறு, ஆண அனறிலைப பிரியாதுஇறககும பெண அன றிலபோல நாமும எமபெருமானைச சோநது, உதவியறறநிலைமை நீஙகப பெறறோம 35

131 வேதததில முதலில அநுஸநதிககபபடுகினற பரணவததின வடிவுகொணடது ஸ்ரீரஙகவிமானம அதறகுள கருணையாகிய நீா நிறைநத அரஙகனாகிய கடல, காணபவாகண குளிருமாறு திகழகினறது அநதக கடலைக கணடு அநுபவிதது நம திருபபாணாழவார பாடிய பததுப பாசுரங களையும நமமை வாழவிககும கதியாகப பறறினோம பிறமதஙகளைக கணடிப

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

பரமபதசோபானம்—கருத்து

---

133 ஸாவேசுவரன பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவும ஆஸன மாகவும கொணடவன, அநதணாககு அழியாசசெலவமாகிய வேதாநதங களால போறறபபடடு அவறறை உறைவிடமாககொணடவன, பிராடடி அவதரிதத திருபபாறகடலில நிதயவாஸமசெயபவன, ஆயினும இநத ஸதானஙகளைக காடடிலும ஸ்ரீரஙகம முதலிய திவயதேசஙகளிலேயே மன முவநது வாழநது அடியாாகளுககு அருளபுரிகினறான அவன உலகததை வாழவிகக முனபு அருளிய பகவதகீதையின தாதபாயததை ஸ்ரீபாஷயகாரா தமது பாஷயததினவாயிலாக விளககியருளினா அவருககு அநதரஙக கைங காயம செயது ஸாவாாததஙகளையும பெறற திருமடைபபளளியாசசான வழியாக வநத ஸாராாததஙகள நமமுடைய ஸூகதிகளில அடஙகி கிறகினறன 1

134 நாம இதுகாறும தததுவஙகளைபபறறிய விபரீதஜஞாநததையே பெறறுக கொடிய காமஙகளை மேனமேலுமசெயது அஜஞாநமாகிய இருளில மூழகிச சபதம முதலிய அறபவிஷயஙகளையே போகயமாயககொணடு அநதப பெருஞசேறறில மூழகிககிடநதோம இததகைய நமமை வாழ விகக வேதம கருணைகொணடு விவேகததை உபதேசிததது பரமபதத திறகு உரிய ஒனபது படிகளுள முதலாவதாகிய விவேகததை இநத ரஹஸ யததில முதல பாவததில விளககினோம. 2

135 உலகில சிலா சேதநாசேதநஙகளின ஸவரூபம முதலிய வறறை நனகு அறிநதிருககலாம, அருமையான பல கலைகளைத தாம கறறுப பிறருககும உபதேசிபபவராயிருககலாம, பல தாமஙகளைத தாம அநுஷடிததுப பிறரையும அநுஷடிககுமாறு செயதிருககலாம, வேதததின ஸாராாததஙகளைப பிறருககுப போதிபபவராயிருககலாம இருநதும எனன பயன? ஸமஸாரததிலிருநது சேதநரைக கரையேறறும ஸ்ரீமநநாராயண னுடைய ஸவபாவம முதலியவறறை அறியாவிடின மோக்ஷததின படியில ஏறமுடியாது 3

136 ஸ்ரீவதஸமெனனும மறுவையும ஸ்ரீவைஜயநதி எனனும வனமாலையையும பிராடடியையும தன திருமாாபில தரிதத ஸாவேசுவரன சாஸதரஙகளினவாயிலாக இடட கடடளையை அஜஞாநததால மீறி நடபபவாகள கொடிய நரகஙகளை அநுபவிககினறனா விவேகிகள இதை ஆராயநதுபாாபபா, இதுகாறும தாமும ஸமஸாரததில உழன றமையை நினைதது வெறுததுக கழிநத நிலைமைககு வெடகமுறுவா, பின வேதாநதஙகளில கூறிய உபாயததை அநுஷடிகக விரைவா 4

•137 விவேகமபெறற சேதநன தான பரகருதிஸமபநததால அஜஞாநததில அகபபடடுத தவிககுமவஸதையையும, இவவாறே புககணக

சில பறபலவகைச சரீரஙகளைத தநது வாடடுகினற காமவெளளததில கரை காணுது உழலவதையும, தேன கலநத விஷம என்று கூறலாமபடி இனி யனவாயத தோறறுகினற அறபபலனகளையே சிறநதனவாயககொணடு தானே அநுபவிததுவருவதையும ஆயநது தானே பாாதது மனநதளாநதா னுகில தகக உபாயததை அநுஷடிககபபெறுவான இஙஙனம மனநதளா தலே இரணடாவது படியாகும 5

138 இக காமபூமியில மிகச சிறநதவராய நாம மதிககும பலா அநுபவிககும பலன முழுதும ஸுகரூபமாகவேயிருபபதிலலை, அதன நடுவே துககமும கலநதே நிறகினறது பராஹமதேவன தன லோகததில நமமால அளவிடபபோகாத ஆநநததனத அநுபவிபபானெனக கருதுகினறோம அவன மது — கைடபாகளால படட துனபம எலலையறறதாம இவறறை ஆராயநதுபாாககும விவேகிகள இநத ஸமஸாரததில ஆசைகொளளவே மாடடாாகள 6

139 அளவறற சேனையையுடையராயப பல சிறறரசா தம அடி பணியுமாறு நினறு இவவுலகததை முன ஆணட மநு மாநதாதா முதலிய சககரவாததிகள இபபொழுது எஙகே ? அனைவரும இறநதொழிநதனா அவவாறே நக்ஷதரஙகள, சநதரஸூாயாகள, இநதரன, சிவன, பரஹமா முதலிய அனைவரும இலலாமறபோகுஙகாலமும ஒனறு உணடு அதுவே மஹாபரளயமெனபபடும அபபொழுதும அழியாதிருபபது எமபெருமா னது ஸதாநமாகிய பரமபதம ஒனறேயாம அறிவாளிகள இதன பெருமையை ஆராயுஙகால ஸவாககம முதலிய லோகஙகள நரகமேயெனறு நினைதது ஸமஸாரஸுகததை வெறுபபாாகள இவவாறு வெறுபபடைவதே மூன றாம படியாகும 7

140 ஸமஸாரபநதததிலிருநது விடுபடுவதறகுச சாதநமான சிறநத தாமஙகளையே கைககொளபவாகள ஸமஸாரததிறகு அஞசாத முரு டாகளுடன பழகமாடடாாகள ஆதலின நாம முமுக்ஷுககளுடனேயே கலநதுபரிமாறினேம நமமைப பாபமாாககததிலிருநது விலககி அஜஞா நததை ஒழிதத ஆசாரியாகளின கடாக்ஷததால பகவதகைஙகாயததையே விருமபும மனவுறுதியைப பெறறோம 8

141 ஸமஸாரிகளான சேதநா இதுகாறும அநுபவிதத துககஙக ளுககு அளவிலலை இனனும வரபபோகும துனபஙகளுககும எலலையிலலை இவவாறு காமஙகளாகிய பெரிய அகனி மேனமேலும துனபததைத தநது கொணடே சேதநாகளை விறகாககொணடு எரிததுககொணடிருககினறது இஙஙனமே சேதநாகள இநத ஸமஸாரமாகிய படுகுழியில கிடநதுழலகினற னா இதறகு அஞசிய கூாறிவினரான சிலா எமபெருமான விதிதத கடடளை யை எறறுத தமது இழிநிலையை நீககமுறபடுத தம காமஙகள முழு தும நீஙகுவதறகு வேதஙகளில கூறிய பகதிபரபததிகளில ஈடுபடுவா. இஙஙனம ஸமஸாரததிறகு அஞசுவதே நானகாம படியாகும 9

142 காபபவாஸம முதலிய ஸமஸாரதுககஙகளை ஒழிககக கருதும பாகவதாகள மேனமேலும பகவதநுபவரஸம வளாநதுவரககூடிய

பகதியோகததை அநுஷ்டிப்பா அதறகுச சகதியறறவாகள எமபெருமா னுடைய திருவடிகளில பரபததியை அநுஷ்டிபபா இவவாறு உபாயத ்தைச செய்துமுடிததபின எமபெருமான தன பொறுப்பாக நனமைகளைச செயவானெனறு நமபி அவனது கருணையையே நோககிநிறபா 10

143 பதவுரையின கீழக காணக 11

144 இநதக காமசரீரததுள இருககும ஜீவாதமாவுககு, உறைககுள செருகிய வாளை உபமானமாக வழஙகுவதுணடு உறையினுள இருககும வாள ஒளிகுனறித தன காாியததைச செயய வலலமையறறிருககும. அஙஙனமே ஜீவாதமா சரீரததினுள இருககுமவரை தனககு இயறகையாய் உளள ஜஞாநம முதலிய குணஙகள சுருஙகபபெறறுத தனககு உரிய பரிபூரணமான பகவததைஙகாயததைச செயயச சகதியினறி நிற்கும். இஙஙனம காமததிறகு வசபபடடுககிடநது பின பகதிபரபததிகளுள ஒனறை அநுஷ்டிதத ஜீவாதமாவுககு எமபெருமான மோக்ஷததை அளிககத திருவுளளஙகொணடு சரீரமாகிய சிறையினினறு அவவாதமாவை வெளி யேறறுகினறான 12

145. மரணகாலததில எமபெருமான முதலில ஜீவனுடைய ஜஞானேநதரியஙகளையும காமேநதரியஙகளையும மனததில சோககினறான. பின அநத மனததை பராணவாயுவில ஒனறுகூடடுகினறான , அதனபின அநத பராணவாயுவை ஜீவாதமாவிடததுச சோககினறான, பிறகு இநத நிலையைப பெறற ஜீவாதமாவை ஐநது பூதஙகளுடன கூடடுகினறான இதற குப பிறகு இதனால ஜீவாதமாவுககு உணடான களைபபு நீஙகுமாறு அதைத தனனோடு அணைததுககொளகினறான பின, பதினொரு தவாரமுளளதாய, இதுகாறும அநத ஜீவனுககுத துனபததைத தநதுநினற சரீரமாகிய சிறையினினறும அாசசிராதிமாாககததிறகுத தலைவாசலாகிய பரஹம ரநதரததினவழியாய ஜீவாகளாகிய நமமை வெளியேறறத திருவுளளங கொணடான இஙஙனம சரீரததினினறு வெளியேறுவதே ஆறுவது படி யாகும 13

146 பதவுரையினகீழக காணக 14

147 இதுகாறும தீவினையால மோக்ஷமாாககததில மனம செலுத தாதிருநத நமமை மனமதன தேவமாதாகளின கணணுகிய வேலையும அவா களின உடலாகிய விலலையும கொணடு துனபுறுதத, நாமும அவாகள பேசும பேசசையே அமுதமெனககருதி மயஙகிக கிடநதோம இபபொழுது ஸதாசாாய கடாக்ஷததால அநத நிலைமை நீஙகபபெறறோம கடலின கழி நீரைக கணடு அதையே கடலெனக கருதும மூடரைப போல, ப்ரஹமததி னிடமிருநது உணடான இநத உலகததைக கணடு இதையனறி இதறகுக காரணமாயநிறகும பரஹ்மததை இசையாது பிதறறும பிரமததினா வீசும வலையில விழாது தபபினோம, இபபொழுது பரமபதததிற சோககும அாசசிராதிகதியைப பெறும பெருமை பெறறோம அஙகு ஆதிவாஹிகா கள செயயும உபசாரஙகளாலே ஸமஸாரததில அநுபவிதத துககஙகள மாறி மகிழ்பபெறறோம. இநத அாசசிராதிகதியே எழாவது படியாகும. 15

148 நாம் இதுகாறும் அற்பமான உலக ஸுகங்களில் ஈடுபட்டு நமக்குத் தகாத வழியில் நடந்துவந்ததால் பெற்ற பயன் யாது? ஒருகால் நாம் ப்ரஹ்மபதவியையே பெற்றாலும் அதுவும் எத்தனைகாலம் நிலைத்திருக்கும்? ஆதலின் ஸம்ஸாரிகளாகிய நமக்கு எம்பெருமான் காட்டித்தந்த பக்திப்ரபத்திகளுள் ஒன்றை நாம் அநுஷ்டித்து அதனால் பெறப்போகும் ஸ்ரீவைகுண்டமாகிய திவ்யஸ்தானத்தை அநுஸந்தித்து மகிழ்வோமாக. இப்படி ஸ்ரீவைகுண்டத்தைச் சேர்வதே எட்டாவது படியாகும். 16

149 பதவுரையிற் காண்க. 17

150 பெரியபிராட்டியார் எப்பொழுதும் பிரியாது வாழ்கின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திவ்யஸ்தானமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தை நாம் அடைந்து அங்கு நித்ய கைங்கர்யம்செய்யும் நித்யஸூரிகளுடனும் முக்தர்களுடனும் சேர்ந்து ஸாமகானத்தையும் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளின் அநுஸந்தானத்தையும் செய்வோமாக. 18

151 ராஹு என்னும் ஸர்ப்பம் பற்றி விட்டபிறகு ஸூர்யனுக்குப் பிரகாசம் மிக அதிகமாகும். அழுக்கடைந்துள்ள நன்முத்து நன்கு சுத்தம் செய்யப்பட்டவுடன் தன் இயற்கையான ஒளி வீசப்பெறுகின்றது. கடலிற் சென்ற ஓடம் வழிதப்பிச் சென்று பின் கரைசேர்ந்தவுடன் அதிலுள்ள யாத்ரிகர்கள் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லை இல்லை. ஒரு யானை பெரிய காட்டுத் தீயில் அகப்பட்டுத் தவித்து நின்று, பின் தெய்வீகமாய் அத் தீ அணைய, அதினின்றும் வெளியேறியபின் அதன் மகிழ்ச்சி கூறுந்தரமன்று. ஒரு தலைவன் ஒரு தலைவியை அடைய விரும்பி அது பெறாது மடலூர முற்பட்டுப் பின் இஷ்டவிதியைப் பெற்றதும் அவன் பெருமிதங்கொள்வான். இங்ஙனமே தலைவனுக்காக மடலூரும் தலைவியும் தன் இஷ்டம் பெற்று மிக மகிழ்வாள். ஓர் அரசன் தன் பிழையால் சிறிதுகாலம் ஒரு சிறையில் இருக்கப்பெற்றுப் பின் பிழையற்றவனெனத் தீர்ந்து சிறைநீங்கி மீண்டும் தனது ராஜ்யத்தைப் பெற்றால் அவன் ஆநந்தக்கடலில் மூழ்குகிறான். அங்ஙனமே இதுகாறும் நம் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அறியாமற்செய்து மறைத்து வந்த ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் நீங்கப்பெற்ற நாம் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடன் கலந்து அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யப் பெற்றோம். இங்ஙனம் பரிபூர்ண கைங்கர்யம் செய்வதே ஒன்பதாவது படியாகும். இதுவே முக்கியமான பலனும் ஆம். 19

152 இக்கர்மபூமியில் ஸதாசார்ய கடாக்ஷத்தால் விவேகத்தைப் பெற்று, அதுகாறும் வீணே கழிந்த காலத்திற்கு மனம் நொந்து, ஸம்ஸார ஸுகங்களில் விருப்பம் நீங்கி, வரப்போகும் நரகாநுபவத்திற்கு அஞ்சி, உபாயத்தை அநுஷ்டித்து, சரீரத்தினின்று புறப்பட்டு, ஆசிராதிகதியால் சென்று, பரமபதம் சேர்ந்து, அங்கு நித்யர்களுடனும் முக்தர்களுடனும் வேதத்தை அநுஸந்தித்து ஸங்கீதலோகத்திலேயே அமையாத வேட்கையால் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பாடிப் பகவத்குணங்களை அநுபவிப்போம்.

153 நெடுநாளாக நீங்காதிருந்த கர்மங்கள் முழுதும் நாம் அநுஷ்டித்த உபாயத்தால் நீங்கிவிட்டன. பின் பரமபதம் சென்று திவ்யதம்பதி

களுககுக கைஙகாயமசெய்து ஆநநததால ஆடிப பாடி வேதஙகளின தெயவ காநததைக கேட்டுப பின திருமபிவாராது அவவநுபவததிலேயே மூழகிக கிடககுமபடி எமபெருமானது அருளைப பெறறுவிட்டோம ஆயினும உடனே அவவநுபவததைப பெறாது இனனும இககர்மபூமியில இருபப தறகுக காரணம நமமைககொணடு சேதநரை உஜஜீவிபபிககத திருவுளளங கொணட ஸாவேசுவரனுடைய ஸஙகலபமும, ஆசசாவதாரததில ஈடுபட்டு அநுபவிககக காரணமான பாகயவிசேஷமும, ஸ்ரீபாஷயததையும அருளிச செயலையும ஸேவிதது அநுபவிககவேணடிய ஸுகருதவிசேஷமுமேயாம 21

பரமபதசோபானம் — கருத்து முறறிறறு

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

பரமதபஙகம— ‘கோதவமொனறிலலாத’ எனறு தொடஙகும 53-வது பாசுரததின பிறபகுதிககுப பினவருமாறும பெரியோா பொருள கூறுவா —

பொன் அயிநதைநகரில் — அழகிய திருவயிந்திரபுரததில. மாதவனா — அடியவாககுமெயயன, வடகோங்கில் — கொஙகுநாட்டின வடபுறததில (உறபததியாகினற), வானியாற்றின் — பெணணை யாறறின, வணணிகை நல் நடம் கண்டு — லயததோடுகூடிய அழகிய நாட்டியததைக கணடு, மகிழ்ந்து வாழும்போது — சநதோஷிதது நிறகுமபோது, முன்னாள் புணராத — இதறகுமுன செயயப படாத (விலக்ஷணமான), பரமதபபோா இவை — பரவாதிகளை வெனற இநத ஸஙகதிகளை, நாம் பூரிததோம — நாம பூாததிசெய தோம

முன ஒருகால, தைமாததது ஐநதாநதினததில அடியவாககுமெய யன பெணணையாறறு உதஸவம கணடருளுமபோது ஸ்ரீதேசிகனும அநு யாதரையாக அஙகு எழுநதருளியிருநதாா அபபோது பககததே பல கிரா மஙகளிலுள்ள தமிழப புலவாகளான ஜைநாகள பலா ஸவாமியின பெருமை யைக கேட்டுப பொறாமைகொணடு ஸவாமியிடம வநது வாததிறகு அழைத தனா ஸ்ரீதேசிகனும அடியவாககுமெயயனது திருமுனபே அவாகளை வாததில தோறபிதது அநத வாததின போககையும இனனும பலவேறு மதககொளகைகளைக கணடிககும முறையையும தொகுததுப பரமதபஙக மெனனும ரஹஸயமாக அமைததருளினாா—எனறு ஓா ஐதீகமுளளது. அதைக காட்டுகினறது இபபாசுரம

‘பவ’ எனற சொலலினினறு ‘பவானி’ எனற சொல தேறுவது போல ‘பிநாகி’ எனற சொலலினினறு ‘பிநாகினி’ எனற சொல தேறு கினறது. ‘பவ’ ‘பிநாகி’ எனற சொறகள ‘சிவன’ எனற ஒரே பொருளைக் குறிபபன ஆகவே ‘வானி’ எனற சொலலால பிநாகினி (பெணணை) நதியைக கூறுவதில இடா ஏதுமிலது தைமாததில அவ் வாறறின தெளிநத ஜலம ஓடும அழகை அடியவாககுமெயயன கடாகஷிததுக

கொணடு எழுநதருளியிருநதமையை மூனருமடி காடடும 'முனனுள புணராத' எனறதால அதறகு முனபு நடநத வாதஙகள வைதிகரான பிற மதததினரோடு தேவபாஷையில முறைபபடி நடநதவையெனறும இப பொழுது நடநத வாதஙகள அவைதிகரான பிறமதததினருடன தேசபாஷை யில தறசெயலாக நடநதவை எனறும காடடபபடடது

அனறியும, தமிழநிகணடு 'வானி' எனற சொலலைக கொடியெனனும பொருளையுடையதாகக கூறுவதால் எமபெருமானுடைய கொடியாகிய கருடனைக கூறிக கருடததியைக கூறுவதாகவும கொளப.

ஸ்ரீ:

சீராதூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீதேசிகன் விஷயமாய் அவர் திருக்குமாரர் ஸ்ரீநயினாராசார்யர் அருளிச்செய்த

பிள்ளையந்தாதி—உரையுடன்

தனியன்

சீரார் தூப்புற் பிள்ளை யந்தாதி யென்று செழுந்தமிழால்
நேராக வேதாந்த தேசிகர் தாளிணைக் கீழ்மொழிந்தான்
ஏரார் மறைப்பொரு ளெல்லா மெடுத்திவ் வுலகுய்யவே
சீரா கியவர தாரியன் பாதந் துணைநமக்கே

உரை:— இவ்வுலகு உய்ய – இந்த லோகம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி, ஏர் ஆர் – சிறப்புப் பொருந்திய, மறைப் பொருள் எல்லாம் – வேதங்களின் ஸாரார்த்தம் முழுவதையும், எடுத்து – ஆய்ந்தெடுத்து, செழும் தமிழால் – செழுமையுள்ள தமிழ்ப்பாஷையால், வேதாந்ததேசிகர் தாள் இணைக்கீழ் – ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய இரண்டு திருவடிகளின்கீழ், சீர் ஆர் – பெருமை பொருந்திய, தூப்புற்பிள்ளையந்தாதி என்று – தூப்புல் ஸ்ரீதேசிகனைப் பற்றிய "பிள்ளையந்தாதி" என்னும் ப்ரபந்தத்தை, நேராக – நேர்மையாக, மொழிந்தான் – அருளிச்செய்தவரான, சீராகிய – கல்யாணகுணமே வடிவெடுத்தாற்போன்ற, வரதாரியன் – வரதாசாரியரென்று திருநாமம்பூண்ட நயினாராசார்யருடைய, பாதம் – திருவடிகளே, நமக்குத் துணை – நமக்குத் துணையாகும்.

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிகன் திருக்குமாரராயும் அவர் திருவடிகளிலே ஸகலார்த்தங்களையும் க்ரஹித்து அவருடைய ப்ரதாநசிஷ்யராயும் விளங்கும் வரதாசாரியரென்னும் ஸ்ரீநயினாராசாரியார் ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகளில் பக்தியின் மிகுதியால் அவர்பெருமைகளைத் தாம் அநுபவித்தபடியே அனைவருக்கும் அறிவித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு
20 பாசுரங்கொண்ட பிள்ளையந்தாதியென்னும் இப்ப்ரபந்தத்தைப்

பாடியருளினா இபபிரபநதம இராமானுசநூற்றநதாதியைப பெரும பாலும அடியொற்றியதெனனலாம இதிலே சிற்சில பாசுரஙகளில உளள அடைமொழி (விசேஷணங)கள ஸ்ரீபாஷயகாரருககும ஸ்ரீதேசிகனுககும பொருநதுமாறு பொதுவாய அமைநதிருககினறன

இதில அடஙகிய விஷயஙகளின ஸாரம —

“ஸ்ரீதேசிகனபுகழைப பாடினலனறி உஜ்ஜீவிககமுடியாது அவா ஆராயநது கணட ஸிததாநதமே உஜ்ஜீவிகக ஸாதநமாகும திருவேஙகடமுடையானே ஸ்ரீதேசிகனாக அவதரிததான தேசிகனகுணஙகளைப பாடி, அவரை மனதது இருததினால பாபஙகள பறநதுபோம அவரைப பறறினால ஸகலநறகுணஙகளுமுணடாகும அவரது அருளனறி உபாயமிலலை” என பனவாம இஙஙனே பல விஷயஙகளைக கூறி, திருமநதிரததிற கூறிய நிஷடையையும, கபடமறற பகதியையும தமககு அருளவேணடுமெனறு வேணடி, ஸவாமிதிருமேனி முழுதும தம உளளததுப பதியுமாறு பிராரததிததுப பலலாணடுபாடி, இபபிரபநதததைத அநுஸநதிபபவா தமமுடியில ஸ்ரீதேசிகன திருவடிகள விளஙகபபெறுவரெனறு பலன கூறித தலைககடடுகிறா

இப பிரபநதம முழுதும கடடளைககலிததுறையால அமைநததாம

மாமலா மன்னிய மங்கை மகிழ்ந்துறை மாாபினன்றூட
மேலா சூடிய தோலலருண் மாறன் றுணையடிககீழ
வாழ்வை யுககக மிராமா னுசமுனி வண்மைபோறறுஞ்
சீாமைய னெங்கடபே புறபிளளை பாதமேன் சென்னியதே. 1

உரை:— மா மலா — பெரிய (தாமரைப) பூவில, மன்னிய — வீறறிருககும, மஙகை — பெரியபிராடடி, மகிழநது உறை மாாபினன் — மகிழசசியுடன நிதயவாஸமசெயயும திருமார்பையுடையவனான எமபெருமானுடைய, தாள் தூ மலா—திருவடிகளாகிய பரிசுததமான (தாமரை) மலாகளை, சூடிய — (முடியில) அணிநத, தொல—அநாதியான, அருள் மாறன்—கிருபையையுடைய நமமாழ்வாருடைய, துணை அடிக கீழ் — இரணடு திருவடிகளினகீழ, வாழ்வை உகக்கும்—வாழவை விருமபுகினற, இராமானுசமுனி — ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய, வண்மை போற்றும் சீாமையன் — ஔதாாயததைப போறறுவதாகிய, மேனமைககுணம பொருநதிய, எஙகள தூப்புற் பிளளை பாதம் — எஙகள (ஸ்வாமியான) தூபபுல் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவடி, என சென்னியது — என முடியினமேல நிறபதாகும.

பெரியபிராட்டி க்ஷணமும் பிரியாத திருமார்பில் நித்யவாஸம் செய்யப்பெற்ற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை எப்போதும் தம் முடியிற் சூடிநிற்பவர் நம்மாழ்வார், ஸகல ஜீவரும் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்று நெடுங்காலமாகக் கருணைசுரந்துநிற்கும் இந்த நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் நாடிநின்று பெருமைபெற்றவர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய தம் ஸூக்திகளின் வாயிலாக உலகுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்தருளிய இந்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஔதார்யகுணத்தை வாயாரப் புகழ்ந்து பேசுபவர் ஸ்ரீதேசிகன், இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இவர்திருவடிகள் என் முடியை அலங்கரிப்பனவாம்.

இப்பாசுரம் இராமானுசநூற்றந்தாதியின் முதற்பாசுரமான "பூமன்னு மாது" என்னுமதைத் தழுவியதென்னலாம் கீழ்க் கூறியவாறு அந்வயங்கொள்வதன்றி 'மாமலர் . . . சூடிய' 'தொலலருள . . . . . உகக்கும்' 'இராமா . சீர்மையன்' என்னுந்தொடர்களை ஸ்ரீதேசிகனுக்கே அடைமொழியாக்கி எம்பெருமானோடும் ஆழ்வாரோடும் ஸ்ரீதேசிகனுக்கு நேராக ஸம்பந்தம் கூறப்பட்டதாகவும் கொள்வர். 1

சென்னி வணங்கச் சிறுபனி சோரவெங் கண்ணிணைகள்
வெந்நர கங்களும் வீய வியன்கதி யின்பமேவத்
துன்னு புகழுடைத் தூப்புற் றுரந்தரன் றூமலர்த்தாள்
மன்னிய நாள்களு மாகுங்கொல் மாநிலத் தீர்நமக்கே. 2

உரை. — மா நிலத்தீர் — விசாலமான பூமியிலுள்ளவர்களே!, எம் சென்னி வணங்க — எமது தலை வணங்கும்படியும், கண் இணைகள் — கண்கள் இரண்டும், சிறு பனி சோர — (ஆநந்தத்தால்) சிறிய துளிகள் அரும்பும்படியும், வெம் நரகங்களும் வீய — கொடிய நரகங்களும் அழியும்படியும், வியன் கதி இன்பம் மேவ — அற்புதமான மோக்ஷத்தின் ஆநந்தம் பொருந்தும்படியும், துன்னு புகழுடை — மிக்க புகழையுடைய, தூப்புல் துரந்தரன் — தூப்புலின் ஸ்வாமியான ஸ்ரீதேசிகனது, தூ மலர்த் தாள் — பரிசுத்தமான மலர் போன்ற திருவடி, மன்னிய நாள்களும் — (நம் முடியில்) ஸ்திரமாய்ப் பொருந்திவிளங்கும் நாள்களும், நமக்கு ஆகுங்கொல் — நமக்கு வாய்க்குமோ?

விசாலமான பூமியிலுள்ள ஆஸ்திகர்களே! நம்முடைய முடி ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகளை வணங்கிக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும் அவற்றைக் கண்ட ஆநந்தத்தால் கண்ணீர்த் திவலைகள் துளிக்கவேண்டும் இப்படியாயின் கொடிய நரகம் நீங்கி நாம் மோக்ஷாநந்தத்தைப் பெறலாம் இத்தகைய பெருமை நமக்குக் கிட்டும்படி ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகள் நம் முடியிலேயே நித்யவாஸம் செய்யும் பாக்யமும் நமக்கு வாய்க்குமோ? — என்றவாறு

ஆக, இபபாசுரததால ஸ்ரீதேசிகன திருவடிஸமபநதமே உயா புருஷாாததமெனனுமதும, அதைபபெறற பாகயவானகள இமமையிலு மறுமையிலும பெறும ஆனநதஙகளும பேசபபடடன முதறபாசுரததி 'என செனனியதே' எனறு முடியில இருபபதாகக கூறிய திருவடிகளி ஸமபநதததை இபபாசுரததில 'மனனிய நாளகளும' எனறு நிதயமா விருமபினராயிறறு 'நாளகள' எனுமபதம, மாதம வாஷம கலபகால முதலியவறறைக குறிபபால உணாததும

மாநிலத தோதிய மாமறை மன்னிய நறகலைக
ளானவை செபபு மரும்பொரு ளததனை யேயருளுந
தூநெறி காடடு மிராமா னுசமுனித தோததிரஞசெய்
யூனமி றூபபுலம் மானோ புகழன்றி யுயவிலையே. 3

உரை:— ஆனவை — (சேதனாகளுககு) ஹிதமானவறறை. செப்பும் — வெளியிடுவனவான, மா நிலதது ஓதிய — அகனற இப பூமியில அதயயநமசெயயபபடுகினற, மா மறை — அளவறற வேதஙகள, மன்னிய — (அவறறுககுப) பொருநதியுளள, நல கலைகள — சிறநத சாஸதரஙகள (ஆகிய இவறறின), அரும் பொருள அததனையே—அருமையான அாததஙகளை அபபடியே (மிகுதி குறையினறி), அருளும் — தருபவரும, தூ நெறி—பரிசுததமான (சரணாகதி) மாாககததை, காட்டும் — வெளியிடடருளியவருமான, இராமானுச முனித தோததிரம் செய — ஸ்ரீபாஷயகாரரை ஸதோததரம செயபவரும, ஊனம் இல — ஒரு குறைவும இலலாதவருமான, தூபபுல அம்மான் — தூபபுலில அவதரிதத ஸவாமியான ஸ்ரீதேசிகனுடைய, ஓா புகழ அன்றி — ஒபபறற புகழைத தவிர, உயவு இலை — வாழவு (வேறு) இலலை.

ஸகலஜீவராசிகளுககும ஹிதமான அமசஙகளையே போதிககும வேதஙகள, அவறறைத தழுவிநிறகும சாஸதரஙகள ஆகிய இவறறின உணமைபபொருளை உலகுககு வெளியிடடு பரபததிமாாககததையும காடடிக கொடுதத ஆசாாயசிரேஷடரான ஸ்ரீபாஷயகாராின புகழை வாயவெருவிப பேசி மகிழநதிருபபவரான ஸ்ரீதேசிகனுடைய கீாததியை வாயாரப புகழவதனறி நமககு வேறு வாழவு இலலை—எனறவாறு 3

உய்யும் வகையிலை யுததர வேதியுள வந்துதித்த
செய்யவண் மேவிய சீரரு ளாளரைச் சிந்தைசெயயு
மெய்யவ னெந்தை யிராமா னுசனருண் மேவிவாழ
மைய னிலங்குதூப் புற்பிள்ளை யாய்ந்த பொருளன்றியே. 4

உரை:— உத்தரவேதியுள — (பரஹ்மா யாகம்செய்த) உத்தரவேதியில், வந்து உதித்த — வந்து திருவவதரித்தவரும், செய்யவள் மேவிய — சிவந்தநிறமுள்ள பிராட்டி நித்யவாஸம்செய்யப் பெற்றவருமான, சீர் அருளாளரை — சிறப்புள்ள பேரருளாளரை, சிந்தை செய்யும் — (எப்போதும்) த்யாநம் செய்பவரும், மெய்யவன் — ஸத்தியசீலரும், எந்தை — எமக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவருமான, இராமானுசன் — ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய, அருள மேவி வாழும் — கடாக்ஷத்தையே பற்றி வாழ்கின்றவரும், ஐயன் இலங்கு — பராஹ்மணசிரேஷ்டராய் விளங்குபவருமான, தூப்புற்பிள்ளை ஆய்ந்த — தூப்புல் ஸ்ரீதேசிகன் ஆராய்ந்துகூறிய, பொருள் அன்றி—ஸாரார்த்தங்கள் தவிர, உய்யும் வகை இல்லை — (நமக்கு) உஜ்ஜீவிக்க வேறுவழி இல்லை.

பரஹ்மாவினுடைய அசுவமேதயாகவேதியில் அவதரித்த பெருந்தேவிநாயகனை பேரருளாளனையே எப்பொழுதும் தொழும் பெருமையை உடையவரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய கிருபையையே தமக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழும் ஸ்ரீதேசிகன் தம் ஸூக்தியில் அருளிச்செய்த அர்த்தவிசேஷங்களே நமக்கு ஸாரமும் உஜ்ஜீவிக்க ஸாதநமுமாகும் மற்றவற்றால் கடைத்தேறமுடியாது—என்றவாறு

பற்பல சாஸ்திரங்களைக் கற்கப் போதிய அறிவும் அவகாசமும் இல்லாத நமக்கு அவற்றின் ஸாரார்த்தங்களை ஸ்ரீதேசிகன் எடுத்துக் காட்டிய மஹோபகாரத்தை இப்பாசுரத்தில் நினைவூட்டியபடி

ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கும் ஸ்ரீதேசிகனுக்கும் திருவாராதனத்திலும் யோகத்திலும் விஷயமாயுள்ளது பேரருளாளனது திவ்யமங்களவிக்ரஹமேயென்றும், ஆதலின் ' பேரருளாளரைச் சிந்தை செய்யும் ' என்னுந்தொடர் இருவரிடமும் அந்வயிக்குமென்றும் பெரியோர் பணிப்பதுண்டு

'இராமானுசனருள மேவி வாழும்' என்னுந் தொடர் 'ராமாநுஜதயாபாத்ரம்' எனுந்தொடரைத் தழுவியதென்று கூறுப. 4

அன்றிவ் வுலகினை யாக்கி யரும்பொரு ணூல்விரித்து
நின்றுதன் னீள்புகழ் வேங்கட மாமலை மேவியும்பின்
வென்றிப் புகழ்த்திரு வேங்கட நாத னெனுங்குருவாய்
நின்று நிகழ்ந்துமண் மேனின்ற நோய்க டவிர்த்தனனே. 5

உரை:— அன்று—ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில், இவ்வுலகினை ஆக்கி—(எம்பெருமான்) இந்த ப்ரபஞ்சத்தைப் படைத்து, அரும் பொருள் நூல் விரித்து நின்று — அருமையான அர்த்தங்களையுடைய சாஸ்த்ரங்களைப் பிறப்பித்துக் கொடுத்து, நீள் புகழ்—மிக்க புகழையுடைய, தன் வேங்கடமாமலை — தன்னுடைய திருவேங்கடமென்னும் பெரிய மலையில், மேவியும் (அர்ச்சாரூபியாகப்) பொருந்தியும், பின்—அதன்

பின், வென்றிய புகழ் – வெற்றியாலுண்டான புகழையுடைய, தி வேங்கடநாதன் எனும் – (தூப்புல) திருவேங்கடமுடையான (ஸ்ரீ தேசிகன) எனனும, குருவாய நின்று – ஆசாரயரூபியாய, நிகழ்ந்து அவதாரம செயது (பினபே), மண்மேல் நின்ற – இப்பூமியில (அ வரை) ஸதிரமாயிருநத, நோயகள் – (ஸமஸார) நோயகளை, தவிர தனன் – ஒழிததருளினன

ஸாவேசுவரன பரளயகாலததில அசேதநம போலக கிடநத பிராண களைக கணடு மனமவருநதி அவறறுககுச சரீரம இநதிரியஙகள ஆகியவ றைக கொடுததுப படைததான மேலும அநதச சேதநாகள தீயவழிய புகாது நலவழிபபடடு வாழவதறகேறபச சாஸதிரஙகளைக கைவிளககாக தநதருளினன அதனாலும தம அஜஞானம நீஙகபபெறாத ஸக பராணிகளும தம ஊனககணணாலே கணடுகளிதது உயயுமாறு திருவேஙக மலையில ஆசசாரூபியாய எழுநதருளிகினறான அபபடியும அவனை வ படடுச சேதநாகள திருநதாது ஸமஸாரததில அலலலபடுவதைக கணடு தூப வில திருவேஙகடமுடையான எனனும ஆசாரயனாய அவதரிததுத த ஸூகதிகளாலும உபதேசஙகளாலும உலகை நலவழிபபடுததி ஸமஸா தாபததைப போககியருளினன அதனபினபே உலகிறகு க்ஷேமம ஏ படடது

இபபாசுரம இராமானுசநூறறநதாதி 41-வது பாசுரம 'மணமிசை யோனிகள' எனனுமதை நினைவூட்டுகினறது

விததகன வேதியன் வேதாநத தேசிக னெஙகடபேபுன்
மெயததவ னுத்தமன் வேங்கட நாதன வியனகலைகண
மொயததிடு நாவின் முழககொடு வாதியா மூலமறக
கைததவ னென்றுரைத் தேன்கணடி லேனென் கடுவினையே (

உரை:— விததகன் – (எலலாபபடியாலும) ஸமாததன் வேதியன–வேதாரததஙகளையறிநதவன;வேதாந்த தேசிகன்-வேதாந்த சாஸதாததிறகு ஆசாரயன; எஙகள தூபபுல மெயததவன்– எஙகள மெயயான தவததின பயனாயத தூபபுலில அவதரிததவன; உத தமன் – (அனைவரினும) மேமபடடவன, வேஙகடநாதன் – வேஙகட நாதன என்று பெயாவாயநதவன, வியன் கலைகள் – விசித்திர மான ஸகலவிதயைகளும, மொய்ததிடும் நாவின் – (தாமேவநது) கூடடமகூடடமாயநிற்கும நாவினுடைய, முழககொடு – காஜனை யாலே, வாதியர் மூலம் அற – வாதிகள வேர அறுந்துபோகும படி, கைததவன் – ஒழித்தவன, என்று உரைத்தேன் – ...

(ஸ்ரீதேசிகன் திருநாமங்களையும் குணங்களையும்) அநுஸந்தித்தேன்; என கடு வினையே — என் கொடிய பாபங்களில் ஒன்றைக்கூட, கண்டிலேன் — (யான்) காணவில்லை.

ஸ்ரீதேசிகன — 'ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர்' எனப் புகழும்படி எல்லாப் படிகளிலும் ஸமர்த்தராயிருப்பவர், ஸகல வேதாந்தார்த்தங்களையும் நன்கு அறிந்தவர், வேதாந்தவித்தைக்கு முக்கிய ஆசார்யனாய் விளங்குபவர், எங்களுடைய நெடுநாள் தவத்தின் பலனாய்த் தூப்புலில் திருவவதரித்தவர், அனைவரினும் தலைசிறந்திருப்பவர்; திருவேங்கடநாதன் எனப் பெயர் வாய்ந்தவர், விசித்திரமான வித்தைகள் அனைத்தும் போட்டியிட்டுக்கொண்டு வந்து செறிந்திருக்கும் தம் நாவிலிருந்து ஸிம்ஹமகாஜநம்போல எழும்பும் வாதங்களால் வாதிகளை வேரறுத்துத்தள்ளியவர்—என்று இத்தகைய அவருடைய திவ்யகல்யாணகுணங்களையும் திருநாமங்களையும் அநுஸந்தித்தேன் உடனே என் பாபங்கள் அனைத்தும் சென்றவிடம் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டன என்னே அவர் பெருமை!!! — என்றவாறு

இப்பாசுரத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருநாமத்தின் பெருமையும் பரிசுத்தத்தன்மையும் பேசப்பட்டன இது இராமானுச நூற்றந்தாதியின் "சுரக்கும் திருவும்" என்ற 43-வது பாசுரத்தைத் தழுவியதாம் "என்றன் கடுவினைகளனைத்தும் நான் கண்டிலேனே" என்ற ஸ்ரீதேசிகஸூக்தியையும் இங்கு நினைத்திடுக 6

வினைகா ளுமக்கினி வேறோ ரிடந்தேட வேண்டுமென்னைச்
சினமேவி முன்போற் சிதைக்கும் வகையிங் கரிதுகண்டீ
ரெனெனி லிராமா னுசமுனி யின்னுரை சேருந்தூப்புற
புனிதரேன் புந்தி புகுந்து திகழ்ந்து பொருந்தினரே. 7

உரை:— வினைகாள் — பாபங்களே!, சினம் மேவி — (நீங்கள்) கோபத்தை மேற்கொண்டு, முன்போல் — (இதற்கு) முன்போல, எ(ன்)னைச் சிதைக்கும் வகை—என்னைத் துன்புறுத்தும் வகை, இங்கு அரிது — என்னிடத்து இயலாது. இனி — (ஆதலால்) இனிமேல், உமக்கு வேறு ஓர் இடம் தேடவேண்டும் — உங்களுக்கு (வஸிப்பதற்கு) வேறு ஓர் இடம் தேடிக்கொள்ளவேண்டும். என் எனில் — ஏனெனில், இராமானுசமுனி இன் உரை சேரும் — ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய இனிய ஸ்ரீஸூக்திகள் குடிகொண்ட, தூப்புல் புனிதர் — தூப்புலில் அவதரித்த பரிசுத்தரான ஸ்ரீதேசிகன், என் புந்தி புகுந்து — என் நெஞ்சில் புகுந்து, திகழ்ந்து பொருந்தினர் — பிரகாசித்து (ஸ்திரமாய்) அமர்ந்துவிட்டார்.

கண்டீர் — முன்னிலையசை

பாபங்களே! ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திவ்யஸூக்திகள் தமமுள்ளத்தில் குடிகொள்ளப்பெற்ற ஸ்ரீதேசிகன் என் மனத்தில் புகுந்து நித்யவாஸம்செய்தருளகின்றார். ஆதலின், முன்போல் இனி நீங்கள் கோபங்கொண்டு என்னைத் துன்புறுத்தமுடியாதென்பதை உணர்ந்து நீங்கள் வலிக்க வேறு இடம் பார்த்துக்கொண்டுசெல்லுங்கள்—என்றவாறு

இப்பாசுரம் பெரியதிருவந்தாதியில் இங்கில்லை' யென்ற 30-வது பாசுரத்தையும், பெரியாழ்வார்திருமொழி 5-ம் பத்து 'நெய்க்குடத்தை' என்று தொடங்கும் 2-வது பதிகத்தையும் தழுவிநிற்கின்றது. கீழ் பாசுரத்தில் 'கண்டிலேனென்ன கடுவினையே' என்று பேசி, இப்பாசுரத்திலும் பின்னும் வினைகளை விளித்துப் பேசியதால் இங்கு மேல் புகவிருக்கும் வினைகளை விளித்ததாயக் கொள்ளவேண்டும் 'போய பிழையும் புகுதருவானிறனவும்' என்று வினை இருவகைப்பட்டதன்றோ! ஆக இவ்விரண்டு பாசுரங்களாலும் ஸ்ரீதேசிகன் குடிகொண்ட நெஞ்சமும் அவர்புகழைப் பேசும் நாவுமுடையாரிறத்துப் பாவங்கள் சேரா என்னலாயிற்று

பொருந்திப் புவிதனிற் பொய்வாழ்க்கை பூண்கின்ற பூரியாகா
ளிருந்து நரகி னிடர்கெடு மாற்றை யறிகின்றிலீர
பொருந்தும் பொருளொன்று கேளீரபோங் கும்மிவ் விடாக்கடற்கு
வருந்தாது தூபபுன்மா பூருடன் பாதம் வணங்குமினே.

உரை:— புவிதனில் — இப்பூவுலகில, பொருந்தி — அமர்ந்து பொய் வாழ்க்கை — நிலையற்ற வாழ்க்கையை, பூண்கின்ற — (விரும்பி) அடைகின்ற, பூரியாகாள் — அறபர்களே !, இருந்து — இவ்வுலகில் இருந்துகொண்டே, நரகின் இடா — நரகத் துன்பம், கெடு ஆற்றை — ஒழியும் உபாயத்தை, அறிகின்றிலீா — அறியாமலிருக்கிறீர்கள். பொருந்தும் — (உங்கள் ஸ்வரூபத்திற்கு) ஏற்றதான ஒன்று பொருள் — ஒரு விஷயத்தை, கேளீா — கேட்பீர்களாக, போங்கும் — (மேன்மேலும்) வளர்கின்ற, இவ் இடாக கடற்கு — இந்த (ஸம்ஸார) துக்கமாகிய கடலுக்கு, வருந்தாது — வருந்த வேண்டாதபடி, தூப்புல் மா பூருடன் — தூப்புலில் அவதரித்த மஹாபுருஷனாகிய ஸ்ரீதேசிகனுடைய, பாதம் வணங்குமின் — திருவடியை வணங்குவீர்களாக

இந்த ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்திக்கிடந்து நிலையற்ற வாழ்வையே இனியதாய்க்கொண்டு நித்யமான ஆநந்தத்தை அநுபவிக்கமுடியாமல் திரியும் அற்பர்களே! வரப்போகிற நரகாநுபவத்தை ஒழிக்கும்வழியறியாமல் கெட்டுப்போகின்றீர்கள் உங்களுக்கு இந்த ஸம்ஸாரமாகிய கடலில் வீழ்ந்து உழலாதிருக்குமாறு ஓர் உபாயம் கூறுகின்றேன். கேட்பீராக

அநத உபாயமாவது— தூபபுலில அவதரிதத ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவடி
களைப பகதியுடன வணஙகுவதேயாம—எனறவாறு 8

வணகக மொடுககம் வழக்க மொழுகக மிரககஞசேரு
மிணக்க முறகக மிழுககு மழுககு மிகந்துநிறகுங
குணககுல மோஙகு மிராமா னுசன்குணங கூறுந்தூபபு
லணுககனைப பிளளை தனையர ணுக வடைபவாககே. 9

உரை — குணக குலம் ஓஙகும் — நறகுணஙகளின கூடடம
வளரபபெறற, இராமானுசன் — ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய, குணம்
கூறும — திருககலயாணகுணஙகளைப பேசுகினற, தூப்புல் — தூப
புலில அவதரிதத, அணுக்கனை — பாகவதசரேஷ்டனை, பிளளை
தனை — ஸ்ரீதேசிகனை, அரணுக அடைபவாக்கு — சரணமாக அடை
பவாககு, வணககம் — (பெரியோாகளிடம) பணிவும, ஒடுக்கம் —
அடககமும, வழககம் — நலல பழககவழககஙகளும, ஒழுககம் —
ஸதாசாரமும, இரககம்—(பிராணிகளிடம) தயையும (ஆகிய குணங
கள), சேரும் — (தாமே) வநதடையும; இணக்கம் — (துஷட) ஸஹ
வாஸமும, உறககம் — தூகக(மாகிய அஜஞாந)மும, இழுககும் —
(பலவகைக) குறறமும, அழுககும் — அசுததமும (ஆகிய தீய
குணஙகள), இகந்துநிறகும் — விலகிநிறகும

அளவறற நறகுணஙகள நிரமபபபெறற ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய
பெருமையையே பேசுமவரும தூபபுலில தோனறிய பாகவதசரேஷடருமான
ஸ்ரீதேசிகனைச சரணமடைநத பாகயசாலிகளிடம பெரியோரிடததில
பணிவு, அடஙகியொழுகுநதனமை, நலல பழககம, சிறநத அநுஷடாநம,
பிராணிகளிடம தயை ஆகிய நறகுணஙகள தாமே வநதுசேருமு, துஷட
ஸஹவாஸம, அஜஞாநம, பலவகைத தோஷஙகள, அசுததமான தனமை
ஆகிய தீயகுணஙகள விலகிபபோம ஆதலின ஸ்ரீதேசிகனைச சரண
மடைநது வாழவீரகளாக—எனறு உலகினருககு உபதேசிததவாறு

இபபாசுரம இராமானுசநூறறநதாதி—'பொருநதிய தேசும' எனற
32-வது பாசுரததைத தழுவியதாம. இபபாசுரததால, உலகில நறகுணங
கள சேரவும, தோஷஙகள நீஙகவும வேறோா உபாயம தேடவேணடா
வெனவும ஸ்ரீதேசிகனதிருவடிஸமபநதமே அவறறைச செயயுமெனவும
கூறலாயிறறு மேலும இதில புகழ, செலவம முதலிய இமமைபபயன
களைக கூறுது பரபநநனுககு வேணடிய அமசஙகளைப பயனுகக கூறிய
ஸவாரஸயம காணக 9

அடைபவா தீவினை மாற்றி யருடருந் தூப்புலைய
விடாதரு மிப்பிற விக்கட றன்னி லமிழ்ந்தவென்னைக்
கடையறப் பாசங் கழற்றிநின் றாளிணை காணும்வண்ண
முடையவ னேயரு ளாயுணாந் தாரதங்கள் கற்பகமே. 10

உரை:— அடைபவா — (தன்னைச் சரணமாக) அடைபவர்களுடைய, தீவினை மாற்றி — பாபங்களை ஒழித்து, அருள் தரும் — கருணையைப் பொழிகின்ற, தூப்புல ஐய — தூப்புலில் அவதரித்த ஸ்வாமியே !, உடையவனே — (எங்களுக்கு) நாதனே !, உணாந்தார தங்கள — (உன் பெருமையை) உணர்ந்தவர்களுக்கு, கற்பகமே — கற்பகவிருக்ஷமாயிநின்றருளுமவனே !, இடா தரும் — துன்பங்களைக் கொடுக்கின்ற, இப பிறவிக கடல்தன்னில் — இந்த ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில், அமிழ்ந்த என்னை—மூழ்கிக்கிடக்கும் அடியேனுக்கு, பாசம்— (ஸம்ஸாரபந்தமாகிய) பாசத்தை, கடை அறக் கழற்றி — வேரறும்படி போக்கி, நின் தாள் இணை — உன் திருவடி இரண்டையும், காணும் வண்ணம் — ஸேவி(த்து அநுபவி)க்குமாறு, அருளாய — அருள்புரிவாயாக.

தம்மைச் சரணமடைந்தவர்களுடைய பாபங்களைப் போக்கி அவர்கள்மீது கருணைபொழிந்து நல்வழிப்படுத்தும் தூப்புல் ஸ்வாமியே ! உமது பெருமையை உணர்ந்து உபாஸிப்பவர்களுக்குக் கற்பகவிருக்ஷமாயிநின்று வேண்டிய பலனை அளிக்கவல்ல ஸ்ரீதேசிகனே ! மேன்மேலும் துன்பத்தையே தரவல்ல இந்த ஸம்ஸாரஸமுத்திரத்தில் அடியேன் மூழ்கித் தவிக்கின்றேன் எனக்கு இந்த ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை முடிவுபோக வேரறுத்து தேவரீர்திருவடிகளை எப்பொழுதும் கண்டு ஸேவிக்குமாறு அருள்புரிய வேண்டும்—என்றவாறு

கீழ்ப்பாசுரம்வரை ஸ்ரீதேசிகன்பெருமையை உலகுக்கு உபதேசித்த இந்நூலாசிரியர் இப்பாசுரம் முதல் பத்துப் பாசுரங்களில் ஸ்ரீதேசிகனையே விளித்து அவர்திருமுன்பே சில விண்ணப்பங்களைச் செய்கிறார். இப்பாசுரத்தில் அடைக்கலமாயிருப்பதற்கு வேண்டிய குணபூர்த்தி ஸ்ரீதேசிகனிடம் இருப்பதைப் புகழ்ந்து அவர்திருவடிகளிலே பற்றுண்டாகவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தாராயிற்று 10

கற்பக மேயென்று காசினி யோரைக் கதிக்கமாட்டேன்
வெற்பிடை யேநின்று வெந்தவத் தீயிலும் வேவமாட்டேன்
பற்பல் கலைவல்ல பாவல னேபத்த ரேத்துந்தூப்பு
லற்புத னேயரு ளாயடி யேனுக் கரும்பொருளே. 11

உரை:— பற்பல் கலை வல்ல—பலபல வித்யைகளில தேர்ந்த, பாவலனே — கவிவனமையுடையவனே !, பத்தா ஏத்தும்—பகதர்களால புகழப்படுகின்ற, தூபபுல அறபுதனே — தூபபுலிலவதரிதத ஆசசரிய மான குணசேஷ்டிதஙகளுடையவனே!, காசினியோரை — பூமியி லுளள மானிடர்களை (நோககி), கற்பகமே என்று—கறபகவிருக்ஷமே எனறு, கதிககமாட்டேன் — சொலலமாடடேன்; வெற்பிடையே நின்று — மலையில நினறு, வெ... தவத தீயிலும் — கொடிய தவமாகிய தீயிலும, வேவ மாட்டேன் — வெநதுபோகமாடடேன்; (ஆதலின்) அடியேனுக்கு — அடியனுகிய எனக்கு, அரும் பொருள — பெறறகரிய பலனுகிய மோக்ஷததை, அருளாய் — (பெறும்படி) அநுகராஹிப்பா யாக

உலகிலுளள ஸகல விதயைகளையும கறறு, பாவலரெனறு பகதர்க ளால் புகழபபட்டு, அனைவரும் அதிசயிககுமாறுநிறகும ஸ்ரீதேசிகனே ! இவவுலகிலுளள மானிடரிடம அறபபலனைப பெறவிருமபி அவர்களைக் கறபகவிருக்ஷமே எனறு புகழநது பேசி என வாயைக கெடுததுககொள்ள மாட்டேன ஸவாககஸுகம முதலியவறறை விருமபி மலையில் ஏறிநினறு கொடிய தவததைச செயயமுறபடமாடடேன நான விருமபும் பலன் மோக்ஷாநநதம ஒன்றேயாம. அதை நான பெறுமபடி செயயத தேவரீரே வலலவர். ஆதலின அநத மோக்ஷாநநததை அடியேனஅடையுமாறு தேவரீர அருளவேணடும—எனறவாறு.

இபபாசுரததில் முதலடி இராமானுசநூறறநதாதி—'கிதியைப் பொழி யும' 'நயவேன' எனற 21, 35-வது பாசுரஙகளையும, இரணடாமடி 'கதிக்குப் பதறி' எனற 14-வது பாசுரத்தையும அடியொறறியனவாம் 'அற்புதன்' எனும பரயோகம இவவிரணடு அநதாதிகளிலும உளது ஸர்வேசுவரனைப் போல் இவவாசாரியர்களும விசிதரசகதிவாய்நதவாகளே. இல்லையேல், ஸமஸாரிகளை எபபடி ஆட்கொளவது ? ஆக இப்பாசுரததில நூலாசிரியா உலகததோா கொடுககும் தாழநத பயனகளிலும, கடுநதவததால பெறக்கடவ ஸவாககாதிஸுகஙகளிலும ஆசையினமையைக கூறி அமமுகமாய வேறு பலனகளில் நாடடமினமையை வெளியிடடு மோக்ஷம பெறத தமது உரிமை யைப பேசி மோக்ஷோபாயததைககாட்டித்தரவேணடுமெனறு பிரார்த்திததா ராயிறறு 11

பொருளான தோன்றுமேன் னிற்பொருந் தாதது மன்றியந்தோ
மருளே மிகுத்து மறையவா நல்வழி மாறறிநின்றேன்
றெருளாா மறைமுடித் தேசிக னேயெஙக டேப்புறறேவே
... 12

உரை — தேருள ஆா — ஜ்ஞாநம நிறைநத, மறைமுடித தேசிகனே — ஸ்ரீவேதாநதேசிகனே!, எஙகள தூபபுல தேவே — எஙகளுககாகத தூபபுலில அவதரிதத தெயவமே!, எனனில — என னிடததில, போருளானது ஒனறும் — ஸாரமான உபாயம எதுவும, போருநதாது—இலலை, அதுவும அனறி—அதுவும அலலாமலும, மருளே மிகுதது — அஜஞாநமே அதிகமாகபபெறறு, மறையவா நல் வழி — வைதிகாகளின நலல அநுஷடாநததுககு, மாறறி நின்றேன் — நோ விரோதமான நடததையைப பினபறறிநின்றேன, அநதோ—ஐயோ!, எனககு — (இநநிலையிலுளள) எனககு, இனி — இனிமேல, உன அருளே அன்றி — உன கிருபையைத தவிர (வேறு), ஆறு இல்லை — உபாயம இலலை, (ஆகலின), அருளாய — அருளபுரிவாயாக

ஜஞாநம மிகுததுநிறகபபெறறு வேதாநதவிதயைககு முககிய ஆசாயராயவிளஙகும ஸ்ரீதேசிகனே! எஙகள்பாகயததால தூபபுலில அவதரிததருளிய எஙகளகுலதெயவமே! அடியேன, உயாகதியை அடைவ தறகு ஸாதநமான உபாயஙகளில ஒனறையும அநுஷடியாதவன, அஜஞாந மே நிறைநது, வைதிகாகளின அநுஷடாநததில ஏகதேசததையும கைக கொளளாது தோனறியவாறு திரிகினறேன இனி அடியேன உஜஜீவிபப தறகுத தேவரீருடைய கிருபையைத தவிர வேறு ஸாதநம இலலை இத தகைய அடியேனது நிலையை நினைநது அருளபுரியவேணடும—எனறவாறு

இபபாசுரமமுதல மூனறு பாசுரஙகளால நூலாசிரியா தம தாழநத நிலையை (ஆகிஞசநயததை) வெளியிடுகினறாாயிறறு

அதுவும + அனறி = அதுமனறி, தொகுததல — செயயுள விகாரம

ஆறாக வெண்ணு மருங்கரு மஞ்ஞானங் காதலகோணடு
வேறாக நிற்கும் விரகெனக் கில்லை விரத்தியிலலை
தேறாது திணமதி சீராா கதியிலுஞ் செம்போன்மேனி
மாறாத தூப்புன்மா லேமற வேனினி நின்பதமே 13

உரை.— மாறாத — வேறுபடாத (அழகு குனறாத), செம் போன் மேனி — சிவநத பொன்போனற திருமேனியையுடைய, தூப் புல் மாலே—தூபபுல எமபெருமானே!, ஆறாக எணணும்—(மோகூத திறகு) உபாயமாக (ச சாஸதரஙகளில) எணணபபட்ட, அரும் கரு மம் — அருமையான கர்மயோகததையும, ஞானம் — ஜஞாநயோகத தையும, காதல் — பகதியோகததையும, கோண்டு — கைக்கொணடு, வேறாக நிறகும் விரகு — தனிதது (வேறு ஸஹாயம வேணடாது) நிறகும ஸாமாததியம, எனககு இல்லை — எனனிடததிலலை; விரததி இல்லை — வைராகயமும கிடையாது, சீா ஆா — (பலவகை யிலும்) சிறப்புப பொருநதிய, கதியிலும் — (பரபததியாகிய) உபா

யததிலும, திண் மதி—திடமான புததி (மஹாவிசுவாஸம), தேருது—ஸிததிததாகவிலலை; (பின்னை என்செயவேனெனனின), இனி — இனி மேல, நின் பதம்—உன திருவடிகளை, மறவேன்—மறககமாட்டேன.

ஒருபோதும நிறமமாறுத சிவநத பொனபோல விளஙகும திருமேனியை யுடைய தூபபுறகுலதெயவமே! உலகில மோக்ஷததிறகு உபாயமாக விதிககபபட்டுளள காமயோகம ஜஞானயோகம பகதியோகம ஆகிய உபாயங களைஅநுஷடித்து வேறொரு துணை நாடாதபடி தனிததுநிறகும யோகயதை எனககு இலலை மறறைப பலனகளில விருபபமிலலாதிருததலாகிய வைராக யததைப பெறும பாககியமும எனககு இலலை மறற உபாயஙகளைக காட்டி லும பலபடிகளிற சிறநதுநிறகும பரபததியை அநுஷடிபபதறகும, அதன முககிய அஙகமாகிய மஹாவிசுவாஸம உணடாகவிலலையாதலின முடிய விலலை இநநிலையிலுளள அடியேன இபபொழுது செயயககூடியது ஒனறே. அதாவது தேவரீரதிருவடிகளை ஒருபோதும மறவாது தியானிதத லாம இதைககொணடே தேவரீர எனமீது அருளபுரியவேணடும— எனறவாறு

இபபாசுரததில நூலாசிரியா ஸ்ரீதேசிகனதிருவடிகளையனறித தமககு வேறோர உபாயமினமையை வெளியிட்டாராயிறறு

கருமஞ்ஞானம— ஞகரம விரிநதது, செயயுளவிகாரம 13

நின்பதந் தனனிலும நேரே யெனக்கில்லை யன்புகண்டாய்
நின்பத மொனறிய வன்பரி லுந்நேச மிலலையந்தோ
வென்படி கணடினி யென்பய னேதமி றூப்புலேந்தா
யுன்படி யேயரு ளாயுத வாயெனக குன்னருளே. 14

உரை — ஏதம் இல் — எநதத தோஷமும இலலாத, தூப் புல் எநதாய — தூபபுல ஸ்வாமியே!, எனக்கு — அடியேனுககு, நின் பதம் தன்னிலும் — உன் திருவடிகளிலும கூட, நேரே — நேராக, அன்பு — பகதி, இல்லை — இலலை, நின் பதம் — உன திருவடிகளை, ஒன்றிய — சோநத, அன்பரிலும் — அடியாாகளிடததும, நேசம் இல்லை — பிரீதி இலலை, அந்தோ — ஐயோ; இனி — இனிமேல, என் படி கண்டு — (இததகைய) என தன்மையை நினைநது, என் பயன் — என்ன லாபம்?; உன் படியே அருளாய் — உனக்கு அநுரூப மான ரீதியிலே கிருபைசெயவாயாக, உன் அருளே — உன் கிருபை யையே, எனககு உதவாய — அடியேனுககுத தநதருளவாயாக.

கண்டாய் — முனனிலையசை அனபரிலுந்நேசம — நகரவிரிததல், செயயுளவிகாரம

ஒருகாலும தோஷலேசமுமினறித திகழும தூபபுலெமபெருமானே! அடியேன தேவரீரதிருவடிகளில் நேரே பகதி உணடாகபபெறறிலேன, தேவரீரதிருவடிகளைப பணிநதுநிறகும பாககியம பெறற மஹாநுபாவாகளிட

மும பகதிகொளளாத நீசனுயிறகினறேன இததகைய எனனிடம எநதக குணததைக கணடு தேவரீா அருளபுரிவீா ? இதனுல அடியேனைப புறககணிககாது மேடடுநிலஙகளிலும ஏறிப பாயவலல தேவரீருடைய இயறகைககருணைவெளளததை அடியேனமீதும சிறிது பாயவிடடாலனறி அடியேன உஜஜீவிபபதறகு வேறு வழியிலலை—எனறவாறு

இபபாசுரததால நூலாசிரியா ஸ்ரீதேசிகனையே உபாயாநதரஸதாநத திலும நினறு தமககுப பலன தருமபடி பிராாததிததாராயிறறு இவருககு விதரோபாயமும ஸ்ரீதேசிகனேபோலும ॥ 14

உன்னரு ளன்றி யெனககொரு நறறுணை யினமையிஞ
லென்னிரு வலவினை நீயே விலககி யிதஙகருதி
மன்னிய நறறிரு மநதிர மோதும் பொருணிலையே
பொன்னரு ளாலரு ளாயபுகழ தூபபுற குலவிளககே 15

உரை.— புகழ – (அனைவராலும) புகழபபடுகினற, தூப புற குலவிளககே—தூபபுற குலததிறகுத தீபமான ஸ்ரீதேசிகனே !, எனக்கு – அடியேனுககு, உன் அருள அன்றி—உனது கிருபையைத தவிர, ஒரு நல் துணை – வேறெருரு நலல ஸஹாயம (உபாயம), இன் மையிஞல – இலலாமையால, நீயே இதம கருதி – நீயே (அடியே னுடைய) க்ஷேமததைச சிநதிதது, என் இரு வல வினை – அடியே னுடைய (புணயம பாபம ஆகிய) இரணடு வலிய காமஙகளையும, விலககி – நீககி, மன்னிய – ஸதிரமான, நல திருமநதிரம்—உயாநத திருவஷடாகூஷரமாகிய மூலமநதிரம, ஓதும்—தெரிவிக்கும, பொருள நிலையே – ஸாரமான நிஷடையையே, பொன அருளால – போறறத தகக கிருபையால, அருளாய – அருள்புரிவாயாக.

தூபபுறகுலததிறகுத தீபமெனறு ஸகல லோகஙகளாலும புகழபபடு கினற ஸ்ரீதேசிகனே ! அடியேன தேவரீருடைய கிருபையைத தவிர வேறு கதியையுடையேனலலேன எனது நனமையை அறியவும யோகயதையறற அடியேனுககு ஹிதமாவதொனறைத தேவரீரே நிசசயிககவேணடும அடியேனுடைய புணயம பாபம எனற இரணடு காமஙகளையும போககியருள வேணடும திருமநதிரததால காடடபபடுகிற ஸவரூபநிஷடை, உபாய நிஷடை, புருஷாாததநிஷடை எனற மூனறு நிஷடைகளையும அடியேன பெறறு உயயுமாறு அருளபுரியவேணடும—எனறவாறு (3 நிஷடைகளின விளககததை ஸ்ரீதேசிகபபிரபநதம 60-வது பாசுரவுரைக குறிபபிற காணக).

'தாயகினைநத கனறேயொகக' எனற திருமஙகைமனனனபாசுரத தையும 'ய..ஹ ஹிதம ...' எனற ஸ்ரீதேசிக ஸூக்தியையும அடியொறறித் தம்முடைய நனமையைச சிநதிககுமாறு ஸ்ரீதேசிகனையே பிராாததித்த ஸவாரஸ்யம காணக 15

விளககாகி வேஙகட வெறபினில வாழும் விரைமலராள்
ளகககாதல கோணடுறை மாாபன றிறதது முனதடியாா
துளககாத லிலலவா தங்க டிறததிலுந தூய்மையெணணிக்
களககாதல செயயு நிலைகடி யாயதூபபுற காவலனே 16

உரை — தூபபுல காவலனே — தூபபுலில அவதரிதத ஸாவரக்ஷகனே !, வேஙகடவெறபினில — திருவேஙகடமலையில, விளக்காகி வாழும் — (ரதந) தீபமபோல வாழபவனும, விரைமல ராள — மணமமிகக (தாமரை) மலரில எழுநதருளியுளள பெரிய பிராடடி, வளக காதல கோணடு — மிகக காதல கொணடு, உறை மாாபன திறததும — நிதயவாஸமசெயயும திருமாாபையுடையனு மான திருவேஙகடமுடையானுடைய விஷயததிலும, துளககு ஆதல் இலலவா — கலககமடைதல இலலாதவாகளான, உனது அடியாா தஙகளதிறததிலும்—உன தாஸாகளவிஷயததிலும, தூயமை(க காதல்) எண்ணி — பரிசுததமான பகதியை (அடியேனுககு) ஸஙகலபிதது, களக காதல—கபடமான பகதியை, செயயும் நிலை—செயயும தனமை யை, கடியாய — (அடியேனுககுப) போககியருளுவாயாக.

தூபபுலில அவதரிதது ஸகல லோகஙகளையும உஜஜீவிககசசெயயும் ஸ்ரீதேசிகனே ! தனககு பரகாசததின ஸதாநததிலுளள பெரியபிராடடி மிகக காதலகொணடு திருமாாபில நிதயவாஸமசெயயபபெறறவனுயத திருவேஙகடமலையின உசசியில நினறு 'குனறினமேலிடட விளககு' என னுமபடி ஸகல லோகஙகளும பரகாசிககுமபடியான ரதநதீபமாயநிறகும திருவேஙகடமுடையானுடைய விஷயததிலும, ஒருகாலும கலஙகாத உள ளததுடன தேவரீருககு அடியராயநிறகும மஹாநுபாவாகள விஷயததி லும எபபொழுதும பரிசுததமான எணணததைககொணடு கபடமறற பகதி யைச செயயுமாறு தேவரீா அடியேனுககு அருளபுரிவீராக—எனறவாறு

இப்பாசுரததில பகவததைஙகாயமும பாகவததைஙகாயமும தமககுக கிடைககசசெய்யுமாறு பிராாததிபபதால் திருமநதிரம காடடும புருஷாாதத காஷ்டையைப பிராாததிததாயிறறு

இஙகு ஸ்ரீதேசிகபகதியைப பிராாததியாமைககுக காரணம திரு வேஙகடமுடையானுடைய அவதாரவிசேஷமான ஸ்ரீதேசிகனைத தனிததுக கூறவேணடாமெனத திருவுளளமபோலும 'தூயமையெணணி' எனனும போது 'காதல' எனுஞ சொலலை வருவிததுப பொருள கொளக 16

காவல ரேஙகள கடாம்பிக் குலபதி யபபுளாாதந
தேமலாச சேவடி சோநது பணிநதவா தம்மருளா
ஞ்வல ருநதேன் வடமோழி நறபொருள் பெறறநம்பி
காவல தூபபுற குலததர சேயேமைக் காததருளே. 17

உரை:— எங்கள் காவலர் – எங்களைக் காப்பவரும், கடாம்பிக் குலபதி – கடாம்பிவம்சத்திற்குத் தலைவருமான, அப்புளார்தம் – அப்புள்ளாருடைய, தேமலர்ச் சேவடி சேர்ந்து – தேன் பெருகும் (தாமரை) மலர்போன்ற சிவந்த திருவடிகளை ஆச்ரயித்து, பணிந்து – வணங்கி, அவர்தம் அருளால் – அவருடைய கடாக்ஷத் தால், நா அலரும் – வாக்கை மலரச்செய்யும், தென்(மொழி) – தமிழ்

கேட்டருளவாயாக, உன் தொண்டரையே — உன பகதாகளையே, எண்ணும் உள்ளம் — நினைககும மனததை, எனககு அருளாய — அடியேனுககுக கொடுததருளவேணடும

ஸகலலோகஙகளும வாழவேணடுமெனறு இயறகையாகக கருணை சுரநதுநிறகும ஸ்ரீவேதாநததேசிகனே! தூபபுலில அவதரிதது அனைவரும ஸேவிககுமபடிநினற எஙகளதெயவமே! கவிதாாககிகஸிமமமே! பிரதிவாதிகளின வாழவை ஒழிததவரே! அடியேன இபபொழுது இருகையுங கூபபிச செயயும விணணபபததிறகுச செவிசாயதது அடியேனுககு ஒரு வரம தநதருளவேணடும அதாவது— தேவரீர திருவடிகளையே தஞசமாகப பறறிய மஹாநுபாவாகளிடம அடியேன மனம ஈடுபடுமபடி செயதருளவதேயாம—எனறவாறு

இராமானுசநூறறநதாதியில 'உன தொணடாகடகேயனபுறறிருககுமபடி என்னையாககியஙகாடடபடுததே' எனறு பிராாததிததது போல இஙகும 'எனககருளாய எணணுமுளளமுன தொணடரையே' எனறு புருஷாாததகாஷடையைப பிராாததிததாராயிறறு.

நமமாழவாா திருவிருததததில 'மெயநினறு கேடடருளாய அடியேன செயயும விணணபபமே' எனறு தாழமை மிகுநது விணணபபிததததைத தழுவி அதிலும தாழமை தோனற இவா இஙகு 'இருகையுங கூபபியுரைககுமிவவிணணபபமொனறு கேளாய' எனறாாபோலும 18

தொண்ட ருகக்குந் துணையடி வாழிநின் றூமுறுவல்
கொண்ட முகம்வாழி வாழி வியாககியா முததிரைககை
வண்டிரு நாமமும் வாழி மணிவட முப்புரிநூல
கொண்டசீாத தூபபுற குலமணி யேவாழி நின்வடிவே. 19

உரை — மணி வடம் — துளஸிமணிமாலையையும தாமரை மணிமாலையையும, முபபுரிநூல்—யஜஞோபவீததததையும, கொணட— தரிததிருககிற, சீாத தூபபுல் குல மணியே — சிறப்புப பொருநதிய தூபபுறகுலததிறகு ரதநமே!, தொணடா உககும் — பகதாகள விருமபும, நின் துணை அடி வாழி — உன இரணடு திருவடிகளும வாழக, தூ முறுவல கொணட — பரிசுததமான புன்சிரிபபுளள, முகம் வாழி — (உனது) திருமுகமணடலம் வாழக; வியாககியா முத்திரைககை வாழி — வயாககியாநமுததரையுடன கூடிய திருககை வாழக; வண திருநாமமும வாழி — அழகிய திருமணகாபபும (உனனுடைய பெயரும) (புகழும) வாழக, நின வடிவு வாழி — (உனது) திவயமஙகளவிகரஹம் வாழக

துளஸிமணிகளாலும தாமரைமணிகளாலும ஆகிய மாலைகளையும யஜஞோபவீததததையும தரிதது பரஹமதேஜஸ மிளிரபபெறற ஸ்ரீதேசிகனே! அடியாாகள எபபோதும மகிழநது வணஙகும இரணடு திருவடிகளும, அடியாாகளிடம உளள கருணையினால தோனறிய புனசிரிபபைக கொணடுளள திருமுகமணடலமும, சீடாகளின உள்ளததுள ஸகலதததுவாாததஙகளையும நனகு பதிவிககும சினமுத்ரையாகிய வியாககியாநமுததிரையால அழகுபெறறுவிளஙகும திருககையும, எமபெருமானுடைய திருவடி

வடிவமுள்ள திருமண்காப்பும் தேவரீருடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹமும் எப்பொழுதும் அடியேனது உள்ளத்துப் பதிந்து ஒருபோதும் அகலாது வாழ்க—என்றவாறு

இப்பாசுரத்தால் ஸ்ரீதேசிகனது திருவடி, திருக்கை, திருநாமம், திருமேனி ஆகியவற்றுக்குப் பல்லாண்டுபாடியதாகவும் பெரியோர்கொள்வர்

வடிவழ கார்ந்தவண் டூப்புலவள் ளன்மென் மலரடிமே
லடியவ ரோதவந் தாதி யிருபது மாய்ந்துரைத்தேன்
றிடமுட னீதைத் தினந்தொறு மாதரித் தோதுமன்பர்
முடியிடை நேர்படுந் தூப்புலம் மான்பத மாமலரே 20

உரை:— வடிவு அழகு ஆர்ந்த — *திருமேனியின் ஸௌந்தர்யம் நிரம்பப்பெற்ற,* வண் தூப்புல் வள்ளல் — *ஒளிபொருந்திய தூப்புலில் தோன்றிய கொடையாளனான ஸ்ரீதேசிகனுடைய,* மெல் மலர் அடி மேல் — *மெல்லிய தாமரைமலர்போலும் திருவடி விஷயமாக,* அடியவர் ஓத — *அடியார்கள் அநுஸந்திப்பதற்காக,* அந்தாதி இருபதும்—*அந்தாதியாக அமைந்த இருபது பாசுரங்களையும்,* ஆய்ந்து உரைத்தேன் — *ஆராய்ந்து கூறினேன்* திடமுடன் — *மன உறுதியுடன்,* ஈதை—*இந்தப்பிரபந்தத்தை,* ஆதரித்து—*போற்றி,* தினந்தோறும் — *ஒவ்வொருநாளும்,* ஓதும் அன்பர்—*அநுஸந்திக்கும் பக்தர்களின்,* முடியிடை — *தலையில்,* தூப்புல் அம்மான் — *தூப்புல் தலைவனான* ஸ்ரீதேசிகனுடைய, பத மா மலர் — *திருவடிகளாகிய சிறந்த புஷ்பங்கள்,* நேர்படும் — *(அலங்காரமாய்ச்) சேரும்*

அடியார்களின் உள்ளத்தைக் கவரும் அழகுவாய்ந்த திருமேனியை யுடைய ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகளின் பெருமையைப் பேச எல்லையே யில்லையாயினும், அடியார்கள் தினந்தோறும் அநுஸந்திப்பதற்கு ஏற்றவாறு சாஸ்த்ரார்த்தங்களின் ஸாரத்தை அமைத்து இருபதுபாசுரங்களைப் பாடினேன் மனவுறுதியுடனும் அன்புடனும் இந்தப் பிரபந்தத்தைத் தினந்தோறும் அநுஸந்திப்பவர்களின் மஹாபாக்யவிசேஷத்தை எவ்வாறு சொல்வது? அவர்கள்முடிமீது ஸ்ரீதேசிகன் திருவடித்தாமரைகள் சூடிப்புகுந்து எந்நாளும் விலகாதிருப்பனவாம் இதைக்காட்டிலும் சிறந்த புருஷார்த்தம் வேறு என்?—என்றவாறு

இங்ஙனம் இப்பாசுரத்தில் நூற்பயனைச் சொல்லிப் பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டினார் 'மென்மலரடிமேல் உரைத்தேன்' என்றதால் அந்த மெல்லிய திருவடிகளுக்கேற்ற மெல்லிய பூமாலையைச் சூடினேன் என்று த்வனிக்கிறது

'வெண்குடை நீழலின்கீழ் விரிநீருலகாண்டு' என்று அழியும் பலனைக் கூறிய மற்றைப்பிரபந்தங்களைப்போலன்றிக்கே, 'முடியிடை நேர்படுந் தூப்புலம்மான் பதமாமலரே' என்று ஆசார்யோத்தமன் திருவடிஸம்பந்தத்தின் மேற்பட்ட பலனில்லையெனக்காட்டிப் பிரபந்தத்தை இனிது முடித்தருளிய அழகு காண்க 20

பிள்ளையந்தாதி—உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம்—செய்யுளகராதி

[எணகள பககஙகளைக குறிககும்]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம்—அரும்பதவுரை

[இபபிரபநதததிலுளள கடினபதஙகளுககு இவவுரையிலே ஆணட பொருளகளமாததிரமே வரையபபடுகினறன]

அ

அகம— உடபுறம
அகலம — மாாபு
அகலுதல — நீஙகுதல
அகவாய — தாதபாயம
அகறறுதல்—போககுதல,விலககுதல
அகில — அகிறகடடை
அகிலம — பரபஞசம, உலகம
அஙகி — அகநி
அஙகுசம — மாவெடடி
அசகரன—மலைபபாமபு, ஓா அநதணன
அசதது — தீயது (பாவம)
அசிதது — அசேதநம
அஞசல — அபயம
அஞசனம — மை
அடடுபபு — காயசசிய உபபு
அடஙக — முழுதும
அடம — திடம
அடாததல — அடககுதல
அடல — வலிமை, பலம
அடி —காரணம, ஆரமபம, பாதுகை, [திருவடி
அடிமை — கைஙகாயம
அடியுரை—மூலபாஷை(வடமொழி)
அடைககலம--காககவேணடியவஸது
அடைததல — ஸமாபபிததல, விதித தல,படைததல, அடிமையாககு தல, கொடுததல
அடைய — முழுவதும
அடைவு — வரிசை
அணஙகு — தெயவம, பெண
அணி — அலஙகாரம, ஆபரணம, [அழகு
அணுகுதல — நெருஙகுதல
அணை — படுககை
அததன-தநதை,ஸவாமி,உயாநதவன
அதது (அஸது)— ஆகுக
அதிபதி — ஸவாமி
அநதணா — பராஹமணா
அநதம — எலலை, அழிவு, அளவு
அநதரம — விததியாசம
அநதி — முடிவு, மாலைநேரம
அநதியா — சணடாளா
அநநதம — எலலையறற
அம — அழகிய
அமபுயததாள — தாமரையிலுளள பிராடடி
அமபுயததோன— தாமரையிலுளள பிரமன
அமபுயம — தாமரை
அமாததலம — போாககளம
அமரா — தேவா
அமலன — தோஷமறறவன
அமைததல — படைபபு
அமைதல — பொருநதுதல
அமைபபு — படைததல
அமைவு — பூாததி
அயமேதம — அசுவமேதம
அயாதல — மறததல, தீாதல
அயாவு — மறதி
அயன — பிரமன
அயனதிரம — ப்ரஹமாஸதரம
அயனம — உபாயம், பரவேசிககப படும வஸது
அரஙகு — நடனஸ்தலம
அரண — பாதுகாபபு, உபாயம
அரவு — ஸாபபம, ஆதிசேஷன்
அரிதல — போககுதல
அரியோா — அருமையானவா
அரிவை — இளமபெண
அரு — ஸூக்ஷமம், ஜீவன
அருககன — ஸூர்யன
அருககுதல — குறைதல
அருகணை—பூஜாதரவயம, சாயமணை
அருகு — ஸமீபம
அருநதுதல — பருகுதல, அநுபவிதது தல, உடகொள்ளல
அருநிலை — ஸூக்ஷமநிலை
அல — இருள
அல்வழககு — தகாத ஒழுககம, தகாத வழககு
அலவழி — தகாத வழி

அலகு — அளவு
அலஙகல — (பூ) மாலே
அலததல — வருநதுதல
அலமாதல் — தவிததல
அலாதல — மலாதல, விரிதல்
அலறறல — கதறுதல
அலேததல—அலேமோதல, கலககுதல
அவம — கேடு, குறறம
அவனி — பூமி, தேசம
அவிாதல — பரகாசிததல்
அவிழதல — மலாதல
அவுணன — ராக்ஷஸன
அழல — அகநி, தாபம
அழுககு — குறறம
அளளல — சேறு
அளவு — ஐஞ்ஞாநம
அளிததல — ரக்ஷிததல, உஜஜீவிப
அறம — புணயம, தருமம [பிததல்
அனனவா — பரமஹமஸா
அனஙகன — மனமதன
அனநதன — ஆதிசேஷன
அனவரதம — எபபொழுதும
அனுதினம — தினந்தோறும
அனுமிததல — ஊஹிததல
அனேய — போனற

ஆ

ஆகணடலன — இநதிரன
ஆகம — சரீரம, மாாபு
ஆகமம — சபதபரமாணம
ஆகாதாா — தகாதவா
ஆசனம — பகதியோகததின ஓா
ஆசு — குறறம [அஙகம்
ஆசை — திசை
ஆடகொளளல — அடிமைகொளளல,
உஜஜீவிபபிததல
ஆடபடுததல் — தாஸனுககுதல
ஆணடு — வாஷம
ஆணே — கடடளே
ஆதரம — அனபு, ஆவல
ஆதி — காரணம
ஆதியா — முனனோா
ஆயன — கோபாலன
ஆாதல —நிறைதல, பொருந்துதல்
ஆரணநூல — வேதாநதசாஸதரம
ஆரணம — வேதம
அலுதல — அசைதல
ஆவலிபபு — காவம, அஜஞாநம
ஆவி — பராணவாயு
ஆழி — கடல, சககரம
ஆறு — உபாயம, நதி
ஆறுதல் — பணபடுதல, தீாதல,
[தணிதல்

இ

இருடிகம — இநதரியம்
இருதலே — இருபககம
இருநிலம — அகன்ற பூமி
இருவினே — புணயமும பாபமும
இல — வீடு, ஸதானம
இலககணம — அடையாளம
இலககம — எண
இலககு — லக்ஷயம
இலகு — ஸுலபம
இலகுதல, இலஙகுதல் — ப்ரகாசிததல
இலசசினே — அடையாளம்
இழிதல — விழுதல், இறஙகுதல்,
இளகுதல—அசைததல் [ஈடுபடுதல
இளககம — நெகிழசசி
இளேதாமநிலே — தாழநதநிலே
இறுதி — முடிவு
இறை — ஆளபவன, நாயகன,
ஈசுவரன், க்ஷணம
இறைஞசுதல் — சரணமடைதல
இறைவா — தேவா
இறைவன— ஸவாமி, எமபெருமான
இனபதொகை — ஆநநதககூட்டம
இனநாள — இததினநாள

ஈ

ஈணடுதல — ஒனறுகூடுதல்
ஈாததல் — இழுததுசசெல்லுதல
ஈனம — தாழவு
ஈனுதல — படைததல்

உ

உகததல் — ஏறறுககொள்ளல,
மகிழதல், விரும்புதல்
உகம — இரணடு
உகிா — நகம
உட்கண — ஞானககண
உடலம — சரீரம
உணாதநி — நினேவு
உணாவு — ஸஙகல்பம்
உததரவேதி — யாகவேதி
உததரிததல — எடுததுக்கொளளல்
உதரம — வயிறு

உநதி — நாபி
உநதுதல — வீசியெறிதல, எழுபபுதல
உபராகம—(ஸூாயசநதா) கரஹணம
உபலம — கல
உபாதி — காரணம
உமபா — தேவா, நிதயஸூரிகள
உமிழதல — படைததல, வெளிப[படுததல
உயததல — செலுததல
உயதல — உஜஜீவிததல
உயிாததல் — பிறபபிததல
உயோகம — தயாகம
உரகம — பாமபு
உரம — மாாபு
உரிமை — அடிமை
உரு — அசேதநம, பெரிது, சரீரம
உரை — உபதேசம, எசசில
உரைகொள மஙகை } — ஸரஸவதி
உரையணஙகு
உலோகாயதா — சாாவாகா
உவா — பருவஙகள
உழலுதல் — துனபுறுதல
உளளம — தாதபாயம, மனம
உளாுதல — ஆராயதல
உளககதி — மனபபோககு
உறநதை — உறையூா
உறவு — ஸமபநதம
உறுதல — அடைதல, அனுஷடிதததல், பொருநதுதல
உறைததல — பரிசயமசெயதல
உறைதல் — வசிததல
உனனதி — உயாவு

ஊ

ஊடறுததல் — ஒழித்தல், இடையறறுபபோககசசெயதல
ஊாதல — ஓட்டுதல, ஸஞசரிததல
ஊழி — பரளயம, யுகம, கலபம
ஊன — சரீரம, மாமஸம

எ

எட்டு இறை—எடடுத திகபாலகா
எட்டுதல — கிடடுதல
எட்டுமாூாததி — எடடு உருவமுடைய சிவன
எடுத்த இசை — உசசஸவரம
அமைததல
ணனுடைய
எணணிறததல — அளவறறுநிறறல
எதிராசா — ஸ்ரீபாஷயகாரா
எநதை — எம ஸவாமி
எமம — பகதியோகததின ஓாஅஙகம
எழுனைததுறைவா — ஆளவநதாா
எயதுதல — செலலுதல, அடைதல
எரி — அகநி
எழில — அழகு, பரகாசம
எழுதல — விருததியடைதல, உதஸாகமடைதல

ஏ

ஏகாநதி—ஒனறிலே உறுதியுடையன, ஒரே நிலைமையன
ஏகாநதிகம — ஒரே தனமையது
ஏததுதல — புகழதல
ஏதம — தீஙகு
ஏதிராசா — ஸ்ரீபாஷயகாரா
ஏநதுதல — ரகூஷிததல
ஏயதல — ஒததல, பொருநதுதல
ஏா — அழகு, பெருமை
ஏாதல — பொருநதுதல, ஓஙகிருத[தல
ஏவல — கைஙகாயம
ஏவுதல — ஒழிததல
ஏறறல — தகுதியாயிருததல
ஏறு — காளை
ஏனம — பனறி

ஐ

ஐ — அதிசயம
ஐதுகா — காரணமகேடபவா
ஐயம, ஐயுறவு — ஸநதேகம

ஒ

ஒணமை — சிறபபு, அழகு
ஒருககுதல — ஒனறுசோததல
ஒருமை — ஒபபறறதனமை
ஒழுககம — நடை
ஒழுககு — வெளளம
ஒழுககுதல — நடததுதல
ஒழுகுதல — செலலுதல, ஆழநது, [செலலுதல
ஒளி — பரகாசம, ஞானம
ஒளிநாள — சுகலபகூஷம
ஒனறுதல — ஒனறுகூடுதல, கலததல, நிறைவேறுதல, வசிததல

ஓ

ஓககம — உயாவு, அபிவிருததி
ஓஙகுதல — எழுமபுதல, உயாதல்
ஓதம — ஜலம

ஓதுவித்தல் — உபதேசித்தல்
ஓர்தல் — ஆராய்தல், நிச்சயித்தல், அறிதல், தெளிதல்
ஓலம் — கூக்குரல்

க

கங்கிருள் — அடர்ந்த இருள்
கங்குல் — இரவு
கச்சபம் — ஆமை
கட்டம் — கஷ்டம்
கட்டளை — பிரகாரம்
கடு — தாழ்வரை, வலிமை
கடுத்தல் — கலப்பித்தல்
கடத்தல் — மீறுதல், தாண்டுதல்
கடத்துதல் — கரைசேர்த்தல்
கடல்வட்டம் — கடல்சூழ்ந்த பூமி
கடன் — கடமை
கடி — வாஸனை, மிகுதி
கடிதல் — கண்டித்தல், போக்குதல், வெறுத்தல், கொல்லுதல், [அழித்தல்
கடுகுதல் — விரைதல்
கடுவினை — கொடிய கர்மம்
கண — கதி
கண்டகம் — முள்
கண்டை — மணி
கண்ணுறு — எல்லை
கண்ணி — பாசம்
கண்ணுதல் — நெற்றிக்கண்ணுடைய சிவன்
கண்பனித்தல் — கண்ணீர்விடுதல்
கண்புதையல் — கண்ணும்பூச்சி
கணக்கு — முறை
கணசரணர் — கணத்தர்
கணம் — கூட்டம்
கணனை — கணக்கிடுதல்
கணிக்கை — நினைத்தல்
கணை — அம்பு
கத்து — பிதற்றல்
கத்தர் — வாதிகள்
கதலி — வாழை
கதி — உபாயம், பலன், வழி, பிரகாரம்
கதித்தல் — அநுஸந்தித்தல்
கதிரவன், கதிரோன் — ஸூரியன்
கதுவுதல் — பற்றிக்கொள்ளல்
கந்தம் — வாஸனை
கம் — இந்திரியம்
கமடம் — ஆமை
கமலம் — தாமரை, ஓர் ஆயுதம்
கமலை — லக்ஷ்மி
கமழ்தல் — பரிமளித்தல்
கரடி — யானை
கரடிகிரி — அத்திகிரி
கரணம் — இந்திரியம், கூத்து
கரத்தல் — மறைத்தல்
கரம் — கழுதை
கரளம் — விஷம்
கரிகிரி — ஹஸ்திகிரி
கரு — கர்ப்பம்
கருத்து — ஸங்கற்பம், சிரத்தை
கருமம் — கடமை, கருமயோகம்
கருமாலை — கர்ப்பவரிசை
கருவி — இந்திரியம்
கருவினை — பாபம்
கல்வி — கொள்கை, வித்யை
கலகம் — சண்டை
கலம் — ஓடம்
கலித்தல் — கிளர்தல்
கலித்திரள் — கலிபுருஷர்களின் கூட்டம்
கலியன் — திருமங்கையாழ்வார்
கலை — சாஸ்திரம்
கவந்தன் — தலையில்லாத முண்டம்
கவர்தல் — பலனைக்கொண்டிருத்தல், விரும்புதல், அநுபவித்தல், கைக்கொள்ளல், வசமாக்குதல், ஏற்றுக்கொள்ளல், கொள்ளையிடுதல்
கழல் — திருவடி
கழற்றுதல் — ஒழித்தல்
கழி — உப்பங்கழி
களவம், களிறு — ஆண்யானை
கறவை — பசு
கன்றுதல் — கோபித்தல்
கன்னல் — சருக்கரை
கனைத்தல் — சபித்தல்
கா — சோலை
காசினி — பூமி
காட்சி — அறிதல், பெருமை
காணன் — குருடன்
காணி — நிலம்
காதல் — பக்தி, ஆசை

காய்தல் — கொல்லுதல்
காயாவண்ணன் — காயாம்பூவண்ணனான எம்பெருமான்
கார் — கருமை, மேகம்
காலதூதர் — யமதூதர்
காலன் — யமன்
காவல் — ரக்ஷித்தல்
காவலன் — ரக்ஷகன்
காளம் — காஹளம் (ஒரு வாத்யம்)
கான் — காடு
கிரி — மலை
கிரிசை — கருமம்
கிளர்தல் — எழும்புதல்
குக்குடம் — சேவல்
குடல் — சரீரம்
குத்திரம் — அற்பம்
குதர்க்கம் — குயுக்தி
குந்தம் — ஈட்டி
குமரன் — இளைஞன்
குமிழி — நீர்க்குமிழி
குரம் — கால்குளம்பு
குரவை — ராஸக்ரீடை, கைகோத்தாடும் கூத்து
குரைத்தல் — ஒலித்தல்
குலபதி — கூடஸ்தர்
குலம் — கூட்டம்
குலவுதல் — விளங்குதல்
குலாவுதல் — கொண்டாடுதல்
குலைதல் — கெடுதல், சிதைதல், சிதறுதல், நடுங்குதல்
குவடு — குன்று
குவளை — கருநெய்தல்
குழல் — கூந்தல்
குழவி — குழந்தை
குழாம் / குழுவு } — கூட்டம்
குழை — குண்டலம்
குற்றேவல் — கைங்கர்யம்
குறள் — வாமநன்
குறி — அடையாளம், கவனம், உபாயம், இலக்கு
குறிக்கொள்ளுதல் — ஆதாரமாகக் கொள்ளல்
குறித்தல் — இலக்குவைத்தல், எதிர்பார்த்தல், கூறுதல், அநுஸந்தித்தல்
குறிப்பு — கவனம், உள்ளக்கருத்து, ஸூக்ஷ்மார்த்தம்
குறியவன் — குள்ளன்
குறியார் — குள்ளர்
குறுகுதல் — விரைதல், சேர்தல்
குறும்பு — தீம்பு, பலம்
குறுமை — சிறுமை
கூட்டு — ஸஹாயம்
கூடம் — சிகரம்
கூடாமை — பொறாமை
கூத்து — அதிசயம்
கூறு — பங்கு
கூன் — வக்கிரம்
கேழல் — பன்றி
கேள்வன் — கணவன்
கைதவம் — வஞ்சனை, கபடம்
கைம்மாறு — பிரதியுபகாரம்
கைவளர்தல் — மேம்பாடடைதல்
கொடுமோகம் — கொடிய அஜ்ஞானம்
கொண்டல் — மேகம்
கோ — ஸ்வாமி, பசு
கோகனகம் — தாமரை
கோண் / கோணை } — வக்ரத்தன்மை
கோணை — துன்பம்
கோது — குற்றம்
கோதை — ஆண்டாள்
கோமான் — இடையன்
கோயில் — வாஸஸ்தானம், திருவரங்கம்
கோரணி — கோமாளிக்கூத்து
கோலம் — வேஷம், சரீரம்
கோவியர் — இடைப்பெண்கள்
கோவை — ஹாரம்
கோளரி — நரசிங்கன்
கோளுரை — புறங்கூற்று
கோன் — தலைவன்

ச

சகம் — உலகம்
சங்கம் — பற்று
சங்கேதம் — கட்டுப்பாடு
சச்சை — அஸாரம்
சடங்கு — விரதம்
சடைமுடியன் / சடையன் } — சடை தரித்த சிவன்
சத்து — புண்ணியம்
[illegible]

சதமுகஅங்கி — நூறுமுகமுள்ள
சதிர் — பெருமை [ஓர் ஆயுதம்
சதிர்த்தல் — சிறத்தல்
சதுர்முகன் — நான்குமுகமுள்ள
பிரமன்
சந்ததி — வரிசை, மரபு, குலம்
சந்தநெறி — வேதமாகமம்
சந்தம் — அழகு, வேதம்
சமணர் — ஜைநர்
சமம் — பக்தியின் ஓர் அங்கம்
சமயம் — மதம்
சமர் — போர்
சமாதி — பக்தியோகம்
சயம் — வெற்றி
சரண் — உபாயம், பாதம்
சரணநெறி — சரணாகதி
சரிதல் — மரித்தல்
சரிவு — தளர்தல்
சலம் — வாதத்தின் ஓர்வகைக் குற
சற்று — ஸ்வல்பம், [றம், தீயசெயல்
சாக்கியர் — பௌத்தர்
சாகரம் — கடல்
சாடு — சகடம் (அசுரன்)
சாடுதல் — ஜயித்தல், உதைத்தல்
சாதகன் — அநுஷ்டிப்பவன்
சாதனம் — உபாயம்
சாய்தல் — தவறுதல்
சாயை — நிழல்
சார்தல் — அடைதல்
சார்வு — உபாயம், ஆதாரம்
சாரதி — தேர்ப்பாகன்
சாற்றுதல் — கூறுதல், வெளியிடுதல்
சிகி — அக்கி
சிட்டர் — பெரியோர்
சித்தம் — மனம்
சித்து — சேதநம்
சிதைத்தல் — கெடுத்தல்
சிதைதல் — அழிதல்
சிதைவு — அழிவு, குறைவு
சிந்துதல் — கெடுதல்
சிந்துரவெற்பு } — ஹஸ்திகிரி
சிந்துராசலம் }
சிந்தை — மனம், நினைவு
சிலை — வில், கல்
சிற்றின்பம் — அற்பஸுகம்

சினை — அற்பவிஷயம்
சினமதியோர் — அற்பபுத்தியுடை
சினநெறி — ஜைநமதம் [யோர்
சினம் — கோபம்
சீர் — குணம், பெருமை, சிறப்பு
சீர்மை — சிறப்பு
சீரங்கம் — கலப்பை
சீரை — துணி
சீலம் — பெருமை, எளிமை, குணம்
சுகர் — புத்தர் [நல்லொழுக்கம்
சுகலேசம் — அற்பஸுகம்
சுடர் — தீபம், தேஜஸ், ஞானம்
சுரர் — தேவர்
சுரவி — காமதேனு
சுருணை — ஓலைத்திரள்
சுருதி — வேதம்
சுருளுதல் — சுழலுதல்
சுவை — ஸாரம்
சுழிதல் — திரும்புதல்
சூரியர் — நித்யஸூரிகள்
சூழ்தல் — வளைத்தல்
செகுத்தல் — ஒழித்தல்
செகுதல் — ஒழிதல்
செம்மை — ருஜுத்தன்மை
செய்யாள் — பிராட்டி
செய்யோன் — சிவந்தவன்
செரு — போர்
செருக்கு — கர்வம்
செவ்வழி — சிறந்த வழி
செவ்வை — நேர்மை
செவி — காது
செவித்தல் — ஜபம்செய்தல்
செழுமதி — பூர்ணசந்திரன்
செற்றல் — ஒழித்தல்
செறிதல் — பொருந்துதல், வலித்
தல், நிறைதல், அடர்தல்
செறிவு — சேர்தல், ஈடுபடுதல், வியா
சேண்மை — நெடுமை [பித்தல்
சேதனை — ஞானம்
சேது — அணை, உபாயம்
சேமம் — க்ஷேமம், இன்பம்
சேமித்தல் — காப்பாற்றல்
சேவகம் — வீரம்
சேவடி — சிவந்தபாதம்
சேவல் — ஆண்பக்ஷி
சொல்வு — பழமொழி